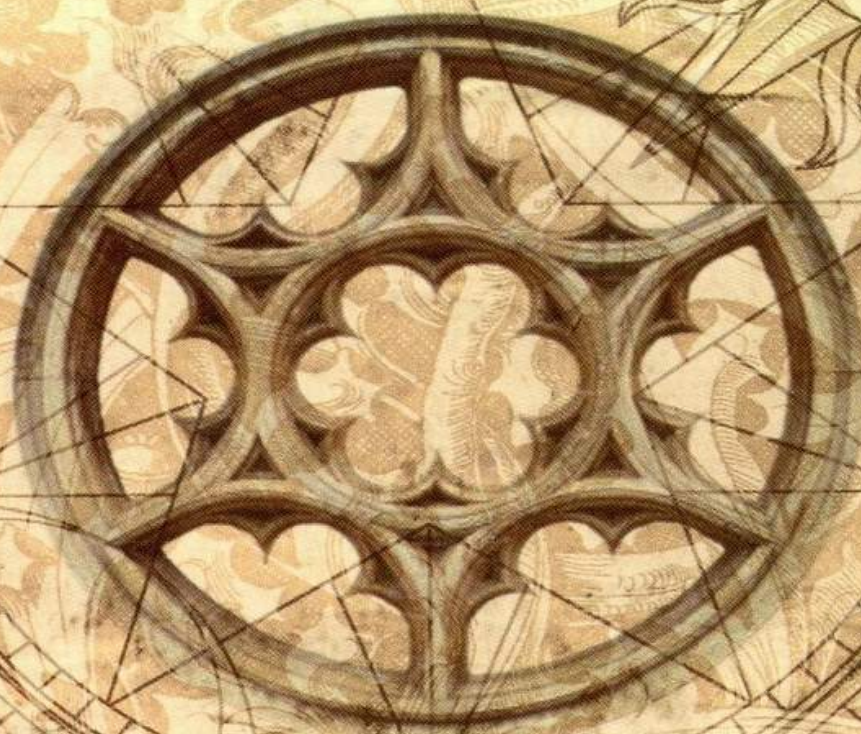

КАТРИН НЕВИЛ

исторически
бестселър

матичекият кръг

КАТРИН НЕВИЛ МАГИЧЕСКИЯТ КРЪГ

Превод: Теодора Давидова

chitanka.info

Катрин Невил е родена през 1945 г. в Сен Луис. От дете се увлича по митове, предания и рисуване. Завършва университета в Денвър. Като компютърен експерт работи за IBM и Honeywell. Била е професионален фотограф, манекенка и художничка. По-късно е международен съветник към ОПЕК и специален консултант в изследователския ядрен център в Айдахо, където участва в създаването на автоматизирани системи за контрол. Установява се в Сан Франциско и е вицепрезидент на Bank of America. Няколко години живее в Европа. Големият ѝ опит в различни сфери ѝ позволява още с първия си роман „Осем“ да стане световна бестселър авторка.

В историческия бестселър *Магическият кръг* читателят попада в загадъчните цикли на времето, където библейското, историческото и съвременното са вплетени в драматични и стремителни събития. Главната героиня Ариел — млада специалистка по ядрена безопасност, наследява древни кодирани ръкописи, в които е описано къде е истинското местоположение на тринайсетте свещени реликви, какво е предназначението на свещените места и кои са те, каква е тайната мисия на известни исторически личности като Чингис хан, Александър Македонски, Сталин, Хитлер... Разбулват се тайни отпреди 2000 години, от юдейско-римски времена, през мистериите на келтските друиди, окултните загадки на Третия Райх и съвременната конспирация — от магически кръг в магически кръг до навлизането в новия цикъл. Който притежава тайните от ръкописите, ще държи властта в Новата епоха и силата на живота след смъртта.

Времената се връщат.

Мото на Лоренцо де
Медичи

Времето е кръг, всичко се повтаря.

Фридрих Ницше

Това, което завива, се връща.

Мото на „Ангелите
на Ада“

ПЕЩЕРАТА

*Те не знаят тайните на
бъдещето,
нито разбират какво е било в
древността.*

*Не знаят какво ги очаква
И не ще спасят душите си от
неизвестното в бъдеще.*

Ръкопис
и от Мъртво
море,
Пророче
ство на есеите

*Настъпила е последната епоха
от песента на Куме.*

*Възроден, духът на вековете —
роди нов ред.*

*Завръща се Девата, връща се и
властта на Сатурн.*

*Ново поколение е изпратено от
небесните висини.*

Вергили
й, Еклоги IV,
Месианс
ко пророчество
на Сибила

Куме^[1], Италия:

есента на лето Господне 1870

Високо над Куме, над вулканичното езеро Аверн се спускаше вечерен мрак и благодарение на прозрачната мъгла с метални оттенъци то сякаш плуваше във въздуха. Там, където мъглата не бе много гъста, се виждаше как водната повърхност отразява плътните облаци, устремени към сребристия кръг на луната.

Коминът на кратера бе обрасъл с дъбови издънки, чиито кървавочервени листа изглеждаха в сумрака пурпурни. Разнасяна от лекия вятър, миризмата на сира откъм езерото създаваше усещане за тайна заплаха. Цялата атмосфера на това древно място бе наситена с очакване за нещо, нещо, предсказано отпреди хиляди години. И то щеше да се случи тази нощ.

Беше тъмно, когато иззад дърветата покрай брега се появи фигура. Следваха я още три. Четиримата странници носеха еднакви панталони от недообработена кожа, прилепнали до тялото кожени елечи и метални шлемове, но отдалеч личеше, че водачът на малката група е жена. На рамото си бе опряла кирка, навито на руло намаслено платнище, намотка въже и всякакви приспособления за катерене. Спътниците ѝ я следваха безмълвно по брега на езерото.

Жената потъна отново в сенките, където група дървета прикриваха надвиснала скала. Наоколо бе пълен мрак, ето защо тя пхна напосоки ръка в гъсталака от увивни растения и опипом най-сетне откри търсената пукнатина. Нахлузи дебели ръкавици и размести камъните, които старателно бе наредила последния път. Когато отворът стана достатъчно широк, за да може да се провре, тя пристъпи напред развълнувана. Спътниците ѝ я последваха.

Вече вътре, жената бързо разви платнището и с помощта на мъжете запуши цепнатината. Когато дори лъч светлина не можеше да напусне пещерата, тя свали шлема и запали прикрепената към него миньорска лампа. Отметна на гърба си буйната руса коса и огледа тримата си, покрити с прах, спътници, чиито очи просветваха на мъждивата светлина на лампата. Едва тогава се извърна към отвора на пещерата.

Прокопани във вулканичната скала, стените на просторната кухня се издигаха на близо трийсет метра над главите им. Дъхът на жената спря, когато видя, че стоят на ръба на отвесна скала, спускаща

се към пълния мрак на дълбока пропаст. Долавяше ромон на вода, която вероятно се стичаше на десетки метри под тях. Това бе пътят, който хората, търсещи отговори на загадки, бяха минавали, за да стигнат до недрата на изгасналия вулкан. Това бе легендарното място, издирвано от стотици хора през вековете — пещерата, приютила най-древния от всички пророци на земята — пророчицата Сибила.

Младата жена насочи лъча на лампата към лъскавите стени. Нямаше съмнение, бяха на точното място. Пещерата беше описана съвсем вярно от тези, които я бяха посещавали — философът Хераклит, писателят Плутарх, географът Павзаний и поетът Вергилий, обезсмъртил тази пещера като мястото, където Еней влиза в подземния свят. Знаеше също така, че най-вероятно тя и спътниците ѝ са може би първите, които посещаваха пещерата от две хиляди години насам.

Първата работа на император Август^[2], когато завзел властта в Рим през 27 г. пр. Хр., била да скрие книгите с нейните пророчества, наречени „Сибилени предсказания“. Изгорил всички, които сметнал, че не подкрепят властта му или предвиждат връщане на Републиката. След това наредил пещерата да бъде запечатана. Входът, който тогава се намирал в подножието на вулкана, бил затрупан с голяма купчина камъни и чакъл. И последната следа от съществуването на прочутата пещера изчезнала. До този момент.

Младата жена пусна катераческите приспособления на земята, сложи отново шлема с фенера на главата си и извади от джоба на елека груба карта, която подаде на най-високия от мъжете.

— Асзи — обърна се тя към него на малко име, — идваш с мен. По-големите ти братя нека останат тук да пазят входа. Ако не успеем да намерим изход там долу, тази пролука ще бъде единственият път, през който ще излезем навън. Ще се спусна първа — додаде тя и се извърна към отвесната стена.

Мъжът вече държеше здраво китката ѝ, като се опитваше да срещне погледа ѝ в тъмнината. След миг я привлече в прегръдката си и докосна леко с устни челото ѝ.

— Нека аз бъда пръв, Клио — промълви той. — Знаеш, карита, че съм роден сред тези скали и се движа по тях като дива коза. Картата, която баща ти начерта преди смъртта си, е работа на учен, ровил се цял живот в прашните книги. Толкова много е пътувал, а не успя да открие мястото. На всички ни е известно колко опасни може да са понякога

предсказанията. В Делфи отровни питони пазели пещерата на пророчицата. Не знаем какво ни чака там долу.

Тръпка на погнуса пробягна по гърба на Клио. Другите двама мъже поклатиха мълчаливо глави в знак на потвърждение на думите на брат си. Асзи вече палеше миньорската лампа и я закачи на шлема си. След това закрепил края на въжето за скалата, хвана го с голи ръце и с върховете на подкованите обувки се отгласна от стената. След миг ведрата му усмивка изчезна в мрака.

На останалите горе им се стори, че измина цяла вечност, докато усетиха, че въжето вече се люлее свободно, сигурен знак, че младежът е стъпил на дъното. Клио преметна въжето, направи примка около крака си, а братята уловиха края му, за да осигурят допълнително спускането ѝ. След миг зейналата паст погълна и нея.

Останала сама с лице към скалата, Клио изучаваше каменните стени с такова внимание, сякаш очакваше да открие отговор на някаква загадка. Ако стените имаха уши, мислеше си тя, тези тук вероятно бяха чули хилядолетни тайни. Също като Сибила, която виждала не само миналото, но и бъдещето.

Най-древната пророчица в историята, живяла на много места и изпратила десетки поколения, бе родена на планината Ида, същата от която боговете наблюдавали войната за Троя. Петстотин години преди Христа Сибила отишла в Рим, за да предложи на цар Тарквиний да купи книгите ѝ с предсказания, отнасящи се за следващите дванайсет хиляди години. Той отказал и тя изгорила първите три от тях, после още три. Царят купил последните три и поръчал да ги приберат в храма на Юпитер, до момента, в който сградата била изгорена до основи през 83 г. пр. Хр. заедно със скъпоценното му съдържание.

Прозренията на Сибила били невероятно задълбочени и отивали много далеч в бъдещето, ето защо боговете ѝ обещали да изпълнят едно нейно желание. Тя поискала от тях живот от хиляда години, но забравила да поиска и младост. Когато обещаният срок вече изтичал, тя се била смалила дотолкова, че от нея останал само гласът ѝ, с който изричала предсказанията си от съвсем малка стъкленица, поставена в същата тази прастара пещера на тайните. От близо и далеч тук прииждали хора, за да чуят песента ѝ, докато император Август я накарал да замлъкне завинаги, запечатвайки пещерата с неаполитанска глина.

Клио таеше надежда, че информацията, събрана така старателно от баща ѝ, докато бе изучавал древните текстове, и прозрението, осенило го на смъртния му одър, ще се окажат верни. Вярно или не, да следва повелите на последното желание на умиращия, се бе превърнало в център на младия ѝ живот.

Стъпалата ѝ вече опираха в дъното, когато усети силните ръце на Асзи да обхващат кръста ѝ, за да ѝ помогне да стъпи на плъзгавите скали, отстрани на бързата подземна река.

Вървяха близо час през кухините под вулкана, следвайки указанията на баща ѝ върху картата. Най-сетне стигнаха вдлъбнатина високо над главите им, под която последователките на Сибила, момичета от околността, седели на позлатен трон, от който в момента бяха останали само купчина камъни, и препредавали посланията на древната богиня.

Асзи спря до Клио, неочаквано се наведе и целуна устните ѝ.

— Може да се каже, че си почти свободна — усмихна се той.

Без повече обяснения той се покатери по стръмните скали и протегна ръка, за да бръкне в кухнята. Известно време опипва вътрешността и най-сетне извади отвътре малък предмет.

Спусна се внимателно надолу и подаде на Клио мускал, не по-голям от дланта ѝ. Клио никога не беше вярвала на приказките, че гласът на Сибила е затворен в стъкленица, но вътре бяха съхранени нейни думи. Нейни пророчества. Според Плутарх били изписани върху малки метални пластини, толкова леки и крехки, че при най-слабия полъх на вятъра политали.

Клио отвори предпазливо мускала и в разтворената ѝ длан се изсипаха миниатюрни листчета с големината на нокът. Тя докосна едно от тях и вдигна очи към младия мъж.

— Какво пише? — попита той.

— На гръцки е: En to pan^[3] — отговори тя. — Означава „едно във всичкото“.

Сибила предсказала какво ще се случи във всеки повратен момент от историята — и което е по-важно, как този момент се свързва с критично събитие от миналото. Говори се също, че е предвидила настъпването на нова звездна епоха след тази на Рибите, в която самата тя бе живяла и чиято изява щеше да е в появата на родения от дева цар. Сибила виждала загадъчни връзки, които като паяжина се промъквали

през годините и свързвали ерата на Рибите с тази на Водолея — водоносеца — която няма да настъпи преди дваисети век. А тя бе на прага.

Клио прибра листчетата в стъкленницата. По обратния път към изхода през дългите коридори и пещери тя с ужас си помисли какво всъщност означаваше този момент. Баща ѝ го беше предвидил. Когато извадиш на бял свят такава стъкленница, съдържаща времето, и дадеш воля на гласа на миналото, ти отваряш врата, която може би е трябвало да остане затворена. Като кутията на Пандора.

За пръв път от две хиляди години насам тази вечер песента на Сибила, чийто глас бе мълчал в мрака на вулкана, щеше да бъде събуден и да бъде чуто отново от човешкия род.

[1] Първата гръцка колония (ок. VIII в. пр. Хр.) в Централна Италия, в областта Кампания. Градът е известен най-вече със Сибилата от Куме, чиито пророчества, писани в стихове, са за хиляда години напред и били пазени от специална колегия в храма на Юпитер Статор, построен от Ромул в Рим. — Б.пр. ↑

[2] Първият император на Рим (63 г. пр. Хр. — 14 г. сл. Хр.), племенник, осиновен син и наследник на Юлий Цезар. Въвел еднолично управление, донася мир и благоденствие на империята, която управлява сполучливо до смъртта си. — Б.пр. ↑

[3] Като девиз се среща върху геми, произхождащи от древногръцките мистерии, най-често заедно с Оуроборос — символ на змия, поглъщаща собствената си опашка, който олицетворява вечния кръговрат на времето и живота, на познанието на повтарящите се и вечни закони на битието. — Б.пр. ↑

ВЛИЗАНЕ В КРЪГА

И ни каза [Иисус] да се наредим в кръг и да се хванем за ръце, а той застана в средата и рече: „Отговаряйте ми с Амин“, сетне запя...

*Танцувайте всички...
Танцуващият е човек на всемира.
Който не танцува, не знае какво се случва...*

Ако следвате моя танц, вижте себе си в мен.

И когато видите това, което правя, запазете моята тайна.

*Подскочих: разбирате ли цялото?
Деяния на Иоан,
Нов завет, Апокриф*

*Иерусалим:
ранна пролет на лето Господне 32*

ПОНЕДЕЛНИК

Понтий Пилат имаше сериозни неприятности и този път наистина не знаеше как ще се справи с тях. Най-голямата ирония бе, че за пръв път от седем години насам, откакто стана римски прокуратор на Юдея, проклетите евреи нямаха вина.

Седеше сам на терасата на двореца, построен високо над Иерусалим от Ирод Велики, с изглед към западната порта Яфа. Долу залязващото слънце караше листата на наровите дървета в царските градини да пламтят, осветяваше златните клетки, наследени от Ирод, пълни с гълъби. Склоновете на хълма Сион бяха гъсто обрасли с

разцъфтели акации. Ала Пилат не обръщаше внимание на красотата наоколо. След половин час трябваше да присъства на прегледа на отрядите, изпратени като охрана през седмицата на еврейския празник. В такива дни все нещо се объркваше — градът се изпълваше с поклонници и той се плашеше от неизменните размирици, познати от предишни години. И това не беше най-големият проблем.

За човек на такъв важен в държавата пост, Понтий Пилат беше с изненадващо скромен произход. Както личеше от името му, той бе от коляното на бивш роб, някой от дядовците му е бил удостоен с *pileus* — шапката, отличаваща свободния човек, който чрез благородни постъпки и личен принос става гражданин на Римската империя. Без образование или привилегии, единствено с интелигентност и усилен труд Понтий Пилат се издигна до ранга на конник на Рим. Звездата му обаче изгря едва когато бе открит от Луций Елий Сеян^[1], чието стремглаво издигане, се отрази и на неговата кариера.

Последните шест години, докато император Тиберий си почиваше на остров Капри (говореше се, че там задоволявал апетитите си с млади момчета и кърмачета, а не рядко и с екзотични животни), Сеян се превърна в най-могъщия и най-мразен човек в Рим, от когото всички се страхуваха. Докато бе консул в Сената заедно с Тиберий, Сеян имаше свободата да прави каквото си иска, арестуваше враговете си по скалпени обвинения, назначаваше свои приближени — така Понтий Пилат се озова в Юдея. Големият проблем на Пилат всъщност беше новината, че Луций Елий Сеян е мъртъв.

Той не беше просто починал, а езекутиран по обвинение в държавна измяна, повдигнато от самия Тиберий. Смяташе се, че нарочно е прелъстил снахата на императора, Ливила, помогнала на Луций да отровят съпруга ѝ — единствен син на Тиберий. Когато прочели пред Римския сенат миналата есен заповедта, написана от императора в Капри, иначе хладнокръвният и безмилостен Сеян се оказал напълно неподготвен и буквално се строполил на пода, та се наложило да му помогнат да стане, за да напусне залата. Същата нощ по нареждане на Сената Луций Елий Сеян бил удушен в килията. Изложили голото му тяло на стълбите на Капитолия, и така цели три дни — за посмешище на гражданите на Рим, които не само го заплювали, но и уринирали върху него, забивали ножовете си в мъртвата плът, насъсквали кучетата си, докато най-сетне останките

били хвърлени в Тибър за храна на рибите. Историята обаче не свършва с неговата смърт.

На преследване било подложено и цялото семейство на Сеян. Дори малката му дъщеря, която съгласно римските закони не можела да бъде убита, тъй като била девствена, първо била изнасилена от войниците, след което прерязали гърлото ѝ. Ужасена, отритнатата съпруга на Сеян се самоубила, а Ливила била заключена от собственото си семейство в една стая, където я оставили да умре от глад. Половин година след смъртта на Сеян всичките му приближени и приятели, които не бяха екзекутирани, сложиха край на живота си — било чрез отрова, било с помощта на собствените си мечове.

Понтий Пилат трудно можеше да бъде изплашен от подобни действия. Познаваше римляните, нищо, че никога нямаше да е един от тях. Това бе и грешката на Сеян, който искаше да стане благороден римлянин, да се ожени в семейството на императора, да го измести от управлението. Сеян вярваше, че ще успее да освежи кръвта на императорите. Наместо това освежи тинята в реката.

Пилат не хранеше никакви илюзии за положението, в което бе изпаднал. Колкото и подготвен да беше за поста, който заемаше, колкото и отдалечена да бе провинцията Юдея, той беше много уязвим заради връзката си със своя благодетел, а съществуваша и други връзки с него. На действията на Пилат по отношение на евреите можеше да се погледне като на пример, взет от самия Сеян, чиято политическа кариера бе започнала с гоненията на евреите в Рим, приключили с прогонването им от столицата — неотдавна тази заповед бе отменена от самия император, който заяви, че никога не е искал да се проявява нетърпимост към който и да е от неговите поданици и това с евреите било дело единствено на Сеян. Нищо чудно, че Пилат бе изнервен до крайна степен. През изминалите седем години той многократно бе изпадал в самосъжаление, че е длъжен да търпи раздорите между юдеите.

Той така и не разбра защо евреите, за разлика от останалите колонизирани народи, са освободени от задължението да се подчиняват на законите на Рим — не служеха в армията, не плащаха данъци, дори и тези, които плащаха самаряните и римските граждани в провинцията. Според законодателството на Римския сенат

пълноправен гражданин на Рим може да получи смъртна присъда само за това, че е престъпил границите на хълма на еврейския Храм.

А когато Пилат трябваше да събере средства, за да завърши водопровода и да влее малко живот в този затънтен край, какво направиха проклетите евреи? Отказаха да платят налога за водопровода, защото римляните били длъжни да осигурят необходимото на онези, които са заробили. (Заробени — колко смешно! Колко бързо забравиха времето, което прекараха в Египет и Вавилон.) Наложил му се да „вземе назаем“ пари от десетъка на Храма, завършил водопровода и така сложи край на разпавиите. Претенциите на евреите към римляните обаче не спряха. Всичко това, естествено, се случи, докато Сеян беше жив.

Ето че сега се задаваше поредно събитие. Тъкмо то можеше да спаси Пилат или поне да отклони гнева на Тиберий в друга посока, а ръката на императора беше дълга и неумолима, когато ставаше дума за поданик, загубил благоразположението му.

Пилат се изправи и започна да крачи нервно по терасата.

Тези, към които се обръщаше за съвет — група шпиони и информатори, жизнено необходими за всеки управител на колониална провинция, — съобщаваха, че някакъв еврей обикаля провинцията и твърди, че е *inunctus* — миропомазан. Гърците го наричаха *christos*, или покрит с мир, а евреите го наричаха „месия“, което, доколкото разбираше, значеше едно и също. Бяха му обяснили, че било нещо свързано с историята на тяхната вяра. Някакъв мъж щял да се появи и те вярвали, че той ще ги освободи от обвързаностите, в които те вярват, че са попаднали, и така те ще успеят да превърнат света в управляван от еврейството рай. Желанието да видят възможен цар на своя народ, при това миропомазан, бе стигнало връхната си точка — за Пилат това бе истински късмет. Тъкмо евреите щяха да го спасят!

Синедрионът — съветът на старейшините на евреите — подкрепяше този кандидат, както и мнозинството негови последователи от колонията есеи^[2], когато преди няколко години този луд човек топеше хората във вода. Носеше се слух, че е убит по нареждане на Ирод Антипа, тетрарх на евреите в Галилея, заради това, че нарекъл Иродиада — жената на Антипа — блудница. Доведената дъщеря на Антипа, Саломе, поискала от него да му вземе главата. Нямаше ли да настъпи край на вероломството на този народ? Антипа

се боеше от новопоявилия се помазан, вярваше, че в него се е вселил духът на онзи с водата, чиято глава бе наредил да отсекал, и сега той се връща, за да отмъсти на тетрарха.

Имаше и трети участник в събитията, който още повече облекчаваше Пилат — Каиафа, първосвещеник на евреите, поставил се в услуга на Рим, чието влияние в Иерусалим бе по-силно дори от това на Пилат, бе не по-малко заинтересован недоволните да бъдат усмирени, за да не подкопават устоите на Римската империя и на установеното вече управление. И Каиафа, и Антипа мразеха и се бояха от евреина, а синедрионът ги подкрепяше. Нещата се развиваха добре. Прогонят ли го, той ще отведе със себе си смутителите на реда.

Пилат се загледа към равнината, простираща се отвъд западната стена, там, където слънцето вече се спускаше зад хоризонта. Чуваше как новите войници се събират в двора долу, нещо обичайно в навечерието на всеки празник. Щяха да се грижат за реда сред прииждащите поклонници за Празника на пролетното равноденствие, който евреите свързваха с епизод от историята си отпреди хиляди години, когато народът им напуснал земите на Египет.

Пилат се заслуша в командите на офицера, който водеше подготовката на войниците. Чуваше и шума от подметките им по мраморните плочи. Най-сетне се наведе през перилата на терасата, за да огледа отрядите. Огнената топка на залязващото слънце зад него ги заслепяваше и те можеха да видят само смътните очертания на фигурата му. В дни като този той неслучайно избираше да се покаже пред тях точно в този час на деня.

— Воини на Рим — провикна се Пилат, — гответе се за следващата седмица, когато градът ще се изпълни с поклонници. Ще се наложи да се справяте с всякакви случаи, които може да се окажат неприятни за империята. Носят се слухове за метежи, които да превърнат този иначе мирен празник в бунт, в нарушение на закона и реда. Воини на Рим, поведението на всеки от нас през следващата седмица може да се окаже от изключително значение за бъдещето на империята, а може би и за историята. Нека не забравяме, че наше задължение е да предотвратяваме всеки акт срещу държавата или статуквото, продиктуван от религиозен екстаз или стремеж към слава, целящ да промени съдбата на Римската империя и нашата съдба.

ВТОРНИК

Беше далеч преди зазоряване, когато, изтощен от пътуването и с подпухнали очи, Иосиф от Ариматея стигна пред Иерусалим. В съзнанието му продължаваха да отекват вълните, които се блъскаха в бордовете на корабите му, чуваше в притъмнялата морска шир пляска на греблата, на малката лодка, доближила търговската му флотилия, която чакаше да влезе в пристанището на Йопа на зазоряване.

Тежко предчувствие го обзе още преди пратеникът на Никодим да се представи и да се качи на борда. Иосиф никак не се изненада, че бележката, която му носеше, беше написана с тайнопис, в случай че попадне във вражи ръце. За Иосиф тя бе важна най-вече с това, което не казваше. Думите още горяха в съзнанието му.

Побързай. Часът настъпи. Никодим.

Значи наистина бе дошъл очакваният момент. Как ли се бе стигнало до това, мислеше си с болка Иосиф.

Реши да остави преценките за по-късно и пренебрегвайки всяка предпазливост, вдигна заспалия екипаж и нареди да отрежат въжетата, свързващи неговия кораб с останалите — така посред нощ плавателният му съд влезе единствен в пристанището на Йопа.

Хората му се бяха възпротивили разгорещено — убедени, че е загубил ума си. След като акостираха, Иосиф направи още нещо, което затвърди мнението, че е полудял. Остави ценния си товар — нещо нечувано за собственик на толкова голяма търговска флотилия — на грижите на екипажа, наруши постановената от римляните забрана да се движи нощем по улиците и стигна тичешком до конюшните, разбуди слугите, нае коне и потъна в мрака на нощта. Синедрионът — съветът на старейшините на евреите, щеше да се събира призори.

По опасните пътища на провинцията отекваше само чаткането на копитата на запенените животни, откъм горите в далечината се чуваше единствено гласът на цикадите, но в съзнанието на Иосиф кънтеше мисълта:

Какво ли е направил Учителя?

Първите лъчи на изгрева обагриха в кървавочервено небето над Хълма на маслините и очертаваха кривите силуети на старите дървета, когато Иосиф от Ариматея влезе в града и започна да блъска с юмруци вратата на конюшната. Сънен, конят излезе и пое юздите на запотените животни, за да се погрижи за тях. Иосиф продължи бързо

пеша нагоре по стъпалата към централната част на града, като в бързината от време на време вземаше по две наведнъж.

Във влажния сумрак преди зазоряване забеляза как утринният бриз полюшва клоните на акациевите дървета, натежали от цвят. Всяка пролет градът биваше удавен в тяхното жълто море. Поникнали в пукнатини и арки, тези дървета сякаш запълваха всяка пора на подобния на лабиринт град. Сега, докато се движеше по криволичещите стръмни улички, Иосиф вдишваше с пълни гърди техния силен аромат, който му напомняше на разпалин в кадилница тамян, просмукал се в стените на заспалия град и във водоемите в подножието на хълма Сион.

Акацията — свещеното дърво.

— Нека ми издигнат олтар сред тях, за да са винаги наблизо — изрецитира на глас Иосиф.

Неочаквано съзря високата царствена фигура на Никодим и си даде сметка, че е пристигнал пред познатата порта, зад която бяха градината и дворецът на неговия приятел. Един слуга вече заключваше зад господаря си, а той, с развети дълги коси, разперваше ръце, за да посрещне Иосиф, който отвърна на прегръдката.

— Помня, когато бях момче в Ариматея — промълви Иосиф, загледан към морето от посипани със злато клони, — че край брега растяха гъсти *chittah*, наричани от римляните „акация“, заради острите им тръни — това е дървото, от което Яхве ни поръча да изградим неговия първи храм — дървените решетки и олтара, Най-светия от светите, дори свещената арка. Келтоите^[3] и гърците почитат дървото като нас и дори го наричат „златния клон“.

— Живя прекалено дълго сред езичници, приятелю — поклати глава Никодим. — Дори външният ти вид е богохулен пред очите на Бога.

Трудно е да се възрази на такова нещо, помисли си Иосиф печално. С късата тога и сандали с кръстосани почти до коленете каишки, с тези мускулести, обгорели от слънцето крайници, обръснатото лице — кожата му бе набръчкана и изсъхнала от соления морски въздух, — косата му също не беше подстригана по предписанията, а бе прибрана в плитка на тила, така той приличаше по-скоро на мъжете от север или на хиперборейски^[4] келт, отколкото

на уважаван юдейски търговец, какъвто всъщност беше, на член на групата на „седемдесетте“, както обикновено наричаха синедриона.

— Ти беше този, който подкрепи Учителя още като момче да поеме по странните пътеки, водещи единствено към разрушение — отбеляза Никодим, докато вървяха надолу по склона. — През последните няколко седмици се молих горещо да се прибереш, преди да е станало твърде късно. Мисля си, че ти единствен би могъл да внесеш някакъв ред в бъркотията, която се случи през годината на твоето отсъствие.

Истината бе, че Иосиф бе отгледал Учителя като свое дете, откакто бащата на момчето — дърводелец, който също носеше името Иосиф — почина. Беше го вземал със себе си на кораба при множеството си пътувания, за да научи древните мъдрости на най-различни култури. Въпреки ролята си на родител, Иосиф от Ариматея, който вече бе преминал четирийсет и бе член на синедриона, а бе само седем години по-възрастен от своя така наречен син, не можеше да мисли по друг начин за него освен като за Учителя. Не просто като за равин, което означава „мой наставник или учител“, а като за голям духовен водач, какъвто бе станал. Въпреки всичко казаното току-що от Никодим му се стори неясно.

— Какво разбираш под бъркотия? Щом получих съобщението ти, пристигнах възможно най-скоро — рече Иосиф, пропускайки факта, че е изложил на риск не само състоянието си, но и живота си. — Предполагам, че говориш за политическа криза — нещо много спешно — непредвиден инцидент, който може да попречи на плановете ни...

Никодим спря насред улицата и впери в Иосиф тъжните си тъмни очи, зачервени от изтощение или може би от плач. Изведнъж Иосиф си даде сметка колко много се е състарил приятелят му за тази година, докато го нямаше. Сложи длани на раменете му и зачака със сериозно изражение, а в същото време онзи неприятен леден страх пропълзя по кожата му, въпреки че въздухът наоколо бе топъл и хоризонтът от моравосин вече бе добил прасковен цвят в очакване на слънчевия диск. Иосиф не беше сигурен, че иска да чуе отговора.

— Няма политическа криза — обясни Никодим, — поне засега. — Но нещо може би далеч по-лошо се случи. Мисля, че би могло да се нарече криза на вярата. Той самият е кризата. Променил се е до неузнаваемост. Собствената му майка не може да го разбере вече. Да

не говорим за най-близките му ученици — онези дванайсет, които той нарича „магическия кръг.“

— Променил се е, казваш. Но как? — попита Иосиф.

Докато Никодим търсеше подходящите думи, Иосиф се загледа към града в краката им, където бризът полюшваше едва-едва клоните на акациите, сякаш бяха пръсти, а те му отвърщаха с нежна въздишка. Иосиф се молеше, молеше се за някаква вяра, за да има сили за онова, което очевидно го очакваше. В мига, в който усети, че все пак има макар и зрънце надежда, слънцето подскочи над Хълма на маслините с взрив от светлина, която се отрази във фасадите на вилите и дворците, издигащи се високо над тях по склоновете на Сион, и проникна дори в лабиринта от тесни, криви улички в ниската част на града. Отвъд тях в далечината се простираха величествените останки на Храма на Соломон, а под него — Залата от дялан камък, където тази сутрин трябваше да се проведе събранието на синедриона. Идеята за храма се бе явила в съня на Давид — баща на Соломон и първи истински цар на Израилевото царство. Построен отново или възстановен след множество катастрофи, украсен и с богатствата на много велики царе, той бе душата на еврейския народ. От просторните дворове се издигаха бели мраморни колони, които, огрени от утринното слънце, приличаха на гора от призрочни дървета. Позлатените покриви — подарък от Ирод Велики — искряха ослепително сутрин и бе трудно да гледаш в тази посока както сега, но по пладне това бе невъзможно, толкова силна беше светлината.

Душата на Иосиф се изпълни с тези лъчи и в същия миг той чу гласа на Никодим да шепне до ухото му:

— Скъпи ми Иосифе, не знам как точно да го определя, но всички ние подозираме, че Учителя... че може би е загубил ума си.

В Залата от дялан камък винаги бе студено и влажно. От стените непрестанно се процеждаше вода и напояваше разноцветните мъхове. Изсечена в самата скала на Храмовия хълм, залата бе с овален свод под самия Двор на свещениците и на олтара, бивш харман от времето на цар Давид. До входа се стигаше по стълба от трийсет и три стъпала, изкопани в скалата. Винаги когато влизаше в тази зала, Иосиф имаше усещането, че извършва ритуал. През летните жеги бе истинско

облекчение да влезеш вътре сред прохладата и влагата, които те посрещаха. Ала днес помещението само добави нещо повече към усещането за обреченост, внушено му от думите на Никодим.

Макар обикновено да наричаха синедриона „седемдесетте“, всъщност членовете му бяха седемдесет и един, ако се броеше и първосвещеникът, за да бъде спазен броят, постановен още от времето на Моисей.

Едрият първосвещеник Иосиф Каиафа, обгърнат в пурпурния си молитвен шал и с жълта роба, слизаше първи по стълбите. Над главите на придружаващите го се виждаше ананас от чисто злато, символизираш живота, плодородието и обновлението на хората. Както всички първосвещеници преди него, по силата на религиозния си сан, Каиафа бе официален председател на синедриона, който имаше отговорностите и на съдия, защото законът и Тора са едно.

От най-древни времена свещениците произхождат от коляното на садукееите — синове на Садок^[5], първия първосвещеник на цар Соломон. След римската окупация едно от първите неща, които тяхната марионетка Ирод Велики направил, било да избие наследниците на благородниците и да ги замени в синедриона със свои хора. Тази чистка подобрила значително положението на фарисеите — по-либералната и популистка партия, съставена от учени и писатели. Това беше и партията, към която се числяха Иосиф и Никодим.

Фарисеите имаха мнозинство, ето защо техният водач Гамалиил, внук на легендарния равин Хилел, беше фактически лидер на синедриона и истински трън в очите на Иосиф Каиафа. При всеки повод фарисеите посочваха, че Каиафа няма право да заема този пост нито по рождение — като принадлежащ към аристокрацията на садукееите, — нито по образование — каквито са фарисеите, и той е на него единствено по силата на брака си с дъщеря на *nasi* — принц.

Има само един човек, когото първосвещеникът мрази повече от фарисеите, мислеше си Иосиф мрачно, докато крачеше до спътника си надолу по каменните стъпала в залата. И това беше Учителя. През последните три години Каиафа не даваше мира на полицията на Храма, на която беше наредено да следи всяка стъпка на Учителя. Опитва се да го арестува за подклаждане на бунт при онзи случай с преобръщането на масите в двора на Храма, където няколко поколения от рода на Каиафа въртяха доходна търговия с гълъби. Тъкмо

печалбите от жертвени птици и животни преди празниците успяха да платят синекурната длъжност, която сега заемаше Каиафа, и зестрата, която трябваше да даде, за да се ожени за юдейската принцеса.

След като всичките седемдесет и един членове на съвета се спуснаха по стълбите и заеха местата си, първосвещеникът Каиафа ги благослови и отстъпи мястото си на благородния равин Гамалиил. С пуснати коси и развята широка роба, той пристъпи напред и откри събранието.

— Натоварени сме от Всевишния с тежка задача — отекна в каменната зала плътният драматичен глас на Гамалиил. — Каквато и да е мисията ни, каквото и да е желанието ни и какъвто и да е изходът от днешното ни събиране, мисля, че изразявам мнението на всички нас, като заявявам, че никой няма да си тръгне оттук с чувство на пълно удовлетворение, що се отнася до тъжната история на Исус, син на Иосиф от Назарет. И тъй като бремето, което предстои да поемем, е тежко, бих искал да започна с нещо по-ведро. Приветствам с добре дошъл нашия брат Иосиф от Ариматея, който пътува най-много от нас.

Мъжете около масата извърнаха глави към Иосиф, а тези, които го познаваха лично, кимнаха.

— Преди година Иосиф от Ариматея прие да изпълни задача, възложена му лично от тетрарха на Галилея, Ирод Антипа, и от мен — да се опита да занесе тайно послание в Рим от името на потомците на Израел. Тя трябваше да се впише в обикновено търговско пътуване, тъй като корабите му пътуват често до Британия, Иберия и Гърция. И когато бе дадена заповед за изгонването на евреите от Рим, помолихме Иосиф наместо в Рим да отиде направо на Капри.

Щом чуха името на острова, сред присъстващите се разнесе развълнуван шепот.

— Няма да ви държа в неведение — продължи Гамалиил, — защото знам, че повечето от вас се досещат какво имам намерение да кажа. С помощта на Клавдий, племенник на императора, който се познава с Ирод отпреди, Иосиф от Ариматея успя да се срещне с император Тиберий в двореца му на Капри. По време на техния разговор и благодарение на навременната смърт на Луций Сеян, Иосиф

от Ариматея успял да убеди императора, че би било мъдро да одобри връщането на евреите в Рим.

Последва радостно и одобрително удряне по масата, няколко от седящите наблизодори стиснаха ръка на Иосиф, включително и Никодим. Всички членове на синедриона бяха чули за благоприятния римски едикт отпреди няколко месеца, но сега със завръщането на Иосиф и личния му ангажимент в акцията, се почувстваха по-убедени в истинността му.

— Знам, че молбата ми ще ви изненада — продължи Гамалиил, — но предвид голямата услуга, която ни направи Иосиф от Ариматея и заради необичайната му връзка с Исус, син на Иосиф от Назарет, бих искал да попитам Иосиф как би искал да проведем това наше събиране. Може би той единствен не е съвсем наясно с всички обстоятелства, довели до настоящата криза.

Гамалиил се направи, че не забелязва недоволната гримаса, изкривила лицето на свещеник Каиафа при тази негова дързост да промени обичайната процедура. Ала всички останали вече клатеха глави в знак на съгласие, ето защо Иосиф отговори:

— Сърдечно ви благодаря. Пристигнах на зазоряване тази сутрин и в този момент дори корабите ми не са влезли още в пристанището, нямах време да се изкъпя и да сменя дрехите си, да не говорим за сън. Съзнавам напълно колко спешно е решаването на възникналия проблем, но нямах време да науча подробности, знам само, че Исус, или Учителя, на когото, както много от вас добре знаят, гледам като на член на семейството си, е в изключително заплетено положение, в което и ние сме неволни участници.

— В такъв случай се налага да ти разкажем историята — рече Гамалиил — и всеки от нас ще допълни, каквото има да каже, защото повечето имаме дял в събитията. Най-добре да започна аз.

РАЗКАЗ ЗА УЧИТЕЛЯ

Той пристигна сам миналата есен в Иерусалим за празника Разпъване на шатри^[6]. Това изненада всички, които го познават. Учениците му три пъти го молили да тръгне с тях от Галилея, за да разпространява словото Божие, както го беше правил и на други религиозни празници, и да лекува вярващите. Три пъти им отказал и ги изпратил да вървят без него. За изненада на всички след това тайно се

появи във външния двор на Храма. Изглеждаше загадъчен и съвсем не приличаше на себе си, сякаш следваше някакъв свой вътрешен глас.

Празникът Разпъване на шатри в деня на есенното равноденствие е в прослава на първата шатра, направена от акациев клони, както поръчал Господ Бог при бягството на народа ни от Египет. Миналата есен за празника във всяка градина, двор или частен парк в Иерусалим изникнаха импровизирани шатри от клони, които хората закрепваха с гирлянди от цветя, така че слънцето и вятърът, както и лекият дъжд свободно се сипеха над главите на семействата и гостите ни, докато се веселяхме през всичките седем дни на празника, завършил с четене на глас на последната глава на Тората — смъртта на Моисей. За четенето се събрахме в Храма и така ознаменувахме края на един стар цикъл, такъв край на цикъл е и смъртта на Моисей за нашия народ.

В края на пиршеството на осмата вечер домакинят на всеки дом се изправя пред събраните в двора или градината му гости, за да прочете най-старата молитва в прастарата ни традиция, по-стара дори от този празник. В нея той отправя благодарност към Всевишния за това, че е имал своята шатра през тази една седмица, и се надява, че ще бъде достоен да седи в пещерата на Левиатан. А какво означава пещерата на Левиатан? Настъпването на новата ера, началото на царството на месията, на помазания, който ще се пребори с морското чудовище, ще се подслони в неговото жилище заедно с праведните и ще нагости всички с неговата плът. Ще ни освободи от веригите на робството, ще обедини всички нас в своето царство, ще върне Кивота на завета и ще покрие със слава Храма, така както това сториха Давид и Соломон. Като наследник по право на тези прославени принцове, той ще поведе Избрания народ към слава и ще възстанови златната зора — не просто нова година, а нов еон^[7].

Разбираш, че неслучайно Учителя е решил да дойде сам от Галилея, за да присъства на празника.

Появи се в градината на Никодим вечерта на осмия ден Прослава на Тора. Паркът на Никодим е просторен и с много дървета. Както обикновено в такива дни има много шатри от клони и цветя, факли осветяват богатите трапези и, естествено, портите стоят широко отворени за всеки, който би искал да влезе.

Когато най-сетне Никодим стана, за да даде благословията си и да помоли за честта следващата година по това време да намери място в хралупата на морското чудовище, Учителя се изправи в шатрата, където бе седял до този момент. Широката бяла туника и дългите му коси се вееха, докато прекосяваше разстоянието до изправения Никодим, с един замах свали подносите и чашите от ниската маса и се качи отгоре.

Вдигна с едната си ръка съд с вода, докато с другата се опираше на клоните на шатрата, и започна да пръска наоколо течността — по масата, по земята и гостите, които скочиха стреснато. Всичко го гледаха изумени, защото не разбираха какво означава това. След малко Учителя захвърли празния съд на земята и вдигна нагоре разперените си ръце.

— Аз съм водата! — провикна се той. — Изливам се заради вас и който е жаден, да дойде и да пие от мен! Ако вярвате в мен, животворни реки ще потекат от вас.

Както много от присъстващите после си спомняха, гласът му бе така силен, а думите толкова вдъхновяващи, че на никой не му хрумна дори да тълкува чутото.

След вечеря хората един по един започнаха да стават и да се отправят към портата. Никодим дочул как неколцина фарисеи си говорели помежду си, че се готви тайно събиране по-късно същата вечер в дома на Каиафа в другия край на града. Никодим не бил поканен, но решил въпреки всичко да отиде, защото било ясно, че и най-пламенните привърженици на Учителя били потресени от странните му действия.

Рано на следващата сутрин Никодим се запътил към Храма, за да търси Учителя и да говори с него преди другите. Искал да го предпази, защото много често думите и действията му оставали неразбрани дори от учениците му. Предишната вечер въпреки пламенните възражения на Никодим и много други, сред които били и хора на храмовата полиция, Каиафа настоял да се намери претекст Учителя да бъде арестуван още на следващата сутрин.

Учителя пристигнал след Никодим, облечен в същата дълга бяла дреха от предишната вечер. Още щом влязъл в двора на Храма, около него се събрала тълпа, там били и хора, присъствали на тайното събрание. Били се приготвили за срещата. Подтиквани от Каиафа,

водели със себе си и прелюбодейка. Избутали я да застане пред Учителя и го попитали дали според него трябва да я убият с камъни, както повелява законът. Това било капан: известно било, че също като Хилел, който имал либерални възгледи за брака, особено по отношение на жените, Учителя вярвал в опрощението, особено ако е налице разкаяние.

За всеобща изненада Учителя замълчал. Приклеknал и започнал да чертае с пръст фигури в прахта, все едно не бил чул въпроса. Около него вече се били струпали много хора, за да видят какво ще направи, като не спирали да изтикват напред жената, все едно била парче месо.

Времето минавало и най-сетне той се изправил, огледал мълчаливо лицата на хората пред него — взирал се в очите на всеки, сякаш искал да отгатне какво има в душите им.

— Който от вас — промълвил той най-сетне — е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху й.

Сетне отново се навел и продължил да чертае в прахта. Минало доста време, преди да вдигне отново очи. Пред него стояла жената — съвсем сама.

— Върви си и не съгрешавай повече.

Когато чул това, Никодим, който наблюдавал отдалеч, разбрал какво е направил Учителя. Рискувал живота си за жена, която знаел, че е грешна, защото казал „не съгрешавай повече“. Така прави той винаги с онези, които се изправят пред него, за да ги съди — оставя ги сами да преценят колко голямо е прегрешението им и какво е направил за тях.

Любопитен да разбере какво е това, което рисува Учителя, Никодим изчакал жената да си отиде и доближил. Видял, че това е някакъв възел. Не се виждало нито начало, нито край.

Учителя усетил присъствието му, изправил се и заличил с крак рисунката. Когато Никодим подхванал темата за рисковете Учителя да дойде от Галилея в града съвсем сам, и то без да ги предупреди, Учителя само се усмихнал и попитал:

— Скъпи приятелю, имам ли вид на сам? Защото не съм. Дойдох тук с моя Отец. Не забравяй, че шофар^[8] се чува и в Галилея.

Имал предвид, естествено, Деня на изкуплението^[9] предишната седмица, когато Учителя все още бил в Галилея, където, както всяка година по това време, ехти кози рог, отбелязвайки края на изминалата година и началото на следващата, призовавайки хората да се замислят

за това как да продължат да живеят, спазвайки законите на Бога. От начина, по който Учителя споменал за този много стар и обичан празник, Никодим усетил, че нещо се е зародило в главата на един толкова почитан от мнозина човек. Какво ли е замислил?

Преди Никодим да успее да разпита както трябва, Учителя се отдалечи с бързи крачки и пое към двора на менителите в района на Храма. Никодим подтичваше зад него, за да го настигне. Там тези, които се присмиваха на Учителя, се скупчиха около него — той сякаш го очакваше и като че ли търсеше, — хората го обвиниха, че е мошеник. В отговор подхвана спор, който стана причина, участниците в него да започнат да си мислят, че е обезумял.

Някой от тълпата заяви, че те са от селото Аврамово и няма нужда Учителя да се опитва да ги поучава, а и те не вярват в претенциите му, че е месията от Давидовото коляно. Тогава Учителя дръзко заяви, че познава лично Аврам. Нещо повече, щом научил за мисията му тук на земята, Аврам много се възраждал. Присъстващите се усъмниха, че той е толкова стар, че да познава Аврам, починал преди хиляди години. Учителя ги изгледа така, че те замлъкнаха. После им каза, че лично Господ Бог го е запознал с Аврам. Че той, Учителя, е син Божи, плът от плътта на Бога! И това не беше всичко. Каза им, а мнозина от тук присъстващите го чува с ушите си:

— Аз и моят Отец сме едно. Преди Аврам да е бил... Аз съм!

Той изрече свещеното име, за да опише себе си — богохулство, за което можеха да го бичуват или дори да го убият с камъни.

И това беше само началото. Преди три месеца, много след празника, Учителя бе повикан във Витания в дома на младия Лазар, брат на Мириам и Марта от Магдала — един от най-приближените му ученици. Младежът бил тежко болен и молел да види Учителя, преди да умре. Ала Учителя, по думите и на дванайсетте, неясно защо отказвал да напусне Галилея и да посети семейството, въпреки молбите на двете сестри, които го умолявали да спаси брат им. Когато най-сетне отишъл, момчето било мъртво отпреди три дни. Мириам казала на дошлите, че тялото е започнало да гние и мирише и двете със сестра й не са съгласни Учителя да влезе при тялото в семейната гробница.

Учителя застанал пред вратата и започнал да вика Лазар — починалия младеж, — докато най-сетне той се събудил от смъртта и се

показал на входа. Учителя успял да го вдигне на крака, така както тялото му вече било в струпей и погребалното платно, с което бил увит, също било почерняло. Върнал го към живот.

— Всемогъщи Боже — успя да промълви само Иосиф от Ариматея след края на историята. Обиколи с изцъклен поглед присъстващите, загубил дар слово. Според садукееите смъртта бе просто край на живота, фарисеите пък настояваха, че за добрия човек, за добре изживения живот следва награда в отвъдното — вечен живот на небето. Но нито едните, нито другите вярваха във възкресението, в това, че е възможно да вдъхнеш живот на разлагащ се труп. Това бе немислим ужас за всички.

Много от хората в каменната зала, забелязали стъписването на Иосиф, се опитаха да избегнат погледа му. Първосвещеникът Каиафа, който бе мълчал през цялото време, докато трая разказът на останалите, реши най-сетне да се обади.

— По всичко личи, че твоят племенник, скъпият на всички ни Исус, син на скромния дърводелец Иосиф от Назарет, страда от мания за величие, скъпи Иосифе — подхвана той с дразнещо мазен глас. — Наместо водач — равин или учител, помазан цар или каквото и да е там, — както нашите сънародници се надяваха, той се е превърнал в малоумник, въобразил си, че е пряк наследник на истинния Бог и следователно може да решава кой да живее и кой да умре. Не разбирам как е възможно подобна идея да се зароди в размътения му мозък. — Той следеше реакцията на Иосиф с насмешлива усмивка.

Иосиф знаеше, че мнозина от присъстващите, макар и да не го изказваха на глас, споделяха мнението на първосвещеника. Бог беше свята тема и до нея не биваше да се докосваш. За него не можеше да се говори като за същество от плът и кръв. Как се бе стигнало до това? — недоумяваше Иосиф. Само за една година всичко се бе обърнало с главата надолу.

Трябваше на всяка цена да се срещне лично с Учителя. Той най-добре от всички го познаваше — убеден бе, че само той знае колко чиста е душата му. Държеше да се види с него преди всички други, докато не е станало твърде късно.

ПЕТЪК

Доста опустошено от многото посетители, красивото имение на Иосиф с името Гетсиман бе разположено на Хълма на маслините, но в последно време рядко виждаше своя стопанин. Иосиф бе сигурен, че Учителя едва ли ще отведе учениците си или ще отиде сам в него, без да е уведомил за това Иосиф. Следователно имаше само още едно място, където можеше да бъде открит в тази част на хълмистата местност — това беше селището Витания, в дома на Лазар от Магдала и неговите сестри Мириам и Марта.

Самата мисъл за сестрите от Магдала предизвикваше сложни чувства в душата на Иосиф. Мириам от Магдала или Мария, както римляните я наричаха, му напомняше за всичките провали в неговия живот — като евреин и като мъж. Обичаше я — нямаше съмнение в това, — обичаше я така, както мъж обича жена. Близо четирийсетгодишен, той можеше да ѝ бъде баща. Ако беше решил да изпълни желанията си, щеше да осъществи дяволските си отговорности на евреин към Всевишния и да осее земята с плодовете на своето семе — както би се изразил Никодим.

Но Мириам обичаше друг. Единствено Иосиф от Ариматея знаеше със сигурност, нищо, че другите също имаха известни подозрения, че обект на нейните чувства бе Учителя. Иосиф не можеше да я вини за това, защото той самият го обичаше. Тази беше причината и никога да не посмее да разкрие чувствата си пред нея. Нямаше и намерение да го направи, поне докато Учителя беше жив. Изпрати обаче известие във Витания, за да ги уведоми, че ще ги посети за вечеря.

Учителя щеше да пристигне от Галилея в четвъртък и за този ден се готвеше официална вечеря, а за следващата вечер в петък — друга по-лека, когато, според отговора на Марта, Учителя щял да направи важно съобщение. Тъй като при последното си посещение при тях той бе върнал към живот главата на семейството, Иосиф, в пристъп на черен хумор, се попита каква ли ще е следващата му стъпка.

В петък сутринта Иосиф пое към Витания, на няколко километра от Гетсиман. Когато наближи къщата, пред очите му изникна облечена в бяло фигура, която се спускаше надолу по хълма с широко разперени ръце. Беше Учителя, но нещо в него му се видя променено. Както обикновено, беше заобиколен от многолюдна тълпа, предимно жени —

всичките бяха с бели одежди и с ръце, пълни с цветя. Пееха необикновена, но завладяваща мелодия.

Иосиф остана безмълвен в каруцата си. Когато Учителя го доближи и се вгледа в очите му, се усмихна. Полите на бялата дреха, която от време на време обвиваше крайниците му като морска вълна, се вееха свободно. Напомни на Иосиф за част от секундата за времето, когато беше малко момче.

— Скъпи ми Иосифе — обърна се младият мъж към него, улови го за ръката и го накара да слезе от каруцата. — Как жадувах да те видя!

Сетне, наместо да го прегърне, прокара длани по ръцете на своя приятел, по раменете, прокара ги дори по лицето му, сякаш се запознаваше с животно или се опитваше да си припомни чертите му, за да го извае по-късно. Иосиф не знаеше какво да мисли. Усети особено затопляне под кожата, та чак до костите. Неволно се отдръпна смутен.

Пеещите, които се трупаха около тях, взеха да дразнят Иосиф, който, като не видя сред тях нито едно познато лице, поиска да се отдели с Учителя, за да поговорят. Сякаш отгатнал мислите му, Учителя попита:

— Ще останеш ли с мен, Иосифе?

— Имаш предвид за вечеря, тази вечер? — поинтересува се Иосиф. — Да, уговорих се вече с Марта. Ще бъда тук колкото искаш, но наистина трябва да поговорим.

— Питам, ще останеш ли с мен? — повтори Учителя, а тонът, с който го изрече, беше непознат на Иосиф.

— Дали ще остана? Ами да, колкото кажеш. Знаеш, че винаги ще бъда с теб. Тъкмо затова искам да...

— Ще останеш ли с мен, Иосифе? — попита отново Учителя, сякаш правеше упражнение за укрепване на паметта. Продължаваше да се усмихва, но сякаш мислите му бяха някъде много далеч. Тръпки полазиха по гърба на Иосиф.

— Нека влезем вътре — предложи той. — Не сме се виждали от толкова време. Трябва да поговорим насаме.

И като разбута множеството, поведе Учителя нагоре по пътеката към къщата. Щеше да изпрати някой да се погрижи за конете. Много скоро стигнаха до портата към просторната, но вече рушаща се каменна сграда.

Иосиф прекрачи прага на засенчения вътрешен двор, в чийто център се виждаше малък басейн, и улови ръката на своя спътник. За миг вниманието му се насочи към прохладната материя на ръкава му — новата бяла дреха, за която Никодим, а и неколцина други бяха споменали. Иосиф отдавна търгуваше с вносни стоки и пръстите бързо и лесно различаваха качеството на платовете. Този тук не бе произведен в Галилея — не беше добрата, но с поносима цена материя, изградила състоянието на неговите приятели от Магдала, а и на много други техни съграждани. Това беше далеч по-скъпо платно от Северен Египет. За някои то бе направо скъпоценно, защото бе известно, че се изработва по таен начин, подобно на този на китайската коприна. Дори в Рим бе забранено одежди от него да се носят от хора, които не принадлежат на императорското семейство. Как ли бе успял Учителя да се сдобие с подобно богатство? И което бе по-странно, защо, след като проповядваше отказване от светските богатства, той го бе задържал, наместо да го продаде и да раздаде парите на бедните — нещо, което той имаше обичай да прави и с далеч по-прости подаръци?

Видяха Марта, по-възрастната от сестрите, покрила сплетената си коса с лек шал, с обсипано с капчици пот лице, да се суети със слугите около пещта.

— Подготвям истинско угощение днес — гордо заяви тя, когато двамата мъже пристъпиха напред да я прегърнат, като внимаваха да не блъснат отрупания с храна поднос на някой от слугите. — Кисната във вино риба — обясняваше тя, — питки, сосове, пиле, печено агне и пресни пролетни зеленчуци с подправки, току-що набрани от градината. Готвя вече няколко дни! Тъй като Учителя, както обикновено, е поканил и последователите си, се наложи да приготвя много повече храна от предвиденото. Макар Пасха да е следващата седмица, пиршеството ще е лептата на благодарност от нашето семейство не само за благополучното ти завръщане, Иосифе, но и за чудото, което Учителя сътвори за нас преди три месеца. Сигурна съм, че си чул за възкресяването на младия Лазар.

Лицето на Марта, както обикновено, грееше от любов към Учителя и тя очевидно не забелязваше нищо необичайно. Изненадан, Иосиф вдигна очи към лицето на своя спътник и видя, че наистина отнесеното изражение отпреди малко беше изчезнало. На негово място бе изписано познатото сърдечно съчувствие, станало причина

множеството от последователи да се умножава с всеки изминал ден. Учителя сякаш притежаваше дарбата да надниква в най-тайните кътчета на душата с прошка и милосърдие.

— Иосифе — рече Учителя, усмихвайки се, сякаш се канеше да разкаже позната и на двама им шега, — моля те, не вярвай на тази жена. Вярата — нейната и на сестра ѝ, върна Лазар от света на мъртвите. Аз само посредничех при новото му раждане, бях нещо като акушерка. Единствен Бог е този, който сътворява чудесата на раждане и прераждане, все едно дали е от утроба или от гроб. Но само за тези, които носят истинска вяра в сърцата си.

— Брат ни Лазар сам ще ти разкаже — намеси се Марта. — Ей го там, на терасата е с други гости.

— Ами Мириам? — попита Иосиф.

— Трябва да направиш нещо за нея, Учителю — обади се Марта загрижено. — Цяла сутрин тича напред-назад по хълмовете с останалите, ето и сега е в овощната градина с учениците и семействата им от града. Интересува се единствено от философски разговори, а животът си тече, суровата действителност подскача по гърбовете на нас, товарните животни. Време е да я смъмриш.

Учителя отведе Марта настрани и се вгледа в лицето ѝ. Когато заговори, в гласа му се долавяше напрежение и страст, които изненадаха Иосиф.

— Обичам Мириам — рече той на сестрата по-скоро с гняв, отколкото с обич. — Обичам я повече от майка си и от Иосиф, който ме е отгледал. Повече и от братята си, дори от тези, които са с мен от самото начало. С нея ме свързва възел, който е връзка между нейното разбиране и моето и е толкова здрав, че няма нещо, което да не може да преодолее — дори смъртта. Мислиш ли, че е по-важно Мириам да ти помага в готвенето, отколкото да седи с мен или в краката ми един час повече, докато все още ме имате?

Иосиф се изненада много от тази жестокост към жена, превъзнасяла Учителя до небесата заради това, че е спасил брат ѝ, и която вече трети ден готви от благодарност за него и учениците му, както и за стотината непоканени гости?

Иосиф видя как брадичката на Марта потрепва, лицето ѝ се изкриви, сякаш всеки миг ще заплаче, и тъкмо пристъпи напред, за да се намеси, когато видя, че с Учителя настъпи поредна промяна. Марта

се опита да скрие разплаканото си лице с длани, но Учителя улови китките ѝ, наведе глава и целуна дланите ѝ, по които се виждаха следи от тесто и брашно. Сетне я привлече в прегръдките си и я целуна по челото, като в същото време започна да я полюшва утешително, докато тя се успокои и сълзите пресъхнаха. Учителя я отдръпна от себе си и се взря в нея.

— Мириам е избрала правилния път, Марта — промълви той. — Нека всеки от нас дава, каквото има. Не бива никой да търпи наказание за това, че е изпълнил волята на моя Отец.

Сетне, докато разбере какво става, Иосиф усети как Учителя го улавя за ръка и го повежда към терасата.

Долу, в оградената със зид градина, гостите се трупаха около масите, сядаха върху килимите, наредени под покритите с лозници алеи към овощната градина. Тя бе опасана отвън от обветрени каменни стени, върху които, недалеч от тесен поток, за гости, които не бяха специално поканени, но пък бяха добре дошли, щеше да бъде поднесена храна.

Първите филизи на лозата вече се бяха показали и Иосиф забеляза между свежите листа рибари от Галилея. Андрей и брат му Симон, сгушени един в друг, разговаряха тихо, но оживено с Иаков и Иоан, синове Зеведееви, които той наричаше „светкавица и гръмотевица“ заради техния вихрен и бурен характер. Наблизо бе и Иоан, наречен Марко, пристигнал за пиршеството от дома на майка си в Иерусалим.

Иосиф се разтревожи от факта, че толкова много от важните ученици и техните семейства са събрани на едно място, и то тук, в Юдея, където бяха под римска юрисдикция и във властта на Каиафа. Ако възнамеряваха да останат по-дълго, щеше да се наложи да ги премести в Гетсиман, където можеше да разчита и на слугите за отбрана.

Отпъдил тревожните мисли, дръпна Учителя в сянката на решетките с увивни растения, за да поговорят, преди останалите да са ги видели.

— Скъпи мой сине — меко подхвана Иосиф, — толкова много си се променил за годината на моето отсъствие, че не мога да те позная.

Учителя обърна очи към Иосиф. Същите тези очи — странна смесица между кафяво, зелено и златно, които се струваха на Иосиф като дошли от друг свят.

— Не аз съм се променил, а светът — с тъжна усмивка заяви Учителя. — В такива времена на промени всички ние трябва да се съсредоточим към едно, което никога не се променя и е нетленно. Задава се ден, предсказан още от пророците Енох, Илия и Иеремия. И както аз помогнах на младия Лазар да излезе от гроба, сега наша задача е да помогнем на света при раждането на новата епоха: затова съм тук. Надявам се всички вие да се присъедините към мен. А ти да си с мен. Не се налага да ме придружиш там, където отивам.

Иосиф не разбра последното, но предпочете да замълчи.

— Тревожим се за теб, Исусе. Моля те да ме изслушаш. Хора от синедриона ми разказаха за идването ти от Галилея по време на празниците миналата есен. Знаеш, че мъжете от синедриона са най-сериозната ти подкрепа. Преди да замина, те ме увериха, че ще те помажат по време на празниците тази есен. Смятаха да те провъзгласят за техен месия — избран от нас цар и духовен водач! Какво стана, та всичко се промени? Защо се опитваш да преобърнеш нещата, планирани отдавна от толкова много мъдри мъже?

Учителя прокара длани по лицето си и подхвана с тежка въздишка:

— Не синедрионът е моята най-голяма подкрепа, Иосифе, а моят Отец горе на небето. Изпълнявам неговите повели. Ако заръките Му не са в съгласие с мнението на синедриона, вината не е моя. Те ще трябва да отговарят пред Него. — Сетне се усмихна уморено и добави: — А що се отнася до това, кое е тленно и кое непроменно — въпросът е заплетен.

Учителя имаше обичай да поднася идеите си под формата на загадки и Иосиф вече беше забелязал, че той често подхвърля идеята за възела — тъкмо се канеше да попита нещо във връзка с това, когато завесата от лозови листа и филизи около тях се разтвори и с широка, сърдечна, почти чувствена усмивка пред тях застана Мириам. В нейно присъствие Иосиф винаги се разтапяше.

Пищната ѝ гъста коса се спускаше по раменете и създаваше усещане за дива разюзданост, което караше повечето възрастни, а и не малко от по-младите му ученици, да мислят, че нейното присъствие в

групата на Учителя е политически опасно. Иосиф си мислеше, че има нещо примитивно в нея, нещо от силата на природата. Така си беше представял Лилит, както най-старите юдейски текстове наричаха първата жена на Адам — зрял плод, който, без каквато и да е задръжка, разпръскваше живот.

— Иосиф от Ариматея! — възкликна тя възторжено и се хвърли в прегръдките му. — Липсваше на всички нас, но най-много на мен. — Тя отстъпи назад и съвсем сериозно продължи, без да сваля от него погледа на засенчените от гъсти мигли големи сиви очи: — Често си говорехме с Учителя, че когато си тук, не се чува нито хленч, нито оплаквания. Винаги успяваш да отстраниш напрежението и всичко изглежда просто и лесно.

— Много бих искал да разбера какво се е променило след моето заминаване, защото очевидно има промяна — отговори Иосиф.

— Без съмнение *той* ти е казал, че нищо не се е променило, нали? — попита Мириам, вдигайки очи към Учителя привидно ядосано. — „Всичко е наред, благодаря“ — така отговаря на всички. Но не е така. Крие се от месеци, избягва дори учениците си. Само и само да може да влезе победоносно в града в деня Пасха следващата неделя, заобиколен от...

— Нали нямаш намерение да отидеш в Иерусалим точно сега? — разтревожен се обърна Иосиф към Учителя. — Струва ми се много неразумно. Синедрионът със сигурност ще откаже да те помага следващата есен, ако разбуниш духовете сега по време на празника.

Учителя обгърна с едната си ръка раменете на Иосиф, а с другата — Мириам и ги привлече към себе си, сякаш бяха деца.

— Не мога да чакам до есента. Моят час настъпи — простичко заяви той. Сетне доближи устни до ухото на Иосиф и прошепна: — Остани с мен, Иосифе.

При залез слънце тълпите последователи поеха мирно нагоре по хълма, а зад тях градините оставаха покрити с бял килим от цветни листенца.

След падането на нощта Марта запали глинените газеничета на терасата и слугите изнесоха лека вечеря, преди да се приберат и да си легнат. Дванайсетте, с тях и младият Лазар — все още блед и немощен,

и няколко по-възрастни жени и двете сестри останаха навън. Майката на Учителя бе изпратила вест, че съжалява, но ще пристигне от Галилея едва в последния ден на Пасха.

Малобройната им група се настани под мъждукащата светлина, Учителя отправи благодарности и насядалите започнаха да чупят питките хляб над купите с гореща супа. Мириам се изправи и взе красива резбована кутия от камък, която бе оставила на масата до себе си. Приблужи до Иосиф, който седеше до Учителя, вдигна капака и го помоли да я подържи. Сетне безмълвно бръкна с две длани вътре. Разговорите замлъкнаха и всички насочиха погледи към действията ѝ. Огряна от приглушената светлина, тя наистина приличаше на ангел, изпратен от съдбата или излязъл от пророчество.

Когато извади ръце от кутията, въздухът наоколо — над терасата, градините и лозята — се изпълни със завладяващия аромат на нард^[10]. Мирото, както всички знаеха, бе невероятно скъпо. Шепа рубини и злато биха стрували по-малко.

Един по един присъстващите започнаха да осъзнават какво ще се случи. Симон бутна храната пред себе си и скочи, Иаков и Иоан Заведееви понечиха да я спрат. Иуда също стана... Но беше късно.

Иосиф държеше кутията и следеше с изумление как Мириам, чието лице придоби неземна красота на слабата светлина, остави течността да се излее от шепите ѝ върху главата на Учителя, откъдето се спусна по лицето и врата му, а оттам и по дрехата: това беше традиционният ритуал на помазването на цар. Сетне тя коленичи пред Учителя. Поиска с жест от Иосиф да приближи кутията, развърза сандалите на Учителя, взе нови две шепи от скъпоценната течност и поля с нея босите му крака. В знак на пълно покорство и обожание тя праметна отпред сплетените си в две дебели плитки копринени коси и обърса с тях краката на мъжа пред нея.

Иосиф и всички останали седяха вцепенени от изненада пред необикновената и плашеща имитация на вековния и уважаван от всички ритуал на помазването. Само че сега бе проведен пред тях без присъствието на висшия свещеник и на неподходящо обикновена територия. На всичкото отгоре — от жена!

Иуда се съвзе пръв и изрази онова, което всички мислеха в момента:

— Можехме да продадем мирото и да раздадем парите на бедните — възкликна той, потресен от факта на разхищение на такова голямо състояние. Лицето му бе помръкнало от гняв.

Иосиф извърна въпросителен поглед към Учителя.

Очите на Учителя, които просветваха в тъмнозелено, не слизаха от Мириам, а тя бе все още на колене, съвсем близо до краката на Иосиф. Гледаше я така, сякаш я виждаше за последен път и искаше образът ѝ да се запечата в съзнанието му.

— Защо си толкова загрижен за бедните, Иуда? — запита Учителя, без да вдига очи от жената пред него. — Бедни винаги ще има, но мен няма да ме имате.

За кой ли път през този ден студени тръпки полазиха по гърба на Иосиф. Стиснал кутията, той седеше безпомощен. Сякаш прочел мислите му, Учителя се обърна към него.

— Мириам ще ти обясни по-късно онова, което трябва да знаеш — рече той тихичко. Дори устните му едва помръдваха. — Засега искам само да ми намериш някакво ездитно животно, с което да отида до Иерусалим следващата неделя.

— Умолявам те да не продължаваш в тази погрешна посока — разтревожено прошепна в отговор Иосиф. — Опасно е... А и не е само това. Грехота е. Ти оскверни пророчеството. Колкото и да обичам Мириам, трябва да ти кажа, че не знам някой цар на Юдея да е бил помазан на неосветена земя, и то от ръката на жена!

— Не съм тук, за да стана цар на Юдея, обични ми Иосифе. Моето царство е другаде и както правилно забеляза, помазването ми е различно. Ала имам друга молба към теб, приятелю. До края на вечерята на Пасха много хора ще искат да ме намерят. Опасно е да разкриваме къде ще се съберем за вечерята на празника. Ще трябва всички да отидете вечерта в Храма и там, недалеч от пазара, ще видиш човек, който носи делва с вода. Тръгнете след него.

— Само това ли ще поръчаш? Да отидем на някакво място и да последваме някакъв непознат? — попита Иосиф.

— Вървете след човека с делвата — повтори лаконично Учителя — и всичко ще стане така, както трябва да стане.

СЪБОТА

Беше малко след полунощ. Каиафа никога нямаше да забрави силното чукане по вратата му, което го събуди, и той се размърда под завивките, чудейки се кой може да бъде в този късен час. Обзе го усещане, което му се стори познато, макар да не можеше да се сети откога. Студени тръпки полазиха по гърба му. Знаеше, че нещо опасно и вълнуващо ще се случи. Без да може да го назове, той го очакваше от много време.

Охраната на Храма, която пазеше двореца на свещеника и лично него, стоеше пред вратата му, за да съобщи, че някакъв мъж стои пред портите на двореца — тук, в охраняваната част на града, посред нощ, много след вечерния час, наложен от римляните, — той иска да се види с него. Мургав, хубав мъж, здрав и силен, с набраздено от бръчки лице, който отказва да говори с когото и да било друг, освен със свещеника Каиафа по много личен и спешен въпрос. Не носеше препоръки, нямаше определена среща, нито обяснение за посещението си. Охраната на Храма знаеше, че е тяхно задължение да арестуват и разпитат човека или да го накарат да си тръгне. Въпреки всичко не се бяха решили да го направят.

Каиафа дълбоко в сърцето си знаеше, че трябва да зададе допълнителни въпроси. Но тъй като един предател може да разбере друг предател, Каиафа предчувстваше, че по някакъв начин познава този човек.

Прислужникът го загърна с лъскав зелен халат и последван от охраната, той тръгна по застлания с каменни плочи коридор към стаята, където посетителят го чакаше. Каиафа усещаше, че предстои съдбовен момент. Неговият час бе настъпил.

Когато по-късно по време на разпита при римляните, а и в синедриона, го питаха за случилото се тази нощ, той си спомни твърде малко: събудиха го посред нощ, вървя дълго по коридора с усещането за някаква обреченост, което той, естествено, премълча, защото чувствата му си бяха негова работа. Срещата му с непознатия остана съвсем смътно в съзнанието му, все едно бе пил преди това силна напитка.

Пък и защо трябваше да си го спомня, след като се видяха за няколко минути, и то само тогава? Хората от охраната свършиха останалото — платиха му трийсет сребърника за услугата. Защо Каиафа да помни името му дни след това? Човекът май беше от Дар-

ес-Кериот, но не беше сигурен и в това. В перспективата на човешката история какво значение имаше? Важен беше единствено моментът.

Две хиляди години по-късно имената и на двамата щяха да бъдат като неизличими петна върху сложната тъкан на човешката история и никой нямаше да помни обстоятелствата.

НЕДЕЛЯ

Тиберий Клавдий Нерон Цезар бе надарен да вижда и нощем.

Сега, застанал в непрогледния мрак на нощта, можеше да различи ясните очертания на вените по силните си ръце, опрени в парапета. Големите му тъмни очи се взираха в морето отпред. Различаваше белите гребени на вълните, понесли се към залива на Неапол, чиято брегова линия се губеше в мастиления мрак.

От дете виждаше в тъмното и така успя да помогне на майка си при бягството ѝ — през ливади и планини, през пламъците на горския пожар, опърлил жестоко косата ѝ, — докато се опитваше да се спаси от войниците на Гай Октавиан, изпратени да я заловят, за да може той да я прелъсти. После Октавиан стана Август и първи император на Рим. Майка му се разведе с бащата на Тиберий — квестор^[11] и командир на завоювалата толкова важни победи Александрийска флота на Юлий Цезар, и след време стана първата императрица на Рим.

Ливия беше забележителна жена. Важна фигура в подкрепа на *рах romana*^[12], уважавана от девиците весталки и смятана за истинско съкровище от почти всеки в империята. Ирод Антипа дори построи град, който нарече с нейното име в Галилея, и бяха направени няколко предложения да бъде обожествена, както бе постановил Август.

В крайна сметка Ливия почина, но благодарение на нея Тиберий беше император — за да изпълни амбициите на сина си, тя отрови всички законни наследници, стоящи на пътя му към трона. Както гласяха някои слухове, сред отровените от нея бил дори божественият Август. По-вярно би било да кажем, че амбицията бе нейна. В този час на нощта Тиберий се питаше дали Ливия, където и да беше сега, също виждаше в мрака.

Спомняше си как по това време миналата година стоя почти цяла нощ на същото място в очакване да види запалените по негова заповед огньове на Везувий — знак, че Сеян е убит в Рим.

Лицето му се разтегна в горчива усмивка — в сърцето му цареше безкрайна омраза към онзи, който претендираше да е негов единствен и най-добър приятел. Същият този човек го беше предал, както и всички останали.

Сякаш хиляда години бяха минали от времето, когато бе стоял пред един друг парапет по време на първото си самоналожено изгнание на Родос, където бе избягал от разпасаната си съпруга — Юлия, дъщеря на Август, заради която се разведе със скъпата си Випсания. Същата седмица Август прогони Юлия от дома си и писа на зет си с молба да се върне в Рим, пак тогава се появи и знамение: орел — птица, която никой не беше виждал до този момент на Родос — кацна на покрива на неговия дом. Тогава астрологът Тарсилий съвсем правилно предрече на Тиберий, че пътят му към трона ще бъде успешен.

Тиберий вярваше, че съдбата управлява света, вярваше в знаците, които тя изпраща чрез астрологията, предзнаменованията или традиционните гадания. И тъй като съдбата ни е предварително начертана, загуба на време е да отправяме молби към боговете, да търсим тяхното благоволение чрез жертвоприношения или със строежа на скъпи храмове и паметници.

По същата причина и лечителите бяха излишни. Вече седемдесет и четири годишен, той не беше се лекувал от трийсетгодишната си възраст и бе силен като бик, добре сложен и хубав за мъж, с тургор на кожата като на млад атлет. Можеше с всеки един от пръстите си да пробие ябълка и още се говореше за времето, когато по време на войните в Германия бе убил по този начин един човек. Бе доказал, че е велик войник, а и държавник — поне в началото.

Само дето времето на слава бе отминало. Предзнаменованията се бяха променили и не бяха благоприятни за него. Нямаше да може да се върне в Рим. Близко година преди събитията със Сеян, Тиберий плаваше по Тибър и малката му любима змия, която обикновено носеше в пазвата си и хранеше лично, бе намерена една сутрин на палубата, почти изядена от мравки. Знакът, който съдбата му изпращаше, бе — пази се от тълпата.

Сега стоеше всяка нощ на високата, обрасла с растителност, скала, на която бе построен дворецът му, чиято история се коренеше някъде в античността и в мистериите. Наричаше се Капри — козата.

Според някои била наречена на Пан — половин мъж, половин козел, роден от любовта на водна нимфа и бог Хермес. Според други била кръстена на съзвездието Козирог, козел, който излиза като риба от морето. Имаше и такива, които бяха убедени, че името било на император, който имал навика да крие невръстни държанки на остров, където царял разврат. Тиберий не се интересува какво говорят. Звездите, които ръководеха съдбата му, бяха същите, които греели на небосклона по време на раждането му. Нямаше промяна.

Тиберий бе войник, разбираше от право, беше добър държавник и император, но също като племенника си Клавдий, дълбоко в сърцето си най-много харесваше историята, и то по-специално историята на боговете, възприемана от неговите съвременници по-скоро като митове. Най-много обичаше разказите на гърците.

И сега сред купчината камъни след толкова години на изгнание, през които чуваше предимно за трагедии и предателства в света извън острова, най-неочаквано в периферията на Римската империя се появи нов мит. Доколкото му бе известно, това не беше нова легенда, а по-скоро най-старият мит в света. Човек можеше да го открие в зората на всяка цивилизация. Това бе митът за „умиращия бог“. Богът, който се принася в жертва, а именно става смъртен. Жертва безсмъртието си в името на сричането на стария ред и настъпването на нов световен ред, на нов еон.

Докато стоеше заслушан как тъмните морски вълни се разбиват в скалите долу, той вдигна очи към извисилия се в далечината силует на Везувий, където горещата лава кипеше и бълбукаше от незапомнени времена, макар вулканът да изригваше единствено в края на поредния еон.

Дали пък не навлизаха в нова ера? Може да бяха на прага на новия еон, който астролозите очакваха? Тиберий се питаше дали ще доживее да види как силата на бога на вулкана ще се откъсне от недрата на земята — онова прословуто събитие, бележещо границата между минал и бъдещ еон, всеки от които трае по две хилядолетия или общо четири хиляди години.

В този момент зърна отсреща недалеч от прибоя да проблясва лопата на гребло. Това трябва да бе корабът, който очакваше. Бе стоял повече от половината нощ и сега, когато мракът вече изтъняваше от приближаващата зора, той впи пръсти в каменния парапет. Явно

пристигаше неговият очевидец. Човекът, присъствал на смъртта на бога.

Той беше висок и слаб, с мургава кожа, бадемови очи и коса с цвят на гарваново крило — лъскава и права, тя стигаше до раменете му. Носеше бяла памучна туника, праметната веднъж около тялото и пристегната с въжен колан. Ръкавите завършваха, както при повечето хора от Юга, с гривни от бронз. Тиберий седеше срещу него на мраморния си трон, върху подиум, обърнат към морето. Зад мъжа стояха изправени войник от охраната на императора и капитанът на кораба, с който бе пристигнал гостът. Докато прекосяваше терасата, за да коленичи пред Тиберий, човекът видимо се боеше, но пък и видимо се гордееше.

— Името ти е Тамуз, египтянинът — заговори пръв императорът, докато даваше знак на другия да се изправи. — Казват, че си кормчия на търговски кораб, за редовни курсове между Юдея и Рим. — Човекът мълчеше и императорът додаде: — Можеш да говориш.

— Така е, както казахте, ваше превъзходителство... Ваше императорско превъзходителство — поправи се Тамуз. — Господарят ми притежава флотилия от търговски кораби. Аз управлявам кораба, който пренася не само товари, но и пътници.

— Разкажи ми със свои думи какво видя. Не бързай.

— Беше късно вечерта, вече бяхме вечеряли — започна Тамуз египтянинът. — Никой не си беше легнал, повечето пътници разговаряха на палубата, докато допиваха виното си. По това време минавахме покрай бреговете на Римска Гърция, недалеч от островите Ехинади. Вятърът съвсем беше утихнал и корабът се носеше бавно покрай обраслите с гори гърбици на остров Пакси. И в този момент плътен глас се понесе над водата — идваше от Пакси и зовеше моето име.

— Името Тамуз — промърмори императорът под нос, сякаш се опитваше да си спомни отдавна забравена мелодия.

— Да, господарю — отвърна Тамуз. — Внимавах в управлението на кораба и в началото не помислих, че се отнася за мен. Но при следващото повикване се изненадах, защото нямаше човек на този малък остров, който да ме познава, дори хората, които пътуваха с нас, не знаеха името ми. Когато викът се потрети, пътниците започнаха да

се споглеждат. Около нас не се виждаше друг плавателен съд. Престраших се и отговорих на невидимия глас.

— И какво стана после? — попита Тиберий, който побърза да скрие лицето си от светлината на настъпващата зора, за да не могат стражите и моряците пред него да прочетат мислите му, когато чу отговора на египтянина.

— Гласът отговори: „Тамуз, когато стигнеш водите на Палодес на материка, предай, че великият Пан е мъртъв!“

Тиберий се изправи рязко и едрата му фигура се извиси над всички.

— Пан ли? — попита той и се взря в очите на египтянина. — За кой Пан говориш?

— Господарю, това не е нито едно от египетските божества, с които съм израснал и в които съм научен да вярвам. И макар че сега вече живея във великата Римска империя, страхувам се, че не познавам в подробности моята нова религия. Знам обаче, че този Пан е полубог, син на бога Хермес, който в Египет наричаме Тот. А и щом е мъртъв, значи Пан е полубог. Надявам се, това, което току-що изрекох, не е сквернословие.

Мъртъв! Повтори на ум Тиберий. Най-великото от всички божества от хиляди години насам. Що за абсурдна история. С безизразно като маска лице той потърка с пръсти брадичката си, сякаш чутото бе в реда на нещата, зае мястото си и даде знак с глава на Тамуз да продължи, макар да усещаше как леки тръпки на лошо предчувствие пролазват по кожата му.

— Пътниците, екипажът бяха също толкова изумени и стъписани като мен — подхвана отново Тамуз. — Обсъдихме помежду си дали трябва да направя исканото от гласа, или да не се оставя да бъде забъркан в такава необикновена история. Най-сетне реших проблема по следния начин: ако, когато минаваме покрай Палодес, имаме попътен вятър, ще отминем, без да правя каквото и да било. Но ако морето е спокойно, няма вятър, ще изрека на висок глас онова, което се искаше от мен. Когато най-сетне стигнахме Палодес, нямаше вятър и морето бе спокойно, ето защо извиках: „Великият Пан е мъртъв!“

— И? — не се сдържа Тиберий, навеждайки се леко напред, впил очи в лицето на кормчията.

— Мигом от брега на материка долетя силен плач — отвърна Тамуз. — Множество гласове — ридаещи, плачещи, виещи, се издигнаха във въздуха. Други възкликваха от изумление и изненада. Сякаш цялото крайбрежие, а и навътре в страната, хората оплакваха огромна семейна трагедия. Чуваха се и викове, че настъпва краят на света, че това е смъртта на свещено животно!

Невъзможно! Едва не извика Тиберий, в чието съзнание проехтяха въображаемите викове и плач. Това беше лудост! Първият гадател бе изрекъл първото пророчество за съдбата на Рим по времето на Ромул и Рем, децата, отгледани от вълчица. От тогава до настоящия момент нищо толкова мрачно не бе изричано от когото и да било. Тиберий почувства, че кожата му е студена и влажна въпреки топлите лъчи на утринното слънце.

Не беше ли тази ера изгряването на Римската империя, току-що създадена от Август? За всички бе ясно, че няма такова нещо като „умиращото божество“, защото всъщност боговете са безсмъртни. Измислен беше заместител „нов“ бог, за да бъде възстановен и възроден старият мит. Този път щеше да бъде беден овчар, селянин или рибар — някой, който кара рало или и плуг, а не някой от най-старите и могъщи богове на Фригия, Гърция и Рим. Великата цивилизация на Рим, закърмена от гърдите на вълчица, не можеше да бъде срината от някакъв стар, обеднял цар, оттеглил се в отшелничество на остров, с име на коза. Това трябва да е лъжа или номер на някой от множеството му врагове. Дори името на кормчията му намирисваше на мит, защото той носеше името на един от най-старите богове... По-стари дори от Орфей, Адонис или Озирис.

Императорът се отърси от мислите си и даде знак на един от стражите да даде на кормчията кесия със сребърни монети, възнаграждение за усилието да дойде тук, и махна с ръка, с което даде да се разбере, че аудиенцията е свършила. Докато Тамуз прибираше парите, Тиберий се обърна отново към него:

— След като толкова много пътници сте возили на борда, сигурно и други хора са станали свидетели на случилото се, и те биха могли да свидетелстват и да потвърдят тази невероятна история.

— Така е, господарю — потвърди Тамуз. — Много са хората, които могат да кажат същото. — На Тиберий му се стори, че някъде в дълбоките черни очи зърва странно пламъче. — Независимо от това, в

което вярвам, знаем, че има само един свидетел, който може да каже дали великият Пан е мъртъв, или жив. Но този свидетел е само един глас. Глас, който говори и се чува над водите...

Тиберий махна нетърпеливо с ръка и пое към самотния си парапет — превърнал се в негов затвор. Проследи с поглед как стражите отвеждат кормчията надолу по хълма към пристанището и осенен от внезапна мисъл, повика роба си, даде му една златна монета и посочи с ръка към египтянина долу на пътеката. Мъжът се спусна бързо по стълбите, настигна моряка и му връчи монетата. Той се извърна и срещна погледа на Тиберий, който стоеше на терасата.

Императорът безмълвно се обърна и влезе в пустите стаи на двореца си. Приблужи до амфората пред олтара си, наля ароматно масло и го запали в знак на почит към боговете.

Трябваше да открие този глас — гласът, който плаче в пустошта. Трябва да го открие, преди да умре. Иначе Рим ще бъде разрушен.

[1] Префект на преторианците, Луций Елий Сеян дълго време е най-довереното лице на император Тиберий. През 31 г. сл. Хр. изпълнява заедно с Тиберий длъжността консул. — Б.пр. ↑

[2] Секта аскети сред еврейския народ в древна Палестина, съществувала от II в. пр. Хр. до II в. сл. Хр. — Б.пр. ↑

[3] Смята се, че келтите са били първите хора, населявали Европа на север от Алпите. Хекатеус от Милет (500–476 пр. Хр.) и Херодот от Халикарнасус (490–425 пр. Хр.) са били първите, които оставят документ за „Keltoi“ и тяхното „рождено място“ — реките Дунав, Рейн и Рона, за които има научни доказателства. — Б.пр. ↑

[4] Хиперборея — арийската империя отвъд Полярния кръг. Данните от няколко, проведени наскоро, археологически експедиции доказват, че прародината на индоевропейските племена следва да се търси в най-северните райони на Стария континент. — Б.пр. ↑

[5] Заедно с пророк Натан изиграл важна роля за възкачването на Соломон на престола, когато след смъртта на цар Давид царедворците се разделили на две в подкрепата си на Соломон и Адония. — Б.пр. ↑

[6] За празника Разпъване на шатри, или Скинопигията, хората трябвало да посетят извор, от който тече вода. Следвал празник, който подсказвал на човека, че трябва да си припомни отново своята духовна

природа, своите ангелски, духовни стремежи. Водата, която изтичала от извора, трябвало да му напомни за духовния живот. — Б.пр. ↑

[7] От гръцката дума αἰών (aion), която означава не само „ера“, но и „период на съществуване“ или „живот“. — Б.пр. ↑

[8] Традиционният кози рог — тромпетът на юдеите, който понякога служи и като символ на тяхната религия. — Б.пр. ↑

[9] Голям еврейски празник, известен още като Йом кипур, десет дни след еврейската Нова година. Започва с надуване на шофар. На този ден се иска прошка от близките. Според еврейската религия на Йом кипур всеки евреин трябва да се моли името му да влезе в Книгата на живота. — Б.пр. ↑

[10] Рядко срещано нискостеблено растение със силен аромат, от което се смята, че се е приготвяло скъпоценното ароматно миро. — Б.пр. ↑

[11] Най-ниската избираема длъжност във висшата администрация по време на Римската република, в чиито задължения влиза контрол над хазната и финансовите дела на държавата, армията и офицерите. — Б.пр. ↑

[12] Дълъг период на относителен мир в Римската империя 27 г. пр. Хр. — 180 г. сл. Хр., по време на който са провеждани минимални нашествия. — Б.пр. ↑

СВИДЕТЕЛЯТ

Избягах само за да ти доложам...
Умът ми излаз не намира,
пометен сякаш от вода и
вятър...

Винаги ще има някой,
който да им каже, не е ли тъй?
Избраник на случайността —
сепнат от видение,
от миг засечен,
неподготвен, неизвестен,
дори неподозиращ... А то се
случва и той съзира...
уловен в заплетената примка
на свидетел, съгледвач...

Това бях аз.
Само аз. Без никой друг. Мигът
ни вплете в зинала насмешка
на ужасяваща недоверчивост.

Само аз. За да ти кажа...
Аз, който нищо не разбирах, не
знаех нищо
и отговорите не бях получил.

Арчибал
д Маклийш^[1],
Джей Би

Бог винаги побеждава

Арчибалд Маклийш,
Джей Би

Снейк Ривър, Айдахо:

ранна пролет, 1989

От няколко дни снегът не спираше да вали. Сякаш никога нямаше да спре.

Бях зад волана от рано сутринта. Някъде към полунощ отбих в „Джакпот“, Невада — пред единствената неонova светлина в непрогледния мрак в радиус от поне стотина километра, осветила в розово скалистата пустош по моя дълъг път от Калифорния обратно към ядрения център в Айдахо, където работех. В „Джакпот“ сред шума на ротативките се настаних до плота, поръчах си един сочен стек на скара с пържени картофи, обърнах един скок, който после отмих с голяма чаша горещо кафе — многосъставно лечебно средство, препоръчвано от чичо ми Ърнест в случай на стрес и сърдечна болка. След това излязох отново в мрака на нощта и колата ми отново захапа пътя.

Ако не бях спряла спонтанно за няколко спускания по пистите на Сиера с надеждата да утеша за малко душевното си страдание с пресния сняг, толкова подходящ за спускане, нямаше да се пързаям сега по заледения път наскред нищото. Добрата новина беше, че това „нищо“ ми е добре познато — всеки завой и всяка бобуна между Скалистите планини и Западното крайбрежие. Като експерт по ядрена сигурност бях изминавала разстоянието достатъчно често по работа. Ариел Бен — ядреното момиче, това съм аз. Причината за точно това пътуване бих желала да избегна.

Усетих как тялото ми се отпуска в състояние на автопилот за предстоящия еднообразен дълъг преход. От мрачните дълбини на съзнанието ми едно по едно започнаха да изплуват събитията и ме върнаха въпреки вътрешната ми съпротива на добре познатото ми място. Километрите отлитаха един по един в снежната вихрушка. Задръстените със сняг гуми скрибуцаха по черния лед.

Не можех да прогоня цветната картина на зеления склон в Калифорния, със стройните редици надгробни камъни. Точно там бе

тънката граница между живота и смъртта, която ме раздели със Сам... завинаги.

Цветът на тревата бе сигнално зелен — онова потрепващо прекрасно зелено, което човек може да види единствено в Сан Франциско и само по това време на годината. На фона на искрящата зеленина тебеширено белите паметници маршируваха нагоре-надолу по хълма. Тъмните стволове на евкалиптовите дървета, от чиито листа се стичаха капки влага, се извисяваха над гробището. Наблюдавах всичко това през тонираните прозорци на лимузината, която напускаше главната алея и свиваше към „Президио“.

Бях минавала стотици пъти оттук, докато живеях в Бей Ейриа. Единственият път от Голдън Гейт Бридж до Сан Франциско Марина минаваше през военното гробище, в което вече навлизахме. Днес, поради ниската скорост можех да наблюдавам мястото по-спокойно и отново ми се видя красиво — истинска наслада за окото.

— На Сам би му харесало тук — обадох се за първи път по време на дългия път.

Джързи, която седеше до мен на седалката, отвърна отривисто:

— Той в крайна сметка ще е тук. Иначе за какво е цялата суетня?

В тясното пространство на купето долових алкохолните изпарения на нейния дъх.

— Какво си пила, мамо? — не се сдържах. — Миришеш на пивоварна.

— „Къти Сарк“ — усмихна се тя. — В чест на флота.

— Това е погребение, за бога — ядосах се.

— Аз съм ирландка — посочи тя. — Ние на това му викаме бдение: пием, за да е лек последният път на човека. Мен ако питаш — далеч по-цивилизована традиция...

Долових обичайното й затруднение с трисрични думи. Сърцето ми се сви при мисълта, че възхвалата на въпросната традиция може да продължи пред военните на гроба. Ако зависеше от мен, нямаше да допусна тя да се доближи до когото и да било — особено в това състояние на начално наakisване. А Огъстъс и Грейс, изваденият като от кутийка мой баща и втората му съпруга, които по принцип бяха несъгласни с всичко, бяха в колата непосредствено зад нас.

Лимузините минаваха вече през портата от ковано желязо на гробищния парк „Президио“, покрай погребалния дом. Не се предвиждаше церемония на закрито, ковчегът беше закован от „съображения за националната сигурност“, както вече ни предупредиха. Освен това, дискретно ни беше подсказано, Сам бил неузнаваем. Семействата на жертви на бомбени атентати обикновено нямали желание да станат свидетели на гледката.

Кортежът се движеше по Линкълн Авеню и спря на пътека, засенчена от скръбни евкалипти в дъното на гробището, където вече чакаха няколко коли с добре познатите бели табели на правителството на САЩ. На върха на неголяма могила се чернееше прясно изкопан гроб, около който стояха мъже. Единият бе военен капелан, другият — с дълга, дебела плитка на гърба, очевидно бе шаманът, за когото бях помолила. На Сам би му харесало.

Нашите три лимузини спряха до правителствените коли: Джързи и аз бяхме в колата за семейството, след нас — Огъстъс и Грейс, а в черната лимузина отпред бе Сам в оловен ковчег. Слязохме от колите и последвахме братовчед ми. Огъстъс и Грей стояха мълчаливо настрана, което лично аз високо оцених, защото така нямаше начин да доловят алкохолните изпарения, струящи от Джързи. Стига някой да не запалеше клечка кибрит край нея.

Мъж с тъмни очила и шлифер се отдели от правителствената група и дойде до мен и Джързи да сподели някои неща около ритуала.

Едва сега си дадох сметка, че не сме облечени подходящо за погребение. Бях с единствената черна рокля, която имах — на жълти и червени цветове на хибискус. Джързи пък бе сложила елегантен френски костюм в характерното синьо с цвят на лед, нейна запазена марка от времето, когато беше още на сцената, защото отиваше на очите ѝ. Надявах се никой да не забележи отклонението ни от протокола.

— Госпожо Бен — обърна се мъжът към майка ми, — нали нямате нищо против да почакаме няколко минути? Президентът би искал да присъства на церемонията.

Той нямаше предвид настоящия президент, естествено, а един от предишните, този, когото Джързи наричаше „Фъстъчения“ и за когото беше пяла в Белия дом.

— Не, по дяволите — отсече тя. — Щом Сам няма нищо против, коя съм аз да имам.

Последва смях и познатият алкохолен повей ме облъхна. Тъмните очила ми попречиха да видя изражението на очите му, но видях как човекът стисна устни. Отвърнах с каменно мълчание.

Правителственият хеликоптер вече кацаше на специалната площадка наблизко. Две коли с тъмни прозорци вече се движеха натам, за да доведат очаквания гост.

— Госпожо Бен — продължи „маскираният“ с приглушен глас като герой от шпионски филм, — натоварен съм да ви предам, че тъй като президентът е тук като представител на настоящата администрация, той определя церемонията. Синът ви беше консултант на военните, но технически не е военен, а загина, така да се каже, при изпълнение на тяхна задача, ето защо правителството смята да му отдаде дължимите почести. Ще свири военен оркестър, след което покойният ще бъде изпратен със седемнайсет салюта. След това президентът ще ви връчи медал „За особени заслуги“.

— И защо това? — не се сдържа Джързи. — Не аз съм умряла, сладурче.

Церемонията не мина точно по план.

Когато се прибрахме, Огъстъс и Грейс се оттеглиха в апартамента си на върха на „Марк Хопкинс“ на Ноб Хил. Изпратиха ми съобщение, че „ме очакват“ там за вечеря. Вече беше почти обяд и заведох Джързи в „Буена Виста“, за да изпие тя своя обяд. Намерихме маса до прозореца, откъдето се виждаха пристанището и залива.

— Ариел, много съжалявам за това, което се случи, миличка — рече тя, след като обърна първото си уиски, все едно бе чаша мляко.

— Само извинение не стига — отговорих ѝ аз с реплика от детството ми, която чувах от нея, когато направех беля. — Чака ме вечеря с Огъстъс и Грейс. Какво предлагаш да им обясня?

— Майната им — отсече Джързи и ме погледна с онези свои прословути сини очи, които ми се сториха учудващо бистри предвид диетата ѝ от последните няколко часа. — Кажи им, че съм се стреснала от салютите, което си беше вярно. Акъла ми изкараха топовните гърмежи.

— Чудесно знаеше, че ще има седемнайсет салюта — напомних й. — Бях там, когато човекът те предупреди. Но ти беше пияна като скункс. Затова падна в гроба... Господи, как се изтърси! Пред всичките онези хора!

Джързи ме изгледа с вид на човек, чиято гордост е наранена, но аз изобщо не сведох очи.

Най-неочаквано усетих, че не мога да се сдържа, силен пристъп на смях се надигаше неудържимо в мен. В първия миг на лицето на майка ми се изписа изненада, но много скоро тя също избухна. Смяхме се, докато сълзи потекоха от очите ни и дъх не можехме да си поемем. При мисълта за това как се просна по корем в дупката още преди да успеят да спуснат ковчега, аз отново се разлюлях и вече едва дишах от смях.

— Пред очите на самия Фъстъчен президент и всички останали пуяци — вече подвикваше Джързи и това даде начало на нов взрив.

— Ами Огъстъс и Грейс? — додадох, едва успяла да си поема дъх от истеричния кикот.

Доста време ни отне да се успокоим и болките в корема да утихнат. Облегнах се назад, за да обърша сълзите си със салфетката на масата.

— Жалко, че Сам не видя какво стана — въздъхнах и стиснах пръстите на Джързи. — Беше точно това, което би го развеселило. Щеше да умре от смях.

— Кое то той всъщност стори — отбеляза делово тя и си поръча още едно питие.

В седем часа лимузината, която Огъстъс бе изпратил за мен, спря пред „Марк“. Този човек винаги наемаше кола, където и да отидеше, за да не „изпадне“ дотам, че да маха с ръка на някое минаващо такси. Баща ми много си падаше по външните изяви. Поръчах на шофьора да дойде в десет, за да ме върне в малкия викториански хотел от другата страна на моста, където бях отседнала. От опит знаех, че три часа с Огъстъс и Грейс щяха да са предостатъчно.

Луксозният им апартамент, както можеше да се очаква, бе просторен и отрупан с цветя, нещо, на което Грейс винаги много държеше. Огъстъс отвори вратата на моето почукване и ме изгледа

строго. Баща ми винаги беше много елегантен — с посребрената коса и добре поддържан тен, с черен кашмирен блейзер и сиви панталони той напълно отговаряше на образа, който поддържаше, откакто се помня — образ на феодален господар.

— Закъсняваш — рече той и погледна златния си часовник. — Трябваше да си тук в шест и половина, за да поговорим насаме преди вечерята.

— Семейното събиране от тази сутрин ми беше достатъчно — отбелязах и мигом съжалих за напомнянето на събитията от началото на деня.

— Още нещо, за което исках да поговорим — майка ти. Какво ще пиеш? — попита баща ми?

— Обядвах с Джързи и не мисля, че сега бих приела нещо по-силно от вода.

Където и да отидеше, Огъстъс държеше барът му да е добре зареден, макар самият той да пиеше съвсем малко. Може би тъкмо оттам бяха започнали проблемите между майка ми и баща ми.

— Ще ти приготвя един шприц с бяло вино, нещо съвсем леко — и той наля сода в чашата с вино от бутилка, облицована със специален калъф, който се предполагаше, че държи съдържанието студено.

— Къде е Грейс? — огледах се, след като отпих от чашата си.

— Почива си. Доста се разстрои от представлението, което майка ти направи тази сутрин, и я разбирам. Беше направо скандално. — Огъстъс предпочиташе да говори за Джързи като за „майка ти“, сякаш моя беше отговорността за присъствието ѝ сред нас, а не обратното.

— Всъщност според мен нейното прекатурване внесе известна свежест в доста мрачното настроение на събитието. Не разбирам много защо бяха необходими духов оркестър, топовни салюти и връчване на медал за добра служба на правителството, когато са те оставили да се разлетиш на малки късчета като разпарцалосан дюшек.

— Не си го изкарвай на мен, млада госпожице — укорително ме изгледа баща ми. — Поведението на майка ти беше под всякаква критика. Имахме късмет, че репортери не бяха допуснати.

Огъстъс не използваше думи като „отвратително“ или „оскърбително“. Изразяваха твърде много лично отношение, а той се интересуваше от обективните неща като външния вид и репутацията.

В това отношение, колкото и да не ми се искаше да призная, приличах доста на него. Въпреки всичко не можех да понеса факта, че той се интересуваше далеч повече от това колко се е изложила майка ми, отколкото от бруталната смърт на Сам.

— Дали хората, които умират от подобна смърт, пицят? — попитах на глас.

Огъстъс се завъртя на пети, за да не мога да видя лицето му. Отправи се към вратата на спалнята.

— Ще събудя Грейс — информира ме той през рамо, — за да има време да се приготви за вечеря.

— Не разбирам как ще можем да разговаряме — рече Грейс, попивайки влагата от подутите си от плач очи, като използва движението и за да отметне с opakото на китката си кичур руса коса от челото си. — Не знам и как ще се храним, ще седнем тук в ресторанта като човешки същества.

Никога до този момент не ми беше хрумвало, че хора като Грейс имат представа за себе си като за обикновени човешки създания.

Огледах стените на ресторанта, покрити с дървени решетки с изкуствени увивни растения. Тук-там по клоните бяха закачени боядисани в червено гущерчета, които очевидно би трябвало да се припичат на въображаемо слънце. Масата ни бе отделена от другите с кашпи с хризантеми — цветето, което според италианската традиция се поднася на гробовете.

Този ден очевидно щях да започна и да завърша в гробищна обстановка. Щеше ми се да вярвам, че където и да е Сам сега, спи и си почива в мир.

— Беше толкова млад — между две изхълцвания отбеляза Грейс и сложи в уста малко парче стек със сос тартар. Понамести диамантената си гривна и добави издайническото: — Нали?

Истина бе, че Грейс никога не беше виждала Сам. Майка ми се беше развела с Огъстъс преди повече от двайсет и пет години, а той беше женен за Грейс от петнайсет. Междувременно, както се казва, доста вода беше изтекла, Сам бе станал мой брат, без да е син на майка ми или баща ми. Връзките в семейството ми са доста усложнени.

Нямах време да мисля сега за това, защото Грейс подхвана любимата си тема — парите. Това тутакси пресуши сълзите и очите ѝ заблестяха развълнувано.

— Чухме се днес следобед с адвокатите на семейството — съобщи тя, обзета от радостна тръпка. — Както знаеш, завещанието ще бъде прочетено утре и мисля, че трябва да чуеш и добрата новина. Не съобщиха подробности, разбира се, но ти си посочена като единствена наследница.

— Браво бе! — възкликнах с горчива ирония. — Няма и седмица от смъртта на Сам и вече започвам да печеля. Разпитахте ли точно колко богата ще стана? Дали ще мога да напусна работа веднага? Или данъчните ще приберат по-голямата част?

— Грейс нямаше това предвид и ти добре го знаеш — рече Огъстъс, който чертаеше фигури с вилицата си в блюдото пред него, а аз гонех зрънцата капари, с които беше подправена моята съомга по шотландски. Те все ми се изплъзваха. — Двамата с нея сме наистина загрижени за интересите ти — продължи той. — Не познавах Сам... Поне не добре, но съм убеден, че е бил привързан към теб. В крайна сметка вие двамата израснахте почти като брат и сестра, не беше ли така? И като единствен наследник на Ърнест, Сам би трябвало да е в добро финансово състояние.

Чичо ми Ърнест, който беше в бизнеса с полезни изкопаеми и в минната промишленост, беше най-големият брат на баща ми и беше богат като Мидас. На всичкото отгоре остави всички пари, които бе спечелил, защото харченето не го вълнуваше. Сам бе единственото му дете.

Когато родителите ми Огъстъс и Джързи се разведоха, бях твърде малка. Майка ми ме влачеше по света в продължение на години. Беше прочута певица още преди да се омъжи за баща ми и така се бе запознала с Фъстъчения президент и много други известни личности. Мъжете от семейство Бен до един си падаха по скандални жени, но също като баща ми, не им беше лесно да живеят с тях.

Джързи пиеше от години, но всеки очаква една оперна певица да се налива с шампанско. Едва когато Огъстъс обяви годежа си с Грейс — подобие на Джързи, но с двацет години по-млада от нея — бутилката излезе наяве. Тя ме грабна и почти побягна в Айдахо, за да се консултира с овдовелия ми чичо Ърнест, който живееше като

отшелник, относно финансовите си проблеми. Баща ми бе инвестирал целия доход от музикалните ѝ прояви в себе си — друга типична черта на мъжете от семейство Бен. За всеобща изненада Джързи и Ърнест се влюбиха.

И така, аз, която живеях като Елоиза^[2] в „Плаза“ и се хранех с гъши пастет още преди да мога да изрека името му, най-неочаквано се озовах в центъра на една пустош, която сега, двайсет години по-късно, наричам свой дом.

Ето защо въпросът на баща ми, на пръв поглед неясен, всъщност беше съвсем конкретен. Майка ми, която се бе оженила за двама братя един след друг, спря да пие по време на брака си с Ърнест. Но той я познаваше добре и остави парите си на Сам, с условието да се грижи за нея и за мен по „най-добрия възможен начин“. Ето че сега Сам бе мъртъв. От всичко личеше, че неговата смърт ме превърна в мултимилионер.

Преди седем години, когато чичо Ърнест почина, аз бях в колежа и от този момент Сам изчезна напълно от полезрението на всички нас. Двете с Джързи получавахме всеки месец своите чекове. Тя си ги изпиваше, а аз ги прибирах в една сметка. Междувременно направих нещо радикално различно от това, което е в традицията на жените в семейство Бен. Тръгнах на работа.

В първата си работна седмица като служител по сигурността на ядрените съоръжения получих известие от Сам. Обади се в офиса ми, като един господ знае как бе открил телефона ми.

— Здравей, фукличке — рече той. От малък обичаше да ме нарича така. — Какво става? Наруши семейната традиция — няма високи ноти в пеенето, нито високи подскоци на балерини на авансцената.

— Животът на жестоката сцена на живота не е това, което едно момиче очаква — процитирах известна реплика от мюзикъл, с каквито главата ми беше пълна от ранно детство. — Къде беше през всичките тези години, кръвни братко? Едва ли си си търсил доходна работа, след като си семейният благодетел. Благодаря ти за чековете.

— Всъщност — уточни Сам — съм на високо платена работа при различни правителства, които най-добре да останат неназовани. Върша неща, които никой друг не може да свърши... С изключение може би

само на онзи, когото лично съм обучил, т.е. един-единствен човек. Може би някой ден ще обмислиш възможността и ти да се включиш.

Закодираният намек за възможно предложение за работа бе единственият ми разговор със Сам, докато не чух обаждането на адвоката, изпълнител на завещанието.

Усетих как гумите на колата ми превъртат по леда и на практика тя се пързаяше и се носеше с все по-голяма скорост към канавката край пътя.

Почувствах огромно количество адреналин да се излива в кръвта ми, стиснах кормилото и прехвърлих цялата тежест на тялото си върху него в отчаян опит да върна колата отново на пътя. С невероятно усилие успях, но сега вече летях към отсрещния край. Бях загубила контрол над колата си.

Божичко! Всеки миг щях да излетя от платното, встрани от което се виждаше сняг и само сняг. Толкова беше тъмно, а снегът валеше като плътна пелена и изобщо не можех да различа какво лежи встрани от мен. Може да беше и пропаст. Чувах как вътрешният ми глас крещи като от преизподня: „Глупачка! Глупачка!“, докато отчаяно се мъчех да си спомня преди колко километра зърнах последната светлина. Преди петдесет? Или може би преди сто?

Междувременно отчаяно се мъчех да овладеея колата, която се лашкаше насам-натам по леда, покрит с наскоро паднал сняг. Имах чувството, че съм се борила с нея цяла вечност, когато най-сетне почувствах, че петстотинкилограмовата стоманена конструкция започна да се движи по права линия. Треперех като лист, намалих скоростта на шейсет, а после и на петдесет километра в час и поех дълбоко дъх, защото като всяко момиче, израснало в планините, знаех, че никога не си спрял напълно, докато вали сняг като този.

Напредвах бавно и предпазливо напред, но за всеки случай плеснах няколко пъти лицето си, сетне свалих малко прозореца, за да влезе чист въздух. Остри като игли, снежинките боцкаха кожата ми. Поех дълбоко ледения въздух и го задържах, без да издишвам близо минута. Прокарах опакото на ръкавицата пред очите си и свалих скиорската шапка, за да проветря главата си на снежната вихрушка, изпълнила вече купето и поела листовите хартия, случайно останали

вътре. Когато вдигнах обратно прозореца, вече бях на себе си. Какво ми ставаше наистина?

Защо ли се питам? Знаех, разбира се, че причината бе смъртта на Сам и не можех да си представя как ще продължа да живея. Състоянието ми вероятно можеше да се определи като „не на себе си от скръб“. Вярно, че през последните седем години не се чувах и виждах с него, но каквото и да правех, той все беше там. За първи път си дадох сметка, че винаги съм водела мислени разговори с него. Сега вече дори на ум нямаше с кого да разговарям.

Въпреки всичко няха намерение да последвам Сам в щастливите ловни полета, и то от едната глупост. Много скоро някъде в далечината забелязах ивица светлина. Стори ми се достатъчно пространна, така че можеше и да е град. Тъй като в този район човек не срещаше често подобна гледка, най-вероятно това бе моят дом.

Приключението ми обаче очевидно не бе свършило.

Завих по посока на пътя, който минаваше над къщата, към мазето, което наричах свой дом, и се огледах безпомощно. Нямаше и следа от път, очевидно бе скрит под плътната бяла пелена, стигаща до прозорците на първия етаж. Излизаше, че след дълъг и рискован път ще трябва да прекарам няколко часа в риене на сняг, докато се добера до входа на подземния си апартамент. Така е, като живееш в мазе в Айдахо — зарит си, все едно си картоф.

Изключих мотора и постоях така, впила мрачен поглед в стръмнината под мен, докато реша какво да правя. Като всеки планински човек в багажника на колата ми винаги имаше екипировка за спешни случаи — пясък, сол и вода, термодрехи, гумени ботуши, приспособления за палене на огън, въжета и вериги... но не и лопата. И да имах, нямаше да успея да разчистя достатъчно пътя пред колата ми.

Следях с празен поглед как снегът се сипе навън. Сам непременно щеше да се сети да каже нещо смешно или да изскочи навън и да затанцува — танцът на снега например в чест на божие творение — снега...

Тръснах глава. От вътрешността на моето жилище долетя звън на телефон. Всички светлини в сградата бяха загасени, сигурен знак, че

моят ексцентричен, но невероятно чаровен хазяин мормон е заминал в планината, за да може да се пусне първи по пресния сняг.

Колкото и да мразех да газя в преспи, си давах сметка, че единственият начин да прекося разстоянието между колата и дома си бе със ски. За щастие и те бяха в багажника отзад. Оставаше само да успея да уцеля пътя. Пред моравата ни имаше няколко достатъчно дълбоки ями, в които хлътнех ли — бях загубена, все едно съм попаднала в движещи се пясъци. Щеше да се наложи да оставя и колата насред пътя, за да бъде най-вероятно пометена от снегорините призори, ако не успеех да я преместя.

Излязох навън и измъкнах ските, както и раницата си, в която нахвърлях някакви неща от първа необходимост. Бях се заровила пред задната седалка, за да измъкна обувките си, когато погледът ми внезапно попадна на малкото флагче, което стърчеше върху пощенската ми кутия — също затрупана от сняг. Едва сега се сетих, че в бързината да тръгна за погребението, бях забравила да предупредя, че ще отсъствам, за да задържат кореспонденцията ми в пощата. Затръшнах вратата на колата и придържайки се с едната ръка за нея, за да не се изтърся, посегнах с другата и свалих натрупания сняг от кутията, за да прибера доста голямата купчина, събрала си по време на едноседмичното ми отсъствие. Не съм вярвала, че имам толкова интензивна кореспонденция. Пуснах дръжката на колата, за да си взема раницата, и вероятно съм стъпила леко встрани.

Мигом потънах до кръста и продължавах да затъвам. Страх стисна гърлото ми, докато се опитвах да спра потъването. Знаех, че излишните движения винаги водят до по-бързо пропадане. Живяла съм в този район достатъчно дълго, за да се наслушам на истории за изчезнали и задушили се в снега хора, които не могат да мръднат, за да се измъкнат. В мига, в който започнах да затъвам, си спомних и друго — бях заминала, без да се обадя почти на никого. Прекият ми шеф знаеше само, че причината за отсъствието ми е смърт в семейството. На хазяина си бях оставила почти шифровано съобщение. Напълно възможно бе дори да открият колата ми, а мен самата да намерят чак напролет, когато снегът започне да се топи!

Запокитих проклетите писма на пътя под колата, за да не потънат с мен. Единият ми лакът докосна твърда повърхност и докато все още имах възможност да се извъртя, посегнах с другата ръка и се вкопчих в

ръба на пътя. Имах някаква опора и се залових за този ръб и с другата ръка. Докато се набирах на мускули, имах усещането, че излизам от плуven басейн с тежести от поне двайсетина килограма на всеки крак. Вложих в усилието всичката енергия, която успях да събера в този момент. Разтреперена от изтощение и страх и плувнала в пот, се проснах по корем на пътя. Трябваше да стана час по-скоро, защото много бързо студът щеше да превърне снега по дрехите ми в ледени висулки. Не бях подходящо облечена.

С омекнали колене се изправих и отворих вратата на колата. Измръзнала, мокра, останала без сили, при това бясна на себе си. Не беше ли задължителна за всички деца от планинските региони историята на Джек Лондон „Да запалиш огън“? Там става дума за един мъж, който излиза в тундрата при минусови температури, въпреки предупрежденията. И, естествено, измръзва от студ. Бавно и мъчително. Нямах подобно нещо в плановите си.

Измъкнах дебелиите си обувки от багажника, завързах ги със сковани мокри пръсти, стегнах около тях леките като перце ски „Нордик“, натъпках пликовете и листовите от моята поща в раницата, праметнах я през рамо и се спуснах към задния вход. Защо ли не започнах с това и да оставя пощата за сутринта?

Телефонът отново иззвъня, докато свалях ските, отворях вратата и почти се претърколих надолу по стълбите към уютната си бърлога, оставяйки след себе си широка бяла следа. Поне ми се струваше уютна преди една седмица.

Включих осветлението и видях, че стъклата са заледени, нещо, което бях виждала във филма „Доктор Живаго“. Изругах тихичко хазяина си, който не пропускаше да изключи отоплението към моята част от къщата, щом тръгнеш за някъде. Изхлузих с един замах обувките, бързо стъпих на постелката и изтичах през дневната, с покрити с книгите ми стени, и се хвърлих върху възглавниците, под които обикновено стоеше телефонът.

Защо ли се бях разбързала толкова, наистина? Още щом чух гласа отсреща, съжалих. Беше Огъстъс.

— Защо си тръгна? — бе първото, което той попита. — Двамата с Грейс се побъркахме от тревога, докато те открием. Къде беше досега?

— Играех навън на снега — отвърнах и се претърколих по гръб на възглавниците с телефон до ухото. — Мислех, че партито е приключило, да не би да съм пропуснала нещо апетитно? — Разкопчавах с другата ръка мокрите панталони и се опитах да се измъкна от тях, преди да съм развила пневмония в адския студ вътре, или което бе по-вероятно — да мухлясам. Виждах дъха си пред мен.

— Чувството ти за хумор винаги ми се е струвало, меко казано, не намясто — отбеляза Огъстъс. — Почти толкова неподходящо, колкото и изборът ти на време за някои неща. Когато изчезна веднага след прочитане на завещанието, се обадохме в хотела ти и ни казаха, че рано сутринта си освободила стаята. Като оповестиха завещанието, решихме с Грейс да дадем пресконференция.

— Моля? — седнах от изумление. Опитвах се да сваля и пуловера, без да изпускам телефона, но така и не успях и чух само последните му думи:

— ...трябва да е и твоя.

— Какво трябва да е мое? — попитах, разтривайки с ръце настръхналата си като на гъска кожа. Изправих се и повлякох жицата на апарата към камината. Бях напъхала няколко парчета подпалка и усукан вестник, когато чух отговора на Огъстъс.

— Ръкописите, естествено. Всеизвестно е, че Сам наследи и тях, а те са извънредно скъпи. Но след смъртта на Ърнест кой можеше да открие Сам? Сякаш потъна вдън земя. Когато по време на вечерята се опитах да обсъдим и тях, ти все отклоняваше въпроса. Вече е ясно, че си не само негов главен наследник, но и единствен, и това, естествено, значително променя нещата...

— Защо да е естествено? — бях започнала да губя вече търпение и след няколко отчаяни опита да запаля кибрита с една ръка, най-сетне успях и с облекчение наблюдавах как огънят пламва. — Нямам представа за какви ръкописи говориш.

Най-странно от всичко бе, че човек като баща ми, който бе извънредно чувствителен на тема лично пространство, е решил да даде пресконференция. Това бе много подозрително.

— Да не искаш да кажеш, че нямаш представа за какво говоря? — недоумяваше той. — Как е възможно, при условие че там имаше представители и на „Уошингтън Поуст“, на лондонския „Таймс“, на „Интърнашънъл Херълд Трибюн“? Естествено, нищо не можем да им

кажем, защото ръкописите не са на разположение при изпълнителя на завещанието, а ти се изпари.

— Може би ще си така добър да ме „осветлиш“ поне малко по въпроса, преди да съм умряла от студ — успях да сглобя между неудържимото тракане на зъбите си. — Какви са тези ръкописи, които Сам ми е оставил? Не, чакай, нека да позная. Писма на Франсис Бейкън до Бен Джонсън, в които признава, че е написал пиесите на Шекспир, нещо, което отдавна мнозина подозират.

За моя огромна изненада Огъстъс реагира съвсем неочаквано.

— Те са далеч по-скъпи от това — напълно сериозно уточни той. Баща ми е от хората, които много добре знаят какво значи „цена“ и „стойност“. — В момента, в който чуеш нещо за тях, а съм сигурен, че това ще стане, искам да уведомиш мен или адвокатите. Оставам с впечатлението, че не си даваш сметка за положението, в което се намираш.

Добре, де, помислих си. Да опитам пак. Поех дълбоко дъх и продължих:

— Сигурно си прав. Но не би ли ми казал поне малко от онова, което целият свят знае, а аз не. *Какви са тези ръкописи?*

— На Пандора — кратко рече Огъстъс. Самото произнасяне на името очевидно му костваше усилие. Сякаш се боеше, че може да го изгори като киселина.

Пандора беше майката на моя баща, изоставила го още като бебе. Никога не бях я виждала, но от всичко, което бях чувала за нея, трябва да е била изключително интересна и буйна личност — най-скандалната от всички жени в семейство Бен. Доколкото знаех, конкуренцията е била сериозна.

— И какво представляват?

— Дневници, писма, кореспонденция с велики и не чак толкова велики личности — подхвърли той някак преднамерено небрежно. — Възможно е да има и спомени.

Не бях в момента лице в лице с баща ми, но го познавах достатъчно добре, за да знам кога се опитва да ме изпързала. Трябва да е звънял тук всеки петнайсет минути през последните два дни. Преди да успея да вляза в бърлогата си, чух телефонът да звъни поне два пъти. Щом е обзет от панически страх да не ме изпусне и дори е готов

да даде пресконференция за тези ръкописи, защо ще се опитва да ме убеди, че не са важни?

— Защо е този малко закъснял интерес? — попитах. — Скъпата ми баба е починала много отдавна, доколкото знам.

— Смяташе се, че Пандора е оставила ръкописите на... На другата част от семейството. — Отношенията в моето семейство наистина бяха доста сложни. — Ърнест ги е държал скрити в продължение на дълги години, защото имаше много предложения, в интерес на истината — продължи баща ми делово. — Възможно е да не си е давал сметка за стойността им, защото се знае, че са писани с някакъв код. И когато братовчед ти Сам...

Всемогъщи боже!

Стоях по долна фланелка пред разгарящите се пламъци, стиснала телефона, от който като фон на нещо друго много по-важно долиташе сухият глас на баща ми. Сам изчезна от света веднага след смъртта на Ърнест. Нито се чу, нито се видя в продължение на седем години, а ето че сега беше мъртъв. Какво съвпадение, наистина? Наследството, което Сам получи, заедно с ръкописите, естествено, и призванието, и професията на Сам. За какво губеше той часове и дни да ме обучава, когато бяхме деца, благодарение на което всъщност ми спечели тази така добре платена работа?

Сам бе експерт по шифрите, един от най-добрите в света. Ако е знаел за съществуването на тези документи, за него би било наистина сериозно изпитание да не надникне в тях, особено ако баща му е искал да знае дали имат някаква стойност. Трябва да ги е виждал и може би ги е дешифрирал много преди смъртта на Ърнест. В това бях абсолютно сигурна. Оставаше въпросът къде бяха те сега?

И което бе дори по-важно предвид сложната ситуация, в която бях изпаднала: какво съдържаха дневниците на моята баба, които технически бях наследила? И какво в тях бе толкова опасно, че Сам бе убит заради него?

[1] Американски поет (1892–1982). Името му се свързва с школата на модернизма в поезията. Три пъти е награждаван с „Пулицър“. — Б.пр. ↑

[2] Шестгодишната героиня от поредица на Кей Томпсън, която живее в хотел „Плаза“ в Ню Йорк с бавачката си, кучето Уини и

костенурката си Скипърди. — Б.пр. [↑](#)

ВЪЗЕЛЪТ

Александър, като не успя да развърже Гордиевия възел, чиито краища били умело скрити във вътрешността на кълбото, извадил меча си и го разсякъл.

Плутарх

Тайната на Гордиевия възел изглежда е свързана с религията, най-вероятно с името на Дионис, и представлява своеобразен възлопис на тънка кожена ивица...

Александър разсича безцеремонно възела пред крепостта Гордий, чието превземане означавало за него отваряне на пътя към Азия, и така не само слага край на древната религиозна система, но и поставя силата на меча над тази на религиозните тайни.

Робърт Грейвс,
Гръцки митове

Беше близо три през нощта, когато завъртях крановете в банята и мислено се помолих водата в тръбите да не е замръзнала. С огромно облекчение и радост наблюдавах как горещата вода плисна във ваната. Сипах малко соли и течен сапун, съблякох се и влязох вътре. Потопих се до носа и издихах пияната около лицето си. Докато втривах шампоана в изпомачканата си от пътуването коса, вратата се откряна с леко скърцане и Язон пристъпи вътре, без да предупреди по някакъв начин. Това трябваше да означава, че Оливие, моят хазяин, също се е прибрал. Язон ме изгледа внимателно с особените си зелени очи. Обиколи и хвърли презрителен поглед на подгизналото от влагата

копринено бельо на пода. Побутна с лапа отгук-оттам, сякаш премисляше дали да не го използва за мека тоалетна, но преди да вземе решение, протегнах ръка и дръпнах нещата изпод него.

— Не, да не си посмял! — категорично отсякох.

Той скочи на дървения парапет на ваната и топна лапа в бухналата пяна. Погледна ме въпросително. Очакваше да дам знак дали може да се влезе вътре. Язон е единственият от известните ми котараци, които обичат вода. За него беше нещо съвсем естествено да завърти крана на някой умивалник и да пие вода, предпочита да използва тоалетната чиния, а не котешката си тоалетна, и е известно как се хвърли в езерото под водопада на Снейк Ривър, за да си прибере любимата червена топка. Виждала съм го да плува толкова добре, колкото и всяко куче.

Тази вечер, или по-точно тази сутрин, бях твърде изморена, за да се занимавам и с неговото изсушаване. Побутнах го да скочи на пода, излязох от водата и нахлузих пухкавата си хавлия, а косата си увих с голяма кърпа. Зашляпах към кухнята, за да стопля вода и да си приготвя чаша горещ ром със сметана. Взех метлата от ъгъла и ударих с дългата дръжка няколко пъти тавана, за да съобщя на Оливие, че съм се прибрала, макар че изоставената насред пътя кола би трябвало да е достатъчен сигнал.

— Скъпа моя — долетя след малко гласът на Оливие от горния етаж с отчетливия акцент на човек, роден в Квебек. — Току-що допълзях със снегоходките си от джипа и с известно притеснение изпратих онзи малък аргонавт, защото нямах представа дали вече спиш. Искаш да ми кажеш нещо ли?

— Защо не слезеш за една бърза чаша горещ ром със сметана, преди да се строполя? — отвърнах. — Тъкмо ще ми разкажеш какво става в службата.

Двамата с Оливие Максфийлд се запознахме преди близо пет години, когато ни включиха в един общ проект. Той е наистина странна птица. Ядрен инженер, опитен кулинар, голям любител на жаргона на янките и каубойските барове и непокаян Джак Мормон^[1]. Роден е в семейство на католици от Френска Канада, големи почитатели на френската кухня, и ми беше малко трудно да съвместя способностите на неговия кулинарен гений с ограниченията на Светците от последния ден по отношение и на алкохола, и кафето.

Когато се запознахме, едно от първите неща, които той ми съобщи, бе, че вече знаел, че ще ме срещне, защото наскоро съм му се явила насън като Благословената Дева. Сънят включвал и няколко игри на ротативка с пророк Морони. Към края на първата седмица от съвместната ни работа Оливие получи знак, че трябва да ми предложи квартира срещу нисък наем, а именно приземния етаж в неговата къща. А ротативката, на която аз в ролята на Дева Мария бях победила пророка като по чудо, се бе появила като нова придобивка в каубойски бар на пътя от местоработата ни към неговия дом.

Може би благодарение на нестандартния начин, по който бях отгледана, но присъствието на Оливие на място, където човек срещаше само инженери и физици, повечето от които си носеха обяда от къщи и станеше ли пет часа, бързаха да се приберат, за да могат да изгледат с децата си важните телевизионни предавания, ми действаше страшно ободрително. Дълго време ме канеха на партита, организирани от „местните“. През лятото те печаха сандвичи или хот-дог на барбекюто си в задния двор на градината, а през зимата неизменното им меню се състоеше от спагети, салата и печен в печката полуфабрикат на чесново хлебче. Сякаш в този затънт край на света никой не беше чувал за друга храна или друг начин на хранене.

Докато Оливие бе живял в Монреал и Париж и бе посещавал летни курсове в Южна Франция, бе разбрал какво е кордон бльо. Макар да се държеше като скъперник за някои неща, като например отоплението и почистването на алеята за колите, той имаше много плюсове. Докато режеше, кълцаше и претопяваше масло в огромната си с почти индустриални размери кухня, при приготвянето на дизайнерската вечеря, която поднасяше веднъж седмично за мен и Язон, той ме „почерпваше“ и с разкази за някои от великите готвачи в Европа, разнообразени с последните случки от каубойския бар на ъгъла. Той отговаряше напълно на определението „чешит“.

— Каква беше тази спешност, наложила внезапното ти заминаване? — Прекрасното усмихнато лице на Оливие с трапчинка на бузата изгря в пролуката на вратата към стълбището. Той прокара пръсти през къдравата кестенява растителност на главата си и ме изгледа внимателно с огромните си кафяви очи. — Къде изчезна? Шушулката ми задаваше този въпрос всеки божи ден, а аз нищо не можех да му отговоря.

„Шушулката“ беше кодовото название на нашия началник — директор и главен управител на целия ядрен център, с което го наричахме помежду си. Истинското му име бе Пастор Оуен Дарт и бе всичко друго освен деспотичен, но това не попречи да продължим с названията и скоро той получи прозвището Принц на мрака.

Много ми се искаше да обясня на останалите, че прозвището е напълно неподходящо, но ако трябва да съм напълно честна, от десетте хиляди работещи в това място, както и сред простациите във Вашингтон и важните клечки, с които се срещаше, аз може би бях единствена, на която той никога не беше скръцнал със зъби. Шушулката очевидно много ме харесваше и ме бе избрал за длъжността, която сега заемах, още докато бях в университета. В резултат на това необяснимо привличане, колегите ми не ми вярваха — още една причина тъкмо Оливие, ослепителният квебекски каубой и мормон, любител на изисканата храна, да е един от малкото ми приятели.

— Наистина съжалявам — извиних се, докато наливах горещата вода върху сместа от кафява захар, масло и ром, разпределена в две чаши. — Наложил се да тръгна наистина по спешност. Почина член на семейството ми.

— Божичко! Дано не е някой, когото познавам — възкликна галантно Оливие и се усмихна. И двамата чудесно знаехме, че той не познава никой от семейството ми.

— Става дума за Сам — отбелязах, докато се опитвах да отмия „клетката“, заседнала в гърлото ми, с горещата алкохолна напитка.

— Стига бе. Брат ти? — Оливие този път наистина се развълнува и се стовари в креслото до огъня.

— По-скоро братовчед ми — го поправих. — Истината е, че той е мой доведен брат и израснахме като брат и сестра. Чувствам го по-близък и от кръвен брат.

— Знам, че отношенията във вашето семейство са доста сложни — с известна ирония подхвърли Оливие моята собствена реплика, с която отбивах въпросите, свързани със семейството ми. — Сигурна ли си, че изобщо имаш роднинска връзка с него?

— Аз съм единствен наследник на имуществото му — обясних. — Това ми е достатъчно.

— Значи... Много богат, но не твърде близък роднина, правилно ли съм разбрал?

— По малко и от двете. Може би аз бях най-близка с него от всички роднини. — Това не означаваше кой знае колко, но Оливие нямаше как да го знае.

— Доста неприятно от твоя страна! И въпреки това не разбирам. Защо почти нищо не съм чувал за него, освен името му, естествено? Никога не е идвал, нито се е обаждал, доколкото знам, за всичките години, през които работим заедно и споделяме това скромно жилище.

— Хората от нашето семейство общуват духовно — уточних. Вдигнах Язон, който се виеше около краката ми, сякаш плетеше цветни венци за празника на цветята. — Нямаме нужда от сателити или клетъчни телефони...

— Така и така стана дума, да не забравя да ти кажа, че баща ти звъня по телефона — прекъсна ме Оливие. — Не поиска да каже защо те търси. Само поръча да ти предам да му се обадиш веднага, щом се прибереш.

В този момент телефонът издрънча и, изплашен, Язон скочи от ръцете ми на земята.

— Наистина трябва да имат свръхсетива, след като усетиха вибрациите ни в този час. — Докато отивах да вдигна телефона, той допи чашата си и тръгна към вратата. — Ще ти приготвя палачинки за закуска за добре дошла — подхвърли той през рамо и изчезна зад вратата.

— Гаврошче, скъпа — бяха първите думи, които чух в слушалката.

Тези мои роднини наистина трябва да са станали екстрасенси. Това беше чичо ми Лаф. От години не го бях чувала. От край време ме наричаше Гаврош — като бездомното френско момче от улиците на Париж.

— Лаф, къде си? — попитах, защото ми се стори, че е на милиони километри.

— Точно сега съм във Виена — гласеше спокойният му отговор. Това означаваше, че е в просторния си апартамент в сграда от осемнайсети век с изглед към двореца Хофбург, в който двете с Джързи неведнъж бяхме отсядали. Означаваше също, че при него е с осем часа по-късно, отколкото при нас, и е единайсет сутринта. Той очевидно не бе изпитвал умората на часовата разлика.

— Много съжалявам за Сам, Гаврошче — рече той. — Искаше ми се да дойда за службата, но знаеш отношенията ми с баща ти...

— Няма нищо — успокоих го, за да не подхващаме неприятната тема. — Ти беше с нас духовно, както и чичо Ърнест, нищо, че вече не е сред живите. Успях да уредя да има и индиански шаман, който извърши кратка церемония, военните почетоха Сам и Джързи падна в отворения гроб.

— Майка ти е паднала в гроба? — възкликна Лаф с ентузиазма на петгодишно момче. — Прекрасно! Според теб нарочно ли го направи?

— Не, просто беше както винаги пияна — отговорих. — Въпреки това беше много смешно. Трябваше да видиш физиономията на Огъстъс.

— Сега наистина съжалявам, че не съм присъствал! — Като слушах смеха, който бълбукаше в гласа на този толкова възрастен човек, направо не вярвах, че е способен на подобно веселие.

Баща ми и чичо ми Лафкадио Бен не питаеха един към друг топли чувства. Вероятно това се дължеше на факта, че Лаф бе доведен син на дядо ми от предишен брак, с когото собствената ми баба Пандора бе избягала веднага след раждането на баща ми.

Това беше нещо, за което в моето семейство никога не се говореше — нито пред хората, нито насаме. Изведнъж ми хрумна, че може би бих могла да спечеля състояние, ако, естествено, не бях наследила богатството на Сам, като съставя свършено нов модел на теорията на комплексността^[2] въз основа единствено на взаимоотношенията в това семейство.

— Чичо Лаф, бих искала да те попитам нещо — обадох се, — знам, че никога не говорим за семейството, но искам да знаеш, че Сам е оставил всичко на мен.

— Не съм очаквал друго от него, Гаврошче. Ти си добро момиче и всичко добро трябва да дойде при теб. Аз съм осигурен, така че не се тревожи за мен.

— Не се тревожа за теб, но искам да те попитам за нещо, което засяга семейството. Нещо, което вероятно само ти знаеш. И което Сам също ми е завещал — не става дума за недвижима собственост или пари.

Чичо ми Лаф мълча толкова дълго, че се усъмних дали е още на линията.

— Гаврошче, нали знаеш, че международните телефонни разговори се записват?

— Така ли? — попитах, чудесно знаейки този факт по силата на служебните си задължения. — Не мисля, че това има нещо общо с разговора ни — додадох.

— Да ти кажа правото, Гаврошче, обаждам ти се точно по този повод — гласът на чичо ми вече звучеше напълно различно от преди малко. — Съжалявам, че не можах да присъствам на погребението, но по една случайност следващата седмица ще бъда много близо до теб. В големия хотел във Вели ъф дъ Сън...

— Значи ще бъдеш в „Сън Вели Лодж“ следващата седмица? — попитах. — От Австрия ще пристигнеш там, така ли?

Причината да задам този въпрос бе, че не беше лесно да изминеш разстоянието от Виена до Кечъм, Айдахо, и при най-добри атмосферни условия, а чичо ми бе почти деветдесетгодишен. Посред зима и при бързата смяна на времето бе трудно да стигнеш там и от съседния град. Какво беше замислил той?

— Лаф, чуи ме, колкото и да ми се иска да се срещнем след всичките тези години, струва ми се, че идеята не е много разумна — подхванах отдалеч. — Заради погребението отсъствах от работа близо една седмица. Не мисля, че ще успея да получа отпуск.

— Скъпа моя — отговори Лаф, — въпросът, който искаш да ми зададеш... Мисля, че се досещам за какво става дума. При това знам и отговора, така че, моля те, гледай да си там.

Малко преди да заспя в съзнанието ми изникна споменът за нещо, за което не бях се сещала от години. Спомних си първия път, когато Сивия облак за първи път ме поряза. Ситни капки кръв закапаха като нежна рубинена огърлица върху крака ми, след като той прокара острието на ножа по кожата ми. Бях съвсем малка, но не заплаках. Помня колко красиви ми се видяха капките животворна кръв, които напускаха тялото ми. Не изпитах никакъв страх.

Нямам спомен този сън да ме е спохождал от дете. Сега обаче се яви почти веднага, сякаш бе чакал тъкмо този момент...

Бях сама в някаква гора. Стоях объркана сред тъмни високи дървета. От влажната земя се надигаше прозрачна мъгла, която от време на време се понасяше на малки облаци, пронизвани от последните лъчи светлина. Влажни борови иглички се стелеха под краката ми. Едва осемгодишна. Бях загубила Сам от поглед, след което загубих и пътеката. Беше станало твърде тъмно, за да откривам и следвам следите, както той ме бе учил. Бях съвсем сама и много изплашена. Какво щях да правя?

Реших да чакам до изгрев слънце на следващия ден. В малката си раница носех някои неща — гранола^[3], ябълка и пуловер, ако стане студено.

Не се беше случвало да участвам в истински планински преход и опитът ми се ограничаваше само до прекарване на нощта в палатка в задния двор, ето защо бях толкова развълнувана от хрумването си да последвам тайно Сам в този първи ден на *тиуа-титмас*^[4].

Сам бе само с четири години по-голям от мен, но бе започнал да прави подобни излети от възрастта, на която аз бях в момента. Вече дванайсетгодишен, за него това щеше да е петото такова пътешествие — досега все не беше успявал. Всички в племето се молеха този път да постигне желания резултат, да получи очакваното видение. В крайна сметка, бащата на Сам (чичо Ърнест) бе бяло лице, дошло отдалеч, и когато Светлия облак, майката на Сам, умряла съвсем млада, бащата дошъл да прибере детето от резервата в Лапуай, за да може да получи подходящото образование на своя народ. Точно тогава бащата направил нещо немислимо: взел за жена една англичанка (Джързи), която пиела твърде много огнена вода. Хората разбрали що за птица е още със самото ѝ пристигане, когато тя дошла с дъщеря си, спряла да пие и настояла в пристъп на благородство двете деца да прекарват всяко лято с дядото и бабата на Сам в резервата. Трудно можеш да измамиш хората с подобни номера.

Тиуа-титмас е изключително важен ритуал в живота на всеки младеж от племето не персе. Този момент се смяташе за неговото или нейното влизане в живота. Сериозни мерки се вземаха, за да успее — горещи бани, парене в колибата от кал, прочистване посредством брезова кора в гърлото... Особено ако видението се окажеше дълго или се наложеше да мине през много изпитания.

Сам беше израснал в тези планини и знаеше как да поздрави всеки поток, скала или дърво, все едно е живо създание, приятел. Нещо повече, беше правил такива походи вече четири пъти и знаеше как да намери подходящо място на тъмно или дори със затворени очи, докато аз, каквато идиотка си бях, не можех да открия дори пътеката.

И ето ме безнадеждно загубена, мокра до кости от внезапно излелия се кратък планински дъжд. Измръзнала и гладна, изморена, с натъртени крака — малка и ужасена от собствената си глупост. Седнах на един камък, за да реша какво да правя.

Слънцето вече бе стигнало билото на отсрещния хълм и почти не се виждаше между дърветата. Щом залезеше, много бързо щеше да се спусне непрогледен мрак. Доколкото можеше да се вярва на моята преценка, бях на петнайсетина километра от мястото, от което бях тръгнала. Нямах спален чувал, непромокаеми дрехи, кибрит или допълнителна храна. И да си бях взела компас, не знаех как да си служа с него. Най-лошото беше, че с настъпването на нощта знаех, че ще наизлязат всякакви пълзящи и летящи гадини, да не говорим за дивите животни. Слънцето най-накрая се спусна зад хълма и прохладната влага проникна бързо през дрехите ми и чак до костите. От очите ми закапаха сълзи, постепенно се разхълцах от безумен страх и отчаяние, примесени с яд на самата себе си.

Единственото умение, на което Сам ме бе научил, бе да изпращам и да получавам сигнали, така както индианците умееха — с дим или огледало срещу слънцето. Сега обаче слънцето бе залязло, така че уменията ми оставаха безполезни. Така ли беше наистина?

Преглътнах един-два пъти, за да заглуша хълцането, и се загледах в светлоотразяващото покритие на презрамките на раницата ми, които бяхме длъжни да носим, когато караме колело. Изтрих очи с длан, обърсах носа си с ръкава на блузата. Коленете ми бяха омекнали, но все пак се изправих и се огледах.

През сплетените клони на дърветата и спускащата се мъгла забелязах, че слънцето не се е скрило напълно зад хоризонта. Скоро обаче и това щеше да се случи. Ако успеех да стигна достатъчно високо, преди и последните лъчи да изгаснат, щях да имам по-широк обхват на погледа. Щях да огледам върховете на хълмовете, за да открия място, подобно на това, на което Сам трябваше да бъде преди залез слънце: магическия кръг. Планът ми беше безумен, но пък и бе

единственият начин да изпратя съобщение с последните лъчи в центъра на магическия кръг. Забравила напълно колко съм изморена и изплашена, забравила и всичко, на което Сам ме учеше, че нощем е далеч по-опасно да си на открито, отколкото сред дърветата в гората, тичах с малките си крака нагоре по хълма, към скалите над дърветата.

В съня си чувах удрянето на клоните зад гърба си, докато се катерех трескаво по остриите камъни, а вейките и тревите деряха голите ми крака, и чух дори сумтенето на някакво животно зад едно дърво. В съня ми мракът около мен бързо се сгъстяваше, но поне целта — оголеното от растителност пространство, бе вече наблизо. Наложих се да легна по корем, докато приближава ръба на скалата, за да огледам планинските върхове под мен.

На едно от възвишенията отвъд широка пропаст съзрях магическия кръг. В съня ми в центъра седеше Сам. Под него се виждаше еленовата му кожа, косата му се спускаше до раменете, бе сгънал ръцете и краката си в поза за медитация с лице, обърнато към залязващото слънце. Нямах начин да видя моя сигнал.

Изкрещях името му. Отново и отново, с надеждата ехото да стигне до него. Постепенно викът ми се превърна в писък. Той обаче бе прекалено далеч, за да ме чуе...

Усетих, че някой ме бука по рамото. Отворих очи и светлината от високите прозорци на моето жилище блисна в лицето ми. Значи част от снега, който покриваше стъклата през нощта, вече се бе разтопил. Колко ли бе часът? Главата ми туптеше. Защо Оливие раздрусва раменете ми?

— Какво ти е? — попита той смутено, когато видя, че съм будна. — Знаеш ли как пицеше? Чуваше се чак горе. Малкият аргонавт се свря под хладилника ми от страх.

— Виках ли? Сънувах тежък сън. Не ми се беше случвало от години. А и тогава не стана точно така.

— Кое да стане? — съвсем се обърка Оливие.

И изведнъж ме осени мисълта, че Сам наистина е мъртъв и единственият начин да го видя отново е в съня си, въпреки че се разминаваше със случилото се тогава. Мамка му! Почувствах се така, сякаш кармата ми ме бе ритнала в главата!

— Тестото за палачинки е готово — осведоми ме Оливие. — Има млечен шейк и цял литър кафе от цикория, а също така и от онези малки наденички, чието съдържание на холестерол ще подплати кръвоносните ти съдове за цял живот. Да не забравя, сварил съм и няколко яйца... рохки, не преварени...

Имитацията на говора на янки при Оливие винаги ме забавляваше, но точно сега няхах настроение за това.

— Колко е часът, хазяин?

— Часът е напълно подходящ за обядо-закуска. Чакам те, за да те заведа на работа, защото колата ти е безнадеждно затрупана под снега.

След като похапнах добре, реших да прокопая път до колата си, преди да тръгна за работа. След двудневно шофиране изпитвах нужда от физическо натоварване. Често след подобно топене свиваше здрав студ, което щеше да значи, че близо месец ще се боря с обледяването на колата. Щеше ми се и да остана малко сама, за да направя прехода от погребението към трудовата дейност.

Измъкнах портативното си радио, от ония, които човек най-често можеше да срещне в негърско гето, и заобиколена от истински дюни искрящ сняг и сложни дантели ледени висулки, започнах да свалям снега от малката си хонда под ритъма на „Файър Даун Билоу“ в изпълнение на Боб Сийгър. Замислих се за различните образи, от които тъчем сънищата си, а и за реалностите, с които се заобикаляме.

Истината бе, че така и не открих Сам в онези гори, а той ме намери. В истинската история, не в сънищата ми, наистина се изкачих до открита територия, където въздухът е толкова разреден, че дървета и животни не оцеляват, а и не остават да преспят. Луната беше пълна и застанах на върха на една канара, окъпана в нейната светлина. Слънцето отдавна бе залязло, небосклонът червенееше и в същото време изгряваха звезди. Отвсякъде ме заобикаляха тъмни гори.

Не си спомням да съм изпитвала ужас като онзи — сам-сама, обляна в млечнобяла светлина, срещу цялата вселена. Толкова бях изплашена, че изобщо не се сещах за болките или глада си. Дори не можех да заплача. Няхах представа колко време съм стояла така, без да смея да помръдна, знаейки, че — каквато и да е опасността за малко животно като мен да стои така на открито — всяко движение, което

бих направила, щеше да е по посока на тъмната и непрогледна гора, наситена с нощни звуци, от които според мен току-що се бях спасила.

Тогава той излезе от гората в мрака на нощта, за да ме намери. Първоначално забелязах някакво размърдване в храсталаците и отстъпих от страх. Когато обаче разпознах в тъмнината да просветва бялата еленова кожа на Сам, се спуснах напред през празното пространство и се хвърлих в ръцете му, хълцаща от облекчение.

— Стига, стига, фукличке — рече той и ме отдалечи от себе си, за да ме огледа. На лунната светлина очите му бяха сребристи. — По-късно ще ми разкажеш как ти хрумна безумната идея да тръгнеш след мен. Имаше късмет, че се върнах, за да проверя следите, които съм оставил, и открих твоите. Вярвам, че разбираш, че прекъсна много важната ми среща с духовете на моето племе. И ето те сега тук, на открито над горите, където съм те учил да не излизаш през нощта. Моят дядо Тъмната мечка не ти ли е казал, че нито вълкът, нито дивата котка прекарват нощта на открито?

Поклатих глава, докато преглъщах сълзите си. Той обгърна раменете ми с ръка и вдигна раницата ми от земята. Спуснахме се надолу към гористия пояс. Сам ме улови за ръка и аз започнах да се правя на безстрашна.

— Знаеш, че духовете на племето обитават местата над гората — допълни Сам. Чувах как мокрите нападали листа джвакат под подметките на мокасините му. — Животните усещат, че духовете са там дори когато не ги подушват или виждат. Ето защо, ако искаш да се срещнеш с духовете, трябва да чакаш там, където дори дърветата не пускат корени. Но мястото, където съм се запътил, е под защитата на велика магия. И тъй като е твърде късно, за да те върна обратно, ще се наложи да прекараш нощта с мен. Ще преминем през *тиуа-титмас* заедно. Ще чакаме там в кръга духовете да влезнат в нас.

Макар да се изпълвах постепенно с облекчение от факта, че съм намерена и съм спасена от Голата планина, не бях много сигурна дали тази работа с духовете ми харесва.

— Защо искаме духовете... точно да влязат в нас? — трудно ми беше дори да го произнеса.

Сам не отговори, но стисна пръстите на ръката ми, за да покаже, че ме е чул. Започна едно безкрайно спускане към дърветата. Там долу бе все така тъмно, но между клоните над главите ни светеше лунният

кръг и осветяваше едно оголено празно пространство, което ми напомни за амфитеатъра, в който Джързи пееше на едно от представленията си в Рим.

Ръка за ръка и един до друг, двамата със Сам пристъпихме в осветеното пространство.

Нещо странно ставаше тук. Лунната светлина имаше различно качество — трептеше и искреше като бенгалски огън, сякаш от небето се сипеше ситен сребърен прах. Лек вятър донесе студен полъх. Завладяна от магията на това място, не изпитвах вече страх. Почувствах се като част от това място.

Без да изпуска ръката ми, Сам ме заведе до центъра на кръга и коленичи пред мен. Развърза вързопчето, което висеше на колана му, и извади разни неща, които знаех, че са талисмани — ярки мъниста и носещи късмет пера. Едно по едно ги завърза в косите ми. След това натрупа клони и вейки в центъра на кръга и сръчно запали огън. Когато пламъците се издигнаха и протегнах ръце, за да се стопля, разбрах колко съм измръзнала всъщност. Върховете на пламъците се сливаха от време на време със светлината на звездите. Чувах песента на есенните щурци, а над главите ни успях да различа съзвездията на Голямата и Малката мечка.

Сам, който седеше до мен със скръстени под себе си крака, проследи погледа ми.

— Може да се окаже, че мечката е моят племенен дух... Нищо, че не съм се срещал лице в лице с мечка.

— Защо говориш за мечката в женски род?

— Защото нейният дух е велик женски дух — отговори Сам.

— Също както лъвицата пази малките си... Понякога дори и от баща им... А и тя намира храна.

— Какво става, когато твоят племенен дух влезе в теб? — боязливо попитах. — Прави ли ти нещо?

— Не е много сигурно — усмихна се Сам. — На мен не ми се е случвало. Убеден съм обаче, че ще разберем, ако това стане. Дядо ми Тъмната мечка ми обясни, че племенният дух се приближава безшумно към теб и може да приеме образ на човек или на животно. След това решава дали си готов, започва да ти говори и ти казва какво е твоето свещено име... Име, което никой друг няма как да разбере, освен ако ти сам не решиш да го споделиш. Дядо ми казва, че това име е

духовната сила на всеки от нас и в много случаи е по-важно дори от вечния живот на душата ни.

— Защо твоят дух не е влезнал досега в теб и не ти е дал име? — попитах. — От толкова време се стараяш.

Дългата до раменете гарвановочерна коса на Сам скри очите му, когато той се наведе напред, за да разбърка огъня, и вече виждах само тъмните мигли, скулите, правия нос и трапчинката на брадичката. На слабата светлина ми се стори далеч по-възрастен от своите дванайсет години. Вече не беше моят доведен малко по-голям брат. Реших, че вероятно така изглежда един племенен дух. Той извърна лице към мен и се усмихна. Осветени от огъня, очите му бяха чисти и дълбоки като диаманти.

— Знаеш ли защо те наричам „фуклата“, Ариел? — попита той и когато поклатих глава, обясни: — Защото макар да си само на осем, годините, на които тръгнах за първото си *тиуа-титмас*, ти си много по-умна от мен тогава. Може би и сега си по-умна. А и не само това. Ти си и по-смела от мен. Когато за първи път дойдох в тези гори сам, вече познавах всяка клечка и всеки камък по пътя. Днес ти изобщо не се изплаши да тръгнеш съвсем сама, като сляпо вярваше, че нищо лошо не може да ти се случи. На това дядо ми му вика „необходимата вяра“.

— Вървах по следите ти — посочих. — А и си мисля, че съм просто глупава.

Сам се разсмя.

— Не, не. Не си глупава. Но може би това, че се загуби в гората и едва не загина, ще се окаже действителен талисман за мен — моето заешко краче. — И той дръпна плитката ми. — А и нищо чудно това, че те намерих, да е най-важното, което се случи днес.

Така и стана. Той получи името Сив облак, нашият племенен дух ни благослови със светлина, а аз станах половин индианка, като си смесихме кръвта. От тази нощ сякаш нещо вътре в мен се закачи и пътеката ми в живота стана права и ясна.

От онази нощ до днешния ден.

Правителството на Съединените щати много пъти е обвинявано, че пилее парите на данькоплатците, но никога и за това, че създава

прекалено големи удобства на работното място на своите служители. Това важи с особена сила за райони, отдалечени от големите градове, където всеки цент, който би могъл да осигури някакво удобство на работното място, се пази старателно или най-добре се връща обратно там, откъдето е дошъл. И в резултат се оказа, че в павирането на паркинга от шест акра за колите на правителствените служители са вложени далеч по-големи суми от тези, които бяха дадени за преустройството, обзавеждането, ремонтирането, почистването и дори отоплението на работните места.

Когато в ранния следобед се опитах да намеря място за колата си, по която все още се виждаха остатъци от вчерашния сняг, забелязах, че единствените свободни места на просторния паркинг са на мястото, определено за големите началници, т.е. пред самия вход или толкова далеч от него, че все едно бяха в съседния щат. Тъй като по това време на годината и след такова топене като сутрешното, обикновено по-късно през деня свиваше силен студ, а заледени камъчета вече чукаха по тенекиите на купето, реших да рискувам да получа мъмрене и да спра колата си пред главния вход на мястото за големите клечки. Забранено бе на редовите служители да оставят там возилата си, още по-малко да влизат през главния вход. Щях да успея да уговоря човека на рецепцията да ме пусне и да се регистрирам в книгата за посетители, за да не се налага да изминавам няколкостотин метра в този студ, докато стигна определения за такива като мен вход.

Мушнах се на едно от свободните места, нахлузих, както си седях, кожуха, увих дългия кашмирен шал около врата си и нахлупих върху ушите си скиорската шапка. Едва тогава изскочих навън, заключих колата и се затичах към стъклената врата на сградата. Докато затварях, усетих как леденият вятър се опитва да изтръгне вратата от пантите. С известно усилие успях да я затръшна, преминах през останалата серия от врати и се озовах във фойето.

Изтривах с длан пламналите си от вятъра очи и вече размотавах шала, когато го съзрях. Стоеше пред плота на рецепционистката и се разписваше, че напуска. Направо се вцепених.

Почувствах се точно като лиричната героиня в една от ариите, които Джързи обичаше да припява: „...ще видиш непознат...“. Беше я записала дори в партньорство с прочутия Дитрих Фишер-Дискау^[5].

Та, значи, срещнах своя непознат. Истината е, че сцената не беше достатъчно романтична — фойето за посетители на филиала на Института за технически науки, но знаех, и то без никакво съмнение, че това е човешкото същество, създадено за мен. Той бе дарът, който боговете ми изпращаха като утеха за смъртта на Сам. Като си помисля само, че имаше вероятност да вляза през другия вход! Непонятни са пътищата на съдбата и изненадите, които тя ни готви почти на всяка крачка.

Той наистина изглеждаше като бог — поне така си представях аз, че би трябвало да изглежда един бог. Тъмната му коса стигаше почти до раменете, беше висок и слаб, с изсечени черти и профил, който човек обикновено приписва на гръцките герои. Меката тъкан на палтото от камилска вълна и дългият бял шал стояха прекрасно върху широките рамене. Елегантните пръсти на едната му ръка държаха скъпи италиански ръкавици. Това нямаше нищо общо с типа каубой инженер, който подсвирква след теб, както би се изразил Оливие.

В осанката му се долавяше нещо царствено и достойно, граничещо с арогантност. А когато обърна гръб на рецепционистката Бела, която го съзерцаваше със зяпнала уста, все едно бе риба на сухо, и се насочи към мен, забелязах, че очите под гъстите тъмни мигли бяха с цвета на най-чистия тъмен тюркоаз и с изумителна дълбочина. Погледът му пробягна по лицето ми и той присви леко очи. Дадох си сметка, че в този вид от мен се излъчваше точно толкова женственост, колкото от полярна мечка.

Движеше се към мен и към изхода с очевидното намерение да напусне сградата. Обзета от паника, поисках да направя нещо — да падна на пода или да разперя ръце като орлица пред стъклената врата. Наместо това само затворих очи и вдишах дълбоко аромата му — смесица от бор, кожа и лимон — напълно достатъчно, за да ми завърти главата.

Възможно да е било плод на въображението ми, но ми се стори, че го чух да прошепва нещо, което ми прозвуча като „изумителна“ или „изящна“. А най-вероятно е било „извинете“, защото спирайки насред пътя, практически бях запушила изхода. Когато отворих очи, него вече го нямаше.

Приблжих рецепцията, за да погледна в книгата за посетители, но Бела, която вече беше дошла на себе си, побърза да сложи празен

лист хартия върху отворената страница. Вдигнах изненадано очи, но срещнах нейните, в които нямаше и следа от строгостта на разгневен служител на реда, а по-скоро яд на сърдита котка.

— Знаете, че сте длъжни да използвате другия вход, Бен — информира ме тя високомерно. — А присъствената книга е само за посетители.

— Всички, които се записват в нея, могат да видят имената на хората, които идват и си отиват — отбелязах аз. — Защо това да не важи за останалите работещи тук? За първи път чувам за такава разпоредба.

— Отговаряте за ядрената сигурност, а не за сигурността на сградата, затова не я знаете — възрази тя със зловна усмивка, все едно в сравнение с нейните задачи моите са долнопробна работа.

Преди да се усети, изтеглих листа изпод яркочервените ѝ нокти. Тя го дръпна обратно, но беше късно.

Професор доктор Волфганг К. Хаузер: МААЕ, Кремс, Австрия.

Нямах никаква представа къде в Австрия се намира Кремс, но затова пък знаех, че МААЕ е Международната агенция за атомна енергия — организация, която следеше производството на този вид енергия в целия свят. Не че някой им позволяваше да работят много в последно време. Австрия, доколкото знаех, беше зона, свободна от производство на такава енергия, но тя подготвяше и поддържаше някои от най-известните специалисти в света в тази сфера. Много бях любопитна да надникна в биографията на професор доктор Волфганг Хаузер. И това не беше всичко.

Усмихнах се на Бела и надрасках името си в книгата за посетители.

— Имам спешна среща с началника си Пастор Дарт. Поръча да дойда от другата сграда колкото се може по-бързо — съчиних аз на бърза ръка, докато свалях палтото си и закачах нещата си в гардероба за посетители.

— Лъжете ме. Доктор Дарт е все още на обяд с гости от Вашингтон — самодоволно заяви Бела. — Записа се, че напуска сградата с тях преди около един час. Можете сама да проверите...

— Така ли? Защо книгата изведнъж вече не е толкова поверителна? — ухилих се и се отправих към въртящата се врата.

Оливиe седеше в кабинета, който деляхме в същата сграда, пред своя компютър. Двамата с него ръководехме проект за откриване, възстановяване и управление на „горещи отпадъци“ като гориво на пръти и други трансуранови материали, което ще рече материали, в чийто състав влизат повече атоми, отколкото при урана. Успяхме да ги открием с програми, подготвени по наше задание и доразвити от наши специалисти. По програмиране.

— Кой е професор доктор Волфганг К. Хаузер от МААЕ в Австрия? — попитах, щом Оливиe вдигна очи.

— Господи, и ти ли? — въздъхна той, като се оттласна със стола си на колела и разтри очи. — На работа си от няколко минути. Как успя толкова скоро да пипнеш болестта на всички тук? Превърна се в нещо като епидемия. Няма жена, която до този момент да не се е разболяла. Въобразявах си, че ти ще си единствената, която ще устои. Доста пари заложих на теб.

— Той е прекрасен! — възкликнах. — И нещо повече, в него има нещо друго — животински магнетизъм...

— О, не! — провикна се Оливиe и се изправи, за да отпусне длани върху раменете ми. — Нещата са далеч по-зле, отколкото предполагах! Може би ще загубя и парите за покупки.

— Да не си заложил и сумите за специалния билков чай? — ухилих се.

Оливиe се стовари обратно на стола си със стисната между дланите глава. В този момент си дадох сметка, че доктор Волфганг К. Хаузер е първото нещо, накарало ме да се усмихна от една седмица насам и да забравя за цели десет минути за Сам. Това бе компенсация дори за загубата на Оливиe, както и за няколкото кутии прекрасен ароматен чай.

Едва седнал, Оливиe подскочи отново при звука на сирената на алармената инсталация, придружен от периодичното съобщение:

Това е пробна тревога. Провеждаме зимната пробна тревога. Съгласувана е с местните противопожарни власти, както и с федералните служби. Моля насочете се бързо към най-близкия аварийен изход и изчакайте на паркинга на подходящо разстояние от сградата, докато чуete сигнала за край на пробната тревога.

По дяволите! По време на тренировъчна тревога можеш да използваш единствено аварийните изходи. Запечатват обичайните

входове към сградата, включително и този към фоайето, където бях оставила палтото си. Навън температурата бе доста под нулата, когато пристигнах, а сега вероятно бе още по-ниска. Една такава тревога траеше около половин час.

— Хайде — подкани ме Оливие, докато обличаше якето си. — Вземай си нещата и да вървим.

— Палтото ми е във фоайето — съобщих и бързо го последвах към коридора между вече опразнените работни места.

Истинско море от хора се изсипваше през четирите аварийни изхода навън, където свирепо ги посрещаше зимният вятър.

— Ти си ненормална — отбеляза Оливие. — Колко пъти съм ти казвал да не използваш фоайето? Сега ще се превърнеш в леден блок. Естествено, ще те загърна в моето яке, но то не може да побере и двама ни. Може да се редуваме да го обличаме, когато другият посинеет.

— Имам яке в колата, а ключовете са в чантата ми — осведомих го. — Ще изтичам до там и ще включа отоплението, ако пробната тревога продължи твърде дълго.

— Добре, ще дойда с теб — съгласи се той. — Щом си влязла пред централния вход, предполагам си паркирала и на забранено място.

Ухилих му се весело, докато изтласкани от тълпата, преминахме през вратите и се затичахме покрай сградата.

Посегнах да отключа и видях, че лостчетата на вратите вече са вдигнати. Странно. Винаги заключвам колата си. Може просто да съм била твърде разстроена днес и да съм забравила. Пролазих вътре и взех якето. После запалих мотора, докато Оливие влезе от другата страна. Моторът малко се давеше и наистина беше късмет, че се наложи да дойда и да го запала. При тези температури навън много лесно горивото в колата може да се превърне в леден къс.

В този миг забелязах на огледалото ми за обратно виждане връвчицата с възли.

Като деца двамата със Сам си бяхме поставили задачата да научим различни видове възли. Бях станала страшно добра и можех с пръстите само на едната ръка да правя почти всички моряшки възли. Сам твърдеше, че инките в Перу използвали възлите като език: смятали с тях, дори успявали да разкажат цяла една случка. Като дете изпращах съобщения с възли на различни хора и дори на самата себе

си, за да видя дали след време ще успея да разгадая какво съм имала предвид — като да увиеш около пръста си конец, за да не забравиш нещо.

Имах дори обичая да оставям парчета връв или въженца на различни места — както това, което висеше сега на огледалото ми за обратно виждане. Ако бях напрегната или имах проблем в работата, машинално започвах да завързвам и развързвам възли и често се случваше да се окажа със сложно макраме в ръцете. И както възлите като по чудо се разплитаха между пръстите ми, така като по чудо намирах решение и за проблема си. Нямах спомен обаче да съм виждала точно това парче връв, докато пътувах към къщи предишния ден или по пътя ми към работа този следобед. Паметта започваше да ми изневерява.

Въздухът в купето взе да се стопля и аз посегнах към връвта. Възлите всъщност бяха два, ако се смяташе и този около пръчката, на която бе закачено огледалото: наричаше се Соломонов възел и значението му бе „жизненоважно решение“ и „плъзгава територия“. Какво ли съм имала предвид, когато съм го закачила там? Развързах го и започнах да го въртя машинално между пръстите си.

Оливие бе включил радиото и вече бе успял да намери станция с неговите досадни каубойски мелодии. Започнах да съжалявам, че го поканих в колата. Двамата с него прекарвахме под един покрив деветдесет процента от времето си. Точно тогава ми хрумна, че когато се прибирах предишната нощ, по-скоро тази сутрин, не видях нито негови, нито на когото и да било друг следи по снега пред къщата. Колкото и силни да бяха снегът и вятърът, все някаква следа щеше да е останала, макар и затрупана. А и защо не беше прибрал пощата ми, ако си е бил у дома през цялото време? Неяснотите май станаха повече.

— Къде беше ти по време на отсъствието ми? — не издържах.

Той се наведе и ме целуна леко по бузата.

— Трябва да направя едно признание, скъпа моя. Среცнах една каубойка, на която просто не можах да устоя.

— Прекарал си виелицата, затворен с каубойка? — Оливие не беше от типа мъже, които остават при жена през цялата нощ. — Я разкажи. Хубава ли е? И тя ли като теб е последователка на Светците от последния ден. Къде беше моят котарак през това време?

— Оставих голяма купа с храна на малкия аргонавт, той така и така сам си пуска водата. Що се отнася до дамата, за връзката ми с нея може да говорим вече в минало време. Стопи се заедно със снега. И сега е ледена като висулките отвън.

Доста поетично представяне.

— Трябва да отскоча до Сън Вели през почивните дни следващата седмица. Смяташ ли да оставиш отново Язон да зъзне в мазето, или да го взема със себе си?

— На ски ли ще ходиш? — попита Оливие. — Защо не вземеш и двама ни? От няколко дни се чудя къде да отида да покарам на девствен сняг. По склоновете на Сън Вели вече имало близо метър.

Оливие беше чудесен скиор и се носеше като перце по сухия сняг. Аз самата се справях много по-трудно, но обичах да го гледам.

— Добре де — въздъхнах. — Аз лично едва ли ще мога да покарам. Имам там среща с чичо ми. Иска да обсъждаме някакви семейни проблеми.

— Напоследък си засипана с внимание от страна на семейството си — отбеляза Оливие с известна изненада. — Май причината е наследството, което получи. — Той тутакси съжали, че го е споменал.

— Няма нищо — успокоих го. — Преодоляла съм го. Освен това чичо ми е твърде богат. Известен цигулар и диригент е и...

— Да не говориш за Лафкадио Бен? Да не би той да ти е чичо? Често съм се питал при толкова малко хора в света с тази фамилия дали не си роднина с най-известните от тях?

— Вероятно с всичките — свих лице иронично. — Това име е нещо като съдба.

Сигналът за край на тренировката се разнесе точно когато съобщавах на Оливие, че стига да има желание, може да ме придружи. С огромна неохота изключих мотора и напуснах топлото купе, за да изляза отново вън на студа. Докато затварях вратата, си спомних, че наистина бях заключила по пътя към фойето. Не си въобразявах, някой бе влизал в колата ми.

Надникнах през прозореца на задната врата, където гърбовете на седалките бяха сгънати напред. Видях всичко, което обикновено държах там. Но някой наистина бе ровил вътре. Все пак заключих отново — просто рефлекс. Последвах Оливие покрай сградата към

входа за служители и пред вратата се сблъсках с прекия си шеф Пастор Дарт, който също влизаше.

— Бен — възкликна той и по свадливото му лице изгря усмивка. — Върнала си се. Ела в кабинета ми след половин час — дотогава ще се освободя. Ако знаех, че ще си днес тук, щях да разчистя документите. Има да си говорим за много неща.

Бела, която вървеше пред нас, се извърна и се подсмихна иронично през рамо. Обещах на Шушулката, че ще бъда при него, и влезнах в моя кабинет в момента, в който телефонът ми иззвъня.

— Вдигни ти — рече Оливие. — Забравих да ти кажа, че преди да дойдеш днес, те потърси някаква журналистка във връзка с документи, които си била получила в наследство. През цялата сутрин обаче някой не спря да звъни и всеки път, когато вдигнех, затваряше. Трябва да е някой хахо.

Вдигнах слушалката на четвъртото позвъняване.

— Ариел Бен, Управление на отпадъците — небрежно изрекох в микрофона.

— Здравей, фукличке — чух мек познат глас. Глас, който бях убедена, че никога повече нямаше да чуя. — Съжалявам, наистина много съжалявам, че трябваше да стане по този начин... но не съм умрял. Във всеки случай точно това ме чака, ако не ми помогнеш. И то бързо.

[1] Често използвано през XIX в. название на човек, който официално не е член на Църквата Исус Христос и Светците от последния ден, но се отнася с разбиране към убежденията им и мормонството и проявява искрен интерес към тях. — Б.пр. ↑

[2] Заедно с теория на числата, алгебрата и др. тази теория е част от криптографията. — Б.пр. ↑

[3] Вид зърнена закуска с овесени и други ядки, може и ориз и мед, която се запича, докато стане хрупкава. — Б.пр. ↑

[4] Обичай, популярен сред индианците от племето не персе, според който дете, момче или момиче до десетгодишна възраст, е изпратено само в планината от майката или бащата, за да почерпи тиуа-титмас (tiwa-titmas) — духовна сила. — Б.пр. ↑

[5] Известен баритон от близкото минало, започнал кариерата си през 1947 и слязъл от сцената през 1992 г. — Б.пр. ↑

РУНИТЕ^[1]

МАРСИАС:

Черно, черно, непоносимо
черно!

Движи се, спектър на годините,
не спирай!

Възрадвай се, че съм в
отвъдното.

Открих тайната връзка на
мисълта със мисъл.

През годините, през живота на
мнозина и в много сфери,

Доведен до край е мрачният
план

На така наречения мой живот.

Познавам тайната си. Всичко,
което бях... и което съм.

Руната ще е завършена, когато
от мен останат само искри

Като сянка в небето...

ОЛИМПАС:

През живота и смъртта, по
суша и море

Ще те следвам аз.

Алистър

Кроули,

Ей Ейч

Ей

Трябваше да приседна, и то бързо. Докато се стоварвах на стола си, кръвта се свлече от лицето ми като вода през отпушен канал. Наведох глава и докоснах коленете си с чело, за да не припадна.

Беше жив. Сам беше жив.

Дали пък не сънувах? Случват се такива неща насън — струват ти се съвсем реални. Но гласът на Сам беше досущ като неговия и сега шепнеше в ухото ми, нищо, че току-що се бях върнала от погребението му. Май беше време да проверя дали съм с ума си.

— Ариел, тук ли си? — разтревожено попита Сам. — Не чувам да дишаш.

Прав беше. Бях спряла да дишам. Наложих си да си поема дъх, за да възстановя тази по принцип рефлекторна функция на тялото. Преглътнах няколко пъти, стиснах здраво дръжката на стола, изпълнах гръб и отговорих:

— Здравсти — от гърлото ми излезе нещо като стържещ писък. Глупаво беше, но какво друго може да каже човек в такъв момент?

— Искане ми се да ти се извиня, защото си представям какво преживяваш, Ариел. — Човек трудно може да си представи по-голямо омаловажаване на нечий чувства. — Моля те, не задавай въпроси, преди да имаме възможност да се видим и да ти обясня. Истината е, че е опасно за теб да казваш каквото и да било, освен ако не си напълно сама.

— Не съм — побързах да изясня този факт. През цялото време се опитвах да овладее хаотичния си мисловен процес и да се опитам да контролирам обърканите си биоритми.

— Вероятно — отбеляза Сам. — От сутринта се опитвам да се свържа с теб, но все се обаждаше някой друг и затварях. Сега, когато те чух, най-важното е да намерим телефонна линия, която не се подслушва, за да мога да ти разкажа всичко.

— Защо не пробваш у дома? — предложих аз, като се стараех да бъда максимално предпазлива в избора на думи. Придърпах стола си колкото се може по-далеч от мястото на Оливие, където той съсредоточено пишеше нещо на компютъра си.

— Телефонът ти там се подслушва — не прие Сам предложението ми, а той разбираше от тези неща. — Линията, по която говорим в момента, е чиста засега, така че ще можем да направим поне първоначален план. И колата ти е под наблюдение — изпревари той

следващото ми предложение. — Някой вече я е проверил щателно. Оставих онези възли, за да те предупредя. Надявам се, че нито в колата, нито в къщата си държиш нещо важно. Сигурен съм, че от известно време те следят истински професионалисти.

Какви професионалисти? Какво значи всичко това? Как успях да попадна в сценария на шпионски трилър? Само това ми липсваше да чуя след преживяното през последните двацет и четири часа. И колкото и да ми се искаше да попитам Сам какво се разбира под „нещо важно“, трябваше да се огранича единствено до:

— Не съм забелязала нещо да е... Да не е наред.

С крайчеца на окото си забелязах, че Оливие се изправя и се протяга. Доближих стола си до бюрото и се направих, че записвам важни нареждания, които получавам по телефона. Кръвта пулсираше в главата ми, но знаех, че час по-скоро трябва да прекратя този разговор, и затова попитах:

— Ти какво предлагаш?

— Трябва да се уговорим къде да се чуваме по телефона в определени часове, така че онези, които те следят, да не заподозрат, че криеш нещо от тях. Във всеки случай не и улична телефонна кабина.

Истината е, че това бе първото, което ми хрумна. Значи го зачеркваме.

— А чрез компютъра? — продължавах да пиша аз криволици на листа пред мен. Защо Оливие не отиде да се разходи за малко?

— Не ми се вижда достатъчно безопасно. Всеки идиот може да пробие защитата на един правителствен компютър, особено в служба по сигурността. Ще се наложи да въвеждаме многослоен код за защита, а нямаме време за това. Недалеч от офиса ти видях каубойски бар, на чиято табела пише „Без име“. Ще ти звънна там след петнайсетина минути.

— Имам среща с началника си след петнайсет минути — отбелязах. — Ще видя дали ще успя да...

В този момент Шушулката надникна през вратата на офиса ни.

— Бен, срещите ми приключиха малко по-рано. Чакам те в кабинета си, щом свършиш разговора. Трябва да обсъдим нещо много важно.

— Ясно — обади се Сам. — Трябва да вървиш. — Оливие последва Шушулката навън в коридора. — Ще звънна там, да речем,

след около час. Ако все още си заета, ще се обаждам на всеки петнайсет минути, докато се свържем. И още нещо... Много съжалявам за всичко. — Линията прекъсна.

Оставих с разтрепери пръсти слушалката и се опитах да се изправа на омекналите си крака.

— Няма да си ни необходим на заседанието. Засега само Бен ще участва — обясняваше Шушулката на Оливие. — Ангажирам я за няколко седмици за един важен проект. Трябва да подадем рамо на Волфганг Хаузер от МААЕ.

След тези думи Шушулката затвори вратата и Оливие се строполи отчаяно на стола си.

— С какво, пророк Морони, заслужих това — простена той и изви нагоре очи, сякаш очакваше да види някъде на тавана своя пророк. След това ме стрелна гневно с очи. — Нали разбираш, че по този начин губя целогодишен бюджет за разноцветната зеленчукова паста от Северна Италия, както и за деликатния винен оцет с билки и подправки?

— Оливие, много съжалявам — потупах го по гърба, докато леко замаяна минавах покрай него.

Дявол да го вземе, денят се очертаваше доста напрегнат.

Институцията, в която работех в Айдахо, бе първата по рода си в света и се занимаваше с изследвания на ядрената безопасност. Изучавахме причините за нещастните случаи и пътищата за предотвратяването им.

Главният проблем, спечелил сериозна популярност напоследък, а именно управление на отпадъците, съвпаднаше, по една случайност, с проекта, по който работехме с Оливие от пет години. Двата отговаряхме за най-голямата база данни за идентифициране и управление на токсичните отпадъци, на опасните и трансурановите съединения, които се складираха или заравяха дълбоко в земята. Като пионери в тази област смятахме, че ни се полага при нас да се събират и всички крилати фрази, родили се в нашата област, като например: „Отпадъчните продукти на хората са нашия хляб.“

Нашата ниша с Оливие бе сравнително малка. Истинският „хляб“ на изследователската работа тук, в Айдахо, представляваха

всевъзможните тестове на най-различни катастрофи и дефекти, които се случваха с реакторите. И макар да нямаше нищо изненадващо във факта, че Международната агенция за атомна енергия, която контролираше процесите в целия свят, е изпратила свой представител, а именно Волфганг Хаузер, за да сподели някои свои идеи по нашите проблеми, признавам, че онова, което Шушулката ми разказа за бъдещата ми мисия, доста ме изненада.

— Ариел, знаеш проблемите, които възникват в момента в Съветския съюз — бяха първите му думи, когато прекрачих прага на кабинета му.

— Ами... Да, естествено, чувам ги всяка вечер в новините в шест. На Горбачов му се налага да плати скъпо и прескъпо за това, че дава свобода на една държава, в която милиони са били хвърлени в затвора само защото си позволявали да водят разговор на чаша чай.

— От МААЕ се тревожат, че Съветският съюз може да загуби контрола си над някоя от републиките... и то завинаги. Което означава, че на тези места може да се стигне до голямо струпване на ядрено оръжие и материали, да не говорим за реакторите, на които те така държат и които са истински антики, особено системите им за контрол. Когато всичкото това попадне в ръцете на неподготвени провинциалисти, които няма какво да спечелят и нищо не губят, при липсата на контрол на централизирана власт, ще стане доста опасно.

— Така си е — съгласих се. — Какво мога да направя в тази посока?

Той отметна назад глава и се разсмя изненадващо сърдечно. Въпреки заслужената слава, която този човек имаше, трябва да призная, че не можех да не изпитвам към Пастор Оуен Дарт искрени и топли чувства. Жилав, рязък, бивш шампион на армията по бокс и ветеран от Виетнам, на неговото прорязано от бръчки сухо лице бе изписана истинската му природа. Висок почти колкото мен, той умееше да води битки и успяваше да се измъкне от много затруднени положения. За мой късмет, не бях успяла да застана на пътя му, което, за съжаление, бъдещите събития твърде скоро щяха да променят.

— Имаш предвид новата си задача ли? — попита той. — Ще оставя Волф Хаузер да те посвети. Ако знаех, че си се прибрала, щях да го задържа, за да се срещнете, но той замина и няма да е тук до края на седмицата. Съвсем между нас казано, искам да знаеш само, че ще го

придружиш в пътуването му в Русия, което ще трае няколко седмици. Вече тече подготовката на вашето заминаване.

Как така в Русия? Не можех да се изнижа точно сега в Русия. Особено когато Сам току-що възкръсна от мъртвите и се чуди как да се измъкне от група мъжаги, появили се бог знае откъде, и се мотае някъде около паркинга на института ни, за да ми остави послания във вид на връвчици. В момента със Сам си мислим, че имаме проблем с комуникацията, а доколкото знам, в Съветския съюз дори нямат навсякъде телефони. Колкото и да ми харесваше идеята да попътувам насаме с привлекателния, миришец на бор, доктор Волфганг Хаузер, знаех, че трябва да пресека всичко това, докато не е станало късно.

— Благодарна съм за предоставената възможност, сър — подхванах, — но честно казано, не виждам с какво мога да помогна в този проект. Никога не съм била в Русия, не говоря дори езика им. Не съм химик, нито физик, така че няма да разбера какво виждам дори проблемът да ме цапне по главата. Работата ми винаги е била свързана със сигурността — определяне и проследяване на онова, което други хора вече са открили и определили. Освен това казахте на Оливие Максфийлд, че задачата ще трае само няколко седмици и няма да ме отдели за дълго от общия ни проект.

Бях се задъхала от усилието да давам заден ход, но очевидно резултатът не беше постигнат.

— Не се тревожи — увери ме Шушулката твърде неуверено. — Ще измисля какво да кажа на Максфийлд, за да не се чуди прекалено защо не е включен в новата ти задача.

Искаше ми се да попитам каква е причината той да бъде държан настрана, но гласът на Шушулката бе придобил онази характерна интонация на безразличие, която той обикновено използваше за онези, за които вече е приготвил погребалната си реч. Освен това беше се и изправил, с което ми даваше знак, че сме приключили. Мраз полази костите ми при мисълта какво ме очаква.

— Работата е там — добави Шушулката пред самата врата, — че от МААЕ те избраха преди няколко месеца, на базата на досегашните ти резултати и на моята препоръка. Обсъжданията приключиха и решението е взето. И да ти кажа право, според мен не бива да изпускаш тази възможност. Тя е страхотна. И би трябвало ръка да ми целуваш за рамото, което ти дадох, за да я получиш.

Направо се люлеех от ударите, които от обяд този ден се сипеха върху мен. Той вече отваряше вратата пред мен, когато успях да изломотя:

— Дори нямам руска виза.

— Ще се уреди — невъзмутимо отсече Шушулката. — Ще я получиш от руското консулство в Ню Йорк.

Нямаше спасение. Добре че поне научих лошата новина преди тайния телефонен разговор със Сам. Дано той да измисли нещо... освен всичко останало, за което имаше да мисли... та да ме отърве от това пътуване.

— Между другото — добави Шушулката с далеч по-дружелюбен глас, когато вече щях да си вървя. — Разбрах, че причина за отсъствието ти миналата седмица е семейно погребение. Надявам се да не е някой твърде близък.

— По-близък, отколкото мога да изразя в този момент — отвърнах уклончиво и докоснах ръкава на Шушулката. — Благодаря все пак, че попитахте.

Докато се отдалечавах по коридора, хвърлих поглед на часовника си. Питах се дали мястото, от което Сам щеше да се обади, бе някъде наблизо. Влязох в кабинета си, за да си взема връхната дреха и да отида в каубойския бар „Без име“.

От дървената ламперия по стените на заведението миришеше на цигари и бира. Музикалният автомат бе пуснат и огласяше помещението с приятна музика. Пристигнах двайсет и пет минути по-рано и се настаних на маса колкото се може по-близо до телефона, поръчах си безалкохолен коктейл „Върджин Мери“ и зачаках. Най-сетне очакваният звън проехтя и аз тутакси скочих и грабнах слушалката.

— Ариел — с видимо облекчение въздъхна Сам отсреща, като разбра, че аз се обаждам. — Толкова много исках да се свържа с теб след погребението, за да ти обясня какво става. Преди всичко, кажи ми как си.

— Възстановявам се — отговорих. — Не знам да се смея ли, да плача ли, в истерия съм от щастие, че си жив, в същото време съм бясна от номера, който ни скрои, особено на мен. Защо трябваше да

мина през този ад, така и не разбрах. Искам да ми дадеш честната си дума, че е било изключително наложително да се правиш на умрял. Кой друг знае за това освен мен?

— Никой — отвърна Сам. Гласът му ми се стори натегнат като струна. — Разбере ли се в по-широк кръг, сме изложени на огромна опасност.

— Как да разбирам това, бледалики? — опитах се да разведря малко атмосферата, цитирайки герой от любим и на двамата каубойски филм.

— Съвсем сериозно говоря, Ариел. Ти дори си в по-голяма опасност от мен. Толкова се тревожех дали ще се прибереш направо в Айдахо след погребението, дали няма да решиш да се отбиеш някъде и така да не успееш да получиш пакета. Когато открих, че телефонът ти се подслушва, а колата ти е претърсена, продължих да се моля да си била достатъчно разумна и да го прибереш на сигурно място...

До мен сервитьорката прибираше бакшиша си от една маса и повдигайки вежди, поиска да знае дали да повтори поръчката ми.

Поклатих отрицателно глава и продължих към Сам:

— Не те разбрах? — За съжаление добре бях разбрала и когато момичето се отдалечи достатъчно, с дрезгав шепот продължих: — Какъв пакет?

Отсреща настъпи злокобно мълчание. Усетих как там се трупа напрежение.

— Не ми казвай, че не си го получила — с потрепване в гласа попита Сам. — Само това не. Наложих се по спешност да се освободя от него малко преди погребението. Ти си единственият човек, на когото мога да имам пълно доверие. При първа възможност го пуснах по пощата с твоя адрес. Изпратих го с най-обикновена поща с надеждата, че на никой няма да му мине през ума, че ще пътува по възможно най-открития начин. Смятах, че щом пристигнеш, ще бъде в ръцете ти или ще те чака в местната поща. Не разбирам как е възможно... освен ако не си ходила още да си прибереш пощата.

— Мили боже, Сам — продължих да шепна. — Какво ми причиняваш? Какво си ми изпратил по пощата? Да не е моето „наследство“?

— Спомена ли някой за него по време на погребението? — започна и той да шепне, сякаш някой го подслушваше.

— Някой ли?! — вече негодувах. — Прочетоха високо името ми в твоето завещание. Огъстъс и Грейс дадоха пресконференция! Репортери се опитват да се срещнат с мен по този повод! Чичо Лаф си е резервирал самолетен билет от Австрия. Това достатъчно ли е?

Усетих, че гърлото ме заболя от продължителното и енергично шепнене. Не можех да повярвам какво се случва. Къде отиде моят доскоро добре организиран и почти скучен живот? Разпадаше се на ситни парченца. Не можех да повярвам и че Сам е жив, а изпитвам желание да му извия врата.

— Ариел, моля те! — Сам вече звучеше все едно някой го скубе косъм по косъм. — Взе ли пощата си, или не? Сещаш ли се за някакво логично обяснение, заради което ти все още не си видяла този пакет?

Стомахът ми се сви. Не беше нужно кой знае колко интелигентност, за да се досетя, че вътре е бил ръкописът на Пандора. Ръкописът, към който всички проявяваха такъв голям интерес и заради който някой изпитва желание да ликвидира Сам.

— Забравих да предупредя да спрат пощата ми — обясних и долавяйки възмутената въздишка отсреща, додадох ядосана:

— Колкото и да е странно, бях разстроена от съобщението, че ме викат на погребението на близък човек. Какво толкова? *Забравих.*

— Ако през цялото време е стоял в пощенската ти кутия — все така шепнешком попита Сам, — къде може да е сега?

Къде, къде? Захвърлен на пода в дневната ми, след като събрах каквото можах от кишата. А и може би е заровен под някоя пряспа. Спомних си как, затъвайки в снега, хвърлих това, което бях извадила от пощенската кутия, под колата си.

— Когато късно снощи се прибрах, метнах пликовете и съобщенията на пода в къщи. Не съм преглеждала полученото и всичко трябва да си е там.

— Ако подслушвателното устройство е закачено на телефона ти преди да се прибереш, най-вероятно и домът ти е бил претърсен вече, и то не веднъж, но с положителност отново, след като си тръгнала за работа тази сутрин. Изобщо не се замислих на каква опасност те излагам, като ти го изпрацам.

— Мило, наистина — отвърнах. — Напомня ми на играта с писма, когато не се ли отървеш от писмо, си прокълнат да те поразят светкавица и си обречен на вечно проклятие.

— Ти наистина не разбираш — ще бъдем прокълнати. — Никога не бях чувала в гласа на Сам да звучи такова отчаяние. Той мълча няколко секунди, а когато се обади отново, сякаш гласът му идваше от дъното на стометров кладенец. — Ариел, изключително важно е този пакет да не попадне в погрешния човек. По-важно е от самите нас, по-важно от твоя или моя живот.

— Моля? — повиших глас. — Ти какво, съвсем ли изперка? Да не искаш да кажеш, че трябва да рискувам живота си за нещо, което дори не съм виждала? И за което дори не искам и да знам.

— То е част от теб и ти си част от него. — За първи път гласът отсреща звучеше раздразнено. — И колкото и да съжалявам, че те забърках в тази история, Ариел, не можем да върнем нещата назад. Ти единствена можеш да откриеш пакета и ти казвам, че *трябва* да го направиш. Не успееш ли, не само твоят и моят живот са изложени на риск. Можеш да ми вярваш.

Не знаех какво да правя. Единственото ми желание бе да се отърва от проблема. Да се завра под леглото и да засмуча палец. Въпреки това се постарях да се стегна.

— Добре, да започнем отначало. Как изглежда този твой пакет?

Явно и той се стараеше да си събере мислите, но най-сетне проговори за първи път със сухия глас на очевидно ядосан човек.

— С дебелината на някъде около два топа хартия.

— Доста обемисто. Това не може да влезе в моята пощенска кутия. — Нямахше никакво съмнение, че докато потъвах в дълбоката пряспа, не държах такъв пакет в ръка. — Има още едно обяснение. Пакетът още не е пристигнал.

— Това би ни дало известна отсрочка, но не за дълго — отбеляза мрачно Сам. — Възможно е да пристигне днес, а ти не си си у дома. *Онези* сигурно не те изпускат от очи.

Изгарях от желание да разбера кои са онези, но първо исках да уточня основните неща.

— Мога да поискам да спрат да ми носят пощата днес... — опитах се да предложа, но Сам не изчака да довърша.

— Прекалено подозрително. Вече са разбрали, че ще пристигне по пощата. И преди споменах, че според мен няма да дръзнат да те докоснат, докато не се уверят, че пакетът е в теб. Или вече са го пипнали, или знаят със сигурност, че всеки миг ще пристигне. Така че

засега си в безопасност. Предлагам ти да се прибереш както обикновено и небрежно да си провериш кутията, както правиш това всеки ден, а аз ще се опитам да ти изпратя по някакъв начин съобщение. Но за да се подсигурирам, ще ти позвъня на същия този телефон утре по същото време.

— Разбрано. Ако искаш да се свържеш с мен бързо, запомни имейл адреса ми: „абен, маймунско «а», нюксайт“. Можеш да шифроваш както искаш, но ми прати шифъра в отделен мейл. Да не забравя. Чичо Лаф лети от Австрия в края на тази седмица и ще се срещна с него в „Сън Вели Лодж“. Щял да ми разкаже историята на моето наследство.

— Ще бъде изключително интересно, след като идва от Лаф. Гледай да запомниш всичко. Баща ми винаги са стараеше да държи езика си зад зъбите стане ли дума за семейната история, също като твоят. Ако отседнеш в „Лодж“, може да пораздрусаме твоите наблюдатели. Ще се срещнем в планината, която и двамата добре познаваме.

— Прекрасно. Само че съквартирантът ми и котката също ще бъдат с мен — побързах да го предупредя. — Все ще измислим нещо, стига да доживеем дотогава. И знаеш ли... Радвам се, че си налице. — Изпитвах голямо нежелание да прекъсна разговора, макар че сервитьорката отново бе доближила моята маса и очевидно трябваше да прекъсна за малко връзката.

— И аз също, фукличке — рече Сам. — Светло се надявам и двамата да сме налице още дълги години. И отново, скъпа моя... Моля те да ми простиш. Нямах друг изход.

— Времето ще покаже — отговорих.

Искрено се молах да имам достатъчно от това време. Поне толкова, че да се доберем до така гибелните писания на Пандора.

Оливиe трябваше да остане до късно, за да навакса отсъствието си през почивните дни, ето защо се отбих да напазарувам нещо за вечеря за мен и за Язон. Беше вече тъмно, когато стигнах дома си, луната надничаше от време на време иззад облаците, а и снегът бе почистен достатъчно, та лесно намирах пътя. Когато излязох навън от колата, посипах още малко сол и пясък и успях да я доближа

достатъчно близо до входа. Първото, което направих, след като отворих вратата на къщата, бе да пусна Язон навън, за да пробва снега.

Оставих покупките в кухнята и с колкото се може по-небрежна походка отидох да прибера пощата от кутията навън. Думите на Сам да се държа естествено още ехтяха в съзнанието ми, въпреки че сърцето ми биеше учестено. Разсеяно наблюдавах как Язон подскача по заледената повърхност на преспите на стръмната морава.

Когато бръкнах с длан в кутията, облак закри лунния лик и настъпи почти пълен мрак, но нямах нужда от кой знае каква светлина, за да разбере, че голям плик няма вътре. Сърцето ми се сви. Това означаваше още един изпълнен с напрежение ден и след него още един и още един, когато не само моят, но и животът на Сам щеше да е поставен на карта. Само че нещата щяха да са по-зле отсега, защото до днес следобед живеях в блажено неведение.

В този миг лъч освети съзнанието ми. Стана ми ясно какво се бе случило.

Никой не беше взел прескъпия пакет на Сам. Той просто никога не бе попадал в кутията! Тя бе далеч по-малка и тясна от един пакет хартия. И тъй като снегът бе толкова дълбок, че никой не можеше да стигне до входната врата, в което сама се убедих предишната нощ, това означаваше, че пощальонът не е имал никакъв шанс да се добере до нея, а и защо да го прави, след като пакетът така и така не може да се побере. В такъв случай трябва да е оставил жълто листче — специален формуляр, с който ме уведомява, че за мен има пратка, която трябва да отида да прибера в работното време на пощенската станция.

Които и да бяха „професионалистите“ на Сам, не вярвам да са толкова глупави, че да стоят на открития път в провинциален район като този, където всеки познава съседите си, и да чакат сгоден момент да преровят една открита пощенска кутия за жълтото листче на пощенския раздавач, особено при отсъствие на индикация, че пратката е препоръчана.

Дори някой да бе намерил въпросното жълто листче, дали щеше да дръзне да поиска пратката от станцията? При толкова малък град рискът да поискаш чужда поща е прекалено голям, защото не само можеше да повдигнеш твърде много въпроси, но и едва ли щеше да получиш исканото. Ние от Айдахо сме по принцип подозрителни към непознати. Ако наистина жълтото листче бе оставено в кутията, то

най-вероятно е някъде сред мократа купчина пликове и рекламни листовки вътре вкъщи, където „професионалистите“ са можели да го открият, ако са търсили днес следобед. Дори да не го намерех тази вечер, утре рано сутринта, преди работа, щях да получа пакета, все едно дали нося съобщението, или не.

Запътих се към входа на къщата с днешната поща с намерението да прегледам внимателно всичко, което се бе получило през седмицата на моето отсъствие. Бях все още на пътеката, когато за кратко облаците се разсеяха и обилна лунна светлина обля заснежената морава. Така успях да видя Язон, кацнал на върха на една пряспа, да побутва нещо с лапа. Започнах да го викам да се прибираме за вечеря. Наближих и с изумление забелязах, че листчето, с което си играе, е почти зарито в снега жълто парче хартия.

Виждаше се ясно и категорично, но беше недостижимо за мен. Заледената покривка на снега можеше да издържи едно коте, но мен — здраво момиче от ядрена централа — едва ли. Щях да пропадна и да повторя снощния експеримент с потъването. Нямах да се получи дори да си сложех ските. Ако някой ме наблюдаваше, подобно действие щеше да е още по-красноречиво какво правя, от шмугването в телефонни будки. Сам нямаше да го одобри.

Имаше само един изход, и то в случай че талантът на Язон да донася предмети не се свежда единствено до червената му гумена топка.

— Язон, донеси — прошепнах и приклякайки на пътеката, протегнах ръка към него.

Котаракът ме изгледа и помръдна дружелюбно с опашка. Облаците покриха отново луната и всичко потъна за пореден път в мрак. Виждах тъмния силует на Язон на фона на белия сняг, но ъгълчето на листа вече се губеше. Молах се в играта си да не го е зарил със сняг, в такъв случай доста щях да поровя, докато го открия. Още по-малко щеше да е „небрежно“, както Сам ме бе посъветвал. Идеята щеше да е още по-неподходяща и от варианта със ските.

— Хайде, Язон — по-високо подканих животното, питайки се дали хората, които ме следяха, бяха в гората зад гърба ми.

Изправих се, като се стараех да се държа като обикновена жена, която вика обикновената си котка да се прибира за вечеря, и продължих бавно по пътеката, за да не бия на очи. А и Язон би станал

подозрителен, ако започна да се държа *прекалено* нормално. Свикнал бе на твърде нестандартното поведение на заобикалящите го. И въпреки това той разбра какво се иска от него. Преди да стигна задната врата, усетих как се отрива в ботуша ми, както правеше, когато искаше да го вдигна. Наведох се в непрогледния мрак, свалих ръкавиците си и вдигнах муцунката на Язон с надеждата да усетя с пръсти онова, което не виждах в тъмнината — от устата му стърчеше ъгълче жълта хартия.

Слава богу, помислих си аз. Предпочитах да не мисля какво ще следва от намирането на това съобщение. Сърцето ми тупаше развълнувано, докато измъквах хартията с разтреперени пръсти.

— Добро коте — прошепнах само и погалих Язон по главата, а той измърка в отговор.

В този момент мощна светлина заля пътеката за коли пред къщата и ме заслепи. Замръзнах на място и заприличах на уловен от нощни ловци заек. Изплаших се. Нямах представа чии са силните фарове, които приближават. Все пак за части от секундата съобразих да пхна жълтото листче в ръкава на кожуха си.

С мощен рев на мотора непознатата кола навлизаше в алеята и не ми даваше никаква възможност за бягство. Само след миг светлините угаснаха и моторът замлъкна. Всичко потъна в мрак и аз отново не виждах нищо. Чу се звук от отваряне на врата последван от затръшване и в ушите ми проехтя гласът на Оливие със сочния квебекски акцент:

— Същински Джемини Крикети^[2] сте вие двамата. Не ви ли омръзна да играете в снега?

— Какво е това чудовище? — провикнах се в мрака. — Изкара ми акъла!

— Аз ли? — отвърна Оливие. — Горивото в моята таратайка беше замръзнало, когато напуснах офиса. Явно температурата е паднала повече, отколкото очаквах. Лари от програмистите ми отстъпи пикапа си до утре. Закарах го до тях в града и ето ме тук.

Щеше ми се да го попитам как така не съм чула приближаването на мощната машина по самотния и тих път дотук, но изпитвах такова голямо облекчение, че е той, а не бандата шпиони убийци, които очаквах, че щом доближи достатъчно близо, го прегърнах и двамата се прибрахме вътре.

— Имам обаче само една пържола — обясних на площадката, където стълбите към неговия и моя апартамент се разделяха. — Реших, че ще хапнеш нещо набързо в офиса.

— Не се тревожи — махна той с ръка. — Още съм сит от обилната закуска тази сутрин и не ми се мисли за ядене. Ако ти и твоят аргонавт нямате нищо против да вечеряте без мен, предпочитам да си легна. Предполагам един здрав сън ще направи необходимото чудо.

До нас достигна дрънченето на моя телефон. Оливие само повдигна изненадано вежда. Рядко ме търсеха толкова много.

— Надявам се на този телефон да не му стане навик — отбелязах. — Започвам да се замислям дали да не си взема телефонен секретар.

Разделихме се и изтичах по стълбите надолу. На шестото позвъняване вече бях до апарата.

— Ариел Бен? — извиси въпросително глас жената отсреща с подчертан акцент на човек от източните райони на страната. — Обажда се Хелена Вурхер-Льоблан от „Уошингтън Поуст“. — Божичко! Това със сигурност бе псевдоним. Никога не съм харесвала жените журналистки. Струват ми се прекалено нападателни. — Много се надявам, че няма да ми се разсърдите, че ви безпокоя в този момент на скръб, но се опитахме няколко пъти да се свържем с вас и на работното ви място, а от семейството ви ми дадоха този телефон. Увериха ме, че едва ли ще имате нищо против да ми отделите няколко минути. Удобно ли е да говорим сега?

— Толкова удобно, колкото и всеки друг път — въздъхнах тежко.

Усещах, че главата ме боли, вероятно в резултат на честите спирания на сърцето този следобед. Пържолата ми се стопляше, къщата — изстиваше, а в ръкава ми се гушеше жълто парче хартия, което пареше почти колкото нобелий^[3], но с период на полуразпад далеч по-дълъг от този на моя живот, който щеше да приключи много по-рано от този на листчето, ако не се размърдам малко в правилната посока. Сега пък интервю за „Уошингтън Поуст“. Какво толкова?

— Какво бихте искали да знаете, госпожице... Льоблан? — опитах се да съм любезна, докато измъквах от ръкава си листчето, което Язон ми бе донесъл. Хвърлих един бегъл поглед и видях на него ясно изписан пощенския код на Сан Франциско. В едно от квадратчетата бе написано: „Пакет, твърде голям за пощенската кутия.“

Приседнах на кожения си диван и свалих палтото, а листчето пъхнах в задния джоб на панталоните си. Залових се да стъквам огъня в камината, където обикновено приготвях вечерята си. Язон скочи на полицата и се опита да ме близне по лицето, но аз го пернах леко по муцуната. Имах време да се попитам дори кой ли лежеше в металния ковчег, който погребяхме. Дали пък не бяха сложили вътре просто някакъв камък или парче метал?

— Покойният ви братовчед трябва да е бил много смел човек — долових част от тирадата на журналистката, която очевидно се опитваше да ме подтикне към откровения.

— Точно сега не се чувствам готова да обсъждам братовчед си — прекъснах я и хвърлих една-две цепеници върху изстиналата пепел. — Защо е този интерес към мен и семейството ми? Не си спомням някой да ми го е обяснил досега.

— Госпожице Бен... Ариел... Нали може да се обръщам към вас на малко име? Сигурно си давате сметка, че няколко поколения наред в семейството ви са се раждали личности с много таланти... — и алчност, щеше ми се да добавя, но тя намери по-дипломатична формулировка — ...и значително влияние в социалната, икономическата и културната сфера. Въпреки това никой досега не е направил един по-обстоен преглед на това семейство, което...

— Значи ли това, че „Уошингтън Поуст“ се готви за проучване на семейството ми? — прекъснах я. Ама че майтап. — Искате да кажете нещо като поредиците в неделните притурки ли?

Веселият ѝ смях звънна в ухото ми. После, досетила се, че съм в „момент на скръб“, тя бързо добави:

— Не, разбира се. Ще говоря направо, може ли?

Естествено, и то колкото се може по-скоро. И двете знаехме какво я интересува, затова отговорих простиичко:

— Да.

— Искаме да знаем нещо повече за ръкописите, естествено. Вестникът желае да получи ексклузивно право за публикуването им. Разбира се, готови сме да платим сериозна сума за това. Но нямаме намерение да участваме във война на наддаването.

Как го каза само! Война на наддаването!

— За кои ръкописи говорите? — невинно попитах. Нека да се потруди малко.

Докоснах джоба с жълтия пощенски формуляр и затворих очи. Драснах клечка кибрит и си помислих колко прост щеше да стане животът ми, ако изпусна формуляра в пламъците. Въпросът на госпожица Хелена ме върна бързо към реалността.

— За писмата и дневниците на Зоуи Бен. Мислех, че близките ви са говорили с вас.

— Зоуи Бен ли? — не вярвах на ушите си. И в най-мрачните си мисли не бях стигала дотам. — Тя какво общо има с това?

— Не допускам, че не сте наясно с това, какво наследявате, госпожице Бен. — Нападателната ѝ интонация бързо премина в изумление.

— Защо не ми обясните? — предложих.

Постарах се да съсредоточа вниманието си към това, което тя се готвеше да сподели с мен. Много беше изписано за скандалната личност на моята леля Зоуи — полусестра на баща ми, известна като черната овца на семейството. Автор на повечето материали в пресата бе самата тя. Но за първи път чувах, че е писала и писма и дневници. Какво ли можеше да е сътворила още Зоуи като допълнение към и без това достатъчно възмутителните си постъпки, добили популярност в целия свят.

— Бях на пресконференцията в Сан Франциско, госпожице Бен — пое си дълбоко въздух Хелена. — Там чух, че като единствена наследница на покойния ви братовчед Самюъл Бен, получавате имуществото, което той самият е наследил от баба ви — прочутата оперна певица Пандора Бен, и от чичо ви, минният магнат Ърнест Бен. Когато някой от колегите запита за ръкописите, и баща ви, и изпълнителят на завещанието, господин Ейбрахамс, бяха единодушни, че това включва не само кореспонденцията на Пандора Бен със световноизвестни личности и с нейни близки, но и писмата на доведената ѝ дъщеря Зоуи, прочутата... — Проститутка? Думата се въртеше на езика ми, но жената довърши: — ...танцърка.

Както много пъти съм казвала, отношенията в моето семейство са доста объркани.

— По всички личи, Хелена — обадох се, — че след като сте научили толкова много на тази пресконференция, на която аз, за нещастие, нямах възможност да присъствам, трябва и да сте чули къде

се намират тези толкова важни ръкописи. — Със сигурност за тях не стана дума при четенето на завещанието.

— Тъкмо за това бързам да ви се обадя. Времето е от огромно значение в такива случаи. Според изпълнителя на завещанието, в случай на смърт на вашия братовчед, цялото му движимо и недвижимо имущество влиза във ваше владение до седмица след отваряне на завещанието.

По дяволите! Животът ми е изложен на риск, чувствах се притисната до стената и всичко това благодарение единствено на моя скъп побратим Сам.

Не беше чак толкова трудно да описвам връзките на членовете на семейството ми с околния свят. Но това винаги е било дяволски неприятна задача. Дядо ми Йероним Бен, холандски емигрант в Южна Африка, се оженил два пъти. Първо за богатата вдовица Ермионе, със смесен произход, известен като африканер, която вече имала един син Лафкадио, когото дядо Йероним осиновил и му дал презимето си. От този брак се родили още две деца — чичо ми Ърнест, роден в Южна Африка, и леля ми Зоуи, която се родила във Виена, където семейството се преместило да живее в началото на века. Следователно тези две деца са брат и сестра по майчина линия.

Историята разказва, че когато Ермионе се разболяла във Виена, а децата били все още малки, тя помолила дядо ми да наеме студентка от Виенската консерватория, която да се грижи за децата и в същото време да им преподава уроци по музика. След смъртта на Ермионе младата жена, на име Пандора, бързо заела нейното място. Така тя станала втората жена на дядо ми, майка на баща ми Огъстъс. Не след дълго тя ги напуска, избягва с чичо ми Лаф и става най-известната оперна певица в тогавашна Виена на постсецесиона.

И сякаш за да се заплетат още повече отношенията, следва историята на черната овца в семейството, леля Зоуи. Тя на практика не познавала болнавата си майка, още по-малко вечно заетия си баща, и била отгледана от Пандора, която пък да вземе да избяга с Лаф и по този начин се стига до прочутия „семеен разкол“. Бурният живот на Зоуи, прочула се като най-успялата жена с леко поведение като

Кралицата на нощта, поела пътя на Лола Монтес, налага по-подробно описание.

Това, което сега най-много исках да разбера, беше какво знаеше чичо Лаф, превърнал се в ключова фигура в семейната драма, за ръкописите, които бях наследила; чии бяха те всъщност — на Пандора или на Зоуи? И каква беше тяхната роля за цялостната картина? Надявах се малко по малко да събера тази информация в дните в края на седмицата. Стига да доживеех дотогава.

Очевидно е, че Сам също знае много повече от това, което успя да ми каже по телефона. Но защо някакви стари писма и дневници „парят“ толкова, че да искаш да се отървеш час по-скоро от тях, защо баща ми подхвърли, че са шифровани, нещо, което никой друг не споменава, и защо Сам ще инсценира собствената си смърт с помощта на правителството на САЩ и ще ме определи за своя единствена наследница, което пък се съобщава на пресконференция. Това, последното, ме изпълваше с безсилен гняв. Засега обаче, тъй като нямаше как да говоря с него до следобеда на следващия ден, когато беше уговорката ни да се чуем по телефона на каубойския бар, трябваше да измисля как да успея да остана жива.

На първо място приключих разговора с Хелена — известна звезда в разследващата журналистика за „Поуст“, която успя да ми каже далеч повече неща, отколкото аз на нея, с обещанието тя да е първата, на която ще съобщя, когато получа ръкописите.

Следващата ми стъпка, от критично значение с оглед на събитията през следващите няколко дни, бе да реша дали да оставя ръкописите в пощенския клон още известно време на спокойствие в тяхната анонимност, или да прибера пакета и да се помъча да измисля какво да правя с него, докато го предам обратно на Сам. Той определено заслужаваше да си получи този „горещ картоф“. Все едно какво бе съдържанието му, засега няхах никакво желание да разбера. Според мен най-добре бе да си стоя в неведение. Каква глупачка трябва да съм била и да си мисля, че бих могла да се скрия в Айдахо и да си остана зарита под земята като картофите, с които този щат се гордееше.

Преди да си легна, свалих лекото като перце плетено одеяло „ловец на сънища“ от мястото над леглото ми и го прибрах в едно от чекмеджетата. Бях решила, че ако заспивайки, мисля за проблемите си,

подсъзнанието ми ще ме изведе от лабиринта на кошмарите, в който се бе превърнал животът ми.

Събудих се призори, изплашена и изпотена.

Сънувах, че тичам по някакъв стръмен склон, толкова стръмен, че се наложи да лазя на четири крака сред гъсти, ниски храсталаци. Усещах, че ме гони огромно кръвожадно животно, чийто горещ дъх и потракващи зъби чувствах на гърба си. Между клоните виждах, че много близо пред мен е открита морава, в дъното на която се виждаше зид на стена. Дали щях да съм достатъчно бърза, за да се покатеря върху нея и така да се спася. Направих поредно усилие, пренебрегвайки болката в дробовете. Претичах през тревата и скочих на зида.

В този миг се събудих и седнах в леглото с изпънат гръб. Язон, който не само се бе пхнал в леглото, но и бе успял да се просне под мен и под топлатата възглавница, се бе опънал настрани и лежеше със здраво стиснати очи. Краката му обаче се мърдаха, все едно тича, за да избяга от нещо страшно. Разсмях се от все сърце.

— Събуди се, Язон — изрекох на глас и го раздрусках, докато той отвори очи. Колко объркан трябва да си, за да започнеш да сънуваш съня на котката си?

Поне събуждайки се, знаех, че решението е взето. Ще прибера пакета от пощата. Наистина нямах друг избор. Никога нямаше да си простя, ако отлагайки с един ден, проклетото нещо се загубеше. Друг въпрос бе къде щях да го скрия. Офисът ми не бе достатъчно сигурно място — по цял ден някой влизаше и излизаше. А и докато не видех всъщност колко голям е този пакет, не знаех какво скривалище точно търсех — чекмедже или куфарче, — след като не беше успял да влезе в пощенската кутия.

Когато излязох навън, с облекчение забелязах, че поне огромният пикап, взет от Оливие назаем, не е запречил повече пътя, така че можех да изкарам колата си на заден ход, без да рискувам да пропадна в канавката. Вероятно се бяха разбрали с програмиста Лари да отиде да го вземе много рано тази сутрин.

Паркирах пред пощата десет минути след началото на работния ден. Наблизо не се виждаше никаква друга кола. Кимнах за поздрав на служителя, който посипваше пътеката пред входа с каменна сол. Кръвта в сърцето и главата ми пулсираха с такава мощ, сякаш ехтяха в латиноамерикански ритми тимпани в ушите ми. Защо се тревожех толкова много? Тук никой не можеше да има и най-малка представа какво е съдържанието на пакета, който се канех да взема.

Приближих отвора на гишето и подадох на Джордж — пощенския служител — жълтото листче. Той отиде в склада отзад и се върна с обемист пакет, доста по-голям от обикновен топ хартия, увит в кафява опаковка и пристегнат с връв.

— Съжалявам, че трябваше да дойдете чак дотук, за да си го вземете, госпожице Бен — рече Джордж и раздалечените му зъби се белнаха, докато подаваше пакета. — С радост щях да го предам и на онзи човек, който изпратихте преди малко — почеса се той по главата, — но той каза, че сте си загубила съобщението. Обясних му, че или трябва да дойдете лично, или да изпратите подписана от вас бележка. Виждам обаче, че сте открили съобщението.

Стоях онемяла, сякаш бях попаднала в стъклен буркан. Стисках безмълвно пакета, а Джордж ме гледаше така, сякаш се готвеше да изтича да ми донесе чаша вода или да повее с нещо пред лицето ми, за да дойда на себе си.

— Да, разбирам — успях да промълвя немощно. — И без това минавах насам. — Зарях поглед в помещението, търсейки подходящ начин да задам въпроса, чийто отговор много ме вълнуваше. Тръгнах към изхода и едва пред вратата се сетих. — Между другото, бях помолила няколко души да минат да вземат пратката, ако имат път насам. Кой всъщност дойде, за да кажа на останалите да не си правят труда?

Очаквах човекът да каже „не го познавам“ или „отскоро е в града“, но онова, което чух, накара кръвта да замръзне във вените ми.

— Ами... Господин Максфийлд, вашият хазяин. На един и същ адрес сте, нали? Затуй ми беше неудобно да му откажа. Но правилата са си правила.

Оливие, значи! Стомахът ми се сви на топка. В съзнанието ми изникнаха високите фарове на снощното чудовище и празната алея тази сутрин. Изкривих лице в нещо като усмивка към Джордж и

напуснах помещението. Като на сън стигнах колата си и седнах отпред с пакета върху коленете.

— И за всичко си виновен ти! — промълвих с негодувание.

Знаех колко е глупаво, но трябваше да си го изкарам на нещо, преди да отворя жабката и да измъкна ловджийския нож с кокалена дръжка, който държах там за всеки случай. Срязях с едно движение връвта и разкъсах пакета. Искях да знам поне естеството на отровата, преди да я погълна. Когато видях първата страница, се разсмях.

Видях знаци на език, който не познавах. Дори не приличаха на букви, макар да бях виждала някъде такива. Прелистих останалото като колода карти — близо хиляда страници, изпълнени с един и същи почерк и с едно и също черно мастило знаци от пръчици, кръгчета и тук-там точки, които приличаха на танцуващи фигури, нещо като символите, които индианците рисуват върху вигвамите си. На какво ми приличаха?

Не мина много и се сетих. Бях виждала такива знаци в едно гробище в Ирландия, където Джързи ме бе завела да посетим прадедите ѝ. Това бяха руни: езикът на древните тевтонци, живели някога в Северна Европа. Проклетият ръкопис бе написан на език, мъртъв вече хиляди години.

В момента, в който ме осени прозрението, с крайчеца на окото си забелязах, че някаква тъмна фигура се движи през паркинга към моята кола. Вдигнах очи и забелязах Оливие, който прекосяваше посипаната със ситни камъчета и сол пътека. Пуснах пакета на седалката до мен, където листовете се поразсипаха и няколко се плъзнаха дори долу на пода. Трескаво пъхах ключа за запалване на мотора в отворстието, но ръката ми така трепереше от вълнение, че няколко пъти пропуснах дупката. С лакът блъснах копчето за заключване на всички врати.

Оливие сграбчи дръжката на вратата и очевидно се опитваше да ми каже нещо, защото устните му се движеха енергично. Не му обърнах никакво внимание и бързо включих на скорост. Колата отскочи напред и повлече Оливие, най-сетне той се отказа и пусна дръжката. Преди да изляза на улицата, хвърлих последен поглед към него и видях, че той не откъсваше очи от листовете на седалката до мен.

Сега, когато вече бях на улицата, знаех, че Оливие преследва ръкописите и дори знае, че са в мен и че съм в истерия. Шансовете да

скрия всичките тези листове някъде в града бяха нищожни. Имах една-единствена възможност — да напусна града и да търся друго място. Но къде?

Моят хазяин знаеше също, че имам среща с чичо ми в Сън Вели в края на седмицата, затова мястото беше неподходящо — твърде много щеше да бие на очи. Спешно трябваше да реша в каква посока да поема, защото той можеше да отиде да вземе колата си и да ме последва. Най-неподходящо бе да ме спипат с ръкописите в колата.

Нямах много време, а нищо не ми хрумваше. С максимална скорост се носех по пътя към Суон Вели, прохода Тетън и Джаксън Хоул.

[1] Древна келтска магическа система, представяща основните сили на природата чрез пиктограми. Най-ранните рунически форми се срещат изрязани в камъни или по стените на праисторически пещери. Символите се използвали за предсказания и магии от северните народи, които вярвали в контакта с природните сили чрез призоваването им със съответната руна. Около II в. пр. Хр. руните били съпоставени със звуковия ред на езика и така била създадена руническата азбука. — Б.пр. ↑

[2] Щурецът от историята за Пинокио. — Б.пр. ↑

[3] 102-ият химичен елемент в Периодичната таблица от реда на актиния, изолиран през 1958 г. от Глен Сиборг и Алберт Гиорсо. — Б.пр. ↑

ЗМИЯТА

ЗМИЯТА:

Една змия не умира.

Ще видиш някой ден как събличам тази красива кожа, нова змия с нова и по-прекрасна кожа. Това е раждане.

ЕВА:

Виждала съм. И е прекрасно.

ЗМИЯТА:

Щом мога това да правя, какво не мога? Да ти призная много съм ловка.

Чух как си говорехте с Адам и ти питаше: Защо?

Все това „Защо“?

Виждаш нещата и питаш „Защо?“, а аз сънувам неща, дето никой не е виждал и питам „Защо не?“

Джордж Бърнард
Шоу,
Обратно в Метюсела

При тези тежки зимни условия пътят през Айдахо до границата с Уайоминг щеше да ми отнеме поне два часа, но пък и това беше първата възможност, откакто се върнах от Сан Франциско, да обмисля случващото се. Толкова много събития се събраха от вчера сутринта.

Имах работа, от която отсъствах цяла седмица, началникът ми едва ли беше много щастлив, след като дадох да се разбере, че не горя от желание да замина за Русия. А след това, което правех в момента — да отсъствам, без да съм предупредила, — можеше да остана и без

работа. Нека не забравяме и обещанието да съм в „Без име“ днес следобед. Пропусна ли да съм там, не знаех как щях да се свържа отново със Сам. Малко преди да стигна края на долината, дойде и последният удар — сетих се, че не мога да оставя котката си под един покрив с един злодей — злодей, на когото дължах и наем за последния месец.

В дъното на долината пътят се спускаше стръмно надолу като тирбушон, следвайки извивките на река, която извираше сякаш от нищото. Знаех наизуст всеки завой и ги вземах като слаломист, добре запознат с трасето си. Ниско долу в два поредни водопада се разбиваха водите на Снейк Ривър.

Поречието на Снейк е едно от най-красивите в Северна Америка. За разлика от широките спокойни реки на Средния Запад, извивките на Снейк^[1] напълно отговаряха на името ѝ. По всичко напомняше на тъмно, тайнствено влечуго, което се чувства у дома си единствено в безлюдни труднодостъпни планински клисури. Извива се в продължение на хиляди мили от Йелоустоун през Айдахо, Орегон и щата Вашингтон и най-накрая се влива в пълноводната Колумбия, а оттам в океана. Прозрачната като кристал повърхност криеше и вероломството на всяка змия, която се стрелва бързо и в повечето случаи ударът ѝ е смъртоносен. Теченията са толкова силни, а скритите въртопи така дълбоки, че телата на повечето хора, попаднали във водите ѝ, никога не бяха открити. Цели автомобили потънаха и никога не се появиха. Вероятно това обяснява и слуховете за огромно речно чудовище, което поглъща каквото му попадне или го завлича в някакви тайни места на речното дъно.

Както винаги по това време на годината, долината под мен бе потънала в гъста мъгла, която се образуваше в резултат на изпаренията. Малко преди последното спускане, когато към изминатия път и към този пред теб все още има видимост, местните жители поглеждаха в двете посоки, за да се уверят, че няма наблизо превозни средства, с които човек би могъл да се сблъска в гъстата мъгла. Точно тогава съзрях как в завоя зад мен се скрива сива правителствена кола със стандартните за тези служби бели номера, добре познати ми от паркинга на ядрения ни център, които всеки от десетте хиляди служители можеше да наеме за някое служебно пътуване или посещение. Какво ли правеше такава кола на този път и на това място?

Правилата за използването на превозните средства бяха строги и забраняваха такива коли да се използват за разходка или развлечение.

Не беше изключено да е взета по работа, помислих си аз. Сам спомена, че ме следят непрестанно. Ако и Оливие е забъркан в тази каша, мога да си представя още колко други са в нея. Не можех, естествено, да различа лицето на човека зад волана, когато автомобилът се показва зад завоя, но не се съмнявах нито за миг, че е тук, за да ме преследва. Освен мен по пътя нямаше жива душа.

Познавах местността като петте си пръста и бях убедена, че ако искам да се измъкна, единственият ми шанс е именно в гъстата мъгла отпред. Ето защо без никакво колебание след последния завой натиснах педала на газта. Гъстата бяла мъгла ме погълна и докато вземах един след друг завоите, чувах единствено звука на тишината.

Стори ми се, че съм се движила вече часове в белия пух, когато погледнах часовника на таблото и отбелязах, че от момента, в който се гмурнах в млякото на мъглата, са минали само двацет минути. Това означаваше, че съм наближила прохода и всеки миг ще изляза на светло. Там пътят се разклоняваше. При първия знак за обратен завой, който едва различих в полумрака, се отклоних от пътя, изгасих мотора и свалих малко прозореца, за да чувам по-добре.

Не мина и минута и правителствената кола профуча край мен. Различих едва-едва тъмносивия силует и всичко потъна отново в тишина. Изчаках да минат поне пет минути и едва тогава потеглих отново.

Пътят през прохода бе чист, така че имах възможност да помисля и да се опитам да си обясня защо всички толкова се интересуваха от този ръкопис, съвсем случайно попаднал в ръцете ми, и защо е трябвало да бъде написан с руническо писмо. Очевидно не беше кореспонденция на баба ми Пандора или на греховната ми леля Зоуи. Едва ли бяха и бележки за преживяното от тези две легенди в семейството с други известни личности, с които се бяха срещали през дългия си живот. Макар езикът на келтите да е на поне хиляда години, страниците, които лежах на седалката до мен, не бяха започнали да пожълтяват. Масилото ми се стори доста прясно. Знаех, че Сам познава езика на руните, и никак нямаше да се изненадам, ако тук бе записал елементи от оригинала или дори бе отбелязал къде биха могли да се намерят оригиналите, ако нещо се случи с него.

Не проумявах защо му се е наложило да се отърве от истинските страници. Ако е трябвало да инсценира своята смърт, а едва ли имаше човек на планетата, който да не знае, че аз наследявам имуществото му, ако журналистите знаят достатъчно, за да предизвикат пресконференция и дори собственият ми хазяин е по следите ми, това означава, че много скоро нещо ще изскочи — някой, който иска истинския ръкопис, все едно по каква причина. А аз бях стръвта.

Вече ми бе ясно какво да правя: да скрия документа на толкова скришно място, че никой друг освен мен, включително и Сам, да не може да го открие. При това знаех и мястото.

Добре, че си бях взела ските.

При Джаксън Хоул спрях на паркинг, обърнат към Гранд Тетънс или както френските трапери ги бяха нарекли „Големите гърди“, защото, обърнати нагоре, върховете удивително приличаха на женски гърди. Натъпках листовете в една от платнените си чанти, които обикновено стояха захвърлени на задната седалка, взех и сребристия скиорски костюм, термочорапите и ръкавиците и влезнах в тоалетната на заслона, за да се направя на Снежната царица. Купих си кафе, развалих няколко банкноти за монети и се запътих към телефона, за да проведа задължителен разговор с прекия си началник и да му обясня защо отсъствам още от първия си цял работен ден. Щеше ми се да смекча малко атмосферата, след като предишния ден не се държах много любезно, а ето че тази сутрин отново не съм налице.

— Бен, къде се губиш? — възкликна той веднага, щом секретарката му ме свърза.

— Снощи се сетих, че е необходимо да събера данни от реактора тук, на запад, откъдето всъщност звъня. — Сочна лъжа.

Петдесет и два ядрени реактора, концентрирани в пустинята край Арки, се намираха на три часа път точно в обратната посока на моето местонахождение. Последвалата забележка на Шушулката напълно обезсмисли моята лъжа.

— Извадих душата на Максфийлд от рано тази сутрин да те намери. Волф Хаузер най-неочаквано се появи днес. Страшно се зарадва, че си приела да се присъединиш към проекта и поиска да се срещнете веднага, тъй като отново заминава. Позвъни у вас, но ти беше

излязла рано-рано. Затова накарах Максфийлд да отиде до пощата да те намери.

— Пощата ли? — подхвърлих с надеждата, че гласът ми е прозвучал небрежно, въпреки че за кой ли път в последно време кръвта туптеше в главата ми. Откъде знаеше къде да го прати? Опитах се да извадя всичките си познания по психология, за да разбера какво става: да не би и Шушулката да е забъркан? Разбирах, че губя доверие в почти всички около мен, и бях на крачка от параноята. Той обаче продължи:

— Вчера след работа ме откри журналистка от „Уошингтън Поуст“ — обясни. — Издирвала те от известно време заради ценни документи, които се очаква да са у теб и за които чула на някаква пресконференция. От вестника държали спешно да се свържат с теб, за да ги видят и вероятно публикуват. Обещах ѝ, че днес ще си тук, за да говори с теб. После най-неочаквано се появи Хаузер и предположих, че може да си отишла до пощата да си прибереш кореспонденцията — особено когато очакваш важни документи. Та затова изпратих Максфийлд да те търси там, но когато се върна, той ми разказа нещо абсурдно за държането ти.

Знаех какво има предвид — как внезапно потеглих, почти отнасяйки части от тялото на Оливие, а останалите за малко да лежат размазани на земята. Бях изпаднала в доста глупаво положение, да не кажа нещо по-лошо. Макар обстоятелствата да изглеждаха ясни, имаше няколко съмнителни момента. Например кой от двамата — Шушулката или Оливие — се стремеше към пакета? Естествено, нямаше как да го попитам, без да стане ясно, че ръкописът е вече в мен.

— И цялата тази суетня заради внезапната поява на Хаузер — с извинителни нотки в гласа се обадох. — За съжаление, не можем да върнем нещата, защото аз наистина бързах и нямаше как да разбера защо Оливие се е насочил към колата ми. Моля ви, кажете му, че съжалявам, че едва не го прегазих. Двамата с доктор Хаузер се разминахме като два кораба в нощта. Много съжалявам, но съм сигурна, че ще се срещнем много скоро. Снощи се замислих за проекта, за който стана дума вчера. Не мога да не се съглася, че ще е много полезен с оглед на кариерата ми.

Репликата ми не беше продиктувана единствено от желанието да погоя егото на Шушулката. Нищо чудно мозъкът ми така да се разкашка от стреса и истерията, че започнах да подозирам всеки около мен, така че защо да не се оттегля в Съветския съюз, в реалност толкова различна от моята, и да започна да гледам по-обективно на нещата? Време беше за моя „шус“, за да „прочистя“ микропроцесите си.

Уверих Шушулката, че ще се върна преди края на работния ден, и затворих. Изпитах известно облекчение от това, че Оливие най-вероятно ще отпадне от кръга на заподозрените като член на групата на шпионите, на биячите и, естествено, като на евентуален убиец на невинни котки. Въпреки това нямаше да се откажа да скрия своя пакет така, че никой да не може да го открие... дори самата аз.

Трябваше да чакам близо час, за да се кача на лифта. Когато най-сетне вагонетката пристигна, имаше толкова много кандидати, че се натъпкахме като сардини. Едва тогава натоварената до краен предел кабина се плъзна по въжетата над дълбоките клисури. Притисната от нетърпеливи местни жители и любопитни японски туристи, бях залепила лице в стъклото, така че се наслаждавах на гледката от близо шестстотинметровата височина. Естествено, мина ми през ума с каква скорост ще полетим надолу, ако оранжевата вагонетка се окажеше претоварена. Може би трябваше да се кача на седалковия лифт, но не бях сигурна, че ще успея да намеря въпросното скривалище от последната спирка на неговата въжена линия. Наричах моята цел Сцила и Харибда.

Това бяха любимите ми две скали — гигантски каменни кули, между които не може да не преминеш, защото между тях минава утъпканата пътека, започваща веднага след слизането от кабинката. С товара от близо пет килограма на гърба предпочитам да минавам по познат и утъпкан път.

Пътеката между близо десетметровите каменни кули е тясна и стръмна и почти винаги заледена от множеството ски, които минаваха по нея. Беше като тесен тунел, в който светлина влизаше единствено през малкия процеп над главата. Вътре нямаше място дори да мръднеш ските си, нито да се подпреш, ако залитнеш.

Веднъж в разгара на лятото бях на екскурзия до Сцила и Харибда и се опитах да мина между тях. Беше толкова стръмно, че без въжета бе невъзможно да минеш. Далеч по-лесно е да се спуснеш, когато е навалял сняг, трябва само да имаш здрави нерви. Приклякаш, за да пазиш равновесие, и започваш да се молиш ската ти да не се удари в камък или заледена издатина, докато излизаш вън от теснината.

Напуснах вагонетката заедно с останалите „сардини“. Изчаках на завет до стената на заслона моите спътници да се изнижат надолу по склона не само защото исках пътят ми да е чист, но и за да съм сигурна, че никой няма да види накъде се отправям.

Знаех, че следващата вагонетка пристига едва след половин час, и се оттласнах с щеките. Препминах успешно теснината между двете скални кули и вече на открито усетих да ме подхваща силен порив на вятъра и за миг се олюлях. Бързо овладях положението и продължих.

Пред мен в далечината се издигаха величествените склонове на Гранд Тетън, но очите ми потърсиха възвишението, от което знаех, че трябва да се спусна, за да открия моята пещера. В този момент до слуха ми достигна свистенето на нечий ски. Видя ми се странно, защото бях сигурна, че съм изчакала всички пътници да минат пред мен и би трябвало да съм сама на склона.

— Зигзагите ви са малко разкривени — сериозно констатира някой зад мен с немски акцент.

Много германци посещават склоновете, казах си аз. Сторило ми се е.

Но се оказа, че греша. Непознатият ме догони и аз спрях, усещайки, че коленете ми леко омекват. Човекът свали очилата си, отри стъклата в ръкава на черното си яке и ми се усмихна с удивителния си тюркоазен поглед.

— Добро утро, хер Хаузер — изломотих. — Какво ви води насам по средата на седмицата? — Бързо се съвзех, защото съвпадението едва ли беше случайно. Следователно ме грозеше опасност. Без много да му мисля продължих спускането.

— Мога да ви задам същия въпрос, мадмоазел Бен — долетя зад мен репликата на моя „случаен“ спътник. — Занимавам се с изключително важен проект, а излиза, че вие ме забавяте.

Погледнах го през рамо за част от секундата, колкото да се уверя, за кой ли път, че това е същият зашеметяващ мъж с красивата уста и

високите скули...

Погледите ни се откъснаха един от друг в мига, в който щяхме да се ударим в появила се на пътя бобуна. Заобиколихме я и когато отново застанахме един до друг, видях, че доктор Хаузер се усмихва. Носехме се надолу по склона в съвършен синхрон. Внезапно с изненадваща пъргавина и сръчност той вдигна върховете на ските си и прескочи дънера на скрито под снега дърво. Продължи, все едно нищо не се бе случило, с лекотата на изливаща се свободно вода по неравния терен.

Не му е било трудно да ме познае. Шушулката ме беше предупредил, че австриецът е чел внимателно досието ми, което значи, че познаваше не само данните от медицинските ми прегледи, но и снимката ми. Естествено, това не обясняваше присъствието му тук, в планината, на близо двеста километра от града. Сякаш отгатнал мислите ми, с рязък завой и облак сняг изпод ските, той спря пред мен на мястото, където пътеката се разклоняваше.

— За да ви догоня на този планински склон, прекосих границите на два щата. Струва ми се, че е предостатъчно за една сутрин. Какво ще кажете да слезем долу в хижата и да ви почерпя с един хубав горещ обяд. Така ще можем да поговорим и да се запознаем. Освен ако не носите обяда си в раницата на гърба?

— Не, с удоволствие ще ви придружа — малко припряно се съгласих. — Моля да ме извините, ако съм ви се сторила по-рязка, но не предполагах, че ме търсите така настоятелно.

— Приемам всички извинения — кимна леко с глава. — Онзи номер със скриването в мъглата заслужава специално отбелязване. Когато изчезнахте така внезапно, проверих пътищата в три посоки, докато се сетя какво всъщност е станало. Обяснете ми как млада жена като вас се е научила толкова умело да „избягва“ от опашката си, както вие американците бихте казали.

— Предполагам това е една от причините да работя в сферата на сигурността — отговорих. — Винаги съм се интересувала от скрити неща, от идеята да издирвам и намирам.

— Аз също — отвърна професор доктор Волфганг Хаузер с многозначителна усмивка.

Към края на обяда в кацналия като птиче гнездо ресторант на хижата, доктор Хаузер ме наричаше Ариел, а аз него — Волфганг. Беше ме научил как да правя от ските си столче със забодените в снега

ски и щеки и якето си. Попекохме се на терасата, топихме черен хляб в супата от стриди, пихме топло плодово вино с карамфил и канела.

Докато се спускахме по склона към ресторанта, Волфганг ми даваше съвети за карането. Беше изумителен скиор, по-добър дори от Оливие. От дете карам ски и съм била по много планини в света, така че от пръв поглед можех да различа големия майстор. Малко са онези, които съчетават в себе си силата и спокойната елегантност, които правят да изглежда така, сякаш не полагат никакво усилие.

Бавно и неохотно започнахме да прибираме нещата си и да се готвим за тръгване, когато новият ми колега се обърна към мен с лукав блясък в очите.

— Какво да си поискам като отплата за уроците по ски, които ти дадох тази сутрин?

— Не би трябвало да искаш каквото и да било — отбелязах, докато завързвах ръкавите на якето около кръста върху гащеризона си. — Всеки знае, че в Австрия е напълно естествено даването на приятелски съвети на хората, редом с които се спускаш. Човек не получава възнаграждение за нещо, което прави естествено и спонтанно.

Той само се засмя, според мен, леко сконфузен.

— Сега искам да поставя един сериозен въпрос — подхвана след малко Волфганг. — Когато вчера ти влезе във фойето, увита и загърната — истински вързоп, аз те познах. Реших да те заговоря, но неясно защо ми се стори неподходящо да го правя пред всички присъстващи.

Той измъкна раницата, която се готвех да метна на гръб, пусна я на земята и сложи длани върху раменете ми. Имах усещането, че раменете ми пламват. Това беше първият човек, от чийто поглед, да не говорим за докосване, чувствах, че омеквам. Това, което последва, ме остави направо бездиханна.

— Ариел, знаеш, че ще работим рамо до рамо по важна задача. Давам си сметка, че при създадите се обстоятелства, онова, което се готвя да кажа, е твърде неразумно, но искам да знаеш, че за мен ще бъде много, много трудно да поддържам чисто служебни отношения — такива, които ще ни позволят да свършим добре работата си. Уверявам те, че не бях планирал подобно развитие на събитията. Не ми се е случвало такова нещо... — Той не довърши изречението, сякаш

очакваше от мен аз да го сторя. Бях затаила дъх в очакване „на тупването на втората обувка“, когато той допълни:

— Не знам как точно да го кажа, Ариел, но съм силно привлечен от теб. По-силно, отколкото съм очаквал, че е възможно.

От мен ли? По дяволите! Бях нагазила в дълбоки води и това беше ясно. Като нищо можех да се удавя в тези тюркоазени очи, които ме наблюдаваха така *напрегнато*. Пред мен стоеше наистина опасен човек... достатъчно неприятности имах през последните няколко дни. Само да не беше толкова привлекателен.

Той не беше привлекателен, той беше харизматичен, направо магически. Усещах го не само аз, но и всеки, който се доближеше до него. Само това ми липсваше, и то в този момент. Не и сега. Защо, за бога, Шушулката бе решил да ми даде тази отрова? Трябваше да направя нещо, което да ме върне в реалността, такава, каквата е.

Затворих очи и поех дълбоко въздух. Събирайки всичките си сили, отстъпих назад, така че ръцете му да се отделят от раменете ми и физическата връзка да се скъса.

— Та какъв беше въпросът? — попитах.

— Въпрос ли? — смути се той за миг.

— Само преди минута каза, че искаш да поставиш сериозен въпрос.

Волфганг Хаузер сви раздражено рамене и доби леко обиден вид. Сякаш на самия него не му бе много ясно какво очаква от мен, нито каква ще е следващата сцена от плана.

— Не ми вярваш — въздъхна той. — И си напълно права... Защо да ми вярваш? Следвам те през мъглата като някакъв идиот, после по планинските склонове, после те завличам на обяд. Дрънкам ти за това, какво изпитвам към теб, нещо, което не би трябвало да споделям. Искам да се извиня за всичко това и да ти кажа, че...

Изобщо не бях подготвена за това, което чух в следващата минута.

— Познавам се лично с чичо ти Лафкадио Бен от Виена — изтърси. — Изпратиха ме в Айдахо, за да те пазя. Още преди да се върнеш от погребението, се явих в Центъра, за да подсигурия участието ти в моя проект — причината бе не само професионалната ти подготовка и умения, но и това, че наследяваш нещо, което не бива да попадне в неправилните хора. Сега разбираш ли?

Пресвета Дево и всички светии! Какви ги говореше този?

— Ариел — продължи той, — уверявам те, че преди да приема задачата, нямах ни най-малка представа, че ще заваря тук... — Замълча, изглежда ме продължително и въздъхна: — По дяволите, съвсем оплетох нещата. — Извърна се, за да вземе ските си. — Да слизаме в града — додаде той.

Този обрат на нещата промени изцяло оформилите се наскоро планове в главата ми. Опитах се да измисля някакво извинение от сорта на това, че заради скръбта или там нещо друго искам да остана сама. Сега обаче, след като двамата с Волфганг така се сблизихме над плодовото вино, когато той разкри познанството си с член на семейството, считан за една от черните овце, и даде да се разбере за изгарящата го страст към мен, като прибавим към това и няколкото погледа, които хвърли към раницата ми, реших, че нещата са твърде очевидни и по-скоро приличат на номер. И тъй като нито веднъж не ме попита какво правя на връх планината в този ден и час, разбрах, че единственият ми шанс засега е да се опитвам да печеля време, да се спусна със ските си надолу и да мисля къде бих могла да прибера ръкописа.

Докато се приготвим за тръгване, Волфганг бе успял да се мобилизира достатъчно и да възвърне предишното си очарователно поведение и контрол, за да предложи този път аз да съм тази, която ще следва. Добрите скиори доста рано научават важен урок — няма нищо по-ценно от възможността да караш след някой майстор и да подражаваш на неговите движения — местенето на тежестта, забиването на щеките. Много по-полезно е от подвикванията на някой ски-учител: „Свий коленете! Не влачи щеките.“ С най-голяма радост следвах своя спътник до момента, в който той реши да напусне утъпканите пътеки и да се пусне по пресния, недокоснат до този момент, сняг.

Умело като опитен слаломист, Хаузер сви встрани и полетя към горичка трепетликови дървета, избягвайки сблъсък с тях. Чак след минута осъзнах накъде всъщност се е насочил — към огромна пряспа пухкав сняг оттатък горичката — такива преспи привличаха тук стотици скиори всяка година. Винаги, когато посещавам планината със ски, заобикалям панически такива места.

Карането по недокоснат сняг изисква съвършено различен подход от този по утъпкани места. Прехвърляш тежестта върху ханша си, все едно седиш на люлеещ се стол, за да могат върховете на ските да са вирнати нагоре и да не се забият в дълбоките преспи. Потънат ли надолу, спираш и започваш да потъваш неудържимо, от където няма измъкване.

Така и не успях да усвоя този специален ритъм, ето защо избягвах подобни опити. Този ден към затрудненията ми щеше да се прибави и тежката раница на гърба, така че се придържах към утъпканите пътища.

Точно в този момент се случи. Бях се изравнила с ръба на гората, когато усетих, че нещо не е наред. Преди да чуя каквото и да било, усетих, че нещо става зад гърба ми. След това долових шушнене и сякаш земята въздъхна дълго и дълбоко. Пръстите ми, стиснали щеките, разбраха истината, преди съзнанието ми да я възприеме. Щом осъзнах какво се случва, си дадох сметка, че нямам идея какво да правя.

Земята под мен, по-скоро снегът под краката ми, започна да се движи. Планината събличаше покривката си — с един замах захвърляше дълбокото метър и петдесет одеяло от сняг, натрупан от началото на зимата.

С всяка измината секунда шумът от тихо ромолене се превръщаше в грохот. Летях с всички сили напред, чудейки се дали да се шмугна между дърветата в гората, рискувайки по този начин да бъда затисната от паднало дърво, или да продължа напред по пътя на снежната грамада от тежък като цимент сняг. Край мен вече летяха пречупени клони.

Устата ми пресъхна, ръцете ми се схващаха и само се молах да не припадна, всъщност това би било решение, смъртта поне щеше да е безболезнена.

С крайчеца на окото си забелязах черна фигура, която току-що напускаше гората. Волфганг Хаузер? Всеки мускул и всяка става по мен кресяха от болка и напрежение, но нямаше никакво място за колебание — продължавах напред.

— Ариел! — опитваше се надвика грохота Хаузер. — Скачай! Трябва да скочиш!

Огледах се трескаво какво има предвид и най-сетне разбрах. Трудно ми беше да различа в общата белота на мястото, но знаех за какво става дума. Много пъти, заобикаляйки гората от трепетлики, защото избирах утъпканите пътища, спирах пред една козирка, която стърчеше напред и напомняше писта за ски скокове. Вирвайки нагоре върховете на ските си, успявах с летеж да кацна на покритата със сняг скала и оттам да продължа към долината.

Само че при скоростта, с която се движех сега, не можех просто да скоча. Ако се забавех, снегът зад мен щеше да ме помете. Значи трябваше да се опитам да прелетя над козирката, рискувайки да не успея да се приземя както трябва в дъното на зейналите под мен близо трийсет метра. С рязко завъртане на китките освободих каишките на щеките, които захвърлих, за да не се преплетат в краката ми, свалих якето от кръста си, за да съм максимално подвижна при скока, но няхах нито време, нито възможност да махна и раницата, така че нямаше как, тя идваше с мен — щях да приличам на летящия Квазимодо от Нотр Дам.

Приклеках възможно най-ниско, за да набера още инерция и да съм по-стабилна. Щом се отлепих от ръба, изправих опънатото си тяло, вирнах брадичка и залепих ръце покрай бедрата.

Ските ми бяха във въздуха, носех се надолу към дъното на клисурата и падах. Правех всичко възможно да не се паникьосам, да се концентрирам и да държа върховете на ските нагоре, готови за приземяване. Около мен летяха парчета набит сняг, камъни и клони, а долу под мен все по-ясно се виждаше колко тясна е ивицата сняг, която трябваше да уцеля, и колко масивни са скалите наоколо. Образът на чудовището от реката със зиналата паст изникна в съзнанието ми.

След време, сторило ми се цяла вечност, усетих как ските ми се удрят в снега и в същия миг ръката ми перна скален ръб, който мигновено разпра сребристия ми ръкав. Прорезът тръгваше от рамото и стигаше почти до лакътя. От удара загубих равновесие и политнах настрани. Болката още не беше стигнала до съзнанието ми, но усещах как топлата кръв пълни ръкава. Летях напред и тъй като няхах щеки, с които да намаля скоростта, след малко се преобърнах няколко пъти върху по-високи и по-ниски скални издатини и раницата на практика ме предпази от евентуално счупване на гръбнака. В замяна на това раменете и глезените ми няхаха този късмет и всяка секунда нещо се

забиваше в тях. Докато пазех главата си с ръце, си представях как синините цъфват по цялото ми тяло. Едната ска се беше откачила и ме плесна здравата по челото. Кръв обля лицето и очите ми. В крайна сметка висок мегалит спря устремното ми търкаляне.

Бях разкъравена и натъртена, но нямах нито миг, за да дойда на себе си. Грохотът над главата ми ясно даваше да се разбере, че час по-скоро трябва да стана и да продължа. Наоколо летяха камъни, които дори затъмниха слънцето. Прелитаха цели дървета, изтръгнати с корените. Скокът от козирката ми бе дал малка преднина, но трябваше да продължа напред, ако исках наистина да се спася.

Затегнах ските си, които висяха от обувките на резервните приспособления, и се плъзнах напред по леда, стремейки се да заобикалям скалите и храстите.

— Господи, Ариел — задъхано произнесе до мен Волфганг Хаузер, който ме настигаше, — на какво приличаш само.

— Жива съм и нищо по мен не е счупено — извиках в отговор. — А ти как си?

— Добре — изкрещя той. — Добре, че скочи. Зад теб се спускаха две лавини и ти беше точно там, където щяха да се срещнат. Ако не беше скочила, нищо не можеше да те спаси.

— Гадна работа! — погледнах го изпод вежди.

— Напълно съм съгласен.

В дъното на тясното дефиле се виждаше друга висока скала, по чийто заледен склон поехме към билото. Някъде на средата на склона Волфганг се обърна и погледна към онзи край на дефилето, от който идвахме. Сложи ръка на рамото ми и безмълвно ми посочи с глава назад. Вече бях леко замаяна от загубата на кръв, но когато проследих погледа му, почувствах как стомахът ми се надига и бързо приклекнах, обгръщайки колене с ръце.

Долината долу бе изчезнала. Морето от камъни, през което току-що бяхме минали, бе изчезнало, запълнено с мръсен сняг, от който стърчаха клони, дървета, коренища. Единствено познах козирката, която вече стърчеше на не повече от половин метър над повърхностния слой сняг.

Силни тръпки разтърсиха тялото ми. Почувствах ръката на Волфганг върху косите си. Последен облак сняг тупна от ръба на скалата долу, а над козирката се бе оголила дълга, широка лента от

планинския склон. Всичко това за не повече от десет минути. Разплаках се. Волфганг ме вдигна и безмълвно ме прегърна. Гали косата ми, докато риданията спрат. После избърса кръвта и сълзите от лицето ми и накрая ме целуна по челото, сякаш утешаваше малко дете.

— Най-добре да вървим да те почистим и закърпим. Такова ценно създание като теб... — усмихна се той нежно. Но следващите слова на нежния и внимателен доктор Хаузер ме ужасиха. — Повече от ценно — допълни. — Ти си направо изумителна, скъпа моя. Да надбягаш лавина, без да загубиш ръкописа в раницата на гърба си! — Съзрял ужасения ми поглед, добави: — Нямаше нужда да поглеждам в нея. Последвах те в планината, за да се убедя, че няма да го скриеш или да го загубиш тук някъде. Ако наистина там вътре е ръкописът с руните, както си мисля, защото той ми принадлежи. Лично аз ти го изпратих по пощата.

[1] На английски думата означава змия. — Б.пр. ↑

МАТРИЦАТА

*Матрица (от латински — утроба) — ...
нещо, което обгръща или дава живот. Източник,
произход или причина. От гръцки = meter, mother.*

Сенчъри
Дикшънъри

*В трагедията митът за трагичното е
прероден от матрицата на музиката. Той
вдъхновява най-екстравагантни надежди и
обещава забрава от най-острата болка.*

Фридрих Ницше

Всичко, що разтваря утроба, е Мое.
Изход, 34:19

Човешко е да се греши, но този път аз наистина надминах себе си. И *теа culpa, теа culpa*^[1], бе заключението, до което стигнах. Сам не бе казал нищо за руните, нито за това, че е ръкопис. Спомена единствено, че пакетът е с обем на около два топа хартия. В рамките само на един ден успях почти да прегазя хазяина си, да прекося напред-назад два щата и едва не загинах, затрупана от лавина, докато флиртувах с привлекателен учен от Австрия. Всичко това заради погрешния пакет. Мислено обещах на боговете да спра да отбивам топките, стига съдбата да спре да ми ги изпраща под гаден ъгъл. Това обаче не можеше да реши новия ми огромен проблем: истинският пакет от Сам липсваше. А сега благодарение на прибързаните ми действия може и Сам да бе изчезнал.

И докато кървяща и насинена, се спусках от планината, Волфганг се опита да ме информира за ръкописа с руни, който твърдеше, че е изпратил. Задачата не беше лесна, тъй като се придвижвахме на ски, при това бързахме да стигнем час по-скоро клиниката в низината, където да ме зашият. Все пак успях да разбера, че при идването си в Айдахо, за да се срещне с мен по повод на проекта, Волфганг възнамерявал при първа възможност да ми връчи пакета, но се оказало, че все още не съм се върнала от погребението на Сам. Тъй като аз все не съм се явявала, а служебните му задължения били извън града, той го изпратил по пощата, за да го получа веднага, щом се върна. Тази сутрин, когато Шушулката изпратил Оливие да ме търси, Волфганг го последвал до пощата. Видял с очите си паническото ми заминаване и решил да тръгне по петите ми.

Вече в долината, попитах Волфганг какво представляват тези руни в раницата ми и какво трябва да правя с тях. Отговорът му гласеше, че били копие на документ, който човек от семейството ми в Европа го помолил да ми донесе, и доколкото разбрал, документът по някакъв начин бил свързан с ръкописите, които току-що съм наследила от братовчед си Сам. Обеща ми веднага, щом получа необходимата медицинска помощ и можем да поговорим спокойно, да ми обясни и останалите подробности.

Прекарахме един час в клиниката на спасителната служба, заобиколени от характерните миризми на медикаменти и от забързаните санитарии и сестри, които внасяха и изнасяха носилки, отговаряха на повиквания от пострадали в резултат на лавината. Докато се усетя, ме запариха на една метална кушетка, биха ми упойка, превързаха главата ми и направиха четиринайсет шева в ръката ми.

Ясно бе, че с Волфганг ще си бъбрим по-късно, когато сме далеч от суетнята на операционната. Това не ми попречи да си мисля междувременно. Знаех, че нашият ядрен проект не би могъл да бъде претекст за скъпоструващото пътуване на Волфганг Хаузер до Айдахо. Той е сред изтъкнатите фигури в МААЕ, иначе нямаше как да получи разрешение да припари до нашия изследователски център, още по-малко да надникне в секретното досие на човек, ползващ се с привилегията да има достъп до материали по сигурността на САЩ. Така че без съмнение не беше самозванец.

Оставаше без отговор въпрос от ключово значение — как стана така, че професор доктор Волфганг К. Хаузер бе пристигнал в Айдахо, докато аз бях още на погребението на Сам в Сан Франциско? Как е можел да знае... и то предварително..., че поради смъртта на Сам онези другите документи ще попаднат в моите ръце?

След упойката, която лекарят ми би, и тъй като ръката ми бе прикрепена за врата със специална препаска, двамата с Волфганг стигнахме до решението, че е най-добре той да ме откара у дома с моята кола, а да изпрати после някой от института в Джаксън Хоул, за да прибере държавната кола.

През по-голяма част от пътуването обратно бях замаяна. Щом действието на хапчето, което лекарят ми даде да глътна, отмина, болката ме връхлетя с цялата си сила. Едва тогава, доста късно бих казала, се сетих, че имам непоносимост към кодеин. Сякаш някой здравата ме бе халосал по главата. Тресеше ме, така че не успях да задам важния си въпрос.

Пристигнахме в града много, след като нощта бе настъпила. Не си спомням да съм давала указания как да стигне до дома ми, но по едно време си дадох сметка, че седя в колата, която е спряла пред къщи, и Волфганг ме пита какво предпочитам — да вземе колата ми, за да отиде с нея до хотела си, или да влезе вътре и да се обади за такси. В главата ми цареше пълен хаос и не знам какво съм отговорила.

Представете си изненадата ми, когато призори на следващата сутрин отворих очи и като се огледах, видях, че лежа в леглото си, раницата ми и дрехите от вчерашния ден заедно с черен скиорски костюм, който сепнато осъзнах, че не е моят, са метнати на стол в стаята. Под завивките бях единствено с ластичния си клин, който не оставя много тайни за анатомията ми.

Седнах разтревожена в леглото и видях, че на земята до мен изпод спалния ми чувал се подаваха чорлавата глава, загорелите от слънцето ръце и мускулестите рамене на професор доктор Волфганг К. Хаузер. Той се размърда в съня си и легна по гръб; на слабата светлина на утрото, проникваща през високо разположения прозорец, успях да различа дори чертите на лицето му: гъстите мигли, които почти хвърляха сянка върху високите скули, тънкия дълъг нос, трапчинката на брадичката, чувствената уста — всичко това удивително напомняше на римска скулптура. Той действително беше най-красивият мъж,

когото познавах. Но какво правеше тук полугол в спалния чувал на пода?

Гостът ми се размърда, отвори очи, огледа се и като видя, че съм будна, се извърна настрани, опря лакът в пода и подпря глава на длан. Усмихна се с удивителните си тюркоазени очи, напомнящи за опасни дълбоки водовъртежи. Също като реката.

— Както вече си разбрала, останах да пренощувам тук. Надявам се, не ме мислиш за прекалено дързък. Снощи, докато ти помагах да излезеш от колата, ти загуби съзнание там на пътеката и успях да те хвана, преди да се строполиш в снега. Донесох те тук и свалих, доколкото можах, окървавените и разкъсани дрехи, след което те сложих да си легнеш. Останах, за да видя добре ли си и дали няма да имаш нужда от помощ. Как се чувстваш?

— И аз не знам — отговорих неопределено. Все още имах усещането, че главата ми е пълна с памук, а раната на ръката ми туптеше болезнено. — Много съм ти благодарна, че си останал. Вчера спаси живота ми. Ако не беше ти, сега най-вероятно щях да съм зарита под снега и камъните на дъното на каньона. Продължавам да се чувствам доста несигурна.

— Не си слагала нищо в уста от вчера на обяд — констатира той и седна в спалния чувал, чийто цип смъкна. — За съжаление трябва да тръгвам. Заради вчера изоставам от плана си. Да ти приготвя ли закуска? Знам вече кое къде стои в кухнята ти. Твоят котарак ме упъти снощи. Май очакваше да му приготвя вечеря и аз се подчиних.

— Не е за вярване — разсмях се. — Първо спасяваш живота ми, след което нахранваш и котката ми. Между другото, къде ли се е дянал Язон?

— Вероятно е решил да прояви деликатност — ухили се хитро Волфганг.

Сетне се обърна с гръб, измъкна се от спалния чувал и само по боксерки се отправи да вземе скиорския си гащеризон от стола, който бързо нахлузи. Не пропуснах да забележа колко съвършено бе тялото на доктор Хаузер. В съзнанието ми нахлуха всевъзможни еротични видения, в резултат на което за мой ужас лицето ми пламна. Опитах се да прикрия реакцията си зад една възглавница.

Твърде късно, за съжаление. Чух как босите му крака пошляпват тихо по бетонната настилка. Пружините на леглото ми простенаха и

ръката на професора дръпна възглавницата от лицето ми. Изумителните му очи се втренчиха в мен. Почувствах как пръстите на едната му ръка докосват рамото ми, след това го обгърнаха и миг по-късно устните му докоснаха моите.

Не че не бях се целувала досега, но този път бе съвършено различно: нямаше и следа от многозначителни въздишки, захапване на устни, слюнка, театрални жестове или опипване, които познавах от не твърде богатия си опит. В замяна на това се отприщи мощен прилив на енергия, който потече от него към мен, горях от желание, все едно бяхме правили любов и изпитвахме нужда да повторим.

Питах се дали професор доктор Волфганг Хаузер би могъл да бъде събран и скрит в бутилка.

— Толкова си красива, Ариел — промълви, докосвайки косата ми с върховете на пръстите си, а теменужените му очи обхождаха лицето ми. — Дори сега, покрита със синини и шевове — истинска развалина — искам да направя с това върховно тяло нещо, които не съм правил с никого досега.

— Ами... Не съм убедена, че... Просто не знам... — заплетох език. Без съмнение бях загубила здравия си разум поради високата доза хормони, изляла се в кръвта ми. Правех безуспешни опити да сглобя някакво изречение, но Волфганг побърза да сложи пръст пред устните ми.

— Нека да довърша. Вчера всичко се обърка, заради това, че прибързах. Не исках да става така. Толкова много те харесвам — толкова си силна и смела... Нали знаеш какво означава името ти? В древността така се е казвал град Йерусалим — светият град на три религии. А в още по-древни времена Ариел е означавало „Лъвица на Бога“.

— *Лъвица ли?* — Бях успяла да възвърна способността си да говоря след целувката. — Ще трябва да свикна с тази репутация и да ориентирам поведението си така, че да отговарям на нея.

— Същото е и с „Волф“^[2] — отбеляза той със загадъчна усмивка.

— Разбрах те, и двете животни са ловци — отвърнах на усмивката му. — Но *лъвицата* действа сама, докато вълкът — в глутница.

Той пусна кичура от косата ми, който въртеше до този момент между пръстите си. И ме изгледа напълно сериозно.

— Не те преследвам, скъпа моя. И макар все още да не ми вярваш, те уверявам, че съм тук, за да те браня и да ти помагам, нищо повече. Чувствата ми към теб са само мой проблем, не твой, и те не бива да пречат на целите или мисията, с която съм изпратен тук.

— Не за първи път чувам, че някакви хора са те изпратили, но така и не ми каза *кои* са те. Не разбирам защо никой не иска да ме осведоми поне малко — с видимо нетърпение се размърдах. — Вчера твърдеше, че си приятел на чичо ми Лафкадио, но той не спомена твоето име. Вероятно знаеш, че в края на тази седмица ще се срещна с него в Сън Вели. Много скоро ще разбере истината.

— Казах, че е мой познат, а не приятел — уточни Волфганг Хаузер и извърна глава, без мускулите по лицето му да трепнат. След малко се изправи и спокойно попита: — Свърши ли?

— Не съвсем — отговорих и тъй като вече бях подхванала темата, продължих: — Как става така, че всички освен мен знаят, че аз ще получа проклетото наследство... Преди дори Сам да загине?

— Ще отговоря на всичките ти въпроси, стига да искаш да ме изслушаш — тихо отбеляза Волфганг, — но те предупреждавам, че подобна информация може да се окаже много, много опасна.

— Познанието никога не е опасно. — Усещах как в мен започва да се надига гняв. — *Невежеството* е опасно. Особено когато не си наясно за нещата, които така или иначе са свързани с живота ти. Писна ми всички да премълчават факти с аргумента, че било за мое добро! Не мога да търпя да бъда държана на тъмно!

Още докато го изричах, осъзнах колко много истина има в думите ми. Точно това бе на дъното на много от проблемите ми. Не се боях от загадъчния пакет, пък макар и да криеше заплаха за живота на някакви хора, а по-скоро от неизвестността. Наложената поради естеството на работата ми секретност, всъщност властваше и в семейството ми — нищо не може да бъде направено открито, на всяка крачка срещаш заговор и съзаклятничество.

Благодарение на Сам бях станала истински майстор в тази игра. Пак благодарение на Сам не вярвах на никого. А и никой от роднините не искаше да ми се довери.

Волфганг ме наблюдаваше със странно изражение. Внезапният ми изблик на страст изненада и самата мен. До този момент не бях си давала сметка, че такива чувства са зарити дълбоко в мен и че те може да изплуват на повърхността неочаквано бързо.

— Ако за да спечеля доверието ти, е необходимо да ти казвам всичко, което те интересува, независимо от опасността, която може да крие това за мен или за теб, аз съм готов — заяви той с неочаквана искреност. — Страшно важно е да ми имаш пълно доверие, дори отговорите да не ти харесват.

— Благословен да си пророк Морони! — възкликна Оливие, когато ме видя. — Изглеждаш така, сякаш аргонавтчето е точило ноктите си върху теб. Какво се случи? Наниза се на някой уличен стълб в устрема да прегaziш още някой пешеходец?

— Нанизах се на лавина в устрема да се простя с живота си — признах, защото, безсъмнено, прибирането на служебната кола на Волфганг щеше да предизвика доста приказки в района на Центъра, особено когато се разбереше, че е карал ски през този ден. — Искам да ти се извиня за случката пред пощата. Наистина не съм на себе си през последните няколко дни.

— И срещна тази лавина по пътя от пощата до Центъра? Много интересно, май наистина трябва да се прехвърлим към територията на приключенията — подхвърли Оливие, докато се изправяше, за да ми помогне да седна на мястото си. Той внимателно постави ранената ми ръка на подлакътника на стола. — Не се появи на работа през деня и когато се прибрах към седем, видях колата ти на алеята, а къщата бе потънала в мрак и тишина. Двамата с Язон вечеряхме сами, питайки се къде би могла да си.

Значи Язон бе успял да забърше две вечери снощи. Една на моя етаж и втора от специалните запаси на Оливие. Този малък конспиратор! Защо не можех да му доверя и някои от проблемите си. Знаех обаче, че Оливие чака отговор. Затворих очи и притиснах пръсти в превръзката, която покриваше туптящата рана на челото.

— Надявам се, не си изтъргуval още бюджета си за „свободно гледани билета“ и екопродукти — подхвърлих, когато най-сетне отворих очи.

Оливие зяпна.

— Не ми го казвай — едва промълви той. — Да не би наистина да...

— Питаш дали съм прекарала нощта с доктор Хаузер ли? Да, прекарах я. Но нищо не се случи.

В малки селища като нашето много скоро всички щяха да знаят.

— Как така нищо не се случи? — почти се провикна Оливие и затръшна вратата, след което се стовари в стола си. — Не те разбирам.

— Човекът спаси живота ми, Оливие — подхванах. — Бях ранена, както виждаш, и той ме доведе до къщи. Загубих съзнание и той остана при мен. — Главата започваше много да ме боли.

— Трябва да се огледам за нова религия — изправи се отново Оливие. — Пророк Морони очевидно не предлага техника за справяне с импулсивните постъпки на жените. Винаги съм харесвал юдаизма заради енергията в характерното „Ой!“ Какъв е според теб произходът на възклицанието? Защо на тези хора им е така приятно да се щурат насам-натам и да повтарят „ой“? — Той закрачи из тесния кабинет, повтаряйки: „Ой-ой-ой“.

Реших, че е време да сменя темата.

— Идваш ли с мен в Сън Вели през почивните дни?

— Защо мислиш, че стоя вечер до толкова късно?

— Ако Волфганг Хаузер успее да се върне от пътуването си, вероятно ще дойде с нас — предупредих го. — От понеделник ще работим заедно по един проект, а и все пак той спаси живота ми.

— Ой! — завъртя драматично очи към тавана. — Пророк мой, ти наистина си го закъсала.

Много се надявах Оливие да разбере в най-скоро време значението на „ой“, защото звученето му ми се струваше доста подходящо за състоянието ми в момента.

Рано същата сутрин установих, че не мога да движа ръката си и Волфганг бе предложил да ме закара до работното ми място. Помолих го да спре за минута пред сградата на пощата. Подписах специален формуляр, според който Джордж, пощенският служител, имаше право да задържа пощата ми, докато започна да си служи с ръката. Обеща да ми позвъни, ако се получи някакъв по-голям пакет, за да не оставя

пощальонът жълтите си бележки в кутията ми. На връщане от работа можех да мина да го прибера.

— Надявам се да не те скандализирам прекалено, като те уверя, че леля ти Зоуи е забележителна жена — подхвърли някак между другото Волфганг, докато аз поглъщах омлета с неподсладена сметана и хайвер, който той успя да приготви от онова, което откри в хладилника ми. — Тя много би се радвала да те опознае, а и ти няма да загубиш, ако се срещнете. Жената е изключително чаровна... Дава си ясна сметка защо всички в семейството ви я считат за черната овца.

Нищо чудно, помислих си аз, особено след всичките скандални факти, които сама написа за себе си в издадените от нея книги. В тях например описваше легендарния си талант на една от най-добрите танцьорки в Европа, който я нареждаше до Айседора Дънкан, Жозефин Бейкър и Нижински^[3], описваше и *страничните си занимания* като една от известните дами с твърде свободно поведение в Европа, които я нареждаха пък до жени като Лола Монтеc^[4], като Коко Шанел и известната от литературата „дама с камелиите“.

Но тази сутрин чух и за много други факти, като например това, че по време на Втората световна война моята скандална леля Зоуи е участвала във френската съпротива, била е и информатор на Офиса за стратегически служби — първата официална организация в Америка за международно разузнаване.

Питах се само колко от всичко това бе истина. Макар че подобно поведение бе напълно в стила на *нашата* част от семейството, струваше ми се някак нелепо група като ОСС, която се занимаваше с разбиване на шифри, кодиране на съобщения и действаше в предполагаема секретност, да е поддържала тесни контакти с разглезена клюкарка като леля ми Зоуи, която се е движела в светските кръгове. Ала като се замисли човек, може да се предположи, че тъкмо нейната слава би могла да бъде най-доброто прикритие. Във всеки случай далеч по-добро от това на философски настроената й колежка в танците и нейна предшественичка Мата Хари.

Ако можеше да се вярва на вестниците в момента, Зоуи, вече осемдесет и три годишна, бе жива и здрава и бодро шества по улиците на Париж, наслаждавайки се на шампанското, като съвсем не се бе отказала от непристойния живот, който водеше открай време. Много

бях любопитна да разбера как е успяла да се свърже с човек като Волфганг Хаузер, водеща фигура в МААЕ в офиса им във Виена.

Австриецът ми обясни, че през март миналата година по време на тържествата по случай петдесетгодишнината от сключването на мирния договор след Втората световна война, Зоуи се сприятелила с него на събиране в една от типичните австрийски кръчми, където се пие младо вино. По думите на Волфганг, след няколко бутилки Зоуи изпитала такова доверие към него, че отворила дума за ръкописите и не след дълго го помолила за помощ.

Разказала му, че ръкописът с руни попаднал в ръцете ѝ преди няколко десетилетия — така и не уточнила откъде се е сдобила с него. Единствено споменала, че е от епохата на Рихард Вагнер в края на XIX в., когато в Германия и Австрия било на мода да се търсят корените на тевтонската^[5] култура в тяхното наследство. Създали се общества, разказваше ми Волфганг, които се пръснали в цяла Европа, за да търсят и преписват, а след това и да дешифрират рунически надписи върху паметници.

Зоуи вярвала, че нейните ръкописи са извънредно ценни и редки и е възможно да са свързани по някакъв начин с ръкописите, които Сам бе наследил от брат ѝ Ърнест, с когото отдавна не поддържала връзка. Подхвърлила дори, че не би се изненадала, ако Сам притежава други такива текстове и че той би могъл да оцени нейния и дори да го дешифрира. След смъртта на Ърнест обаче било невъзможно да се свърже със Сам, камо ли да обсъди с него такава възможност.

Заради позицията на Волфганг в сферата на ядрената енергетика, Зоуи се надявала той да се свърже с мен, а оттам и със Сам, без в това да бъдат ангажирани останалите членове на семейството. Волфганг така и не успял да разбере защо тя бе решила да се довери на напълно непознат човек.

Познавайки репутацията на милата ми леля, за мен мотивите ѝ бяха разбираеми. Тя може да бе на осемдесет и три, но не беше сляпа. Мъжете, с които бе минал животът ѝ, макар и невинаги много богати, неизменно са били изключително красиви и Волфганг положително е можел да се мери с някои от тях. Ако не държах прочутия ръкопис в ръцете си, можех да предположа, че старата вещица като нищо можеше да го използва като стръв, за да добави Волфганг към скъпоценностите в и без това добре отрупаната си корона.

Макар да бе дал съгласие да се свърже с членове на семейството, с които не поддържаше контакти, и да открие Сам и мен, за да ни включи в проекта, Волфганг не беше действал бързо — поне не, докато не бе намерил благовиден предлог да измине целия този път до Айдахо. Нямамо е как да знае, че Сам ще бъде мъртъв по това време, нито е можел да предположи каква ще е моята реакция.

Излишно беше да обяснявам на Волфганг, че ако Сам, макар и за кратко, е притежавал такъв документ, той вече го е разчел. Единствената система за кодиране, която не бе разгадана през двайсети век, бе тази, която племето навахо създаде през Втората световна война^[6]. Културата на коренните жители на Америка поражда склонност към тези неща и знаех, че Сам живее единствено с шифрирането и дешифрирането.

Но, както се налагаше да си напомням постоянно, аз бях единствена на планетата, която знаеше, че Сам е все още жив. За да се измъкна от бъркотията, в която се бях оплела, час по-скоро трябваше да се свържа със своя кръвен брат.

До края на седмицата времето мина почти без никакви събития. Не че очаквах поредно преследване с коли или нова лавина, за да бъде спасена от скуката. Проблемът бе в това, че пакет от Сам така и не пристигаше, а и не успявах да се свържа с него.

Не пропусках да се отбия в „Без име“ и да попитам колкото се може по-небрежно дали някой не ме е търсил. Барманът ме уверяваше, че забелязал по-рано през седмицата телефонът, чието място бе в отсрещния край на заведението, да звъни, но никой от посетителите не го вдигнал.

Всеки ден, още с пристигането си на работа, проверявах електронната си поща — и там нищо.

Двамата с Оливие координирахме ден за ден отиването на работа, защото раната на ръката не ми позволяваше да шофирам, а Волфганг продължаваше да отсъства от града. Така че имаше и добра страна в това, че пакетът не пристигаше, защото предпочитам да бъда сама, когато отивам да го прибера. Междувременно под носа на десет хиляди държавни служители на Съединените щати прибрах ръкописа

на място, което никой не можеше да открие — между страниците на Инструкциите на Министерството на отбраната на САЩ.

ИМО са прочутата библия на всички разследващи подразделения на федералното правителство — трийсет и пет стабилно подвързани тома, съдържащи правилата и разпоредбите, които трябва да се спазват при всевъзможните дейности от създаването на компютърна система до организирането и построяването на ядрен реактор с лека вода. Съставянето и поддържането с актуална информация на този ключов справочник струва цяло състояние на данъкоплатците. Много екземпляри с тази „библия“ имаше в изследователския ни център и един от тях бе прибран във високия шкаф с документи пред вратата на моя кабинет. За петте години, които работех тук, не бях видяла нито един служител да посяга към някой от томове, камо ли да го отваря. Честно казано, сигурна бях, че ако облепя със страниците му кабинките на тоалетната, никой няма да забележи.

Веднъж се бях опитала да разлистя страниците, за да видя какво мога да ползвам оттам, но ми беше напълно достатъчно. Това, което прочетох, ми се видя далеч по-неразбираемо от разширения вариант на Закона за данъците. Убедена бях, че никой няма да открие моето съкровище там.

И така, в петък, първия ден, в който вече можех да шофирам сама, останах в офиса, докато Оливие си тръгна един от последните, което не беше странно, като се има предвид, че на следващия ден щяхме да тръгнем призори за Сън Вели, което означаваше, че трябваше да приключа всичките си задачи за седмицата. Щом той напусна офиса, за да започне да събира багажа си, започнах да вадя томове с Инструкциите и да развързвам тънките връзки, които крепяха кориците. На всеки четирийсет-петдесет страници пъхвах по една от ръкописа с руните.

Беше близо десет часът, когато приключих. Имах късмет, че нито един от шевове на ръката ми не се разтвори или разкърва, докато изваждах и връщах на място тежките томове. Когато най-сетне се стоварих в стола си, за да си поема дъх, неволно закачих с ръка мишката на компютъра си. Неочаквано картината, която се въртеше на екрана на компютъра, изчезна и чист екран с един-единствен символ на него освети потъналото в сумрак помещение.

Не познавах символа, който изпълваше почти целия екран и напомняше на гигантска звезда.

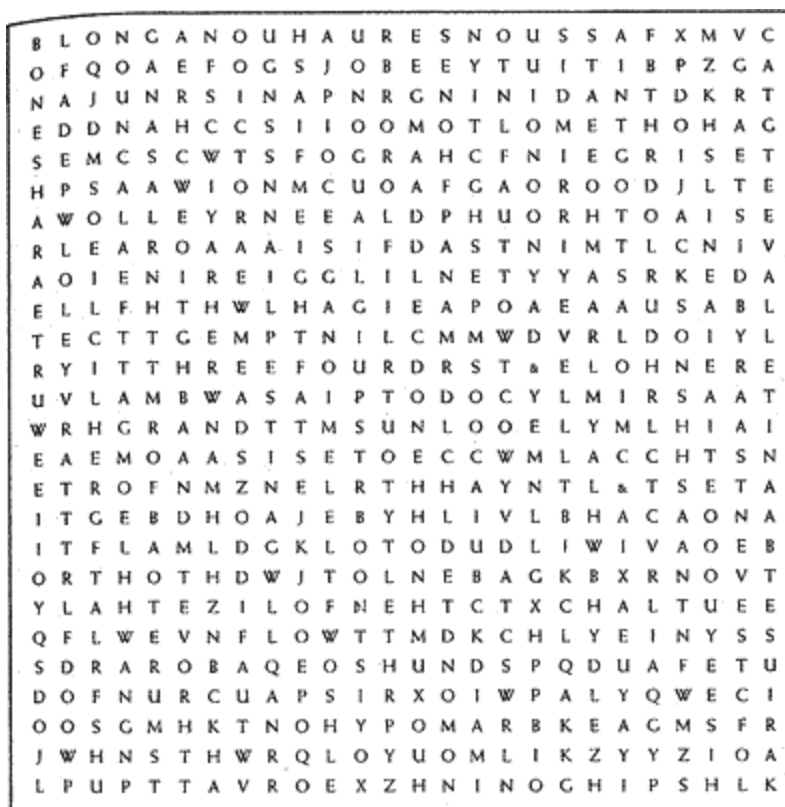
Под него се виждаше ясен въпросителен знак.

Откъде се появи това на моя екран? Никой от колегите ми не би могъл да го направи? Не бях мръднала от кабинета си през целия ден.

Отидох в менюто на икона „Помощ“, но от съобщението, което излезе на екрана, стана ясно, че символът е непознат на програмата. Очевидно трябваше да погледна пощата си.

Бях я проверявала само преди няколко часа, но вече се бе появило ново съобщение. Предпазливо зададох командата „Изтегли“, сякаш вътре в тръбата имаше скрита ръка, която очаквах всеки момент да дръпне обратно текста. Като омагьосана следях как буквите се редят една след друга. Много преди да видя и последната, знаех кой може да е изпращачът. Единствено Сам.

Пуснах на лазерния принтер до мен да се разпечатат няколко копия от мрежата с буквени знаци и се залових да ги разглеждам.

Добре знаех първото правило на секретността — да изтриеш незабавно от компютъра постъпило зашифровано съобщение, но познавах също така и Сам. Ако той искаше нещо да бъде унищожено веднага, щеше да е програмирал информацията така, че да се самоунищожи веднага след принтирането. Фактът, че още бе на екрана ми, означаваше, че трябва да очаквам и други пояснения освен поредицата букви. Ами ако звездата, сигнализираща ми за наличието на поща, е именно този ключ?

Извадих от бюрото си три химикалки, от ония прозрачните, които човек има в изобилие в чекмеджето си, стегнах ги с гумен ластик и после ги разперих така, че върховете им да заприличат на снежинка или по-скоро на онази звезда от екрана. Прокарах ги по страницата, за да видя дали буквите по пътя на трите оси ще образуват смислени съчетания. Не стана — не бях и очаквала друго. Щеше да е прекалено просто и следователно твърде опасно, за да остане в компютъра ми.

Без да откъсвам очи от листа, се отдалечих малко със стола си, за да имам по-добра перспектива. При разгадаване на непознат шифър голямо предимство е, ако шифровчикът иска да се свърже с теб. А още

по-голямо е, ако ти си бил обучен и трениран от него. Какъвто беше случаят със Сам и мен.

Точно сега например бях готова с няколко добри предположения за скритото послание пред мен: Сам никога не би изпратил съобщение по електронна поща, срещу което горещо се бе възпротивил заради това, че е твърде рисковано, и ще прибегне до този способ само ако има да ми предаде нещо спешно и важно. Значи ми съобщаваше нещо, което той знаеше и на всяка цена трябваше да знам, преди да отпътувам за Сън Вели. Въпреки това бе чакал цяла седмица, за да го изпрати почти в последния възможен час на петък вечер. Очевидно не е намерил друг начин да влезе във връзка с мен, за да използва този, на който нямаше доверие. Тази информация за личността на изпращача беше важна за шифъра, който той бе избрал.

Тъй като Сам подозираше, че някой може да се поинтересува от съдържанието на съобщението, то информацията му трябва да е тройно кодирана с отвличащи вниманието подвеждащи отклонения във всяко от нивата, разбиването на които отнема време и усилие за нарушителя.

На второ място, тъй като Сам, притиснат от времето и от спешността на проблема, най-вероятно е бил принуден да предприеме този риск, би трябвало да е съставил сравнително прост код, който да мога бързо и точно да дешифрирам.

Комбинацията от тези две важни условия ми подсказа, че кодът вероятно е в нещо, което само аз мога да видя.

Взех една линейка и започнах да преглеждам страницата ред по ред. Първата следа изскочи веднага — само два знака на ред 12 и 16 не бяха букви, а знакът „&“. Той обикновено означава „и“, следователно използването му означаваше, че свързва две части на съобщението. Факт, за който всеки може да се досети, но пък и бе мястото, от което трябваше да започна — важни елементи — и истински, и подвеждащи. Убедена бях, че ще открия следа, която ще има значение „единствено за мен“ и която ще ми покаже мястото, от което да тръгна по вярната пътека.

малко и тръгнах в кръг от десет, започнах да търся в кръг от него. *Десет а.т. стая трийсет и седем.* Едва ли Сам би си направил целия този труд, за да ми предаде толкова просто съобщение. Вдясно от „&“ на 12-и ред започваше *привечер* и цялото съобщение се образува бързо — то направо танцуваше из страницата: *неделя привечер във фойето на трапезарията в осем р.т. носи жълт шал* — сякаш някой трябваше да ме познае. Странно!

Освен това макар близо до Сън Вели да имаше три града, две планински вериги и още много километри открита тундра, която ставаше за каране на ски, бях сигурна, че Сам ще иска да се срещнем на Болди, чиито склонове бяха чудесни за ски спускания и които и двамата познавахме толкова добре. Като се има предвид колко шевове имах по ръката и общото ми разклатено физическо състояние, не изпитвах голямо желание да се качвам на ски отново. Но май няха кой знае колко голям избор.

Убедена бях, че все още не съм стигнала до истинското съобщение. Смятах, че трябва да е някъде след думата „по обяд“. Въпросът бе къде да търся оттам? Открих думата „*срещнахме*“, свързваща два дълги пасажа, съставляващи по-голяма картина, тя не се връзваше по смисъл с никой от тях. Започнах да търся отново. Открих *на*, до него *във* и *към*. Буквите вече играеха пред очите ми, въпреки че държах пръста си върху следата и следвах лабиринта пред мен. Над *на* открих първата смислена дума *Тусен*^[7], която завиваше надясно и след това се спускаше надолу. Религиозните ми познания бяха твърде оскъдни и се свеждаха до единственото ми посещение на църква, където Джързи бе поканена да пее. Няха никаква представа кога е този ден — близо или до Архангелова задушница или Деня на карнавала. Нито един от тези празници не бяха достатъчно близо във времето до неделята, която предстоеше. Всеки склон или писта в Сън Вели носеше някакво име, но такива като „Халоуин“ или „Марди Гра“ нямаше. Наистина пистите по Болди се казваха „Холидей“, „Ийстър“, „Крисмас“, „Мейдей“, но никой от тях не ми вършеше работа.

Присвих очи и отново се загледах в решетката. Наведена, изучавах листа пред мен вече повече от час и кръвта в ръката, която заздравяваше, отново започна да тупти, да не говорим колко силно ме сърбеше. Успях да свържа *Тусен* с думи, които бях открила преди

като *отиди* и *през*, но или ги губех, или не можех да направя връзка. По дяволите, Сам! *Стигни до Тусен, мини през... през какво да мина?*

Откривах десетки перпендикулярни и диагонални буквосъчетания, които тръгваха от двете думи. Затворих за миг пламналите си от напрежение очи и се опитах да си представя триизмерния релеф на планината. Ако например слезеш от седалковия лифт на Лукаут, откъдето имаш добра видимост към споменатите писти, с изключение на „Мейдей“, и се спуснеш надолу със скиите зад лифтостанцията, ще поемеш по пътека, от която от птичи поглед ще прилича много на линията, в която са подредени буквите на това съобщение. И ако прокарам линия по думите отзад напред до „Сън Вели“, ще се получи ъгълът, под който въжената линия стои спрямо планинския склон.

Усещах, че съм близо до решението, ето защо продължавах да мисля за връзката с планината. Слезеш ли от лифта, много скоро стигааш до не много висока козирка, от която следва просторно поле с бобуни. Отворих очи и потърсих дума, която може да означава *бобуна*, и много скоро я открих, а веднага след нея и *поле* в зигзагообразна форма, същата като движението, което скиорите извършват, за да се движат по такова поле. Сърцето ми учести ударите си.

Все пак не бях завършила дешифрирането. Веднага след *поле* намерих *надолу*, но знаех, че след полето с бобуни има още пет склона за спускане, но техните имена за нищо на света не можех да си спомня, както и нямаше да се сетя за първите четири, ако не се бе появило *Тусен*. В спомените ми бяха останали само характеристики на релефа, номера на лифтовете, местата, до които могат да те отведат, и нивата на трудност, изписани на табели до всяко от спусканията: зелено, синьо или черно; кръг, квадрат или ромб. Нищо от това не ми помагаше.

Непрестанно си повтарях, че Сам добре ме познава. Веднага след *надолу* потърсих буква „ч“ и много бързо намерих *черен ромб*. Буквосъчетанието се спускаше под полето с бобуни и извиваше рязко нагоре. Изминех ли това спускане и изкачване, се озовавах на върха на следващото спускане. Там ме очакваха и следващите думи: *после измини следващата пътека през гората*. Край на думата при рамката на мрежата означава „край на съобщението“ и реших, че няма какво да

търся повече. Предполагам, че това бе и мястото, където Сам щеше да ме чака по обяд в неделя.

Трябваше да взема седалковия лифт номер три до Лукаут, да измина със ски склона с бобуни и да свия надясно по пистата, белязана като черен ромб, което би трябвало да означава, с най-висока степен на трудност. Всичко изглеждаше лесно на пръв поглед, като изключим обаче стръмните склонове, които трудно щях да измина с ранената си ръка. В тази част на планината идваха малко туристи, дърветата в гората бяха близо едно до друго, а пътеките — извънредно тесни. Лесно щях да намеря следите, оставени от Сам, така че той можеше да сменя посоката както си иска, ако това му се наложеше.

Чувствах се извънредно горда, че дешифрирах матрицата от 26 на 26 знака, хрумването на Сам да състави съобщението си в релефа на планински маршрут, познат единствено на този, за когото е предназначено, беше наистина гениално.

Канех се да изтрия мрежата, която светеше още на екрана, когато си спомних, че би могло да има и още едно по-дълбоко ниво. Кликнах два пъти с мишката върху звездата — без резултат. Пробвах и върху първата буква на Сън Вели — пак нищо. Опитах и върху последната буква на съобщението: второто *a* от *гората*. Матрицата изчезна мигом и се появи съобщение:

Keen gnosis of gnosis. Подписано от Иво Бласк.

подходяща за кариерата ми и за положението, в което се намирах в момента — пред компютъра.

Най-лесният и най-бърз начин да разшифроваш една анаграма е да вземеш всички познати букви, да ги сортираш в група, за да видиш какви думи може да съставиш от тях. Така например, ако вземем съобщението на Сам, което се състоеше от 18 знака, се получаваха следният брой гласни и съгласни: e = 2, i = 2, o = 3, f = 1, g = 2, k = 1, n = 3, s = 4. Смислените изречения, които можеш да съставиш от тях, не бяха кой знае колко много. Сам ми бе дал две указания, за да ме улесни *keen* и *gnosis*.

Ако *keen* е оплакване или стон, значи е някакъв звук, вик или дори музика. След като майка ми и баба ми бяха сред известните певици на своето време, бих могла да заложа на „песен“.

Сам ми бе дал достатъчно букви за думата *song* — „песен“, и то два пъти. От останалите букви лесно сглобих думата *seek* — „търси“. В крайна сметка получих съобщението: *I seek in Song of Songs* — Търся в „Песен на песните“.

Задачата ми беше ясна.

Оливие държеше в най-горното чекмедже на бюрото си Книга на мормоните, но не и Библия. Добре, че сред колегите ми имаше достатъчно религиозни фанатици, които препрочитаха великата книга в обедната си почивка. Все някъде трябва да беше останал екземпляр. Обиколих няколко офиса, докато открих една.

Не ми беше трудно да се досетя, че Сам не за първи път насочва вниманието ми към Соломон. Първият бе възелът, който беше закачил на огледалото за обратно виждане в колата ми — първият му знак, че е жив. Нямах никакво време да разгадавам истинското значение на поемата от седем страници, вдъхновила толкова много хора през изминалите хилядолетия, но я прегледах набързо и укротих интереса си, поглеждайки само последните редове:

„Тичай, мой мили, и бъди като сърна или като млад елен в благоуханни планини!“

Знаех вече, че не бива да губя време, а час по-скоро трябва да поема към планините.

[1] Вината е моя (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Вълк (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Вацлав Нижински, легендарна фигура в балета от началото на XX в., наричан още „ангел на танца“. — Б.пр. ↑

[4] Балерина и куртизанка, танцувала на сцените на всички големи европейски градове. В Мюнхен привлича вниманието на краля на Бавария Людовиг I. Издигането на Лола и все по голямата ѝ роля в живота на кралството водят до размирици в Мюнхен. — Б.пр. ↑

[5] Старогермански народ, установил се към II в. пр. Хр. по крайбрежието на Балтийско море. — Б.пр. ↑

[6] През Втората световна война битката за проникване в тайните кодове на противника добива неவிждан размах. През 1942 г. Корпусът на морската пехота на САЩ изпробва и въвежда кодиране на информация с помощта на индианци навахо. Вместо изкуствено създаден таен език решили да приложат живия език на племето навахо. Първите повикани на служба 29 шифровчици наричали себе си windtalkers — говорещи с вятъра. През 2002 г. е създаден игралният филм „Говорещите с вятъра“ (Windtalkers) на режисьора Джон Ву с участието на Никълъс Кейдж и Адам Бич. — Б.пр. ↑

[7] Вси Светии (фр.). — Б.пр. ↑

ВЪРТЕЛЕЖКАТА

*Горко на Ариил, на град Ариил... Аз ще
притисна Ариил и ще има плач и тъгуване...*

Книга на пророк
Исаия, 29:1

*Защото гневът на Господ е върху всички
народи и яростта Му върху цялото им войнство.
Той ги предаде на заклятие, отдаде ги на клане.*

Книга на пророк
Исаия, 34:2

*Трудно е да се каже какво е по-приятно да
наблюдаваш — битка или въртележка, но няма
никакво съмнение кое от двете привлича по-
многолюдна тълпа.*

Джордж Бърнард
Шоу

Слънчевите лъчи докосваха вулканичните конуси на Крейтърс
ъф Мун Нешънъл Монюмент и караха скалите да приличат на черни
диаманти. Лавата бе замръзнала в невероятни извивки по пътя си
надолу, които пустото шосе към Сън Вели пресичаше на множество
места.

Пътувахме с моята кола, защото тази на Оливие бе все още
обледена. Оливие шофираше, а до него Язон, с опрени в таблото лапи,
внимателно следеше какво става наоколо. Ръката ми бе вече в
достатъчно добро състояние за шофиране, ето защо хазяинът ми доста
се изненада, когато му предложих той да кара през целия път от близо

двеста километра. Искях да мога спокойно да седя на задната седалка и да чета Библията. Той вероятно реши, че сполетелите ме напоследък беди са ме накарали да потърся утеха във великата книга, но не точно това търсех аз в „Песен на песните“, която седеше отворена на коленете ми... не ми приличаше на история, от която можех да черпя успокоение.

Виждаше ми се странно, че Сам е избрал точно Библията, за да ми изпрати съобщението си. Никой от нас нямаше голям опит с религията, а точно тази глава, която всъщност никога не бях чела, беше изпълнена с толкова порнография, колкото можеш да срещнеш във всяка книга, подвързана с първото попаднало ти парче опаковъчна хартия. Пламенният задъхан разказ за романтичната връзка между цар Соломон и Суламита, красива девойка, която работела в лозята, много ми напомняше на текстовете от Кама Сутра. До седма глава той вече беше пил вино от пъпа ѝ. Голям сладострастник, уверявам ви.

Трудно е да си представя как такъв текст се чете от амвона в църквата, особено ако е след библейски текстове като този от Еклисиаст с „пръст при пръстта“ и огньовете и серните изпарения на Ада от Книга на пророк Исаия, които прочетох набързо с надеждата да доловя знак за онова, което Сам се опитваше да ми съобщи. Уви, нищо такова не се случи.

Когато стигнахме в Сън Вели, Оливие разтовари багажа и ските ни и се регистрирахме в планинския хотел. След това отнесох Язон в стаята си и позвъних по телефона на Лаф, за да му съобщя, че сме пристигнали. По-рано през седмицата бях оставила съобщение за него, че може би ще ме придружават двама приятели. Чичо ми отговори, че ще ни чака и ще ни заведе на късна закуска. Тъй като Волфганг ми бе изпратил съобщение, че ще се забави в Невада, ясно бе, че щяхме да бъдем чичо ми Лафкадио, Оливие и аз... или поне така си мислех. След като стоварихме останалия багаж в стаите си, двамата с Оливие се отправихме към трапезарията на хотела, за да се срещнем с Лаф.

Масивната каменна камина, покритите с плътна дървена ламперия стени, високите тавани и кристалните полилеи, колосаните покривки, на които вече бяха наредени масивни сребърни прибори, както и димящите кани с кафе, просторните прозорци, от които се откриваше красива гледка към заснежените ливади навън — всичко това говореше за тихата елегантност от времето между двете световни

войни, когато курортът Сън Вели бил построен до железопътната линия, за да дава подслон на богатите и прочутите край непознатите до този момент екзотични красоти на Айдахо Рокис.

Метр д'отелът ни придружи до голяма кръгла маса, резервирана за нашата група край един от големите прозорци. Голяма купа с кървавочервени рози в центъра украсяваше масата. Единствено на нея бяха поставени цветя. Неколцина посетители ни изгледаха дискретно, докато сервитьор бързо напълни чашите ни с вода, а друг донесе току-що опечени хлебчета. Метр д'отелът лично отвори бутилката „Дом Периньон“, която стоеше в кофичката с лед до масата, и напълни кристалните чаши за шампанско.

— Никога досега не са се отнасяли с мен така на това място — отбеляза Оливие, щом останахме сами. — Обикновено се държат хладно и поднасят студена храна.

— Имаш предвид виното и розите ли? — попитах. — Причината за тях е чичо ми. Много го бива в разхищението и показността. Целта е да се разтопят ледовете.

Точно тогава, в очевидно избран в сценария на чичо ми момент, през летящата врата влезе Лаф. Придружаваха го метр д'отелът, личният му помощник и непозната жена, както и няколко келнери. На няколко крачки от масата той спря, един по един освободи пръстите си от кожените ръкавици и едва тогава пристъпи напред, зад него се гънеше дългата до земята пелерина, негова запазена марка, което, естествено, привлече вниманието на всички посетители. Чичо Лаф никога не се боеше, че ще се загуби в тълпата, нито беше възможно: ползваше се със световна известност, още повече че образът му се мъдреше до почти всички обложки със записи на произведения на Франц Лист.

Докато прекосяваше с широки крачки просторното помещение, Лаф размахваше елегантен бастун с позлатена дръжка, сякаш се пазеше от избуяли бурени. Изправих се, за да го поздравя. Той разпери ръце да ме прегърне и плъзналата се от раменете му пелерина мигом бе подхваната от протегнатия пръст на Волга Драгонов — безупречният, роден в Трансилвания, личен помощник на Лаф, който я размахаше с широк жест, след което я преметна през ръка — хореографията на това движение бе изпълнена с такава артистичност и точност, че без съмнение бе репетирана.

Без да обръща внимание на ставащото зад гърба му, Лаф ме прегърна.

— Гаврошче! Каква прекрасна гледка си ти за изстрадалите ми очи! — усмихна се сърдечно и ме отдалечи леко от себе си, за да ме разгледа по-добре.

Келнерите като един се спуснаха към столовете ни и ги държаха отдалечени, докато решим най-сетне да седнем. Това автоматично доведе до стоенето ни прави до масата известно време, защото Лаф не можеше да търпи някой да му диктува какво да прави, най-малко от съсловието на обслужващия персонал. Той отметна бялата си, дълга до раменете, коса и продължи да ме оглежда.

— Станала си по-красива дори от майка си, когато беше млада — отбеляза.

— Благодаря ти, чичо. И ти изглеждаш чудесно. Искам да ти представя моя приятел Оливие Максфийлд.

Преди Оливие да успее да си отвори устата, младата жена, която придружаваше Лаф, пристъпи напред и той прегъна лакът, така че тя промуши дългата си елегантна ръка и я отпусна върху ръкава му. Правеше впечатление, че ръката бе лишена от каквото и да било украшение или лак например. Лицето ѝ изгря в усмивка.

— Много ми е приятно — рече Лаф. — Гаврошче, да ти представя моята спътница Бамби.

Бамби? Всички в помещението вече се бяха уверили, че тя е впечатляващо сексапилна.

Не можех да не призная постижението на Лаф. Жената нямаше нищо общо с обичайните екзотични красавици, които се въртяха около Лаф, след като смъртта бе отнесла Пандора, голямата любов на живота му. Тази тук бе наистина безупречна, една от най-красивите жени, които бях виждала. Лицето ѝ съчетаваше изящни черти с чувственост, меланхолични очи, пълни устни, високи скули и всичко това обрамчено с дълга руса коса. Облечена беше с кремав велурен гащеризон, достатъчно отворен на деколтето, за да даде възможност на съдържанието добре да се види. Съдържанието също си го биваше. Освен чувствената ѝ красота и още нещо привличаше като магнит вниманието върху нея — излъчването. От нея струеше необяснима трептяща светлина. Косите ѝ искряха като водопад при всяко движение на главата, кожата ѝ грееше като на сочен зрял плод. Раздалечените очи

просветваха от дълбоките си гнезда със струи от златни искри. Това наистина бе типът жена, за която потъваха кораби, заради която бяха разрушени и прочутите кули на Илиум^[1].

Може да разсъждавам от позицията на „гроздето е кисело“, но нещо не беше наред в тая жена.

— Много ми е приятно, фройлайн Бен — рече тя. — Вашият онкел, ми е говорил толкова много за вас. Мечтата на живота ми стана да се запозная с вас.

Гледай ти, мечтата на живота ѝ. Според мен не е кой знае каква цел. И въпреки акцента на човек, овладял „хохдойч“, в държането ѝ прозираше плиткоумието на едно не толкова надарено дете. Протегна към мен увисналите си като мокро пране пръсти и очите, които до преди миг ми се бяха сторили неизказано дълбоки, сега ми се видяха неизказано празни. Погледнах Оливие, който само сви печално рамене.

— Надявам се да се сближите като сестри — подхвърли Лаф и потупа ръката на Бамби.

Най-сетне пристъпи напред към масата, следван от келнерите, които стояха все така с леко приведен гръб зад столовете — сигнал за всички останали да го последваме. Прислужникът от Трансилвания Волга Драгонов, който умееше да предугажда всяко желание на Лаф с такава точност, сякаш мозъците им бяха свързани с невидима нишка, си намери място недалеч от вратата в другия край на помещението и се настани там със сгънатата пелерина в скута. Не знаех случай, при който Волга да е сядал на една маса с чичо ми или с когото и да било от семейството, дори в случая, когато прекарали два дни в Тирол, без никаква храна освен някакви жалки остатъци. Когато срещнах погледа му, посочих с пръст челото си и Волга ми кимна безмълвно, без дори да се усмихне. Известно бе, че никой не го е виждал да го прави.

— Бамби е изключително талантива челистка — сподели Лаф с Оливие, което привлече вниманието ми. — Всеки знае — продължаваше чичо ми, — че сръчните пръсти и уметото огъване на китката са важни качества за големите музиканти. Но малцина са наясно, че когато става дума за чело...

— Най-важно е как придържаш инструмента с бедрата си — довърших вместо него.

Оливие потисна надигналия се в гърлото му смях и посегна към чашата с вода.

— Да, така е — съгласи се Лаф и пое менюто от метр д'отела — Тялото на изпълнителя се превръща в част от инструмента и поглъща в известен смисъл музиката в пламенната си прегръдка.

— Разбирам — успя да промълви Оливие. Очите му не спираха да шарят по тялото на Бамби, което можеше да се равнява единствено с това на богините от Олимп.

— Ще взема *oeufs Sardou*^[2] — съобщи чичо Лаф на мъжа зад него. — Но със сос „беарнез“ и много лимон.

Оливие се наведе към мен и прошепна:

— Загубвам ума и дума в добро общество.

— Вие, младежи — обърна се чичо ми към мен, след като поръча и за Бамби, все едно тя бе малко дете, — може би ще искате да покарате ски днес следобед.

Посочих превързаната си ръка и поклатих отрицателно глава.

— В такъв случай ние двамата ще можем да проведем нашия малък разговор, докато другите спортуват. Но докато се храним, мисля, че няма да е зле да ви разкажа една история, която ще бъде интересна на всички...

— Семейна история ли? — попитах, като внимавах тонът ми да не е прекалено ентусиазиран. По телефона чичо ми беше съобщил, че ще ми разкаже нещо поверително.

— Не точно семейна — усмихна се Лаф. — Всъщност това е моята собствена история и съм убеден, че не си я чувала, тъй като и баща ти не я знае, както и другият ми полубрат Ърнест. Дори Бамби не я знае, макар да е от хората, които си мислят, че познават всички мои тъмни тайни.

Малко странна характеристика за кухата наглед красавица Бамби, чието изражение не подсказваше да е способна на какъвто и да е траен интерес към някакъв проблем.

— Въпреки доста интензивния си и дълъг живот, Гаврошче — продължи Лаф, — и до днес си спомням всеки аромат, всеки вкус и образ, минал покрай мен. Някой път трябва да ти разкажа философията си за това — ароматите са ключ за стигане до най-ранните спомени. Но най-трайните впечатления са тези на върховна

красота и върховно огорчение. В деня, когато срещнах баба ти Пандора, преживях комбинация и от двете.

До масата ни застана цяла процесия от сервитьори, които оставиха покрити блюда пред всеки и като по даден знак вдигнаха сребърните капаци. Лаф ми се усмихна и продължи:

— За да разбереш как започна всичко, най-добре да ти кажа първо за огорчението... после за красотата.

Роден съм в края на 1900 година в провинция Натал на източния бряг на Южна Африка. Името на мястото е дадено от самия Васко да Гама в чест на Рождество Христово, защото видял земята на този ден. Знамението на звездите е изключително: пет планети минавали едновременно през знака на Стрелеца. Най-важната от тях е Уран, символ на новия ред, очаква се тази планета да е предвестник на настъпването на новата епоха на Водолея, в която всеки момент ще навлезем. Човек би могъл да го нарече новия световен безпорядък, тъй като от древни времена се знае, че епохата на Водолея ще започне с драматично рушене на стария ред, който ще бъде сринат и отмит в морето от мощна вълна. Там в Натал за моето семейство този безпорядък вече бил започнал. Родил съм се в разгара на Англо-бурската война^[3], събитие, белязало този век с огън и кръв.

Две години след моето раждане бушува войната между пристигналите наскоро британски заселници и наследниците на холандците, дошли да живеят тук много преди това и които наричали себе си *boers* — селяни, немците имат същата дума *Bauer*, но ние англичаните ги нарекохме „бури“^[4]...

— Ние англичаните ли, чичо Лаф? — не се сдържах. — Винаги съм знаела, че произхождаме от африканерите^[5].

— Вероятно моят втори баща — твоят дядо Йероним Бен, е имал право да претендира за принадлежност към бурите — с мрачна усмивка отговори Лаф, — но истинският ми баща е англичанин, а майка ми — холандка. Смесената националност на моя произход и раждането ми в държава, раздирана от война, обяснява до голяма степен ненавистта, която изпитвах към проклетите бури. Войната отключи началото на верига от събития, които скоро щяха да погълнат света и да завъртят семейството в нескончаем водовъртеж и хаос. Достатъчно е само да се сетя за всичко това и жлъч се надига в гърлото

ми, както и нестихваща, изгаряща и неизмерима омраза към онези хора.

Божичко! „Нестихваща, изгаряща и неизмерима омраза“, какво беше това? Както повечето ми познати и аз до този момент смятах, че чичо Лаф е блестящ цигулар и твърде малко други неща в живота го интересуват, освен, да речем, какво парче да избере да изсвири, докато Рим гори, или какви са нагласите на обществото, та един мъж да не бърза да сваля панталоните си. Промяната в тона, която току-що забелязах, напълно променяше нещата.

Направи ми впечатление, че Бамби и Оливие също като мен не свалят очи от Лаф, напълно забравили храната. Лаф взе от чинията си обвитото във фин плат парче лимон и проби с вилицата си дупки в него, за да изцеди допълнителен сок върху соса „беарнез“. Погледът му обаче се рееше някъде далеч навън, към започващия лек сняг.

— Трудно е да се проумее дълбочината и болката на такива чувства, Гаврошче — обади се той, — докато не чуеш необикновената история на държавата, в която съм се родил. Казвам необикновена, защото в началото тя е била по-скоро търговско предприятие — компания. Така е и известна, като „Компанията“, и от самото начало създава напълно отделен свой свят на един загадъчен и малко известен континент. Този свят съществува в изолация, така непробиваема, както би било непробиваемо заграждение от трънливите храсти на горчивия бадем, който, между другото, е и символ на бурите и на тяхното желание да останат да живеят далеч от останалия свят...

ЖИВ ПЛЕТ ОТ ГОРЧИВ БАДЕМ

Няколкостотин години, откакто холандската Източноиндийска компания за първи път създава гарнизони по крайбрежието на нос Добра надежда, много бури се занимавали със скотовъдство, отглеждали стада овце и говеда, занимание, което ги правело помобилни от селяните, които обработвали земя. В момента, в който някое хрумване на компанията, продиктувано от алчността или желанието за власт, не им харесва, те просто се вдигали и се местели на ново място, където пасищата били по-зелени. Такова било поведението им при всеки опит на външна сила да им наложи някакви правила.

Така за по-малко от век преселниците бури постепенно превзели повечето земи, населявани до този момент от хотентотите, заработили ги заедно с децата им и подгонили и бушмените, все едно били диви животни. Щом си изберели място, където смятали, че ще останат по-дълго, тъй като вярвали, че са избрани от Провидението, на бърза ръка вдигали огради и ги укрепвали с живи плетове от горчив бадем, растение, известно с дългите си остри шипове. След време то стана и символ на *апартейда* — зародил се, за да предпази местното население от набези.

Така и щяло да си продължава, ако през 1795 година англичаните не завзели носа. По искане на оттеглилия се в изгнание принц Орански (по това време Холандия е завладяна от революционното правителство на Франция) Великобритания купува Кейп Колъни от холандците за шест милиона английски лири. Никой не се допитал за това до бурите колонисти, но и едва ли е било обичайна практика. Въпреки това те били вбесени, защото от този момент с тях наистина щели да се отнасят като с колония и никой нямало да се съобразява с досегашния им начин на живот.

Естествено, от Великобритания започнали да прииждат нови заселници, които пристигали с жените и децата си, както и мисионери, които влизали във вътрешността и проповядвали християнската вяра сред коренните жители. Мисионерите били сред първите, които се оплакали в Англия от начина, по който се отнасяли предишните заселници към коренните жители. След по-малко от четирийсет години от управлението на англичаните, през декември на 1834 година бил приет закон за освобождаване от робство, даващ свобода на всички роби в рамките на Британската империя, включително и на тези, заробени от бурите, действие, което бурите категорично не искали да приемат. И така започнало голямото преселение.

Хиляди бури, за да избягат от управлението на англичаните, се включили в този своеобразен поход през река Оранж и провинция Натал по посока на Северен Трансвал, предявявайки претенции към териториите на племената бечуана, като през цялото време водели кръвопролитни битки с племената зулу. Тези *Voortrekkers*^[6] живеели в нещо подобно на военизирани лагери на ръба на анархията, но продължавали да вярват, че са богоизбрани.

Вярата в собственото расово превъзходство на бурите била раздухвана до неимоверни размери от сепаратистката Реформаторска църква, един от най-пламенните привърженици на която бил младият Паулус Крюгер, който по-късно, като президент на Трансвал, бил и сред подстрекателите на Бурската война. Лидерите на тази Калвинистка църква били твърдо решени да осигурят хегемония на бурите: завинаги избрани, завинаги чисти, завинаги бели.

За да запазят чистотата на расата, Църквата организираща отвлечение на момичета без семейства и никаква друга перспектива от сиропиталищата в родината Холандия. Кораби, натоварени с девойки едва влезли в своята зрялост, се отправили към нос Добра надежда, за да доставят невести на непознатите бури в дивите земи на континента. В такъв един кораб през 1884 година пътувало младо момиче на име Ермионе, моята майка.

Майка ми току-що била навършила шестнайсет, когато разбрала, че ще бъде изпратена на африканския континент заедно с други момичета, за да бъдат омъжени за мъже, чиито имена дори не знаели. Произходът ѝ бил напълно неизвестен и най-вероятно е била незаконно дете. Израснала в сиропиталище в Амстердам, тя често се молела на Всевишния да ѝ изпрати някакво неочаквано събитие или приключение, което да внесе разнообразие в строгото, лишено от каквито и да било вълнения, всекидневие. Естествено, нямала предвид да бъде запратена на другия край на света и разменена като животно. Обучението ѝ при калвинистите било такова, че не можело да я подготви за брака. Онова, което дочувала да си шепнат останалите момичета, само увеличавало страха и ужаса ѝ.

При пристигането си на пристанището в Натал — не на себе си от дългото и бурно плаване, изгладнели и обезумели от тревога, че се разделят със света, който макар и бегло познавали — девойките били приветствани от тълпа пияни бури, техните евентуални съпрузи, които нямали никакво желание да чакат представителите на Църквата да им подберат подходяща невеста. Били тук, за да грабнат първото женско тяло, което им попадне.

Все още на палубата, Ермионе и останалите се гушали една в друга като уплашени животни и наблюдавали с ужас множеството

освирепели лица, които се тълпели пред мостика. Свещениците на борда се развикали към моряците да вдигнат обратно тесния мостик за връзка с брега, но гласовете им потънали сред рева на тълпата. Ермионе затворила очи и започнала да се моли.

Врявата била неистова. Подивели, пияните бури се втурнали на борда. Грабвали пиццните момичета, мятали ги на рамо, все едно са чували с брашно. Впилото се в Ермионе по-малко момиче мълчаливо изчезнало във водовъртежа от тела. Притисната към парапета, Ермионе обмисляла дали да не избере дълбоката вода пред вонящите грубияни наоколо.

Точно в този момент някой притиснал ръцете до тялото ѝ и тя се озовала във въздуха. Ритала и хапела невидимия си нападател, но той бързо пробивал тълпата, затягайки все по-силно хватката си, докато се движел към калните улици на пристанището, и не спирал да говори мръсотии в ухото ѝ. Ермионе била напълно замаяна, когато нещо се ударило в нападателя ѝ, той я изпуснал и тя се озовала на земята. Освободена от желязната му хватка, пролазила на четири крака, успяла да се изправи и побягнала — неясно накъде, когато усетила, че някой я хваща за ръката. Дланта му била хладна и уверена и нямала нищо общо с грубите лапи, която я стискали допреди малко.

Очите на човека били също толкова сини, колкото и нейните, със същите ситни бръчици в ъглите, появили се, когато се навел и се усмихнал. Усмивката му била на собственик. Той отстранил кичура коса, паднал върху лицето ѝ — жест на интимност, който предполага да са сами и да се познават от години.

— Ела с мен — рекъл човекът.

Нищо повече. Тя тръгнала след него, без да зададе какъвто и да е въпрос. Прекрачила с лекота тялото на предишния си нападател. Непознатият я качил на коня, завързан наблизко, и сам се метнал на гърба му зад нея.

— Казвам се Крисчън Алегзандър, лорд Стърлинг — прошепнал той в ухото ѝ. — Очаквах те, скъпа моя. От много, много време.

За неин късмет, Ермионе, моята майка, била изключително красива. Сребристорусата ѝ коса първа правела впечатление и се ползвала с огромен успех в Африка. Баща ми обаче изобщо не бил

това, за което се представял, макар малцина, включително и майка ми, да го знаели.

Ясно било, че Крисчън Александър, пети син на дребен земеделец от Хартфордшир, няма да наследи абсолютно нищо. Като съвсем млад заминал със свой приятел от детинство, син на местен свещеник, за Ориел, Оксфорд. Приятелят му заради крехкото си здраве ходел всяка година до Африка и баща ми имал и възможността, и далновидността да го придружава. Най-накрая двамата станали и съдружници в общо предприятие. Името на този приятел било Сесил Джон Роудс.

Сесил Роудс, който от малък боледувал, при второто им пътуване до Африка си дал сметка, че не му остава да живее много. Ала животът там и сухият въздух му се отразили благоприятно и с всяка следваща година той укрепвал. Още по време на първото им посещение на далечния континент, през късната пролет на 1870 година, когато двете момчета били едва седемнайсетгодишни, във фермата „Де Беерс“ били открити диаманти. И точно тогава Сесил Роудс получил прозрение.

Подобно на Паул Крюгер, който вярвал, че Божественото провидение бди над бурите, Сесил Роудс вярвал в добрата съдба на англичаните в Африка. Мечтаел диамантените полета да бъдат обединени в една компания, естествено, английска. Обмислял как да се построи британска железопътна линия от нос Добра надежда до Кайро, която да обедини британските владения в Африка. По-късно, когато били открити и големите златни залежи, той обявил британските претенции и над тях. Постепенно Роудс спечелил влияние и власт, а баща ми, благодарение единствено на приятелството им, станал много богат.

Когато през 1884 година шестнайсетгодишната Ермионе пристигнала от Холандия, баща ми, вече на трийсет и две, от десет години бил милионер благодарение на добива на диаманти. При раждането ми в края на 1900 година, майка ми била на трийсет и две, а в резултат на войната с бурите — баща ми бил мъртъв.

Всички вярвали, че вдигането на обсадата при Мафекинг, Лейдисмит и Кимбърли ще сложи край на войната. Областта Трансвал била присъединена към британските територии, а Паул Крюгер избягал в Холандия, всичко това само два месеца преди моето раждане. Много англичани си събрали багажа и се прибрали в

родината. Но партизаните в планините продължавали военните действия още цяла година, ето защо англичаните подбрали жените и децата от размирните селища на бурите и ги затворили в ограждения, които може да се считат за предвестници на съвременните концентрационни лагери. Баща ми починал вследствие на усложнение от получена рана край Кимбърли, а Роудс напуснал божия свят две години по-късно — крехкото му здраве не издържало дългите обсади. Крюгер пък срещнал смъртта две години след това в Холандия. Така се сложил край на една епоха.

Но както е известно, всеки край е начало на нещо ново. Сложено било началото на партизанските борби и войните на терористите, на концлагерите и на практиката на геноцида. Зараждането на ярката нова ера дължим до голяма степен на бурите, макар че англичаните бързо ги догониха и не закъсняха да направят своя принос в отвратителните практики.

След смъртта на баща ми Сесил Роудс създал на името на майка ми значителен финансов фонд, към който годишно се добавяли и част от печалбите от общия им бизнес — диамантената концесия „Де Беерс“. Друга щедра сума от личното си състояние отделил за моето отглеждане и образование, в знак на благодарност към баща ми за всичко онова, което той свършил като представител на Великобритания в Южна Африка.

Организирайки всичко това в помощ на бедната вдовица Ермионе Алегзандър, господин Роудс не взел предвид няколко много важни обстоятелства: майка ми не била добре образованата, разумна англичанка, което името лейди Стърлинг вероятно подсказвало, а бедно холандско момиче, отгледано в калвинистко сиропиталище. Целият ѝ житейски опит се заключавал в живот в богато имение, ръководено от по-възрастен предан съпруг. Пропуснал също така, че тя била само на трийсет и две години и все още много красива с едно току-що родено бебе (тоест аз). На всичкото отгоре била най-богатата жена в Африка, а може би и в целия свят, което я правело още по-привлекателна.

Господин Роудс пропуснал всичко това, а най-вероятно и тя не е мислила за тези обстоятелства, защото истината бе, че тя не беше нито алчна, нито се интересувахе кой знае колко от материалната страна на живота. Ще се намерят обаче, и то много скоро, хора, които ще се сетят

за всичко. Човекът, който действал най-чевръсто, естествено, бил Йероним Бен.

За онези, които познавали Йероним Бен като индустриален магнат и безмилостен търговец, вероятно би било трудно да повярват, че в годината след моето раждане — 1901, той се появил в живота на майка ми като беден калвинистки пастор, изпратен от църквата да ѝ вдъхне утеха в скръбта и да ѝ посочи обратния път към тяхната вяра, към нейния народ.

Очевидно майка ми го последвала без никакво колебание, и то много скоро след първата им обща молитва. Само че го последвала не към вярата, а към прегръдките му. Три месеца след срещата им, бил съм само на шест месеца, те се оженили.

Трябва да се добави, че като оставим настрана религията, интересът на Йероним Бен към скърбящата вдовица бил очевиден. Дагеротипните фотографии от онова време отразяват точно мъжа, когото познавах от детството си. Често сравнявах снимката на покойния си баща с тази на пастрока ми. Баща ми гледаше от снимките със светли, ясни очи, имаше красиви мустаци и все едно дали във военна униформа, или в костюм на джентълмен, около него витаеше романтичната атмосфера на авантюрист. От Йероним Бен, обратно, се излъчваше нахалство и дебелацина. Ние днес бихме го нарекли „говедо“. Беше от хората, които веднага разбираш, че погледне ли жена, сякаш я опипва. Не се съмнявам, че чудесно знаеше как да използва ръцете си и вероятно го е правел често най-вече за да пребърква джобовите на хората, и всъщност така бе натрупал състоянието си. Как можех да знам, че вече се е заловил с нашите джобове.

В края на войната, бил съм на две години, майка ми родила Ърнест. Когато той станал на две, а аз на четири, ме изпратили в пансион за малки деца в Австрия, където, ми обяснили, много скоро семейството щяло да се премести. Бях вече на шест, когато получих писмо в Залцбург, където учех, че ми се е родила сестра — Зоуи.

Вече бях навършил дванайсет, когато ми съобщиха, че ще отида до Виена с влака, за да се срещна със семейството си. За първи път от осем години щях да се видя с майка си. Нямаше как да знам, че това ще е и последната ни среща.

Научих, че е на смъртно легло още преди да съм я видял.

Сложиха ме да седна в един голям, тапициран с твърда кожа, стол, пред висока двойна врата в огромно преддверие и ми казаха да чакам. До мен от лявата ми страна седяха две непознати деца — Ърнест и Зоуи, моите брат и сестра. Зоуи се въртеше неспокойно и непрестанно подръпваше от къдравите си коси внимателно завързаните там панделки.

— Мама не иска да нося панделки! — мърмореше тя. — Толкова е болна и те ще я одраскат, когато се наведе да я целуна.

Странно дете беше тя. Едва шестгодишна, тя имаше поведение на пруски офицер. Докато сериозният Ърнест, макар да говореше с характерната носова интонация, която аз също имах, но почти бях загубил след осем години, прекарани в пансиона в Австрия, се държеше с маниера на човек от ранга поне на хунския вожд Атила.

— Сигурен съм, че бавачката ти не иска да ядоса господарката си, като е завързала тези панделки, с които може да я одраскаш — обадох се по едно време аз с надеждата, че ще я успокоя.

Усещах, че „господарка“ не е много точно определение за жената, която, както ми казаха, лежи зад тази врата и която аз поне наричах в мислите си „мамо“. Дори не знаех какво ще изпитам, когато най-сетне я видя, защото почти не я помнех.

Брат ни Ърнест едва-едва отронваше по някоя дума — просто седеше до Зоуи със скръстени в скута ръце. Той беше бледо, почти безупречно, но по-красиво копие на ъгловатия профил на баща си, облагороден от прекрасните пепеляворуси цветове на майка ни. На мен тогава ми се стори наистина красив като ангел. Такава комбинация в момчешко училище като моето едва ли би намерила подходящо одобрение.

— Тя умира там — съвсем делово ме информира Зоуи и малката ѝ ръка посочи високата затворена врата. — Може никога вече да не я видим, така че най-малкото, което могат да направят, е да ме пуснат, за да ме целуне за сбогом.

— Умира ли? — попитах и чух как думата отекна в сумрака на просторните помещения. Усетих необяснима тежест в гърдите си. Как така моята майка умира? Беше толкова млада, когато я видях за последен път. Млада беше и на снимките, които държах в шкафчето си

— и млада, и много красива. Можех да приема, че е болна, но смъртта беше нещо, за което изобщо не бях готов.

— Ужасно е — не млъкваше Зоуи. — Наистина е отвратително. Мозъкът ѝ се излива навън. И не е само мозъкът... нещо гнусно и лепкаво расте вътре в главата ѝ. Трябвало да пробият дупка, за да не се размаже...

— Зоуи, престани — опита се да я спре Ърнест. После обърна тъжно очи към мен — светли, сиви очи с много дълги тъмни мигли.

Бях потресен. Но преди да успея да се съвзема, високата врата се отвори и Йероним Бен излезе в преддверието. Не го бях видял по-рано вечерта, когато дойдоха да ме посрещнат на гарата. Едва го познах с широките рунтави бакембарди, които бяха на мода тогава, но лицето му въпреки тях оставаше добре изваяно, мъжествено и силно, лишено от мекото добродушие, което познавах от общуването ми с хората от по-висшата класа в Австрия. Човекът пред мен се владееше и очевидно не се вълнуваше много от ужасите, които Зоуи току-що разказа.

— Лафкадио, можеш да влезеш да се видиш с майка си — съобщи той.

Стъпих на пода, но усетих, че коленете ми омекват и твърда буца е заседнала в гърлото ми като парче лед.

— И аз идвам — отсече Зоуи, скочи на пода и мушна решително малката си ръка в моята. Тя тръгна напред и ме повлече. Пастрокът ми продължаваше да стои на пътя ни. Съвси едва забележимо вежди и сякаш се готвеше да каже нещо. В този момент Ърнест, който също стана от мястото си, се нареди до нас.

— Всички ние, децата, ще отидем — тихо рече той. — Знам, че татко ще одобри, защото така мама най-малко ще се измори.

— Правилно — отвърна Йероним след кратко мълчание и най-сетне се отстрани от пътя ни към отворената врата.

Това бе първият път, по-късно щеше да се окаже, че не и последният, в който ще стана свидетел на самообладанието на Ърнест пред непреклонната воля на Йероним Бен. Никой друг не бе способен на подобно нещо.

Въпреки богатството на моя баща и разкоша, които помнех от плантацията ни в Африка, както и великолепните сгради, които бях видял в околностите на Залцбург, никога в младия си живот не бях попадал в толкова пищно обзаведена стая. Тя ми се стори като

катедрала — с високи тавани, богата мебелировка и украшения, многоцветни осветителни тела по стените и тавана, големи вази от цветно стъкло и много красиви скъпи предмети стил Бидермайер.

Зоуи бе успяла да сподели, докато седяхме и чакахме в преддверието, че подовите на къщата вече са снабдени с новия вид отопление — електрическото, за което бях чувал, че още преди десетина години е инсталирано от самия Томас Алва Едисън в двореца Шьонбрун, тук във Виена. Стаята на майка ми обаче бе огряна от топлата жълта светлина на газови лампи и се отопляваше от огъня в камината, скрит зад ниски стъклени прегради в отсрещния край на помещението.

Надявам се никога да не ми се наложи да виждам гледката, която се разкри тогава пред мен на отпусната в огромното легло жена, с лице по-бяло от дантелите на спалното бельо. Майка ми се бе стопила. Заприлича ми на изсъхнала черупка, която вятърът всеки миг ще откърши и отвее. Шапчицата, с която бе покрита главата ѝ, не можеше да скрие факта, че косата ѝ е била обръсната, но, слава богу, скриваше поне следи от манипулациите, които вероятно бе претърпяла.

Никога нямаше да повярвам, че това е майка ми. В спомените ми на четиригодишно хлапе тя бе красива жена, която ми пееше с хубавия си глас, за да ме приспи. Когато сега извърна към мен прозрачните си воднисти очи, единственото, което ми се поиска, бе да избягам и да заплача. Не искам да мисля за загубеното си детство, за това, че съм бил изоставен, все неща, които нито можеха да бъдат върнати, нито поправени.

Вторият ми баща седеше, опрял гръб на тъмната ламперия до вратата, и не отделяше студени неподвижни очи от леглото. Няколко прислужнички се суетяха около огнището, други плачеха, прегърнати, докато наблюдаваха как ние, трите деца, прекосяваме стаята, за да се приближим до майка си. Нека бог ми прости, но единственото, което ми се искаше в този момент, бе тя да изчезне. Почувствах как малката ръка на Зоуи стиска пръстите ми окуражително и в този момент чух Ърнест да казва:

— Мамо, Лафкадио е тук. Би искал да му дадеш благословията си.

Устните на майка ми се раздвижиха и Ърнест отново се притече на помощ, като повдигна Зоуи, която се покатери до възглавницата и

пое чашата вода, която Ърнест наля. Момиченцето започна капка по капка да навлажнява пресъхналите ѝ устни и да предава какво е казала майка ми. Бе странно да чуваш как може би последните слова на умираща жена излизат през розовите устни на шестгодишно момиченце.

— Лафкадио — каза майка ми чрез Зоуи, — благославям те с цялото си сърце. Искам да знаеш колко много ме боли от това, че бяхме разделени толкова дълго време. Пастрокът ти смяташе... ние бяхме убедени, че... че така е най-добре за твоето образование.

Макар и чрез Зоуи, очевидно бе, че ѝ е много трудно да говори и искрено се молах това да свърши вече. През годините си бях представял как ще се срещна отново с мама, но тези картини нямаха нищо общо със случващото се сега: раздяла пред очите на разплакани непознати. Чувствах се ужасно и се молах само да свърши. Бях толкова разстроен, че едва не пропуснах най-важните думи:

— ...и вторият ти баща бе така добър да те осинови и да поеме отговорността да се грижи за теб и за образованието ти, все едно си негов собствен син. Надявам се да се обичате и да се грижите един за друг. Днес подписах документите и ти вече се казваш Лафкадио Бен, пълноправен брат на Ърнест и Зоуи.

Осиновен ли? Всемогъщи боже! Как може да съм син на човек, когото дори не познавам? Нямах ли и аз право на глас? Точно този ли ужасяващ сметкаджия, който се бе промъкнал в леглото на майка ми, щеше да контролира оттук нататък моето образование, моя живот и собствеността на семейството? Потресен, си дадох сметка, че след смъртта на майка ми оставах съвсем сам. Обзе ме гняв, отчаян силен гняв, присъщ най-вече на децата, които са напълно безсилни да управляват собствената си съдба.

Готвех се да избягам от стаята, защото плачът се надигаше неудържимо, когато усетих нечия ръка на рамото си. Очаквах това да е пастрокът ми, който до преди миг стоеше до вратата, но когато вдигнах очи, с изненада забелязах непознато изумително създание, което ме наблюдаваше с невероятните си зелени очи, в дъното на които искреше сребрист блясък — това бяха очи на диво животно. Лицето ѝ, обрамчено от гъста буйна коса, ми напомни за рисунки на ондини — митичните същества, които излизат от морските дълбини. Стори ми се направо умопомрачителна. И колкото и да бях млад, бях готов да се

поддам на чара ѝ, забравяйки абсолютно всичко за Йероним Бен, за бъдещето ми, за отчаянието... дори за умиращата си майка.

Акцентът на жената бе чуждестранен, а гласът — плътен и звучен, все едно в гърлото ѝ бяха скрити медни звънчета.

— Това значи е нашият млад лорд Стърлинг — усмихна се тя. — Аз съм Пандора, приятелка и компаньонка на майка ти.

Така ми се стори или тя наистина наблегна на думата „майка“. Видя ми се прекалено млада за компаньонка, но тя каза и „приятелка“. Йероним приближи, за да ѝ каже нещо, но Пандора се дръпна, все едно не беше го забелязала, и пристъпи към леглото.

Вдигна Зоуи, сякаш бе една от възглавниците зад гърба на майка ми, и с лекота я преметна през рамо. Момиченцето ме изглежда от висотата на новото си положение и повдигна многозначително вежда, сякаш споделяше любопитна тайна.

— Фрау Ермионе — прошепна Пандора на ухото на майка ми, — ако бях фея, която ви обещава да изпълни три ваши желания преди края, по едно за всяко от децата ви, какво бихте поискали за тях?

Слугите си зашепнаха развълнувано — бяха изумени, както и аз самият, от решителния начин, по който новодошлата игнорира господаря на дома и се държеше с предстоящата смърт на господарката и последните ѝ желания, все едно играеше някаква салонна игра.

Много по-изненадваща бе промяната, която настъпи у майка ми. Смъртната бледност отстъпи място на розов цвят по бузите. Блажена усмивка озари лицето ѝ, щом погледите на двете се срещнаха. Мога да се закълна, че в първия миг нито една от тях не продума. След доста време мама кимна.

Пандора, на чието рамо все така висеше Зоуи, се извърна към нас двамата.

— Както знаете, деца, изричането на желания на глас носи лош късмет и магията се разваля. Затова ще прошепна на ухото на всеки от вас желанието на майка ви.

Може Пандора наистина да беше фея или магьосница. Тя плъзна Зоуи надолу върху леглото и развърза една по една твърдите панделки.

— Горкото ми момиченце, накичили са те като коледно дърво — бе краткият ѝ коментар. Сетне, все едно бе чула разговора ни в преддверието, тя измъкна едно по едно колосаните парчета плат от къдравите коси, шепнейки в ухото ѝ желанието на нейната майка. —

Сега може да отидеш да целунеш майка си — рече на глас — и да ѝ благодариш за заръката.

Зоуи пролази по голямото легло и изпълни всичко, което ѝ бе казано.

Пандора доближи Ърнест, прошепна в ухото му желанието за него и последва същата процедура.

Трудно ми беше да повярвам, че за мен щеше да има някаква майчина заръка, след като, макар и по заобиколен начин, само преди минути ми беше казано, че съм продаден като стока на Йероним Бен, който едва ли щеше да се колебае много, за да разруши всичките ми надежди, както го бе правил досега. Защо да не го направи и с бъдещите ми надежди?

Може и да си въобразявах, но когато Пандора приближи с леко шумолене на копринената си сива рокля до мен, Йероним, който все още бе недалеч от мен, целият се стегна. За пръв път, откакто бе влязла в стаята, тя даде да се разбере, че го е забелязала, но го изгледа спокойно и право в очите, не можах обаче да разбера какво означава изражението ѝ.

Отпусна ръка на рамото ми и наведе глава до лицето ми, така че бузата ѝ почти докосна моята. Долових аромата на кожата ѝ и познатите вече тръпки пробягаха по тялото ми. Думите, които обаче тя прошепна, накараха кръвта да замръзне във вените ми.

— Не бива да показваш каквато и да е реакция за каквото и да било. Прави каквото ти казвам — бързо редеше тя. — Присъствието ти излага всички ни на голяма опасност и най-вече теб. Не мога да ти обясня нищо, докато не те изведе вън от тази къща, пълна с врагове, с лъжи и болка. Ще се опитам да го уредя утре, разбра ли ме?

Опасност ли? Каква е тази опасност? Нищичко не разбирах, но кимнах, за да потвърдя, че няма да реагирам по никакъв начин на нищо. Усетих как пръстите ѝ стисват рамото ми, след което тя се върна при леглото на майка ми и взе отпуснатата ѝ длан в ръка.

— Фрау Бен е щастлива, че най-сетне децата ѝ се събраха при нея — обърна се Пандора към слугите. — Кратката среща обаче изцеди силите ѝ и сега е добре да я оставим да си почине.

Преди слугите да са се изнизали през вратата, тя се обърна към моя пастрок:

— Хер Бен, жена ви също така помоли да се разпоредите фиакърът да е готов за утре сутринта, за да мога да заведа децата на разходка във Виена, преди Лафкадио да се върне в училището си.

Очите на Йероним Бен, който все още стоеше някъде между вратата и леглото, просветнаха особено. Той се поколеба за миг, но в крайна сметка кимна леко с глава.

— С удоволствие — процеди той, макар да не личеше, че изпитва удоволствие. След това се обърна на пета и напусна стаята.

Когато на следващата сутрин излязохме, навън валеше сняг. Мрачното небе и суровото време не можеха да помрачат възбудата на Зоуи, която бе във възторг, че е участник в някаква загадка, особено такава, в която е включен и новият ѝ брат, когото тя можеше да наставлява и тормози. Едва изчака слугите да я подготвят и увият в дебели дрехи и ме повлече към конюшните, където ми показва специалното превозно средство за децата — фиакър с четири коня, вече готов с впрегнати животни по нареждане на господаря на дома и кочияш на капрата. В други отделения се виждаха двуместен екипаж, чулове за конете и лъснатия семеен автомобил.

Цяла нощ се бях мятал в леглото в догадки за това, какво ли означаваше тайнственото послание на Пандора.

Вече на топло в затвореното купе на фиакъра, докато подскачахме по калдъръмените улици на Виена, която за първи път можех да разгледам, ми направи впечатление, че Ърнест поглежда няколко пъти тревожно към тънкото прозорче, което ни отделяше от кочияша. Ето защо реших, че е най-добре да си държа езика зад зъбите и да чакам подходящия момент. Колкото и да се мъчех да измисля, не можех да предположа каква ще е тази опасност, която би заплашвала едно дванайсетгодишно момче в дом като този на Бен, където си заобиколен от прислуга и видимо благополучие.

— Бил ли си някога в увеселителен парк? — прекъсна мислите ми Пандора с усмивка. — *Фолксспратер*, или народният парк, навремето е бил мястото, където ловувал император Йосиф Втори — брат на Мария Антоанета и покровител на Моцарт. Днес в него има най-различни забавления — въртележка например. Сяда се на дървени коне, монтирани върху един голям кръг, който започва да се върти, и ти имаш чувството, че яздиш. Тук в Пратера освен коне са направили и най-различни други животни — цяла зоологическа градина.

— Папа не ни позволява да ходим в Пратера — обади се Зоуи и по гласа ѝ пролича колко е нещастна от този факт.

— Пълно било с работници от нисшата класа, които пият бира и ядат наденички — обясни Ърнест. — Когато споменах, че може би, щом е толкова студено, те не ходят там, татко каза, че Пратерът е затворен през зимата. Дори голямото колело с люлеещите се седалки не работело.

— Както обикновено баща ви е наполовина прав и наполовина греша — отбеляза Пандора закачливо, нещо, което бе учудващо за момиче в нейната позиция в семейство с вида господар, какъвто беше Йероним. — През зимата може наистина да е затворено, но пък аз имам там познати и те могат да отворят някои от съоръженията въпреки лошото време.

Когато стигнахме пред парка, времето бе станало още по-студено. Мястото изглеждаше голо и пусто и очевидно нищо не работеше. Бариерите пред портите бяха спуснати и нашият фиакър не можеше да премине по-нататък. Зоуи бе съкрушена.

— Не е далеч — съобщи Пандора. — Лафкадио, качи Зоуи на раменете си и я пренеси през онези прегради. Преминем ли оттатък заграждението, вътре е лесно.

Оставихме кочияша с конете под един навес, Пандора запретна полите на дългата си рокля и един по един заобиколихме барикадите. Много скоро се озовахме вътре в парка. Когато стигнахме широката Хаулталее с малък параклис, обиколен със старателно подрязани дървета, където пътеките бяха почистени, свалих Зоуи от раменете си.

— Лафкадио, сега вече можем да ти кажем онова, което нямаше как да ти съобщим снощи — започна Ърнест. — Татко не искаше да идваш във Виена. Имаше много кавги по този въпрос. Ако не беше Пандора, ти изобщо нямаше да си тук.

Кавги заради мен? Обърнах очи към Пандора.

— Доколко познаваш пастрока си? — попита тя.

— На практика изобщо не го познавам. Близко осем години не съм виждал майка си, да не говорим за него. — Макар да ми се повдигаше от мисълта, че сега съм законен син на Йероним Бен, не ми беше удобно да го казвам пред собствените му деца.

— Ние двамата със Зоуи също не го познаваме много — сподели Ърнест, докато подритваше снега наоколо с излъсканите си високи

ботуши. — Все е на някакви важни събрания или пътува по работа. Но не оставаме и сами с майка ни: учителя ми, бавачката на Зоуи или някой от слугите винаги е наоколо. Също както беше снощи.

— Майка ти е нещо като затворник в собствената си къща — поясни Пандора. И понеже видя колко съм изумен, тя продължи: — Не искам да кажа, че е била прикована с вериги на някой таван. Но от деня, в който са се преместили във Виена преди осем години, на нея не ѝ е разрешено да остава сама. Освен това цяла орда слуги я следят и четат дори писмата ѝ. Няма нито приятели, нито посетители и никога не е напускала къщата без придружител.

— Вчера ти сама каза, че си нейна приятелка — посочих.

През всичките тези години се бях мъчил да разбера защо майка ми ме е изоставила. Още повече, че при нея бяха останали другите ѝ две деца. Вярвах, или по-скоро ми се искаше да вярвам, че зад всичко това стои пастрокът ми. Дали наистина той беше този зъл демон, или просто си го бях въобразил? Разкритията на Пандора тепърва започваха.

— Когато преди дванайсет години майка ти се омъжила за Йероним Бен — подхвана тя своя разказ, — той преобразувал състоянието на баща ти, включително и интересите на майка ти в мините, в международен индустриален консорциум с толкова широка сфера на дейност, че вече било невъзможно да бъде управляван от далечна Африка, а трябвало да се премести в някоя от световните столици, каквато е Виена. Много скоро вторият ти баща разбрал, че в този град не е достатъчно жена ти да е богата и красива и безропотно да ти позволява да използваш състоянието ѝ. За да те приемат в богатите светски салони, били необходими и други социални умения. Един беден холандски калвинист би могъл много бързо да бъде забравен от обществото на благоденстваща католическа Австрия, ако жена му е необразована и като майка ти произхожда от сиропиталище. Необходимо било, освен богатството си, тя да владее и някои познания в областта на изкуството или музиката поне, нещо, което тя нямало как да покаже.

Точно в това бил и нейният късмет. Макар да била под строго наблюдение вътре в къщата, на Ермионе ѝ било позволено да избере учители, които да образуват нея и децата. Тъкмо тези уроци ѝ дали за първи път възможност да остане сама, макар и за кратко, с някой,

който не е под пълен контрол на съпруга ѝ. Така се срещнах аз с майка ти. Преди мен тя бе интервюирала много други кандидати, но след кратък разговор с всеки от тях бързо разбирала дали отговорят на един таен неин критерий.

— Таен критерий ли? — попитах.

Пандора ме гледа известно време с доста странно изражение и едва тогава продължи:

— Нямало да приеме никой, който не е тясно свързан със Залцбург.

— Залцбург! — не се сдържах. — Майка ми е искала да ме намери, но той не ѝ е давал, нали?

Пандора кимна в знак на потвърждение.

— Август Густл, млад виолист, студент в Музикалната консерватория на Виена, който дава уроци по цигулка, за да може да си плаща наема, е от Залцбург и знае, че аз имам семейство там. При разговора си с майка ти той споменал моето име и така станах учителка по музика в дома на семейство Бен.

— Пандора те откри в Залцбург — звънна гласчето на Зоуи, която твърде дълго се бе сдържала да не се обади. — Така мама, Ърнест и аз научихме сума ти неща за теб!

— Но вие никога не сте идвали в Залцбург — заявих.

— Така ли мислиш? — вдигна вежди само Пандора.

Вече бяхме стигнали централната част на парка. Там, на мястото, където се събираха всички алеи, бе инсталирано гигантското колело, за което бе споменал Ърнест, със закачени на него сребристи люлки и толкова високо се издигаше над земята, че направо се губеше в надвисналите облаци. Положително в ясен ден от най-високата му точка можеше да се види цяла Виена. Недалеч от него се виждаше и въртележката, върху която в кръг бяха прикрепени неподвижно фигури на щрауси, жирафи и елени под формата на столчета и в този мрачен зимен ден, с наветите преспи сняг, изглеждаха доста не на място. Огромният диск се движеше напълно необяснимо за мен, защото не виждах някой да го бута. Сякаш въртележката ни бе чакала.

Недалеч оттам, на една каменна пейка с гръб към нас седеше мъж с дебело вълнено палто и плетена шапка. По едно време той се изправи и се обърна към нас.

— Защо пастрокът ми е настоявал да бъда далеч от майка ми през всичките тези години? — дръпнах ръката на Пандора. — Коя майка би допуснала такова нещо? Дори да е била затворена, както ти каза преди малко, положително е можела тайно да ми изпрати някакво писмо за всичкото това време...

— По-тихо — нетърпеливо ме прекъсна Пандора. — И снощи ти казах, че си в опасност. Застрашен си дори тук, на това самотно място, защото някой може да те чуе. Става дума за пари, Лафкадио, за парите на твоя баща Крисчън Алегзандър, петдесет милиона английски лири в златни кръгеранди^[7] и ценни акции в мините. За тях се грижи попечителски фонд, за да може майка ти да живее с част от доходите от тези акции до края на живота си, а другата част е предназначена за теб при евентуална нейна смърт. Сам видя, че тя е на смъртно легло. Той иска да сложи ръка на парите и затова я накара да подпише документите за осиновяване, като я заплаши, че ако откаже, ще лиши всички деца от средства. Жената и без това изгаря от тревога какво ще се случи с децата й...

— И Ърнест, и аз искаме да избягаме с теб — довърши Зоуи.

— С мен ли? — стъписах се. Мозъкът ми щеше да се пръсне. — Но аз не се готвя да бягам? Къде бих могъл да отида? А и какво ще правя?

— Мислех, че умееш да пазиш тайна — обърна се Пандора към момиченцето и подръпна една от буклите, подаде се изпод кожената ѝ шапка. След това продължи към мен: — Искам да се запознаеш с моя братовчед Дакиан Басаридис, който ще ти обясни нашия план. През зимата той работи тук като охрана в Пратера, а през лятото...

Мозъкът ми бе отказал да функционира. Младият мъж с дългото палто се приближи с усмивка и улови ръката ми между своите, изгледа ме така, сякаш имахме обща тайна! А ние наистина имахме. Бях се вцепенил от изненада. Бавно и постепенно мисловният ми процес се възстанови и парченцата от пъзела започнаха да се нареждат.

С никого до този момент не бях споделял тайната си страст, която пазех само за себе си като спасителен остров през дългите години на самотното си детство. Откакто бях ученик в Залцбург, всеки ден след училище се скривах в малка гора и часове наред свирех на цигулка — малка като играчка. Някой ми я беше подарил. Дори наставниците ми в училище не знаеха за тези мои занимания.

Ала съществуват граници на възможностите, колкото и голямо желание да имаш за един толкова сложен инструмент, да не говорим, че уроците си получавах единствено от стоене пред вратите на „Моцартеум“. Всичко това се промени преди около година, когато срещнах в гората мургав млад мъж, който вървеше и свиреше на виолата си. Звучите, които този човек изтръгваше от инструмента си, ми се сториха толкова съвършени, сякаш душата му се сливаше с въздуха в дълга страстна прегръдка. Този човек правеше любов с вятъра.

В този ден непознатият, чието име никога не научих, стана мой учител. И ето го сега стои пред мен и Пандора твърди, че е нейният братовчед Дакиан Басаридис. Срещах се с него няколко пъти в седмицата и той ме учеше. Излизаше, че е бил изпратен от майка ми и Пандора да ме намери.

— Майка ти наистина има последна заръка за теб, Лафкадио — обади се Пандора, докато вдигаше Зоуи на въртящата се платформа на въртележката. — Когато ѝ споменахме за твоята дарба, тя започна да се моли да станеш велик цигулар — най-великият на света. Запазила е таен частен фонд за теб, създаден на твое име от кръстника ти господин Роудс, за този фонд пастрокът ти не знае абсолютно нищо. Сумата не е голяма, но е напълно достатъчна, за да плати музикалното ти образование, когато си готов за това. Дакиан е съгласен да те подготви за влизане в консерваторията. Ако Йероним спре издръжката ти в училището, има къде да те настаним да живееш. Какво мислиш за плана на майка ти, одобряваш ли го?

Дали го одобрявам? В рамките на един-единствен ден светът ми се преобърна няколко пъти: от перспективата да прекарам остатъка на живота си като затворник при втория си баща, до възможността да се потопя в легло от рози и нарциси, където всичките ми мечти можеха да се сбъднат.

Когато се връщах по-късно към този ден в заснежения Пратер, имах чувството, че всичко се е случило за секунди, а всъщност разговорът ни трябва да е траял часове. Дакиан свири на цигулка с вкочанените си от студ пръсти, не можел да пусне топъл въздух за музикалния инструмент, който озвучаваше движението на въртележката. Пандора тананикаше през вълнения си шал, от който се вдигаше пара. Зоуи подскачаше и танцуваше, а ние двамата с Ърнест

бяхме яхнали аз — вълк, а той — орел с разперени криле. От време на време децата си шепнеха или шепнеха на мен какво ще стане, когато майка ни вече няма да я има. Не бях свикнал да съм част от група, наречена семейство.

Така и не можех да проумея каква е ролята на Пандора как бе станало така, че точно тя бе поела ролята на вълшебница в тази къща. Възторгът ми от това, че се открива възможност отдавнашната ми мечта да се сбъдне, бе толкова голям, че щяха да минат години, преди да успея да открия отговорите на толкова важни въпроси.

Първата разходка в живота ми с членове на семейството бе нарушена от появата на още едно лице, което се зададе от алеята.

— Божичко, това е Лъки — възкликна Пандора, смъкна шала от устата си и улови ръкава на братовчед си. — Как е разбрал, че сме тук?

За мен появата на този човек, чието присъствие прекъсна мечтите ми, съвсем не беше щастлива. Дали не идваше да ни прибере и заведе у дома? Кацнал на гърба на своя вълк, следях неговото приближаване.

Слаб, с продълговато бледо лице, той бе по-възрастен от Пандора, трябва да беше около дваисетгодишен, а може би и повече. Носеше поизтърган, но грижливо изгладен костюм, артистично завъртян около врата шал и нямаше шапка на главата си, въпреки студеното време. Копринената кестенява коса бе подстригана в модерния за времето романтичен стил и той отмяташе от време на време кичурите, които падаха над очите му. Потупваше с ръце гръдния си кош, за да се стопли. Когато наближи достатъчно, успях да видя наситено синия цвят на очите му, от които човек трудно откъсваше поглед.

— От толкова време те търся, фройлайн, че заприличах на ледена шушулка — провикна се той към Пандора.

Зоуи тутакси се намеси:

— Лъки, моля те, моля те, ела на въртележката да потанцуваш с мен.

Така разбрах, че човекът се казва Лъки.

— Истинските мъже не танцуват, либхен — намигна ѝ той. — Освен това съм дошъл да покажа нещо много по-интересно на всички ви. Трябва да отидем да го видим днес. Затварят следващата седмица музея Хофбург за ремонт, а проклетите виенчани са толкова

gemütlich^[8], много добре знаят кога да го отворят отново. Ще съм заминал много преди това. Взел съм билети за всички ви за Хофбург.

— Много съжалявам, че си минал целия този път в студ като днешния, Лъки — рече Пандора. — Обещах на фрау Бен да покажа на сина ѝ Виена. Всеки момент той трябва да се върне в училището си.

— Значи това е още един представител на семейство Бен... От английския клон, от бурите? — попита Лъки.

Не го поправих относно принадлежността ми към бурите, но така и не разбрах как човек от далечна Виена и от очевидно по-нисша класа, толкова, че дори няма пари за едно палто или поне такова като на Дакиан, може да познава семейството ми.

— Лъки беше известно време съквартирант на Густл, Лафкадио — обясни Пандора. — Густл е музикантът, за когото ти говорих, онзи, който ме запозна с майка ти. Приятели са от гимназията и дори написаха заедно опера.

— От много време не съм се виждал с него — усмихна се широко Лъки. Сетне се залови за пръчките на въртележката и се насочи към вълка, който яздех. Когато ме наближи, ми каза доверително, все едно това беше наша тайна: — Пътищата ни са различни. Густл се стреми по-скоро към светските неща, докато аз — към божествените.

Сега, когато бе така близо до мен, се уверих, че очите му са наистина изключителни. Направо ме хипнотизираха. Изучаваше ме така, все едно от преценката му щеше да зависи цялото ми бъдеще занапред, най-сетне кимна одобрително, от което, неясно и за самия мен, се почувствах неизказано щастлив. После се извърна към Пандора, улови пръстите на ръката ѝ и ги повдигна до устните си. Целуна обаче обратната страна на своята ръка, нещо, което бях виждал да правят австрийците и в Залцбург.

— Отказах се от писане на либрета — продължи той. — Но отново се върнах към рисуването. Акварелите ми завоюваха известен успех. Миналия Архангелов ден ме ангажираха за малка задача в Кунстхисторише музеум и една вечер минавах по улицата срещу Хофбург малко преди да го затворят. Точно тогава забелязах нещо, което събуди интереса ми. Всяка вечер ходя в библиотеката. Ходих дори и до библиотеката на манастира Мелк, нагоре по течението на Кремс. Много интересни ръкописи открих там. Бях и в Залцбург за по-

подробни проучвания. — След това се обърна към мен. — Не вярвам в случайните съвпадения, млади човече. Вярвам единствено в съдбата. Така например съм много любопитен да разбера защо всеки от вас е избрал от цялата менажерия на въртележката точно тези животни. На стар хохдойч *Earn* е орел и наистина Ърнест стои върху орел, докато животното, което ти си избрал, е вълк. Името на братовчеда на Пандора, Дакиан, произхожда от думата „даки“ — „хора вълци“ на древния език на траките, едни от най-старите племена в Европа. Както виждаш, образованието не само подхранва интелекта ни, но е и път, по който можем да погледнем на себе си и на нашата история от друг ъгъл. Моят прякор „Лъки“ ми е даден на шега от приятелите ми. Истинското ми име на стар хохдойч е *Athal-wulf*, което в превод означава „щастливия вълк“. Докато значението на фамилията ми *Heideler* означава почти същото, което и „бур“ — човек на земята, човек, който печели прехраната си, като обработва земя.

— Стига бе! — възкликнах и прекъснах разказа на Лаф с енергичен жест. — Спри се малко. Да не искаш да кажеш, че този човек е бил Адолф Хитлер?

Чичо ми само се усмихна. Обърнах очи към Оливие и Бамби и видях, че по опънатите физиономии и на двамата е изписано изражението на костенурка, разбрала, че във водата, в която плува, кислородът е свършил.

— Гаврошче, почти бях наближил края на историята — рече Лаф.

— За мен тя определено стигна своя край — отсякох и пуснах вилицата в едва наченатия си омлет със *saumon fume*^[9].

— Къде отиваш? — мило попита Лаф.

Оливие премятеше салфетката от ръка в ръка, чудейки се мой гост ли е на тази маса, или на Лаф. Дадох му знак да си седи на мястото.

— Навън да се разходя — отговорих. — Имам нужда от малко чист въздух, преди да си поискал да преглътна още нещо.

— Единственото, което бих искал да преглътнеш, е още малко шампанско — усмихна се той и потупа здравата ми ръка. — В такъв случай и аз ще изляза да се поразходя с теб... А може и да поплуваме,

какво ще кажеш? В това време приятелят ти би могъл да покаже планината на Бамби, ако нямаш нищо против. — Лаф повдигна въпросително вежди по посока на Оливие, който скочи рязко, сякаш само това беше чакал.

След продължителна суетня по разговори с келнерите, палтата, благодарности и прегръдки, Бамби и Оливие напуснаха ресторанта и се отправиха към планинските склонове, а ние с Лаф — към покрития със стъклен купол басейн с топла минерална вода. Волга Драгонов ни чакаше там с бански костюми.

— Чичо Лаф — подхванах, след като останахме сами, отпуснати в минералната вода, над която се вдигаше пара, — как ти хрумна тази абсурдна история, която разказа в ресторанта? Оливие освен мой приятел е и мой колега. След тази сутрин ще реши, че хората от моето семейство са по-откачени, отколкото всъщност сте.

— Защо пък откачени? Не виждам нищо откачено в историята — възрази Лаф. — Всяко нещо е истина.

Той потопи главата си под водата. Когато се показва отгоре, сребристата му коса бе полепнала и пролича превъзходната костна структура на черепа му, изпъкнаха и прекрасните му сини очи. Хрумна ми, че на младини той наистина трябва да е бил изключително хубав мъж. Изобщо не се учудвах, че Пандора се е влюбила в него. Дали това не бе и част от проблема?

— Всичко, което разказа, за мен е мит — рекох, — особено в частта за семейството. За първи път чувам например, че баща ти е англичанин, да не говорим за това, че имал състояние от около стотина милиона долара! А ако Пандора действително е мразела толкова силно дядо ми Йероним, защо тогава още същата година се е омъжила за него?

— Представям си каква е версията на Огъстъс — с голяма доза ирония отбеляза Лаф. — Но сега, когато сме сами, мога да бъда съвсем директен. Много ми е неприятно, че аз съм този, който ще отговори на този напълно основателен въпрос и ще ти съобщи обстоятелствата около брака й с този отвратителен човек.

Когато се прибрахме в онзи ден в къщата във Виена, вече беше следобед и ни казаха, че майка ни е издъхнала по време на нашата

разходка. По-малките се разстроиха много и ни изпратиха бързо да си лягаме. На следваща сутрин още призори няколко здравеняци от слугите побързаха да ме качат на влака за Залцбург.

Срещнах Пандора цели пет години по-късно, защото тя бе отведена от Виена заради събитията около Първата световна война. След пет години научих, че в онази нощ пастрокът ми я е изнасилил неколkokратно. Принудил я да се омъжи за него под заплахата, че ще разкаже за нея неща, които ще изложат на голям риск не само нея, но и семейството ѝ.

— Ти да не си си загубил ума? — възкликнах.

— Не, но тогава наистина мислех, че това ще се случи — с горчива усмивка ми довери Лаф. Усещах, че говори истината и се питах, дали е споделял с някого всичко това.

— По-добре ми разкажи всичко докрай, чичо — рекох и доплувах до него. — Прости ми за току-що изтърсената грубост. Наистина искам да науча всичко.

— Ще довърша първо с това, което се случи, когато Лъки ни заведе до Хофбург, за да разгледаме изложбата на оръжия, сред които бе открил някакви древни предмети.

МЕЧЪТ И КОПИЕТО

В продължение на векове австрийските Хабсбурги са разделяли и обединявали просторната си империя посредством серия от блестящи бракове с жени, наследнички на династии в Испания, Унгария и още къде ли не. Сега Хофбург, зимният дворец на Хабсбургите, беше превърнат в музей, в който са изложени кралските бижута, скъпоценности и множеството колекции, събирани през вековете.

Колекцията, така силно заинтригувала Лъки, бе сред най-богатите в света. Беше споменал, че вярва в съдбата и докато пътувахме към музея във фиакъра, той обясни на нас, децата, че съдбата на немскоговорящите народи не би трябвало да включва управлението на тези толкова разнообразни бракове, в резултат на които са се родили различни потомци, а и улиците на столицата се пренаселили с утайката на човешкия род. Това обаче е друга страна от живота на Адолф, която, за нещастие, няма човек, който да не познава.

Лъки бе забелязал в Хофбург две реликви, които му бяха грабнали вниманието. Ставаше дума за меч и копие. Тези предмети, които той беше убеден, че са толкова древни и ценни, бяха поставени, колкото и да е странно, в стъклена витрина в отдалечен ъгъл, сякаш нарочно забутани встрани. Мечът беше дълъг и извит, а дръжката му подсказваше по-скоро за изработка от средните векове, отколкото от древността. Копието бе малко, черно и скромно, с груба медна на цвят защита за ръката и дръжка в същия цвят. Ние, децата, се взирахме известно време в тях, докато Ърнест не помоли Лъки да ни обясни защо са толкова важни.

— Тези предмети — с мечтателен глас подхвана той — са на възраст от поне две хиляди години, ако не и повече. Всеизвестно е, че са от времето на Исус и много вероятно е да са били собственост на някой от неговите ученици. Смята се, че мечът е онзи, който апостол Петър размахал в градината на Гетсиман и в резултат отрязал ухото на един от стражите на храма. Исус му наредил да скрие меча, защото „Онези, които вадят меч, от меч умират“. Много по-интересно е копието — продължаваше Лъки. Носил го е римският войник Гай Касий Лонгин, подчинен на Понтий Пилат. Лонгин пробол гърдите на разпънатия Христос със същото това копие, за да се увери, че е мъртъв, и всички видели как от раната потекла течност...

Виждах отражението на бледото издължено лице на Лъки в стъклото на витрината пред нас. Той съзерцаваше унесено предметите. Зениците му бяха разширени и това придаваше на наситено сините му, засенчени от дългите мигли, очи хипнотично въздействие. По едно време Пандора, застанала от другата страна на стъклената витрина, се обади и разруши магията.

— На картичката тук пише, че мечът е принадлежал на Атила, вождът на хуните, а копието — на Фридрих I Барбароса^[10] — велика фигура в немската история и в историята на Тевтонския орден^[11]. Пише също, че според една легенда когато двете оръжия попаднат в ръцете на един воин, какъвто вероятно е бил случаят с Карл Велики, този воин става предводител на целия цивилизован свят.

— Затова ли Хабсбургите владеят толкова много държави? — попитах, развълнуван от древността на предметите и легендата. — Защото притежават и двете оръжия ли?

Лъки също бе изтрезнял и остро я коригира:

— Казва се, че трябва да ги притежава воин. Хабсбургите отговарят на името си: стойка за кацане на ястреб, но не са самият ястреб. Заспиват, където кацнат, и покриват гнездата си с пера. Това не са ловци, нито водачи на горд и смел народ. А и не е достатъчно само да притежаваш тези два предмета, за да имаш властта, за която говориш. Съществуват множество реликви — древни и покрити с прахта на времето, които ако се съберат в ръцете на един мъж, светът ще се промени. Вярвам, че времето, когато такъв мъж ще се появи, приближава.

Ние, децата, гледахме, изпълнени с ново уважение, двете оръжия зад стъклената преграда. Аз обаче си мислех, че ако и останалите „древни предмети“ изглеждат така крехки и очукани, едва ли въпросният мъж ще може да постигне кой знае колко значителни промени.

— Ако времето наистина е близо — произнесе нечий мек глас зад нас, — вероятно знаеш и кои са тези предмети, които търсиш.

Обърнахме се и видяхме, че това е братовчедът на Пандора, Дакиан Басаридис, който бе мълчал през цялото време, откакто напуснахме Пратера, и почти бяхме забравили за него.

Лъки кимна енергично.

— Мисля, че са тринайсет на брой. Съдове за храна, дрехи, сечива и принадлежности за водене на война, един скъпоценен камък, дъска за някаква игра. Издирванията ми показаха как всеки от предметите е бил прикрит през вековете и доколкото знам, за последен път са били събрани заедно по времето на Христос. С други думи, при последната Нова ера. Заради това отидох да правя проучвания в Мелк, а после и в Залцбург, защото тук покрай реката и високо в планините на Залцкамергут са местата, където са живели древните по нашите земи. Сигурен съм, че посланието, което търся, може да бъде открито именно на тези места. Информация за това има в записите с руни...

— Руни ли? — смутено попитах, прекъсвайки разказа на чичо ми. Видях, че той замълча, но мислите му все още бяха далеч от мен.

— Ръкопис с руническо писмо като този, който братовчед ти Сам ти завеща — рече Лаф, очевидно върнал се от света на спомените. — Лъки или Адолф се опитваше да ги събере тогава във Виена в

навечерието на Първата световна война. И мисля, че така и не успя. Някой друг обаче се е справил със задачата.

— Не съм получила още това прословуто наследство от Сам. — Едва не се издадох, че Сам е още жив и че съм говорила с него. — Получих един друг документ с рунически знаци, но не съм имала възможност да го разгледам, от човек, който твърди, че е твой приятел...

— Мой приятел ли? — изненада се Лаф. — Какъв приятел?

— Волфганг Хаузер... От Виена.

— За какво говориш? — Въпреки парата, забелязах колко силно пребледня Лаф под приятния слънчев загар. — Волфганг Хаузер не е мой приятел. И от къде може да се е сдобил той с такъв ръкопис?

Нямам представа какво е било моето изражение и колко си е проличало, че ми прилошава, но когато извърна очи към мен, Лаф рече само:

— Гаврошче, какво си направила?

Молах се отговорът да не е от вида на „прецаках работата отвсякъде“, но той и без това щеше да прилича на нещо подобно.

— Чичо, искам да ми разкажеш точно кой е Волфганг Хаузер и как се запозна с него — произнесох бавно и отчетливо макар да бях напълно сигурна, че не искам да чуя отговора.

— Не го познавам — започна Лаф. — Срещал съм се с него един или два пъти. Един от красивците на Зоуи, с които тя обича да се заобикаля.

Искрено се поздравих за това, че не се спуснах в онова чувствено описание, което можех да дам на последното си увлечение, а и успях да се въздържа да отбележа, че същото може да се каже за присъствието на Бамби в неговата компания.

— Ала познавам добре леля ти Зоуи и мога да те уверя, че тя изобщо не е кралицата на нощта, за която се опитва да се представи — действителността е много далеч от това. Просто една добра пропагандна кампания, замислена и проведена за Зоуи — най-добрата танцьорка за своето време, от един от най-умните и умели търговци на века. Тя и този неин благодетел дълги години се опитваха да измъкнат ръкописите на Пандора, защото именно тя беше човекът, който ги събираше и пазеше. Вероятно вече си се досетила, че менторът на

Зоуи, най-добрият ѝ и доверен приятел през всичките тези двайсет и пет години не беше някой друг, а Адолф Хитлер.

Лаф замълча и ме изгледа. Сърцето ми бе слязло далеч под стомаха и усещах, че на всяка цена трябва да изляза от водата, преди да съм загубила съзнание.

Думите на Лаф ме настигнаха с известно закъснение:

— Няма начин Зоуи или Волфганг Хаузер някога да са се добрали до този ръкопис. Ърнест ревностно го пазеше през целия си живот. — След кратко мълчание чичо ми добави шепнешком: — Много се надявам, че не си се доверила на Хаузер прекалено, да си го оставила дори за малко сам с ръкописа. Ако това се е случило, си изложила на риск всичко, за което и Пандора, и Ърнест рискуваха живота си. Мисля дори, че това бе причината и за смъртта на братовчед ти Сам.

[1] Другото име на Троя. — Б.пр. ↑

[2] Хайвер от съомга (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Предизвикана от стремежа на Великобритания да разшири колониалните си владения в Южна Африка, тази война (1899–1902) приключва с превръщането на двете бурски републики (преселници от холандски произход), Южноафриканска и Трансвалска, в британски колонии. — Б.пр. ↑

[4] Дебелак, грубиянин (англ.). — Б.пр. ↑

[5] Популярно название на днешните потомци на някогашните холандски заселници, изповядващи най-често калвинизма. — Б.пр. ↑

[6] Пионери, първопроходци (хол.). — Б.пр. ↑

[7] Парична единица в Южна Африка, носеща името на Паул Крюгер, председател на Южноафриканската република. — Б.пр. ↑

[8] Спокоен (нем.). — Б.пр. ↑

[9] Пушена съомга (фр.). — Б.пр. ↑

[10] Германски император от 1152–1190 г. Предприел няколко похода срещу Италия, както и Третия кръстоносен поход, по време на който се удавил. Немският народ дълго вярвал, че той не е умрял и ще се върне, за да спаси германския народ. — Б.пр. ↑

[11] Един от най-старите военни и религиозни ордени, създаден около 1128 г. в Йерусалим от немските кръстоносци. Членовете носели бели наметала с голям черен кръст под лявото рамо. Ордена

просъществувал до 1410 г., когато при Таненберг войските му претърпели тежко поражение. — Б.пр. [↑](#)

ИСТИНАТА

*Вий обстоятелства ми дайте само и аз
причината им ще измъкна.*

От ядката на земното кълбо!

У. Шекспир,
Хамлет^[1]

ИСУС:

*Аз за това се родих и за това дойдох на
света, за да свидетелствам за истината; всеки,
който е от истината, слуша гласа ми.*

ПИЛАТ:

Що е истина?

Евангелие от Иоан
18:37–38

*Следователно усилието да стигнеш до
Истината и особено до истината за боговете е
копнеж по божественото.*

Плутарх,
Моралии^[2]

Нещо като хоби е за мен: истината.

Кари Грант в ролята
на майстора крадец Джон
Роби в „Да заловиш
крадец“^[3]

Възкръснал рано в първия ден на седмицата, Иисус се яви първом на Мария Магдалина... но те [учениците] като чуха, че той е жив, и че тя Го видела, не повярваха.

Евангелие от Марко, 16:9–11

Юдея:

пролетта на 33 г. сл. Хр.

— Каква може да е истината? — попита Иоан Заведеев своя по-голям брат Иаков. — Защо Иосиф от Ариматея очаква да помним нещо, което се е случило преди година.

Братята бяха оставили зад гърба си пристанище Йопа и корабът, с който Иаков току-що се бе върнал от едногодишното си пътешествие извън страната до Келтска Иберия. Много скоро двамата поеха по каменистия път извън града.

— По време на пътуването ни до островите на Британия — рече Иаков — Иосиф ме увери, че според него липсва важен елемент от историята за последните дни на Учителя. Знаеш, Учителя винаги е казвал, че неговото наследство са „тайните“, които ще сподели с най-верните си ученици. Според Иосиф, когато Учителя решил, че дните му тук на земята са преброени, е предал своите тайни, но тъй като обикновено говори с притчи, никой от нас не успява да схване тайното значение на словата му. Тъкмо затова и бързах да си дойда от Келтска Иберия, за да донеса писмото на Иосиф до Мириам от Магдала, с което я моли да се погрижи за това. Надява се, че ние: ти, Симон Петър и аз, като най-близки негови последователи, ще я подкрепим.

Иаков и неговият брат Иоан Заведеев заедно с техния съдружник Симон Петър и брат му Андрей бяха първите хора, които Учителя спечели за свои последователи. Когато ги срещна край бреговете на Галилейско езеро, им каза да оставят рибарските мрежи и да тръгнат с него: обеща да ги научи как от рибари да станат „ловци на хора“^[4]. Ето защо братята Заведееви като първоизбрани очакваха по-специално отношение и то беше такова, до последните събития. През тази година се бяха случили твърде много неща, а и брат му бе отсъствал

прекалено дълго. Имаше толкова много неща, които трябваше да му разкаже.

— Не може ли да ми обясниш какво общо има Мириам от Магдала с всичко това? — попита той Иаков. — Защо точно тя трябва да е официалният вестител?

— Иосиф открай време поддържа Мириам и претенцията ѝ, че е първа сред апостолите: тя първа видя Учителя след неговата смърт и възкресение в онази сутрин в градината в Гетсиман — опита се да обясни Иаков. — Винаги говори за нея като за „първия вестител“ — нарича я „апостол на апостолите“. И каквото и да си говорим, Учителя наистина много я почиташе, нещо, което му бе присъщо. Уважението, което ѝ оказва сега, не се отличава много от поведението му през целия му живот.

— Уважение и целувки! — ядосан възкликна Иоан. — Всички знаеха, че аз бях най-любимият му ученик. Държеше се с мен като със свое дете и ме прегръщаше повече, отколкото Мириам. На мен повери да се грижа за майка му след неговата смърт като за собствена майка. Нали аз и ти щяхме да сме първите, които ще отпият от бокала му, когато настъпи Царството Божие — чест също толкова голяма, колкото тези, които отреди на Мириам?

— Лично аз малко се страхувам от този бокал — меко отбеляза Иаков — и те съветвам и ти да внимаваш.

— Толкова неща се промениха, откакто ти напусна Юдея — въздъхна по-малкият брат. — Дори нашият триумвират се разпадна. Петър твърди, че един „камък“ е напълно достатъчен за основа на едно градиво и че той е избран от Учителя да върши това. Настъпиха раздори, ревност, ненавист, приятел се изправи срещу приятеля. Ако си беше останал в Иерусалим, може би нямаше да се стигне до всичко това.

— Много ми е мъчно, като те слушам — отговори Иаков. — Сигурно нещата не са се променили толкова много, че да не могат да бъдат спасени. — Той отпусна длани върху раменете на брат си, така както обичаше да прави Учителя.

Мъка сви сърцето на Иоан. Толкова много му липсваше простотата и силата на Учителя!

— Как не разбираш, Иакове — въздъхна Иоан. — Петър за всичко обвинява Мириам. — Тя се уедини със семейството си във

Витания през всичките тези месеци и никой не я е виждал. Петър мрази нея повече и от мен, заради това, че беше толкова близка с Учителя. Всичко обърна заради нея — жените вече нямат право да проповядват или да лекуват, не могат да ходят на мисии извън страната, освен ако не ги придружава апостол мъж. Освен това са длъжни да покриват косите си, защото тази откритост и свобода са прекалено изкушение, разрешавано по времето на Учителя, и имало опасност да се превърнат в блудници.

— Да не искаш да кажеш, че той е взел всичките тези решения на своя глава? — прекъсна го Иаков.

— Останалите го подкрепиха, макар че, уверявам те, аз не бях сред тях. Трябва да знаеш, Иакове, че докато ти и Иосиф търсите истината, другите вече са сигурни, че са я постигнали. Разказват се какви ли не неща, за да бъдат обяснени всички слова и деяния на Учителя, и това го правят най-вече хора, които никога не са го разбирали или дори не са го виждали. Историите са противоречиви, объркани и често пъти откровени лъжи! Подсказва се например, че ония „седем бяса“, които Учителя прогони от Мириам, не били само грехове като гордост и суета заради нейното образование и красота, а нещо далеч по-лошо — дори користолюбие...

— Как е възможно такова нещо — възкликна възмутен Иаков. — Нима Петър допуска такова нещо? Не се ли бои, че Учителя може да не го пусне до Царството Божие?

— Моля те, не забравяй, че тъкмо Петър държи ключовете за това Царство — усмихна се с горчивина Иоан. — Дадени са му от самия Учител. Както виждаш, братко, прибра се тъкмо навреме.

Бригантиум:

лятото на 34 г. сл. Хр.

ДУМИТЕ

Защото ще въстане народ против народ, и царство против царство...

...ще се появят лъжехристи и лъжепророци...

...слънцето ще потъмнее и месечината не ще даде светлината си, и звездите небесни ще изпаднат, и силите, които са на небето, ще се разклатят...

И у всички народи първом трябва да се проповедва Евангелието.

Небе и земя ще премине, ала думите Ми няма да преминат.

Иисус от Назарет — Евангелие от Марко, 13:8–31

Иосиф от Ариматея бе стъпил върху високите скали над залива на Бригантиум и наблюдаваше как, огрян от последните лъчи на залязващото слънце, корабът, на чийто борд бе Иаков Заведеев, постепенно изчезва в мъглата. Бригантиум, някогашен център на вярата във великата келтска богиня Бригид^[5], бе последното келтско пристанище на континента, съществувало от най-древни времена. Вече няколкостотин години, още от времето на Пуническите войни, полуостров Иберия е в ръцете на римляните, но този отдалечен северозападен район бе завоюван след дълги битки и кръвопролития едва по времето на Август и духът на коренните жители беше още жив.

Дали ще ги нарекат келти, келтои или галтои, галициани, галатиани, гали или гаулси, тези, живеещи на племена, езичници, както римляните ги наричаха, бяха оставили своята следа в цивилизациите оттук, та чак до Фригия, а истината бе, че всъщност те бяха положили основите на много от тези цивилизации. Прекрасни занаятчии, те продължаваха да оказват влияние върху своите събратя от Скандинавия до Мавритания. Безумно смелите келтски воители бяха опустошили континента с хилядите си набези и нападения през годините и за да ги удържат, римляните дори бяха въвели прочутата си система за легионите, контролиращи в днешно време половината свят. На келтските друиди се падна участта да се погрижат за съхраняването на тяхната история и вярвания, на техния свят — жив. Човекът, който стоеше сега до Иосиф на върха на скалата, бе тъкмо един от тези друиди.

Студената лепкава мъгла под тях, неизменно обгръщаща този далечен бряг дори сега, посред лято, поглъщаше постепенно

отдалечаващия се кораб. От мястото си обаче Иосиф успяваше да различи пясъчната ивица и вълните, чиито гребени един след друг я заливаха и се отдръпваха. Напомниха му за словата на Учителя. Поръчал им бе никога да не издялват думите му в камък, а да ги пазят в мислите си, дали тези думи вече не са се заличили от съзнанието на хората? Защото сред тях нямаше човек като *друида*, застанал сега до него, който да е подготвен да ги пази живи в сърцето си.

Ако наистина беше така, спомените за последните дни на Учителя, които Мириам от Магдала бе събрала и записала през последните няколко години и бяха скрити сега в глинени делви, закрепени в рибарска мрежа в краката му, щяха да се окажат единствената следа.

Преди да обсъдят по-нататъшните си планове, а Иосиф не за първи път се обръщаше към своя стар приятел с подобна молба, той и друидът бяха изкачили високата скала, откъдето можеха, несмушавани от гъстата лятна мъгла, да наблюдават отплуването на кораба.

Осветено от косите лъчи на залязващото слънце, ъгловатото и покрито с бръчки лице на друида придобиваше цвят на кована мед. Червеникавата му коса бе сплетена на множество сложни плитки, с вмъкнати тук-там възли, които се спускаха по раменете и могъщите му гърди. Беше облечен със същата келтска туника като Иосиф, а през рамото, прикрепена с широка златна катарاما, бе праметнато наметало от съшити кожи на червени лисици — белег за високия ранг на мъжа в йерархията на Лисичия клан. От мускулестия му врат и горната част на ръцете не слизаха плътни гривни от сложни плетеници ковано злато — сигурен знак за статута му на принц и духовник: като друид той бе и двете.

Името му беше Ловерниос, принцът на Лисиците, човекът, на когото се бе доверявал през целия си живот и като се изключи Учителя — най-мъдрият човек, когото познаваше. Иосиф се молеше тази негова мъдрост да им помогне да минат през изпитанията, които очевидно се задаваха.

— Почти всичко свърши, Ловерн — въздъхна Иосиф.

— Може би — отвърна мъжът. — Но всеки край е начало на нещо ново, както спомена веднъж пред мен Есус от Назарет, когато ти го доведе при нас, още като малко момче. Каза също, че по време на странстванията си с теб е разбрал, че всички се съпротивляват на

промените. — Ловерниос се усмихна. — Питам се дали разбираш какво имам предвид?

— Според мен искаш да ми кажеш, че и ти като Мириам от Магдала вярваш, че Учителя е още жив, че е преживял трансформацията на смъртта и по някакъв начин е сред нас.

— Спомни си собствените му думи — сви рамене друидът. — Ще бъда винаги с вас, дори до свършека на света.

— Духовно — да. Възможно е — съгласи се Иосиф, — но едва ли ще може да навлича и съблича плътта си като дреха! Не, мъдри ми приятелю, не примитивно суеверие ме води тук. Аз търся истината.

— Онова, което търсиш, приятелю — поклати глава Ловерниос, — няма да откриеш никога в глинените делви в краката ти. Те съдържат само думи.

— Ти сам ми обясняваше за магията, която вие, друидите, влагате в думите. Ти ме учеше, че думите могат да убият, могат и да лекуват. Моля се някои от тези спомени тук да разкрият каква точно е последната заръка на Учителя — да не забравяме думите му.

— Записването не помага на паметта, напротив, разрушава я — отбеляза Ловерниос. — Тъкмо заради това и народът ни спря да използва писмената реч за религиозните ни тайнства: Да браним или освещаваме своите селища, да унищожаваме враговете си, да предизвикаме стихии, да правим магии. Големите истини не могат да бъдат записани, нито идеите да бъдат изсечени в камък. Когато отвориш своите глинени съдове, приятелю, ще откриеш единствено спомен за спомените и сянка на сенките.

— Още като момче Учителя имаше паметта на друид — отбеляза Иосиф. — Знаеше Тора наизуст и можеше да рецитира текстове от нея часове наред. По време на дългите ни пътувания по море обичах да му чета всякакви истории и той ги запомняше. Любимо четиво му бяха „Питийски оди“ от Пиндар^[6]. Особено силно впечатление му беше направила фразата „Кайрос и приливът не чакат никого“. Две са думите, които гърците използват за „време“ — „крнос“ и „кайрос“. Първата означава движението на слънцето по небосвода, а „кайрос“ — „необходимият момент“ — критичният миг, в който човек може да улови прилива на спасението, за да не бъде пометен от пороя. Тъкмо на това второ значение Учителя обръщаше най-голямо внимание.

— Последния път, когато се видях с него... Бях отишъл да му съобщя, че съм уредил едно бяло магаре, за което ме бе помолил, за да отиде в Иерусалим на следващата неделя. Тогава той ми каза: „Всичко е наред, Иосифе, ще отида да се срещна със своя «кайрос».“ Това бяха последните му думи, преди да умре. — Иосиф примигна няколко пъти, за да прогони бликналите сълзи. — Толкова много ми липсва, Ловерниос — прошепна той.

Келтският принц се извърна към стария си приятел, отпусна длани върху раменете му и го залюля в прегръдката си като малко дете, както това бе правил Учителя, когато думите не стигаха.

— Тогава остава само да се надяваме, че записаните думи, дори да не съдържат цялата истина, поне ще отнемат малко от болката в сърцето ти.

Иосиф погледна приятеля си и кимна. Застана до мрежата и извади амфората, която бе белязана като първа. Счупи печата, измъкна навития ръкопис и зачете на глас:

До: Иосиф от Ариматея в Глъстънбъри Британия
От: Мириам от Магдала във Витания, Юдея
Скъп мой Иосифе,

Много ти благодаря за писмото, което ми изпрати по Иаков Заведеев. Съжалявам, че трябваше да мине цяла година, за да изпълня молбата ти, но както вероятно вече си узнал от Иаков, тук всичко се промени... Всичко.

Да знаеш само колко много ми липсваш! И колко съм ти благодарна, че поиска да свърша това за теб. По всичко личи, че само ти си спомняш колко много разчиташе Учителя на жените. Та нали тъкмо жени намираха пари за неговите пътувания, подслоняваха го, придружаваха го в странстванията му, проповядваха и лекуваха рамо до рамо с него? Изминахме заедно с майка му Мириам пътя до Голгота, стояхме под кръста и плакахме, докато издъхна, намазахме тялото му в гробницата с редки билки и го увихме с най-тънкото платно на Магдала. С две думи, жените бяха тези, които останаха с него от началото до

самия край. Дори и след това, докато духът му се възвиси на небето.

Прости ми, Иосифе, че изливам пред теб тревогата си, но когато получих писмото ти, се почувствах като удавник, видял в последния момент своя спасител. Съгласна съм, че много важни неща се случиха в последните дни на Учителя и много съм потисната от това, че не мога да тръгна незабавно за Британия, както искаш. Това закъснение може да се окаже благодатно, защото аз самата може би ще открия неща, които не съм споменала в записките и спомените, които написах за теб. Свързано е с Ефес.

Майката на Учителя, която ми е като родена майка, е разстроена като всички нас от това, което се случва с наследството на сина ѝ, и то за толкова кратко време. Решила е да отиде да живее в Ефес на Йонийския бряг и ме помоли да я придружа и да остана с нея около година, докато се установи напълно.

Нейният покровител, младият Иоан Заведеев, когото Учителя обичаше да нарича Parthenos или „изчервяващата се девица“, вече е голям мъж. Вдигнал е за нас каменна колиба в Ортигия при планината Куейл, край града, който ти вероятно помниш от множеството си пътешествия. Почти съм убедена, че Учителя е посочил на Иоан мястото малко преди смъртта си. То е особено, намира се на хвърлей разстояние от свещения кладенец, край който гърците вярват, че се е родила богинята Артемида (или Диана, както римляните я наричат). Но има и още нещо.

Всяка година на техния празник Еостра^[7] — денят на пролетното равноденствие, в който хората вярват, че е родена богинята, тук се стичат хора от цялата страна. Децата обикалят склоновете и търсят легендарните червени яйца, символ на късмет и плодородие. Може да е странно, но преди две години, когато Учителя почина, празникът съвпаднал с нашата Пасха. Излиза, че тази езическа богиня е свързана по някакъв странен начин с паметта на Учителя, както и с още нещо, което според мен

липсва във всички останали разкази за онзи ден преди две години, когато ти пристигна в дома ни направо от пристанището след едногодишното си плаване по моретата.

„Когато бях малък, разказа ни тогава Учителя сред нацъфтелите ливади, пътувах много и посетих много чужди места и народи. Научих, че сред народите далеч на север хората използват дума «дру» за нещо, което вярват, че е истина, а «трут» за обет. Както в нашата юдейска традиция истината, справедливостта и вярата са едно. Свещениците са също и онези, които раздават правосъдие. Когато някой от техните духовници раздава правосъдие, както и нашите предци правели в древността, заставали зад «дуру», дърво, което ние наричаме «дъб». Ето защо те наричали своите духовници «друи» или «друиди», което означава «даващите истина».

Също като и древните юдеи, северните хора придавали голямо значение на числото тринайсет — броят на месеците в лунния календар. Тринайсетата луна бележи края на годината, това е числото, което ние смятаме, че е знак за промяна, но е и числото на новия цикъл, на прераждането и надеждата. Пак това число стои в основата на истинската история на Иаков, а по-късно наречен «Израил, борил се една нощ с ангела, изпратен от Бог». Същият този Иаков имал тринайсет, а не дванайсет деца, както всички предпочитат да мислят.“

Сетне, сякаш обяснил всичко, което е необходимо, Учителя се затвори в себе си, като се извърна от нас.

„Учителю, провикна се тогава Симон Петър, трябва да има някаква грешка. Признавам, че нищо не зная за тези хора от дъбовете, за които говориш, но сред нашия народ е известно, и то от Тората, че племената на Израил са дванайсет, а не тринайсет, както ти спомена. Никой не го е подлагал на съмнение.“

„Петре, Петре. Бог ти е дал уши. Отблаговари му се за това, като ги използваш!“, засмя се тогава Учителя, но личеше, че Петър се натъжи и Учителя добави: „Не казах

тринайсет племена, а тринайсет деца. Чуй историята поновому, попитай се защо този факт разкрива ядката на истината, която търся.“

Учителя седна до мен и останалите в кръга, който бяхме направили на тревата, сложи ръка върху косите ми и се усмихна.

„Може един ден Мириам да намери отговора — рече той на Петър. — Винаги съм смятал Мириам за моя тринайсети ученик, но един ден тя ще стане моят първи апостол: тринайсети и първи — така цикълът се затваря. Алфа и омега, първи и последен.“ После като че размисли, та продължи: „Детето на Иаков, което всички забравят, е Дина^[8]. Тъкмо тя е ядката на истината в историята. Името ѝ като това на брат ѝ Дан означава съдия.“

Тогава Учителя се усмихна и пое надолу по склона, а ние го последвахме.

Добре знаеш, Иосифе, че Учителя никога не използваше притчи или твърдения, които противоречат на общоприетото, за да обърка или дразни тези, които го слушат. Винаги имаше причина за това. Мислеше си, че само ако сами дирим истината и стигнем до нея без чужда помощ, ще я проумеем истински, ще я попием и тя ще стане част от нас.

В онази сутрин Учителя даде да се разбере, че числото тринайсет е свързано с лунния календар на юдеите, следователно е свързано и с промяната на сезоните. Питам се обаче защо не спомена и още нещо, което не може да не е знаел: името Дина отговаря на Диана, което римляните използват. Защо не ни каза тогава и за плановете си, един ден майка му да живее в известната дъбова гора в Ортигия? Къщата ѝ да бъде съградена до кладенец, където богинята на луната Артемида, наричана Диана от ефесци покровителка на изворите и кладенците, чиито ритуали се изпълняват в дъбови гори в света на гърците, е била родена? Не може да е просто съвпадение, че това бе последната история, разказана от него на стадото му в деня, който по-късно стана ясно, че е бил и

последният ни заедно. Грешката, че не го разбрах тогава, е само моя.

Иосифе, знам, че това, което ти пиша сега, ще ти даде много храна за ума и ще си го обмислил подробно, преди да се срещнем. Аз пък ще направя всичко възможно да науча повече за мотивите на Учителя, защото съм убедена, че е имало такива, да изпрати майка си в дома на тази прочута Ефеска богиня. Може би двамата заедно ще успеем да открием липсващата брънка, която ще свърже тези на пръв поглед различни и разпокъсани събития от последните дни на Учителя.

Засега, Иосифе, се моля Бог да е с теб и ти изпращам моите очи, уши и сърце, както и благословията си, та да можеш да видиш, чуеш, обичаш и вярваш, както Учителя искаше от нас.

Мириам от Магдала.

Когато Иосиф вдигна очи от писмото, слънцето вече се бе скрило зад хоризонта и лъчите му багреха вълните в кърваво червено. Кълба мъгла се търкаляха над водата и приличаха на серни пари, извиращи от морските дълбини. Загледан замислено в далечината, Ловерниос, мълчеше.

— Има нещо в разказа на Мириам, което тя премълчава — обади се Иосиф. — Макар да е едно от тринайсетте деца на Иаков, Дина не е родена тринайсета. Според Тора поредността на раждане на децата е от голямо значение. Дина е последното му дете от Лиа, по-възрастната му съпруга, но не е последното му родено дете.

— Имал е значи не само една жена, нали? — попита Ловерниос. Полигамията е рядко срещана сред келтоиските племена и е неприемлива за елитната класа на друидите.

— Иаков е имал две жени и две наложници — обясни Иосиф. — Бях ти споменал, че Учителя се отличаваеше със забележителна памет, особено за събитията, описани в Тората. Всички числа в Тората носят значение, защото и юдейската азбука, както и гръцката, е базирана на числа. Разбирам, че учителя е искал историята на Дина да бъде видяна от много страни.

— По-добре ми разкажи — предложи Ловерниос.

Вечерният мрак се бе спуснал и мъглата напълно обгърна брега под тях. Всеки миг щеше да настъпи непрогледен мрак, ето защо Ловерниос на бърза ръка събра сухи пръчки и клони и след няколко удара с кремъка си запали огън. Двамата седнаха на едно равно място наблизо и Иосиф подхвана обещаната история.

ТРИНАЙСЕТТО ПЛЕМЕ

Историята започва от младостта на нашия прародител Иаков. Два пъти успял да измами своя брат близък Исав, така че да получи правата, отредени му по рождение. Когато научил, че брат му възнамерява да го убие веднага, щом баща им умре, Иаков побягнал от Ханаан на север и поел към земите, откъдето била майка му. Когато наближил планините край река Ефрат, той видял красива пастирка, повела стадото си с овце на водопой към близкия кладенец, и Иаков се влюбил в нея. Оказало се, че това е братовчедка му Рахил, по-малката дъщеря на Лаван, брат на майка му. Без да се колебае, Иаков я поискал за жена.

Работил седем години при чичо си Лаван, за да заслужи ръката на Рахил, но на сутринта след първата брачна нощ разбрал, че са го измамили. В тъмното наместо Рахил при него изпратили по-голямата ѝ сестра — кривогледата Лия. Такъв бил обичаят на север — да се жени първо по-голямата дъщеря. Лаван предложил на Иаков да му даде Рахил за втора жена, но трябвало да плати зестрата ѝ като обработва нивите му още седем години. Числото седем също е много важно в историята на моя народ. Бог създал света и си починал от свършената работа за седем дни. Седмицата бележи изпълнението и завършването на всички творчески начинания, то е и числото на небесната мъдрост. Ето защо не е без значение фактът, че единствената дъщеря на Иаков, Дина, е седмото му дете.

Бог отказвал на Рахил благословията си да има деца, докато Лия дарила мъжа си с четирима сина. Рахил предложила на съпруга си да влезе при слугинята ѝ Вала, която му родила още двама сина. Тъй като Иаков не посещавал вече леглото на Лия, тя му предложила своята слугиня Зелфа, която също му родила двама сина, докато Рахил си оставала бездетна, но скоро нещата щели да се променят.

Един ден най-големият син Рувим намерил няколко стръка мандрагора^[9] в житното поле и ги занесъл на майка си Лия. Смята се, че мандрагората помага за зачеване и че с нея е била изкушена Ева. Рахил помолила Лия да си разделят мандрагората, а Лия казала, че ще го направи, ако Иаков се върне в леглото ѝ. Отчаяна, Рахил се съгласила, след което Лия родила още двама сина. И тогава се случило важно събитие — *седмото* и последно дете на Лия, което било вече единайсетото дете на Иаков, било момиче, на което дали името Дина.

Раждането на Дина бележи края на безплодието на Рахил и на плодовитостта на Лия. Първородният син на Рахил, Иосиф, станал след време първи министър в Египет, бил дванайсетото дете на Иаков. Последният — Вениамин, при раждането на който Рахил починала, бил дванайсети син и тринайсетото дете.

Последователността, в която децата се раждали, начинът, по който Иаков ги благословил преди смъртта си, и дори племената, по-късно благословени от Моисей в пустинята, всичко това е известно в нашата история. Но за Дина не се знае нищо, докато баща ѝ не се завръща от самоналоженото си изгнание на север и прибирането на семейството обратно в Ханаан.

Иаков купил земя от местния владетел Емор и изкопал кладенец, който съществува и днес в подножието на свещената планина Гаризим, и се установил със семейството си в земите на Ханаан. Един ден Дина тръгнала през житните ниви да се срещне с местни момичета, но я видял синът на Емор — Сихем и я пожелал. Там, наскре нивите, я похитил. Разбрал също така, че е влюбен в нея, и я завел у дома, където казал на баща си, че иска да се ожени за нея.

Емор отишъл при бащата и братята на момичето и предложил да отстъпи половината от своя имот и имущество срещу разрешението синът му да я вземе за жена. Иаков и синовете му се съгласили, при условие че мъжете от племето на Ханаан се обрежат, както повелявал законът на юдеите. Двама от братята на Дина, Симеон и Левий, обаче били неискрени и когато ханаанските мъже претърпели операцията, те нападнали домовете им, избили мъжете, измъкнали насила Дина от къщата на похитителя ѝ, ограбили къщите и отвлекли жените, децата, добитъка и всичко по-ценно. Семейството на Иаков било принудено да избяга от тези земи от страх, че местните ще им отмъстят за измамата и кръвопролитие.

Известни са още два факта, свързани с тази история.

Недалеч от кладенеца, който Иаков изкопал, растял висок дъб — известен бил като Дъбът на Сихем. Край него Моисей заповядал на юдеите да издигнат първия си олтар при завръщането си от Египет в Обетованата земя. Под това известно дърво Иаков заровил дрехите и скъпоценностите, дори и идолите, принадлежали на жените и наложниците му, както и на жените, които те отвлекли от Ханаан, за да могат всички да облекат нови чисти дрехи и да започнат нов живот, преди да се отправят към земята на дедите му.

Някъде между Ханаан, която останала зад гърба им, и земята Юдея, недалеч от Витлеем, Рахил родила тринайсетото и последно дете, което нарекла Бенони, но после Иаков сменил името му на Вениамин. След това Рахил издъхнала.

— Какво станало с Дина, причина за толкова обрати в съдбата на мнозина? — попита Ловерниос, когато Иосиф завърши разказа си.

— Не знаем как се е почувствала от вероломството на братята си, извършено заради нея. Това е последното споменаване в Тора на нейното име — отвърна Иосиф. — Ала предметите, заровени под дъба, се наричат Наследството на Дина, тъй като това обърнало съдбата на еврейския народ, лишило го от миналото му и самоличността. От този ден преди близо две хиляди години, когато те напуснали Ханаан, днешна Самария, и влезли в Хеброн, днешна Юдея, те са като преродени за нов, съвсем различен живот.

— Мислиш ли, че това е тайното послание на Есус от Назарет, да се освободите от своето минало и да се преродите за нов живот?

— Това се надявам да науча от съдържанието на съдовете тук — отвърна Иосиф.

— От писмото на тази жена, което прочете, мога да се досетя какво е имал предвид Есус от Назарет и защо е разказал тази история на учениците си — рече принцът. — Свързано е с кладенеца на Иаков, за който спомена, и с дървото.

Иосиф се взря в дълбоките сини очи, станали почти черни от светлината на огъня.

— Моят народ също има дъбови дървета, приятелю. Цели гори, а и във всяка можеш да срещнеш кладенец, който се пълни от свещен

извор. При всяко от тези места отдаваме почит на една богиня. Името ѝ не е нито Дина, нито Диана, а Дану, моето племе например „Туата де Данаан“, означава Хората на Дану, което е доста близо. Дану е великата жена, майка на всички „изворни води“ — водите от изворите и кладенците. Името ѝ означава „дар“, каквато всъщност е водата. Отдаваме ѝ почитта си, така както и Иаков го е направил, само че ние не заравяме съкровища под дъба, а ги хвърляме в кладенеца до него, откъдето те отиват в протегнатите ръце на богинята.

— Едва ли си мислиш, че последната заръка на Учителя е... — започна Иосиф.

— ...свързана с нещо, което може да се нарече езическо ли? — довърши Ловерниос с усмивка. — Боя се, че никой от вас не е успял да разбере този човек, още от детството му. За теб той е велик философ, мъдър пророк и спасител. За мен обаче той е „фили“, човек, който вижда под повърхността на нещата — такива каквито са. Един „фили“ вижда оголена душата на другия, а духът му е древен като на вашия Есус от Назарет. Но има и още нещо...

— Какво например? — промълви Иосиф със свито сърце.

Принцът на Лисиците не откъсваше очи от огъня и подскачащите искри, които се виеха високо, преди да изчезват в мрака. Иосиф усети как тръпки полазиха по кожата му в очакване на думите на друида.

— Този човек носи бог в себе си — прошепна най-сетне онзи.

— Бог ли каза? — възкликна Иосиф, едва чуто, все едно някой го беше цапардосал с все сила. — Знаеш, че за нашия народ има само един Бог: Цар на царете, Господ Саваот, онзи, чието име не се изрича, чието име не се гравира в камък, чийто дъх създаде света и който се създаде само като каза: „Аз съм.“ Да не искаш да кажеш, че той може да се всели в човешко създание?

— Трябва да ти призная, че виждам в него прилика с друг бог — бавно рече принцът. — Защото дори името му съвпада с това на великия келтски бог Есус, господар на света и на богатствата, които извираят от земята. Човешката жертва или по-скоро тези, които принасят себе си жертва в името на Есус, висят на дърво, за да постигнат истинската мъдрост и познание за безсмъртието. Вотан^[10], бог от далечния север, висял на едно дърво девет дни, за да постигне тайната на руните — загадка на загадките. Твоят Есус от Назарет престолял девет часа, но идеята е същата. Вярвам, че той е жрец от най-

висш ред. Принесъл се е в жертва, за да влезе в магическия кръг, в който можеш да откриеш истината и да постигнеш висшата мъдрост и духовно безсмъртие.

— Принесъл се в жертва? Заради мъдрост? Или заради някакво безсмъртие? — скочи развълнувано Иосиф от Ариматея. Чувал бе римляните да разказват, че сред келтоите има обичай за човешко жертвоприношение, но за първи път чуваше друид да споменава за това. — Не, не. Не е възможно! Исус наистина е Учител, но аз съм го отгледал и мисля за него и като за мое дете. Познавам го по-добре от всеки друг. Никога не би обърнал гръб на човечеството, нито пък би се отказал от мисията си да търси тук, на земята, спасение за братята си със средствата на любовта! Стремеше се винаги към живота и светлината. Не искам от мен да повярвам, че Учителя може да е въвлечен в мрачен варварски ритуал, за да омилостиви някакви кръвожадни богове.

Ловерниос също се изправи. Сложи ръка на рамото на своя приятел и се взря в очите му.

— Но ти мислиш точно за това, приятелю — рече той. Иосиф отстъпи в знак на несъгласие, но Ловерниос продължи — През цялото време се боиш да не е истина. Защо чакаше отпътуването на Иаков Заведеев, за да отвориш глинените съдове? Защо поиска да дойда чак от островите, за да бъда с теб, когато ще прочетеш написаното в тях?

Без да чака отговора на Иосиф, принцът се пресегна и вдигна мрежата с глинените делви.

— Единственият ни въпрос е дали да ги изгорим сега веднага, или да ги прочетем. Вашият Учител е поел път, който ми е добре известен. В обичаите на народа ни е известно, че само избраници на съдбата могат да поемат пътя на друи, или на посланик на боговете. Това е пътека, която те подготвя за саможертва, нещо, което мисля, че вашият Есус отдавна е бил готов да направи в името на човечеството. Такава пътека винаги удостоява онзи, който се готви да я измине, с мъдрост и истини, жизненоважни за осъществяване на една такава цел. Ала има друга пътека — далеч по-опасна, но ако е успешно осъществена, носи много по-обширно познание и власт.

— Каква власт имаш предвид? — попита Иосиф.

— Трябва да разберем какви са били онези предмети — започна Ловерниос сериозно и пусна мрежата с делвите до огъня, — които

прадедите ти са заровили под корените на дъба в Самария и където вероятно са и до днес. Дълбоко се съмнявам обаче, че са останали недокоснати през тези две хилядолетия. Подозирам, че историята на Есус от Назарет няма за цел да ни разкаже просто историята за похищението на Дина и отмъщението на близките ѝ. На дъното стои по-скоро една по-голяма трансформация и че вероятно предметите на Иаков са своеобразен ключ към загадката.

— Аз сам ти казах преди малко за тези предмети — възрази Иосиф. — Учителя никога не е говорил за тях. А те били само дрехи, бижута, лични съкровища, божествата на прислугата, при това стоят заровени вече две хиляди години. Не можем по никакъв начин да ги свържем с някаква трансформация, да не говорим за обяснение на действията на Учителя.

— Спомена, че са заровили нещата до свещен кладенец, под свещен дъб, и причината да го направят е да сменят самоличността на племената, потомци на Иаков. Кое то подсказва, че не става въпрос само за лични вещи, а за талисмани, в които са вложени омайности от всеки член на племето — обясни Ловерниос. — Онзи, който се е нагърбил с тежката задача да измине този път, за който ти говорех, пръв трябва да вземе талисманите. Те трябва да са обединени от силата на общността по време на отдаването му на древните мистерии. Почти съм сигурен, че това е била целта на Учителя ви. И ако той избере да следва този път заради своя народ, би трябвало талисманите на вашите прадеди да са в него. Но независимо от това дали ще се провали, или ще успее в постигането на окончателната си цел — трансформацията, предметите трябва да бъдат върнати след това обратно в земята, за да омилюват боговете.

— Нещо не разбирам — не се примиряваше Иосиф, — искаш да кажеш, че Учителя е изкопал вещи, останали заровени в земята от хилядолетия... а може и никога да не са съществували... само и само да си спечели някаква загадъчна власт. Учителя, приятелю, бе способен приживе на такива изумителни деяния като възкресяването на Лазар. След собствената си смърт успя да се яви на Мириам, все едно бе жив. Каква ще да е тази по-голяма сила, която ще е по-велика от тази, която вече притежава?

Последните искри на огъня догаряха и като по даден знак двамата мъже се заловиха да изгасят жарта, за да се върнат на кораба

на Иосиф. Ловерниос праметна мрежата с глинени съдове на силното си рамо. Иосиф виждаше вече само едрия му силует, когато до ушите му стигна мекият глас на друида.

— Не бях съвсем точен, когато ти казах, че във вашия Учител се е вселил бог. Друидите вярват, че това да си бог, ти се възлага, за да доведеш Нова ера.

*Сирийска Антиохия:
есента на 35 г. сл. Хр.*

ВРЕМЕ ЗА ИСТИНА

Защо те приемат, че Сатурн е баща на Истината? Дали наистина приемат, че... Сатурн (Кронос) е Време (Хронос) и че Време е онова, което открива истината? Или защото е вероятно легендарната Епоха на Сатурн... епоха на великата справедливост, да има най-голямо участие в истината?

Плутарх,
Римски въпроси

Луций Вителий, новоназначеният легат^[11] на императора в Римска Сирия, крачеше неспокойно из стаите на жилището си. Просторните помещения, от които се ръководеше дейността на римските легиони, гледаха към вътрешен двор, връзка с жилищата на офицерите от третия легион. При всяко минаване покрай прозорците Вителий промърморваше по някаква ругатня. Писарят му неизменно вдигаше очи и сетне бързо ги свеждаше, за да не изпусне нещо от диктовката пред него и да не е паднала капка мастило от перото му. Тъкмо триеше старателно едно такова петно, когато при тях влезе главният прислужник.

— Къде, по дяволите, е Марцелий — посрещна го възмутен Вителий. — Изпратих да го повикат преди повече от час! Малко ли грижи имам в този хаос, който заварих тук. Първо проклетите парти^[12], а сега и с евреите.

Човекът коленичи на едно коляно и се опита да обясни:

— Изпрати ме да ви предам, Ваше превъзходителство, че всеки момент ще е тук. Офицерите не го пускат. Спорят с него, защото са против заминаването му за Юдея, ако там ще се проведе нещо повече от изслушване. Не искат да има публичен съдебен процес...

— *Те* ли не искат публичен процес? — пламна лицето на Вителий. — Бъди така добър да им припомниш кой е римският легат. — Писарят се размърда неспокойно на стола си и хвърли няколко погледа към вратата, сякаш се готвеше за бягство. — Няма значение! — додаде вбесеният Вителий. — Щом се налага, ще освежа паметта на офицерите си и ще им припомня кой отговаря за реда тук. — Той се отправи с енергични крачки към изхода, където едва не се сблъска с Марцелий.

— Много съжалявам за закъснението — извини се мъжът, докато оправяше късата пелерина на рамото си и се покланяше. — Най-вероятно знаете, че откакто Кападокия е присъединена към Рим, офицерските части са натоварени твърде много с това да поддържат реда сред войските, да не говорим за опустошенията, причинени от жителите на Партия по протежение на цялата северна граница. На всичкото отгоре сега се прибавя и тази история с *префекта* на Юдея Понтий Пилат... — Марцелий прокара пръсти по късо подстриганата си коса и поклати глава. — Ако трябва да съм честен докрай, офицерите се страхуват, че ако Пилат бъде изправен на съд, каквито са плановете, целият южен регион ще бъде разтърсен от вълнения. Този човек се оказа жив въглен от политическа гледна точка. От самото начало провокира с действията си. Заграби, без много да му мисли, големи суми от еврейски храм, оскверни територии на храма и свещенически одежди, прокара акведукт през еврейско гробище. Само преди няколко години нареди да бъде разпънат на кръст известен еврейски проповедник редом до най-обикновени престъпници. Тормози непрестанно евреите, поведение, недопустимо за управител на римска провинция... а сега и касапницата в Самария. Моля ви да разберете, че офицерите имат право да са загрижени. Положението наистина е сложно. Ако съдът обвини Пилат, евреите ще станат много дръзки от факта, че най-накрая Рим се съобразява с тях. Ако пък бъде провъзгласен за невинен за това, че е наредил да бъдат избити онези стотина евреи от Самария, тогава може да се очакват открити метежи.

— Бъди сигурен, че добре съм запознат с фактите, скъпи ми Марцелий — рече легатът и с жест посочи на офицера да седне. — Можеше да спестиш много време и на двамата ни, ако беше се явил още при първото ми повикване, защото вече съм взел решение. Малко може да се направи и едва ли е необходимо относно миналите простъпки на Пилат, но за последния случай ще бъде изпратен в Рим и там ще бъде съден.

— Пред Сената? — не повярва на ушите си Марцелий. — Нали Пилат е на твое подчинение — на римския легат? Той е само военен управител.

— Принадлежи и на конницата — добави Вителий. — Така че подлежи на съд пред военен трибунал от равните нему, а после ще получи порицание или присъда от Сената.

Марцелий се усмихна широко на това изключително умно решение на проблем, който до преди миг смяташе за непреодолим. Едва тогава си даде сметка, че писарят и главният прислужник са все още в стаята.

— Свободен си — обърна се Вителий към прислужника, който напусна, без да се бави, а на писаря поръча: — Прочети на офицер Марцелий писмото до остров Капри, което ти диктувах преди малко.

Човекът се изправи, разви рулото и зачете:

До: Тиберий Цезар
Император на Рим
Капри
От: Луций Вителий
Императорски легат на Рим
Сирийска Антиохия
Ваше Превъзходителство,

С настоящето ви уведомявам, че в качеството си на легат на колонията Римска Сирия отстраних Понтий Пилат от поста му префект на Юдея, като го освободих от всички по-нататъшни задължения в източните провинции на империята. Поради тежестта на обвиненията срещу Пилат и високата степен на враждебност към него, му наредих да се върне в Рим, за да бъде изправен пред военния трибунал

на конницата и да изслуша преценката на Сената за неговата досегашна дейност. На поста префект назначих старши офицер Марцелий, от години на служба в Трети легион, като се надявам сам да се уверите в безукорността на неговата биография.

Прилагам доклада от едномесечната проверка на регионалната ни военна комисия по постъпилото оплакване от страна на Съвета на самаряните в Сихем, в което Пилат се обвинява в извършване на престъпления срещу гражданите и срещу някои от водачите им. Надявам се докладът да е достатъчно основание за действията, които предприех.

Продължавам да се моля на боговете Ваше Превъзходителство и цялото императорско семейство да е в добро здраве. Позволявам си също волността чрез вас да изпратя сърдечни поздравии на своя син Аулий, за чието здраве ще запаля благовонна мирта и ще се помоля да продължи да бъде предан и верен слуга на Римската империя.

Луций Вителий, императорски легат,
Сирийска Антиохия

Доклад на Трети легион в Антиохия за разследване по обвинения:

Съветът на Сихем, Самария

Срещу префекта на Юдея Понтий Пилат

Писмено оплакване срещу Понтий Пилат, префект на Юдея, постъпи от страна на гражданския съвет на Сихем за това, че миналия месец е заповядал силови действия, в резултат на които са загинали сто двама и седем самарянски граждани — мъже, жени и деца по време на религиозно поклонение на повече от четири хиляди души в свещената за евреите планина Гаризим. В оплакването се

съдържат и по-нататъшни обвинения за задържане, изтезание и екзекуция на някои от изтъкнатите граждани на Самария, повечето от които са били арестувани преди това по нареждане на префекта.

Самария е важен от политическа гледна точка централен регион на Римска Палестина, разделящ провинция Римска Юдея от тетрахията Галилея, управлявана от Ирод Антипа. Главният град — Сихем, е разположен между два важни религиозни центъра: планината Евал и планината Гаризим. Отдавнашна вражда съществува между юдеите и самаряните. Векове наред самаряните са изповядвали едни и същи вярвания с юдеите и също като тях са имали свещени места на планината Гаризим, това включва боготворене на гълъба и свещеното дъбово дърво. Всички евреи, включително и тези от Юдея, считат планината Гаризим за свое свещено и важно за историята на тяхната религия място. Наричат го Tabbur Na'ares — абсолютен географски център на Земята, или онова, което ние бихме нарекли Axis Mundi.

Разказва се легенда, според която свещени съдове и други ценни предмети от първия храм на цар Соломон в Юдея са изнесени при разрушаването на храма и са заровени там, така че при завръщането на евреите от робството им в Египет, техният духовен водач Моисей е дал заръки тези свещени реликви, включително известния Кивот на завета и самите шатри, да бъдат заровени на мястото, където евреите за първи път са разпънали шатрите си в пустинята. Различните фракции между евреите са единодушни, че чистата вода на кладенеца недалеч от град Сихем, известен и до днес с лечебната си вода, е изкопан от техния родоначалник Иаков при пристигането му в тази земя, където той е издигнал и първия си олтар.

Открай време евреите вярват също така, че тези реликви ще бъдат извадени в зората на хилядолетието, следващо това на Моисей, което според техния календар приближава. Ето защо миналия месец, след като пророк от Самария предсказа, че предметите ще излязат на бял свят в

деня на есенното равноденствие, множество от близо четири хиляди поклонници се събраха и се отправиха към планината.

Като разбрал за този поход, Понтий Пилат събрал войниците от гарнизона, разположен край Цезарея, наредил им да се облекат като поклонници и да отидат на мястото за поклонение. Когато поклонниците тръгнали нагоре по склона на свещената планина, по нареждане на Пилат войниците започнали да убиват тези, които били край тях. Други, особено по-богатите и известните, били взети за заложници и отведени в Цезарея, където били разпитани за причината за поклонението, след което били убити вкупом, отново по заповед на Пилат.

По време на разпита пред трибунала тук Пилат неизменно заявяваше, че целта му била да предотврати размирици, тъй като имал информация, че много от поклонниците щели да носят оръжие. Известно е, че самаряните и много от останалите жители тук носят открай време оръжие, за да се бранят от разбойниците в района, а и много от жертвите били жени и деца, така че обяснението му не е твърде задоволително. На префекта е наредено да остане под домашен арест в Антиохия, до второ нареждане.

Участниците в трибунала, опирайки се на показанията на римските войници, присъствали по време на разпитите на заловените самаряни, са единодушни, че префектът Пилат се интересувал да научи къде точно се очаква да бъдат намерени предметите, за които стана дума. С оглед на това наредихме допълнителен отряд от Трети легион да претърси планината Гаризим. Когато се върнаха, те докладваха, че са открили множество места, където наскоро е било копано. Тъй като поклонниците са били спрени в началото на своето изкачване от войниците, пратени от Пилат, очевидно някой друг е копал. Не бих се учудил, ако това е сторено по нареждане на бившия префект. Древни, свещени предмети не бяха намерени.

Рим:
пролетта на 37 г. сл. Хр.

ПЕПЕЛЯНКАТА

Отглеждам пепелянка за народа на Рим, И един
истински Фаетон за целия свят.

Тиберий към Гай

Нямам нищо против да ме мразят, стига да се
страхуват от мен.

Гай Калигула

— Какви очарователни малки изненади ни поднася животът
точно когато най-малко ги очакваме — отбеляза император Гай,
обръщайки се с привидна любезност към чичо си Клавдий.

Разхождаха се ръка за ръка през Марсово поле покрай Тибър към
мавзолея на Август и недовършения поради смъртта на Тиберий храм
на Божествения Август. Докато се усмихваше вътрешно на някаква
своя мисъл, Гай вдъхна дълбоко аромата на прясната пролетна трева и
продължи:

— И като си помисля, че само преди месец на мен гледаха като
на малкия *Калигула* — ботушчето — „роден в ботуш“, отгледан от
баща си като част от войнишкия инвентар. На осемнайсет бях в
групата на танцуващите момчета, които дядо ми събираше заедно с
харема си на онзи ужасен скалист остров Капри. А виж ме сега — на
двайсет и четири управлявам цялата Римска империя! Колко ли би се
гордяла майка ми! — Внезапно лицето му помръкна. — Ако,
естествено, й бяха дали възможност да живее, за да се порадва на този
факт.

Запознат добре със семейната история, Клавдий ни най-малко не
се изненада от реакцията на своя племенник и само леко го потупа по
ръката. Също като младия император до него, когото всички все още

наричаха Калигула, Клавдий бе прекарал живота си в непрестанно недоумение кой, като не изключваше себе си, разбира се, ще е следващият убит от семейството и от кого.

Много се говореше например, че преди да седне на трона, Тиберий е организиран убийството на Германик — бащата на Калигула и брат на Клавдий, за да попречи на Германик, като законно осиновен син на Август и негов любимец, да наследи властта. Това обаче беше последната смърт в семейството, причината за която остана само слух. Включително двамата братя на Калигула и майка им Агрипина, на която Тиберий открито нареди да замине в изгнаничество, бяха бити и оставени да умрат от глад.

— Естествено, ще ме подозират в съзакляtnичество — добави Калигула, имайки предвид смъртта на дядо си, който го беше осиновил. — Вярно е, че бях там, когато Тиберий спря във вилата в Мисено. Бях там в нощта на внезапната му смърт. Но тя беше в резултат на тридневен гуляй. Признавам, че много приличаше на отравяне, и боговете ми са свидетели, че аз не по-малко от останалите имах основание да ликвидирам стария козел. В края на краищата тъкмо той бе убил почти всеки, с когото бе сядал на една маса.

— Ако наистина е така и всички вярват, че ти си го сторил — намигна Клавдий, — какви дарове са ти приготвили гражданите на Рим и мъжете от Сената? Знаеше ли, че по време на празниците във връзка с церемонията за твоето възкачване на трона тълпите по улиците крещяха: „Към Тибър с Тиберий“? Също като по времето на Сеян — онова, което се е качило нагоре, трябва да слезе долу.

— Не ми го казвай! — провикна се Калигула. Той издърпа ръката си и хвърли на Клавдий див поглед. Миг след това лицето му се разтегна в усмивка, от която по гърба на чичо му полазиха ледени тръпки. — Знаеш ли, че спях със сестра си?

Клавдий загуби ума и дума. Известно бе, че като дете Калигула получаваше припадъци, по време на които падаше на земята и от устата му излизаше пяна — симптоми, много типични за цезарите. Сега обаче, застанал в чудесния пролетен ден под чистото синьо небе на Марсово поле, Клавдий си даде сметка, че става дума за най-обикновена лудост. Знаеше, че трябва да отговори по някакъв начин на племенника си, и то по възможност бързо.

— Божичко! — запелтечи той. — Не, нямах представа! Направо съм изумен. От къде можех да знам такова нещо? Всъщност ти каза „сестра ми“, но ти имаш три. И то коя от коя по-хубави.

— Да ти кажа право, чичо, това, което се говори в семейството за теб, ще се окаже истина — хладно отбеляза Калигула. — Ти си истински глупак. Вече съжалявам, че те направих свой първи съконсул, за да управляваш редом с мен. И макар да съм те харесвал най-много от всички свои роднини, май трябваше да избира някой по-проницателен.

— Такова назначение може да се промени всеки момент, макар да съм преизпълнен с щастие и гордост, че избра тъкмо мен — побърза да го увери Клавдий, който нямаше представа какво да прави.

— Нямам предвид сестра ми — процеди през зъби Калигула, макар стражата да бе на такова разстояние от тях, че трябваше да викат с все сила, за да ги чуят. — Наистина ли не разбираш? Имам предвид *богинята*.

— Аха, богинята значи — закима Клавдий, който правеше неистово усилие да не отклони поглед от горящите като въглени тъмни очи на племенника си.

— Точно така, богинята! — почти изписка Калигула, юмруците му се свиха от яд. — Не може обикновена смъртна да стане моя императрица! Освен това смъртни брат и сестра няма как да встъпят в брак, докато боговете винаги се женят за сестрите си — така се прави! И по това разбираме, че са *богове! Защото спят със сестрите си!*

— Така е! Така е! — побърза да се съгласи Клавдий и почука с пръст челото си — все едно току-що е получил прозрение. — Ти не спомена, че става дума за богиня, и това ме обърка. Разбрах те. Говориш за Друзила, значи! — Той мислено помоли всички истински богини да е дал правилния отговор.

— Чичо Клавдий — усмихна се Калигула. — Голяма лисица си. Чудесно си го знаеше и преди, но нарочно искаше аз лично да ти го кажа. Сега искам да споделя с теб всичките си идеи за мерките, които съм замислил, за да спася империята.

Идеите на Калигула изненадаха дори Клавдий, комуто страстта на племенника му към скъпи жени и пищни пиянски банкети бе

известна. В този час, който двамата прекараха в обикаляне на мавзолея на Август и храма, те обсъждаха как да бъде завършен строежа. Клавдий бързо пресмяташе какво би означавало това в пари.

Калигула вече беше подарил редки скъпи бижута на комедианта Менстер и останалите си любимци. А когато Ирод Агрипа, зет на тетраха на Галилея Ирод Антипа, беше освободен от затвора, където бе хвърлен по заповед на Тиберий и бе прекарал там последните шест месеца, Калигула нареди публично веригите, с които беше окован, да бъдат заменени със златни със същото тегло. Ако съвсем малка част от плановете му се осъществяха, пресмяташе наум Клавдий, то цялото богатство на Тиберий от двайсет и седем милиона златни къса, както и държавната хазна, щяха да отлетят безвъзвратно.

— Тук в Рим ще завърша храма на Август и театъра на Помпей — изреждаше младият император и сгъваше един след друг пръстите на ръката си. — Ще разширя императорския дворец на хълма Капитолия, за да го свържа с храма на Кастор^[13] и Полукс, ще добавя и акведукт, за напояване на градините, ще построя нов амфитеатър, където Менстер ще дава своите представления. Ще издигна отново разрушените храмове в Сиракуза. Ще прокопая канал през провлака до Гърция, за да възстановя храма на Поликрат^[14] на остров Самос, ще върна статуята на олимпийския Юпитер в Рим, където ѝ е и мястото, освен това съм намислил да построя нов храм на Дидимейонския^[15] Аполон в Ефес, чиито планове и строеж смятам лично да надзиравам... — Така продължиха цяла сутрин, докато някъде към обяд се върнаха отново в двореца. Едва тогава Клавдий успя да зададе въпроса, който се въртеше в главата му от сутринта.

— Истински пример за щедрост ще дадеш на римските граждани, скъпи мой Гай! — рече той на своя племенник, който вече се бе настанил на украсения със скъпоценни камъни трон, до който водеха няколко стъпала, ето защо, за да чува добре чичо си, Калигула трябваше да напегне слух. — Ще бъдат добре възнаградени за обичта си към теб и доверието което ти гласуваха. Сам каза, че възнамеряваш да възстановиш практиката за „хляб и зрелища“, както съществуваше по времето преди Тиберий и бе прекратена от него. Някак не те виждам в ролята на владетел, който ще държи на събирането на данъци. Очевидно си измислил някакъв хитър начин да набираш средства.

— Позволяваш си да разговаряш с един бог за това, че трябва да тича след пари? — с погнуса попита Калигула. Беше взел златната светкавица на Юпитер, с която обичаше да се разхожда, когато се занимава с държавни дела, и с върха започна да чисти ноктите си. — Добре де, все пак си мой съконсул и ще ти кажа. Спомняш си, предполагам, Публий Вителий, помощник на баща ми Германик? Беше с него, когато едва трийсет и три годишен баща ми беше на последната си мисия в Сирия.

— Познавам добре Публий — обади се Клавдий. — Беше най-близкият човек на брат ми, дори в смъртта му. Тогава ти беше малко дете и затова вероятно не знаеш, че тъкмо той доведе Писо — агент и приятел на Тиберий, — за да бъде изправен на съд по обвинение, че е отровил баща ти. Тогава и Тиберий можеше да бъде изправен пред съда, ако не беше изгорил тайните инструкции, които бе дал на Писо, когато му ги показаха. Но Тиберий имаше дълга памет за такива предателства и не забрави Вителий. След време Публий беше арестуван и обвинен, че е участвал в заговора на Сеян. Опита се да пререже вените си, но се разболя в затвора. По-късно брат му Квинт, сенаторът, бе публично опозорен по време на една от организираните от Тиберий чистки в Сената.

— Не си ли се запитвал — попита Калигула — защо дядо ми ще унищожи двама братя в нашето семейство... и после, малко преди самият той да умре, ще назначи най-малкия брат за императорски легат в Сирия?

— Луций Вителий ли? — повдигна вежди Клавдий. — Като всеки в Рим за мен това назначение е по-скоро въпрос на... лична услуга. — След това додаде с известно неудобство: — Заради младия Аулий.

— Наистина, кой друг, ако не бащата на човек като Аулий, заслужава такава чест — саркастично подхвърли Калигула. — В края на краищата момчето, едва шестнайсетгодишно, щедро предложи своята девственост на Тиберий. Трябваше да се сетя и сам.

Калигула стана от трона, слезе по стълбите и започна да крачи из стаята, като пошляпваше светкавицата по едната си длан. Сетне седна до масата и вдигна съд с вино, от който наля в една чаша и разклати звънчето наблизко. Слугата, който опитваше храната и напитките му, момче на не повече от девет-десет години, влезе на часа, за да опита

напитката, в това време младият император напълни други две чаши почти догоре и даде знак на чичо си да вземе едната. Изчака момчето да напусне стаята с поклон. Сетне за изумление на Клавдий извади от кутия на масата две скъпи на вид перли с размери на човешки палец и ги пусна в чашите с вино.

— Получих всички документи, които е държал Тиберий на Капри — съобщи младият император, след като отпи от виното и попи устните си. — Изчетох всичките, но един от тях ми се стори особено интересен. Писан е от Луций Вителий, след като поел поста в Сирия преди малко повече от година. В него става дума за някакви изключителни предмети, собственост на евреите, заровени някъде по склоновете на свещена планина в Самария — предишното протеже на Сеян, Понтий Пилат, се е опитвал да се добере до тях. Оказва се, че Пилат е избил бая народ, за да стигне до тях. — Клавдий, единственият наистина беден член на императорското семейство, в този момент имаше само една мисъл — как да извади перлата от чашата си, преди да се е разтворила в течността, но така, че племенникът му да не забележи. Все пак реши, че ще отпие малко от подправеното по този начин вино.

— Какво по-точно казва Вителий за тези премети? А какво се е случило с Пилат и с предметите? — попита той.

— Пилат е отстранен, но десет месеца са го държали под стража в Антиохия в очакване на кораб, който ще го върне в Рим. Пристигна в града същата седмица, когато дядо почина, и затова наредих да не го пускат, докато не го разпитат. Ще се окаже излишно, защото успях да събера две и две и да се сетя сам за някои неща. Както знаеш, първото нещо, което направих след короноването ми след погребението, беше да освободя Ирод Агрипа от затвора и да го назнача за тетрарх на Лизания, както и да му дам титлата владетел и на териториите в Сирия, управлявани от покойния му чичо Филип. Съобщиха ми, че когато стигнал там, организира благодарствено богослужение в моя чест.

Клавдий вече си мислеше, че от виното доста му се проясни главата и вероятно племенникът му не е чак толкова луд, колкото всички мислеха. *In vino veritas*, рече си той и отпи следваща щедра глътка.

— Не бива да се забравя — продължаваше Калигула, — че цели шест години живях на Капри с дядо си и не цялото това време бе

отдадено на разврат. Преди пет години се случи нещо интересно. Може би и ти ще си спомниш, че Тиберий имаше един познат египтянин кормчия, когото доведоха тук, в Рим, но който се появи и на Капри.

— Да не говориш за онзи египтянин, който се яви пред Сената и твърдеше, че е чул, плавайки край Гърция някъде около пролетното равноденствие, че великият бог Пан е мъртъв — вече много заинтересуван попита Клавдий и отново надигна чашата си.

— Същият — потвърди Калигула. — Дядо държеше срещата им в тайна и не говореше за нея, но знам много добре, че той се промени значително, след като чу казаното от египтянина. Разговарях с мъжа на сестра ми Друзила и...

— Богинята имаш предвид, нали? — намеси се Клавдий, изхълцвайки, но Калигула се направи, че не го чува.

— Преди пет години — продължаваше той, — когато зет ми Луций Касий Лонгин беше консул в Рим, неговият брат, офицер на име Гай Касий Лонгин, беше с Трети легион в Сирия. През същата седмица на пролетното равноденствие бил дежурен по заповед на Понтий Пилат по време на публична екзекуция в Иерусалим. Тогава се случило нещо, което според него било необикновено.

— Да не искаш да кажеш, че слуховете по повод смъртта на Пан може да имат нещо общо с онези ценни предмети, които Пилат издирвал? — Мислите на Клавдий вече бяха малко объркани от изпитото вино. — И заради нещо, което си чул за тях от зет си, си освободил Ирод Агрипа от затвора и си го назначил почти за цар, за да може той да ти помогне да решиш загадката, свързана с тях.

— Точно така — възкликна Калигула, грабна златната светкавица и я запрати с все сила нагоре, сякаш искаше да я забие в тавана. — Чичо Клавдий, може и да си пияница, както мнозина мислят, но никак не си глупав — ти си направо гений!

Улови Клавдий за ръка, завлече го до трона и двамата седнаха на стъпалата.

— Както ти казах, преди пет години, в петъка преди равноденствието, Пилат заповядал един размирен еврейски равин да бъде разпънат на кръст заедно с няколко престъпници, като знаел, че телата ще бъдат свалени преди залез слънце, тъй като на следващия ден започвал сабат. За да се ускори смъртта, обикновено чупят краката и човекът умира от задушаване.

Може да е от виното, помисли си Клавдий, но светлината в стаята сякаш намаля и очите на племенника му засвяткаха по особен начин, докато разказваше необикновената история. Чичото отново отпи.

— Гай Касий Лонгин присъствал за първи път на разпъване — продължаваше Калигула, — ето защо, когато дошло време да свалят телата, той ги обиколил с коня си и пробол единия от разпънатите с копие, връчено му вероятно от някой от войниците, защото му направило впечатление, че това не е неговото. Било старо, назъбено тук-там от очевидно дълга употреба, но и от някакъв друг метал. Спомняше си също, че дръжката била привързана за острата част с връв, която му заприличала на сухи лисичи черва. Почти не обърнал внимание на цялата работа, докато преди да замине за Антиохия, Пилат не го попитал къде е копието, което е носел в онзи ден. Споменал, че било някакво официално оръжие и искал да го прибере. Съмнявам се да е имало нещо вярно в това. Едва тогава Гай си дал сметка, че копието е изчезнало.

— Предполагаш, че това е бил един от предметите ли? — попита Клавдий. Очите бяха започнали да го болят, вероятно от изпитото вино или от внезапно спусналия се мрак. — Както го описваш, не ми се вижда много ценно или загадъчно, но интересно откъде се е появило?

— По-интересно е как може да е изчезнало така безследно? А и за неговата стойност можем да съдим по това, че Пилат е искал да го открие няколко години преди клането при свещената планина, което означава и че е вярвал, че някой от предметите вече е излязъл на повърхността. А откъде идват и какво е предназначението им, дядо ми се опитваше да разбере точно когато умря в Мисено на път за Капри. Имах всички основания да вярвам, че почти беше стигнал до отговора.

— Тиберий? — не можеше да повярва Клавдий. Той остави чашата си и се опита да различи племенника си сред спускащия се мрак. — Но той притежаваше двайсет и седем милиона в злато. Защо ще му е да си прави труда да издирва още?

— Когато ти казах, че според мен предметите са ценни — опита се да обясни Калигула, — нямах предвид материалната им стойност, а нещо далеч по-голямо... това не съм го споделял с никого, дори и с Друзила. Не беше случаен фактът, че бях в Мисено, когато Тиберий пристигна там в нощта на своята смърт. Очаквах го там. Знаеш, че

почти не напускаше Капри, а този път бе отсъствал няколко месеца и никой не знаеше къде точно се намира. Бях разбрал, че Тиберий е ходил до островите Пакси, от които онзи египтянин бе чул да идва странното съобщение. Много добре знам какво е очаквал да научи там.

На островите Пакси, недалеч от гръцкия бряг, се издига огромен камък като онези на келтските острови. Върху него се виждат надписи на отдавна забравен език, който никой не може да разчете. Тиберий обаче смяташе, че познава такъв човек, който е и заинтересован да го разчете почти толкова, колкото и той, а на всичкото отгоре му беше и много задължен. Ти го познаваш, чичо Клавдий. Ти беше този, който го доведе на остров Капри преди няколко години, за да помоли за тази услуга, и в резултат дядо отмени заповедта на Сеян и разреши на евреите да се върнат в Рим.

— Иосиф от Ариматея! — възкликна Клавдий. — Богатият еврейин търговец, приятел на Ирод Агрипа. Какво знае той за всичко това?

— Очевидно достатъчно, за да приеме да се срещне с Тиберий на Пакси и да прекара там последните няколко месеца, разгадавайки надписите върху камъка — отвърна Калигула. — Когато на дядо му прилоша по време на вечерята, аз останах при него през нощта и чух бълнуванията му — по-скоро чух онова, което се отронваше от устните му, докато треската го изгаряше. И записах всичко. До този момент аз бях единственият, който знаеше.

Когато Калигула се усмихна, Клавдий също направи опит да отвърне на усмивката му, но устните му не помръдваха. Вече не хранеше никакви илюзии относно причините за смъртта на Тиберий. Молеше се само виното, което току-що погълна, да не е отровено. Ставаше му все по-зле.

Когато Калигула улови чичо си за ръка, стаята съвсем притъмня пред очите на Клавдий. Единствената светлина, която стигаше до съзнанието му, бе от блясъка в очите на младия император.

— Без съмнение — успя само да промълви Клавдий и мракът го погълна.

ТРИНАЙСЕТТЕ СВЕЩЕНИ ПРЕДМЕТА

При всеки еон, когато по време на пролетното равноденствие слънцето започва да се издига над ново съзвездие, на земята слиза

един бог, който се ражда като смъртен от плът и кръв. Расте сред хората, докато стане възрастен, след което позволява да бъде пожертван, захвърля плътта, която го държи като затворник, и се връща във вселената. Преди смъртта той предава вселенската мъдрост на едно-единствено човешко създание.

Но за да бъде разпространена божествената мъдрост във времето, така както се отчита то на земята, тя трябва да бъде вплетена във възли, представляващи пресичането на духа и материята във вселената. Само истинският избран, онзи, комуто богът е доверил мъдростта, ще знае как да го направи.

За да се осъществи тази връзка, тринайсет свещени предмета трябва да бъдат събрани на едно място. Всеки от тях има специфична цел в ритуалното раждане на новата епоха, всеки от тях трябва да бъде помазан с божествена течност, преди да бъде използван. Предметите на следващата епоха са:

- 1.Копие 2.Меч 3.Гвоздей 4.Кокал 5.Камък 6.Кутия
- 7.Казан 8.Поднос 9.Дреха 10.Весло 11.Сбруя 12.Колело
- 13.Дъска за игра.

Този, който събере предметите, но не притежава вечната мъдрост, може наместо за космическо единение да стане причина за терор и варварство.

— Виждаш ли? — рече Калигула, когато завърши четенето на филипиката. — Нали помниш какво ти казах за копието и разпъването на кръста в Юдея. Копието е първият предмет в този списък. Разбираш ли? Тиберий е смятал, че Пан е богът, позволил да бъде принесен в жертва, за да настъпи новият еон: богът козел, богът най-често свързан с остров Капри и със самия него.

— Но когато надписът върху този камък на островите Пакси е бил преведен, се оказва, че тъкмо евреите са тези, които са осигурили необходимото тяло за жертвоприношение, за да настъпи тази промяна. Не бяха ли евреите тези, които обикалят света, учат всевъзможни древни езици, за да могат да превеждат загадки и тайни? Не бих се учудил и ако го правят, за да събират предметите на безграничната власт. Помислял ли си дори за миг, че твоят Иосиф от Ариматея не

знае какво прави, когато е помолил Тиберий да върне неговия народ в Рим? Мислиш ли, че не е знаел какво прави и когато задига мъртвото тяло на разпънатия евреин от Юдея? Защото той точно това прави. Същевременно успява да прибере и копието, с което Гай Касий Лонгин го промушва.

— О, богове! Гай, престани, моля те! — провикна се Клавдий и главата му увисна безпомощно, защото той не беше повече в състояние да я държи изправена. Стомахът му се бунтуваше неудържимо. И виното, и емоциите му бяха дошли в повече. — Моля те, донеси ми едно перо. Трябва да повърна.

— Не можеш ли да си събереш ума поне за малко? — раздразнено попита племенникът, но все пак стана и донесе празна купа и дълго щраусово перо от връзката наблизо.

Клавдий вдигна глава, размахаше перото, за да се освободят власинките, след което отвори уста и погъделичка с върха дъното на гърлото си, докато съдържанието на стомаха му не се изплиска в купата.

[1] Уилям Шекспир. Трагедии. Т. I. Прев. Валери Петров. С., Народна култура, 1973, 447 с. — Б.пр. ↑

[2] Педагогически, научнофилософски творби: „За бърливостта“, „За суеверието“, „За въздържането от гняв“, „Как да различаваме ласкателя от приятеля“, „За музиката“ и др., много от които са загубени. — Б.пр. ↑

[3] Филм на Алфред Хичкок (1955) с Кари Грант, Грейс Кели, Шарл Ванел и др. — Б.пр. ↑

[4] Евангелие от Марко, 1:17. — Б.пр. ↑

[5] В келтската митология богиня на огъня, дъщеря на бог Дагда. — Б.пр. ↑

[6] Древногръцки поет и писател (518-ок. 446 г. пр. Хр.). — Б.пр. ↑

[7] Векове преди Христа племена в Европа чествали красивата богиня на пролетта, наречена Eostre. Хората принасяли зайци в жертва на саксонската богиня на пролетта и плодородието Еостре (от нейното име носи названието си на английски католическият празник Истър). В известни вариации тя може да се открие и в други култури като

Асторет (при финикийците), Астарта (при гърците и римляните), Еостре (при тевтонците). — Б.пр. ↑

[8] Дъщеря на Иаков и Лиа. Битие, 30: 21. — Б.пр. ↑

[9] Тревисто растение, чиито корени съдържат психоактивни алкалоиди. Те приличат на човешко тяло (бебе). Растението често се използва като силен халюциноген. — Б.пр. ↑

[10] Първият и най-ранният от второстепенните богове на скандинавската митология. По-късно известен като Один. — Б.пр. ↑

[11] Термин с многопосочни значения (представител, пратеник, офицер). „Легатите на римския народ“ били сенатори, изпратени с мисия в чужда държава. Във войската легатите по време на Републиката били офицери, командващи отделни видове войски (кавалерия, резерви, тил и др.), по време на Империята се превърнали в командири на легиони. — Б.пр. ↑

[12] Жители на Партия — древна държава в Югозападна Азия (на мястото на днешен Иран), съществувала от 250 г. пр. Хр. до 226 г. сл. Хр. Войниците парти били известни с уменията си на конници и стрелци с лък. — Б.пр. ↑

[13] Син на спартанския цар Тиндарей и Леда, смъртния брат на безсмъртния Полидевк (лат. Полукс). — Б.пр. ↑

[14] Самоски тиранин, приятел и покровител на хора на изкуството, разпънат на кръст през 522 г. пр. Хр. по заповед на пълководец на Дарий, който завзел о-в Самос. — Б.пр. ↑

[15] Дидима — градче близо до малоазийския град Милет с храм и светилище на бог Аполон. От II в. пр. Хр. там се чествал панелинският празник дидими. — Б.пр. ↑

ЗАВРЪЩАНЕТО

ФУ / ЗАВРЪЩАНЕ

ХЕКСАГРАМ 24

Времето на мрака е отминало. Със зимното слънцестоене настъпва тържество на светлината. Обрат нагоре следва всеки период на упадък. Прогонената доскоро светлина се връща с нова сила. Отново започва движение, но то не е предизвикано отвън... Завръщането е заложено в природата на нещата. Движението става на цикли и колелото се затваря. Всичко се завърта и идва в определения момент.

Рихард Вилхелм,
Ай Чинг

Колкото повече знае човек, толкова повече разбира, че всичко се върти в цикъл.

Йохан Волфганг
Гьоте

Повече от час стоях в горещия басейн, но все още бях разстроена. От връзките на хората от семейството ми с националсоциалистите, като добавим дядото бур със склонност на изнасилвач, да не говорим за очарователната беловласа леля Зоуи в Париж, стигнала с танците си до сърцето на Адолф Хитлер... Историята на моето семейство все повече заприличваше на онова, с което се занимавах: закопани в продължение на половин век вещества,

които започват да пробиват пътя си навън от затвореното пространство, в което някой смяташе, че добре ги е скрил.

Най-сетне Лаф излезе от басейна за следобедната си дрямка и аз също реших да се прибера в стаята си. Имах нужда да остана известно време сама, за да събера мислите си.

Знаех, че моят братовчед и кръвен брат е инсценирал смъртта си и остави мен като изкупителна жертва, а сега вече излизаше, че го е направил, използвайки ръкописа, ревностно пазен от собствения му баща — Ърнест, и баба ми Пандора, ръкописът, който баща ми и втората ми майка с помощта на журналистите смятаха да задигнат и да публикуват, за да спечелят от това. И макар да нямах представа какво съдържа този документ, безсъмнено страниците, които бях разпръснала в Инструкциите на Министерството на отбраната на САЩ миналата вечер, бяха изпратени от Сам.

Бях изхвърлила опаковката от кафява хартия, така че нямаше начин да разгледам марките или пощенското клеймо, но щом Лаф спомена за документа, в съзнанието ми изникна малкото жълто листче, което Язон ми донесе, и пощенският код на изпращача, започващ с 94, сигурен знак, че пратката е пусната в Сан Франциско. Ето защо твърдението на Волфганг Хаузер, че го е изпратил на моя адрес от Айдахо си беше измислица, както вероятно и всичко, което ми наговори.

Едва се съдържах да не се сритам за глупостта да се оставя да бъда измамена от поредната красива физиономия и се зарекох, че дори да се намеси лавина, втори път няма да се поддам. Вероятно бе прекалено късно, за да поправа щетите от своята слабост. Волфганг бе прекарал насаме с ръкописа цялата нощ, в която аз дълбоко спях, и нямаше начин да разбера дали го е разгледал, или снимал, или направил някакво копие. Излизаше, че независимо от усилията си, бях се озовала в началото на кръга, там, където бях преди седмица — между Сцила и Харибда — на твърда скала.

Щом отворих вратата на хотелската си стая, се сетих за горкия Язон. Седеше в средата на огромното легло с най-гневното изражение, на което бе способен.

— Йои — бе звукът, отронил се от гърлото му, изразяващ целия гняв, на който са способни котките.

Знаех, естествено, каква е причината за възмущението му. Макар да бях оставила предостатъчно храна, бях си позволила да отида до басейн без него. Издайническата миризма на хлор, с който дезинфекцират водата в басейните, очевидно бе достатъчно силна.

— Добре де — поисках да се сдобрим, — какво ще кажеш за една вана.

Наместо да се спусне към вратата на банята, нещо обичайно при звука на думата „вана“, той се насочи към краката ми и по пътя вдигна парче розова хартия, която почти бях настъпила — много добър ставаше във вдигането на листчета този котарак. Опря предните си лапи на коляното ми и вирна нагоре муцунка със стиснатото между зъбите розово листче.

Някой очевидно бе пъхнал под вратата съобщение. Прочетох го и сърцето ми се обърна.

„До Ариел Бен
От господин Соломон

Съжалявам, но няма да мога да присъствам на планирания обяд. За да уговорим друго време и място, моля обади се на телефон (214) 178-0217.“

Прекрасно, няма що. Сам променяше плановете за среща по обяд. А и този телефонен номер... Видя ми се напълно фалшив.

За трети път той споменаваеше цар Соломон, чийто библейски стихове все още не бях имала време да прегледам внимателно за някакво скрито послание. Тази бележка обаче говореше за промяна в плана в последния момент, а не за план за разшифроване. А Сам с право беше предположил, особено след снощните ми занимания с декодирането, че името, което бе използвал, трябва да ме насочи към нещо, което за страничен човек не бе така очевидно: „телефонният номер“ на господин Соломон бе информация, свързана с „Песен на песните“.

Отворих с въздишка чантата си, измъкнах Библията, която носех със себе си, и влязох в банята, където запуших ваната и пуснах водата за Язон. Докато чаках, хвърлих поглед върху бележката и отворих

томчето на „Песен на песните“, където пощенският код 214 можеше да означава Глава 2, стих 14:

Гълъбице моя в скални проломи под каменни
заслони! Покажи ми лицето си, дай ми да чуя гласа ти,
защото гласът ти е сладък и лицето приятно.

Сам никога нямаше да успее да види „лицето ми приятно“, нито да чуе „гласът ми сладък“, ако не дадеше малко по-конкретни насоки. Всъщност даваше ми ги: Глава 1, стих 7–8. Там младото момиче, онова с привлекателния пъп, кани своя възлюбен да обядват заедно на следващия ден и той ѝ обяснява как да го намери:

Кажи ми ти, когото обича душата ми: де пасеш? де
пладнуваш? Защо да съм като скитница край сградата на
твоите другари?

Ако не знаеш това, о, най-хубава между жените то
върви си подир овцете и си паси яретата покрай
пастирските шатри.

Така, да помисля малко! Не бях чувала за място в тези планини, което да съдържа дума или знак за овчари и овчарки, за кози или други домашни животни. Но има една ливада надолу по пътя, наричана Пасището, където през лятото издигаха увеселителни палатки, свиреше музика, а през зимата там се разхождаха любители на пързалане по девствен сняг — сравнително равно, широко пространство, напълно достъпно от пътя. Значи това щеше да е новото място за среща.

Доста странно ми се видя, че Сам предлага да отменим предишния толкова сложен сценарий, с място, което се виждаше от всички страни, при това непосредствено до главния път. Изненадата ми трая само до следващото указание, което открих в Глава 2, стих 17:

Докле денят лъха прохлада и бягат сенките, върни се, мой мили, и бъди като сърне, или като млад елен по планински скали.

Докле денят лъха прохлада значи на зазоряване? Можех да разбера защо срещата по обяд му се е видяла рискована, поради това, че за да стигнеш дотам, има опасност да бъдеш видян, и то не еднократно, но не разбирам как щях да изляза от хотела незабелязано преди зори, ще шофирам до Пасището, където ще измъкна ските си от колата и ще започна да се пързаям небрежно в сутрешния мрак? Съмненията ми, че Сам е започнал да губи здравия си разум, ставаха все по-сериозни.

За моя радост всички от компанията ни пожелаха да си легнат рано тази вечер. Оливие, вдъхновен от това, че Бамби е толкова добра скиорка, бе надминал себе си и я бе водил до всички писти в околността, означени с черен ромб. Прибра се напълно изтощен, тъй като това си беше истинска спортна атака, с каквато той не беше свикнал.

Бамби бе прекарала целия ден навън и задължителните два часа упражнения с музикалния инструмент успя да направи едва преди вечеря. Управата на хотела ни допусна в Слънчевата зала, където имаше пиано. Криво-ляво се справих с акомпанимента на малките пиеси от Шуберт и Моцарт, които някога бях свирила и не бях успяла да забравя напълно, в компанията на Волга Драгонов, който старателно обръщаше страниците. Лаф често присвиваше възмутено очи от несръчното ми изпълнение, но свири безупречно както винаги. Най-голяма изненада за мен и Оливие бе виртуозното изпълнение на Бамби. Трябваше да призная, че не ставаше дума само за това колко добре обгръща с бедрата си виолончелото. Попитах се дори дали да не ревизирам първото си впечатление.

Когато всички се отправихме към ресторанта за вечеря, балконът пред залата бе пълен с гости на хотела, които бурно аплодираха изпълнителите, наобиколиха Лаф и го затрупаха с поздравления и молби за автографи, като подаваха каквото имаха подръка — меню от ресторанта, хотелски плик или дори билет за лифт.

— Знаеш ли, Гаврошче — обърна се чичо ми към мен, след като възгласите стихнаха и почитателите му се оттеглиха един по един, — смятам да оставя вас младите и да вечерям в стаята си. Не съм това, което бях, и тялото ми се бунтува срещу дългото пътуване от Виена. Ще се видим утре сутринта на закуска и тогава може да ти разкажа още някои подробности.

— Разбира се, чичо Лаф — отвърнах, като се питах дали ще мога да понеса още нови разкрития. — Само нека да не е прекалено рано. Може отново да го направим като днес — късна закуска. Трябва да свърша някои неща сутринта — като например да се помотая към едно пасище в пет сутринта, довърших наум.

Бамби отклони поканата да се присъедини към мен и Оливие и заедно с Лаф и Волга се отправи към стаята си. За моя огромна изненада Оливие също поиска да се оттегли, след като ми се поклони в знак на извинение.

— Признавам — отбеляза той, — тялото ми определено се бунтува срещу дългото катерене днес следобед. Всичко ме боли. Мисля да се отпусна в топлия басейн и след това да си поръчам гореща супа в леглото.

Хвърлих поглед към часовника си и видях, че приближава десет, ето защо реших и аз да се прибера при Язон.

Към единайсет двамата с него си разделихме порция спагети с морски дарове и чесново хлебче, изслушахме прогнозата за времето на следващия ден, от която разбрахме, че утрото ще настъпи в шест и половина, и вече под завивките се канех да загася лампата, поприспана от донесената с вечерята чаша вино.

Неочаквано Язон наостри уши и се изправи в гнездото, което си беше направил във втората възглавница. Отправи поглед към вратата, сякаш някой се канеше да влезе. Обърна очи към мен, но аз не чух нищо. Котаракът грациозно се изправи, прекоси леглото, скочи долу и преди да тръгне към вратата, обърна глава към мен. Очевидно отвън в коридора имаше някой.

Поех дълбоко въздух и отметнах завивките. Взех халата, оставен на близкия стол, и го последвах. Язон безпогрешно познаваше кога някой се кани да почука или позвъни. А ако някой наистина бе отвън, защо се колебаеше?

Приблжих око до малкия отвор във вратата и с изненада зърнах познато лице, което най-малко очаквах да видя. Стиснах дръжката и отворих рязко вратата.

Огряна от меката жълта светлина на лампите в коридора, стоеше русокосата Бамби с огромни наивни сини очи. Носеше дълъг халат от черно кадифе с кройка на сако от смокинг, под който се подаваха дантели и панделки, пристягащи ръкавите на китките и шията. Направи ми впечатление, че едната ѝ ръка е скрита зад гърба.

Внезапно ме връхлетя необяснима паника — дали не носи оръжие! Понечих да отскоча назад и да тръшна вратата под носа ѝ. В същия миг обаче тя извади ръката си и видях, че стиска бутилка „Реми Мартен“ и две малки чашки.

— Ще ми направиш ли компания за по един коняк? — попита тя. — Нещо като предложение за примирие.

— Трябва да ставам рано утре сутрин... — подхванах.

— Аз също — побърза да ме увери Бамби, — но предпочитам да не сме в коридора, за да ти кажа това, за което съм дошла. Може ли да вляза?

Отстъпих неохотно и я пуснах вътре.

Въпреки очевидната красота на жената и несъмнените ѝ качества на изпълнител, нещо продължаваше да ме смущава. Не ставаше дума за отнесеното ѝ изражение. Всъщност като имам предвид качествата ѝ, подозирах, че тази отнесеност е по-скоро вид защита за нейната уязвимост, имах вече опит с Джързи и нейното пиянство.

Приблжих масата, където Бамби вече пълнеше двете чашки. Взех едната, чукнахме се и отпихме.

— Какво беше това, което не можеше да ми кажеш във в коридора? — попитах.

— Моля те, нека седнем — тихичко предложи Бамби.

Гласът ѝ звучеше така успокояващо, че едва когато стигнах до стола, си дадох сметка, че ми действа като умело хвърлена примка, на чиято воля не можех да не се подчиня. Следователно трябваше да си отворям очите и да внимавам.

— Бих искала да ме харесваш — увери ме жената. — Наистина се надявам да станем приятелки.

На не твърде яркото осветление в стаята тези бистри очи, напомнящи за напитка с потопени вътре златни люспи, изглеждаха

странно засенчени от дългите мигли. За нищо на света не можех да се досетя за какво мисли тя, но ме обзе твърда решимост да го разбера. Чувствах, че прямотата е най-добрият подход.

— Не става дума за това дали те харесвам, истината е, че не разбирам типа хора като теб и не се чувствам спокойно в тяхно присъствие — признах. — Изглеждаш по един начин, говориш по съвсем друг, а се държиш по трети. Имам усещането, че това, което си всъщност, няма нищо общо с вида и държанието ти.

— Мислиш ли, че това не важи и за теб? — отбеляза Бамби и спусна ръка, за да погали главата на Язон с дългите си елегантни пръсти. Направи ми впечатление, че той не замърка, но и не избяга.

— В момента не говорим за мен. Но както сигурно си схванала от разговора тази сутрин, израснала съм в семейство, чиито членове не са много близки. Ако поведението ми е малко загадъчно, най-вероятно е така, защото се старая да се държа настрани от противоречията им. Тъкмо затова и избрах път, диаметрално противоположен на линията в семейството.

— Мислиш ли? — попита тя неочаквано. Но побърза да добави: — Всъщност точно за теб става дума. Мнението ти за мен е важно. Когато казах, че искам да ме харесваш, няхах предвид — като сестри, както подхвърли чичо ти. Но при създадените обстоятелства имам усещането, че ще е доста сложно, ако не успеем да поддържаме поне приятелски отношения.

— Виж какво — подхванах и отпих следваща глътка, конякът беше наистина превъзходен, — не разбирам защо толкова се тревожиш за това дали ще се разбираме, или не. — За първи път от много години насам съм в компанията на чичо Лаф и няма никакви изгледи ние двете с теб да се срещнем отново.

— Точно в това е проблемът — усмихна се тя. — Но преди да обясня, нека ти кажа защо имаш усещане за „дискомфорт“ край мен. Стига да нямаш нищо против, естествено.

Взрях се в тези бистри очи, които продължаваха да ми се струват някак неразгадаеми. Това момиче си го биваше, но реших, че щом така иска, нека бъде нейното и ще си получи заслуженото, пък дори и да е шамар.

— Вероятно е наистина много лично, но ти беше тази, която пристигна посред нощ с бутилка коняк и поиска да си побъбрим.

Животът на чичо ми едва ли е запечатана книга и трябва да знаеш, че е имал в живота си твърде много жени, коя от коя по-красиви, при това също като и баба ми Пандора много способни. Ти си друг случай, наистина притежаваш голяма дарба. Това, което изсвири тази вечер, беше изумително, от световна класа, по мое мнение. Поради обкръжението си като малка, мога да преценя. Не разбирам защо човек като теб е готов да бъде придатък, нещо като украшение за някой, който очевидно е много прочут и очарователен като чичо ми. Баба ми не би го направила, така че не разбирам защо ти го допускаш. Струва ми се, че това е причината да не те разбирам и да изпитвам „дискомфорт“. Според мен зад вашите отношения стои някакъв друг сценарий.

— Ясно. Може и да си права — Бамби сведе очи към ръцете си, отпуснати в скута. Когато ги вдигна отново, тя беше много сериозна. — Чичо ти Лафкадио е извънредно важен човек за мен, фройлайн Бен. Разбираме се прекрасно. Това обаче е съвсем друг разговор. И не заради него дойдох тук сама тази нощ, за да търся приятелски взаимоотношения.

Чаках. Очите със златисти точки следяха всяко мое движение. Съобщението, което последва, ме блъсна с все сила.

— Фройлайн Бен, изплашена съм от прекаления интерес на брат ми към теб. Ако не направиш нещо, и то скоро, този интерес може да застраши сигурността на всички нас.

Седях вцепенена. Това бе последното, което можеше да ми хрумне. Едва сега с ужасяваща сигурност разбрах защо всичко около Бамби ми се струваше толкова познато.

— Брат ти ли? — едва чуто промълвих. Нямаше нужда да си конструктор на ракети, за да се сетиш кой може да е този човек.

— Нека се представя както трябва, фройлайн Бен — започна моята гостенка. — Името ми е Бетина Браунхилд фон Хаузер и Волфганг е моят единствен брат.

По дяволите — нищо друго не ми идваше на ум. Излизаше, че Бамби е просто прякор на Бетина, както беше обръщението на чичо Лаф към мен — Гаврошче. Бях чувала името Бетина фон Хаузер, млада челистка, развълнувала музикалните среди в последно време, но

никога не би ми хрумнало, че тъкмо Бамби е тази изпълнителка, още по-малко, че има някаква връзка с доста опасното ми увлечение — Волфганг Хаузер.

Тази твърде неприятна изненада ме изпълни с още по-голямо подозрение към всички и най-вече към чичо ми. Ако Лаф се чувстваше толкова близък с Бамби, той можеше да говори пред нея всичко, както сам посочи, тогава защо изчака тя да излезе, за да спомене случката с Хитлер и руните? И защо, когато споменах името на Волфганг, Лаф индиректно ме предупреди да внимавам, без да намекне дори, че тези двамата са толкова тясно свързани? И ако Лаф бе убеден, че Зоуи е *Schutztaffel*, съмишленик, толкова близка приятелка на брата на Бамби, защо доведе самата Бамби от оня край на света, за да се срещне с мен?

И ето я сега тук, пристигнала на пръсти посред нощ, с разкошните си дантели и бутилка скъп коняк, за да ми разкрие — зад гърба на Лаф — неща, които може би той не знаеше, но не си бе направил труда да сподели с мен и онова което му беше известно. Тъй като Бамби изрично подчерта, че се разбира с него прекрасно, трябваше да се досетя, че единствено аз от цялото семейство нямам и най-малка представа какво всъщност става. По дяволите всички, щях да науча.

За щастие притежавах тайно оръжие — независимо от младата си възраст, незначително тегло и опит, можех да изпия сериозно количество твърд алкохол, без това да се отрази на походката ми и на спомените ми от прекарването на следващия ден. Така че половин бутилка „Реми Мартен“ не представляваше кой знае какво изпитание. Надявах се този мой „талант“ да свърши работа за разпита, на който се готвех да подложа Бамби.

Към три след полунощ бутилката бе празна и Бамби си беше отишла. Тя почти загуби съзнание наред изречението и остана на стола с изпънат гръб. Помогнах ѝ да се изправи и я изведох от стаята си. Не можех да рискувам да я оставя при мен, за да се събуди след няколко часа и да види, че ме няма. Но след близо три часа „дружески, почти сестрински“ разпит бях научила много повече, отколкото очаквах, включително и важни за мен разкрития.

Волфганг Хаузер не беше австриец — той и сестра му бяха с немски произход, родени в Нюрнберг, но израснали в Швейцария, а покъсно бяха получили образованието си във Виена. Той — в сферата на науката, тя — на музиката. Семейството им, макар и не богато, бе сред най-старите фамилии в Европа. От няколкостотин години дедите им имаха „фон“ в името си. Волфганг бе предпочел да не го използва, защото не смятал, че е подходящо за бизнес делата му, както обясни Бамби. Детството и младостта им в сравнение с моите бяха направо идилични... до момента, когато пътищата им се пресекли с този на семейство Бен.

Бамби била протеже на чичо ми Лаф вече повече от десет години. Когато на всички станало ясно колко е талантива, той не само предложил да плаща на най-добрите учители, но и сам да се занимава с нея, и семейството на момичето се съгласило то да живее в дома на Лаф във Виена. Волфганг често посещавал сестра си там, което значеше, че твърдението на Лаф, че почти не го познава, не беше вярно.

Преди седем години обаче се случило нещо, което променило дори тези ограничени семейни контакти. Волфганг успял да завърши образованието си по-рано от очакваното и заради първата си работа веднага след университета като консултант по проблеми на ядрената енергетика, отсъствал все повече и повече от Виена. И тогава, прибирайки се от едно от своите пътувания, се отбил да види сестра си в апартамента на чичо Лаф с изглед към Хофбург. Младият мъж споделил с Бамби и Лаф, че е приел предложението на Международната агенция по атомна енергия да работи за тях. Искал да ги заведе на обяд в близкия ресторант, за да го отпразнуват.

— Когато приключихме, Волфганг предложи да го придружим в Хофбург. Заведе ни във Вундеркамер, за да разгледаме сбирката от скъпоценности, прочутата колекция от древен Ефес, която гостуваше в момента в музея, и в Шацкамер, за да видим *Reichswaffen* — кралските оръжия.

— Имаш предвид съкровищницата, където се съхраняват стари оръжия? — попитах аз. Спомних си, че в басейна Лаф ми разказа как преди повече от седемдесет и пет години е бил на същото това място в компанията на Адолф Хитлер.

— Точно така — потвърди младата челюстка. — Брат ми ни заведе при някакъв меч и копие и попита Лаф дали той и Пандора са чували за сбирката от свещени предмети. Лафкадио замълча и тогава брат ми разказа как от дълго време се интересува от тях. В Нюрнберг много се говореше за тази сбирка и за това, че Адолф Хитлер е изнесъл значителна част от императорската съкровищница във Виена като например първите знаци на Империята: императорската корона, скиптъра и сферата, императорския меч и още други и как ги е занесъл в замъка в Нюрнберг. Едно от първите неща, направени от Хитлер след прочутия Аншлус.

— Анексирането на Австрия към Германия през хиляда деветстотин трийсет и осма година, нали? — зададох напълно излишен въпрос, защото чудесно знаех отговора.

Дали бе обикновено съвпадение, че през март точно преди една година, в 1988, на тържествата по случай петдесетгодишнината на събитието, моята леля Зоуи, пристигнала във Виена, за да се срещне със съратниците си, се беше запознала с господин професора доктор Волфганг К. Хаузер? Едва ли, помислих си аз, особено след като Бамби ми разказа, че Лаф категорично забранил на Волфганг да посещава жилището му, след като младият мъж настоял, че любимката на Хитлер, Пандора, неслучайно е запазила по време на цялата война скъпия си апартамент срещу Хофбург и продължила да пее във Виенската опера. Убеден бил, че тя е знаела нещо повече за връзката на свещените предмети с Нюрнберг и дори със самия Хитлер.

— Вие с Волфганг сте израснали в Нюрнберг, градът, където нацистите бяха съдени непосредствено след войната. Не спомена ли някой за предметите по време на заседанията?

— Не зная — отговори Бамби и подпря лакът на масата, за по-голяма устойчивост. — Процесите в Нюрнберг, войната, всичко това се е случило преди ние да сме били родени. Но и след тези събития всички в града говореха за реликвите. Пазеха ги в специално помещение в замъка. Хитлер вярвал, че те притежават особена магия и сила, свързани с потомствените ни връзки с древните германци. Той държал един апартамент в Нюрнберг, който ползвал, когато се провеждали събранията на партията. Апартаментът се намирал почти в центъра на града, до сградата на операта, и прозорците му гледаха към замъка, за да може, когато поиска, да вижда мястото с реликвите.

Често ги изваждали по време на големите събирания на привържениците на нацистката партия. Върнати били в Австрия едва след войната...

— Естествено — Нюрнберг! — До този момент напълно бях забравила, но изведнъж ми просветна. Надписите под кадрите на документалните филми от нощните паради със знамената и огромните флагове, факелните шествия, хилядите войници, маршируващи в правилни квадрати — всичко това се бе провеждало в Нюрнберг. Естествено, следваше нов въпрос.

Погледнах бутилката и видях, че от питието е останало съвсем малко на дъното, но не исках Бамби да се отреже напълно, преди да съм разбрала всичко, което исках да зная, ето защо налях остатъка в моята чаша.

— Защо точно в Нюрнберг? — попитах. — Той е съвсем обикновен провинциален град, встрани от основните пътища дори. Защо Хитлер е искал свещените реликви да бъдат толкова встрани, защо там провеждаше партийните митинги?

Бамби вдигна огромните си очи, позамъглени от изпития алкохол.

— Нюрнберг е оста — отговори тя. — Не знаеше ли?

— Оста ли? Искаш да кажеш, че представителите на съюзниците са се събирали там по време на войната? Мислех си, че срещите им са се провеждали в Рим и Виена или...

— Не ме разбра. Градът е оста. Оста на света, смята се, че в него се срещат геометричните линии на властта. В древни времена се е наричал *Nornenberg* — планината на норните. Според нашата история трите норни, богини на съдбата: Урд, Верданди и Скулд — на миналото, настоящето и бъдещето, са живели в тази планина от сътворението на света и държат вретеното на съдбата. Те са тези, които тъкат нашата съдба в платно, изработено изцяло от руни. Тези жени са като съдии и създаденият от тях гоблен е истинската Справедливост на Нюрнберг, защото историята, която те пишат, ще реши съдбата на света до последния ден. *Die Gotterdammerung* — Залезът на боговете — историята, която ще се случи в края на времето.

Може би бе наивно да си въобразявам, че ще успея да развържа възлите в един толкова сложен и мъчителен за преминаване лабиринт, като просто разплета сложните семейни взаимоотношения, но не можех да не забележа, че най-близките ми роднини сякаш бяха нагазили до врата в митологията на националсоциалистите.

Нищо изненадващо нямаше в това, че един почти непознат човек като Бамби знае прекалено много неприятни и напълно неизвестни за мен неща за близките ми. В крайна сметка през по-голяма част от съзнателния си живот се бях старала да стоя далеч от тях. Сега се оказваше, че съм имала предостатъчно основания да го направя.

Продължавах обаче да недоумявам как, ако всичко това, което Бамби твърдеше, е вярно, Лаф, Пандора и Зоуи се бяха справили така добре след смъртта на Хитлер. В следвоенен Париж обръсвали главите на жени, държали се твърде любезно с Гестапо, и ги карали да маршируват по улиците, за да могат всички да ги обругаят. В много страни след войната публично заклеиявали музиканти, които дори само са участвали в концерти пред нацистите по време на окупацията, и репутацията им била напълно съсипана. А такива като Пандора, стояли твърде близо до властта, получавали дълга присъда — затвор или направо били обесвани. Възникваше много сериозният въпрос: ако Пандора наистина е пребивавала във Виена като една от любимите оперни певици Хитлер по време на войната, както твърдеше Бамби, защо Лаф бе споменал името ѝ като на свой съмишленик, а едва-едва намекна, че и Зоуи е познавала добре Фюрера — наместо да се дистанцира, за да се причисли към хората, стояли настрана от такова познанство?

А имаше и друго — необикновено и почти стряскащо съвпадение в тази вътрешносемейна сага. За него се сетих секунди, преди да затворя очи за откраднати един два-часа сън и да се отправя на среща в Пасището.

Бамби бе споменала, че преди седем години, значи през 1982, се е разразил конфликтът между чичо Лаф и брат ѝ Волфганг във Виена. Точно преди седем години, в 1982, почина чичо ми Ърнест и Сам изчезна напълно от полезрението на всички заедно с наследените ръкописи с руни. До преди няколко дни.

Светлината в предутринния час бе превърнала снега в странна синкавобяла маса, контрастираща на фона на тъмните и злокобни гори. Луната висеше като огромно украшение в обсипаното със звезди пруско-синьо небе. Въздухът миришеше на студ и опасност — нещо обичайно за това време на годината и за този час. Цяла нощ бе валило и на Пасището не се виждаха никакви следи. Спуснах се до центъра на ливадата и се взрях в мрачните очертания на горите.

Точно тогава снежна топка ме удари по гърба. Запратена беше достатъчно силно, за да събори шапката ми, и след като се разби, част от снега се спусна по голия ми врат. Обърнах се и забелязах как от линията на гората зад мен се отделя силует, за части от секундата мина през осветена от луната ивица и отново изчезна в сенките. По високо вдигнатата ръка схванах, че това е Сам и че трябва да го последвам. Грабнах шапката си, натъпках я в джоба и прекосих ливадата до група елхи, размесени с брези, където ми се стори, че изчезва.

Спрях и се заслушах — глас на бухал долиташе от леко възвишение наблизо и аз се насочих към него до място, където мракът бе направо непрогледен. Спрях, защото вече не знаех накъде да тръгна, и тогава долових тихия му шепот:

— Ариел, вземи това и ме следвай.

Усетих как улавя китката на едната ми ръка, поставя между пръстите ѝ розетката на щека и поема в мрака. Стиснала щеките си в другата ръка, го следвах слепешком. Дълго като на слалом заобикаляхме дървета, докато най-сетне излязохме на открито и видях, че небето е придобило кобалтовосин цвят. Различавах дори силуета на Сам пред мен.

Той спря, извърна се кръгом и промуши ските си между моите, така че заприличаха на преплетени пръсти. След това ме прегърна, така както аз го бях обгърнала онзи път в планината преди осемнайсет години. Долових аромат на кожа и на дим от дърва. Сам зарови лице в косата ми и прошепна:

— Слава богу, Ариел. Жива и здрава си...

— Заслугата не е твоя — промърморих, опряла лице в рамото му.

Той се отдръпна леко назад и се взря в лицето ми — далечната зора настъпваше бавно и в момента единствено лунните лъчи и сиянието на снега едва осветяваха лицата ни.

Не бях виждала Сам повече от седем години. Тогава той бе все още момче. Би трябвало да се сетя, че се е променил. Сега пред мен стоеше висок, широкоплещест, зашеметяващо хубав мъж, с изсечен профил като на баща си и дълга до раменете черна коса, същата като на майка му. Сивите очи бяха запазили загадъчното си сияние, сякаш нещо отвътре ги осветяваше. Признавам, с известно неудобство установих, че пред мен вече не стоеше моят учител от детството ми и мой кръвен брат, а невероятно хубав мъж. Изненадата, с която ме оглеждаше, ми подсказа, че той също бе изумен от промените, настъпили с мен.

— Къде изчезна мършавото момиченце с кокалести колене, което ме следваше като сянка? — попита. — Господи, станала си убийствено хубава.

— Ти беше този, дето едва не ме уби със снежната си топка — отвърнах все по-смутена. Беше ми неудобно да го погледна, поне докато не свикна с мисълта, че и двамата сме вече големи хора.

— Моля те да ме извиниш — рече той, като не сваляше от мен изумен поглед. — Май не знам какво повече мога да кажа Ариел. Наистина много съжалявам за всичко, което се случи. За това, че те забърках във всичко това.

— Само извинение не помага — цитирах любимата фраза на Джързи и му се усмигнах, а той отговори на усмивката ми. Схванах, че трябва веднага да му кажа лошата новина.

— Аз също трябва да ти се извиня за нещо, което направих, и много се надявам, че не съм съсипала всичко, което си градил толкова време, и не съм изложила и двама ни на още по-голям риск с постъпката си. Направих огромна глупост, голяма грешка наистина. Оставих един човек съвсем сам цяла нощ с ръкописа с руните...

Виждах как лицето му с всеки следващ миг се издължава от чувство, което аз в отчаянието и разкаянието си изтълкувах като ужас... докато не чух неговите думи.

— За какъв ръкопис с руни говориш?

От известно време ме преследваше мисълта, че тъй като през последните няколко дни сърцето ми твърде често потъваше до стомаха, рано или късно то съвсем ще спре да тупти и ще остане само да

подскача като топче йо-йо. Няколкото мили, които двамата със Сам изминахме със ски, за да прекосим ливадата до хижата, ми подеждяха като възстановителен масаж, така че пред вратата аз поне бях възвърнала способността си да говоря.

Междувременно бях научила причината той да смени плана на срещата ни за днешния ден. Решил, че е твърде опасно да отсяда в хотели, така че от момента на мнимата си смърт търсел подслон в хижи, ловни колиби и места за ловна засада, заслони, с които щатът Охайо е осеян, но или са изоставени, или пък никой не използва сега през зимата. Пристигайки в Сън Вели по-рано от мен, Сам установил, че край пистите, където планираше да се срещнем, няма такова място и се наложило бая да обиколи, докато открие тази хижа — на около две мили от главния път. По-голямата част от района обаче била толкова открита, че нямаше начин да пристигна тук, без някой да ме забележи, освен ако не се срещнем преди зазоряване.

Щом стигнахме изоставената хижа, където Сам бе пренощувал, свалихме ските, изтупахме ги от снега и ги прибрахме зад колибата. Едва тогава влязохме вътре, където той разрови жаравата и хвърли в огнището още няколко цепеници. Това бе единственото отопление, нямаше водопровод или канализация, само една водна помпа пред вратата. С няколко удара на дръжката той напълни чайник, който закачи над огъня, за да направи разтворимо кафе, и едва тогава приближи стол за себе си до креслото с изтърбушени пружини, на което вече се бях настанила.

— Знам, че най-вероятно не разбираш много от онова, което правя, Ариел, нито защо го правя — започна той, — но преди да ти обясня, нека се върнем на събитията от последната седмица. Защо не се появи на телефона, както се бяхме уговорили, какво знаеш за липсващия пакет и какво научи от Лаф?

— Добре — с известна неохота се съгласих да изчакам с множеството въпроси, които бях си приготвила. — Но първо ми кажи, ако не си изпратил ти този ръкопис, за който споменах, сега веднага трябва да знам нещо, тъй като срещнах човек, който твърди, че той го е изпратил. Чува ли си някога за доктор Волфганг К. Хаузер? — лицето на Сам се изкриви в усмивка и само додадох: — Значи го познаваш!

— Не... Не зная... Предполагам причината е в начина, по който произнесе името. — Сам ме гледаше с трудно разгадаемо изражение.

— Знаеш ли, винаги съм си те представял като по-малкия ми кръвен брат, като сродна душа — продължи той. — Но сега почувствах, че... Искам да кажа, кой е всъщност този човек? Има ли нещо, което се случва и искаш да го споделиш с мен?

Почувствах как гореща вълна се надигна към лицето ми. Тази проклета ирландска кожа, която бях наследила от Джързи, човек, роден с нея, нищо не можеше да скрие. Обгърнах лицето си с длани. Сам протегна ръце и откри лицето ми. Аз отворих очи.

— Господи, Ариел, да не би да си влюбена в този човек? — Скочи на крака и закрачи нервно напред-назад, като разтриваше чело с върховете на пръстите си, докато седях и мълчах, объркана.

Сам седна отново и се наведе напред напрегнато.

— Да оставим настрана какво евентуално изпитвам аз във връзка с тази история, но моментът едва ли е подходящ за разцъфтяването на романтична връзка! Току-що спомена, че скоро си се запознала с този мъж. Знаеш ли изобщо нещо за него? За произхода му? Имаш ли представа колко опасно може да се окаже и за двама ни тази ненавременна близост?

Толкова се разстроих от гневния му изблик, че ми се поиска да метна нещо върху главата му. Скочих рязко от стола и точно в този момент чайникът завря и Сам се спусна да го отстрани, за да не загаси огъня. Краткото отклонение на вниманието ни даде възможност да се успокоим.

— Не съм казала, че съм влюбена в когото и да било — с възможно най-спокойния глас заявих.

— И нямаше нужда — отвърна Сам с гръб към мен, докато се занимаваше с чайника и чашите. Когато се обърна, лицето му бе вече непроницаемо. Сетне сякаш на себе си той продължи: — Просто осъзнах, че разбирам чувствата ти по-добре от собствените си.

Когато се извърна към мен с двете чаши, на лицето му бе изписана напрегната усмивка. Подаде ми едната и разроши косата ми, както обичаше да го прави в детството ни.

— Много съжалявам, скъпа. Нямам никакво право да ти казвам кого да харесваш, нито да те подлагам на кръстосан разпит. Просто бях изненадан. Достатъчно си умна, за да не се увлечеш по човек, който може да застраши и двама ни. Пък и кой знае? Може би съществува някаква връзка в цялата тази ситуация и ще ни помогне да се оправим

в бъркотията, в която забърках и теб. Между другото, този Волфганг К. Хаузер спомена ли какво означава това „К“ в името му?

— Не — поклатих глава изненадано. — Защо? Мислиш ли, че е важно?

— Най-вероятно — не. Но следващия път, когато се видите, може да го попиташ. Нека сега чуя разказа ти за последната седмица.

Въздъхнах дълбоко и отново се отпуснах на стола. Разказах подробно събитията... Е, не всички. След реакцията на Сам при споменаването на името на Волфганг, пропуснах детайла, че е прекарал нощта в една стая с мен и ръкописа. Във всичко останало бяха напълно точна.

Когато свърших, самата аз неочаквано за себе си осъзнах колко ключова роля играе Волфганг Хаузер в тази история. Вероятно това се дължеше на факта, че всичко се въртеше около ръкопис, който не беше истинският. Пакетът, изпратен от Сам, продължаваше да липсва. Скоро щях да разбера колко опасен всъщност се оказваше той.

— Не мога да повярвам, че все още не е стигнал до теб — мрачно отбеляза Сам, сякаш прочел мислите ми. — Има още нещо, което не се връзва никак.

Попитах братовчед си какво в този ръкопис е толкова ценно, че целият свят иска да се добере до него — включително и членове на семейството, които не си говореха от години, — а в същото време е така опасен, че се е наложило той да инсценира собствената си смърт.

— Ако знаех отговорите на всички тези въпроси — мрачно се усмихна Сам, — нямаше да се налага да стоим затворени в тази самотна колиба и да си говорим просто така, и то след едноседмична игра на сложни шифрограми.

— Ти си този, който си игра — възразих смутена. — То не бяха мнима смърт, библейски анаграми и тайни срещи! След всичко, което преживях през последната седмица, искам отговори, и то незабавно. Какво има в този пакет, който не е стигнал до мен, и защо го изпрати на моя адрес?

— В него е моето наследство — отвърна той, сякаш е нещо, разбиращо се от само себе си. — Моля те да ме изслушаш, Ариел. Трябва да разбереш всичко, което ще ти кажа. Преди седем години, малко преди да почине, татко за първи път сподели какво точно му е оставила в наследство Пандора. Обясни, че никога до този момент не е

споменава за него, защото условието ѝ било да го държи в тайна. Ето защо след смъртта ѝ го прибрал в касетка в банка в Сан Франциско, където се намират и адвокатите на семейството. Когато татко почина, извадих документите и ги донесох тук, в Айдахо, за да ги разгледам на спокойствие. Видях много стари редки ръкописи, събирани от Пандора през живота ѝ. Пакетът, който ти изпратих, съдържа копия от тези документи...

— Копия ли? — провикнах се невъздържано. — Инсценира смъртта си... Животът и на двама ни е в опасност... И всичко това за някакви дубликати на нещо си?

— Не са обикновени копия — нетърпеливо възрази Сам. — Когато ти казах, че оригиналите са стари, може би трябваше да уточня, че са направо древни. Държани бяха в херметически запечатана кутия, за да не се разпаднат. Преди стотици години хората са пишели върху папируси или плат, или дори върху метал — мед или калай например. Някои от документите бяха писани върху тънка дъска. По моя преценка, съставяни на гръцки, иврит, латински, санскрит, акадски, арамейски и дори на угърски език в най-различни краища на света в различни периоди от историята, те са с несъизмерима с нищо стойност. Усетих също така, както вероятно бе разбрал и баща ми, че по някаква причина са опасни. Много от тях с годините бяха повредени непоправимо и се разпадаха на прах. Не можеше да ги снимаш дори, ако не разполагаш с извънредно скъпи съоръжения и след специална обработка. Ето защо лично направих копия на всеки от тях. Направо ги преписах — труд, който ми коства години, — за да започна да ги превеждам сам. Прибрах копията в банката, а оригиналите скрих така, че според мен трудно някой ще успее да ги открие. Поне докато не приключа с превода им на английски.

— Успя ли да преведеш нещо?

— Съвсем малко — гласеше тъжният му отговор. — Представяват разпокъсани, несвързани едно с друго писма, разкази на очевидци, показания, доклади. Дори административни документи от древния Рим, келтски и тевтонски легенди. Описания на тракийски празници и банкети в Юдея, разкази за езически богове и богини от Северна Гърция, но никаква следа за каквато и да било връзка помежду им. Трябва да е имала сериозна причина да ги събира.

Мислите в главата ми препускаха, но сякаш се въртяха в кръг. Стигах все до изходната позиция — как бе възможно такива документи да бъдат свързани с неонацистка конспирация, което очаквах след разговорите си с Лаф и Бамби? Всички събития, които те описваха, са се случвали през последното столетие, а езици като унгарския, доколкото знаех, не се използва от хилядолетия. Мислех си и за норните в тайните им пещери в планините на Нюрнберг, които тъкат съдбата на човечеството и последните му дни. Ами ако никой не може да разтълкува създаденото от тях, когато то бъде завършено?

Докато Сам отпиваше от блудкавата течност, се опитах да си представя тревогата и притеснението на добър шифровчик като него, докато е разгръщал една по една люспите на една лукова глава в очакване да зърне онова, което е в центъра ѝ.

— Ако след толкова години не си успял да откриеш връзката между ръкописите на Пандора — попитах, — защо всички си мислят, че те са толкова ценни и опасни? Възможно ли е да са свързани с предметите в Хофбург — онези, които всички твърдят, че Хитлер се опитвал да събере?

— Мислил съм за това, но далеч по-важно е да реша и да разбера откъде всъщност идват всичките тези документи, как Пандора ги е събирала и най-важното — защо? Остава и въпросът защо от всички е избрала тъкмо баща ми за свой наследник.

— Честно казано, откакто научих за ръкописите, и аз се питам същото — признах. — Ти успя ли да разбереш?

— Мисля, че да — отговори Сам. — Но нека чуя първо какво мислиш ти. До този момент нямаше с кого да обсъдя теорията си. Свързано е със завещанието на Пандора. След смъртта ѝ повикали баща ми като основен наследник в Европа, за да прочетат последната ѝ воля. Бил изненадан. Да не забравяме, че е била за кратко негова втора майка, само докато траел краткият ѝ брак с Йероним. Не се били виждали от момента на семейната схизма. Всъщност, а съм сигурен, че ще се съгласиш с мен, Ариел, историята на чичо Лаф за семейството трябва да мине през филтъра на различна гледна точка — тази на нашите бащи — Ърнест и Огъстъс. Те двамата едва ли са запазили много добри чувства към Пандора, след като тя избягва и ги оставя на грижите на баща им.

Дяволите да го вземат, помислих си аз, изправена за кой ли път пред сложните и вгорчени отношения в моето семейство. Но изведнъж ми хрумна една идея. Възможно ли бе Пандора да е разчитала тъкмо на огорченията и болката в отношенията на това семейство? Споделих го със Сам.

— От известно време и аз си задавам този въпрос — съгласи се той, — но когато чух казаното от теб днес, нещата някак идват по местата си. Имам усещането, че от самото начало всичко е било планирано, имам предвид разделянето на семейството. Нека го погледнем подробно. Първата крачка в тази посока прави Пандора, като избягва с Лаф и Зоуи. Истински удар по нашата част от семейството е фактът, че баща ти е изоставен от самото си раждане. Само така може да се обясни хладнокръвието и егоизма на този човек днес. През целия си останал живот Пандора прави всичко възможно да поддържа разделението. След това завещава на баща ми тези редки древни документи, които ти описах. А ако може да се вярва на твоя приятел Хаузер, Зоуи притежава оригинала на някакъв ръкопис с руни, който в момента е в твои ръце. Няма как да знаем какво е наследил Лаф от Пандора, освен апартамента с изглед към Хофбург, което само по себе си никак не е малко. Сигурни сме обаче, че той знае за съществуването на ръкописа с руните, без да е наясно, че е попаднал в ръцете на Зоуи.

Сам спря и ми се усмихна.

— Както виждаш, момичето ми, всичко ни насочва към един въпрос: ако си човекът, който трябва да скрие нещо и държиш то да остане такова и след смъртта ти, може ли да се сетиш за по-добра осигуровка от тази да го разделиш между четирима братя и сестри като Лафкадио, Ърнест, Огъстъс и Зоуи, чиято взаимна ненавист датира в някои случаи дори до люлката?

Много точно го каза. От момента, в който се разбра, че аз съм единствена наследничка, роднините ми от близо и далеч започнаха не само да се интересуват от мен, но и да изпращат емисари или сами да пристигат чак от Европа, дори да ме търсят настойчиво по телефона посред нощ, за да ме разпитат. Дори Оливие забеляза необичайния интерес на моите роднини. А в семейство като нашето, където съществуваха толкова стари рани и цареше атмосфера на

подозрителност и ненавист, нямаше по-добър начин Пандора да раздели съкровището, а и никой не може да знае кой какво е получил.

Мен по-скоро ме тревожеше друго.

— Какво те подтикна да предприемеш такава драстична стъпка и да инсценираш смъртта си? — попитах Сам. — И не само умря, но успя да организираш целия този театър с погребение като на човек със заслуги към държавата, оркестър, високопоставени лица, журналисти — кому беше нужно цялото това представление? Как успя да праметнеш и правителствените служби? На всичкото отгоре застраши и моя живот, като ми изпрати тези документи и позволи всички да разберат, че са в мен?

— Ариел, моля те — рече Сам и улови дланта ми между своите. — Кълна се в живота си, че никога не бих те подложил на такава опасност, ако имах избор. От повече от една година знам, че някой ме следи. Миналия месец в Сан Франциско някой направи открит опит да ме ликвидира. Няма никакво съмнение в това. В колата ми бе скрито взривно устройство...

— Сериозно? — не се сдържах.

В този момент в съзнанието ми изникна отново въпросът, който неведнъж си бях задавала: ако в избухналата кола не е бил Сам, кой ли бе в ковчега, който погребяхме в „Президио“ в Сан Франциско?

— Господи, да не искаш да кажеш, че някой друг е загинал на твоето място? — попитах с потрепващ глас.

— Точно така — отвърна Сам. — Друг човек загина във взетата от мен кола под наем в Чайнатаун.

Очите му бяха странно безизразни, гласът отнесен, сякаш споменът за случилото се минаваше през екран от мъгла.

— Трябва да знаеш — продължи той, — че макар да не съм работил директно за правителствените служби или за военните, през годините, когато бях независим консултант, водих подготовката на много шифровчици и съм бил в помощ на Държавния департамент. Работих по задачи на различните служби, свързани с разшифроване и поверителни задачи, за които знаеха малцина. В резултат познавам много хора и съм наясно с десетки тайни. Човекът, който загина в онази кола, бе мой приятел. Правителствен служител от много високо ниво и дългогодишен колега. Казваше се Терон Вейн. По моя молба преди година Терон поръча на един от сътрудниците си да разбере кой

ме следи и защо. Преди един месец Терон настоя да отида в Сан Франциско. Агентът, на когото бе възложил задачата да проверя моя случай, бе починал при загадъчни обстоятелства. Агенцията бе запечатала малкия апартамент, който той бе използвал. Обичайна практика в политиката на Агенцията е да разчиства основно такива места и дори направо унищожава всички данни, преди да са попаднали в ръцете на не когото трябва. В този случай обаче Терон бе решил, че каквото и да е останало вътре, вероятно е свързано както с мен, така и със смъртта на агента. Взехме всички предпазни мерки, когато влизахме, унищожихме всичко, включително и информацията в компютъра.

На базата на това, което научихме, решихме, че ще е най-добре аз да си тръгна оттам пеша, а Терон да се качи в колата ми, да направи една обиколка на квартала и да ме вземе от съседен ъгъл. На излизане Терон ме помоли да проверя пощенската кутия, да не би да е останала кореспонденция, която е пристигнала, докато ние бяхме вътре. Изпълних заръката и слизах надолу по стълбите, когато Терон, вече в колата, завърташе ключа на таблото и... експлодира.

Сам замълча, бавно разтри челото и слепоочията си с върховете на пръстите. Не знаех какво да кажа. Не смеех да мръдна, докато не видях, че той сваля ръцете си и ме поглежда.

— Ариел, няма как да опиша какво преживях — с огромна болка в погледа подхвана най-сетне той. — Познавах Терон Вейн повече от десет години. Беше истински приятел. Знаех, че бомбата е била предназначена за мен, а трябваше да го оставя размазан на парчета на паважа, докато дойдат да го съберат в чувал, все едно е смет. Едва ли си представяш какво изпитвах в този момент.

Представях си го и самата аз треперех като лист в този момент. Но за разлика от това, което изпитвах преди две седмици, когато все още вярвах, че Сам е мъртъв, сега ужасът от надвисналата опасност буквално ме задуши. Не ставаше дума вече за инсценирано погребение, нито дори за нещастен случай, а за насилствена смърт, заплашваща Сам. И ако неговият покровител и приятел, човек от службите, вероятно е знаел как да се пази, какво оставаше за мен? Едва сега разбихах, че десетките предпазни мерки, които Сам вземаше в последните дни, изобщо не са прекалени.

— Какво те кара да мислиш, че бомбата е била предназначена за теб? — попитах.

— В компютъра, чиято информация унищожихме, успях да видя номер, който си мислех, че знам единствено аз. Номер на банкова касета, която се намираше само на няколко пресечки от въпросната квартира. Очевидно този, който искаше смъртта ми, вече е знаел, че ръкописите се съхраняват в определена банка в Чайнатаун, и е бил сигурен, че може да ги вземе. При евентуалната ми смърт това щеше да стане още по-лесно. Когато бомбата избухна, се бях запътил точно към банката, за да ги извадя оттам. Съвпадението бе прекалено голямо. Тутакси отидох в банката, накарах да отворят касетата, помолих да ми дадат един голям пощенски плик, взех марки от първия пощенски автомат и тутакси пуснах плика в пощенска кутия на улицата. Изпратих ги на единствения човек, в когото имам безусловно доверие, т.е. на теб. Едва тогава от уличен автомат се обадох на шефа на Терон и му съобщих какво се е случило. Решението, да се разиграе този театър на моята смърт, бе на правителствените служби. Естествено, наруших обещанието, което им дадох, да не се свързвам с никого от семейството, най-вече с теб. — Очите на Сам бяха странно замъглени.

— Семейството ли каза? Какво общо има с това семейството? — За кой ли път почувствах, че не искам да чуя отговора на собствения си въпрос.

— Има само едно нещо, което свързва парченцата от мозайката, и то е в семейството. Според мен то е заложено още в завещанието на Пандора. Тъй като сме единомдушни, че тя е разделила на четири части съкровището си, за трима знаем, остава да разберем какво е оставила на своето единствено дете?

Преглътнах мъчително и усетих, как кръвта се смъква от лицето ми.

— На Огъстъс? На баща ми? Защо ще му оставя нещо? Изоставила го е още от самото му раждане, нали?

— Скъпа моя — усмихна се Сам, — като изключим теб и мен, той е единственият член на семейството, когото все още не сме обсъдили, нали? — усмихна се малко иронично Сам. — Бил съм само на четири, а ти дори не си била родена, когато Пандора е починала, ето защо бих искал да поставя няколко проблема в перспектива. Не е ли странно, че баща ми Ърнест, най-голямото дете на Йероним Бен,

наследява само участието в мините в Айдахо, докато твоят — най-малкият, получава световна империя от концесии в сферата на полезните изкопаеми и индустрията...

— Да не искаш да кажеш, че според теб баща ми има нещо общо — прекъснах го и дръпнах ръката си. Сkochих нетърпеливо на крака, а Сам остана на стола си.

— Мисля, че и сама можеш да потърсиш отговорите на някои въпроси — продължи той. — Защо според теб в мига, когато разбира, че съм мъртъв, Огъстъс се свързва с изпълнителя на завещанието ми, както сама ме информира, за да разбере какво съм оставил на теб? Защо незабавно свиква пресконференция в Сан Франциско, за да обяви публично текста на документа? Защо дни наред ти звъни в Айдахо и когато се свързвате, настоява незабавно да го уведомиш, когато получиш ръкописите? Откъде изобщо Огъстъс знае за моите документи?

— Всички ние знаехме за тях! — възкликнах. — За тях се говори в... — тъкмо щях да кажа „твоео завещание“, когато усетих с вледеняващ ужас, че в завещанието не ставаше изобщо дума за каквито и да било документи — само, че аз съм единственият му наследник. Възникна и друг въпрос. В качеството си на какъв присъстваше Огъстъс при адвоката? Защо той свиква пресконференция? И след като баща ми не се бе виждал със Сам от години, нито пък с брат си, и то много преди той да умре, *защо Огъстъс бе на погребението на Сам?*

Моят братовчед седеше и само кимаше — но вече не се усмихваше.

— Сега разбираш ли защо, на базата на наблюденията ти по време на погребението, а и след това, е от изключително голямо значение всички в семейството, и най-вече баща ти, да са убедени в моята смърт? — Изправи се и се взря в очите ми.

— Ти май си напълно откачил — отбелязах. — Истина е, че Огъстъс е голям досадник и трябва да има някакво обяснение на поведението му, но едва ли си представяш, че ще тръгне да те преследва или ще се опита да те убие заради едни ръкописи, все едно колко скъпоценни може да се окажат. И колкото и да е абсурдно да предположим, че е способен на такава низост, защо тогава не се е размърдал по-рано, за да сложи ръка върху тях? Нали Ърнест ги е наследил преди десетилетия и ги е притежавал близо дваисет години?

— Може Огъстърс да не си е давал сметка, че баща ми ги притежава. Никой и не подозираше, че са в мен, докато не започнаха да ме следят...

Преди около година. Тогава е започнало следенето. По това време Сам се свързва със своя приятел от правителствените служби и може би в резултат на тази среща вече двама души са мъртви. Какво друго беше станало преди една година? Имаше нещо, но какво? Сетих се. Изведнъж още няколко факта се забиха на местата си, като пирони в ковчег.

Точно преди една година, през март на 1988, Волфганг Хаузер се бе запознал със Зоуи във Виена на събирането по случай петдесетгодишнината от *Аншлуса*. Тогава тя му бе доверила, че притежава ръкопис... Ръкопис с руни!

Излизаше, че Сам е прав поне в едно: ако баща ми бе наследил нещо от Пандора преди двайсет и пет години и след това е научил, че и Зоуи е получила наследство, не беше кой знае колко трудно да се досети, както ние двамата със Сам, между другото, успяхме преди малко, че в пъзела липсва едно парченце. Или пък да стигне до заключението, че чрез завещание от Пандора и други парченца са стигнали по подобен начин до още членове от семейството.

В интерес на истината Огъстърс ми каза, че ръкописите са на Пандора и са написани на някакъв код. Почти веднага след това дойде и обаждането от Хелена Вурхер-Люблан от „Уошингтън Поуст“, получила телефона ми лично от баща ми, която пък твърдеше, че може би ръкописите са на Зоуи. Откъде можех да съм сигурна, че тя работи за „Поуст“, а не за баща ми? Всичко това все още не доказваше, че Огъстърс носи вина за събирането на ръкописите, още по-малко, че е някой луд бомбаджия.

— Известно ли ти е кой е бил изпълнител на завещанието на Пандора? — попитах Сам.

— Естествено! И точно там е работата. — Той стисна внезапно ръцете ми. Силна болка пробягна към рамото ми и аз неволно извиках.

— Какво има? — попита сепнато Сам и се дръпна уплашено.

— Четиринайсет шева на едната ми ръка. Опитах се да се сблъскам с лавина — обясних. Този епизод бях спестила в разказа си за събитията от последната седмица. Поех дълбоко въздух и прокарах пръсти по ръкава на ранената ръка.

Със загрижено изражение той погали косите ми.

— Минава ми вече. Добре съм — успокоих го. — Струва ми се, че Пандора с доста лека ръка е раздала в завещанието си документите, които е събирала и пазила цял живот.

— До същото заключение стигнах и аз — съгласи се Сам. — Майка ми, Светлият облак, почина само няколко месеца преди Пандора. И двамата с баща ми бяхме в шок и потънали в скръб, а и аз не бях пътувал на толкова голямо разстояние. Ето защо татко помоли да му изпратят по пощата документите, които трябва да подпише, за да влезе във владение на завещанието. Отговориха му обаче, че това няма да е възможно: съгласно изричната заръка на Пандора, той трябва лично да се яви пред изпълнителя на завещанието. Ето как татко и аз се отправихме към Виена.

— Излиза, че изпълнителят е важна фигура, така ли? — попитах. — Кой беше този човек?

— Човекът, който ти и аз сега научихме, че е бил първият учител на Лаф по цигулка. Загадъчната романтична фигура на братовчеда Дакиан Басаридис, същият, който се срещнал с нея и децата при въртележката в Пратера, след което ги придружил и до Хофбург, за да разгледат оръжията. Когато двамата с баща ми пристигнахме във Виена, аз бях само на четири години, а Дакиан някъде към седемдесет. Никога няма да забравя лицето на този човек. Имаше в него някаква дива красота. Дива, точно както Лаф ти описал красотата на Пандора. Видя ми се интересно, че Лаф споменава епизода с въртележката и това, че Хитлер разказал на децата за значението на техните имена — *Earn* — орел на старогермански и *Daci* — вълк. Такива думи ми се струват важни. В малкото ръкописи, които успях да превода, става дума за семейството на римския император Август. Какво не бих дал да разбере кой е решил да кръсти баща ти със същото име. Нали знаеш какво означава на гръцки моминското име на Пандора — Басаридис?

Поклатих глава отрицателно.

— Кожи от лисица — поясни Сам. — Научих, че коренът на думата е *bassara* и на езика на берберските либийци означава женска лисица. Съвсем както Лаф ти я е описал — с дива красота, нали?

— „Ловецете ни лисиците, лисичетата, които повреждат лозята, а лозята ни са цъфнали“^[1] — изрецитирах аз наизуст стиха от „Песен на песните“, който тутакси изникна в съзнанието ми.

Сам ме погледна стъписано, след което лицето му се озари от онази заслепяваща негова усмивка, която добре помнех от детството си и неизменно ме караше да се чувствам неизказано умна.

— Разбрала си значи посланието ми! — отбеляза той. — Сигурен бях, че ще се справиш, но не знаех ще имаш ли достатъчно време да го разчетеш толкова бързо.

— Разшифровах само онова, което беше важно за времето и мястото на срещата ни. — Мислите се гонеха в главата ми. — Нищо повече не съм успяла да разгада.

— Ти сама го каза току-що. Точно в това е цялата ирония, че малката лисичка Пандора всъщност успява да повреди лозята — поне през последните двайсет и пет години, — като успешно държи ръкописите разделени. Самият аз не го бях проумял, докато не ти пратих онзи пакет. — Усмивката на лицето му постепенно угасна и той продължи съвсем сериозно.

— Ариел, струва ми се и двамата вече знаем какво трябва да направим.

Сърцето ми се сви, но виждах, че е прав. Ако тази тайна бе толкова древна и при това опасна, че всеки иска да се добере до нея, никой от нас няма да е в безопасност, докато не я разплетем.

— В случай че пакетът, който си ми изпратил, не стигне до мен, вероятно ще се наложи да възстановиш загубеното от оригиналите, които си скрил, а руните на Зоуи...

— Това може да почака, тъй като поне знаем, че съществуват оригинали. Но ако някой толкова отчаяно иска да има тези ръкописи, че животът и на двама ни е в опасност, тогава най-важно е да научим защо ръкописът е разделен на четири части и защо Пандора ги е събирала. Затова трябва да се срещна с единствения човек, който би могъл да отговори на този въпрос — братовчеда на Пандора и изпълнител на завещанието ѝ Дакиан Басаридис.

— Какво те кара да мислиш, че той е все още жив? — попитах. — По онова време във Виена те са били на приблизително еднаква възраст, което значи, че в момента той гони стоте. А и как ще го откриеш? Изминали са двайсет и пет години от последната ви среща. Следата ми се вижда доста изстинала.

— Напротив. Дакиан Басаридис е жив и здрав, макар да е на деветдесет и пет, и е добре познат в някои среди. Преди половин век е

бил известен цигулар с маниер на свирене, напомнящ много на вихрения стил на Паганини. Наричали го Принца на лисиците. Ако не си чувала за него, то е, защото по неизвестни причини, независимо от това, че свирел на концерти, не желаел да прави записи. До тази сутрин няхах представа, че е бил и един от учителите на Лаф. Що се отнася до това как да го открием, мисля, че твоят приятел Хаузер може да се окаже полезен. Според мен през последните петдесет години, а и дори по време на войната, основна база на Дакиан е Франция и той поддържа близки отношения със Зоуи, която вече е прехвърлила осемдесетте. Ако има някой, който може да организира среща с него, то това е тя.

Знаех колко опасно е Сам да се опита да стигне до Париж, за да търси Дакиан Басаридис. Трябваше да мине през паспортна проверка с фалшив документ за самоличност границите на две държави.

Нали Волфганг Хаузер каза, че иска да ми помогне да „запазя“ своето наследство и се надява да се срещна с леля ми Зоуи в Париж, за да науча нещо повече за него? Тъй като Шушулката ни изпращаше в Русия с правителствена задача, може би щяхме да успеем да организираме една кратка спирка в Париж, за да посетим леля Зоуи. Сам не беше във възторг от перспективата да прекарам няколко дни през април в Париж с Волфганг, но пък идеята да се говори с Дакиан Басаридис бе негова. Нямаше по-прост и безболезнен начин това да стане.

Разбрахме се, че докато следващите няколко седмици аз съм на своето френско-руско пътешествие и се опитвам да раздрусам семейното дърво, за да видя дали няма да паднат още няколко гнили ябълки, Сам ще посети дядо си — Тъмната мечка, в резервата на племето не персе в Лапуай. Никой от нас не беше виждал Тъмната мечка от години, но си мислехме, че той може да хвърли малко повече светлина върху живота на Ърнест, бащата на Сам, от времето преди раждането на момчето. Така можехме да разчитаме на повече яснота за поне един от разцепеното семейство.

Давах си сметка, че събитията в семейството ми не са резултат на обикновена ексцентричност и обикновена вражда. Имаше голяма доза загадъчност в същността на нещата и за да бъде разкрита тя, ни бяха необходими повече данни, и то от външен независим източник. Тогава се сетих за Църквата на Светците от последния ден.

Малко са хората извън кръга на мормоните, които знаят, че недалеч от Солт Лейк Сити тяхната църква поддържа подробни генеалогични данни, където можеш да намериш информация за родословия назад чак до Каин и Сет. Оливие ми беше казал, че тези записи се пазят в специални компютри в бетонни бункери дълбоко под склоновете на планината Юта — нещо подобно на гоблените на прочутите норни в Нюрнберг.

Макар да начертахме своята стратегия, оставаше все още нерешен въпросът за начина ни на свързване, след като напуснем колибата и всеки поеме по своя път. Не беше лесно, защото нито Сам, нито аз знаехме със сигурност къде ще сме дори на следващата сутрин. Предложението на Сам бе всеки ден, където и да се намира, да спира в някой копирен център и да изпраща факс до моя служебен компютър под измислено име, но от реално съществуващ номер, на който можех да отговоря с обратен факс. Аз от своя страна трябваше да отида до подобен център и да изпратя шифровано съобщение с информация и номер, на който той можеше да отговори. Този вид връзка трябваше да проработи, макар и за кратко, защото във всеки град по света имаше такива копирни центрове, с изключение може би на Съветска Русия, закъдето се бях запътила.

Сам изгаси огъня и напуснахме колибата, и макар да бяхме останали вътре не повече от час, навън слънцето беше изгряло и лъчите му се отразяваха в снежната покривка, така че направо ни заслепи. Слагах тъмните си очила, когато неочаквано Сам ме прегърна и притисна устни до косата ми. След миг ме отдалечи от себе си.

— Моля те да не забравяш, че те обичам — изрече той много сериозно. — И избягвай лавините, държа да останеш цяла и невредима. Все още се тревожа за решението ти да се отбиеш в Париж...

— И аз те обичам — усмихнах се. Сложих очилата на носа си и улових ръката му. — Междувременно, кръвни мой братко, нека духът на Великата мечка е с теб и в следите на мокасините ти. Искам да ми се закълнеш, че и ти ще се пазиш.

Сам също се усмихна и вдигна ръка с дланта към мен.

— Давам дума на инджун^[2].

Наближавах вече горната страна на Пасището, когато в подножието му, на фона на синкавобелия сняг, зърнах очертанията на

нечий силует — атлетична фигура с тъмен скиорски костюм и големи скиорски очила. Разрошените от вятъра коси на човека се подаваха изпод шапката. Нямаше нужда да видя лицето, за да се сетя кой беше това. Малко хора можеха да се движат с такава грация и лекота по снега като Волфганг Хаузер. Очевидно следваше моите следи, които бяха единствени върху просторната ливада след снощния сняг.

По дяволите. Добре, че със Сам тръгнахме в различни посоки. Но със скоростта, с която Волфганг се движеше, той много скоро щеше да е на онова място в гората, където следите от ските на Сам се срещаха с моите. Как щях да обясня с кого съм се видяла в този толкова ранен час, и то на изолирано от света място като това? Естествено, въпросът какво правеше Волфганг тук, след като се предполагаше да е на около осемстотин километра от тук в Невада, щеше да бъде поставен.

Обзета от паника, смених посоката и се спуснах стремително през гората. Не ми мина дори през ум да тръгна по собствените си следи от преди час, защото не можех да съм сигурна, че ще ги открия бързо, още повече че тогава беше тъмно, а и не можех да се ориентирам къде всъщност ние със Сам се срещнахме. Единствената ми мисъл в момента бе да пресрещна Волфганг, преди той да е стигнал въпросното място, и тогава разговорът ни щеше да е далеч-далеч по-труден. Бях развила такава висока скорост, че в устрема си го подминах.

— Ариел — чух го да извиква той и с остър завой спрях. Стана толкова внезапно, че едва не се увих около дървото пред мен.

Бодро и безгрижно се обърнах и тръгнах към него. Волфганг се плъзгаше между стеблата и отстраняваше с ръка отрупаните със сняг клони. Всеки път купчина сняг тупваше с мек звук върху снега долу. Когато най-сетне се срещнахме, забелязах на бледата светлина, че ме гледа строго и въпросително, ето защо реших, че от стратегическа гледна точка е по-добре да започна аз.

— Доктор Хаузер?! Каква изненада? — подхвърлих уж небрежно, стараяйки се да изобразя някаква усмивка, защото не успях да видя следите на Сам и нямаше как да разбере дали Волфганг ги е забелязал. — Трябва да признаете, че се срещаме на все по-странни места. Бях убедена, че в момента сте в Невада.

— Казах ти, че ако успея, ще дойда — с раздразнителни нотки в гласа отговори той. — Шофирал съм през цялата нощ, за да пристигна тук.

— Разбирам, че си решил да разпуснеш от продължителното седене зад волана, като покараш ски на някое пусто и празно място — сухо отбелязах.

— Моля те, Ариел, не ми играй номера. Щом влязох в хотела, отидох в стаята ти — слънцето още не беше изгряло дори. Когато разбрах, че те няма, се разтревожих, че нещо може да ти се е случило. Преди да вдигна всички на крак, проверих дали колата ти е на паркинга и видях, че липсва. Поради навалелия през нощта сняг единствените следи от гуми бяха твоите и водеха в тази посока. Пристигнах и видях колата ти в гората. След това тръгнах по следите на ските. Твой ред е да ми кажеш какво правиш по това време съвсем сама на мили далеч от хотела.

Охо! Щом си мисли, че карам сама, значи не е успял да забележи вторите следи. Това ме освобождаваше от неудобството да започна да лъжа откровено.

— Надявах се физическото усилие да ми помогне да се освободя от алкохолното отравяне, което успяхме да постигнем снощи със сестра ти в резултат на едно сериозно количество коняк. — Не бях далеч от истината.

— Бетина ли? — изумено възкликна той. Оказа се, че съм натиснала правилното копче. — И тя ли е в хотела?

— Попреплетохме езици снощи — додадох аз, но понеже видях, че не ме разбра, преведох: — Напихме се, за да изкопча колкото се може повече информация за теб. Така разбрах защо ми каза, че чичо Лаф е просто твой познат, а не приятел. Все пак можеше по време на подробния ни разговор за моето семейство да споменеш, че сестра ти живее при чичо ми от близо десет години.

— Много съжалявам — разтърси глава Волфганг, сякаш се опитваше да се събуди... Нищо чудно, ако наистина бе шофирал цяла нощ. Изви към мен помръкналите от умора тъмносини очи. — Не съм се виждал с Бетина от доста време. Предполагам, обяснила ти е и това?

— Така е, но бих се радвала да чуя и твоята версия. По-скоро, защо двама души като теб и Бам... сестра ти... се отчуждават само

защото драматизират повече от необходимото позъорщината на човек като чичо ми Лаф?

— Истината е, че се чувам със сестра си от време на време — поясни Волфганг, но не отговори на въпроса ми. — Изненадан съм, че Лафкадио я е довел от Виена. Вероятно не е подозирал, че и аз ще бъда тук.

— Е, сега ще разбере — спокойно рекох. — Да отидем да закусим и ще видим дали ще полетят фойерверки.

Волфганг заби щеките си в снега и отпусна длани върху раменете ми.

— Предложението ти е доста смело. Казах ли ти колко много ми липсваше и какво противно място е Невада?

— Мислех си, че всеки немец харесва места с много неонов светлини.

— Немец ли? — повдигна вежди Волфганг и свали ръцете си от мен. — Кой ти каза... Да, Бетина. Изглежда наистина си я напила.

Усмигнах се и свих рамене.

— Моя любима техника на разпит. Закърмена съм с нея с майчиното мляко. И тъй като очевидно ни свързва слабостта на чичо ми към твоята сестра, бих искала да ти задам още няколко лични въпроса, като например какво означава това „К“ в името ти?

Все още усмихнат, той повдигна учудено вежда.

— Знак за второто ми име — Каспар. Защо питаш?

— Имаш предвид Каспар духчето ли? — развеселих се.

— По-скоро единият от тримата влхви — Каспар, Мелхиор и Балтазар, занесли дарове на бебето Исус. Всъщност кой ти подсказа да ми зададеш този въпрос? — додаде той след кратко мълчание.

Ами сега? Може да съм страхотна при разпитването на доста подпийнал човек, но се оказваше, че хич не ме бива, когато някой ми зададе неочакван въпрос. Реших да рискувам.

— Едва ли знаеш, но имам фотографска памет — подхванах отдалеч. — Видях името ти в книгата за регистрация на посетителите в Центъра, редом до „Хер професор доктор“ и така нататък, както и сведението, че базата ти е в Кремс, Австрия. Всъщност къде се намира град Кремс? — бърборех с надеждата, че ще успея да се измъкна от зоркия и подозрителен поглед на Волфганг.

— Във вторник ще бъдем там и сама ще видиш — обясни Волфганг.

Усещах, че в резултат на изпития снощи алкохол реакциите ми са позабавени, а и главата ми пулсираше — очевидно физическото усилие от карането на ски не бе успяло да прочисти кръвта ми напълно.

— За този вторник ли става дума? — едва не изписках. Възможно ли бе всичко да започва отначало? Тъкмо бях открила Сам и сега отново трябваше да търсим нови начини за контакт? — Да не искаш да кажеш, че след един ден пътуваме за Австрия?

Той кимна.

— Пастор Дарт ме откри по телефона в Невада. Правил опити да те намери и с огромно облекчение чу, че знам къде си — някак припряно започна разказа си той. — Самолетът ни за Виена излита от Ню Йорк късно вечерта в понеделник — значи утре. За да хванем този полет, ще летим на практика целия ден. Ето защо се наложи да пътувам миналата нощ, за да мина да те взема и да имаме време да си приготвим багажа. Реших, че след като Максфийлд е тук, той ще може да върне колата ти, а ти да тръгнеш веднага с мен. Твърде много неща имаме да обсъдим, преди да напуснем страната. Ще успеем да закусим тук, естествено, но ще трябва и да...

— Чакай, чакай! — рекох и вдигнах скиорската си ръкавица. — Може ли да знам защо така внезапно тръгваме за Виена? Нещо май ми е убягнало.

— Не ти ли казах? — някак отнесено подхвърли той. — Получихме визи за Съветския съюз, които ни чакат в посолството. Виена е първата ни спирка по пътя за Ленинград.

Волфганг ми носеше малък руски разговорник и на път от Сън Вели към дома го прегледах. Потърсих думи, които да отразяват сегашното състояние на духа ми. Намерих „запек“, черва. Знаех, че Волфганг борава доста свободно с руския, но не ми беше много удобно да го питам как би превел любимото ми възклицание „holly shit“.

Късната ни закуска мина, меко казано, напрегнато. Лаф ококори очи, когато видя как ние с Волфганг връхлетяхме в ресторанта и той прегърна сестра си. Оливие пък щом научи, че: а) че Бамби е сестра на

Волфганг, б) че австриецът ще ме закара у дома още днес, а на него — Оливие, се възлага да се върне с колата и котарака ми и в) че двамата с Волфганг се готвим да заминем за Съветския съюз, не сваляше очи от мен.

Духът на Лаф леко се повдигна при вестта, че първата ни спирка ще бъде Виена, където той също смяташе да бъде в понеделник вечер, и тогава щеше да ми доразкаже нещата които не бе успял да сподели. Преди да напусна трапезарията на хотела, дръпнах чичо ми настрана.

— Чуй ме, Лаф — започнах, — знам какво изпитваш към брата на Бамби. Но тъй като двамата ще бъдем по работа във Виена, те моля да направиш изключение и да поканиш и двама ни в дома си. Има ли според теб нещо важно от семейната история, което трябва да науча още сега?

— Гаврошче — въздъхна той, — наследила си очите на майка си — сини с цвят на лед, Джързи винаги много се гордееше с тях. Ала твоите приличат повече на очите на Пандора — очи на неопитомен леопард — те са като зелен лед. Разбирам Волфганг, не знам как един мъж може да устои на такива очи. Аз лично не бих успял. Опитай се да не се поддаваш на неговия чар, поне докато не разбереш със сигурност в какво се забъркваш.

Това бе всичко, което той каза, но бях сигурна, че е напълно откровен с мен и думите му са били продиктувани не от вражда към семейството на Бамби или към някой от моето семейство.

Целунах го, прегърнах Бамби, връчих Язон на Оливие и се ръкувах с Волга Драгонов, който никога не се усмихва. Докато се движехме по отсечката от около двеста километра покрай Снейк Ривър, по посока на квартирата ми почти в мазето на къщата на Оливие, се опитах да си отговоря на въпроса дали наистина знам в какво се забърквам? Питам се как да се свържа със Сам и как да го информирам, че заминавам.

Волфганг ме осведоми накратко за програмата на предстоящото ни пътуване. В последния момент бе уредил да се отбием във Виена на път за Русия, но причината за това не бе тази, която бе съобщил на Шушулката.

Седалището на МААЕ се намираше във Виена, но офисът на Волфганг бе в Кремс — средновековен град на брега на Дунав в началото на Вахау — прочутата в цяла Австрия долина с лозя.

Волфганг бе обяснил на Шушулката, че трябва да се отбием там, за да проучим огромната документация, свързана с мисията ни в СССР. Очевидно Шушулката се беше вързал на този сценарий.

Не помня да съм била в Кремс, но когато той спомена Вахау, се сетих, че като дете съм ходила там. В непосредствена близост се намираше и друг район на Дунавската долина — Нибелунгенгау, обитавана преди стотици години от магьосниците на Австрия. Тук се развиваше и част от действието на операта на Вагнер „Пръстенът на Нибелунгите“ — цикъл от четири опери, в които баба ми Пандора бе пяла и записите с нея бяха добре известни в музикалния свят. Спомних си също как двете с Джързи се бяхме катерили нагоре по стръмни пътеки в гората с изглед към сиво-сините води на Дунав, за да стигнем до развалините на замъка Дюрнщайн — в него Ричард Львското сърце бил държан като затворник в продължение на тринайсет месеца, след като го заловили на връщане от кръстоносните походи.

Причината Волфганг да иска да отидем до Кремс, бе свързана по-скоро с друго важно място на Вахау — манастирът Мелк. Някога цитадела на династията Бабенберг, предшественици на Хабсбургите, а днес бенедиктински манастир, Мелк притежаваше библиотека от близо сто хиляди тома, много от които наистина стари. Според Волфганг, чиято история по този повод малко се разминаваше с казаното от Лаф в басейна, именно в Мелк Адолф Хитлер за първи път е направил своите изследвания в тайната история на руните, като онези в ръкописа на леля Зоуи. Очевидно Зоуи го беше накарала да ме заведе в Мелк.

Прибрахме се в града към пет и Волфганг ме остави пред вратата на моето мазе. Разбрахме се да се срещнем на летището в девет и половина, за да се качим на самолета в десет за Солт Лейк. Опитвах се да се концентрирам върху това, какво е необходимо да си взема за двуседмично пътешествие, по-голямата част от което щеше да бъде в Съветския съюз, който не бях посещавала по това време на годината. През цялото време не ме напускаше усещането, че нещо забравям. Брошурата, която Волфганг ми връчи, препоръчваше да си носим бутилирана вода и достатъчно тоалетна хартия, ето защо това бяха първите неща, които отделих. Малко знаех за Ленинград през пролетта, но пък добре знаех, че Виена през април изобщо не е Париж — от време на време можеше да свие зверски студ, което налагаше да се съобразя със „зимната мода“.

От главата не ми излизаше проблемът как ще се свързвам със Сам. Хрумна ми, че може би се е опитал да осъществи контакт според новия ни план и е изпратил съобщение до служебния ми компютър. На път за летището можех да се отбия в Центъра и дори да нямах време да отговоря, поне щях да науча номера на факса, по който да изпратя съобщение от Солт Лейк или от летище „Кенеди“, когато стигнем в Ню Йорк. Би било добра идея също да се обадя в офиса, за да се сбогувам с шефа си и да получа от него последни инструкции.

Бях стоварила двете си чанти пред вратата, когато чух стъпките на Оливие на горния етаж, който трополеше с тежките си обувки. Само по домашен халат и подплатени с кожа мокасини се качих горе при него.

— Вероятно от късната ни закуска нищо не си слагала в уста — каза той наместо поздрав. Самата истина. Напълно бях забравила. — Каня се да приготвя пастет от пушена пъстърва с ръжен хляб с копър за нашата вечеря с малкия аргонавт и така да отбележим заминаването ти утре. Предполагах, че ще бъде ергенска вечеря, но така и така си тук, можеш да ни правиш компания.

— С най-голямо удоволствие — отговорих, макар да бях пребита от умора. Дадох си сметка, че на другата сутрин едва ли ще имам време за закуска и единственото, което ще успея да сложа в устата си до обяд, ще бъдат фъстъците на борда на самолета.

— Да забъркам ли някаква топла напитка? — попитах. Щеше ми се да се извиня по някакъв начин на Оливие за провалените почивни дни, но скоро щях да разбера, че той изобщо не го приема по този начин.

— Bien sûr^[3] — ухили се моят хазяин и метна ските и щеките на рафтовете в килера си. — Нали ще ми простиш, скъпа моя, моментното раздражение, особено след като ме запозна с красивата сексапилна Бамбита? Честно да ти кажа, дори си мисля, че съм влюбен, нищо, че изобщо не може да се доближи дори до образа на каубойката, който лелея в сърцето си.

— Останах с впечатлението, че те двамата с чичо ми Лафкадио са двойка — възразих. — Да не говорим, че живеят във Виена, което е достатъчно далеч оттук.

— Няма проблем — успокои ме Оливие. — Дните на чичо ти в ските са приключили, докато тези в музиката очевидно не са. Готов

съм до края на живота си да следвам тази жена като роб по пистите само за да мога да наблюдавам как гъне и изправя крайниците си. А и след като си станала толкова близка с брат й, може и тя да започне да ни посещава.

Слязох на моя етаж, за да затопля малко бургундско, в което обикновено потапах пликче с ароматни билки за *Glühwein*^[4], от които държах постоянен запас. Докато чаках течността да се стопли, в главата ми изникна нещо, което почти бях забравила.

Прекосих просторната си леденостудена дневна и от стената с книгите свалих тома на Енциклопедия Британика на буквата „Х“. Признавам, че се изненадах, когато прочетох, че наистина е съществувал човек на име Каспар Хаузер, чиято история бе повече от странна:

„ХАУЗЕР, КАСПАР

Младеж, чийто живот е обгърнат в тайнственост и е низ от трудно обясними факти. Появил се, облечен в селски дрипи, на улиците на Нюрнберг на 26 май 1828 година. Бил объркан и безпомощен...

В джоба му намерили две писма: едното от беден ратай, който твърдял, че момчето му било поверено през октомври 1812 година и според уговорката той трябвало да го научи да пише и да чете и да го посвети в християнската вяра, но същевременно да го държи затворено далеч от хората до определен срок; второто писмо било от майката на момчето, в което се казвало, че то е родено на 30 април 1812 година, че името му е Каспар и баща му — бивш кавалерист от 6-и полк на Нюрнберг, е починал.

Младежът отказвал да приема каквато и да било друга храна, освен хляб и вода, и макар да си личало, че е напълно невеж и див, можел да напише името си Каспар Хаузер.“

По-нататък в статията пишеше, че научните среди се заинтересували от момчето, особено когато се разбрало, че е гледано в клетка и че нито ратаят, който се грижил за него, нито майката можели

да бъдат открити. По това време в Германия имало бум на интереса към така наречените „деца на природата“, отгледани от диви животни, към сомнамбулизма и други подобни необясними явления. Директорът на училището в Нюрнберг приютил Хаузер, но:

„На 17 октомври 1829 година младежът бил намерен с рана на главата, която по неговите думи била дело на мъж с маска на лицето.“

Британският учен лорд Станхоуп пристигнал, за да види младежа, и тъй като интересът му бил възбуден, той го завел в дома на магистрат от Ансбах, където разполагал с повече удобства за разследването си. Историята била почти забравена, когато на 14 декември 1833 година някакъв непознат спрял Каспар Хаузер и го промушил с нож в лявата страна на гръдния кош. Три или четири дни след това починал.

Много книги били написани през следващите петдесет-сто години с какви ли не предположения: от това, че самият лорд Станхоуп е убиецът му, до това, че Каспар Хаузер е законният наследник на трона на Германия, отвлечен като бебе, и в резултат настъпили размирици в страната. Авторът на статията в Енциклопедията намекваше, че цялата история „е доста скалъпена“ и освен датите, нищо друго не звучи много сериозно.

Това, което ме изуми, бе защо Волфганг К. Хаузер, който като своя съименник бе от Нюрнберг, ще дава подвеждащата информация, че второто му име е свързано с библейската фигура на единия от вълхвите, без да спомене за исторически съществувала личност, достатъчно достоверна, та да ѝ бъде отделена цяла страница в Енциклопедия Британика. А и сякаш за да се затвърди връзката му с момчето, отгледано като диво животно, носеше името Волфганг, което означава „бягащия с вълци“?

Раздвижване около багажа пред вратата привлече вниманието ми. Язон се въртеше около чантите и душеше. Очевидно размерът им го бе насочил към вярното заключение, че ще отсъствам не просто за няколко дни. Изплаших се, че ще наръси с ароматната си течност багажа ми, особено ако вече е усетил, че няма да го взема с мен.

— Не, не! — категорично заявих и го грабнах под мишницата на едната си ръка. С другата взех греяното вино от печката и се качих в топлата кухня на Оливие. — Нали ще държиш под око моя съквартирант тук при теб, докато ме няма? Подозирам, че е замислил грозно отмъщение, добре знаеш какво означава това.

— Ще го държа на моя етаж — заяви Оливие и подаде на Язон малко от пастета от пъстърва. — Така ще направим икономии от отоплението. Какво реши за пощата си? Ще имаш ли време да съобщиш в пощенската станция да я прибират, или предпочиташ аз да... Какво ти стана?

По дяволите, по дяволите! Знаех си, че нещо изпускам! Бях захапала парче хляб с мус и вече дъвчех, поради което, за щастие, не можех да отговоря веднага. Налях в две чаши от греяното вино, отпих малко от моята, за да спечеля време и да измисля как да се справя с поредната катастрофа.

— Няма нищо — най-сетне успях да продумам. — Сетих се просто, че съм забравила да сложа нещо важно в багажа си, но утре ще имам време да свърша и това, и да се отбия в пощата, смятам също и да намина през офиса.

За мой огромен късмет пощата отваряше в девет, а аз трябваше да съм на летището в девет и половина. А можеше и да е обратното, тогава щях здравата да съм загазила. Двуседмичната поща е сериозна купчина. Къде ми беше умът, наистина?

Когато се нахранихме, слязох долу и видях, че старателно съм прибрала в багажа си и будилника, и пижамата си. Като се прибави и това, че бях забравила за пощата, което излагаше и Сам, и мен на толкова голям риск, съвсем се вбесих от своята липса на съобразителност. За какво ти е да имаш фотографска памет за прости всекидневни неща, мислех си ядосано, като важните се изплъзват от съзнанието ти?

В осем и половина на следваща сутрин бях в Центъра — пътните чанти и паспортът ми бяха надлежно прибрани в багажника на колата. Този път паркирах на определеното място и се насочих към входа за служители. Нямах намерение да зъзна отново в студа без палто, което бе прибрано за Съветска Русия. Минах през първата серия от врати и

поставих служебната си карта на екрана. За моя изненада не последва познатото прещракване, показващо, че охраната при входа в другата част на сградата ме допуска и е отворила следващата серия от врати. Умряла от студ извърнах очи към окото на камерата над главата ми и извиках:

— Има ли някой там?

Проклетите служители от охраната би трябвало да са на пост двайсет и четири часа. До слуха ми стигна пукането на високоговорителя и гласът на Бела с ледена самодоволна интонация:

— Не виждам добре лицето ви. Обърнете се както трябва към обектива на камерата. Знаете правилата.

— За бога, Бела, знаеш коя съм. Тук е зверски студ!

— Обърнете лицето си както се полага и притиснете картата добре за екрана, за да мога да осъществя идентификацията. В противен случай не мога да ви пусна.

Проклетата кучка, помислих си, докато се извъръщах според правилника. Бела очевидно бе сред тези, които са научили, че съм била на ски при Джаксън Хоул с Волфганг Хаузер миналата седмица, и сега си откъщаваше, като ме бави. Виждаше ме всеки ден, така че нямаше защо да губи време за пълната идентификационна процедура. Когато чух характерното щракване за отваряне на вратите, протегнах едната си ръка, за да вляза, но в последния момент се извърнах, ухилих се и насочих средния пръст на другата към камерата. Чух как Бела възкликна и занарежда развълнувано, докато вратата се затваряше зад мен. И тя, и аз знаехме, че докато е дежурна, почти нищо не може да направи до 10 сутринта, защото няма право да напуска поста си, а тогава аз отдавна ще съм във въздуха.

Щом стигнах в офиса си, проверих пощата и както се надявах, видях, че Сам ми е изпратил съобщение: „Грейт Беър Ентерпрайзис“, последвано от телефонен номер. Кодът на Айдахо подсказваше, че мястото е някъде между Сън Вели и резервата Лапуай. Запомних го и изтрих съобщението от компютъра. Вече се канех да се отбия при Шушулката, за да се сбогувам, когато видях, че той наднича през вратата с доста смутено изражение.

— Бен, току-що ми се обадиха от службата по охрана и поискаха да те заведе незабавно в кабинета на директора. Малко съм изненадан, че те заварвам тук. Не трябваше ли да пътуваш към летището за полета

в десет? Директорът на отдела спомена, че става дума за някакво нарушение. Ще ми кажеш ли какво се е случило?

— Ами... да, наистина отивам на летището — леко смутена започнах. — Просто минах, за да се сбогувам.

Проклетата Бела, беше докладвала. Много добре знам какво означава нарушение на режима на охраната в Център за ядрени изследвания. Думата на служител от охраната е закон. Ако обвиненията ѝ бъдат чути, като нищо можеха да ме отстранят от работа. Какво ми ставаше, наистина? Защо просто не го отминах, като забравя за тази кокошка? Защо трябваше да я дразня допълнително?

Шушулката крачеше до мен към кабинета на директора и вече наистина започнах да се тревожа, че няма да успея да стигна навреме за самолета. На всяка цена трябваше да мина и през пощата, за да спра кореспонденцията си. Дали можеше да се изобрети трансплант за коефициент на интелигентност, или някаква хормонална добавка, която да намали малко женската агресия? Добър вариант би било и неочаквано да се просна на земята, все едно съм припаднала.

Петерсън Фланг, директор по сигурността на Центъра, седеше зад бюрото си, когато влязохме в кабинета му. Никога не го бях виждала в друго положение и си помислих дали пък случайно не е инвалид?

— Служител Бен — смръщи той чело срещу мен, — тази сутрин срещу вас постъпи оплакване за сериозно нарушаване на правилника за сигурността.

Шушулката повдигна изумено вежди, очевидно не разбираше как за няколко минути престой на територията на Центъра съм успяла да направя такова сериозно нарушение. И аз се питах същото.

— Бен трябва да замине тази сутрин във връзка с проект от особено значение — обади се прекият ми началник и погледна часовника си. — Самолетът ѝ отлита след един час. Много се надявам нарушението да не е толкова сериозно.

— Дежурният от охраната, докладвал за нарушението, е освободен и ще бъде тук всеки момент — обяви Фланг.

След миг в стаята връхлетя Бела.

— Размаха ми пръст! — почти изписка тя с вдигнат срещу лицето ми показалец, завършващ с дълъг, лакиран в червено, нокът.

— Единственото, което съм направила, е точно това, което правиш ти в момента, но с друг пръст.

— За какво говори тази жена? — Шушулката посочи Бела и извърна очи към директора пред нас. На лицето му бе изписано изражението „не се заяждай с мен“, което винаги водеше до неприятни последици.

Ясно беше, че съм загазила. Може Шушулката да беше шеф на целия Център за ядрени изследвания, но пък служителите от охраната докладваха директно на клона по национална сигурност към ФБР. В някои отношения Фланг имаше по-големи правомощия от Шушулката и ако поискаше, можеше да ми стъжни живота, което неизбежно щеше да доведе до неприятности и за Шушулката — порицания, доклади и какви ли не още глупости. Налагаше се да мисля бързо.

— Служител Бен — обади се Фланг, — дежурният по сигурността твърди, че сте направили по неин адрес неприлични и заплашителни жестове пред камерата на входа, когато тя, изпълнявайки задълженията си, е поискала да изпълните необходимите действия за идентификация.

— Имаме запис, така че не се опитвай да отричаш — ехидно допълни Бела.

Държанието ѝ наистина ме вбеси и с възможно най-невинен тон попитах директора Фланг:

— С какво според дежурния от охраната съм искала да я заплаша?

Човекът ококори изумено очи и скочи на крака. Все пак оказваше се, че не е инвалид.

— Охраната и сигурността са от първостепенна важност на това място, служител Бен! И дума не може да става за безотговорност.

Опитвах се да си представя как точно би се приложила тази квалификация към случката, но Шушулката се намеси и прекъсна вълнуващия ни разговор:

— Какво точно направи, Бен? — попита той.

— Показах ѝ среден пръст пред камерата, когато отказа да ме пусне през вратата. От известно време се държи като задник и започнах да се тревожа, че ако още малко ме забави с нейните номера, ще изпусна самолета си.

— Държала се като какво...?! — не издържаше вече Фланг, който се строполи възмутен отново на стола си.

Пастор Дарт бе отправил към мен изумените си очи и без да се усети, бе прикрил устни с длан. Ако не го познавах достатъчно добре, щях да реша, че се опитва да прикрие усмивка. След кратко мълчание все пак взе нещата в свои ръце.

— Според мен — започна той с най-добрия вариант на интонацията си „не се заяждай с мен, че лошо ти се пише“, — служител Бен заслужава устно предупреждение и толкова. А ако говорим неофициално, искам да посоча, че само преди седмица имаше смърт в семейството ѝ и със завръщането си от погребение научи, че трябва да заміне в изпълнение на отговорна задача отвъд океана заедно с професор Хаузер, който осъществява връзката ни с МААЕ. Помоли ме да я освободя от задачата, но аз настоях...

Наложи се да замълчи, прекъснат от плонжа на Бела върху бюрото на директора, която почти изпищя в лицето на началника си:

— Трябва да я отстраните! Не може да я пускате да пътува с него!

Патерсън Фланг отправи смутен поглед към Дарт и махна с ръка.

— Ще се заема лично със случая.

Двамата с Шушулката напуснахме кабинета.

— По-късно ще трябва да ми обясниш — отбеляза Шушулката в коридора, — а сега тръгвай за летището, защото закъсняваш. Направо не мога да повярвам какво направи — додаде той и се ухили. — Не го повтаряй, ако обичаш.

Имах само двацет минути да стигна от Центъра до летището, но да не забравяме, че трябваше да се отбия и в пощата.

Набих спирачки пред вратата на ниската сграда, без дори да си направя труда да паркирам встрани. Изскочих от колата, изтичах в салона и с радост забелязах, че Джордж е на смяна, но няколко души чакаха пред гишетото му.

Провикнах се над главите им:

— Джордж, ще попълня онзи формуляр, но за днес вече е късно, нали?

— А, госпожице Бен, много съжалявам — рече човекът, докато премерваше пратката и залепяше марки за клиента пред гишетото. —

Станала е грешка, но ще я оправя. Изчакайте ме само минута, ей сега свършвам.

Той удари с длан звънеца до себе си и стомахът ми се сви в неприятно предчувствие, че отново нещо се е объркало. Какво ставаше, за бога? Побързах да попълня формуляра и му го подадох.

Помощникът на Джордж, Стюарт, излезе и започна да прибира известията на хората, които бяха дошли да си приберат пратките. Джордж, който бе изчезнал зад служебната врата, се върна с голям пакет. Не приличаше много на онзи, който получих миналата седмица, но пък беше също толкова голям и отговаряше на описанието на Сам.

— Миналата седмица съм ви дал друг пакет — рече Джордж.

— Този тук отговаря на вашия жълт формуляр, просто не съм проверил добре. Онзи пакет пристигна в деня, когато дойдохте, и дори не сме ви пуснали съобщение. В събота преглеждахме неполучените пратки, за да ги върнем на изпращачите като непотърсени, и добре, че бях тук, та забелязах грешката. Много се извинявам, госпожице Бен.

Той ми подаде пакета, поех го и дори зъбите ми изскърцаха от напрежение, докато прочета написаното отгоре. Оставах ми десет минути да стигна до летището за полета си до Европа с Волфганг Хаузер. Направих усилието да хвърля един поглед върху написаното върху грубата хартия. Пощенското клеймо бе от Сан Франциско, също както и на предишното жълто листче, което извадих от снега. Този път обаче почеркът без съмнение бе на Сам — това бяха неговите разкривени грозни букви.

[1] „Песен на песните“, 2:15. — Б.пр. ↑

[2] Индианец. — Б.пр. ↑

[3] Разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Греяно вино (нем.). — Б.пр. ↑

ПОДАРЪКЪТ

Опасността [за даващия и получаващия] никъде не се усеща така добре, както при най-древните германски закони и езици. Това обяснява и двойното значение на думата „дар“ във всички тези езици — от една страна „дар“, а от друга — „отрова“...

Темата за смъртоносния дар, подарък или предмет, който сменя мястото си, е в основата на германския фолклор. Рейнското злато е гибелно за онзи, който го завладее. Бокалът на Хаген носи смърт на оногова, който пие от него. Хиляди истории и романи от този вид, и германски, и келтски, битуват до ден-днешен в съзнанието ни.

Марсел Маус,
Подаръкът

[Когато Прометей откраднал огъня от боговете] Зевс казал на прочутия майстор ковач Хефест да изработи дар от пръст и вода и да извае жена, красива колкото богините... Сетне Зевс поръчал на Хермес да вложи в нрава ѝ коварство и хитрост... Хермес я нарекъл Пандора: вседарителката.

Епиметей забравил предупреждението на брат си Прометей никога да не приема дар от олимпийца Зевс и да го върне, защото ще причини само беди на човечеството. Епиметей приел подаръка и едва по-късно разбрал какво е сторил.

Хезиод,
Дела и дни

*Timeo Danaos et dona ferentes. (Страхувам
се от данайците и когато носят дарове.)*

Вергилий,
Енеида

Изтичах навън от пощенската станция, скочих в колата и с натисната до дъно газ полетях към летището. С писък на спирачките спрях на паркинга, грабнах тежките чанти и се затичах с всички сили по заледената настилка към сградата. Трескаво затърсих с поглед изходите за пътници и пред „Изход Б“ зърнах високата фигура на Волфганг, който оживено размахваше ръце в разгорещен спор със служител на летището.

— Слава богу! — възкликна той, когато ме забеляза да приближавам, виждах колко е ядосан. — Дано не е прекалено късно — обърна се той отново към служителя.

— Само секунда. — Човекът вдигна слушалката на телефона на стената зад него. Волфганг бе готов да ме изпепели с поглед. Човекът слуша известно време, след което кимна. — Стълбата е още там, но се налага да тичате. Имаме разписания, както знаете.

Багажът ни премина светкавично през скенера, откъснаха отрязъците на билетите ни и се спуснахме към металните стълби. В мига, в който токите на предпазните колани щракнаха, машината потегли.

— Много се надявам, че имаш достатъчно добро обяснение за закъснението си — процеди Волфганг, докато се насочвахме към пистата за излитане. — Знаеше, че следващият полет за Солт Лейк е чак след три часа. Последните трийсет минути не спрях да говоря и да говоря, за да ги убедя да задържат самолета. Можехме да изпуснем всичките си връзки с останалите полети! Какво стана?

От бързането и притеснението сърцето ми биеше в ушите, едва си поемах дъх и почти не бях в състояние да говоря.

— Ами... Имах да свърша една важна работа по пътя.

— Важна работа ли? — не вярваше на ушите си Волфганг. Канеше се да каже още нещо, но точно в този момент форсираха двигателите преди излитане. Виждах как устните му се движат, но не го чувах. Той извърна ядосано глава, измъкна със замах някакви вестници от куфарчето си и започна да ги разлиства, докато набирахме височина. Не си продумахме през всичките четирийсет и пет минути на спокойния, но оглушителен полет до Солт Лейк. Нямах нищо против. Толкова много неща тревожеха в момента съзнанието ми.

Без съмнение пакетът, който бях натъпкала в платнената си чанта и сега се гушеше под седалката, бе безценният дар, завещан от баба ми Пандора на чичо Ърнест, а той от своя страна го бе завещал на Сам — дар, толкова опасен, че коства живота не само на двама от колегите на Сам, но вероятно и на Пандора и Ърнест. Да не говорим, че ако Сам не беше се забавил в онзи апартамент, той също нямаше да е между живите. И ето, сега въпросният дар бе у мен.

Тъй като в момента не изпитвах никакво доверие нито към приятели, нито към колеги, както и на повечето членове на семейството ми, естествено, не исках под погледа на неколцина пощенски служители да го оставя на съхранение в склада на Джордж. В краткото време между пощата и летището не успях да измисля скривалище и ето ме сега пред поредния проблем как да се отърва от смъртоносното си наследство, преди да се кача на самолет за Съветския съюз, където добре знаех, че ще го претърсят щателно, а и почти сигурно ще ми го конфискуват, което ще изложи на още по-голяма опасност всички засегнати. Най-вече мен.

Първата ми мисъл бе да го унищожа. Или с вода, или с огън. Колкото повече наближавахме Солт Лейк, толкова по-сложно ми се струваше това. Доста време щеше да отнеме накъсването и пускането в тоалетната на хиляда страници, още по-малко възможно ми се струваше да запаля огън на територията на кое да е от летищата, през които щяхме да минем през следващите двайсет и четири часа. А и унищожаването му нямаше да ми донесе кой знае какво облекчение, защото така пък се прощавах с шанса да разбера кой търси ръкописа и защо? И как щях да обявя, че предметът, към който толкова хора се стремяха, вече не съществува? Щях да изложа на сериозен риск и Сам, единственият човек, който имаше представа къде са оригиналите.

Решението бе да намеря тайно скривалище, така както бях направила с първия ръкопис.

Известно ми бе, че клетките за багаж на летището в Солт Лейк, за разлика от това, което показвах в филмите, служеха по-скоро за временно съхранение на вещи — за не повече от няколко часа. Дори да имах време да разделя пакета на много малки пакетчета и да ги изпратя на собствения си адрес, рискът да престоят в пощата, при условие че Оливие, Шушулката и кой ли не още душеха наоколо, оставаше. Нищо не ми хрумваше.

На летището в Солт Лейк се извиних за пореден път на все още цупещия се Волфганг. Предадохме багажа си за полета до Виена и отидох до дамската тоалетна, за да хвърля един поглед на пакета от Сам. Странни, непознати за мен знаци, но определено с почерка на Сам. Размесих ги с работните материали в чантата, която носех през рамо, и се постарях да прочистя мозъка си до следващия полет. Преди да изляза от фоайето, спрях пред един от телефоните и пуснах факс с кратко съобщение на номера, който Сам ми бе дал в последния си мейл: „Подаръкът пристигна. Даващият е стократно по-щастлив от получаващия.“ Факс, изпратен от летището на Солт Лейк, би трябвало да му подсказва, че пътешествието ми с Волфганг е започнало. Добавих също, че всяко съобщение, изпратено до мен, ще ми бъде предадено.

Както се бяхме разбрали, Волфганг ме чакаше пред вратата на кафенето и държеше две хартиени чаши с димяща течност.

— Взех по един чай. Вътре е претъпкано.

Един поглед ми бе достатъчен, за да се уверя колко е прав — многочислени групи мормони — гладко избръснати, розовобузи млади мъже със снежнобели ризи с черни костюми и връзки отпиваха леденостудена вода в очакване на полетите си. До тях стояха чантите им, пълни с литература, пропагандираща приобщаване към учението им. Ден след ден, година след година, точно оттук — летището в Солт Лейк, те, подобно на перца на глухарчета, се разпиляваха по всички краища на света в изпълнение на мисията на Църквата на Исус Христос и Светците от Последния ден.

— Твърде малко австрийци приемат учението им — отбеляза Волфганг, докато с бавни стъпки се отправихме към преддверието на нашия изход. — В държава, където традицията на римокатолическата

църква е така здрава, това не е лесна задача. Гледам колко са много, а ми се виждат напълно странни и не ги разбирам.

— Просто са различни — отбелязах и повдигнах капачето на чашата с намерението да отпия. Чаят бе прекалено горещ. — Запозна се с моя хазяин Оливие. Той е мормон. Не спазва стриктно всички правила. Случва се да пие кафе или алкохол дори, нищо, че са забранени. Не бих казала, че е женкар, но не е и девствен...

— Девствен ли? — изуми се Волфганг. — Държат ли на това?

— Да, доколкото знам, без да съм специалист — засмях се. — Оливие ми е казвал, че е въпрос на избор — целта е да пазиш тялото и духа си чисти. Така се готвят за спасението си, когато настъпи хилядолетието.

— Нещо не разбирам.

— Част от упражнението е — опитах се да обясня. — Католиците имат своя катехизис, нали? Доколкото знам, техният звучи така: Днешният ден бележи началото на края. Това е Последният ден, когато ще настъпи краят на света, такъв, какъвто го познаваме. Само онези, които са се пречистили и изповядват вярата, че Исус Христос е, както казват, Светлината и Пътя ще бъдат спасени, когато той се върне на земята, за да отсъжда и наказва и да възвести Новата ера. Те се подготвят, като се кръщават и пречистват в тези последни дни, за да може всеки да възкресне за нов живот в небесно тяло и за небесен живот. Оттам идва и името Светци от *Последния ден*.

— От древни времена идеята за Последните дни е широко разпространена — съгласи се Волфганг. — Среща се във вярванията на почти всички народи: есхатология от *eschatos* — най-далечният, крайният, последният. В католицизма това е доктрината *Parousia*: „присъствие“ или „повторно идване“, когато Спасителят идва отново на земята и раздава правосъдие. Ти вярваш ли в това? — най-неочаквано попита Волфганг.

— Имаш предвид в Апокалипсиса ли? — попитах на свой ред. — „Ето ида скоро, и отплатата ми е с Мене“^[1] и всичко останало? — Никога не се чувствам добре, когато подхвърлям небрежно текстове от Библията. — Обещанието е дадено преди две хиляди години и все още има хора, които чакат със затаен дъх. Трябва да има нещо по-осезаемо, за да бъде убедена.

— В какво вярваш тогава?

— Не знам точно — признах си честно. — Израснала съм сред индианците от племето не персе. Тяхната мъдрост е най-близо до религиозното образование, което съм получила. Мисля, че вярвам в онова, което правят, когато става дума за нова епоха. — Споделях мислите си, докато крачехме бавно по дългия коридор. — Както в повечето племена, не персе вярват, че местните обитатели на Америка са избрани да осъществят прехода. В края на миналия век е живял пророк на име Вовока от племето паюа в Невада. Заболял и получил видение, в което му се разкрило какво ще се случи в края на дните, който според паютите ще бележи началото на новата епоха. На Вовока му се явил танц, който щял да даде възможност на хората да прекосят границата към света на духовете. Хората щели да се хванат за ръце и всяка година да танцуват в кръг непрестанно в продължение на пет дни. Вовока го назова „Ванаги Ваципи“ — Танц на духовете.

Танцъорите призовават за помощ сина на Великия Дух който ще се появи като вихрушка и тогава васичу — белите заселници, синове на европейците с раздвоени езици, които унищожават всичко, до което се докоснат, ще бъдат издухани завинаги. Духовете на прадедите ще се върнат на земята заедно с всички избити от белите бизони. На майката земя отново ще настъпи изобилие и ние ще заживеем в хармония с природата, а това се знае от древни времена.

— Красиво е — отбеляза Волфганг. — Разбирам, че вярваш в хармоничния образ на постигнатия рай.

— По-скоро мисля, че е време някой да започне да вярва в това — уверих го. — Тук, на третата планета, ние наистина доста замърсихме мястото, на което живеем. Неслучайно избрах работата, с която се занимавам. Управлението на отпадъците е начин да осъществя ритуала за собственото си очистване и да помогна нещата да се изчистят.

Спомням си, че веднъж Сам бе споменал, че няма цивилизация, която да е просъществувала дълго и да не се е грижила за водопроводната си система. Рим осъществявал контрол над акведуктите на половината свят — водопровод и канализация. Когато Ганди решил, че е време Индия да се освободи от англичаните, първото, което направил, било да накара всички свои сънародници да коленичат и да изчистят тоалетните си. Споменах го пред Волфганг и той най-сетне се разсмя.

Бяхме стигнали своя изход. Спътникът ми остави куфарчето си на един от столовете, определени за чакащите, и докосна чашата си до моята, сякаш пиехме шампанско.

— Спасяването на света, грижейки се за отпадъците, е идея твърде близка до целта на нашата мисия, с която ни натовари моя работодател МААЕ — усмихна се той. — Дълбоко в своята същност хората по света не се отличават много един от друг. Не виждам точно как прочистването, което мормоните са избрали, или измиването на тоалетните след завоевателите — изборът на Мохандас Ганди... или пък танцът сред тревните равнини, което твоите американски индианци препоръчват, ще промени кой знае колко поведението на човека или ще допринесе за глобалната реформа.

— Не забравяй, че говорим за вяра и убеждения, а не за поведение — посочих. — Не винаги всичко върви според плановете ни, когато нещата трябва да се приземят. Давам ти пример с Танца на духовете, чиято идея ти се стори красива. Нека ти разкажа какво всъщност се случва. Танцът, който включва твърде много елементи от рая, бива възприет от племената арапахо, оглала и шошони и най-вече сред лакота, които в крайна сметка били ликвидирани.

— Какво разбираш под ликвидирани? — смутено попита Волфганг.

— Направо избити — изумих се от факта, че не бе чувал за това. — Един от най-страшните епизоди в историята на коренните жители на Америка, в чиято основа стои вечният конфликт на убежденията. На хората им било забранено да ловуват. Подбрани са и са затворени в резервати, където ги принуждават да се занимават със земеделие. След това в началото на века настъпва големият глад. Хиляди умират, а те танцуват ли, танцуват. Постепенно тези танци стават все по-диви и наситени със стигащ до истерия екстаз. Хората изпадат в транс в отчаянието си да върнат идиличното минало на своята Аркадия, когато земята и децата им са били едно. Вярват, че магическите ризи, които носят, ще отблъснат куршумите на войниците. Белите заселници се изплашват от новата религия. Решават, че това са бойни танци, ето защо обявяват Танца на духовете извън закона. Когато индианците лакота намират друго, по-отдалечено място, за да танцуват, правителствените войски ги откриват и посичат наред — жени, деца, мъже, дори съвсем малки бебета. Не може да не си чувал за клането

през 1890-а, когато всички, танцували Танца на духовете при Ундед Ний, били избити?

— Избити ли каза? — ужасено попита Волфганг. — Заради един танц?

— Трудно е да си го представиш — съгласих се, като не спестих и сарказма в тона си, — но обикновено федералното правителство има твърда политика за подобни неща.

Ядосах се на словоохотливостта си по проблеми, привилегия на хора като Сам и коренните жители на тази страна, защото това бе тяхната представа за Холокост и Апокалипсис, събрани в едно.

— Изумителна история, наистина — въздъхна Волфганг. — Излиза, че потомците на цивилизованите европейци са тези които рушат мира навсякъде.

— Дори нямаш идея колко си прав — съгласих се аз. — Попита в какво вярвам и реших, че ще е по-добре да се аргументирам с традиционна племенна мъдрост. Ще ми се да има нещо подобно на Танца на духовете, което да възстанови хармонията между нас и майката земя, както коренните жители я наричат. Естествено, едва ли моят принос ще бъде кой знае колко голям, защото не танцувам много добре.

— Не го вярвам — усмихна се Волфганг, — при условие че леля ти Зоуи е била една от най-великите танцьорки на века. А и ми се струва, че притежаваш доста добри данни. Конструкцията ти е на танцьорка — костната ти система, мускулите, виждал съм как се движиш на ските и например, когато...

— Но се боя да карам в нов дълбок сняг — не пропуснах да напомня за слабостта си. — А обичам да имам контрол върху нещата. Майката на Сам, която не познавам, е била истинска не персе. Със Сам бяхме още малки, когато минахме през ритуала на кръвното побратимяване, и ми се искаше да стана член на племето. Дядо му обаче заяви, че е невъзможно, тъй като отказвах да танцувам. Всеки новопостъпил в племето трябва да извърши това, което хората от племето хопи наричат „хойа“, ритуален танц, означаващ „готов да отлети от гнездото“ също като малкото птиче.

— Видях те как излиташ от ръба на скала — усмихна се Волфганг. — Нищо, че си въобразяваш, че не можеш да се отпуснеш и

да потанцуваш в дълбок сняг. Виждаш ли какво може да направи силната убеденост в нещо?

— Поне знам в какво вярваше дядото на Сам — продължих, правейки се, че не чувам забележката му. — Той искрено се надяваше да отдалечи единствения си внук от моята част от семейството. Прекалено странни сме. Но от гледна точка на Тъмната мечка ние със Сам можехме да се сближим прекалено. Не персе са много строги по отношение на кръвната връзка. Като братовчедка на Сам аз съм забранен плод — бракове между далечни роднини дори са напълно немислими...

— Брак ли? — прекъсна ме Волфганг. — Нали казваше, че сте били още деца?

По дяволите! Усетих как кръвта нахлува в лицето ми и се опитах да се скрия в яката на дрехата си. Волфганг повдигна брадичката ми с пръст.

— Аз пък имам една своя убеденост, скъпа моя. Ако този твой братовчед не беше починал без време, струва ми се, че щях да бъда доста смутен от това твоё изчервяване.

За мой късмет в този момент по високоговорителя обявиха, че ни приканват да се качваме на борда на самолета.

По време на дългия полет до Ню Йорк Волфганг попълни пропуските в информацията, която трябваше да имам във връзка с нашата мисия в Съветския съюз от името на Международната агенция за атомна енергия. Когато той подхвана предисторията на МААЕ, признах, че не съм съвсем боса.

Всеки, който като мен се труди на фронта на ядрената енергетика, е известен с прозвището „нюк“, обръщението можете да срещнете в какъв ли не контекст, най-вече като хора, които са обект на неприязън. Широко разпространени са изрази като: „Добър «нюк» е само отсъстващият“ или „Най-добрият «нюк» е мъртвият“ — все мъдрости от училищната философия.

Основната задача на работодателите на Волфганг е управлението на отпадъците от атомната енергетика в мирно време, и то за полезна употреба. Това включва диагностициране и начини на справяне с проблема, отстраняване на токсичните пестициди, натрупани от

предишни години, включващо и развиване на ядрената енергетика, благодарение на която в момента дължим седемдесет процента от електричеството в света, като така намалява замърсяването в резултат на използването на твърди горива, спада процентът на минните дейности и на обезлесяването на планетата. Всичко това дава възможност на Агенцията да оказва надзор и над материали за производство на оръжия. Всяка катастрофа в ядрени центрове позволява вратите към тайната информация да се откrexнат поне малко.

Шест месеца след нещастния случай в Украйна, от МААЕ започнаха настойчиво да изискват предварителна информация за потенциални инциденти, които биха имали „трансграничен ефект“ — какъвто бе случаят с Чернобил. Руснаците се мъчеха да отрекат нещастieto до момента, в който радиацията бе установена над цяла Северна Европа. Година по-късно МААЕ създаде програма за консултиране на страните членки по проблемите на опасностите от ядрените отпадъци — това, с което всъщност ние с Оливие се занимавахме всеки ден. Само преди няколко месеца Агенцията издаде нови, още по-строги указания, целящи ограничаването на нелегалния транспорт и безразборното изхвърляне на радиоактивните отпадъци. Макар Чернобил да бе поводът за много от тези промени, повечето от тях не стигнаха до широката публика.

Реакторът в Чернобил, известен в средите на енергетиците като „брийдър“, бе от онези, които правителствата на СССР и САЩ от дълго време поддържаха наред с останалите, но от които обществеността някак инстинктивно се страхуваше. И очевидно с основание. Тези реактори произвеждат по-големи количества гориво, отколкото консумират — получава се нещо подобно на техниката на прочутия Планински човек от Скалистите планини, който от къшей мокър хляб си приготвя закваска за нов, технология, която веднъж обяснявах на Оливие. Вземаш малко „ядрена мая“ — материал, който се дели като плутоний 239, и добавяш части от нещо обикновено, като например уран 238, който сам по себе си не е подходящо гориво. В крайна сметка се озоваваш с много по-голямо количество от маята — повече плутоний — той може или да бъде преработен за ядрено гориво, или да бъде използван за правене на бомби.

Тъй като тези реактори са твърде жизнеспособни от търговска гледна точка, руснаците ги използват от десетилетия, а и ние също. Къде отива всичкият този плутоний? А що се отнася до САЩ по време на Студената война — излишно е да питаме — произведени били такъв брой бойни глави, че биха стигнали всеки от нас да държи по няколко в гаража си. А що се отнася до руснаците... Надявах се да разберем, когато стигнем във Виена.

Седалището на Международната агенция за атомна енергия се намира на Ваграмерщрасе до Донаупарк, на остров, обгърнат от нови и стари ръкави на Дунав. Отвъд искрящите води на реката се вижда Пратера с прочутото си гигантско Виенско колело — това е същият онзи увеселителен парк, в който в един зимен ден преди седемдесет и пет години моята баба Пандора заедно с чичо Лаф бяха срещнали Адолф Хитлер при въртележката с животните.

В девет сутринта във вторник колегата на Волфганг, Ларс Фениш, ни чакаше на летището, за да ни закара в града заедно с багажа за сутрешната ни работна среща. След дългото и изтощително пътуване, без почти никакъв сън, седях на задната седалка в колата и нямах никакво желание да разговарям. Ето защо, докато двамата мъже говореха оживено на немски, доуточнявайки подробностите на програмата ни за деня, аз гледах през прозореца навън. С приближаването на града ме заля вълна на носталгия и мислено се върнах назад в детството си.

Била съм десетгодишна, когато за последен път бях във Виена, но едва сега си дадох сметка колко много ми е липсвал този град с тържествата по Коледа и празниците, прекарани с Джързи сред колегите ѝ музиканти в дома на чичо Лаф — захаросаните плодове, отварянето на луксозно опаковани подаръци, търсенето на великденски яйца. Моята представа за града бе далеч по-многогранна и богата от сантименталния образ, който по-голяма част от света има за него. Както обичаше да се изразява чичо Лаф, „това е градът на шницела, щрудела и сметаната“. Тук човек се потапяше в многообразие от традиции, от ароматите и миризмите на толкова различни култури, че никога не можех да мисля за Виена, без те да

нахулят в съзнанието и сетивата ми, което се случи и сега, с добавката от загадъчна история.

От самото начало Виена е културната врата, разделяла и обединявала народите от Изтока, Запада, Севера и Юга — място на обединение и разделяне. Страната, която сега наричаме Австрия — *Österreich* или Източното царство, в по-стари времена била наричана *Ostmark* — източния предел, границата, където младият Западен свят свършвал и започвал загадъчният Изток. Но *mark* означава също и „блата“. В този случай имали предвид блатата по бреговете на Дунав.

Със своите 2859 километра от Шварцвалд (Черната гора) до Черно море, Дунав е най-важният морски път, свързващ Западния свят с Източна Европа. Римското ѝ име *Ister*, утроба, и до днес се използва за означаване на нейната делта разделяща Румъния от СССР. Но каквото и да е името на реката на различните езици през вековете — Донау, Дон, Данувиус, Дунареа, Дунай, Данюб, то е все производно на древното келтско име Дану — „дар“.

Дарът на водата е безграничен и тя свободно разнася своята животворна благодат на всички, без изключение. Има и друг дар, който векове наред се събира по бреговете на реката — това е съкровище от тъмно злато, благодарение на което е построен градът и на което дори той е кръстен *Vindobona* — добро вино.

От прозореца на колата виждах стройните редици на лозята по хълмовете край града, които се редуваха с останалите от миналогодишната реколта стъбла на царевицата — друг дар, този път на богинята Церера. Виното е дар на друг един бог — Дионисий. То облекчава болката, води сънищата при нас и понякога подлудява хората. Дионис е този, който измисля танца и най-ревностните му последователи са и страстни танцьори, най-вече жени. Ето защо за мен град Виена е градът на Дионис — земя на „вино“, жени и песни.

Аз самата на съвсем млада възраст имах среща с този бог тук, във Виена, когато Джързи бе поканена да пее в дневното представление на постановката на Виенската опера „Ариадна от Наксос“ от Рихард Щраус.

Изоставена на остров Наксос от голямата си любов Тезей, Ариадна замисля самоубийство, докато на сцената не се появява Дионис, който я спасява. Една от репликите на Джързи в онзи следобед, която добре помнех, бе: „Ти си капитан на траурен кораб,

поел по своя мрачен път...“ Ариадна била убедена, че пред нея се явява богът на смъртта, който идва да я отведе в царството на Хадес. Не разбира, че това е влюбеният в нея бог Дионис, който иска да се ожени за нея. Отвежда я при боговете и хвърля сватбената ѝ тиара сред звездите, където тя се превръща в съзвездие.

Бях толкова малка, че не разбирах какво става на сцената — почти колкото Ариадна. За пръв и последен път в своя живот се впуснах и участвах в представлението. Повярвала, че принцът на мрака (тенорът) ще отвлече майка ми в ада и ще я подложи на мъчения, се втурнах на сцената, за да я спася! В резултат настъпи вълнение и в залата, и на сцената, което едва не събори сградата. С обидно незачитане на чувствата ми бях сграбчена и изнесена от сценичните работници, добре че чичо Лаф също присъстваше, та ме спаси.

Оставихме Джързи да раздава автографи в изпълнената с цветя гримьорна, където веднага, щом сме затворили вратата, тя вероятно се е извинила на своите почитатели за невъздържаното поведение на дъщеря ѝ. Лаф ме заведе да ме утеши със сахер торта със сметана, след което ме разходи по прочутия виенски Ринг. По едно време спрях пред някакъв фонтан и Лаф приседна на каменния бордюр, привлече ме към себе си и каза със странна усмивка.

— Скъпо мое Гаврошче, искам да ти предложа един съвет: не бива да забиваш хубавите си зъби в крака на човек като Бакхус, както направи това днес. И то не само защото точно този тенор може да откаже да излиза повече на сцената с майка ти, а и защото Бакхус, или както е известен с другото си име Дионис, е много велик бог. Макар че — успокоително завърши чичо ми — този певец само се правеше на бог.

— Много съжалявам, че ухапах онзи човек, който пееше нещо на мама. — После обаче нещо бе прещракало в главата ми и събуди интереса ми. — Като каза, че той само се прави на бог, значи ли това, че има и истински... Дионис? — опитах се да имитирам името. Лаф се засмя и кимна утвърдително, след което вече не можеше да ме спре. — Виждал ли си го? Как изглежда?

— Не всички вярват, че той съществува, Гаврошче — съвсем сериозно заяви той. — Според някои е само герой на приказка. Според баба ти Пандора той е много специален. Мога да ти разкажа в какво

вярваше тя: божеството се явява само на онези, които го молят за помощ. Но преди да поискаш помощ, трябва много добре да си помислиш. Той язди животно, с което са си много близки, и то прилича на черна пантера с изумруденозелени очи.

Спомням си колко бях развълнувана тогава. Образът на тенора, чийто глезен бях захапала преди един час, изчезна напълно от съзнанието ми. Сигурна бях, че всеки момент божеството ще се появи на Кертнерщрасе в самото сърце на Виена, яхнало запененото диво животно.

— Ако наистина имам нужда от помощта му и той дойде да ме спаси, чичо Лаф, мислиш ли, че ще ме отведе, както е отвел Ариадна?

— Без съмнение, стига това да е наистина желанието ти. Но преди това има друго, което искам да ти кажа. Дионис бил влюбен в Ариадна, но тъй като тя била смъртна, дошъл на земята за нея. Само че, когато някой от великите богове слезе на земята, започват големи бъркотии. Така че много хубаво трябва да си помислиш, преди да го викаш, и трябва да си съвсем сигурна, че искаш той да дойде. Разбираш ли?

— Да — съгласих се. — А каква бъркотия може да стане? Ами ако той дойде по погрешка? Може ли да стане нещо лошо?

Това Лаф улови ръцете ми между своите, взря се в очите ми, сякаш гледаше през векове напред.

— Гаврошче — рече, — с очи като твоите, с цвета на морето, уверявам те, че дори да се объркаш, и най-великият бог ще се поколебае да те обвини. Баба ти вярваше, че времето на Дионис ще настъпи много скоро. А тъй като той е бог на влагата, на изворите, на потоците и реките, ако бъде повикан, той ще освободи водата. Ще валият дъждове като по времето на Ной, реките ще излязат от коритата си.

Неочаквано и за мен самата изпитах страх от това, което може да се случи.

— Да не искаш да кажеш, че светът ще бъде наводнен и може да загине, ако някой поиска помощ, без това да е наистина необходимо? Някой като мен ли?

Лаф мълча известно време.

— Мисля, Гаврошче, че ще знаеш точно кога да се обърнеш за помощ. Също така съм убеден, че и богът ще знае кога да дойде.

Почти не се бях сещала за този епизод през изминалите двайсет години. Но сега, когато прекосяхахме разстоянието към острова и доближавахме целта си, за пореден път хвърлих поглед към платнената торба до мен, в която бяха прибрани ръкописите на Пандора.

Минахме през охраната, преди да навлезем на територията на Международната агенция за атомна енергия. Докато, стиснала смъртоносната торба, излизах от колата, в съзнанието ми продължаваха да ехтят думите на чичо Лаф преди толкова години: че на всяка цена ще знам кога да поискам помощ от великото божество. Питам се дали този момент не е настъпил.

Може да не бях убедена, че критичният момент е настъпил, но до обяд на същия ден имах съвсем ясната идея къде е критичното място — то бе в Съветска Русия, в района, известен като Жълтата степ. В атласите той е означен като Централна Азия.

Ако се вярваше на Ларс Фениш — който бе на едно и също мнение с останалите си колеги от МААЕ, присъстващи в залата за конференции за уж кратката ни среща, а траяла дълги часове, — това е един от най-загадъчните и опасни райони.

Този отрязък от света, показан на карта на стената, включваше и съветските републики Туркменистан, Таджикистан, Узбекистан, Киргизстан и Казахстан — група, на чиято територия се простираха някои от най-високите планини, държави с разнообразна култура и религия, с древна история, наситена с битки и вражди.

Имаха и забележителни съседи — например Китай, член на групата Големите пет^[2] — държавите, произвеждащи ядрено оръжие, Индия, която твърдеше, че не притежава ядрено оръжие, но заяви преди няколко години, че използва енергията „за мирни цели“; да не говорим за Пакистан, Афганистан и Иран — тройка, която съм убедена, че с радост би се присъединила към групата. С две думи, мястото съвсем не бе подходящо за спокойна разходка.

Най-важният проблем за бъдещето на човечеството бе мисията на МААЕ — да положи всички усилия тези потенциално възможни за създаване на оръжия материали да не се разпространяват безконтролно, към все по-голям брой държави. Не ми беше хрумвало до този наш брифинг, че подобна цел едва ли може да бъде постигната

от МААЕ, въпреки подкрепата на САЩ и всички останали съюзници, без съответното сътрудничество и балансираща роля на Съветския съюз. Първата ми изненада дойде, когато чух, че СССР е демонстрирал готовност за сътрудничество през последните няколко десетилетия, а втората бе, че идеята двамата с Волфганг да направим това посещение не е дошла от МААЕ, а самите руснаци са ни поканили.

Истината е, че през последните години, особено в навечерието на нещастията с Чернобил, руснаците бяха демонстрирали смекчаване в поведението си, що се отнася до намесата на организации като МААЕ. Но въпреки т.нар. „гласност“ и „перестройка“ фактическите връзки с външния свят съвсем не бяха така дружелюбни, както се твърдеше официално. Защо внезапно променяха поведението си, така типично за времето на Студената война, и ни канят смиренно на проверка?

Към края на това тежко заседание мисля, че намерих отговори на тези въпроси, както и на редица други, свързани с непознато за мен сдружение, което колегите ми наричаха Група 77^[3], и неговите амбиции да се присъедини към отбора на държавите, имащи право да разполагат с материали за производство на ядрено оръжие.

Беше близо един на обяд, когато двамата с Волфганг успяхме да се измъкнем от заседанието, любезно благодарихме на Ларс и приятелите му за това, че здравата ни изтормозиха през последните три часа, и тръгнахме да търсим място за обяд. Недоспала и с една символична закуска, изпитвах нужда от сериозна храна и малко по-приятна атмосфера. За щастие всяко бистро във Виена предлага храна през целия ден.

Оставихме багажа си на територията на МААЕ, откъдето щяхме да го приберем по-късно, и хванахме такси. Оставиха ни в централната част на града, близо до реката, и се насочихме към „Кафе Централ“, където според Волфганг все още пазели резервацията ни за обяд.

Мъкнех с мен тежката си торба и бях безкрайно благодарна, че поне обувките ми бяха удобни, което облекчаваше движението ми по паважа на виенските улици. Не бяхме вървели дълго, когато откъм водата наблизко изпълзя лека мъгла и ни обгърна, което, незнайно защо, ми помогна да събера мислите си.

— Разкажи ми малко повече за тази Група 77 — помолих Волфганг. — Името ми звучи като организация от Третия свят, която се стреми да заграби целия наличен плутоний. От къде са те всъщност?

— Тук във Виена знаем за тях отдавна — обясни той. — Първоначално бяха седемдесет и седем държави, членуващи в ОН, които в началото на 60-те години се обединяват като лобистка група. Днес те продължават да се наричат Групата 77, макар в момента да са близо двойно повече, и постепенно започнаха да гласуват като блок. В резултат влиянието им вече е значително. Много от тези държави членуват и в МААЕ. Агенцията се изолира от такива групи по интереси, защото членовете на борда са предимно хора от държави, където ядрената енергетика е силно развита, и те решават с кого да споделят опита си на ядрени държави.

— Значи мислиш, че Съветите се тревожат да не би Група 77 да разбунти духовете в централноазиатските републики?

— Възможно е — заключи Волфганг. — Има един човек, който може да ни каже много повече, стига да поиска. Познава добре тези хора. Ще се присъедини към нас по време на обяда и дори се надявам, че ни очаква вече. Изключително трудно беше да го уговоря за тази среща — не само е възрастен, но е и много упорит. Отказва да говори по този въпрос с друг, освен с теб. Това беше и причината да се тревожа толкова много да не изпуснем полетите си. Огромно усилие ми коства да го убедя и да координирам тази среща.

— Очевидно. — Не можех да разбера какво точно става. Докато вървахме по улиците, мъглата около нас се сгъстяваше. Чувах гласа на Волфганг, но думите му заглъхваха и успях да уловя само последните думи.

— ...от Париж снощи, докато ние с теб летяхме насам. Той смята, че е жизненоважно да те види лично.

— Кой, казваш, е пристигнал от Париж снощи? — попитах.

— Имаме среща с дядо ти — повтори Волфганг.

— Невъзможно. Йероним Бен е мъртъв от трийсет години.

— Нямам предвид човека, когото ти си мислиш, че е твой дядо — опита се да обясни Волфганг. — Говоря за човек, пристигнал снощи от Париж, за да се срещне с теб. Това е действителният баща на Огъстъс, може би единственият човек, когото Пандора истински е обичала.

Възможно бе причината да е в мъглата или в липсата на сън и храна, но изведнъж усетих, че ми се завива свят. Все едно бяха скочила

от въртележка и всичко наоколо продължаваше да се върти. Волфганг ме подхвана, за да ме подкрепи, но не спираше да говори.

— Чудех се колко от всичко това да ти кажа предварително, но това беше и истинската причина да дойда чак в Айдахо, за да те открия. Както ти казах още там, горе в планината, документите, които наследяваш, не бива да попаднат в неподходящи ръце. Човекът, с когото ще се срещнем, знае много неща, свързани с тайната, в която те са обвити. Преди всичко си мислех, че трябва да те подготвя, защото може... Има нещо в него, което е трудно за описване. Прилича на древна личност със свръхестествени възможности, нещо като маг е. Няма да се изненадам, ако вече се досещаш кой е този твой дядо. Името му е Дакиан Басаридис.

[1] Откровение на свети Йоан, 22:12. — Б.пр. ↑

[2] Китай, Съветският съюз, САЩ, Великобритания и Франция.
Б.пр. ↑

[3] Обединение на развиващите се страни, създадено през 1964 г.
— Б.пр. ↑

МАГЪТ

Маг произлиза от Махамая, огледалото, в което — според индийската митология, — откакто свят светува, Брахма с почуда съзерцава себе си и своята власт. Оттук идват и термините „магия“, „магическо“, „образ“, „въображение“, които до един насочват към определяне на форма... потенциал на първичната, лишена от структура, жива материя. Следователно Маг е онзи, който превръща в свой обект на изучаване линиите на проявление на вечния живот.

Чарлс Уилям
Хекеторн,
Тайните общества

Тъкмо той навярно не е в състояние да се отърси от света на въображаемото — бидейки чувствено, сладно, порочно свързан с него и в същото време съзнаващ, че не по-малка е принадлежността му към духовния свят на идеите също като магьосника, който прави феномена прозрачен, за да се осветли идеята и духът.

Томас Ман

Човекът е по-висш от звездите, стига да обладае властта на висшата мъдрост. Такъв човек — господар на небето и земята по силата

*на своята воля — е магът. А магята не е
магьосничество, а висша мъдрост.*

Парацелз

*Този удивителен човек крачи по своя
магически кръг, увлича и нас в почуда и
съпричастие.*

Йохан Волфганг
Гьоте

Значи Волфганг се опитваше да „ме подготви“ да се срещна с Дакиан Басаридис. Но кой можеше да ме подготви за случилото се през изминалите две седмици? А сега и това — разкритието, че моят непоносим арогантен баща е по-скоро плод на незаконната любов на баба ми, а не е незаконен син на Йероним Бен.

Продължавахме да крачим из лабиринта павирани улици по посока на „Кафе Централ“, очевидно Волфганг усети, че имам нужда да остана малко насаме с мислите си, и замълча. Беше ми дошло до гуша от изненадите от страна на ужасното ми семейство. Всяко ново разкритие повдигаше нови въпроси. Ако Дакиан Басаридис наистина е мой дядо и Йероним Бен е знаел, защо Йероним е отгледал с такава грижа баща ми Огъстъс и го е предпочитал не само пред доведения си син Лаф, но и пред собствените си законни деца Ърнест и Зоуи?

В по-широк план Дакиан Басаридис бе играл ключова роля във всеки етап от събитията. Ако Пандора е решила да раздели наследството си, както двамата със Сам решихме, между членовете на семейство Бен, без никой от тях да знае кой какво получава, в такъв случай изпълнителят на нейното завещание, Дакиан Басаридис, е единственият жив, който може да каже как тези ръкописи са свързани помежду си.

Спомних си, че докато ми разказваше своята версия на семейната сага, чичо Лаф описа Дакиан като своя първи учител по цигулка и красивия братовчед на Пандора, който им позволил да се качат на въртележката в парка Пратера, след което ги придружил по искане на

Лъки в Хофбург, за да разгледат копието на Карл Велики и меча на Атила.

В общи линии това беше историята, като не броим, естествено, някои пропуски. Един от тях например аз лично откривах в разказа на Лаф. Според думите му на човек присъствал на събитията, Дакиан е бил в близки отношения с Лъки, почти толкова, колкото и Пандора. Негова е удачната забележка в музея за това кои са „другите липсващи предмети“, а това показва какво е знаел Хитлер за тях — подноси, оръжия и други такива, — след което разкрива намеренията си къде ще ги търси.

Но ако братовчедът на Пандора бе в центъра на целия замисъл, както Сам намекна, нещо, в което и аз започнах да се убеждавам, как тази важна роля се е паднала точно на Дакиан Басаридис.

„Кафе Централ“ наскоро бе претърпяло основен ремонт. Някои от строителните работи дори продължаваха, за което свидетелстваха прахта и звукът на трион, който се разнасяше от време на време. Липсваха тъмните ламперии, цветните тапети и опушените свещници по стените, които помнех от последното си посещение тук, и сега мястото изглеждаше по-широко и светло.

Вече бяхме в заведението, когато забелязах, че мъглата навън се вдига и проникващата през високите прозорци слънчева светлина огряваше витрината от стъкло с меден обков, пълна с виенски сладкиши. Малки мраморни масички бяха разпръснати в салона и около тях на твърди столове седяха посетителите, повечето от които разгръщаха вестници, закрепени за лакирани дървени летви. Както и преди години, гипсова фигура на виенчанин на средна възраст пред маса с чаша кафе бе поставена недалеч от входа.

Двамата с Волфганг се отправихме към мястото в дъното, определено за хората, които искаха да обядват, масите в отворените сепарета бяха покрити с искрящо бели покривки, сребърни прибори и красиви купи с току-що набрани цветя. Шефът на салона ни отведе до нашата маса, вдигна табелката с надпис „резервирана“ и взе поръчката ни за вино и бутилка вода. Напитките пристигнаха и Волфганг най-сетне проговори:

— Надявах се той да е вече тук.

Няколкото глътки вино ми подеждваха успокоително, но виждах, че мислите на моя спътник са някъде другаде. Час по час се оглеждаше, после се облягаше назад и сгъваше и разгъваше салфетката на коленете си.

— Много съжалявам — промърмори той по едно време. — Мислех си, че след като сме закъснели, възможно е той вече да е тук. Ще отида да проверя. Защо не си поръчаш междувременно нещо за антре? Ще изпратя сервитьора. — Стана и се отдалечи от масата.

Отпих още малко от виното, докато разглеждах менюто. Загубих представа за времето, но когато се огледах и започнах да се питам дали да не тръгна сама да търся келнера, забелязах нечия сянка да пада върху масата. Вдигнах очи и видях високата фигура на мъж със зелено зимно палто. Тъй като светлината отвън идваше зад гърба му, сянката на широкополата шапка скриваше голяма част от лицето и не можех да различа чертите му. Кожената му пътна чанта, напомняща много на моята, висеше небрежно праметната през рамо. Той я остави в отдалечения край на сепарето, на мястото, освободено от Волфганг.

— Може ли да седна при вас? — попита тихо той. Без да дочака кимване или съгласие от моя страна, разкопча палтото си и го овеси на близката закачалка. Огледах се неспокойно за Волфганг. Къде се бавеше този човек?

— Видях се с нашия приятел хер Хаузер преди минута в кухнята. Позволих си да го помоля да ни остави за малко насаме.

Понечих да възразя, но той вече се настаняваше в сепарето срещу мен и свали шапката си. За пръв път можах да видя ясно лицето му. Останах изумена.

Никога до този момент не бях срещала такова лице. Въпреки че очевидно дълго време е било излагано на слънце и вятър и приличаше на древен насечен камък, ми напомняше на маска на вечната красота и сила. Тъй като дългата, почти черна коса, в която тук-там се виждаха сребристи нишки, бе дръпната назад, силната челюст и изпъкналите скули се очертаваха съвсем ясно.

Носеше подплатен кожен елек и риза с широки бели ръкави, разкопчана при врата, така че отдолу се виждаше наниз от цветни камъни със сложни гравюри по тях. Елекът бе изпъстрен с бродерии на птици и животни в силни ярки цветове — карминено, минзухарено

жълто, тъмновиолетово, лазурносиньо, алено, оранжево, тревисто зелено — все цветовете от пролетна гора.

Очите под тежките вежди бяха дълбоки и бих могла да ги сравня единствено с много редки скъпоценни камъни — истински езера от смесени цветовете — среднощно червено, смарагдово зелено и абаносово черно, в дъното на които гореше тъмен пламък. От всички описания, които бях чула за този човек, най-доброто беше на Волфганг.

— Начинът, по който ме гледаш, скъпа моя, ме смущава — отбеляза той и без никакво притеснение взе менюто от ръцете ми, след което си присвои чашата ми с вино. — Позволих си още нещо — продължаваше той с екзотичния си акцент. — Донесох няколко бутилки „Кот дю Рон“, което се произвежда в моите лозя в Авиньон. Оставих ги преди малко в кухнята, за да... както се изразявате вие... да подишат. Преди да се съгласи да ни остави малко сами, нашият приятел Волфганг ме предупреди, че нищо не си яла днес и трябва да хапнеш. Обичаш ли тафелшпиц?

Съвсем дискретно келнерът сменяше бутилката на масата в този момент, сложи нови чаши, наля и се оттегли.

— Тъй като си единствена наследничка — продължаваше Дакиан, — моите лозя и всички марки вина, които се произвеждат там, един ден ще бъдат твои. Ето защо ще се радвам да се запознаеш с тях, а също и да ги направя твои. Дали да не се представя официално? Аз съм твоят дядо Дакиан Басаридис. Да имам такава прекрасна внучка, е далеч по-голям дар за мен от всички вина на Воклюз.

По дяволите, помислих си, докато чуквахме леко чашите си, само това липсваше, още наследство. Ако всички мои придобивки се окажеха като това *последното*, едва ли ще доживея да ги видя.

— Аз също се радвам да се запозная с вас — продумах аз най-сетне и бях искрена. — Нека само да отбележа, че научих за нашето роднинство преди няколко минути, ето защо, надявам се, ще разберете моята изненада. Баба ми Пандора е починала, преди да се родя. За нея не се говореше много в семейството ми, затова знаех твърде малко за нея, а и за вас. И ако наистина сте мой дядо, както твърдите, питам се защо това е било държано в тайна от мен през всичките тези години. Известен ли е този факт на останалите?

— Естествено е да си изненадана — Дакиан направи лек жест с ръка, чиито дълги пръсти неизбежно напомняха за таланта му на

цигулар. — Ще ти обясня всичко, сигурно има неща, които няма да искаш да чуеш, аз лично предпочитам истината, колкото и неприятна да е, пред красивата измислица. По-добре ми разкажи преди това какво знаеш, за да мога да попълня празнините.

— Боя се, че твърде малко ми е известно — отговорих. — Това, което съм чула за тази част от семейството, е, че вие с Пандора сте братовчеди, че тя е била студентка в консерваторията във Виена и е работила като гувернантка и учителка в семейство Бен. Вие сте били учител по цигулка на чичо ми Лафкадио. Той твърди, че въпреки младостта си сте били голям майстор.

— Това си е комплимент... Ето и храната ни пристига — обяви той. — Мога да ти обясня много неща, докато се храним. Няма чак толкова много загадки, колкото изглежда на пръв поглед.

Внимателно следях движенията на сервитьора, който остави пред нас блюда, покрити с метални капаци. Когато вдигна похлупака на моя тафелшпиц — традиционно австрийско блюдо от варено говеждо с гарнитура от ябълково пюре и хрян, с горещи, полети с оцет картофи, пюре от спанак и прясна зелена салата с бял фасул, — храната в чинията ми се видя прекрасна, а и миришеше вълшебно. Онова, което сложиха пред Дакиан, бе напълно непознато и го попитах какво е.

— Няма по-добър начин да разбереш с какъв човек си имаш работа от това да познаваш с какво се храни. В този супник има студена супа от кисели череши. А това, за което ме питаш, е кебапчици — мляно говеждо и агнешко с чесън, лук и червен пипер, пушено над въглени от лозови пръчки, ето защо носи аромата и на грозде. В Далмация ще чуеш, че сърбите са го измислили, но блюдото е по-старо. Всъщност измислили са го даките, откъдето идва и името ми — древно племе, населявало някога земите и на Македония, част от днешна Югославия, известно чак до бреговете на Каспийско море, където ги наричали „даои“ — вълците. Нас, вълците, така можеш да ни разпознаеш, обичаме месо. — Той набоде с вилицата едно от продълговатите неща в чинията си и заби в него великолепните си бели зъби.

Едва когато сложих първата хапка тафелшпиц в устата си, разбрах колко съм била гладна. Дакиан подбираше определени неща от блюдото ми и ме насочваше кое след кое да хапна. Искях да погълна

всичко, което бе пред мен на масата, но след малко предложих да се върнем на темата, която бяхме прекъснали.

— Значи всъщност произхождате от Балканите, а не от Австрия — подхванах отново разговора.

— Името ми идва от даките, но родът ми всъщност е ромски. А може ли някой да каже откъде идват всъщност те? — сви той рамене.

— Ромите ли? Името им от Рим ли идва? Или всъщност от Румъния?

— Наричат езика ни ромски, сроден със санскрит, макар през годините да са ни наричали как ли не: *бохеми, цингари, цигане, житанос, фламенкос, тартари, цигойнен...*

Забелязал колко съм изненадана, той додаде:

— В повечето случаи ни наричат с общото название — цигани, защото някога хората вярвали, че произхождаме от Египет, въпреки множество аргументи за друго: Индия, Персия, Централна Азия, периферните райони на Монголия, Южния полюс дори... Да не говорим за всички онези места, които никога не са съществували. Някои учени са на мнение, че сме пратеници на извънземни цивилизации, ето защо най-добре е час по-скоро да ни изстрелят обратно там, откъдето сме дошли.

— Значи вие двамата с Пандора сте цигани?

Признавам, че бях много смутена. Допреди час майка ми беше ирландка, а баща ми отчасти австриец, отчасти холандец. Сега се оказваше, че съм издънка на двама братовчеди цигани, изоставили баща ми след раждането. Колкото и да бях зашеметена от фактите, свързани с моя произход, почти нямаше място за съмнение за този на Дакиан Басаридис, така както той го описа: видът му бе на класически представител на своята раса, поне така както бях чела.

— Подробностите за нашето семейство никога не се споделят с така наречените *гаджо* — това са хората, различни от нас, от външния свят — съвсем сериозно предупреди Дакиан. — Тъкмо затова отпратих и нашия приятел Хаузер. Що се отнася до твоя въпрос — да, роми сме. И макар Пандора да израсна и да прекара много време сред *гаджо*, дълбоко в себе си тя е една от *нас*. Познавам я от дете. Открай време пее превъзходно и притежава всички качества на истинска *дива*. Може би знаеш, че с тази дума на санскрит означават ангел, докато на персийски — дявол. Пандора беше по малко и от двете.

Що се отнася до произхода на ромите, според нашите легенди сме пристигнали на Земята преди много еони от истинския си дом, който и до днес може да се види в нощното небе — съзвездие Орион, олицетворяващо великия ловец, или ако искаме да сме по-точни — от трите звезди, образуващи колана в центъра — *omphalos*, пъпната, централна връв на Орион, наречена Тримата царе, защото светят като звездата, която влъхвите следват, за да стигнат до Витлеем. В Египет Орион се отъждествява с Озирис, в Индия с Варуна, в Гърция с Уран, а на Север с Вретеното на времето. Във всички култури той е известен като вестителят, водачът на всяка промяна от една епоха в друга.

Нямах намерение да се оставя да ме засипят с още звезден прах точно когато историята започваше да се насища с информация. А очевидно в разказа на Дакиан щеше да има още много разкази за звезди. Възможно ли бе наистина Пандора и той да са цигани, след като от всичко, което бях чела и чула, нацистите нареждаха циганите на най-ниското стъпало на развитие след католиците, комунистите, хомосексуалистите и евреите?

— Ако вие с Пандора сте цигани — подхванах, — как е възможно тя и по време на Втората световна война да е продължила да води обичайния си начин на живот, и то точно там, заобиколена от предишното си обкръжение?

Дакиан ме съзерцава известно време, като от лицето му не слизаше загадъчна усмивка.

— Как ли е живяла наистина? Виждам, че нищо не знаеш за нея.

— Така е — съгласих се. — Онова, което исках да кажа, е, че и тя, и Лаф са останали в луксозния си апартамент във Виена по време на цялата война — аз съм била в него, така че знам за какво говоря, и са поддържали много висок стандарт. Как са допусkali тя да присъства в общество на нацисти? Не говоря за това, че вероятно е успявала да мине за виенчанка от висшата класа, а по-скоро как е търпяла да остане в града, докато собственият ѝ народ преживява... — снижих чувствително глас аз. — Имам предвид как е останала тук в качеството си на любимата оперна певица на Хитлер?

Дакиан наблюдаваше чашите ни за вино, сякаш току-що бе забелязал, че са празни. Пресегна се за бутилката и отново наля вино в тях. Знаейки колко стриктни са сервитьорите във Виена, реших че той положително ги е инструктирал да стоят настрана.

— Това ли ти казаха за нея? — сякаш на себе си рече той. — Интересно, наистина. Любопитно ми е откъде си го чула, защото ми звучи като съчинение на няколко творчески личности. — Той се взря в лицето ми и добави: — Много способни, при това. Напълно подходящо е за теб като потомка на семейство, чиито корени са в съзвездията Орион.

— Сигурен ли си, че нищо от това, което казах, не е истина?

— Единственото, което казвам, е, че всяка полуистина е същевременно и полулъжа — предпазливо изрече той. — Не бъркай онова, в което хората вярват, с действителното. Единствената истина, която си струва да се проучва, е онази, която води до центъра.

— Центъра на кое? — не се сдържах.

— На кръга от истина — отвърна Дакиан.

— Би ли ми помогнал да се освободя от тези полуистини и вярвания, които съм събрала, и би ли хвърлил малко повече светлина върху собствената ми действителност?

— Разбира се, макар да ми е трудно да отговарям както трябва на въпроси, които не са поставени както трябва.

За моя изненада той посегна и покри с длан ръката ми, отпусната встрани на чинията. Сякаш електричество премина по кожата ми, а оттам и по костите ми и изпълни с топлина цялото ми тяло. Преди да успея да отговоря, той даде знак на сервитьора и му каза нещо на немски, което не успях да разбера.

— Поръчах десерт — сподели с мен, — нещо много добро, с много шоколад. Носи името на прочут цигулар циганин от миналия век — Риго Джанци, успял да разбие сърцата на почти всички благородни дами във Виена... И то не само с изпълненията си на Паганини! — Той се засмя и поклати глава. Забелязах, че докато отдръпваше ръката си, внимателно следи реакциите ми.

Безмълвно бръкна във вътрешния джоб на елека си, извади някакъв предмет и го постави в дланта ми. Това беше малък златен медальон — с овална форма и гравирано отгоре създание, нещо средно между птица и животно, много подобно на избродираното върху елека му. От двете страни на медальона се виждаха миниатюрни закопчалки; когато натиснах щифта от едната, ключалката щракна, капачето се отвори и се показа снимка, — много стара, ръчно оцветена снимка върху метал, каквито са били обичайни за началото на века. Но за

разлика от епохата, в която беше направена снимката, тази се отличаваеше със своята свежест и беше напълно естествена.

Лицето очевидно бе на младия Дакиан Басаридис. Съзерцавах с възхищение излъчващото се очарование, за което всички говореха. От него струеше енергия и естествена сила. Черната коса бе дръпната назад, ризата бе отворена при врата и разкриваше малка част от гърдите и здравата шия. Красивото лице с тесния прав нос, наситените с енергия очи и леко раздалечените устни създаваха усещане, че виждаш човешкия образ на пантера, спътник на някакъв бог — нещо, за което Лаф бе споменал.

Когато натиснах отново щифта и се отвори и другият капак, едва не изпуснах медальона от изненада. Имах чувството, че съм видяла собственото си отражение.

Същата бледа „ирландска“ кожа, същата трудно поддаваща се на подреждане черна коса и бледозелени очи. И това не беше всичко, и най-дребният детайл — до трапчинката в брадичката, всичко съвпаднаше. Естествено, облеклото бе от друго време и друго място. Вероятно същото изпитва човек, когато си върви по улицата и най-неочаквано среща свой близък.

Дакиан Басаридис ме наблюдаваше с предишния интерес. Най-сетне се обади:

— Ти си нейно съвършено копие. Волфганг Хаузер ме предупреди, но, признавам, не бях готов за толкова голяма прилика. Наблюдавах те известно време от дъното на ресторанта, докато намеря сили да се приближа. Трудно ми е да опиша какво изпитвам в момента — все едно съм попаднал в тунел във времето...

Известно време мълчахме.

— Трябва много да си я обичал.

Още докато го казвах, си представих какви мисли се въртят в главата му в този момент, болката, която вероятно изпитва, а и не на последно място ролята, която бе изиграл в моето семейство. И може да прозвуча грубо, но не можех да не попитам:

— Ако вие двамата с баба ми сте израснали заедно и сте се обичали, ако тя е носела твоето дете, защо се е омъжила за Йероним Бен? Според мен тя го е презирала. И после, защо е избягала с Лафкадио след раждането на детето си, изоставяйки го?

— Казах ти и преди малко — не мога да отговарям на въпроси, които не са зададени както трябва — гласеше отговорът му. — Не бива да вярваш на всичко, което чуваш, а най-малко трябва да вярваш на мен... Нали не забравяш, че съм ром! Ще се опитам да ти обясня онова, което мога, защото вярвам, че имаш пълното право да знаеш. А имаш право да знаеш всичко, ако очакваш да опазиш тези документи, които така старателно си скрила под стола си...

Глътката вино, която току-що бях отпила, не намери правилния си път и влезе в дихателната ми тръба. Задавих се и посегнах към водата. Възможно ли бе да има рентгенови очи, или пък умееше да четеш мисли?

— Волфганг Хаузер ми каза за тях, когато се срещнахме в кухнята преди малко. — Очевидно четеше мисли. — Направило му впечатление при проверката на багажа ти на две митници и на входа в МААЕ колко много хартия носиш — определено повече, отколкото ти е необходимо за работа. Естествено, направил разумно заключение. Но и за това ще стане дума. А сега на въпроса ти: Пандора наистина беше моя любовница и майка на сина ми — единственото ми дете, но тя не беше моя братовчедка. А моя съпруга. Снимките в ръката ти бяха направени в деня на сватбата ни.

— Били сте женени? — стъписано попитах. — Но кога?

— На снимката вероятно ти изглежда на осемнайсет или двайсет години. Всъщност беше на тринайсет, а аз — на шестнайсет. По онова време беше малко по-различно. Момичетата в крехка възраст вече бяха жени, а и ранните бракове сред ромите са нещо обичайно. На тринайсет години Пандора беше жена, уверявам те. Когато аз бях вече на двайсет, а тя на седемнайсет, тя напусна къщата на Бен, където остана Огъстъс.

Хиляди въпроси жужаха в главата ми, но в този момент към масата ни приближи келнерът с десерта, носещ името на циганина цигулар — купа „шлагоберс“ и бутилка „грапа“ — известната алкохолна италианска напитка, приготвена от ферментирали гроздови зърна, за която знаех, че е два пъти по-силна от коняка. Когато човекът се отдалечи, дадох знак с ръка на Дакиан да не ми налива, защото не исках да пия повече — и без това главата ми бе замаяна. Той въпреки това напълни и моята чаша, сетне вдигна своята и я докосна до чашата пред мен.

— По-добре да отпиеш, ще имаш нужда предвид това, което ти предстои да чуеш.

— Значи не си свършил, така ли? — процедих през зъби. Огледах се и видях, че само ние сме останали в салона за обяд, сервитьорите стояха със скръстени ръце в един ъгъл и тихичко си говореха.

След поредицата сблъсъци на това, което мислех, че знам, и реалността, изведнъж осъзнах, че единственото, в което съм убедена, е, че от всичко, което вече чух, а съвсем не исках, това, което ме очакваше, щеше да е най-неприятното. Молах се само действителността да ме опровергае, но не хранех кой знае какви надежди. Затворих за миг очи. Когато отново ги отворих, Дакиан Басаридис седеше до мен, така че препречваше изхода ми от сепарето. Сложи ръка на рамото ми и отново почувствах енергията, която се излъчваше от него. Беше толкова близо, че долавях топлината му и аромата на одеколона му, който ми напомняше на градински чай и изгорели дърва — все аромати, които човек може да срещне в боровите гори, обитавани от божествената пантера.

— Ариел, знай, че това, което ти казах, е шокиращо и дори може би те плаши, но то е само част от причината да пристигна тук от Франция — подхвана той спокойно. Взе медальона от ръката ми, затвори го внимателно и го прибра обратно в джоба на елека си. — Задължително трябва да чуеш всичко, което искам да ти кажа, все едно колко е неприятно. Да затвориш очите и ушите си точно в този момент, може да се окаже твърде опасно за всички нас и най-вече за теб.

— Не мога да вземам никакви решения — въздъхнах. — Истината е, че не мога да поемам дори повече информация.

— Напротив, можеш — спокойно ме увери Дакиан. — Ти си единствената внучка на Пандора и мен. Независимо от това дали знаеш, или не, родена си да се изправиш пред своето предопределение: пътешествието ти вече е започнало. Моят народ прави разлика между предопределение и съдба. Вярваме, че всеки от нас има съдба, която ни кара да действаме по сценарий, изготвен от висша сила, но в същото време имаме и предопределение — предварително изготвен модел, който дълбоко в сърцето си копнеем да изпълним. Но за да се излееш в новата си форма — в това по-висше ниво, — трябва да приемеш предопределението си и да търсиш пътища за осъществяването му също както лебедът, роден сред кокошки, трябва да осъзнае, че е

необходимо да се научи да плува и да лети, иначе ще си остане закотвена за земята домашна птица, която се рие по цял ден в прахта.

Неясно защо това сравнение ме разгневи невероятно. Как си позволяваше този да намеква, че нещо в нашата „лебедо-подобна“ кръв може да се нарече „висше ниво“? „Дръпнах“ една здрава глътка грапа и се обърнах към него.

— Виж какво, може и да е моя предопределеност да бъда единствената внучка на Пандора и да приличам толкова много на нея. Сигурно е вярно и това, че тя е починала, преди да се родя. Това обаче не означава, че съм в някаква степен нейно превъплъщение или клонинг, нито пък, че моята предопределеност е по някакъв начин свързана с нея. В мен няма „форма“ или „модел“, който да ме накара да извърша дори едно от тези ужасни, жестоки неща, които, както разбирам, е причинила на теб и на всички, с които е имала нещо общо.

За част от секундата Дакиан ме гледа с широко отворени от изненада очи, след което избухна в нещо като хладен смях.

— Точно това имах предвид, като казах, че не бива да вярваш на всичко, което чуваш, и че за да получиш правилен отговор, трябва да зададеш правилно въпрос. — Тъй като мълчах, той продължи: — Никой от нас не е пионка. Нито Йероним Бен, нито аз. Нито Пандора, Лафкадио, Ърнест или Зоуи. Ала изборът е решение, а решенията водят до някакви събития. Осъществи ли се някакво събитие, става невъзможно да върнеш нещата назад, за да ги промениш. Никога обаче не е късно да се поучиш от уроците на минали събития.

— Опитвах се да избягвам изучаването на семейната си история — рекох. — Щом съм успяла досега, защо да започвам?

— Може би защото незнанието не води до нищо добро.

Той дали не подкрепяше моята философия? Разперих безпомощно ръце, давайки знак с този жест, че съм готова да го изслушам.

— Малко преди да се оженим — започна Дакиан, — Пандора и аз с ужас научихме, че нещо от изключително значение и с много висока стойност е било задигнато с измама от семейството й от някой си Йероним Бен. Пандора бе обзета от манията да си го върне, задача, с която и двамата се заехме с пълното съзнание какво може да ни коства това, ако се провалим. Отне ни известно време да го открием, но следващата задача бе да спечелим доверието на семейството и да се

опитахме да се внедрим в него. Сприятелих се с Лафкадио в Залцбург, а Пандора се запозна с Ермионе и децата, и в крайна сметка се премести в дома им във Виена. Никой не можеше да предвиди дали ще успеем да се доберем до това, което търсехме, нито, че Ермионе ще се разболеет толкова тежко. Тъй като болестта се разви с невероятна бързина, тя почина, а Йероним нападна и изнасили Пандора и я принуди още същата нощ да се съгласи да се омъжи за него. Този човек бе изключително неприятен. Известно време не можех да се примиря с мисълта, че тя изложи всички ни на толкова тежко изпитание, защото какво може да е по-лошо от това, бременната ти жена да бъде обладана от чужд мъж, който в крайна сметка я изгони от дома си, отвличайки детето.

— Как така го е отвлякъл? — не се сдържах. — Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че баща ти не е бил изоставен — отчетливо заяви той. — Когато Йероним открил, че Пандора е успяла да намери това, което търси, я изхвърлил на улицата, след което тръшнал вратата и не й дал да види детето повече. Огъстъс бе държан заложник, а за освобождаването му трябваше да платим откуп, който никога нямаше да дадем, дори да разполагахме с парите.

— Откуп! — възкликнах. Естествено, започнах да схващам за какво става дума. Нито той, нито аз поглеждахме към торбата, която беше между нас под масата. Чувствах се така изтощена, че почти не можех да мисля, ето защо схванах какво ми казва доста след като той заговори отново.

— Няма как да знаеш какво точно е съдържанието на това, което е в чантата ти, скъпа моя, но вероятно си даваш сметка за стойността на тези документи, както и опасностите, които те крият. Иначе да си ги изгорил или да си ги продала, или да си ги оставила някъде. Не би ги пренесла през половината земно кълбо. Ето защо, когато Волфганг Хаузер ми спомена, че според него те са в теб, реших, че ще ти разкажа всичко за семейството, дори за ромските ни корени, и бързо го отпратих. Информацията в тези документи, които са в теб, е от значение за мен, но не и за него, за щастие. Ето защо го помолих да се срещнем недалеч оттук след четвърт час.

Той замълча, след което продължи и от онова, което каза, усетих как се вцепенявам от ужас.

— Може да си чула вече колко важни са тези документи от човек, който е далеч по-наясно с тях. Тъй като не съм аз, а останалите отнесоха тайната си в гроба, предполагам, си научила това от човека, който последен ги притежаваше. Кое то ме навежда на мисълта, че братовчед ти Самюъл е жив... И ти си говорила с него съвсем наскоро.

ОСТА

Клоните и плодовете на... Дървото на света се появява в гръцкото изкуство и митология, но корените му са в Азия... Дървото на света е допълнение на символа, а в някои случаи се покрива с този на Планината център, и двете представляват само по-сложна форма на Космическата ос или Стълбът на света.

Е. А. С. Бътърфурт,
Дървото в пъпа на
Земята

Във вселена, където планетите се въртят около слънцето, а луните — около планетите, където силата завинаги владее слабостта и я принуждава да бъде или послушен роб, или я смазва, там не може да има специални закони за човека. За него важат също вечните принципи на тази висша мъдрост. Може да се опита да ги проумее, но никога не може да ги избегне.

Адолф Хитлер,
Моята борба

Бях съсипана. Ама наистина! Сякаш бях тежко болна. Можеше ли да съм толкова наивна и да си въобразя, че невинно момиче като мен, при това „нюк“, без никакъв опит в шпионажа, ще успее да опази опасните документи и в същото време ще предпази Сам, щом първите двама, които срещнах, веднага се сетиха какво мъкна в чантата си?

Опитах се да прикрия бушуващите си чувства пред келнера, който се появи, за да донесе сметката. Един господ знае как успях да

се измъкна от сепарето, навлякох палтото си и олюлявайки се, напуснах заведението. Дакиан Басаридис ме следваше безмълвно. Вече навън на Херенгасе, притиснах смъртоносната си чанта така енергично, че кокалчетата на пръстите ми побеляха.

— Скъпа, страховете ти са почти осезаеми — обади се по едно време Дакиан. — Страхът е необходимо и здравословно нещо. Изостря сетивата ни и не бива да се потиска...

— Как не разбираш? — възкликнах нетърпеливо. — Ти и Волфганг се досетихте, че нося тези документи, значи и други ще го направят. Животът на Сам е в голяма опасност. Вече са се опитали да го ликвидират, а аз дори не знам какво представляват тези документи, още по-малко успявам да ги опазя. Не знам и на кого да вярвам!

— Отговорът е прост — отвърна Дакиан. Той откопча едната ми ръка от торбата и я пхна под своя лакът. — Вярвай на единствения човек, който знае какво е съдържанието им и който може, поне засега, да те посъветва какво да правиш с тях — по една случайност този човек съм аз. Нещо повече, тъй като нашият приятел хер Хаузер е разбрал, че са в теб, не бива да разпалваш подозренията му, като отричаш, че това е така. Гласувай му доверие за онова, което той знае, може да се окаже полезно в дългосрочен план. Хаузер ни чака недалеч оттук, така че по-добре да отидем при него. Искам да покажа нещо и на двама ви.

Опитах се да се успокоя, докато Дакиан, който все така държеше ръката ми до себе си, ме водеше през криволичещите тесни улички до мястото, където Грабен се разделяше на Кертнерщрасе и друга широка улица с модни магазини, а пред нас се разгърна Щефанплац и великолепната сграда в центъра: катедралата „Свети Стефан“ — известна не само с позлатените покриви и множеството си кули, но и с това, че е в самия център на виенския Ринг.

На един от ъглите в далечината зърнах Волфганг да крачи напред-назад неспокойно. От време на време поглеждаше часовника си, после се взираше в тълпата. Спомних си първия път, когато го видях във фойето на Ядрения център в Айдахо — носеше същото елегантно палто от камилска вълна, копринен шал и кожени ръкавици. Беше само преди една седмица, а имах чувството, че е било преди поне хиляда години.

— Знаеш ли какво значи „еон“ или „ейон“, както се произнася на гръцки? — попита крачещият до мен Дакиан. — Свързано е с причината да доведе двама ви тук на този ъгъл.

— Много голям период от време — отговорих. — По-дълъг от хиляда години.

В този момент Волфганг ни забеляза и с неприкрито облекчение започна да си пробива път през тълпата към нас. Погледът му се спря на лицето ми и той мигом придоби тревожно изражение.

— Много съжалявам, че се съгласих да те оставя — бе първото, което каза, когато наближи достатъчно. — И преди това бе достатъчно изтощена. Какво си направил с нея — изсъска към Дакиан. — Изглежда ужасно.

— Много си мил — обадих се с малко крива усмивка. Щом толкова много ми личеше, че съм като разбита, значи на всяка цена трябваше да се стегна.

— Ариел току-що преживя тежкото изпитание да прекара един час с член на семейството си. Не беше кой знае колко приятно, но пък тя се справя блестящо.

— Прейдохме с храна и философия — обясних на Волфганг. — Тъкмо вече преминахме към хилядолетията... Дакиан щеше да ми обясни какво означава гръцката дума „ейон“.

— Точно за това говорехме вчера в Юта — изви Волфганг изненадан поглед към моя спътник. — За приближаването на новото столетие, което ще сложи началото и на новата ера или новия еон — цикъл от поне две хиляди години.

— Така мислят повечето хора. Голям период от време, повтарящ се на определени цикли, думата идва от *aeon* — пълно завъртане на оста. За гръците *aion* означава и още нещо — влага, жизнения цикъл, който започва и свършва във вода. Представят си река от животворна вода, опасваща земята като змия, която поглъща опашката си. Влагата на земята се състои от реки, извори, кладенци, подземни води, бликащи от земните недра и се изливат на повърхността, за да създават и хранят всички форми на живот. Египтяните пък вярват, че сме родени от сълзите на боговете и че зодиакът представлява виеща се в кръг река, чиято ос е опашката на Малката мечка. Още едно основание съзвездията Малка и Голяма мечка да бъдат наричани черпащи, което ни довежда до това, което искам да ви покажа. Съвсем наблизо е.

Почти на самия ъгъл, където Волфганг ни чакаше, върху стената на невзрачна сивкава сграда бе поставен стъклен цилиндър. В него се виждаше разръфан предмет, не по-голям от 90 сантиметра, по чиято повърхност личаха неравномерни образувания, все едно мъхове или гъби. Стори ми се, че се движи, сякаш предметът беше жив. Въпреки преградата от стъкло, усетих как ми се повдига от отвращение.

— Какво е това? — попитах Дакиан.

— Една от забележителностите на града — побърза да отговори Волфганг. — *Stock-im-Eisen*. *Stock* означава пънче, а *Eisen* е желязо. В парче от ствол на близо петстотингодишно дърво са забити дърводелски гвоздеи — от едновременно с квадратни главички — толкова нагъсто са, че дървото почти се е загубило. Говори се, че такава била традицията на една от ковашките гилдии. Наглергасе или — Улицата на майсторите на гвоздеи, е съвсем наблизо. Това парче дърво е открито по време на изкопните работи за новата метростанция. Пак там са намерили и много стара църква, която може да се види реставрирана в подлеза. Никой не може да даде обяснение защо са били зарити толкова дълбоко или от кого.

— Почти никой — усмихна се Дакиан загадъчно. — Става късно, а искам да ви покажа още нещо в съкровищницата на Хофбург. Докато отиваме натам, ще ви разкажа малко за дърветата и гвоздеите.

Поехме по просторната, гъмжаща от туристи, Кертнерщрасе, обляна в момента от следобедното слънце.

— Според вярванията на много култури — започна Дакиан — гвоздеите притежават свързваща сила. Сближават противоречащи си реалности като огъня и водата например, или духа и материята. Тъй като на дървото в древните текстове често се гледа като на космическата ос, насочваща енергията от небесата към земята, гвоздеят е наричан „център“ или „опорна точка“ на Бога, в чиято власт е тази енергия. В названието на „бог“ на иврит се съдържа думата гвоздей — *Yahweh* — *Yod-He-Vau-He*, където *Vau* означава „гвоздей“. На немски *Stok* е не само „пън“ или „дънер“, но и „пръчка“, „клетка“, „лозова пръчка“..., а и пчелен кошер. Пчелите обикновено се свързват с хралупа в дърво. От огромно значение е как ще свържеш всичките тези неща.

В главата ми все още не бръмчеше буболечка, още по-малко пчела, но мислите ми наистина жужаха. Зодиакът може да е нещо като

зоологическа градина от прототипи на всякакви животни, но този нов еон, за който ставаше дума, се олицетворяваше от образа на Водолея — водоносецът, който излива вода в устата на риба. Можеше да се намери връзка с черпака, но Дакиан спомена, че има нещо, което свързва всичко: въртящото се небе, дърветата и гвоздеите, изливащата се вода, мечките... и дори Орион — могъщия ловец. Изведнъж проумях.

— Да не би богинята Диана? — възкликнах.

— Точно така — изненадан от откритието ми потвърди Дакиан и ме изгледа одобрително. — По-добре обаче да се върнеш назад по пътя, по който стигна до заключението си. Пътешествието често пъти е толкова важно, колкото и целта.

— За какво *заключение* говориш — обърна към мен въпросителен поглед Волфганг. — Ще ми простите, че не успявам да открия връзка между една римска богиня и дърветата и гвоздеите.

— Често между Диана или Артемида и Черпака се слага знак за равенство — отговорих. — Голямата мечка, както и Малката мечка се въртят около звездния полюс — оста. Пак тя кара колесницата на луната, също както брат ѝ Аполон — кара тази на слънцето. Тя е девата ловец, която, придружена от верните си кучета, ловува нощем. В по-ранните религии актът на ловуване и поглъщане на животно е знак за единение с това животно. Не случайно Артемида е покровителка на всички тотемни зверове. И днес тя управлява небесата, както личи и от името ѝ: *arktos* е мечка, а *themis* — закон.

— Повече от закон — намеси се Дакиан. — Справедливост. Има съществена разлика. Делфийският оракул е *themistos* — човек, който не само знае кое е правилно, но може и да предсказва, да тълкува висшата справедливост на боговете.

— Това обяснява и връзката ѝ с боговете... — понечих да добавя.

— Моля ви — прекъсна ме Волфганг, — не разбирам за какво говорите.

— Пчелите са пророчици — обясних му. — Девора в Стария завет и Мелиса^[1] — име, използвано и за Делфийския оракул, и за Артемида, а и двете означават „пчела“. Пчелите се определят като девици, защото се смята, че те се размножават чрез партеногенеза^[2].

— Напълно вярно — потвърди Дакиан. — Девата е особено важна за еона, който завършва сега. Преди две хиляди години Девата

била боготворена в целия свят. Римляните я наричали Диана от Ефес, нейният храм в Гърция — Артемизион, е едно от седемте чудеса на света. Прочутата статуя на богинята, против култа на която свети Павел така пламенно застава, смятайки го за проява на идолопоклонничество, е там и до днес, полите на дрехата ѝ са покрити с изображения на животни и птици, а също и с пророчиците пчели. Точно тази богиня в ново възплъщение заедно със сина ѝ — „рибар на човешки души“, е оста, около която се движи настоящият еон, чийто край приближава — епохата на Рибите. Съзвездieto, в опозиция със съзвездие Риби в колелото на зодиака, се нарича Дева.

— Исус и Дева Мария са двойка, защото тези съзвездия са разположени едно срещу друго в зодиака, така ли? — попитах, изгаряща от любопитство. Винаги ми е интересно да чуя какво става, когато пред очите ми се разплита някакъв шифър. Убедена бях, че и Волфганг бе заинтригуван.

— Дванайсетте съзвездия на зодиака всъщност се различават по размер. Астролозите са разделили небето на дванайсет равни части като торта и определили по една за всяка зодия — с управител съответното съзвездие. Тъй като Земята се накланя, докато се върти около оста си, при всеки нов еон на две хиляди години, по време на пролетното и есенното равноденствие — двата дни в годината, когато денят е равен на нощта, изгревът сякаш се премества от края на единия до края на другия сектор от 30-те градуса на знака на зодиака. Това означава, че при всяка нова епоха Слънцето изгрява в знака, предхождащ този, който ще последва, ако Слънцето следва нормалния си ход в обикновена година. Ето защо последователността на еоните се нарича *прецесия* на равноденствията.

По време на равноденствията през изтичащия двухилядолетен цикъл Слънцето изгрява на фона на съзвездията, противоположни в кръга двойки, управляващи този период: Риби при пролетното равноденствие и съответно в Дева — при есенното. Човек би го нарекъл звездна митология.

Много интересно е, че легендите на всички народи са стигнали до сходни прототипни образи, свързани с всеки нов еон. Ерата на Близнаци например е период, известен с легендите за близнаците: Рем и Ромул, Кастор и Полукс. Следващата — на Телеца е символично представяна като египетския бог Апис, златния телец от времето на

Моисей, и Белия бик на морето от Крит, баща на минотавъра. Епохата на Овена се свързва със Златното руно, което аргонавтите на Язон търгват да търсят, рогата на овена на Александър Велики и други вярвания от по-късни мистерии в Египет. Естествено, тук причисляваме и Исус агнеца, основен център за преминаването от епохата на Овена към тази, която много скоро ще приключи — тази на Риби.

Символът на рибата е проникнал в настоящия еон. Например Краля на рибарите, пазител на Свещения Граал, търсен от Крал Артур и рицарите на Кръглата маса. Макар че самият Граал би бил далеч по-подходящ символ на предстоящата нова епоха, свързана, естествено, с изливане на вода.

Бяхме прекосили открития площад със смешен бароков фонтан и плискаща се в него вода. Разбирах, че приближаваме Ринга на Виена.

— Какво можеш да ни кажеш за ерата на Водолея? — попитах Дакиан.

— В началото образът на тази ера се свързвал с наводнение — рече той. — Не като това, описано в Битие, откъдето знаем и за Ной, когато земята е потопена в изляла се от небето вода за наказание на греховете на човечеството. Напротив, това ще бъде време на неочакван подем в сферата на социалния ред. На течността, която водносецът ще излее, се гледа по-скоро като на вълна от освобождения: водите на земята ще се надигнат, ще изригнат гейзери на свобода, за да разкъсат оковите на потисничеството... поне за онези, които търсят такова освобождение. Не случайно Уран^[3], в света на планетите той управлява настъпващата епоха, е открит в навечерието на Френската революция. Според древните тази нова епоха ще бъде белязана от неовладяеми притоци на водни маси. Онези, които строят прегради, за да ги спрат, които издигат стени на пътя на промените, които потискат и са лишени от гъвкавост, не приемат различията — тези, които искат да върнат времето назад, за да възстановят вече отминалите златни времена — ще бъдат пометени от приливната вълна на промените. Единствено тези, които умеят да танцуват по гребена на вълните, ще оцелеят.

— Да се движиш по течението — усмихнах се. — Толкова много книги и песни са написани за епохата на Водолея от поколението на майка ми. Според тях това ще е време на мир и любов. Наричаха го...

как беше? Времето на силата на цветята. А ти току-що описа по-скоро нещо като революция.

— Революцията също описва своеобразна окръжност — посочи Дакиан. — А идеите, за които говориш, са по-скоро фантазии, по-упадъчни дори от който и да е посипан със захар сладкиш: стойностите им изобщо не съвпадат с епохата. А по-скоро са някаква утопична представа, която според мен е доста опасна при тези обстоятелства. Не забравяй какво означава думата „утопия“ — *ou topos* — „не-място“. И ако се замислиш, ще видиш, че това важи за всяка легенда за „златна епоха“.

— Как мечтата за един по-добър свят може да е опасна? — не се примирявах.

— Това не означава, че новият свят ще бъде по-добър за всички. При това, той няма да е мечта, а реалност. Годишната, в която живеем, 1989, бележи 200-годишнина, откакто утопичните идеали на Жан-Жак Русо са дали тласък на Френската революция, за която току-що стана дума. По това време слънцето в деня на пролетното равноденствие изгрява на пет градуса от върха на зодиакалния знак Риби, достатъчно близо, за да се усети настъпващата ера на Водолея. Наистина, след двайсет и пет годишни кръвопролития, френската монархия е възстановена, но скоро след това започват нови вълнения.

След това, 1933, годината в която Хитлер идва на власт, ни приближава с един градус назад в броенето по кривата към новата ера на Водолея. Днес сме в някакви десети на градуса от началото на Водолея.

— Искаш да кажеш, че Наполеон и Хитлер са свързани с новия еон, така ли? — попитах. — Никой от тях не се вмести в представата на хората за идеалист.

— Мислиш ли? — повдигна вежда Дакиан. — А всъщност те са точно това.

— Чакай малко! — спрях го. — Само не ми казвай, че се възхищаваш от тия двамата.

— Искам да кажа — предпазливо започна Дакиан, — че и идеализмът, дори и духовността могат да се окажат много опасни, ако са в неподходящи ръце. Идеалистите, които започват с това, че мечтаят да създадат една по-високо развита цивилизация, почти винаги стигат до заключението, че е по-добре в началото културата и обществото да

бъдат издигнати на по-високо стъпало на своето развитие. Неизменно се стига до проблемите с генетиката и евгениката, каквото и да означават те, че трябва да се създаде по-добър човешки вид.

Вече бяхме стигнали входа на Хофбург. Волфганг взе билети и тримата влязохме в *Шацкамер*.

Прекосихме зали с големи стъклени витрини, съхраняващи корони, бижута, регалии, костюми и всевъзможни реликви на властта. Минахме и покрай обсипаната със скъпоценни камъни осмоъгълна корона на Свещената римска империя, на едната от страните на която се виждаше фигурата на цар Соломон, покрай короната на Хабсбургите с инкрустирани *AEIOU — Austrie est imperare orbi universo* — Австрия има върховна власт над целия свят, както и покрай по-скромни предмети, притежавани някога от императорските семейства. Най-сетне стигнахме последната зала, където се съхраняваха мечове и други императорски оръжия.

До стената, редом с далеч по-внушителни експонати, в неголям стъклен шкаф стоеше малък предмет, наподобяващ кама. Състоеше се от две части, очевидно метални, закрепени една за друга с тънка кожена ивица, сякаш от сухи животински черва. Долната част бе предназначена за закрепване на дръжка, в средата се виждаше нещо като медна яка — точно така бе описал Лаф предметът, който той като дете преди близо осемдесет години бе видял в същия музей.

— Доста е невзрачен, нали? — чух до себе си коментара на Дакиан.

— Твърди се, че това е прочутото копие на Лонгин. Гай Касий Лонгин — римски центурион, забил копието си в тялото на Исус — припомни Волфганг. — Според някои под медната яка се намира единият от гвоздеите, с които Исус е бил прикован за кръста. Говори се също, че мечът в съседната витрина принадлежал на Карл Велики — някои смятат, че е бил на Атила, хунският вожд, или онзи, който преди две хиляди години свети Петър размахал в Гетсиманската градина.

— Всичко това са глупости, естествено — отбеляза Дакиан. — Мечът тук е средновековна сабя, а не е от римско време или старо еврейско оръжие. Това тук е само копие. Доста нещо се изписа по този въпрос. Всички, естествено, го ограждат с внимание, включително и Адолф Хитлер, заради загадъчната сила, която притежава. Съществуват сведения, че Хитлер е занесъл истинското копие в

Нюрнберг заедно с останалите реликви, които успял да събере. Наредил да се направи копие на всеки от предметите и ето как този се озовава тук пред нас. Оттогава всеки, който се стреми към власт или световна слава, търси оригиналите. Включително и членовете на рода Уиндзор по време на дългото им изгнаничество. Със стъпването си в Нюрнберг в края на войната Джордж Патън — американският генерал — претършувал всеки ъгъл на замъка в града. Автентичните предмети обаче така и не са открити.

— Нали не вярваш на всичките онези истории за това, че Хитлер е живял и след войната и държал реликвите при себе си? — попита Волфганг.

— Виждаш ли, скъпа моя — усмихна се Дакиан, — колко много истории се разказват, някои дори и за живот след смъртта, за хората, имали нещо общо с реликвите — от Хитлер до Исус. Тъй като религиозните и политическите движения — честно казано в много случаи не мога да ги различа едно от друго — се основават на такива истории, ето защо отказвам да ги коментирам. За мен темата нито е интересна, нито е важна. По-скоро е важно защо Хитлер или Патън се интересуват така много от светите реликви. Един човек само може да даде отговор на този въпрос.

— Да не искаш да кажеш, че знаеш къде може да са? — попита Волфганг. Аз, естествено, бях много любопитна да чуя отговора, но Дакиан не се хвана на въдицата.

— Както обясних и на Ариел по-рано, важен е процесът, а не резултатът — спокойно обясни старецът. — Диренето е истински важното.

— Ако реликвите наистина не са от такова значение — не се успокояваше Волфганг, — какво е от значение?

— Не какво, нито кой, нито къде или кога, а защо? Това е въпросът. Но след като фактите са толкова важни за теб, ще ти кажа онова, което знам. Наистина. Организирай съм го, щом свършим тук. — Той вдигна с пръст брадичката ми и продължи: — Разбрах от Волфганг какво носиш в чантата си и от ресторанта се обадох да резервирам едно място за нас. Срещата ни е след една минута само на няколко метра от тук, на Йозефплац. Мястото ще е на наше разположение за около час до затварянето в четири часа. Дано времето ни стигне. Надявам се, нашият приятел Волфганг да не остане

разочарован от това, че фактите няма да са съвършено точни — твърде много предистория и допълнителни събития има около тях, както и мои собствени наблюдения. Ще ви разкажа всичко това, докато вие двамата се отървявате от хартиите в чантата ти...

— Как така ще се отървяваме? — със стиснато гърло промълвих и инстинктивно стиснах тежката чанта.

Видях, че лицето на Волфганг също се изпъна.

— Бъди разумна, мила — рече Дакиан. — Не може да ги носиш в Съветския съюз. Там на митницата конфискуват всичко — така, по принцип. Прибират всичко, което не разбират, включително и разписка за платен паркинг. Не може да ги разпилееш и по улиците на Виена, нито да ги повериш на Волфганг или мен, тъй като и двамата напускаме страната утре. Следователно решението, което аз виждам, а и мога да организирам за толкова кратко време, е да ги скрием на единственото място, за което според мен в скоро време никой няма да се досети — сред редките издания на Австрийската национална библиотека.

Построена през 1730 година, Австрийската национална библиотека е една от най-внушителните в света — не толкова заради размерите на сградата, а по-скоро заради нейното великолепие и невероятните колекции от стари книги — от Авицена до Зено, което я нарежда на второ място след тази във Ватикана.

Като дете бях минавала оттук и още помнех сметаново белите сгради с изящна барокова архитектура и най-вече изумителния висок купол. И накрая, но не на последно място, най-вълшебната изненада в света на едно дете — шкафове с книги, затворени зад врати, които се отваряха към залите, с маси в центъра и високи прозорци с изглед към вътрешен двор, където учените мъже можеха да се уединят и да работят с часове. Такава една зала бе ангажирал Дакиан за нас.

— Идеята ми се вижда много добра — рече Волфганг одобрително, докато се настанявахме около масата. — Никога нямаше да се сетя за нещо толкова удачно за толкова кратко време.

При обстоен размисъл аз също трябваше да призная, че колкото и рискован да изглеждаше на пръв поглед планът на Дакиан, той предлагаше добър начин да запазим ръкописите. Дори някой да

разбереше, че са тук, щеше да се наложи да гадае за тяхното скривалище сред близо четири милиона книги, ръкописи, карти, периодични издания и инкунаболи. Това, заедно с факта, че голяма част от книгите не бяха достъпни за широката публика, затрудняваше значително подобна задача.

За около десетина минути попълнихме заявки за множество заглавия, които връчихме на библиотекарите, и зачакахме да ни ги донесат. Веднага щом останехме сами, пъхвах страници от пакета в чантата си между страниците на томове, които свалях от рафтовете в залата. За по-голяма сигурност предложих след изпълнение на поръчката да унищожим всички заявки и да не пазим списък на поръчаните книги.

— Как ще успеем да ги открием отново? — възрази Волфганг. — Ако смяташ да ги намерим по метода на пробите и грешките, вероятно ще ни отнеме години дори да викнем и помощници.

— Точно на това разчитам — рекох.

Излишно бе да споменавам отново за фотографската си памет, но факт е, че притежавах дарбата да помня списък от около петстотин названия — като автор и заглавие на всяка от книгите, в които прибирах по няколко страници... Можех да съхраня тази информация в главата си за близо три месеца. Ако не успеех да се върна тук за това време, щях да ги напиша на списък, за да освежа паметта си, и отново да го унищожа.

По-важното бе, че Дакиан трябваше да лети обратно за Париж и прекарването ни в библиотеката бе последната ни възможност да поговорим на днешната ни среща, а имах да го питам толкова много неща. Налагаше се да раздвоя съзнанието си, за да мога едновременно да запамятавам автори и заглавия на книгите пред мен и да слушам разказа на Дакиан. Преместих стола си до неговия, по-близо до прозореца. Волфганг, стоеше до вратата и поемаше количките с книги. Разтоварваше ги на масата пред мен и следеше някой да не ни подслушва. Докато бързо и сръчно сгъвах листовите и ги пъхах между страниците на томове, дадох знак с глава на Дакиан, че съм готова да слушам.

— Ще се опитам да отговоря на въпросите и на двама ви — започна той. — За тринайсетте свещени реликви, за които питаше Волфганг, и за значението на ръкописите на Пандора, които са в ръцете

на Ариел. Отговорите и на двата въпроса се коренят в едно отдалечено място на света, сравнително малко посещавано днес — следователно и малко разбрано. Някога този регион е бил с много високо развита култура. Но сега това минало лежи дълбоко зарито под прахта на времето. Дълги години великите сили са водили битки за тези територии и дори в наши дни се спори за точните граници. Както мнозина се увериха сами, в момента тези земи са диви и загадъчни, населението там — като дива пантера, напълно неопитомяемо.

Той ме изгледа с тъмните си мораво-зелени очи.

— Говоря за мястото, което, доколкото разбирам, вие двамата предстои да посетите във връзка със задачата ви в Русия. Ето защо срещата ни днес е щастливо съвпадение. Аз съм сред малцината, които могат да разкажат историята на това място, и което е още по-важно, познавам по-дълбокото значение на тази история, защото самият аз съм роден там.

— Искаш да кажеш, че си роден в Централна Азия, така ли?

— Точно така и санскрит е един от първите езици на този регион — също много важен ключ. Нека ти разкажа по-подробно за моята родина.

Дакиан измъкна от чантата си тънко парче кожа, навито на руло и стегнато с тънка кожена връв. Развърза я и ми подаде кожата. Стори ми се невероятно крехка и се боях да я докосна дори. Дакиан разгърна парчето на масата. Волфганг приближи и застана зад гърба ми.

Пред очите ми се разкри древна карта, старателно изработена и оцветена, очевидно ръчно, но без означения за границите. Картата, която цяла сутрин бях разглеждала в МААЕ, до голяма степен покриваше този район, ето защо бях сравнително добре запозната с топографията и не изпитах голяма нужда от означения, за да се ориентирам. Вътрешните морета — Арал и Каспийско, основните реки — Оксус^[4] и Инд, планинските вериги Хиндукуш, Памир и Хималаите. Единствените линии показваха откъде минават пътищата. С няколко кръгчета бяха означени някои по-значителни географски обекти, като връх Еврест. Останалите ми бе трудно да разпозная без демаркационните линии на границите, с които сме свикнали. Дакиан предвидливо бе донесъл чертеж на паус, на който бяха нанесени настоящите граници, и го наложи върху кожената карта, така че всичко стана ясно.

— Толкова много народи са живели тук през вековете, че човек се обърква кое е важно — обясни той. — С кръг са означени легендарни места, някои от които са от магическо значение за политическите промени. Ето тук например.

Той посочи с пръст подобно на шушулка очертание, което тръгваше под Афганистан и се промушваше между два планински района на Съветски Таджикистан и Пакистан и стигаше до западната граница на Китай.

— Не случайно първите по-значителни вълнения, предизвестяващи приближаването на новия еон, се случват тъкмо в този район — поясни Дакиан. — От древни времена, повече от където и да било другаде по света, този район играе ролята на културен котел, където се смесват изток, запад, север и юг, така че представлява съвършен микрокосмос на задалата се нова епоха.

— Ако тази епоха, която ще е действително като вълна, поваляща стени и смесваща култури — намеси се Волфганг, — не виждам как

бих могъл да я свържа точно с тази част на света — особено с Афганистан, където кръвопролитната и сравнително незначителна война, водена там от Русия, е малко вероятно да повлияе на някоя друга култура, освен на местната.

— Войната не е толкова незначителна. Достигнала е своя повратен момент — гласеше коментарът на Дакиан. — Смяташ ли, че е обикновено съвпадение, че през февруари тази година Съветите се оттеглиха след десетгодишните военни действия? Случи се точно в момента, когато слънцето се появява на хоризонта на пролетното равноденствие, както описах преди малко, и приближава една десета от градуса на навлизането на съзвездие Водолей, точно единайсет години и единайсет месеца преди официалното начало на новия еон, който се очаква да настъпи през 2001.

— Съгласна съм с Волфганг — казах на Дакиан и прибрах поредния лист. — Едва ли безславното завръщане на военните части ще бъде подходящ тласък за новия цикъл от две хиляди години. За руснаците ще е по-скоро като връщане в обичайното русло.

— Така е, когато не задавате правилния въпрос — възрази Дакиан. — По-важно е защо руснаците изобщо са там? А отговорът е прост. Също както Хитлер преди петдесет години, те търсят свещения град.

Двамата с Волфганг спряхме за миг трескавото пъхане на листове и се загледахме в Дакиан. Той почукваше машинално върху картата, но и ни удостои с благосклонна усмивка.

— Магическите градове винаги са изобилствали в този регион. Съществуването на някои от тях е исторически доказано, докато за други се носят легенди — Чан-ду в Монголия или Санаду на Кубилай хан, описан от Марко Поло. Или например убежището на Шангри-Ла в Хималаите — според легендата той излиза на повърхността всеки две хиляди години. След това идва най-западният район на Китай — република Синдзян. През 1920 година руският мистик Николай Ръорих записал разказите, които събрал от Кашмир до китайски Синдзян и от Тибет до прочутия потънал град Шамбала — ориенталската версия на Атлантида. Смята се, че някога този загадъчен град е потънал в земните недра, но много скоро ще се издигне отново на повърхността, за да предизвести раждането на новия еон.

Дакиан бе затворил очи, но не спираше да прокарва върховете на пръстите си по картата и човек имаше усещането, че гледа през тях. Беше споменал, че ще разкаже предимно митове, но усещането бе, че за него са съвсем истински. Наложиха се да се върна час по-скоро към документите, които би трябвало да скривам между страниците.

— Тук в Непал — продължаваше Дакиан, — в продължение на стотици години будистите вярват, че загубеният град Агартти е зарит под склоновете на Канчендзъонга — третият по височина връх в света, чието име означава „Пет свещени съкровища на снега“. След това южно от втората по височина планина, където връх К2 се намира в спорната зона, към която имат претенции и Китай, и Индия, и Пакистан, лежи друго тайно съкровище и свещени ръкописи. Легендарният окултист Алишър Кроули, пръв дръзнал да изкачи върха през 1901 година, е дошъл тук, за да ги търси. Най-магическата планина в този район е Памир, чиято най-висока точка се наричала връх Сталин, а днес връх Комунизъм в Таджикистан. Висок 7495 м., той е най-високият връх в Съветския съюз. Последователите на Зороастър^[5] в Персия вярват, че тъкмо тази планина е основната ос на пояса на властта, който свързва свещени точки в Европа и Средиземноморието с тези в Близкия изток и Азия. Смята се, че тази връзка може да се активира при определени обстоятелства, като тези, които ще настъпят в началото на следващия еон.

Най-интересен от всички тези свещени места е градът, основан от Александър Македонски около 330 г. пр. Хр., недалеч от днешната руско-афганистанска граница. Според легендата на това място преди хиляди години е имало загадъчен и магически град — последният от прочутите седем града на Соломон.

— На цар Соломон ли имаш предвид? — обади се Волфганг. — Възможно ли е наистина? — Той се изправи, каза нещо тихо на библиотекаря отвън, затвори вратата и се върна на мястото си до мен.

С наведена глава продължавах да тъпча листовите от чантата си в томовете. Стараех се те двамата да не виждат лицето ми. Доста често чувах напоследък името на цар Соломон и знаех, че Дакиан неслучайно го спомена. Чувствах се като ядрен реактор по време на критична маса. Седях и се опитвах да пъхна контролните си пръчки и да направя необходимите връзки. Плъзнах купчината с вече готови книги, а той премести пред мен — нова.

— Човек трудно би свързал тази част на света със Соломон — съгласи се Дакиан. — И въпреки всичко веригата между долината на река Инд и Афганистан, разположена южно от мястото, където се предполага, че се намира скритият град, е кръстена на него — Сюлейман. Там някъде в празна яма на върха — на трона му — *takhi-i-Suliman* — древните гледали като на друга ос, свързваща небето със земята. При Соломон много често митът се преплита с фактите. Говори се, че е бил маги^[6] и имал власт над водата, земята, вятъра и огъня, че разбирал езика на животните и се ползвал от услугите на мравките и пчелите, за да построи храма в Йерусалим; гълъби и ясновидци проектирали магическия му град на слънцето в Централна Азия — място, дълго търсено от Александър Велики. Когато Соломон с магически килим, на който сложил царския трон, завел Балкиза, Савската царица, на обиколка из градовете, които е създал, и царицата обърнала очи към родината си, за да я види по-добре, джинът на Соломон изкопал вдлъбнатина на върха на планината и спуснал трона, за да ѝ бъде по-удобно. По време на експедиция през 1833 година на това място бил открит истински *takhi-i-Suliman*. Там е скрит и персийски храм на огъня от времето на Александър. Връзката с култа към огъня е важна за нашия разказ. Александър и Соломон, всеки от които е с единия крак в историята, а с другия в легендата, са свързани и по друг начин — чрез ученията на будистите, на тантра тибетци, индуите и християните несторианци^[7], та дори и със свещената книга на исляма — Корана.

— И двамата ли са споменати в Корана? — не се сдържах.

— Точно така — отвърна Дакиан. — Една от реликвите, събудила по-специалното любопитство на Волфганг, е описана в Корана — магически светец в зелено камък, който се смята, че е паднал от небето преди милиони години. Соломон, посветен в тайните на персийските маги, притежавал парче от него, което наредил да монтират върху пръстен, и не го свалял от ръката си до смъртта си. След време Александър потърсил този камък, за да закрепил властта си не само на небето, но и на земята.

Не спирах да слушам и да пъхам листове в книгите, когато Дакиан започна разказа си.

КАМЪКЪТ

Роден е в Пела, Македония, в полунощ, в разгара на лятото през така наречените горещници на 356 г. пр. Хр. и го нарекли Александър.

Преди да се роди, оракул от Делфи предрекъл, че този, който ще се появи на бял свят, ще осъществи кървави кланета в Азия. Говори се, че с първия плач на новороденото храмът на Артемида в Ефес — Артемизион, избухнал в пламъци и рухнал до основи. Плутарх разказва, че магите на Заратустра, станали свидетели на пожара, ридаели и плачели, и блъскали с пестници лицата си, предричайки падането на империята на Персия.

Олимпия, майката на Александър, била принцеса на Епир и жрица на орфическите тайнства на живота и смъртта. Още тринайсетгодишна, тя се запознала с бащата на Александър — Филип II Македонски, на остров Самотраки по време на посвещаването ѝ в мистериите на Дионис, управляващи зимните месеци. Пет години по-късно, когато се омъжвала за Филип, Олимпия била изцяло отдадена на ритуалите на вакханките, последователки на бога на виното Дионис, които в нейната родина Тракия наричали *басариди*, заради лисичите кожи, които носели, когато танцували нощем по хълмовете и пиели неразредено вино, обзети от жажда за секс и кръв. Обсебени от своя бог, басаридите улавяли лисици с голи ръце и ги разкъсвали със зъби. В такова състояние ги наричали *менади* — безумстващи.

Олимпия често дележала ложето си с питон оракул — навик, който толкова плашел съпруга ѝ, че все отлагал зачеването на техния наследник. Докато накрая един оракул го предупредил, че ще загуби окото си, ако продължава да гледа през дупка във вратата как жена му се съвкупява със свещения питон. И тогава утробата ѝ се отворила от гръмотевицата, която Зевс изпратил заедно с огнен дъжд, с което давал знак, че детето, което ще се роди, ще потопи един ден Изтока в пламъци. Тогава оракулът казал, че е време да консумират брака си. Детето, предсказал им той, ще обедини четирите посоки на света и ще събуди драконови сили, заложили в земята, и ще доведе новата ера.

Александър бил здраво, розово и русо бебе, чиито очи били различни — сиво-синьо и тъмнокафяво. Имал размекващ поглед и от него се излъчвал прекрасен аромат благодарение на сърдечната му и топла природа. За образованието на младия принц се грижел Аристотел и това включвало подготовка по метафизика и тайните на персийските маги. Скоро станало ясно, че младежът е преждевременно

развит за възрастта си. Майка му го обучила на тайнствата. Тичал бързо, яздел превъзходно и се биел като истински войник. Нямало човек в царството на баща му, който да не му се възхищава.

Животът на Александър се променил, след като момчето станало на осемнайсет. Филип се развел с майка му и я прогонил, за да се ожени за младата македонка — Клеопатра, която много скоро родила втори наследник на Филип. Олимпия побесняла и пушила в действие своите забележителни магьоснически способности. С коварство и проклетия уредила Филип да бъде убит от един от младите си любовници, за да може Александър да заеме трона му. На двайсет години Александър заел мястото на баща си и станал цар на Македония.

Първото, което направил, било да присъедини Тракия и Илирия към своята държава, след което опожарил размирната Тива в Гърция и заробил населението. Гръцките градове по Йонийското крайбрежие, днешна Турция, в продължение на близо сто и петдесет години били васали на Персия. Александър се заел да победи персите и възстановил демокрацията в гръцките колонии, на някои от които дал автономия. Първоначалната му мисия да сложи край на двестагодишното робство, в което Персия държала Изтока и Запада, скоро се превърнала в задача да завладее света. Най-голямото му желание обаче било да се слее с божествения дух и да се обяви за бог.

Армиите на Александър навлезли в Азия през Анатолия, Централна Турция, стигнали до град Горди. През VIII в. пр. Хр., около четиристотин години преди Александър, оракул предрекъл на народа на Фригия, че, един ден в земите им ще дойде истинският владетел, когото ще познаят по това, че докато минава през градските порти, на колесницата му ще е кацнал гарван. По пътя от изток пристигнал обикновеният селянин Гордий, на чиято каруца при влизането му в първия град бил кацнал гарван. Като видели това, жителите на града го приветствали, отвели го до храма и го коронясали за свой цар. Скоро се оказало, че никой не може да развърже сложния възел, с който той завързал кайшите на своята каруца. Оракулът предрекъл, че който успее да го развърже, ще покори цяла Азия. Тъкмо този възел четиристотин години по-късно Александър разсякъл с меч си. Гордий се оженил за жрица на богинята Кибела — името означавало пещера и куб — великата майка на боговете и на всички живи твари от

ледниковия период. Родила се на планината Ида на Йонийското крайбрежие, същата планина, от която боговете наблюдавали Троянската война, но основният ѝ храм се намирал в Песин, само на двайсетина километра от град Горди, където била погребана в черен метеоритен каменен къс. Сто и двацет години след смъртта на Александър, като защита срещу войските на Ханибал по време на Картагенската война, тази скала била пренесена в Рим и закопана в Палатинския хълм и останала там и по времето на Цезар, за да контролира властта на фригийците.

Гордий и неговата жена оракул осиновили сина на богинята Кибела и смъртен на име Мидас, защото също като майка си той бил роден на планината Ида. Мидас станал втория цар на Фригия. Докато бил още много млад, Мидас, придружен от Силен, наставник и спътник на бог Дионис, пътували до Хиперборея — тайнствена държава на север, която се свързва с Полярната звезда и оста на света. Когато се завърнали, Дионис решил да награди Мидас и му казал да си пожелае нещо. Младежът пожелал всичко, до което се докосне, да се превръща в злато и днес реките, в които някога се е къпал, текат със златни води.

Когато през 333 г. пр. Хр. Александър разсякъл Гордиевия възел, той посетил и гроба на Мидас, и храма на Кибела, за да види черния камък, и най-накрая отишъл до храма на покровителя на фригийските царе — Дионис. Освежил се в потоците и водите на боговете на Изтока и продължил със завоеванията си на същия този Изток: Сирия, Египет, Месопотамия, Персия, Централна Азия и Индия.

Ключов момент в тази кампания бе в Централна Азия на Скалата без птици — град, издигнат на скално образувание, високо близо две хиляди и двеста метра, за което се говорело, че е толкова високо, та подпира небето и не може да бъде обсадено с катапулт. Александър подбрал триста войници от планинските отряди — македонци, подготвени да катерят скали, и им наредил да превземат града с ръкопашен бой. Озовали се горе, воините катерачи обстрелвали защитниците на града с огнени стрели.

В Корана пише, че недалеч от това място Александър построил двойна широка порта, с която препречил труден за преминаване планински проход, за да спре достъпа на племената, които идват от изток, наричани гог и магог, а по-късно монголи. Някъде там построил

и свещения си град на мястото на седмия град на Соломон. Говори се, че свещеният камък на Соломон е послужил за основополагащ, като символ на това, че градът се вдига в началото на новия еон.

Щом в района оттатък Оксус настъпил мир, група благородници посетили Ниса — долина от другата страна на Хиндукуш. При срещата им с Александър, той все още бил с военните си доспехи, целият покрит с прах. Обзети от страхопочитание, гостите паднали на колене, защото разпознали в негово лице качествата на персийски маги, за които били чували от първожреците на Египет. Нисеанците поканили Александър и хората му да посетят родината им, твърдейки, че там се е родил бога на Ниса — *Дию-нисус*, почитан и от македонците.

Смята се, че посещението на Александър в Ниса е повратна точка в неговия кратък, но преизпълнен със събития живот. Докато приближавали потъналата в зеленина и сгушена между планинските склонове долина, гостите имали усещането, че влизат в загубено досега магическо царство. Тук не само отглеждали специален сорт грозде, от който се приготвяло любимото вино на Александър, но и растял свещеният бръшлян, предпочитан от боговете.

Лозята били символ на пътешествията в далечни страни и диренето във външния свят, докато бръшлянът — на пътешествието навътре, в лабиринт. Александър и войниците му, готови винаги да отдадат почит на главния бог на своята родина, сложили на главите си венци от този бръшлян, пили вино и танцували по хълмистите склонове, празнувайки своето навлизане в Индия — легендите разказвали, че бог Дионис пръв прекосил река Инд, яхнал своята запотена и излъчваща благовонни аромати пантера.

Кариерата на Александър не траяла дълго, но изборът бил направен още преди той да се роди от оракула. За тринайсет години и множество военни походи той покорил почти целия свят. На трийсет и три години умира във Вавилон. Тъй като огромната му и спечелена с много труд империя се разпаднала веднага след неговата смърт, историците вярват, че не е оставил нищо, освен златната си легенда. Точно в това била и тяхната грешка. През тринайсетте години на своето царуване той завладял всички цели, които си поставил — обединил Изтока и Запада, духа и материята, философиите и кръвните линии. Във всяка столица, която покорил, организиран масови сватби

между офицерите си, гърци и македонци, с местни жени и момичета от благороднически семейства. Той самият имал няколко брака с персийки.

Известен факт е, че Александър бил посветен и в езотеризма. В Египет висшите жреци на Зевс/Юпитер/Амон/ признавали, че е възплъщение на съответния бог и го удостоили с двойката рога на овен, с която била украсена фигурата, която и на трите континента се свързвала с Марс — планетата на войната, а в днешно време с епохата на Овена. Далеч на север, в земите на скитите — Централна Азия, го наричали *Zulqarnain* — Двурогия бог, което означава също и „господар на двата пътя“ или на двете епохи, т.е., че той управлява прехода между двата еона.

— Майката на Александър, Олимпия — завърши Дакиан, — му обяснила, че е от семето на свещената змия и следователно носи нейната космическа сила. Амбицията, в която го възпитавала, постепенно се превърнала в неутолима жажда за доминиране над света. Ето защо той построил по един свещен град в чувствителните точки на енергийния пояс на земята. Александър вярвал, че ако стъпи в тези точки по „гръбнака“ на земята, все едно забива гвоздеи в дърво, това ще му даде възможност да улови като в юзди „драконовите сили“ на земята, а също и че онзи, който притежава свещения камък на новата епоха и го постави в центъра на този пояс, ще има властта да осъществи завъртането на колелото на новия еон и ще контролира и владее цялата земя. Това било толкова важно за него, че спирал походите си, за да огледа място, където ще се строи новият град, и настоявал градът неизменно да носи неговото име — тези градове били седемдесет преди неговата смърт.

— Цели седемдесет? — вдигна изненадано очи Волфганг.

— Интересно, нали? — отбеляза Дакиан. — Като ги прибавим към седемте града, построени от Соломон, стават седемдесет и седем в пояса — наистина магическо число.

Не можех да не направя паралел между това число и Групата на 77-те, с чиито проблеми се бях занимавала цяла сутрин. Докато подавах на Волфганг поредната, заредена с листове, книга, вратата се отвори и библиотекарят, който се грижеше за нас през последния час,

надникна, за да даде знак, че времето ни за престой в залата изтича. Дакиан нави отново картата и я прибра в чантата си, Волфганг събра последните книги и отнесе купчината към вратата.

— Дори да съществува такъв пояс, който би могъл да владее загадъчните енергии — обърнах се към Дакиан, — каква би била цената на контролирането?

— Не забравяй, че Соломон е смятан за господар на четирите елемента, не само на земята — напомни Дакиан. — От което следва, че притежава силите на безсмъртен. А Александър е сред първите хора от Запада, на когото се е гледало като на божество тук на земята.

— Нали не вярваш, че има богове, които, приемайки човешки образ, са тук на земята? — попитах. — Обичам тези стари легенди, но все пак сме в края на двайсети век, нали?

— Напълно подходящ момент за появата им — бе единственият му коментар.

Озовахме се на улицата, обгърната в сумрака на вечерта, и вратите на библиотеката се затвориха зад нас. Под жълтеникавата светлина на уличната лампа Дакиан имаше изтощен вид, но лицето му оставаше все така хубаво.

— Време е да ви оставя. Изморен съм — сподели той. — Ще се видим отново, ако това е желанието на боговете. Макар само да надрасках повърхността на онова, което е важно да знаете, все пак според мен е достатъчно, за да можете да надникнете поне малко „през стъклото“. На ваше място не бих се тревожил твърде за ръкописите. Те не са от толкова голямо значение. Не е достатъчно само да четеш, трябва и да умееш да разбираш. Тази способност, както ви казах, налага и наличие на питащ мозък... и на още нещо.

— Още ли има? Като това да задаваш правилния въпрос? Но докато бяхме в Хофбург, ти спомена, че си единственият човек, който може да обясни защо всеки се стреми да се добере до тези ръкописи, както и до свещените реликви, и че ти си единственият, който може да даде отговор на въпроса защо те са толкова важни и опасни в същото време. Защо не го направиш?

— Не си ме разбрала, казах, че има само един човек, който може да отговори на този въпрос, но не съм казал, че това съм аз. Може би ще си спомниш думите ми, че санскритският език е ключът към загадката. И също така, че древният храм на огъня, издигнат на

мястото на трона на Соломон в Афганистан, е от не по-малко значение. Те двете имат отношение към качеството, за което говорех като за „нещо повече“. Най-доброто му описание дава санскритската дума *salubha*, която означава „пътят на пеперудата или скакалеца“ — които се хвърлят в огъня, привлечени от светлината и топлината, независимо от опасността, което прави и саламандърът. Да танцуваш срещу течението като съомгата. Да притежаваш силата на солта.

— Солта ли?

— Точно така, солта. Така високо ценена в древността. В римско време плащали с нея на войниците, оттам и думата *salary*^[8]. Най-старите селища на келтите в Австрия, едно от най-ранните и най-богатите в Европа е Халцат, високо горе в Залцкамергут — „земята със солените пещери“, съвсем близо до родното място на нашия приятел Лъки и до местата, където е живял по-късно. Името подсказва и източника на богатства в този район: немската дума за сол — *Salz* и старогерманската дума *Halle*, *hal* — са келтското наименование на „сол“.

Изтръпнах, спомняйки си онова, което Лъки бе казал на Дакиан, според разказа на Лаф: в Залцкамергут ще бъде открито посланието на древните, написано на руническо писмо... Какво щеше да коства откриването на това послание? Виждах бях солните езера и извори високо горе в Австрийските Алпи, както и изумителните образувания в подземните солни мини, обвити с тайнствеността на пещерата на Мърлин и на седемдесетте и седем легендарни града.

— Да не искаш да кажеш, че когато Хитлер построява къщата си в Оберзалцбург, се опитва да се включи в енергийния пояс на скритите градове на Александър и цар Соломон? — попитах.

— Всичките тези неща — рече Дакиан, — Соломон, саламандърът, съомгата и дори град Залцбург имат нещо общо и това е солта. Дали ще е *sal*, или *Salz*, или *sau*, или *sault* — всички те произхождат от *saltation*, което означава „скок, танц“. Това е и тайната съставка, за която говорех, *sal sapiente* — „умната сол“ или Солта на мъдростта. Пръсваш малко и тя ти дава онези подскоци на интуицията, с които се е славел Соломон и които дават на танцуващото съзнание искряща енергия. Също както съомгата танцува срещу течението — подобно на скока на вярата.

Дакиан се извърна към мен, отпусна тържествено длани върху раменете ми и се усмихна така многозначително, сякаш се готвеше да ме посвети в някакво тайнство.

— Скъпа моя — важно подхвана той, — има само още нещо. На всяка цена се научи да танцуваш!

Миг след това се загуби в сенките на града.

— Щях да забравя — обади се Волфганг няколко минути по-късно. — Този човек така ме хипнотизира, че всичко излетя от съзнанието ми. Докато обядвахте, се отбих в офиса си и там се бе получил факс за теб. Препратили са го от офиса ти в Щатите. Надявам се не е нещо спешно.

„Първата фаза от нашия проект завърши и информационният архив за втората е в процес на подготовка. Моля съобщете как да се свържем с вас в бъдеще, за да изпратим сведения за това как вървят нещата. От утре ще можете да се свързвате с нашия екип на горния номер.

Ваш Р. Ф. Бъртън. Оценка на качеството.“

Сър Ричард Франсис Бъртън, неуморим изследовател и ориенталист, бе един от най-любимите автори в детството ми. Бях изчала всичко, написано и преведено от него, включително и шестнайсеттомното издание на „Хиляда и една нощи и нощта на Шехерезада“. Без съмнение, съобщението бе от Сам. Естествено, не можех да коментирам с Волфганг, но ясно беше, че:

„Първата фаза“ означава, че Сам се е срещнал с дядо си Тъмната мечка в резервата Лапуай на племето не персе и е научил нещо важно за баща си Ърнест, но предпочиташе да не го споделя засега. Що се отнася до „фаза две“, щом се бе подписал като сър Ричард Бъртън, за мен всичко бе ясно. Освен всичко останало Бъртън бе описал и пътешествията си до екзотични места като ал-Медина, Мека, изворите на Нил, както и поклонничеството си до „Градът на светците“ — Всички светци от Последния ден.

Така разбрах, че по това време на следващия ден Сам ще проследява останалата част от семейната история в един друг район на света, свързан със солта — американската версия на Залцбург — Солт Лейк Сити, Юта.

[1] В гръцката митология — една от нимфите, помогнала Зевс да бъде спасен от баща му Кронос, като го скрила сред планините и го хранила с мляко от козата Амалтея и мед. Научил за това, Кронос я превърнал в червей. Щом пораснал, Зевс я превърнал в пчела. — Б.пр.

↑

[2] Вид размножаване, при което зародишът се развива без оплодяване на яйцеклетката. Среца се при някои насекоми, водорасли, растения и др. — Б.пр. ↑

[3] Планета с четири спътника, открита през 1781 г. от британския астроном Уилям Хершел. — Б.пр. ↑

[4] Днешна Амударя. — Б.пр. ↑

[5] Реформатор на древната иранска религия, род. в Мидия около 660 г. пр. Хр. Зороастризмът или зороастрийството е религия, основана от учениците на пророка Зороастър (Заратустра), и е сред най-старите дуалистични религии. Най-голямо разпространение има в Персия до към VII в. Своя апогей достига по време на Сасанидската династия. — Б.пр. ↑

[6] При мидяните и персите член на свещеническата каста, а при древните гърци и римляни — звездоброец, магьосник. Маги са били наричани и тримата влъхви, които според Евангелието отишли да се поклонят на Исус във Витлеем. — Б.пр. ↑

[7] Несторианството е ерес, по името на Несторий, осъдена от Третия вселенски събор от 431 г. — Б.пр. ↑

[8] Заплата (англ.), *salarial* (фр.). — Б.пр. ↑

ЛОЗАТА

В отговор на оракул на богинята [Кибела], Дионис научил от една змия как да използва лозата. Така открил най-примитивния начин за приготвяне на вино.

Карл Керении,
Дионис

Аз съм истинската лоза, и моят Отец е лозарят.

Евангелие от Иоан,
15:1

И рече Господ (Бог)... поставям моята дъга в облака, за да бъде знак между мене и между земята... Ще помня завета... И водата нема вече да стане потоп, за да изтреби всеки плът... И Ной започна да обработва земята и насади лозе.

Битие, 9:12–21

Дойди мой мили, да излезем на полето, да поживеем в селата; утре ще идем на лозята, ще видим развила ли се е лозата, разтворили ли са се пъпките, цъфнали ли са нарове; там ще те обсия с милувки.

„Песен на песните“,
7:11–12

Вечерният мрак се бе спуснал, когато двамата с Волфганг вече пътувахме по пътя успоредно на Дунав. По бездънното синьо-зелено небе вече се бяха появили няколко звезди. Плоският кръгъл диск на луната оставаше зад нас, над небето на Виена.

Мълчахме през по-голяма част от пътуването. Чувствах се направо изцедена и нямах сили дори да затворя очи. Много скоро светлините изчезнаха, но продължавахме да следваме широките плавни завой на реката в западна посока към лозарския район Вахау. Волфганг шофираше със същата елегантност, с която караше ски, а аз съзерцавах проблясващата повърхност на водата, групите покриви на малки селца, накацали като хобитови къщички от другата страна. За по-малко от час пристигнахме в Кремс, където се намираше офисът на Волфганг.

Луната вече беше високо над нас и къпеше околните хълмове с бледата си светлина. Поехме нагоре по отклонение от основния път и навлязохме между сградите на града — варосаните стени и разнообразните архитектурни стилове личаха въпреки мрака: ренесанс, готика, барок, романски. Прекосихме града и „Хьоер Маркт“ с квадратните дворци и музеи и за моя изненада наместо да спрем тук някъде, Волфганг продължи напред по много тесен път, който, след като напусна града, пое нагоре по хълма. От двете ни страни се низеха лозови насаждения. Поглеждах от време на време профила на моя спътник, очертаващ се на тъмнозеления фон край пътя и осветяван единствено от фаровете на случайно преминаваща кола.

— Мислех, че планът е да се отбием първо в офиса ти, за да преговорим задачите за утрешния ден — отбелязах.

— Точно така е — отвърна Волфганг, — но офисът ми се намира у дома. Съвсем близо сме, остават само няколко километра. Ще пристигнем всеки момент.

Пътят пред нас съвсем се стесни и дори вече нямаше настилка. Отминахме нещо като заслон със сламен покрив, от онези, в които берачите на грозде прибират кошовете и инструментите си през нощта или се подслоняват, ако внезапен дъжд се излее над главите им. Нищо отвъд тази колиба не подсказваше, че по-нататък ще срещнем следи от човешко присъствие, с изключение, естествено, на безкрайните редици лозя.

На върха на хълма насажденията свършваха и се озовахме пред мост, който свързваше двете страни на дълбока урва. В този миг облак закри луната и ми бе трудно да разгледам добре мярналата се на отсрещния край на моста висока каменна стена.

Волфганг спря колата пред началото на моста и излезе навън. Реших, че и аз трябва да го последвам. В този миг поток от ярка светлина заля околността и се почувствах като зрител на театрална постановка. Пред очите ми се разкриха назъбените каменни стени на стар австрийски замък — истинска крепост, обиколена от дълбок ров, който в първия миг бях решила, че е урва, голяма част от покритите тук-там с мъх гранитни зидове се спускаха направо във водата на рова. Високи дървени порти нарушаваха целостта на крепостния вал и стояха отворени, така че успях да надникна вътре — широк двор с трева и висок разклонен дъб в центъра на моравата, зад която се виждаха очертанията на истински средновековен замък.

Волфганг се върна безмълвно в колата, включи на ниска скорост и подкара бавно по подвижния мост пред нас. Минахме през широката порта и спряхме на тревата под дъба до стар каменен кладенец. Изключи мотора и ме погледна леко смутен.

— Това ли е твоят дом? — попитах изумена.

— Както се казва, моят дом е моята крепост — отговори той. — В моя случай наследих купчина камъни, които преди хиляда години са представлявали градската крепост на Кремс. Отделих десет години от своя живот, както и почти цялото си свободно време и приходи, за да го възстановя. Като изключим няколкото специалисти, които ми помогнаха да извърша ремонта, и Бетина, която смята, че съм напълно луд да се занимавам с това, ти си единственият човек, когото водя тук. Кажи ми, харесва ли ти?

— Невероятно е! — само въздъхнах.

Излязох навън, за да разгледам по-добре. Обиколих двора и се взирах във всяка подробност. Знаех, разбира се, че на почти всеки хълм в Австрия и Германия е кацнал замък. Винаги съм се питала защо хората не си правят труда да възстановят тези красиви сгради с прекрасна гледка. За първи път си давах сметка какво усилие е коствало такова едно начинание. Дори камъните на зида бяха гладко издялани и зазидани после с хоросан. Когато моят домакин отключи

входната врата и ме пусна вътре, след като запали осветлението, изумлението ми нарасна още повече.

Стояхме в покритото с каменни плочи фоайе на кръгла кула, чийто таван се извисяваше на близо двайсетина метра над главите ни. Покривът бе от стъклени плоскости, които позволяваха да видиш нощното небе. Лампите по стените бяха скрити в специални ниши, така че ефектът бе впечатляващ. Метално скеле се извисяваше от пода към върха на кулата, подобно на абстрактна скулптура, и придържаше различни конструкции. Всичко това приличаше на гигантско дърво, конструкциите имаха всевъзможни форми. Всяка от тях бе облицована с полирано дърво, като поне едната от стените, обикновено тази, която гледаше към центъра на кулата, бе от плексиглас и така се осигуряваше максимален достъп на светлина отгоре. Не след дълго забелязах, че всички тези „кутии“ са свързани с вита стълба, която стигаше и до стените. Впечатлението бе страхотно.

— Прилича ми на онези тайнствени подземни градове, за които говореше Дакиан — споделих аз.

— За разлика от тях тук през деня всичко е обляно в светлина. На местата на средновековните прозорци, на зъберите, по стените и другите отвори съм сложил стъкла и допълнителни отвори. Ще видиш, че утре, докато закусваме, слънчевата светлина нахлува от всички посоки.

— Тук ли ще прекараме нощта? — опитах се да потисна треперливото усещане в стомаха си при тази новина.

— Сигурен бях, че ще си твърде изморена, за да искаш да посетиш чичо си Лафкадио тази вечер. А домът ми е съвсем близо до манастира, който смятаме да посетим утре сутринта...

— Нямам нищо против, стига това да не те затрудни.

— Всичко е уредено — увери ме Волфганг. — Ще хапнем нещо леко за вечеря в близката гостилница, която е към лозята. С изглед към реката е. Но преди това искам да ти покажа останалата част на сградата.

— С удоволствие — съгласих се.

В центъра на покрития с каменни плочи под на кулата — близо десет метра в диаметър — имаше място за хранене — ниска дъбова маса с тапицирани столове. Срещу входа се виждаше кухня, очертана от шкафове за съдове, чинии, чаши и подправки, с дълъг дървен плот,

чиято цялост се нарушаваше единствено от огнище с каменен, вграден в стената комин, нещо естествено за една крепост. Стълбището, което започваше в непосредствена близост, водеше и до първата площадка, където бе разположена библиотеката.

Макар по-просторна от по-горните стаи, библиотеката се разгръщаше под формата на ветрило. Голяма част от стената тук бе заета от голяма камина, приготвена за палене. Волфганг коленичи, отвори клапата към комина и драсна дълга клечка кибрит.

Пред огнището бе сложен удобен диван, тапициран с фина кожа и отрупан с възглавници, а ниската маса с форма на бумеранг бе покрита с дебели книги. Върху по-голяма част от пода се виждаха тежки килими в бледи цветове. Класически шкафове липсваха, но върху столовете, по земята, върху голямото бюро и други по-малки маси бяха натрупани книги и листове.

Изкачихме следващата поредица стъпала и спряхме пред стая, която Волфганг каза, че ще е моята — с голямо удобно легло, скрин, канапе и баня в съседство. Двете следващи помещения нагоре по стълбите бяха също нещо средно между спални и кабинет, множеството папки, хартии, компютър и всевъзможни документи показваха, че се използваха като офис. Високите прозорци гледаха към просторния зелен пейзаж.

Най-горе под витража на покрива бе апартаментът на Волфганг, към който също имаше голяма баня. Това, което го отличаваше от останалите помещения, бе дъгообразната широка около четири метра тераса с дървен, изтърган от ръце, парапет. Гледката беше изумителна, атмосферата — също. Светлината от долните етажи струеше нагоре и имаше усещането, че сме кацнали на облак. Вътре в помещението върху издигната платформа бе леглото с шкафове за дрехи от едната му страна, а нещо като тоалетка — от другата, както и голям, тежък, насочен към небето, телескоп.

Таванът тук бе далеч по-висок от тези в останалите помещения и под него се кръстосваха тежки, дебели греди, подпирани каменната конструкция. Както Волфганг бе отбелязал, стъклените пана отгоре вероятно даваха възможност дневната светлина да нахлува свободно вътре, а през нощта през тях се виждаше звездното небе. Мястото наистина беше вълшебно.

— Случва се, преди да заспя, да съзерцавам звездите и се опитвам да си представя какво е изпитвал Одисей, загубен през всичките тези години на странстване с единствен спътник тишината и студеното безразличие на звездите.

— Само че в стая като тази — допълних, — си мисля, че ако си достатъчно тих, ще можеш да чуеш песента на съзвездията.

— Предпочитам звука от човешкия глас — отговори той.

Улови ме за ръка и ме поведе към прозорците. Отвори единия и свеж прохладен въздух с дъх на речна вода нахлу вътре. След това включи осветлението и лъчите на силните лампи осветиха околността. Стояхме известно време така и съзерцавахме примигващите светлини в далечината, виещата се долу лента на Дунав, огряна от лунната светлина. От седмици насам не се бях чувствала така спокойна.

Волфганг се обърна към мен безмълвно и отпусна длани върху раменете ми. На фона на нощното сияние очите му отразяваха светлината като прозрачни кристали аквамарин. Между нас се надигаше вълна, чувствах как енергията ѝ нараства.

— Понякога ми е трудно дори да те погледна — най-сетне промълви той. — Толкова много приличаш на нея.

На нея ли? Какво ли означаваше това?

— Бях съвсем малък, когато баща ми ме заведе на един неин концерт. — Ръцете му все още лежаха на раменете ми, но погледът му се бе зареял към водите на реката. — Спомням си, че тя пъ тогава *Das himmlische Leben* от Густав Малер. След това отидохме в гримьорната, за да ѝ поднеса малък, предварително купен букет, и тя ме погледна с изумителните си очи. — От вълнение гласът му пресекна. — С *твоите* очи. В първия миг, когато те видях в Айдахо, макар да бе увита в шалове като полярна мечка, единственото, което успях да видя, бяха те — направо ме закова.

По дяволите! Възможно ли бе това да се случва отново? И този мъж ли беше влюбен в баба ми? След всичкото, което преживях през изминалата седмица, сега вече за нищо друго не можех да се сетя, освен да се метна през перилата на терасата подобно на средновековно гюле. И сякаш за да се влошат нещата още повече, буйната ирландско-циганска кръв изби по лицето ми. Извърнах рязко глава и дланите на Волфганг се свлякоха от раменете ми.

— Какво толкова казах? — сепна се той и ме обърна отново така, че да вижда лицето ми. — Не е това, което си мислиш — съвсем сериозно ме увери той. — Бях съвсем малко момче тогава. Как може да се сравнява онова, което изпитах тогава, с това, което чувствам като зрял мъж. — Прокара тревожно пръсти през косата си. — Никога не успявам да се изразя добре пред теб, Ариел. Ако можех само...

Стисна по-рязко ръцете ми над лактите и аз възкликнах от болка. Той бързо ме пусна.

— Какво има? — разтревожи се той.

Докоснах ранената си ръка и се опитах да се усмихна въпреки избилиците сълзи.

— Господи, да не би конците да са още в ръката ти?

— Имах час при хирурга, за да ги свали вчера сутринта — поех си аз дълбоко дъх с надеждата, че ще потисна парещата болка. — Само че по това време вече бяхме в Юта.

— Ако беше го споменала днес във Виена, щяхме да уредим нещо. Разбираш, че трябва да бъдат извадени час по-скоро. Дори да са от тези, които се резорбират, може мястото да се инфектира или дори по-лошо. А програмата ни, преди да отлетим за Русия, е твърде наситена. Искаш ли да ги извадя сега?

— Ти ли? — ужасих се най-откровено.

— Да можеш да си видиш лицето — разсмя се Волфганг. — Имам тук всичко необходимо — дезинфектант, мехлем, щипки и ножици. Няма нищо сложно, наистина. Докато бях в пансиона, давах дежурства в лекарския кабинет, а момчетата, както се сещаш, непрестанно имат нужда от шевове или да се свалят конци. Уверявам те, правил съм го стотици пъти. Преди това обаче ще отида да сваля багажа от колата, за да не трябва после да излизам отново. И ще ми отнеме малко време да събера необходимото от кухнята.

Той отвори вратата на гардероба и извади мек, пухкав халат.

— Защо не се съблечеш, за да не съсипеш дрехите си. Може да облечеш после това. Изчакай ме в библиотеката — вече трябва да се е стоплило достатъчно. Съвсем близо е и до кухнята, а и светлината там е най-добра. — След тези думи той излезе.

Не знаех какво да мисля — първо „влюбен съм в баба ти“, а после — „ще сваля конците от раната на ръката ти“, — не си представях така вечерта.

От друга страна, нямаше да е лошо да се освободя от конците и неизменното туптене, което ме съпътстваше през последната седмица. Процесът на сваляне на конците щеше да ми даде малко време да свикна с мисълта, че този мъж, от когото очевидно бях привлечена, познава семейството ми по-отблизо, отколкото самата мен.

Влязох в банята на неговата стая, свалих вълнената си рокля и огледах в отражението на раната си в огледалото четиринайсетте шева, които бяха вече почернели. Клепачите ми бяха подпухнали, а върхът на носа ми беше зачервен от внезапно бликналите сълзи. Бях изтощена. Прокарах няколко пъти през косата си една от четките, които намерих, и наплисках лицето си с вода. Пристегнах халата с колана и тръгнах надолу по стълбите.

Огънят в камината на библиотеката прасчеше и в стаята миришеше на бор. Пристъпих до отворените врати на бюрото стил Бидермайер и прокарах пръсти по гърбовете на книгите. Едната от тях ми се видя особено стара и рядка, подвързана с красива мека кожа в цвят твърде сходен с този на канапето наблизо. Между страниците бе сложен разделител. Отворих тома там, където бе стоял тънкият лист.

Прочетох подчертаното заглавие:

Легенда Ауреа

Златната легенда: Жития на светиите от Яков де

Ворагински

1260 година

Текстът бе изпъстрен със страховити позлатени рисунки на мъже и жени, подложени на мъчения или разпъване на кръст. Страницата, на която бе оставен разделителят — 146, бе посветена на Сейнт Джероум. Каква бе изненадата ми, когато прочетох, че на латински името му е Йероним, също като на човека, когото до днешния ден смятах за баща на баща ми.

Известен бил не само с факта, че е въвел промени в църковната литургия преди хиляда и петстотин години по времето на император Теодосий, но и с това, че също като Андрокъл от прочутата римска легенда излекувал раната на един лъв. Този факт ми напомни с нещо

разказаното от Дакиан същия ден, но така и не успях да се сетя какво точно.

В този момент Волфганг се появи с поднос, отрупан с тубички и шишенца и стъкленица с хирургически инструменти, натопени в дезинфекционен разтвор, стърчеше и бутилка коняк с чаша до нея. Бе навил ръкавите на ризата си, разкопчал бе горното ѝ копче и връзката му бе разхлабена. На едната си ръка бе преметнал няколко хавлиени кърпи. Постави всичко това върху една от ниските маси пред дивана и ми даде знак да седна. Оставих книгата до подноса и се настаних.

— Виждам, че си се разведрила с леко четиво, докато се подготвяш за собственото си мъченичество — усмихна се той, след което доближи една от настолните лампи, така че да има добро осветление, постла кърпите на седалката и гърба на дивана и се настани до мен. С едно-единствено движение развърза колана на халата и той се смъкна от раменете ми, така че останах по бельо.

— Ако искаш, да затворя очи, докато обработвам раната ти — усмихна се той иронично, като видя колко се стреснах. Въпреки това ме загърна с останалата част от халата и само ранената ръка остана навън.

— Нека доктор Хаузер да види какъв е проблемът. — Прибледи ръката ми към светлината и наведе глава над нея. Беше толкова близо, че долових аромата на бор и лимон, която се излъчваше от него. — Със съжаление трябва да кажа, че раната наистина изглежда ужасно. Заздравяла е твърде бързо и на места кожата е покрила шевовете. Не ги ли извадим сега, ще стане още по-лошо. За съжаление ще отнеме повече време, отколкото си мислех, а и със сигурност ще боли доста повече. Трябва да ги отстраня много внимателно, за да не се отвори отново раната. Пийни малко коняк и захапи една кърпа, ако много те заболи.

— Дали да не го отложим? — попитах аз с надеждата, че поради сериозността на положението той може и да се откаже. Напразно.

Той поклати само глава и наля една добра доза коняк в чашата, която ми подаде.

— Донесъл съм достатъчно кърпи, с които да те завия, но трябва да легнеш настрани, за да имам добра видимост и достъп. Изпий това — помага.

Стомахът ми бе свит на топка, но го послушах. Легнах настрани и се оставих да бъда завита и наместена удобно, а междувременно алкохолът пълзеше в кръвта ми и чувствах как клепачите ми дори започват да парят леко.

В началото болката бе някак далечна и слаба заради алкохола вероятно, но много скоро, когато усетих подръпването на първия конец, стана силна и пареща. Сетих се за рибите, ухапали кукичката на въдица — в първия миг не изпитваш болка или страх, а само странното пълзящо усещане, че може нещо се случва.

Постепенно огънят стигна до самата кост, опитвах се да не мърдам, но туптящата болка бе по-силна от това, което можех да търпя. Бях стиснала очи, но чувствах, че сълзи се стичат надолу по лицето ми.

След няколко минути, сторили ми се истинска вечност дърпането спря и отворих очи. Не можех да отлепя стиснатите си зъби, лицето ми бе мокро, а стомахът като твърда топка. Не смеех да проговоря, за да не избухна в ридания. Стараех се само да дишам дълбоко.

— Първият беше доста неприятен, но успях да го извадя чисто — обади се Волфганг.

— Как така само *първият*?! — опитах се да се изправа на здравата си ръка. — Защо не вземем да отрежем ръката с един замах и така всичко ще приключи?

— Не ми харесва да ти причинявам тази болка, скъпа моя, но се налага да ги извадя. Стояли са прекалено дълго — и поднесе коняка към устните ми.

Отпих, а той изтри стеклите се по лицето ми сълзи с върховете на пръстите си. Изчака да отпия и втори път и продължи:

— Когато с Бетина бяхме деца, щом предстоеше да направи нещо неприятно за нас, майка ни обичаше да казва: „Една целувка облекчава.“ — Наведе глава и целуна ръката ми до мястото, където бе извадил първия конец. Усетила нежното докосване, затворих очи. — Имаше ли резултат? — попита той. И тъй като потвърдих с мълчаливо кимване, додаде: — Тогава ще трябва да целувам и останалите. Да започваме, а?

Легнах отново и се приготвих за следващото нападение. Всеки следващ конец означаваше болезнено дърпане на кожата с щипките, последвано от изрязване на прорасналата кожа. Волфганг целуваше

мястото след това и така ознаменувахе поредния завършек. Опитах се да ги броя, но след четвъртия или петия загубих сметката и вече бях убедена, че съм се освободила от поне трийсет, дали пък не бяха и триста, такива шева. Колкото и да е странно, неговите целувки внасяха известно облекчение.

Когато най-сетне настъпи краят на това изпитание, той внимателно разтри ръката, за да върне кръвообращението, с което уталожи малко нетърпимата болка. Дезинфектира мястото с някакъв разтвор, който миришеше на зелено и на зима. Най-сетне ми разреши да седна. Помогна ми да нахлузя ръкава и завърза колана на халата.

— Знам колко болезнено е било за теб, скъпа, а и ти беше невероятно смела през последната седмица — рече той. — Вече всичко свърши. — Прегърна ме през здравото рамо и ме притисна леко до себе си. — Малко след седем е и имаме достатъчно време да вземем по един душ и да си починеш, ако искаш, преди да отидем да хапнем. Как се чувстваш?

— Добре съм... малко съм изморена. — Имах желание да се помръдна, но нещо не се получаваше.

Волфганг ме изглежда някак особено — нещо средно между загриженост, но имаше и нещо друго, което не успях да разгадая. Истината е, че бях замаяна от коняка и ендорфините, излели се в кръвта ми в резултат на преживяната разяждаща нетърпима болка в течение на половин час. Отпуснах се назад върху възглавниците и се опитах да се стегна. Волфганг протегна ръка, улови кичур от косата ми и го завъртя замислено между пръстите си. Не мина много и проговори:

— Най-вероятно моментът никак не е подходящ, Ариел, но пък не знаая дали изобщо такъв ще се появи. Така че, ако не го направя сега, може би никога... — той замълча и затвори за миг очи. — Господи, изобщо не знам как да продължа. Подай ми, моля те, чашата си с коняк.

Без да дочака реакцията ми, той се наведе напред, взе недопития ми коняк и го погълна на един дъх. Сетне отново изви към мен невероятните си очи.

— Спомняш ли си какво ти казах при първата ни среща в Центъра за ядрени изследвания, когато просто се разминахме във фоайето?

— Не си спомням точно. — Това не беше вярно, добре помнех, че се надявах да е „изумителна“ или „изящна“, каквато изобщо не се чувствах в момента. Но това, което последва, бе наистина изненада за мен.

— Казах „смайваща“. В онзи момент си помислих да изоставя цялата мисия. Уверявам те, има хора, които биха предпочели наистина да го сторя, а и сега само чакат знак. Реакцията ми при срещата ни тогава беше... как да се изразя... твърде внезапна. Предполагам, усещаш накъде отива тази странна моя изповед.

Той замлъкна отново, прекъснат от внезапното ми ставане. Усещането, което ме обзе, бе много сходно с онова, което изпитах в мига, преди да скоча от онази козирка, подгонена от лавината — паниката се надигаше в мен, колкото и да се опитвах да я потисна. Цялата вибрирах вътрешно, макар да не бе необходимо да си Айнщайн, за да се сетиш какво исках да направи Волфганг в този момент... Което и той очевидно имаше намерение да стори.

Опитах се да бъда справедлива. За какво ще ме поведе един мъж през половината земно кълбо и ще ме доведе в дома си — всъщност в замъка си? Защо ще ме гледа с този поглед — напълно сляп за разчорлената ми глава, за изтощения ми изтерзан вид след дългото пътуване и тежките часове, които бях прекарала този ден, освен ако не ме желаете? И какъв за бога, бе проблемът ми?

Естествено, дълбоко в себе си бях наясно.

Волфганг се изправи до мен, без да ме докосва. Съзерцаваше ме с пронизателните си като рентген очи и ме облъхваше с аромата си на лимон и бор. Коленете ми трепереха, а главата ми бе напълно празна. Не повече от двайсетина сантиметра деляха устните ни.

Без да пророни дума, той обви ръцете си около мен и зарови пръсти в косите ми. Устните ни се докоснаха и неговите се впиха в мен така стремително, сякаш искаше да изпие душата ми. Топлината им се разля надолу по гърлото ми. Халатът се свлече от раменете ми и се нагъна около босите ми стъпала. Усетих как зъбите му докосват леко рамото ми, пръстите му се движеха по тялото ми, докато сваляше бельото ми.

— Изплашена съм — прошепнах и се отдръпнах.

Волфганг улови китката ми, целуна вътрешната страна на дланта ми и попита напълно сериозно:

— Защо мислиш, че аз не съм? — попита той. — Има нещо, което не бива да забравяме, Ариел — *не поглеждай назад*.

„Не поглеждай назад“ е единственото, което боговете поискали от Орфей, преди да го допуснат в подземния свят, за да спаси своята любима Евридика, помислих си аз изтръпнала.

— Никога не гледам назад — излъгах и побързах да сведа очи, но за съжаление беше късно.

— Напротив, любов моя — не се съгласи Волфганг и вдигна лицето ми нагоре. — Гледаш към сянката, която стои между нас от момента, в който се срещнахме — това е сянката на покойния ти братовчед Сам. Надявам се, че от тази вечер никога повече няма да поглеждаш назад.

Сигурно отстрани приличах на луда, а и аз самата си помислих по едно време, че съм загубила ума си. Волфганг отвори рана, различна от онази в ръката ми, заседнала в мен толкова отдавна, че не можех да знам какви поражения е нанесла. Тази неизлекувана травма, която бях успявала да скрия дори от самата себе си, беше фактът, че може би съм малко повече от влюбена в Сам. В такъв случай какво точно правеше с мен тази ситуация? Едно доста объркано момиче „нюк“.

Но онези противоречиви чувства, които в момента се гонеха в гърдите ми, поне отчасти бяха заличени; заедно с всичко останало Волфганг отключи нещо, което не бях познавала, не бях си въобразявала дори, че съществува в мен. Когато телата ни се докоснаха и се сляха в огъня на страстта, в гърдите ми се надигна странно чувство — нещо средно между болка и копнеж, което потече по вените ми като опиат. С всяко следващо докосване на този мъж копнежът ми за него нарастваше. Подхранвахме огъня си един към друг с жадни ласки дотогава, докато усетих, че всеки мой мускул вибрира от изтощение.

Най-накрая се отпуснахме без сили на мекия турски килим пред огъня, лицето му бе заровено в стомаха ми. Кожата и на двамата ни бе влажна, а пукащите пламъци в камината хвърляха върху кожата му отблясъци, от които загорялото мускуесто тяло заприлича на бронзова фигура. Прокарах длан по гърба му и потръпнах.

— Ариел, моля те — промълви Волфганг, вдигна разчорлената си глава и се усмихна широко. — Добре е да знаеш с какво се залавяш,

ако смяташ да започнеш отново. Чувствам се като омагьосан от някаква вълшебница.

— Ти си този, който е с вълшебната пръчица.

Той седна и кръстоса крака, без да ме изпуска от ръцете си. Дървата в камината се бяха превърнали в жар и в стаята бе станало хладно, независимо от излетялата от телата ни енергия.

— Някой трябва да прояви здрав разум поне за малко — въздъхна Волфганг и загърна раменете ми с халата. Добре е да се отпуснеш.

— Това, което правиш в момента, действа точно в тази посока.

Той се усмихна отново и поклати глава. Накара ме да се изправа, подпъхна едната си ръка под коленете ми, а другата — под мишниците ми, и ме понесе към моята стая, а оттам в банята, където пусна крановете, за да напълни ваната. Разпръсна щедро ароматни соли, след което донесе чисти дрехи и за двама ни, които остави на шкафа. Когато се потопихме в топлата вода, започна да обтрива тялото ми с гъба.

— Не съм срещал по-желано създание — промълви той, устните му почти докосваха рамото ми. — Малко след девет е. Гладна ли си?

— Умирам от глад — установих.

Излязохме от водата, изтрихме се и облякохме топлите дрехи. След минути вече бяхме навън по посока на малката гостилница, с изглед към реката, за която той бе споменал. Там ни посрещна огънят на камината вътре.

Поръчахме си гореща супа и салата от свежи зеленчуци, след което ни донесоха реклет — ястие от разтопено сирене, пушено на дима на дъбови клони, и варени картофи с туршия от малки краставички. Лакомо изтопихме соса от чиниите си с корички пресен хляб и поливахме храната с превъзходен сух ризлинг.

Тръгнахме си оттам пеша малко след десет. От реката се надигаше мъгла, която се плъзваше между редовете лозови насаждения, по чиито върхове вече никнеха зелени филизи. Въздухът бе студен, почти мразовит, наситен с ароматите на нощта. Мократа пръст излъчваше характерна миризма на свежест, предвещаваща събуждането на природата и раждането на нов живот. Волфганг свали ръкавицата на едната ми ръка и стисна пръстите ми между своите. Странно, при всяко негово докосване в тялото ми плъзваше топлина. Той ми се усмихна, без да спираме да вървим, но в същия момент

облак гъста мъгла запречи луната и скри светлината ѝ. Всичко потъна в мрак.

Стори ми се, че чувам пукот на суха клечка недалеч от нас. Необяснима паника и страх ме стиснаха за гърлото. Спрях и изтеглих ръката си от неговата. Кой можеше да се движи толкова късно през нощта на такова самотно място?

Почувствах как Волфганг ме стисва окуражително за рамото. Очевидно и той бе чул необичайния звук.

— Стой тук и не мърдай — прошепна до ухото ми. — Връщам се веднага.

Да не *мърдам* ли? Изплаших се... но той вече бе изчезнал в мрака.

Сниших се между лозовите насаждения и насочих слуха си към нощните звукове, точно така, както Сам ме беше учил. Успях да различа движението на около десетина различни насекоми на фона на пликането на водата откъм реката ниско долу, под пътя. Примесени с тях обаче се чуваха и два мъжки гласа. Хващах само фрагменти. Някой каза думата „тя“, след което чух и „утре“.

Тъкмо очите ми бяха свикнали малко с непрогледния мрак, мъглата се отдръпна и бледата лунна светлина заля хълмовете. На двайсетина метра по-надолу от мен различих силуетите на двама мъже, събрали глави между редовете. Единият очевидно беше Волфганг — когато се изправих, той ме забеляза и ми помахаше с ръка, след което се раздели с човека и тръгна към мен. Опитах се да огледам непознатия, но смачканата му шапка хвърляше сянка върху лицето, така че нищо не виждах. Направи ми впечатление, че сравнително ниската му фигура се движи някак необичайно, докато се отдалечава надолу по хълма.

След миг Волфганг вече беше до мен, прегърна ме, вдигна ме поривисто високо и ме завъртя. Сетне ме пусна да стъпя и впи устните си в моите.

— Да можеш да се видиш на тази сребриста светлина — рече той. — Толкова си красива! Направо не мога да повярвам, че си истинска и че си моя.

— Кой е човекът, който е вървял след нас? — попитах. — Стори ми се познат.

— Не вярвам да си го срещала. Пазач е на земята ми — Ханс — отговори той. — През деня работи в съседното село и на връщане минава да наглежда имота. Много често, както и днес, това става доста късно. Тази вечер някой му казал, че забелязал светлини в къщата и дошъл да провери дали всичко е наред, преди да си легне. Най-вероятно съм забравил да го предупредя, че имам намерение да се прибера за малко, а и той не е свикнал да вижда тук посетители. — Волфганг ме погледна от висотата на своя ръст, след това обгърна с ръка раменете ми и продължихме нагоре по хълма. — А сега, малка моя гостенко, според мен е време да си лягаме... Без да е наложително да заспим веднага.

Наистина поспяхме, колкото и кратко да бе, защото, завити с пухените завивки в леглото на Волфганг високо горе в неговата стая под звездите, се унесохме в сън едва след полунощ. Бурните ни среднощни занимания наистина прочистиха значително мозъка ми, да не говорим за порите по кожата. Почувствах се наистина успокоена независимо от факта, че няхах представа какво ме чака на сутринта, а още по-малко в бъдещето.

Волфганг се бе отпуснал върху възглавниците, праметнал ръка върху гърдите ми, докато пръстите му бяха вплетени в къдрите на косата ми, и спеше дълбоко. Гледах нощното небе над мен, обсипано със звезди. Точно над нас бе съзвездие Орион — „домът на ромите“ в небето по думите на Дакиан — с трите ярки звезди в центъра — Каспар, Балтазар и Мелхиор.

Последното, което си спомням, че видях, бе огромната виеща се пътека от светлина, за която Сам обичаше да казва, че според древните се образувала от млякото, бликнало от гърдите на богиня Рея — Млечния път. За първи път го съзерцавах преди много години в нощта на *тиуа-титмас* на Сам. Заспах и отново ми се яви онзи сън...

Беше след полунощ, но зората бе все още далече. Двамата със Сам продължавахме бдението си и поддържахме огъня в очакване на тотемните духове. Последният час бяхме седели един до друг, скръстили крака, без почти да продумахме, само върховете на пръстите ни се докосваха едва-едва. Надявахме се, че преди края на нощта Сам най-сетне ще получи видението, което очакваше през последните пет

години. Луната вече бе слязла ниско над западния хоризонт, а от огъня ни бяха останали само ярки въглени.

И тогава го чух. В началото не бе нищо повече от леко дихание, но съвсем наблизко. Цялата се стегнах, Сам стисна само върховете на пръстите ми, давайки ми знак да не мърдам. Затаих дъх. Сега бе още по-близо — до самото ми ухо, — дрезгав, задъхан звук, последван от миризма на нещо наистина диво. Миг след това с периферното си зрение мярнах лек проблясък. Отправила вцепенен поглед право напред, не смеех да мигна дори с клепачи, в това време сърцето ми биеше до пръсване. Когато най-сетне сянката се материализира и влезе в полезрението ми, едва не припаднах от ужас — пред мен стоеше възрастна пума — лъвът на планината! — на някакви си две крачки от мен.

Сам стисна още по-силно пръстите ми, за да е сигурен, че наистина няма да мръдна, но аз и без това бях вцепенена от страх. Дори да решах да се изправя, не бях сигурна, че краката ми щяха да ме държат, а и какво ли щях да направя, дори да ме държах. Огромната котка тръгна към нас с бавни, плавни и напълно безшумни движения, издавайки единствено характерното тихо мъркане. Спря пред загасващия огън и с изумителна грация извърна поглед към мен.

В този момент внезапно се случиха едно след друго няколко неща. Силен пукот се разнесе от далечния край на кръга. Пумата се извърна рязко по посока на звука и спря наред път. Сам стисна отново пръстите ми. Иззад ниските клони напред към центъра на кръга се изтърколи космата топка — малко мече!

С леко ръмжене пумата се насочи към него. Неочаквано иззад храстите се появи грамадният силует на възрастна мечка, която бързо се озова до бебето в открития кръг. С бързо замахване тя запрети бебето в храстите и се изправи на задни крака. Луната светеше зад гърба ѝ, така че ми се видя огромна. Стъписана, пумата отскочи встрани, след което изчезна в сенките на близките дървета. Двамата със Сам продължавахме да седим и изтръпнали следяхме само с очи движенията на майката мечка, която се отпусна на предните си лапи и тръгна към загасващия ни огън. Подуши няколко пъти раницата ми и порови с лапа в нея. Откри ябълката ми, взе я между зъбите си и я занесе на своето бебе. Побутна го с нос напред и двете животни се отправиха спокойно към гората.

През следващия половин час седяхме със Сам, без да продумахме, докато пред очите ни небето започна бавно да изсветлява. Сам се раздвижи леко на мястото си и стисна ръката ми.

— Май тази нощ и ти мина през своята *тиуа-титмас*. Каквото и да търсеше този горски лъв, със сигурност може да се каже, че откри подходящия човек — Ариел Лъвското сърце.

— И за теб дойдоха също — твоите мечки тотеми! — прошепнах едва чуто. Бях изтощена от вълнение.

Сам се изправи, помогна и на мен да стъпя на краката си и ме прегърна с истинска мечешка прегръдка.

— Влезнахме заедно в магическия кръг, Ариел, и ги видяхме — Лъва и Голямата и Малката мечка. Нали разбираш какво означава това? Тотемите ни дойдоха да покажат, че са ни избрали. Призори ще заздравим връзката, като смесим соковете си, и ще станем кръвни братя. След това всичко ще бъде различно за нас — увери ме той. — Ще видиш.

Наистина всичко се промени, както обеща Сам. Само че това беше преди осемнайсет години, а тази нощ в леглото на Волфганг, под движещото се в кръг над мен звездно небе, за първи път, откакто бях дете, моят тотем ми се яви насън.

Малко преди да заспя призори, ми се стори, че успях да открия връзката, която търсех предишната вечер със свети Йероним и ранената лапа на лъва. Както Дакиан бе посочил вчера, зодиакалният знак в опозиция на онзи, който „управлява“ всеки нов еон, се смятал от древните за символ на съуправляващия на всяка настъпваща епоха — също както Дева Мария направлява символичната сила успоредно с ятото християнски риби. Тъй като знаех, че знакът от зодиака срещу Водолея е Лъвът, може би сънят ми означаваше, че моят тотем се бе появил, за да ме върне отново в магическия кръг.

На другата сутрин се събудих и доста бързо осъзнах, че не съм на планински връх със Сам в очакване на изгрева. Намирах се на най-горния етаж в замъка на Волфганг, заобиколена от възглавници и пухени завивки. Слънчевите лъчи струяха в стаята. Колко ли беше часът? Седнах разтревожена в леглото.

Волфганг се яви в този момент, вече облечен в спортни панталони и мек кашмирен пуловер с висока яка, натоварен със снощния поднос, този път отрупан с чаши и чинии и димяща кана шоколад, кошничка с кифли и топли кроасани. Той приседна на леглото да остави закуската, а аз, без много да се колебая, посегнах към кифличките.

— И какъв е планът за днес? — попитах. — Така и не успяхме да поговорим за това, какво ще правим днес.

— Отлитаме за Ленинград в пет следобед, а отварят манастира в Мелк в десет сутринта. След малко повече от час. Можем да останем там няколко часа, преди да се отправим към летището.

— Зоуи даде ли указания какво трябва да търсим?

— Нещо, което ще ни посочи връзката с документите, спасени и пазени от баба ти през всичките тези години. В манастира има голяма средновековна колекция, която може да ни предостави липсващата нишка.

— Но ако в библиотеката на този манастир има толкова много книги, колкото в тази, която посетихме вчера, как ще открием онова, което търсим, за толкова кратко време?

— И аз като твоите роднини се надявам, че ще откриеш каквото трябва.

Волфганг нямаше време за почти нищо повече от този почти шифрован отговор, защото трябваше да взема душ, да се облека и да се приготвя, за да успеем да стигнем в манастира навреме. Почти на вратата се сетих да попитам мога ли да използвам факса в офиса на своя домакин и да изпратя отговор на съобщението, което получих предишния ден.

Докато влизах в тясното помещение, се опитвах да събера мислите си. Искях да съобщя на братовчед си важната информация от вчерашния ден, но знаех, че се налага да се справя първо с нещо друго. Самата мисъл за него ме караше да се чувствам някак неудобно, да не говорим за съставяне на писмо, и то в това обкръжение и след действията ми от последните часове. Ако имаше човек, който да можеше да улови вибрациите ми, все едно какви, това бе единствено той, нищо, че ни делиха хиляди километри. Хрумна ми дори, че нищо

чудно и вече да ги е доловил. Не можех да се правя, че не помня, че не бях посетена на сън единствено от тотемното ми животно. Успоредно с планинската лъвица до следите от моите мокасини беше и Сам с неговите тотемни животни.

Побързах да изтикам всичките тези мисли на заден план в съзнанието си и се съсредоточих към това да измисля текста на посланието си. Трябваше да е кратко, мило и конкретно, в същото време да предава колкото може повече информация.

„Драги доктор Бъртън“ започнах аз, спомняйки си, че Сам се бе нарекъл сър Ричард Франсис Бъртън. „Благодаря за бележката. Вашият екип очевидно вече е в необходимата форма. Аз също напредвам според програмата, която уговорихме при последната ни среща — работа, колкото цял кит вече е свършена. Ако възникнат проблеми в мое отсъствие, моля свържете се с мен чрез МААЕ. Пътувам за Ленинград днес в 17 часа виенско време.

*Сърдечни поздрави
Ариел Бен“*

Сам би трябвало да разтълкува по-голяма част от информацията ми. Лично аз нямах проблеми с тълкуването на посланието му. Единственото, за което се „уговорихме“ при последната ни среща, бе, тъй като все още нямахме представа къде може да са ръкописите на Пандора, да се постарая да се срещна с Дакиан Басаридис и да измъкна от него, колкото се може повече факти. И така, репликата ми, че „напредвам с програмата“, би трябвало да означава, че съм успяла да се справя. Споменаването на „кит“, означаващ плаващото хранилище на тотемната памет на клана, би трябвало да е знак, че съм получила и прибрала на сигурно място „подаръка“, за който споменах в последния си факс.

Колкото и да ми се искаше да споделя повече, когато се замислих за миг за сложната обстановка, в която бях попаднала, научавайки толкова необикновени неща за семейството си, да не говорим за свещените предмети и изчезналите градове и зодиакалните съзвездия,

признавам, че се обърках. Поне сега Сам щеше да знае, че „играта“ е започнала. След като накъсах на ситни парченца бележките си, хвърлих ги сред тлеещата жарава в огнището и изчаках да почернеят — по-добре да се подсигурия, отколкото след време да съжалявам, — излязох навън. Видях, че Волфганг се насочва към мен по моравата, очевидно идваше да ме подкани да побързам.

— Готови сме — рече той. — Прибрах багажа в колата, така че няма защо да се връщаме в крепостта. От Мелк продължаваме направо за летището. Клаус има ключ и ще прибере и подреди къщата след заминаването ни.

— А кой е Клаус?

— Пазачът на къщата — отговори Волфганг и задържа вратата на колата, докато влизах. След това мина да затвори багажника и се настани на шофьорското място.

— Снощи ми се стори, че каза Ханс — обадох се, докато той завърташе ключа на запалването.

— За кого съм казал? — попита Волфганг и направи необходимата маневра, за да излезе изпод дървото и да се насочи към висящия мост.

— За този, когото току-що нарече Клаус. Снощи, когато го срещнахме в тъмното на хълма, ми каза, че името му е Ханс. — Реших, че е излишно да споделям подозренията си, че всичко около този човек тогава ми се стори доста подозрително.

— Точно така, казва се Ханс Клаус — спокойно обясни Волфганг. — В тази част на света е нещо обичайно да наричаш този вид хора с фамилното им име. Може снощи да съм споменал малкото му име.

— Дали пък не се казва Клаус Ханс?

Волфганг изви лице към мен, повдигна вежда и се усмихна смутено.

— Това разпит ли е? Някак не съм свикнал да ме разпитват по този начин. А и съм убеден, че знам имената на хората от прислугата.

— Добре де, като стана дума за имена, защо никога не спомена, че съществува реален човек Каспар Хаузер?

— Мислех, че си чувала за него. — Вече се движехме по тесния път между лозята. — Подивялото момче от Нюрнберг, както

обикновено го наричат. Легендата за Каспар е много популярна в Германия.

— Чух наскоро за нея. Преди това обаче ти намекна, че свързваш името си по-скоро с един от библейските влъхви. Може би си по-осведомен от мен, но това, което аз прочетох, е, че произходът му е твърде неясен, а убийството му — още по-загадъчно. Странно е, че някой ще натовари едно дете с толкова много асоциации.

— Мислил съм за това — засмя се Волфганг. Самият аз бях много изненадан от разказа на Дакиан вчера за тайните градове на Соломон. Имам усещането, че и градът Нюрнберг, и самият Каспар Хаузер са свързани по някакъв начин с тези градове, както вероятно и Адолф Хитлер и свещените реликви, които е проучвал в Мелк. Щеше ми се да поговорим за това снощи, но нещо се разсеях. — Усмихна се и продължи: — Мисля си, че всичко това по някакъв начин е свързано с *Хагалруне*.

— Това пък какво е?

— *Хагал* на старогермански означава „виелица“ — нали се сещаш — миниатюрни ледени късчета — един от символите на арийската власт: огън и лед — обясняваше Волфганг. — От древността свастика символизира силата на огъня. Гравирани са на много от храмовете, посветени на Източния огън, Дакиан говори за това. Кое е по-важно, Нюрнберг, градът, където Каспар Хаузер се появява за първи път, се смята за абсолютния географски център на Германия. Трите линии, прокарани през Европа и Азия, образуващи руническият знак за *Хагал*, се пресичат в Нюрнберг и образуват казана на силата и властта.

Той вдигна едната си ръка от волана и очерта във въздуха фигурата, която бях видяла на екрана на своя компютър в нощта, когато Сам установи връзка с мен посредством кода.

Усетих как ледени тръпки пролазват по гърба ми. Сърцето ми заби учестено и изпитах желание тутакси да поговоря със Сам.

Придърпах яката на палтото си по-скоро, за да намеря занимание на треперещите си пръсти, отколкото от студ. Волфганг вероятно не забеляза вълнението ми и продължи да гледа пътя.

— Около разположението на руническия знак *Хагал* в Нюрнберг се върти всичко, което Адолф Хитлер някога е казал или направил. Още със заемането на поста канцлер той поставя началото на школа за *Rutengänger* — как би го казала на английски? Търсач на вода?

— Така е, такива хора търсят или вода, или подземни богатства. Индианците го практикуват от древни времена — с V-образна върбова или лескова клонка, която балансират на върховете на пръстите си, докато търсят подземна вода.

— Именно — потвърди Волфганг. — В Германия се учели не само да търсят вода, но и извори на сила и енергия, която фюрерът да може да използва. Ако си гледала някои от старите филми за Хитлер, ще се сетиш за какво говоря. Той стои прав в открития си автомобил и поздравява възторжената тълпа. По едно време колата спира, но преди да е спряла напълно, тя се връща и спира на точно определено място. Търсачите на енергия в обкръжението на Хитлер минавали преди това, за да измерят нивото на енергията и да определят къде точно да спре автомобилът му, в коя сграда или на кой прозорец да се изправи той, за да произнесе речта си. Вярвали, че силите, които са скрити под земята, го пазят от саботаж и в същото време се вливат в него. Чувала си, предполагам, за няколкото неуспешни опита за покушение — оцелява дори след избухването на бомба, поставена до масата в затворена стая, опазен от енергийния пояс около него като с щит. От древността е известно, че няма нищо по-силно от силите, които Адолф Хитлер се опитва да впрегне в Нюрнберг.

— В каквото и да вярва Дакиан, едва ли си мислиш, че Хитлер е оцелял при множеството опити да бъде ликвидиран благодарение на някаква странна сила като „руническия знак на виелицата“ — отбелязах.

— Казах само в какво вярва той, а и разполагам с много доказателства в подкрепа на това — увери ме Волфганг, след което по пътя към Мелк ми разказа следното:

РУНИЧЕСКИЯТ ЗНАК НА ВИЕЛИЦАТА

За отглеждането на изоставено момче в клетка, какъвто е бил случаят с Каспар Хаузер, едва ли се е чувало до самия край на Наполеоновите войни. Знаело се за множество деца, отгледани от диви животни, но до случая с Каспар малко са били изследвани от учени.

Известно било също така, че съществувал ритуал, практикуван от много религиозни ордени и тайни общества, ангажирани с проливане на кралска кръв. Три вида смърт се предизвиквали едновременно, за да бъдат омилоствени боговете на трите царства — на огъня, на въздуха и на водата. Символите на това били удари по главата, в гърдите и гениталиите. Знаем, че поне първите два са били упражнени върху Каспар Хаузер.

След неговата смърт хората упорито говорили, че момчето всъщност било наследник на благороден и дори кралски род, отвлечено веднага след раждането му и отгледано от селяни при твърде странни обстоятелства — в затворено помещение, при това толкова ниско, че детето дори не можело да се изправи, и било хранено единствено с хляб и вода — колкото и необичайно да е сравнението, трябва да отбележим, че древните хранели с хляб и вода животните, които готвели за жертвоприношение. Много вероятно е Каспар Хаузер да е бил жертва на непознат езически ритуал, неочаквано възроден в Нюрнберг в началото на нашето съвремие. Сто години по-късно Адолф Хитлер бил завладян от внушенията на тази история.

Към края на миналия век, някъде около годината на раждане на Хитлер — хиляда осемстотин осемдесет и девета, в цяла Германия се разгръща наскоро възникнало движение за възраждане на корените на германския народ, така както бил описан в северните легенди и германските приказки — за възстановяване на традиционните стойности и обичаи, да се събуди отново тевтонската душа и да се върне някогашното златно време на слава.

Пак тогава било разпространено вярването, че в продължение на повече от хиляда години народи и племена от района на Средиземно море участват в заговор срещу немскоезичните народи — римляните по време на империята, маврите в средновековна Испания, — всички искали да покорят северните народи — тези с така наречената арийска кръв, и да упражнят върху тях геноцид. Твърди се също, че тевтонските племена били с по-висока култура и пазели кръвта си

чиста — не влизали в контакти с други групи, нещо като днешната каста на брамините в Индия.

Въпреки предполагаемото нордическо превъзходство руническата азбука била създадена сравнително по-късно — около 300 г. пр. Хр. Вероятно тевтонците са я заимствали от келтите или някой друг етнос. Както и при другите култури, се е смятало, че умението да се пише и самите руни носят магическа сила и имат божествено значение.

Хагалруне е деветата буква от руническата азбука. Девет е много силно нордическо число. В *Хавамал*, част от прочутия исландски епос *Еда*^[1], се разказва, че бог Вотан трябвало да прекара девет дни и нощи на Дървото на живота, за да бъде посветен в силата и загадките на руните.

Девет беше и най-важното число за Хитлер. Датата девети ноември хиляда деветстотин двацет и трета година носела за него мистично значение, дори твърдял, че е най-важната в неговия живот. Това е денят, в който заради неуспешния опит за преврат в Мюнхен той бил хвърлен в затвора, където написва „Моята борба“. Девети ноември е важна дата и в нашата част на света, това е датата, на която превратът на Наполеон слага край на Френската революция, умира Шарл дьо Гол, провежда се немската революция, довела до абдикацията на кайзер Вилхелм в края на Първата световна война, абдикира основателят на Втория райх, Лудвиг III Баварски, а този ден е известен и с Кристалната нощ, когато през хиляда деветстотин трийсет и осма година избухнали вълнения срещу евреите с чупене на стъкла в цяла Австрия и Германия.

Руната *Хагал* има и друго важно значение. Нейно съответствие в нашата азбука е буквата „h“, но тя не съществува в гръцката азбука. Едва ли е съвпадение и фактът, че с буквата „х“ започват фамилията имена и на Адолф Хитлер, и на Каспар Хаузер. Идеята, че за Хитлер тази руна е имала магическа сила, говори и фактът, че голяма част от хората от най-близкия му кръг са носели имена започващи с „х“.

Хайнрих Химлер, окултистът, оглавявал военизираното формирование Шуцщафел, известно още като СС, от което всички се боели, Пуци Ханфценгл — шеф на пресцентъра на нацистите и отговарял за връзка с чуждестранните журналисти, Райнхард Хайдрих — главорезът от Прага, оглавил Службата за сигурност на СС, след

чието ликвидиране по време на войната последвало унищожаването на цяло село в Чехословакия. Най-близкият до фюрера човек — Рудолф Хес, помогнал му при подготовката на „Моята борба“, а после станал втория човек в държавата след него. Хес се родил и израснал в Египет, където изучил много окултни учения. Именно Хес запознал Хитлер със своя професор Карл Хаусхофер, създал германската геополитика и любим теоретик на нацистите. Какво да кажем за философа на нацизма, Мартин Хайдегер, за личния фотограф на Хитлер, Хайнрих Хофман, изиграл толкова голяма роля за издигането на фюрера, запознал го с помощничката си Ева Браун, за която преди смъртта си Хитлер се оженва. В сферата на ядрените изследвания е химикът Ото Хан, който заедно с Лизе Майтнер провежда първия експеримент за разбиване на атома, и Вернер Хайзенберг — натоварен с Хитлеровия проект за атомната бомба.

Мнозина са тези, които споделят интересите на Хитлер в ранния му период, какъвто е случаят с Ханс Хорбигер, баща на *Welteislehre* или Теорията за световния лед — според нея причина за ледниковия период е сблъсък на планети, в резултат на който легендарни градове като Атлантис, Хипербореа и Ултура Туле^[2] потънали и изчезнали завинаги под земята, просторни морета се превърнали в пустиня, подобна на Гоби, и тези царства продължават да съществуват и до днес, също като загубените градове на Соломон. Хорбигер твърди, че Господарят на света ще се надигне в зората на новия еон — теорията е толкова популярна, че нацистите легитимират неговото учение в официална наука.

Друг контакт на Хитлер, свързан с руната *Хагал*, бил известният астролог и психолог Ерик Ян Ханусен, направил хороскопа на Хитлер на Коледа през хиляда деветстотин трийсет и втора година. Двамата се запознали още през хиляда деветстотин двама и шеста година в дома на заможен берлинчанин и оттогава Ханусен не спрял да го съветва, особено за речите и поведението, та да постигне максимален ефект на въздействие върху тълпите. Предрекъл му успех, но само ако успее да преодолее „враждебните сили“, които в момента били срещу Хитлер, а такива имало много. Можел да се справи с това, ако яде корен на мандрагора, изкопан при пълнолуние от градина в родното му място Браунау-ам-Ин. Ханусен лично заминал за там, изкопал корените и в

навечерието на Нова година ги занесъл на Фюрера във вилата в Оберзалцбург.

През нощта, в която получил хороскопа си и изял корена, Адолф Хитлер заедно с Ева Браун, Пуци Ханфценгл и още няколко приятели отишли на представление на Вагнеровата опера „Нюрнбергските майстори певци“. Както записал по-късно в дневника си Ханфценгл, Хитлер направил дълъг коментар след представлението на всички произведения на Вагнер и на скритото значение на техните либрета. При напускането на дома на Ханфценгл същата нощ високопоставеният гост се разписал в книгата за гости на своя домакин като отбелязал и датата — първи януари хиляда деветстотин трийсет и трета година.

— Тази година ще бъде нашата година — казал той на Пуци Ханфценгл.

И наистина от този момент нататък късметът на Хитлер се обърнал. През първите месеци на хиляда деветстотин трийсет и трета година, той, когото често описвали като истеричен председател на раздвоена и не твърде популярна партия и комичен клоун, бил провъзгласен за канцлер на Германия на трийсети януари. Точно сто години, след като през хиляда осемстотин трийсет и трета година „кралската кръв“ на Каспар Хаузер попила в почвата на Германия.

Волфганг завърши разказа си и много скоро в дъното на дългия, извиращ се по хълмовете и между лозята, път видяхме, кацнали на едно възвишение с изглед към Дунавската долина, белите зидове на манастира Мелк. Не мина много и колата тръгна по алеята, покрита със ситен чакъл.

— Има още едно име с „Х“, свързано с руната *Хагал* — обърна се Волфганг към мен, преди да напуснем колата. — И то може да се окаже от най-голямо значение. В периода, когато младият Адолф живее като търсец попрището си млад художник във Виена, там пребивавал и прочутият създател на Германския паганизъм Гуидо фон Лист. През хиляда деветстотин и втора година, когато бил на около петдесет, той преживял мистичен епизод. Останал спял след операция на перде на очите и прекарал в мрак цели единайсет месеца. Бил убеден, че благодарение на окултно прозрение преоткрил значението,

произхода и силата на руническите знаци. Твърдял също така, че е получил информация и за таен орден на жреци на Вотан, който съществувал в древността в Германия. Много скоро основал съвременен вариант на този орден.

През първи век историкът Тацит дал описание на три германски племена. Според Лист всъщност това били три касти, които подредил в три кръга: най-външният — *Ingaevones*, се състоял от селяните, в следващия, *Istaevones*, той нарежда военните, а във вътрешния — *Hermiones*, били жреците кrale, пазители на руните.

Мнозина били така привлечени от идеята на Лист, че през хиляда деветстотин и осма година се сложило началото на Обществото на Лист за запазване на германското наследство. В него членували някои от най-богатите и известни представители на немскоезичния свят. В даден момент движението се превърнало почти в религия. Мощните му националистични идеи били и една от причините за избухването на Първата световна война. През хиляда деветстотин и единайсета година Лист създал тесен кръг от избрани членове на обществото, в който важели принципите на езическото духовенство. За да го свърже още по-тясно с немския народ, той нарекъл този кръг *Арманеншафт*. Само тези неколцина избрани от Лист знаели за истинската сила на руническия знак *Хагал*...

Волфганг замълча, сякаш очакваше някакъв отговор от мен.

— Имаш предвид името Ермионе? — плахо предположих.

Не можеше да не доловя приликата в названието на жреците на този тевтонски *Арманеншафт* с една от своите прародителки. С известно неудобство заключих мислено, че ставаше дума за жената, която до този момент в съзнанието ми бе сирачето от Холандия, пристигнало по една случайност с кораб в непозната страна, не бе свършила кой знае колко в земния си път, освен да се омъжи два пъти, да наследи неподозирано богатство и да умре на съвсем млади години.

— Интересно име, не мислиш ли? — усмихна се Волфганг. — Според гръцката митология така се е казвала и деветгодишната, изоставена от майка си, дъщеря на Елена от Троя, същата Елена, която избягала с Парис и станала причина за Троянската война. На гръцки *herm* означава „стълб“ — истинското название на древните племена, населявали географския център на Германия, и съвсем естествено название на жреците на руните. Стълбовете. Разбираш, нали, че

Hermione значи Кралицата на стълбовете. Това е жената, около която всичко се върти. Тя е тази, която е Оста.

[1] Название на два сборника с митологични предания на старите скандинавски народи; първият се приписва на исландския свещеник Съомонд Сигфусон (поч. 1133), а вторият на Снори Стурлесон (поч. 1241). — Б.пр. ↑

[2] Митични градове, за чието съществуване има данни и описания от древни и средновековни историци, дори и карти, смята се, че са били разположени далеч на север, почти до самия Полярен кръг, с времето станали синоним на „далечна земя“ на „края на Земята“ и пр. — Б.пр. ↑

МАЙКИТЕ

МЕФИСТОФЕЛ:

Насила тази тайна ще издам,
Седят на трон богините
големи,

Далеч и от пространство, и от
време.

Едва ги споменах, и смут обзе
ме!

Да, Майките!

ФАУСТ:

Хм, майките ли? Страшно е
почти...

Къде е пътят?

МЕФИСТОФЕЛ:

Никъде! Незрим,
Неведом, немислим,
непостижим...

Нам няма катинари и врати...

Вземи ключето...

Последвай го! Той знае откъде

При майките и теб да преведе.

Йохан

Волфганг

Гьоте,

Фауст^[1]

Онзи, който дръзне (да обикне)
нещастieto
И да приеме формата на
Смъртта,
Да танцува танца на
разрушението —
При него Майката идва.
Вивекана
нда^[2]

На пръв поглед баба ми Пандора бе задвижила нещата, разпределяйки съдържанието на своята кутия сред членовете на семейството, но сега излизаше, че е имала и помощник в тази игра. У дома бяха успели да ми набият в главата, че майките в миналото са били две — Пандора и Ермионе, дала живот на всички от потомството и които получиха наследството на нашата баба. Чувствах тази нова ос като гвоздеите, забити в *Stock-im-Eisen*, Ермионе — кралицата на стълбовете можеше също да помогне със зачукването.

Като стана дума за нея, се запитах какво всъщност знаех за Ермионе Бен, майката на Зоуи, Ърнест и Лафкадио? За мен не беше много важно дали историите, които бях чула за нея, са верни, но Лафкадио твърдеше, че е бедно сираче от Холандия, пристигнало в Южна Африка, става там богата вдовица, а според Волфганг носи името на жрицата на тайния руническо-арийски орден *Арманенишафт*. За мен до този момент всичко за нея от началото до края бе гръцко.

Но, разбира се, това беше само една от следите, които успях да уловя от всички мнения, митове и повече или по-малко вероятни измислици, на които се бях наслушала в последните няколко дни — това може би беше и онази следа, която Хитлер бе търсил тук в манастира Мелк. Ако Ермионе означаваше „ос“ на гръцки и ако наистина съществуваше географска връзка с митологията, както очевидно предполагаша всички, тогава едва ли щях да срещна в някой телефонен указател, семеен албум или исторически сведения за ранните германски племена, името на толкова значимата Ермионе, която исках да откроя.

С влизането си във фойето на библиотеката видях на стената срещу нас, зад парче стъкло, стара, оцветена ръчно карта на Европа, по която личаха средновековни немски надписи. Двамата с Волфганг приближихме да я разгледаме. Дали е била тук и преди седемдесет години, когато през същите тези врати е влизал Адолф Хитлер?

Встрани от витрината на френски, немски и английски беше поставен надпис, от който се разбираше, че картата е от девети век, от времето на Карл Велики, и показва значими за християнството религиозни места в Европа — църкви, параклиси и светилища. Гръцко име като Еермионе лесно може да бъде открито на картата.

Намираше се на югоизточното крайбрежие на Пелопонес. На картата пред нас бе отбелязано с християнски кръст и дата от първи век. Любопитно бе, че около кръста имаше и четири знака на бога на слънцето Аполон. Кое то потвърждава факта, че важни езически светилища са били превърнати, както и Дакиан Басаридис изтъкна предишния ден, от места, където се отдавала почит на божества от предишна епоха, в такива на следващата. Ако такова предположение се окаже вярно, то на свещените места от ерата на Овена трябваше да очакваме да видим светилища от ерата на Рибите, започнала преди две хиляди години: Рибите, рибарят на хора и майка му Дева, небесната Дева.

Ако Ермионе е оста на световния пояс и преди християнството, то мястото положително е било свързано и с други места, носещи символи като овен и телец. Пристанището Ермионе е разположено срещу Крит, където по-ранната минойска култура процъфтявала успоредно с египетската. Свързах с мислена линия Ермионе и Крит, където на планината Ида Зевс, бащата на боговете, бил отгледан с млякото на козата Амалтея, чийто образ той по-късно в знак на признателност нарежда в небето под формата на съзвездие Козирог. Спомних си, че имаше още един бог с образ на бик, оказал не по-малко влияние в Крит. Това беше богът, за когото чичо Лаф ме предупреди, че ще повикам на помощ в подходящия момент — Дионис.

И на фона на всичко това, когато продължих линията Крит — Ермионе на северозапад, открих нещо още по-интересно. Тя минаваше през самия център на едно от най-мощните религиозни места в древността: там през лятото владееел Аполон, а Дионис — през дългите зимни месеци, докато слънцето завърши своя кръг и се върне отново от света на мъртвите. Това място се нарича Делфи.

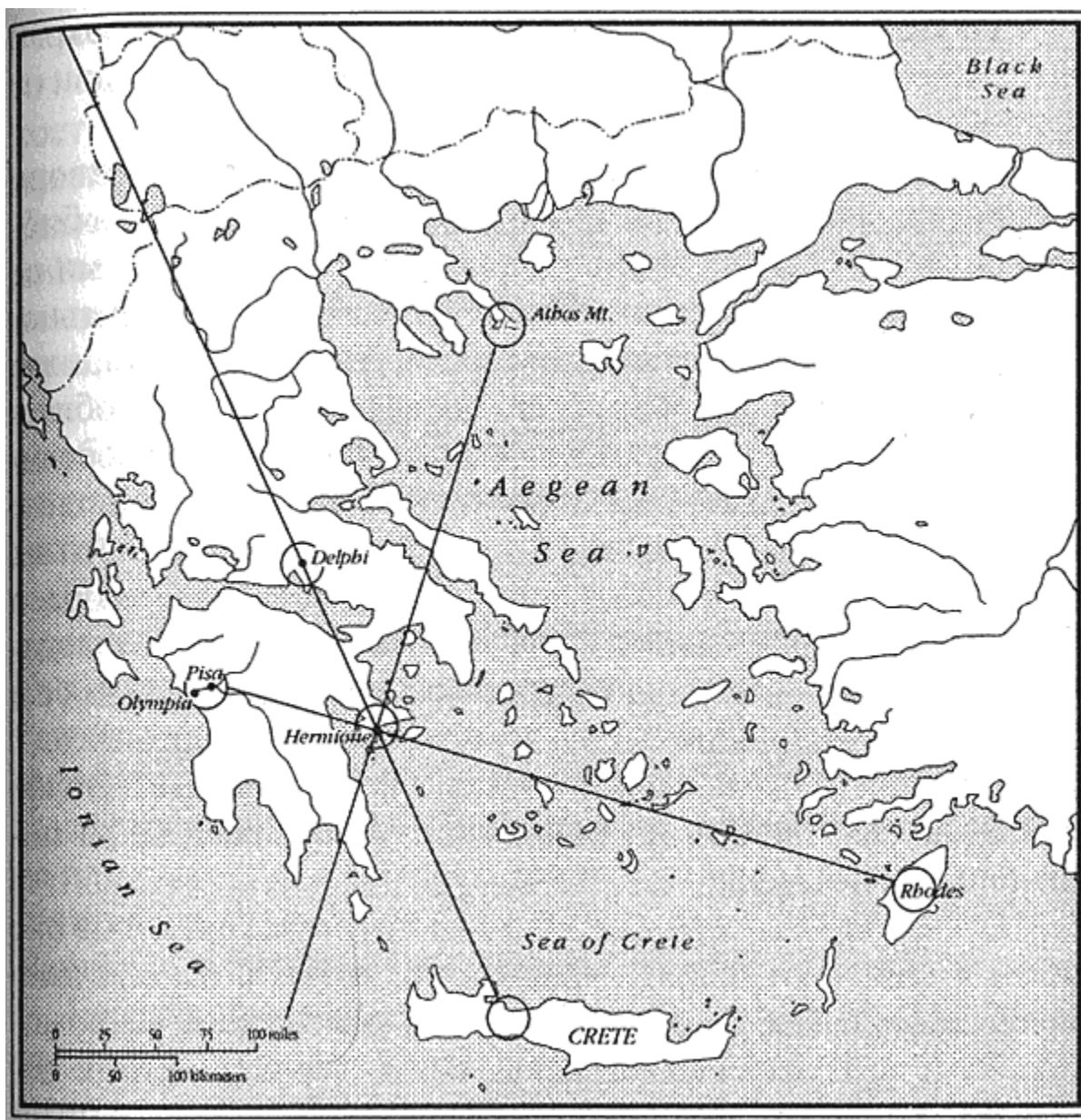
Тук бе живяла пророчицата Пития — известна като Делфийски оракул. В продължение на хиляди години изреченията от нея предсказания, внушени ѝ от Аполон, били повтаряни и потвърждавани от живота на гърците. Няма древен писател, който да се е усъмнил в правилността на думите ѝ за сложно преплетените връзки между

минало, настояще и бъдеще. Ето защо място като Ермионе, свързващо толкова важни обекти като Делфи и критската Ида, може действително да се окаже оста.

Прокарах пръст под формата на Х върху линията и така се образува шестовърха звезда — знакът на руната *Хагал*, същата, която Волфганг бе начертал във въздуха само преди минути.

Сега вече не се и съмнявах, че няма нищо случайно в това, че едната от линиите минава през Елевсин, където са се провеждали прочутите Елевсински мистерии, минаваше през македонския полуостров, където планината Атос влиза навътре в Егейско море и тук на тази карта бе обсипана с малки кръстчета. Те означаваха група от двайсет прочути манастира, изградени от император Теодосий, покровител на свети Йероним, Атос бил някога извънредно богато хранилище на ръкописи, нападано многократно от турци и славяни по време на безбройните войни на Балканите. Уникалното му разположение на равно разстояние от планината Олимп и гръцкия материк, от една страна, и от Троя на турския бряг, от друга, го прави видим и за двете страни. Дали пък Атос не представляваше друга ос?

Другата линия на моята звезда беше още по-интересна. Водеше до град Олимпия на река Алфей, където се бяха провеждали Олимпийските игри. Бях посещавала града преди години, когато Джързи имаше концерт в Атина. Бяхме се разхождали двете по останките под връх Кронос. Встрани от прочутите развалини на храма на Зевс си спомням, че видяхме останки, които силно са се врязали в паметта ми: Хераион — храмът на богинята Хера — съпруга и сестра на Зевс. Макар направен от дърво и мазилка и не така внушителен като храма на Зевс, оригиналният Хераион бил издигнат някъде около 1000 г. пр. Хр. и е един от най-старите запазени храмове в Гърция.

Едва в този момент се сетих защо името Ермионе ми е така познато. Ермионе е мястото, където Хера и Зевс спрели за първи път, когато пристигнали от Крит в Гърция — входът на боговете на Олимп на континента Европа.

Волфганг, който наблюдаваше мълчаливо как прокарвам пръст по стъклото над картата, най-сетне се обади:

— Изумително наистина, колко пъти съм минавал покрай тази карта, но никога не видях връзката, която ти направи от пръв поглед.

Облечен в униформа пазач на музея приближи и отвори високите врати, за да можем ние с Волфганг да влезем в библиотеката на Мелк — помещение в стил барок, което ми се видя обляно в бяло и златно. Висок френски прозорец в дъното на помещението гледаше към тераса, покрита с плочи, а зад нея се виждаше река Дунав, чиято водна повърхност проблясваше на лъчите на утринното слънце и отразената им светлина изпълваше стаята. Служител на библиотеката триеше с кърпа стъклена витрина, която разделяше помещението на две, докато суховат среброкос мъж със свещеническо расо подреждаше подвързани с кожа томове по рафтовете недалеч от нас. При нашето влизане той се извърна, усмихна се и тръгна да ни посрещне. Нещо в него ми се стори познато.

— Надявам се, нямаш нищо против — улови ръката ми Волфганг, — но помолих да ни помогнат. — Запътихме се да посрещнем свещеника.

— Професор Хаузер — започна той. Английският му бе със силен италиански акцент, — радвам се, че вие и вашата американска колежка успяхте да дойдете рано, както ви помолих. Вече приготвих някои неща, които вероятно бихте искали да разгледате. Но *scusa, signorina*^[3], забравих да се представя. Казвам се брат Вергилио и съм архивист на библиотеката. Надявам се, ще извините лошия ми английски? Роден съм и израснал в Триест. — Той се позасмя смутено и додаде: — Името Вергилио е подходящо име за водач, не мислите ли? Също като Вергилий от „Божествена комедия“, нали?

— Той ли развеждаше Данте из Рая? — попитах.

— Не, развеждаше го Беатриче, прекрасната млада жена, на която според мен вие много приличате — отбеляза той любезно. — Ще си позволя да уточня, че Вергилий го е развел из Чистилището, Преддверието на Ада и в самия Ад. Надявам се преживяването ви с мен да е по-приятно — засмя се той и след това, сякаш се сети за още нещо, додаде: — Данте обаче е имал още един водач, нещо, за което малцина си спомнят, и неговите произведения се пазят тук при нас.

— Кой е бил този човек? — полюбопитствах.

— Свети Бернар дьо Клерво. Изключително интересна личност — обясни отецът. — Макар да е бил канонизиран, според някои той е лъжепророк, наричат го дори Принц на мрака. Вдъхновител е на Втория кръстоносен поход, в резултат на който армиите на

кръстоносците търпят поражение и се връщат от свещените за исляма земи. Слага и началото на Ордена на тамплиерите, поставили си за задача да бранят Храма на Соломон в Йерусалим от сарацините. Двеста години по-късно те са обявени за еретици. Тук в Мелк пазим свещените текстове на много от неговите проповеди във връзка с „Песен на песните“, *Canticle of Canticles*, и посветени на цар Соломон.

Отец Вергилио се обърна и ни поведе в продълговатото помещение; в този момент в главата ми звънна сигнален звънец. Във всеки случай не беше свързан с „Песен на песните“. Оглеждах книгите, покрай които минавахме, но не спирах да се питам какво е това, което ме смущава в този човек. Първо, Волфганг нищо не беше споменал, че някой ще ни придружава или води тук, и то човек, който ще ме осветлява по въпросите на някакъв орден. За пореден път погледнах гърба на Вергилио и изведнъж ми просветна и много се ядосах.

Без свещеническите одежди и под прикритието на мрака, със смачкана върху главата шапка отец Вергилио спокойно можеше да бъде и някой друг. Едва сега осъзнах, че прошепнатите думи в предишната нощ бяха на английски, а не на немски. Вече преливах от ярост, когато отец Вергилио спря пред голяма стъклена витрина почти в дъното на залата и извърна лице към нас.

— Погледнете само, истинско произведение на изкуството — посочи той с ръка ръкописа, местейки воднистите си очи от Волфганг към мен, пръстите му не спираха да си играят с кръста на гърдите.

Успях да извикам на лицето си нещо като усмивка и рекох на своя нескопосен немски:

— *Also, Vater, wenn Sie trun hier mit uns sind, was tut heute Hans Claus?*^[4]

Свещеникът погледна смутено моя спътник, който извърна лице към мен:

— *Ich wusste nicht dass du Deutsch konntest.*^[5]

— *Nicht sehr viel aber sicherlich mehr als unser osterreichischer Archivar hier.*^[6]

— Мисля, че засега ни помогнахте достатъчно, отче — рече Волфганг на свещеника. — Може ли да ни изчакате за малко в преддверието, докато разменя две думи с колежката си?

Вергилио кимна два пъти, промълви едно прибързано *scusa's*^[7] и излезе навън.

Волфганг се наведе над витрината със скръстени ръце и впери очи в ръкописа. Хубавото му лице с черти на римски патриций се отрази в стъклото.

— Прекрасен е, нали? — отбеляза той, все едно нищо особено не се бе случило. — Нека не забравяме, че е изработен стотина години след времето на свети Бернар...

— Волфганг... — прекъснах неговото излияние. Той се изправи и ме погледна в очите. — Онази сутрин в жилището ми в Айдахо, доколкото си спомням, ти ме увери, че винаги ще ми казваш истината. Какво става?

Волфганг не сваляше очи от мен и чувствах, че под този поглед и айсбергът, сблъскал се с „Титаник“, би започнал да се топи. Признавам, че не останах напълно равнодушна към неговото въздействие. И това не беше единственото, което той поднесе от арсенала си.

— Влюбен съм в теб, Ариел — изрече той простишко и директно. — Когато ти казвам, че има неща, за които е най-добре да ми вярваш, наистина очаквам да го направиш. Разбра ли ме? Не е ли достатъчно?

— Никак даже — категорична бях.

В интерес на истината моята твърдост не го изненада ни най-малко, просто стоеше и очакваше да продължа.

— Снощи аз също си помислих, че се влюбвам. — Видях как очите му леко се присвиха, по начина, който познавах от първата ни среща във фоайето на Центъра, но разбихах значението на тяхната реакция, а и възмущението ми ме тласкаше да продължа: — Как е възможно да правиш любов с мен така... — Хвърлих за всеки случай поглед наоколо, за да се уверя, че никой не ни слуша. — ...и само час след това да ме лъжеш в лозята? Кой е този „отец Вергилио“, който ни следваше тогава като привидение?

— Мисля, че наистина ти дължа обяснение — разтри той очите си с пръсти. — Отец Вергилио действително е свещеник от Триест. Познаваме се от години. Работил е за мен, но не в качеството, за което споменах снощи. В последно време правеше издирване за мен в тази библиотека. Искях да се срещнеш с него, но не както стана миналата

вечер, когато... Е, други неща ме вълнуваха тогава. — Той се усмихна някак самодоволно. — Свещеник е в края на краищата.

— Като си знаел, че идваме тук и така и така ще се срещнем с него, какви бяха тези номера с Ханс и Клаус тази сутрин?

— Смутих се, когато спомена снощи, че човекът ти се е сторил познат. А когато тази сутрин направих неволната грешка с името, вече беше късно да я поправа и да променя плановете. Откъде да знам, че ще успееш да го разпознаеш в мрака и от разстояние за толкова кратко време.

В този момент в съзнанието ми се оформи образът, който от известно време се мъчех да открия. Спомних си кога за първи път видях лицето на отец Вергилио. Излишно беше да питам.

— Имаш всички основания да ме презираш за това — извинително продължи Волфганг. — В последния момент разбрах, че няма да присъствам на срещата ти с Дакиан Басаридис, а този мъж е непредсказуем. Нямаше да се изненадам, ако успееше да те омае така, че да тръгнеш с него и никога повече да не те видя. За щастие, бях избрал ресторант, където хората ме познават достатъчно, че да приемат Вергилио „временно на работа“, за да следи какво става с теб...

Така значи! Нищо чудно, че и в лозята снощи ми се видя познат. Толкова бях заета със собствените си мисли и преживявания вчера в „Кафе Централ“, че почти не гледах лицата на хората около мен. Въпреки това очевидно съзнанието ми е регистрирало неговите черти, защото е минал покрай масата ни поне десетина пъти. Последва нова тревога — колко от казаното между мен и Дакиан е успял да чуе. Въпреки уверенията на Волфганг, че се е опитвал да ме предпази от странните хрумвания на непознатия, до този момент мой дядо, бях страшно ядосана на себе си, че не съм била достатъчно бдителна, нещо, което Сам се опитваше да ме тренира през цялото ми детство.

В този момент обаче няхах време да се замисля подробно за всичко това. Отец Вергилио надничаше вече през вратата очевидно решил, че бурята е отминала и вече може да се върне.

— Ако латинският ти е наполовината толкова добър, колкото и немският, не те съветвам да коментираш на глас пред Вергилио първите редове на ръкописа на свети Бернар, защото може да го притесниш.

Обърнах очи към витрината до нас.

— Какво пише?

— „Божествената любов се постига чрез плътската“ — ухили се Волфганг съучастнически. — По-късно, когато ни остане време за това, бих искал да проверим на практика теорията му.

Отец Вергилио приближи със съвременна карта на Европа и я разгърна на маса в непосредствена близост.

— Важно е да се знае, че в древността неизвестните племена, обитавали тези места, са почитали женската мечка и тя е била тяхното тотемно животно, и в същото време са имали невероятно голяма почит към субстанция с много алхимични свойства: солта.

МЕЧКИТЕ

На седемгодишна възраст носех свещения съд... На десет бях момичето на мечката от Артемизий в Браурон, облечена в рокля с цвят на минзухар.

Аристофан,
Лизистрата

Бернар Сорел е фамилното име на светеца, роден през 1091 година в навечерието на кръстоносните походи. По бащина линия той е наследник на богато благородническо семейство от Франш Конте, а по майчина е от бургундската фамилия на херцог Монбар — „Мечата планина“. Семейният замък Фонтен се намирал между Дижон в Северна Бургундия и Троа, провинция Шампания — район, произвеждащ вино от времето на римляните, дори лозята били засадени от тях, но с течение на времето, естествено, били култивирани и подобрявани.

Бащата на Бернар загинал по време на Първия кръстоносен поход. Момчето изпаднало в нервна криза, когато един ден се върнало от училище и заварило майка си мъртва. На двацет и една години Бернар постъпва в ордена на бенедиктинците. Открай време здравето му било разклатено и той скоро се разболял. Оставили го да живее в малка къщичка в землището на неговия покровител Юг дьо Троа, граф на Шампания, където да се възстанови от болестта. На следващата година граф Юг посетил Свещената земя, за да види лично

покръстеното царство на Йерусалим, създадено след Първия кръстоносен поход. След завръщането си графът прехвърлил голяма част от собствеността си на Църквата — дивата долина Клерво, граничеща с река Об. Когато навършил дваисет и четири години, Бернар Сорел поставил там основите на малко абатство и станал първият абат на Клерво.

Важен за нашата история е фактът, че Клерво се намира в сърцето на регион, който и в древността е бил заобиколен от днешна Френска Бургундия, Шампания, Франш-Конте, Елзас-Лотарингия и близките територии на Люксембург, Белгия и Швейцария. Този регион навремето бил управляван от салианите, чието име означава „Хора на солта“. Тези „солни франки“, също като римските императори от времето на Август, твърдели, че прародителите им идвали от Троя в Мала Азия, доказателство за което са и имената на селища като Троа и Париж. Самата Троя от древността има дълбоки връзки със солта. Оградени от изток от склоновете на планината Ида, Халзийските равнини се напоявали от река Тузла, чието име преди турците било Салниоис — все названия, свързани със солта.

Салианите вярвали, че техният родоначалник Меровея, „Роден в морето“, е роден от дева, забременяла, докато се къпела и плувала в солена вода. Неговите потомци — меровингите, са живели по времето на крал Артур. Смятало се, че също като краля на британците и те притежават магически способности, свързани с полярната ос и свързаните с нея две съзвездия — Малката и Голямата мечка. Името „Артур“ означава „мечка“ и меровингите тръгвали на бой с фигурата на изправена мечка напред.

Тази връзка между солта и мечката стига и до две богини на древните мистерии. Първата, Афродита, която, подобно на меровингите, е „родена от морската пяна“. Тя е господарка на зората и на Зорницата. Другата е Артемида — девата богиня на мечките, чийто знак е луната, и тя е, която движи приливите и отливите. Така се стига до връзката между изгрева и нощта, а също така и между звездния стълб на мечката и неизбродното море.

Така че няма нищо чудно, че названията на местата, за които току-що стана дума, са свързани с аспекти и на двете. „Клерво“ означава „долина от светлина“, а Об, реката в долината Клерво, означава зора. От значение са също така, дори по-голямо, имената,

започващи с „арк“, „арт“, „ард“ като Ардени, наречени на *Arduina*, белгийската версия на Артемида, а в немския имена, започващи с „бер“ или „бар“ като Берн и Берлин. Те, естествено, също като името Бернар означават „мечка“.

Първите десет години, след като станал абат, Бернар Клерво се издигнал стремително в църковната йерархия и застанал дори начело на Френската църква, бил приближен и на не един папа. Двама от папите например били избрани с гласовете предимно на французи и на италианци и Бернар успял да помогне за ликвидирането на схизмата в Църквата. Неговият кандидат папа Инокентий II седнал на трона на папата. Следващ негов успех се смята избирането на бившия монах от Клерво — Евгений, за следващ папа, в името на който Бернар инициирал и Втория кръстоносен поход. Не малка роля изиграл и за действията срещу Ордена на рицарите тамплиери, основан от чичо му Андре дьо Монбар и покровителя му граф Юг дьо Троя.

Кръстоносните походи започват хиляда години след Христа и траят близо двеста години. Задачата им е да спасят Свещените земи от „неверниците“, *ал-Ислам*, и да обединят Източната и Западната църква, Константинопол и Рим, като общата цел остава Йерусалим. Особено значение се придавало на това, Западната църква да вземе под свой контрол ключови за религията места, едно от които е Храмът на Соломон. Истинският Храм, строен около 1000 г. пр. Хр., бил разрушен от халдейците петстотин години по-късно. Бил възстановен, но много от съкровищата липсвали, включително и Кивота със завета от времето на Моисей, донесен в Йерусалим от Давид, бащата на Соломон. Храмът бил построен отново от Ирод Велики малко преди времето на Христос, но римляните отново го разрушили по време на войната с евреите през 70 г. сл. Хр.. Никой след това не го вдигнал отново. Този храм, пазен от тамплиерите — участници в кръстоносните походи, е една от двете ислямски сгради, създадени през VIII в., *Masjid el-Aqsa*, или Най-далечната джамия, и малко по-стария Купол на скалата, място на храма на Давид и Първия олтар на еврейския народ на Свещената земя.

Под двете места минава, прокарана от хората, система от водопреносни канали, тунели, камери, започнати още от времето на Давид и споменавани многократно в Библията, които прорязват на шир и дълж Хълма на храма. В тези катакомби се намирали и „конюшните

на Соломон“, в които се подслонявали две хиляди коня. В единия от ръкописите от Мъртво море, открити край Кумран, се прави списък на съкровищата, скрити някога в тези пещери, включително и на много от свещените реликви и ръкописи на еврейския народ, там било и копието, с което Христос бил промушен от римския офицер.

Това копие било открито по време на Първия кръстоносен поход при обсадата на сирийска Антиохия. Затворени от сарацините за близо месец между външната и вътрешната крепостна стена, кръстоносците не могли да се снабдяват с храна и започнали да убиват конете си и диви животни, за да се нахранят с месото им. Някакъв монах получил видение, според което прочутото копие било заровено в църквата „Свети Петър“ под самите им крака. Кръстоносците изкопали копието и го понесли пред себе си като знаме. Благодарение на неговата помощ успели да превземат Антиохия и продължили победно към Йерусалим.

Името Франк на старогермански означава копие, докато съседите на франките, саксонците, се наричали „сако“, което означава меч. Тези племена на германски воители будели възхищението на своите врагове и в арабските хроники всички биват наречени „кръстоносците франки“.

— Макар пропагандираният от Бернар дьо Клерво Втори кръстоносен поход да се оказал неуспешен — завърши отец Вергилио, — Орденът на тамплиерите продължил да съществува, докато той бил все още жив. Абатът си поставил необикновената задача да подготви и запише сто отделни алегорични и мистични проповеди върху „Песен на песните“ осемдесет и шест от които успял да завърши. Още по-странното е, че Бернар идентифицирал себе си със Суламита — черната дева от поемата, а Соломон, нейният възлюблен цар, естествено, с Църквата. Някои вярват, че „Песен на песните“ е шифрована форма на ритуал в езотерично учение, която може да служи като ключ към разгадаването на загадъчни религии, и Бернар е успял да ги дешифрира. Въпреки всичко Църквата изпитвала огромно уважение към Бернар и след неговата смърт през хиляда сто петдесет и трета година го обявила за светец.

— А какво станало с Ордена на рицарите тамплиери, за чието създаване той допринесъл, както сам посочихте, — попитах. — Споменахте, че след време били обявени за еретици и ликвидирани.

— Стотици книги са написани за тяхната съдба — отговори архивистът. — Свързват я дори със звезда, която изгрява стремително,

свети двеста години, след което изгасва също толкова бързо. Папата подписва съгласието си за създаване на техния орден, за да бъдат охрана на поклонниците към Светите места и да охраняват хълма на Храма. Но бедните рицари от Йерусалим и бранители на Храма на цар Соломон скоро се превърнали в банкери на Европа. Силно политизиран, орденът се опитал да се държи независимо от Църквата и от държавата дори. В резултат тези две институции ги обвинили в ерес, в измяна и в практикуване на сатанински сексуални ритуали. Били заловени и изгорени на кладата от Светата инквизиция. А що се отнася до големите им съкровища, включително и свещените реликви като копието на Лонгин и меча на свети Петър, да не говорим за Свещения Граал, те са търсени от поколения рицари от Средните векове, от Галахад до Пърсивал. Загадката за тяхното местонахождение остава неразкрита и до днес.

Естествено, не пропуснах да отбележа мислено паралелите между съчинението на отец Вергилио и всичко онова, което бях изслушала през последните няколко дни. Налице бяха и цар Соломон и неговия Храм, Савската царица и кръстоносците. Разказът на Вергилио обаче насочваше и към още нещо — отново към картата пред нас под стъклената витрина.

— Изумително е как нещата изскачат, когато гледаш карта — призна Волфганг. — Сега разбирам как много от старите епически истории — исландските Еди, дори и по-ранните легенди за Граала на Кретиен дьо Троа, описват битки и приключения, централни за нашия регион.

Когато Рихард Вагнер написал „Пръстенът на Нибелунгите“, трилогията, която Хитлер толкова много харесвал, той се опрял на германския епос *Nibelungenlied*, в който се разказва как вихърът от изток, Атила, се сражавал с Нибелунгите, които били всъщност Меровингите.

— Но всичко това се е случило много преди кръстоносните походи — напомних.

— Дори да говорим за едно и също нещо, как може да се свърже то с Бернар или тамплиерите, няколкостотин години По-късно?

— Всичко е предварително предначертано — обади се Вергилио. — В този случай е свързано с три царства: онова, създадено от бащата на Соломон, с база Йерусалим; царството на Меровингите през V в. в

Европа и християнските владения в Йерусалим, създадени пет столетия по-късно по време на кръстоносните походи от хора, пристигнали там от същия регион на Франция. Съществуват множество теории, но те всичките се свеждат до едно: кръвта.

— Кръвта ли? — изумих се.

— Според някои Меровингите били със свещена кръв — обясни Вергилио. — Кръвната линия вероятно започва от Иаков^[8], брата на Исус, или по-скоро от тайния брак на Исус с Мария Магдалина. Други пък твърдят, че кръвта на Спасителя е събрана от Иосиф от Ариматея в Свещения Граал, който Мария Магдалина скрила във Франция, за да бъде запазена до момента, когато науката ще се развие достатъчно, за да може от нея да се създаде човек.

— Имаш предвид нещо като клониране или ново раждане от ДНК материал? — попитах недоверчиво.

— Подобни твърдения — отговори със странна усмивка отецът — са не само еретични, но бих казал и доста глупави. Но не мога да премълча един интересен факт, който знаем за кръвната линия: всички царе на Йерусалим по време на християнството имат родствена връзка с Ида от Лорейн.

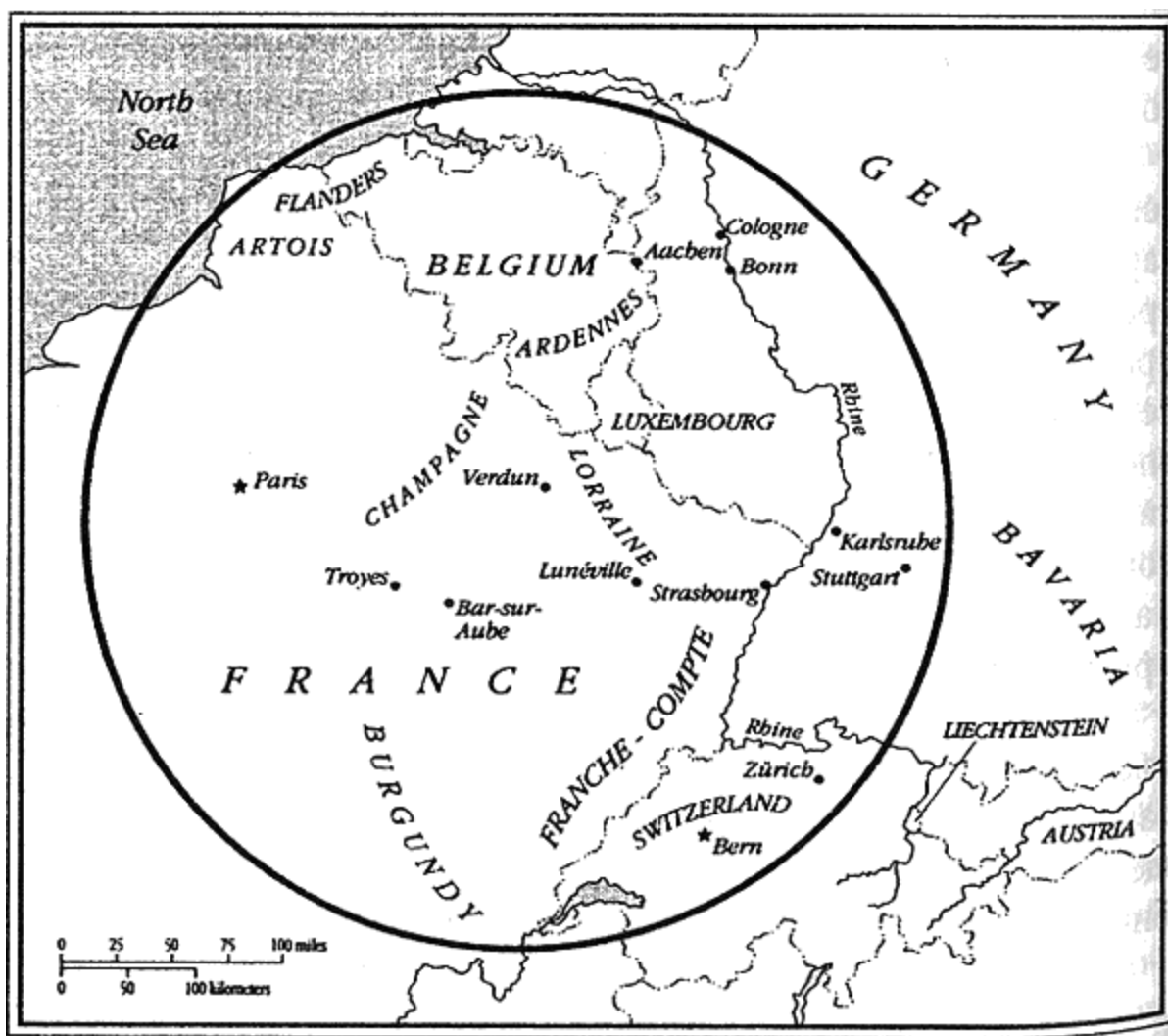
Спомних си, че съществуват две важни планини Ида — тази на остров Крит, родното място на Зевс и в същото време място, от голямо значение за култа на Дионис, свързано с Ермионе на картата. Втората е на брега на съвременна Турция — според митологията там е бил съден Парис, от нейните върхове боговете наблюдавали хода на Троянската война, а сега според Вергилио се оказваше, че има и трета Ида — прародителка на всички управници на Йерусалим в продължение на двеста години. Жена от същия този регион, за който говорехме. Очевидно това не беше всичко.

— Голямата история на разцвета на Средните векове в Европа — продължи Вергилио — не са кръстоносните походи, а по-скоро кръвната вражда между две прочути фамилии, известни в историческите книги с италианските имена Гвелфи и Гибелини^[9]. Всъщност те са германци: баварските херцоzi Велф, чието име в превод означава новородено вълче или мече, и фамилията Хохенщауфен от Швабия, наречена още *Waiblingen* или „медена пита“. Един човек само съчетава кръвта на враждуващите в себе си и по една случайност той е протеже на Бернар дьо Клерво. Това е Фридрих

Барбароса^[10], който оцелява от инициирания от Бернар дьо Клерво и катастрофално завършил Втори кръстоносен поход и става император на Свещената римска империя.

Като пръв владетел, в чиито вени са обединени мощните кръвни линии на тези две германски племена, които с битките си определят до голяма степен историята на Средните векове, Барбароса е възприеман като спасител на германския народ, като някой, който ще ги обедини един ден, за да ръководят света. Вече шейсет и три годишен вложил много усилия да организира Третия кръстоносен поход. По пътя към Свещената земя обаче той се удавил във водите на река в Южна Турция. Според легендата той спи дълбоко някъде в земите на планината Кифхаузер в Централна Германия и ако се наложи, ще се събуди, за да помогне на народа си. — Вергилио отпусна длани върху картата и ме погледна. — Не ви ли напомня тази легенда на една друга история?

Поклатих глава отрицателно и тогава Волфганг очерта с пръст кръг около територията, за която говореше. Изтръпнах при думите му.

— Според архитекта на Хитлер, Алберт Шпеер — обясни той, — на това място след победата на Германия във войната Хайнрих Химлер искал да създаде паралелна държава на СС. Да настани там висши офицери и жени, подбрани от специален отдел на СС по генеалогия, които да сложат началото на отделна нация и на нов райх. Желанието му било да прочисти кръвта и да възроди древния мит за връзка между земя-кръв-почва.

Гледах го, обзета от ужас, но той не беше свършил.

— Известно е, че неслучайно Хитлер нарича офанзивата си на изток „Планът Барбароса“ — искал е да напомни по този начин за легендата за заспалия в планината император Фридрих и да възроди магическата сила на отдавна изчезналите Меровинги. Мечтаел да създаде утопичен нов ред на базата на чистата кръв.

[1] Гьоте, Йохан Волфганг фон. Фауст. Прев. от нем. Любомир Илиев. София: Атлантис КЛ, 1999. ↑

[2] Свами Вивекананда (1863–1902) е един от големите духовни учители на нашето време. Основател е на Веданта движението в САЩ през 1893 г. — Б.пр. ↑

[3] Извинете, госпожице (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Ако сега сте тук с нас, отче, къде може да е в момента Ханс Клаус? (Нем.) — Б.пр. ↑

[5] Не знаех, че говориш немски (нем.). — Б.пр. ↑

[6] Не много, но определено повече от нашия австриец архивист тук (нем.) — Б.пр. ↑

[7] Извинете (итал.). — Б.пр. ↑

[8] Известен още като Иаков Малкия. — Б.пр. ↑

[9] Гвелфи и Гибелини са фракции в Северна Италия, които подкрепят респективно папата, първите, и Свещената римска империя, вторите, през XII и XIII в. Борбата за власт възниква по повод избухналия през XI в. конфликт, свързан с правото на владетелите да назначават епископи и абати в своите владения. — Б.пр. ↑

[10] Фридрих I, наречен Барбароса (Червената брада), е германски крал от 1152 г. и император на Свещената римска империя от 1155 г. до 1190 г. В годините на неговото управление Свещената римска империя достига най-големия си разцвет. През 1189 г. взема участие в Третия кръстоносен поход, като повежда армията си към Константинопол. По време на преминаването през византийска територия Фридрих преговаря с пратеници на братята Асен и Петър, които му предлагат армия от 40 000 българи и кумани, ако гарантира освобождението на България от Византия. Императорът не се съгласява, но последвалият конфликт между него и византийския император Исак II Ангел има значение за объркване и отслабване на Константинопол и победата на въстанието на Асен и Петър, освободило България от византийско робство. — Б.пр. ↑

КРЪВТА

Съществува убеждението, че кръвта във вените [на Меровингите] им дава магическа сила: те са в състояние да накарат растения да растат, докато крачат из полето, разбират песента на птиците и какво си говорят дивите животни, непобедими са в битките, ако не подстригват косата си...

Пипин [първ от Каролингите] бил лишен от магическата сила, наследена с кралската кръв. Ето защо поискал благословията на Църквата..., за да покаже на поданиците си, че кралската власт не се полага по наследство, а се дава от Бога. Така той станал първият монарх, управлявал по Божията милост. За да подчертае още по-добре важността на този акт, той бил помазан два пъти — вторият път заедно със синовете си [Карл Велики] и Карломан, за да обедини новата идея за монархия, благословена свише, с германската концепция за магическа сила, предавана по кръвен път.

Мартин Кичън,
Илюстрирана
история на Германия,
Кеймбридж

ВСТЪПИТЕЛНО ПЕСНОПЕНИЕ

Тибериас, Галилея:
пролетта на 39 г. сл. Хр.

По това време [Ирод Антипа] попаднал под властта на една жена, станала причина за много от неговите нещастия.

Емил Шилер,
История на еврейския народ

В дъното на всички беди, сполетели нашата раса, ще откриете жена.

Гилбърт и Съливан

Както всяка сутрин и тази Ирод Антипа, тетрарх на Галилея и Перея, стоеше с разперени ръце в центъра на една от стаите си в двореца, докато трима слуги го обличаха и приготвяха, за да се яви в приемната за изслушване на молителите. Прикрепиха връзките на златната плочка и тежките ѝ ланци върху гърдите му — знак за държавната власт и неговия сан, и наметнаха върху раменете му официалната червена наметка. Най-сетне тоалетът му бе готов, личният му слуга Атикус, освободен роб, пусна мъжете да си вървят и тръгна след господаря си заедно със стражите, охранявали до този момент вратата на стаята, по дългата покрита тераса пред личните помещения на сановника в просторния палат в град Тибериас^[1].

Този преход, който обикновено извървяваха в пълно мълчание, бе единствената възможност Ирод да остане сам и да помисли на спокойствие, а сега той наистина имаше за какво да мисли. Вече знаеше за неприятностите, които го очакваха в приемната с току-що пристигналият пратеник на император Калигула, който в момента бе в лятната си вила в Байе^[2] — този император, който Антипа не можеше да си позволи да забрави, се бе обявил за богоравен.

От всички беди, сполетели напоследък Антипа, тази щеше да се окаже най-неприятната. И сега, както при предишните кризи, в центъра на събитията се оказваше собственото му семейство. Дали не беше нещо вродено, с горчива ирония си помисли Антипа. Както мнозина бяха забелязали, в историята на династията Ирод не липсваха роднински проблеми. Все едно дали ставаше дума за объркани

бракове, кръвни вражди, кръвопролития или истински кървави бани, семейството на Ирод умееше да пази всичко в своя кръг.

Тази болест в кръвната линия на Ирод датираше още от времето на бащата на Антипа — Ирод Велики. Човек погълнат от своята сексуалност и алчност, той бе успял да разпростре жаждата си за богатства и власт в кръвта на собствените си роднини. От десетте си жени имаше дванайсет деца, много от които ликвидира успешно с решителност и замах, каквито обикновено се полагат на жертвени животни.

Преди години Антипа се намираше твърде далеч от наследяването на баща си, но поради неочаквания недостиг на наследници след неговата смърт преди четирийсет години, Антипа заедно с брат си Архелай и полубрат му Филип от Иерусалим поеха царството. Вече на шейсет Антипа стана наследник и на двамата си починали без време братя. Той бе единственият Ирод, управител на еврейските земи. Сега обаче всичко се бе променило — до голяма степен благодарение на машинациите на амбициозната си съпруга Иродиада.

Антипа знаеше от самото начало, че най-голямото му проклятие е тази негова любов, маниакалната му страст към жената, която всъщност бе негова племенница и която при първата им среща бе съпруга на Ирод Филип от Рим — друг негов полубрат. Оскърблението да откраднеш законната жена на брат си, бе за евреите поданици тук в Галилея рана, допълнително утежняваща факта, че той отхвърли първата си жена — принцеса с царска кръв.

И сякаш за да утежни цялата ситуация, преди десет години, подстрекаван от жена си и дъщеря ѝ Саломея, Антипа нареди да обезглавят духовния водач на простите хора от есеиска общност, чиято единствена вина бе, че нарекъл публично съпругата на тетраха — блудница. И сякаш не беше достатъчно за жадната за власт Иродиада да обезглави човек, за да спаси репутацията си — сега тя отново бе на дъното на пореден конфликт в и без това следеното от всички тяхно семейство.

Преди повече от четирийсет години, когато бащата на Иродиада беше обезглавен по нареждане на Ирод Велики, тя и брат ѝ Агрипа били отведени на бърза ръка от майка им в Рим, където били отгледани заедно с децата на императорското семейство. Агрипа се превърна в

най-разглезения мъж под слънцето. Развратен прахосник, единственото, което бе успял да постигне, бе да развие вкусовете на цар. Точно в това се коренеше поредният проблем на Антипа. Заради приятелството на Агрипа с Калигула — изкачил се неотдавна на императорския трон.

Щом Тиберий почина, Калигула — това порочно момче доскорошен танцор при императора, наследи трона и почти веднага освободи Агрипа от затвора. Не само това, но и го обсипа със земи и титли с щедрост, която много скоро щеше да унищожи цялото богатство на Тиберий от двайсет и седем милиона сестерции. Калигула подари на Агрипа земи, които според Иродиада се полагаха на съпруга ѝ Антипа, включително и свещените земи, където се намираше гробът на Авел, син на Адам и Ева — първото място, където човечеството бе проляло своя кръв.

Хевронският народ винаги е имал проблеми с парадокса на кръвната връзка. Нима техният бог не бе забранил да се пролива кръв — „Не убивай“? Антипа може да беше само приело вярата еврейско момче с майка самарянка, но със забраната или не, тя се бе оказала негова собствена проверка и проклятие. Щеше за пореден път да бъде подложен на изпитание, което като нищо щеше да се окаже проклятие.

Ирод Антипа добре знаеше колко силна може да е отровата в жаждата за власт, дори и тази на собствената му съпруга. Унижена от факта, че брат ѝ е станал цар, докато съпругът ѝ бе все още тетрах, Иродиада не спираше да натяква, докато Антипа не изпрати пратеници на Галилея в Рим с подаръци за алчното момче император с надеждата да го подкупи за съответна отплата. Този подход обаче се бе оказал неудачен и заработи против тях. Пратениците се върнаха от Байе с дълъг списък от дарове, които императорът очакваше да получи от Антипа. Един от предметите в този списък накара сърцето на Антипа да подскочи, защото освен високата цена имаше значение и лично за него.

Това го връщаше назад във времето, когато бяха отишли да празнуват рождения ден на Антипа в крепостта Макайрос^[3], строена от Ирод Велики източно от Мъртво море. Прекрасната дъщеря на Иродиада, Саломея, беше с тях. Все още младо момиче, тя беше танцувала в чест на събитието. Естествено, Иродиада неслучайно бе избрала това място за тържеството, защото в тамошния затвор бе

хвърлен отдавнашния ѝ враг. И така, след възхитителния танц момичето помоли да му бъде изпълнено едно желание.

Години след това отвратителната сцена продължаваше да спохожда сънищата на Антипа. И сега му се повдигаше при спомена. Не стига, че убиха човека по искане на Иродиада, но тя нареди да отсекаат главата му и да я донесат на поднос в залата, където бяха събрани гостите. Слугите я внесоха, подредена като глава на ловен трофей! Ала не беше само отвращението от грозната сцена, за Антипа имаше и нещо друго, което той никога с никого не беше споделял, макар много пъти да си мислеше за това. Ставаше дума за подноса, на който бе сложена главата.

Антипа бе виждал този предмет в младостта си. Това беше реликва, изкопана от развалините на хълма на Храма по време на скъпото му възстановяване, започнато от баща му Ирод Велики. Смяташе се, че е било част от съкровището на цар Соломон, заровено набързо по време на разрушаването му. Баща му често се шегуваше, че, сети ли се за този диск, Антипа неизменно изтръпва, защото се говореше, че именно с него Персей се е отбранявал по време на двубоя си с Медуза, при който тя се е вкаменила.

А сега този ужасен предмет той свързваше завинаги с отрязаната глава на жертвата на жена си — добре помнеше мършавото измъчено лице с изцъклени очи и полепнала по черепа коса, напоена с кръв.

Как ли бе научил за предмета Калигула, питаше се тетрархът.

И защо това момче, обявило се за богоравно, бе решило, че иска да притежава щита?

Рим:

пладне, 24 януари 41 г. сл. Хр.

ДУХ И МАТЕРИЯ

Не парадокс, а доказана от практиката истина е, че в цялата история на човечеството културният напредък се дължи единствено на сблъсъка на противоположностите.

Йохан Якоб Бакхофен^[4]

Разликата в позициите е това, което движи конните надбягвания.

Марк Твен

Ирод Агрипа катереше с труд стръмния хълм — дишаше трудно, сърцето му биеше учестено в гърдите, челото му беше цялото в пот. Помагаше му само преторианският страж. Изтръпваше от ужас, че някой ще ги познае. Извършиха го посред бял ден. Най-много се страхуваше, че някой може да се досети какво е увито в одеялото, което мъкнеха.

Кой да повярва, че едно толкова слабо и елегантно тяло на танцьор, мислеше си Агрипа, възхваляван за това, че е бог, ще бъде тежко като торба с камъни. Близко трийсетте рани с нож в лицето, стомаха и гениталиите на Гай Цезар, съвсем жив до преди двацет минути сред колонадата, трудно можеха да убедят някого, че император Калигула е бил безсмъртен като бог.

Тялото беше още топло, когато го понесоха нагоре по хълма Есквилин към градините Ламиан, но пропитата с кръв тога вече се вкоравяваше на студения януарски въздух. Агрипа си даде сметка, че предвид обстоятелството, че императорът е починал от насилствена смърт, едва ли ще е възможно държавно погребение, молеше се само да успеят да го погребат бързо, преди полуделите тълпи да открият трупа и да предприемат любимото забавление на римляните — поругаване на мъртвия.

Грозното убийство стана пред очите на Агрипа. Бе напуснал залата с Калигула и Клавдий, където бяха гледали Палатинските^[5] игри. Императорът спря, за да погледа репетицията на група момчета, които щяха да представят танца си с епизоди от Троянската война след неговото завръщане след обяда. В този миг го нападнаха.

Многочислената групата, сред която Агрипа с изненада забеляза и лично подбраните от Калигула охранители от германски и тракийски племена, се спусна върху императора с ножове и копия, крещейки обидни и неприлични думи, мушкаха, където им попадне, докато тялото спря да дава признаци на живот. Клавдий, който бързо се беше скрил зад една от завесите на хермеума, бе открит и изтикан навън на безопасно разстояние от един от преторианците.

В бъркотията няколко мъже се отделиха, за да открият жената и сина на Калигула, а онези от сенаторите, които участваха в заговора, побързаха да свикат извънредно заседание на Римския сенат, за да подложат на гласуване идеята си за връщане на републиката. Събитията се развиха с такава бързина, че и до този момент, докато тътреше крака нагоре по хълма, главата на Агрипа още се въртеше. Най-сетне стигнаха залесената част на хълма, където можеха да спрат под прикритието на зеленината и да скрият товара си. Стражът се залови да копае, а Агрипа приседна на един камък и обърса потта от челото си.

Чиста случайност беше, че Агрипа бе в Рим точно в този ден.

Преди две години Калигула прогони в Лунгдунум, Южна Галия, Ирод Антипа и съпругата му, сестрата на Агрипа, Иродиада, заради множеството им претенции за привилегии. Сега чичо му Антипа бе вече мъртъв, Иродиада — също, и се оказа, че Агрипа държи в ръцете си територии, чийто размер приближаваше този на владенията на дядо му Ирод Велики. Заедно със земите обаче той наследи и всичките неприятности. Не на последно място сред тях бяха конфликтите между римските му покровители и неговите поданици — дълбоко религиозните евреи.

Последната му тревога, предизвикала и посещението му в Рим през последната седмица, бе решението на императора „да даде урок на евреите“ за неприятностите, които причиняват на своите господари. Калигула бе решил да постави своя гигантска статуя като богоравния Гай наскре Храма в Иерусалим.

Говореше се, че статуята вече пътува с кораб към пристанището Йопа. Агрипа бе убеден, че в момента, в който фигурата стъпи на еврейска земя, населението ще се вдигне на яростни протести, ето защо побърза да замине за Рим с надеждата, че ще успее да промени нещо, преди събитията да станат необратими.

Нима Агрипа не беше израснал край Клавдий, чичото на Калигула, в самото сърце на императорското семейство? Беше останал достатъчно близо до Калигула през всичките тези години, за да прибере богат урожай от златни ланци и бижута, да не говорим за цяло царство. Следователно той имаше основание да се помъчи заедно с Клавдий да убеди младия император да спре плана си. При пристигането си в Рим Агрипа завари един напълно променен човек.

Още първата нощ, тъкмо бе потънал в дълбок сън, когато някъде след полунощ войниците от охраната го разбудиха. Накараха го да се облече и с бързи стъпки го отведоха в залата за приеми на двореца. Там вече се беше събрала група от известни сенатори и служители на държавата, там беше и чичото на императора, Клавдий, докарани от домовете им посред нощ.

Всички трепереха от страх, докато войниците палеха лампите около сцената на преден план. Клавдий понечи да каже нещо, но беше прекъснат от звука на фанфари, флейти и цимбали и миг след това на сцената, облечен като Венера с къса копринена тога и дълга руса перука, се появи императорът. Запя някаква своя чудесна композиция, на чиято мелодия изтанцува един танц и изчезна!

— Така е от смъртта на сестра му Друзила — сподели Клавдий с Агрипа, докато напускаха залата. — Спи не повече от три часа на ден, обикаля двореца и вие срещу небето, канейки богинята на луната в леглото си, за да заеме мястото на сестра му в прегръдките му. Спомняш си, че Друзила почина на десети юни преди три години. Беше неутешим и дни и нощи наред спеше до трупа ѝ. Не можехме да го откъснем от там. Сетне започна да препуска с колесница из полетата на Кампания, качи се на кораб в Сиракуза и изчезна в продължение на цял месец. Не се бръснеше, не се подстригваше, а когато се появи отново, изглеждаше и се държеше като безумец. Всичко тръгна надолу оттогава.

— Дълбока скръб — въздъхна Агрипа. — Може ли да си представиш нещо по-лошо?

— О, да — отвърна Клавдий. — По време на официалния траур след смъртта на Друзила той извърши тежки прегрешения — смя се, къпа се, след това вечеря със семейството, нареди клетвите към държавата да се дават пред нея като богиня. Обвини другите си две сестри в държавна измяна и ги прогони на островите Понтий, продаде цялото им имущество, бижута и роби и прибра парите. С тях построи конюшня от слонова кост и скъпоценни камъни за своя кон Инцитатус. Често организираше пищни пирове, където присъстваше като почетен гост и конят, пред него поставяха купа с позлатен овес. Заграбваше и присвояваше собствеността на хората под някакъв незначителен претекст, отвори публичен дом в западното крило на императорския дворец. Лично съм го виждал да се търкаля в купчина златни монети.

Преди година организира военен поход през Галия и Германия с намерението да завладее Британия. След дълга и тежка зима легионите стигнаха Канала. Единственото, което оставало на Гай, било да накара войниците да съберат хиляди мидени черупки, след което тръгнали обратно за Рим!

— Калигула планира такъв поход от смъртта на Тиберий, от първите дни на своето управление — възкликна Агрипа. — Защо трябваше да се раздели с мечтата си по този абсурден начин? Дали не губи разсъдък?

— По-скоро е обречен на гибел — сериозно отвърна Клавдий. — Напоследък поличбите са много лоши. През март гръмотевица удари капитолията в Капуа, по време на жертвоприношения кръвта на фламингото, което Гай принасяше в жертва, блисна в лицето му. Миналия август Сула, астрологът, направи хороскоп за рождения му ден и го предупреди, че трябва да се приготви за своята смърт. Мнестер^[6] танцува в трагедия, представена в същата вечер, когато бе убит Филип Македонски, бащата на Александър.

— Едва ли вярваш, че такива неща са показателни — усъмни се Агрипа, но в същото време си даде сметка, че открай време влиянието на всевъзможни суеверия и вярата в поличби имат силно въздействие върху императорското семейство и останалите римляни. Защо тогава пазеха в златен обков древните книги на Сибилините предсказания?

— Има ли някакво значение в какво вярвам аз? — отговори Клавдий на въпроса с въпрос. — Не разбираш ли, че след всичко, което знаем, ако сега племенникът ми умре, може да се окаже, че аз трябва да осъществя похода към Британия?

ПИСМА ОТ АПОСТОЛИТЕ

*Сирийска Антиохия:
Пасха, 42 г. сл. Хр.*

До Мариам Марко,
Иерусалим, Римска Юдея
От Иоан Марко,
Сирийска Антиохия
Многоуважавана и любима майко,

Откъде да започна? Толкова много неща се случиха през последната година с нашата църква тук в Антиохия, че не знам за кое да пиша по-напред. Направо не мога да повярвам, че тази година на Пасха се навършват десет години от смъртта на Учителя. Колкото и млад да бях тогава, добре си спомням Учителя при множеството му посещения в дома ни. Особено жив е споменът за последната вечеря с неговите ученици у дома.

Бях толкова горд, че на мен се падна честта да изтичам до извора със стомната за вода, та когато учениците му пристигнат, да ме познаят и да ме последват, и така да научат къде ще се проведе срещата им с него. Но тъкмо този спомен ме накара да седна да ти пиша днес.

Чичо Варнава, който както обикновено, поръча да ти изпратя най-сърдечните му братски поздравии, ми каза, че когато това лято навърша двайсет и една, ще съм напълно готов да проповядвам казаното от Учителя, че гръцкият и латинският ми са достатъчно добри, за да го придружавам при първата ми официална мисия сред неевреите. Това, естествено, е чудесна новина и знам колко много се гордееш ти за моя напредък. Чудесно ще е да имаме втора църква извън Иерусалим. Има обаче едно нещо, което вгорчава всичко, и за него ще те помоля за съвет. Моля те да не го споделяш с никого, дори и с най-близките си като Симон Петър например. Много скоро ще разбереш защо те моля за това.

Тук в Антиохия пристигна един човек и изрази пред чичо Варнава желание да работи за нашата вяра. Евреин е от Вениаминовото коляно, израснал на север в Киликия. Като млад се обучавал при равина Гамалиил в Храма в Иерусалим, така че мисля си, че може и да го познаваш. Казва се Савел от Тарс. Та той, майко, е проблемът.

Бързам от самото начало да отбележа, че този човек има много качества. Изключително образован, той познава добре Тора^[7], Мишна^[8], говори класически иврит, свободно бораи с латински, гръцки, пунически и стандартен арамейски. Произхожда от богато и уважавано

семејство на производители на текстил, което държи основната концесия за снабдяване на римските легиони с онова кораво платно — сплъстена козя вълна, което се използва за изработване като започнеш от палатки, та стигнеш до сандали и обувки. Ето защо те са получили и постоянно римско гражданство. Всичко това, естествено, е в плюс за Савел и обяснява до известна степен защо чичо Варнава толкова много го хареса.

Оттам започва и първият ни конфликт, майко. Според мен на Савел от Тарс трябва да се гледа като на човек свикнал с привилегиите от самото си раждане — богат образован, свикнал да пътува — с две думи римски гражданин. На какво се противопоставяше най-много Учителя — на това да бъдеш различен от царството. Може да се изрази и по-кратко: да си от привилегированите. А за да съм по-ясен, трябва да ти разкажа за някои подробности, предхождащи приемането на нашия ред от Савел. Нарочно не казвам „на нашата вяра“, защото той си има негови собствени предварителни убеждения и вярвания. Уверявам те, че всичко, което ще ти пиша по-нататък, съм го чул от собствените му уста.

Докато се образовал при Гамалиил в Иерусалим, Савел за първи път се запознал с много от действащите секти в религията ни: зилоти, есеи, сикарии^[9], а те всички проповядват освобождаване от Рим. Бил е под тяхно влияние подобно на Кръстителя, братовчед на нашия Учител, който, както знаеш, се „върна към природата“, ходел е облечен в дрипи и кожи, хранел се е с корени, диви плодове и мед. На времето всички те се отнасяли с огромно пренебрежение към нашия Учител и последователите му.

Като изтъкнат жител на космополитния град Киликия, Савел изпитвал искрено отвращение към примитивните селяни. Макар и евреин, той се ползвал с най-висшите права и почести на земята: гражданин на Римската империя — единствен документ за право да живееш в цивилизования свят. Гледал на юдеите като на обикновени войнстващи размирници. Истеричните им

претенции за освобождаване от римското управление — и религиозни, и политически, го вбесявали. Бил убеден, че трябва да бъдат спрени.

Поискал дори разрешение от своя ментор Гамалиил да ги преследва и да ги закара до някой храм, където да бъдат съдени според римските закони като еретици и да бъдат убити с камъни. Гамалиил мъдро го посъветвал да не се занимава с това, защото противоречи на еврейския закон, възприет от народа още от времето на дядото на учителя — великия Хилел. Ядосан, Савел се отказал от понататъшното си обучение и отправил молбата си този път към назначения от римляните първосвещеник Каиафа, който с радост приел нов доброволец, който да изпълнява поръчки в подкрепа на римското управление и да се справя с размирните бунтовници. Скоро се оказало, че Савел е чудесният кандидат за тази доста кървава задача.

Ти, майко, едва ли ще повярваш, че Савел от Тарс беше в тълпата, която призоваваше да се пролее кръв пред двореца на Пилат в нощта на процеса срещу Учителя! Скоро след това Савел отново беше в тълпата, която преби с камъни до смърт нашия приятел Стефан. Твърди, че не е хвърлил нито един камък, а само помагал на другите да се целят по-добре. Този човек е напълно безскрупулен и това негово приемане на нашите убеждения ми се струва напълно неправдоподобно.

Въпреки множеството си дарби Савел от Тарс има сериозно заболяване. Страда от болестта на цезарите, наричана от гърците „епилепсия“. Видях го с очите си и да ти кажа — гледката не е много приятна. Както си говори, а речта му се лее, изведнъж го виждаш проснат на земята с пияна на устата, обърнати очи, от гърлото му се носи хъркане, сякаш в него са се вселили демони. Той дори пътува със своя лекар.

Решението му да се присъедини към нас и да стане последовател на Учителя, което за мен е напълно необяснимо и подозрително, е взето след такъв припадък. Савел твърди, че след смъртта на Стефан бил изпратен от

свещеника Каиафа на мисия в Дамаск, за да следи някои наши привърженици. Пред вратите на града получил поредния пристъп. Паднал на земята и пред очите му блеснала силна светлина. Тогава чул и гласа на Учителя, който го попитал защо го преследва.

Някои от нашите кохорти го открили на пътя и го занесли в град Дамаск и се погрижили за него. След няколко дни му помогнали и да възвърне зрението си. Когато се съвзел, се оттеглил сред природата и останал там няколко години. Какво е правил там, отказва да коментира.

В резултат обаче се убедил, че е получил личен призив от Учителя и така бил осенен. Заминал за Иерусалим, където се срещнал с брата на Учителя, Иаков, и Симон Петър, за да им съобщи намерението си да оглави наша църква единствено въз основа на твърде съмнителното си видение. Доколкото разбрах, те го отхвърлили и той се обърна към чичо Варнава като към независим предводител на северната църква.

Искам да кажа, майко, че на такъв план е способен единствено майстор манипулатор като Савел от Тарс. Какъв по-добър начин да се наместиш в лоното на тази общност, която съвсем доскоро си нападал? Да се яви пред портите на Дамаск като истински троянски кон и да победи като червей — отвътре! Как е възможно чичо ми да загуби ума си от такъв шарлатанин, и то при толкова прозрачен план?

Ако беше само това, нямаше да ти пиша това писмо. Има и още нещо, което според мен е по-страшно и не предвещава нищо добро.

Сигурно ще си спомниш, че преди осем или девет години, скоро след смъртта на Учителя, Мириам от Магдала дойде при нас от името на Иосиф от Ариматея и помоли всеки от нас да разкаже какво си спомня от събитията, случили се през последната седмица от живота на Учителя. Макар да бях дете тогава, тя поиска това дори от мен.

Миналата година получих писмо от Мириам, писано малко преди тя да напусне Ефес, за да отиде при брат си и сестра си в мисията, която те започнаха в Галия. Тя ми пише, че е запечатала тези сведения на очевидци в глинени делви и ги изпратила по Иаков Заведеев на Иосиф от Ариматея в Британия. Първоначално не разбрах много от писмото ѝ. Едва когато Савел от Тарс сподели, че знае за тези документи и започна да ме разпитва за тях, взех да схващам.

Мириам най-сетне получила вест от Иосиф, че тези сведения на очевидци, заедно с личните му спомени, му помогнали да види цялата картина по-добре, отколкото това беше възможно веднага след смъртта на Учителя. Макар Иосиф да не беше споделил с Мириам подробности, докато не пристигне в келтските земи, тя успя да ми съобщи какво ѝ е казал: излиза, че с моята роля като водоносец при тази последна вечеря по Пасха може да съм чул, видял и дори сторил няколко неща, които биха могли да допринесат картината да стане по-ясна. Тайната обаче, която самият аз не разбирах до писмото на Мириам, включва и поръченията на Учителя към мен в онази съдбовна вечер преди точно десет години, както и истинското им значение.

Тогава ми поръча да отида до Змийския водоем с голяма глинена стомна, да мина през Есейската порта и да отведа учениците до нашата къща на хълма Сион. Знаеха, че трябва да последват носач на вода, но това, което тогава нямаше как да знам, но Мириам ми посочи, е, че има и съзвездие Водолей, символ на предстоящата епоха. „Защото аз съм алфата и омегата — първият и последният“, учеше ни Учителя. Дали е искал да каже, че е връзката между началото и края на настоящия еон?

Този въпрос ме върна отново към Савел от Тарс, майко? Живял съм край този човек в продължение на около година, но той си остана за мен загадка. Сега вече някои неща започнаха да ми се изясняват: промени името си от Савел на Павел. Според някои той просто копира

необикновеното желание на Учителя да дава прозвища на учениците си. Мисля, че разкрих истината — не става дума за страстта на Учителя да търси скрито значение в числата: гематрия.^[10]

Убеден съм, че тази промяна носи символично значение.

Сборът от числовото значение на буквите от ивритската азбука, които съставляват името „Савел“, е равен на числовото изражение на буквата tzaddi — деветдесет — тази буква представлява също така и астрологическия знак Водолей. Но според ивритската нумерология „Павел“ има стойността на сто и десет, qorh-yod, което означава Риби и Дева, новата епоха, в която току-що навлязохме.

Според гръцката нумерология стойността на буквите на Савел се равнява на деветстотин и едно — Iakkhos-Vaschus или Дионис — водоносецът, който възвестява настъпването не на своята епоха, а на тази след нея, докато Павел — седем хиляди осемстотин осемдесет и едно, символизира София или Дева, от една страна, и Офис — морското чудовище, или риба, от друга.

Ето защо, майко, според мен с промяната на името от Савел на Павел, той иска, подобно на Учителя, да се провъзгласи за въплъщение на настъпващата епоха.

До Мириам от Магдала в Масилия,
Римска Галия
От Мариам Марко в Иерусалим,
Римска Юдея
Прескъпа ми Мириам,

Искам преди всичко да се извиня за разхвърляното си писание и обърканите си мисли. Макар че от пристанище Йопа всяка седмица тръгва кораб за Масилия, предполагам, че не възнамеряваш да останеш дълго в Галия и скоро ще потеглиш на север, за да се присъединиш към останалата

част от семейството си в Пиренеите, ето защо бързам да ти изпратя това писмо.

Прилагам и писмото, което току-що получих от сина си. Ще прочетеш, че той ме моли да не споделям с никого това, което пише, но съм страшно разтревожена и объркана.

Има неща, които, боя се, трябваше да споделя с теб отдавна, като с апостол или като с вестител. Признавам обаче, че не придавах голямо значение на тези неща до момента, в който писмото на Иоан не върна в съзнанието ми множеството спомени и събития, случили се в онази последна седмица от живота на Учителя. И най-вече в онази нощ.

Както сигурно вече знаеш от написаното от останалите, но се потвърждава и от писмото на Иоан, последната вечеря във връзка с Пасха, на която присъства и Учителя, се проведе в моя дом тук, в горната част на града. Но освен мен, може би никой не знае за старателната подготовка, която направи Учителя за нея. Ясно даде да се разбере, че държи да бъде сервирано в горната стая. Разясненията му бяха така многословни, че бях изненадана. Той многократно повтори, че държи всичко, което е казал във връзка с подготовката, да бъде изпълнено точно както е посочил. Добави също, че веднага след вечерята, в пълна тайна, ще се оттегли в пещерата в градината на Иосиф в Гетсиман, за да осъществи посвещаване. Сега вече това има значение за мен.

Пак по настояване на Учителя се разбрахме Рода и останалите слуги да подготвят храната и стаята, но да останат отвън пред вратата. Само синът ми Иоан и аз щяхме да присъстваме, за да подаваме блюдата и да вдигаме празните. Ето защо имах късмета да стана свидетел и да чуя онова, което се каза по време на тази забележителна вечеря. Описах го скоро след това като една история, но едва сега виждам събитията в нова светлина. И макар, Мириам, ти да не присъства на тази вечеря и това, което ще опиша, да те изненада, докато препрочиташ

записките си, си дадох сметка, че в центъра на много от събитията, които се случиха тогава, всъщност си била ти.

Естествено, питала съм се защо ти не беше поканена на тази вечеря, за която Учителя очевидно е знаел, че ще е последна с неговите ученици, сигурна бях, че има някакво обяснение. За всички беше ясно, че ти си избраният от него ученик — „алфата и омегата“, както често те наричаше той. Освен това след смъртта му ти беше първата, която научи, че се е въздигнал до лоното Божие. Важното е, че според мен, Мириам, ти си била посветена в тайнството много преди вечерята!

Не се съмнявам, че си получила много описания на тези събития от останалите присъстващи. Но няма да се изненадам, ако написаното от тях е обагрено от собствената им гледна точка и по този начин се губи същественото. Възможно е Учителя да е организирал и подредил събитията във въпросната вечер така, че да бъдат нещо като проверка за останалите ученици, както отбеляза веднъж синът ми, „за да се види кой от тях ще се окаже жито и кой плява“ и кой заслужава да получи трансформацията, която Учителя винаги предлагаше след подобни проверки. Написах тогава тази история като страничен наблюдател и те моля да бъдеш неин съдник.

ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ

Няколко дни преди Пасха, по причини, известни само нему, Учителя съобщил на учениците си, че трябва да дойдат в града и как ще намерят мястото, където ще се състои вечерята — трябвало да чакат до Змийския водоем недалеч от Есейската порта в южната част на града. Там щял да ги чака човек със стомна, който ще ги заведе един по един до определеното място. Така Учителя се подсигурявал, че на вечерята ще присъстват само определените дванайсет, а той ще бъде тринайсети.

Съществуваха известни възражения относно тайнствеността на този необичаен подход за планиране на ритуална вечеря, чиито

правила са постановени от Бог, предадени на Моисей, а оттам и на поколенията в продължение на хиляда години. Как можеха например да са сигурни, че храната ще бъде приготвена съгласно предписанията на Тора, със съответните изисквания за чистота и техника на готвене? Според Мишна например маята трябваше да бъде търсена на светлината на свещ и след това изхвърлена, кой щял да го провери? Още тогава Учителя отхвърли съмненията им, като ги увери, че всичко вече било уредено.

За всички беше изненада фактът, че носачът на вода се оказа десетгодишният Иоан, син на Мариам Марко, която заедно с брат си Варнава от Кипър бяха сред най-богатите покровители на Учителя. Нейният разкошен като палат дом на западния склон на хълма Сион от години бе нещо като втори дом за Симон Петър и той отсядаше там всеки път, когато пристигаше от Галилея, както и мястото, където Учителя често разговаряше с учениците си до ранна утрин край огъня, черпени обилно от прислугата в дома.

Тази вечер обаче всички бяха изненадани. След като всеки от учениците бе посрещнат на входа от Рода, икономката на Мариам Марко, го поемаше друг слуга, който го водеше не в познатата им трапезария, а в стая на горния етаж под самия покрив на сградата. Мебелирана беше луксозно с мебели, които никой не бе виждал до този момент — ниски мраморни маси с вградени цветни камъни, които просветваха на жълтата светлина от окачените по стените персийски лампи. Подът бе застлан с дебели йонийски килими и цветни гоблени — тъкани някъде в Африка. Високи самовари с чай и делви с кипящо вино бяха разпръснати из цялата стая.

Мнозина от гостите имаха успешна търговия и събираха ценни предмети като Матей, или бяха преуспяващи собственици на рибарски кораби като Симон и Андрей и братята Заведееви, но разкошът, който се разкри пред очите им, бе направо екстравагантен, достоен за римски дом. Бяха смутени и в началото стояха прави — не смееха да седнат, нито да посегнат към храната и напитките, поне докато не дойде Учителя.

Когато пристъпи в стаята, той изглеждаше угрижен и им даде знак с ръка да се настаняват. Остана прав и крачи известно време напред-назад пред вратата, сякаш чакаше още някой да дойде. Слуги внесоха кърпи и купи с вода и се оттеглиха, като затвориха вратата

след себе си. Учителя постави безмълвно кърпа и купа на една от масите. Свали дрехите си и уви около кръста си кърпата, сетне приклепна пред Иуда и започна да мие краката му. Останалите се стъписаха, смутени. Още повече се смутиха, когато разбраха, че ще повтори процедурата с всеки от тях. Така и стана, след като изплакнеше краката на някой от учениците си, той ги подсушаваше старателно, а те се чудеха какво става. Когато стигна до Симон Петър, онзи скочи и възкликна:

— Не! Никога! Няма да позволя да миеш краката ми. Не и моите!

— Тогава излиза, че нищо не ни свързва — тихо рече Учителя. Не се усмихваше. — Ако всички вие ме имате за свой Учител, би трябвало да последвате примера ми. Надявам се, че ще го правите, когато вече няма да ме има с вас, за да ви показвам какво е любов. Само един самодоволен слуга, Петре, не иска да научи нищо ново и се мисли за по-голям от този, който го изпраща. Когато ме няма, надявам се следовниците ми да бъдат разпознавани по това, че служат един на друг и обичат човечеството.

— В такъв случай измий и мен, Учителю — възторжено рече Петър и побърза да седне на мястото си. — И не само краката, но и ръцете, и главата...

— Само онова, което не е чисто — разсмя се Учителя. Сетне извърна лице към Иуда, изгледа го многозначително и додаде: — Повечето от онова, което виждам тук, е чисто, но не всичко.

Тези негови думи по-късно бяха интерпретирани като изречени за „мръсните“ пари, които Иуда бе приел в замяна на предателството.

Привършил, Учителя облече отново ленената си дреха и се отпусна на канапето между Симон Петър и младия Иоан Заведеев, когото с нежност наричаше *parthenos* — девойче, заради детинското му, често пъти наивно, невъздържано поведение. По време на вечерята Учителя говори енергично, не сложи почти нищо в уста, с изключение на няколко глътки от ритуалното вино и няколко хапки от традиционната за тази вечер храна.

Що се отнася за онова, което говори — сякаш се интересуваше най-вече от това да рецитира текстове, както повелява древната традиция, от историята на Пасха и на излизането на нашия народ от Египет. Но въпреки искрения интерес на Учителя към законите, ръководещи работата на равина, на присъстващите им се стори, че той

обръща необичайно внимание на храната и напитките, свързани с ритуалните ястия, и по-специално на онова, което се забранява от Бог и най-вече маята. Ето какво разказа Учителя:

МАЯТА

Човек изпълнява задълженията си за Пасха със:
ечемик, жито, лимец, ръж и овес.

Песахим 2, Мишна 5

В древни времена двата свети дни на Песах^[11] били отделни събития за разлика от днес. Тържеството с безквасния хляб датира от времето на Аврам и Ной и едва по-късно станал част от ритуала на Пасха, с което се отбелязва спасението на нашия народ от египетско робство.

Първото пасхално ястие било изядено набързо, докато народът ни се готвел за бягството. На горните и долните прагове на входните врати на домовете им с агнешка кръв бил нарисуван знак, та когато Господ мине над къщите, за да избие първородните синове на египтяните, да не порази с гнева си сънародниците ни. Забранено било също така преди напускането на Египет да се използва мая. Законът постановява да се придържаме към пет култури: ечемик, жито, лимец, ръж и овес. Брашното на всяка от тях, когато влезе в съприкосновение с вода, скоро се превръща в мая. Господ предал на народа израилюев чрез Моисей и Арон „да не яде мая, да не докосва мая, да не се обогатява чрез мая, нито да държи мая в къщите си седем дни, считано от четиринайсетия ден на месец Нисан до нощта на двацет и първия, когато напуснали Египет. Тези, които не се подчинят, ще бъдат изгонени от Израилевото царство завинаги.“

Защо тази странна заповед била толкова важна? И след като пиршеството с безквасен хляб е по-старо и от напускането на Египет от Моисей, какво означава ритуалът с издирването на мая, който е по-стар и от признаването на истинския Бог от еврейския народ?

Броят на културите, които определяме като петте на маята, е важен за гърците, които го наричат още *quintessence* — петте същности, най-високото ниво на реалността, към което се стремят

всички. Звездата с пет върха с петостен или пентагон в центъра е символ и на Питагор, и на цар Соломон. Знак е на мъдростта, виждаме го и в сърцевината на ябълката — творение на природата, което крие в сърцевината си този символ. А в този символ, който е и Соломоновият печат, се намира тайната на вечния огън.

Процесът на втасване на маята всъщност издига нещата на по-високо ниво и ги преобразува. Виждаме го по време на първата Пасха — Господ забранява земната мая на евреите в името на трансформацията за постигане на по-високо ниво и по този начин ни дава възможност да се приближим до небесния хляб, който Питагор нарича Вечната мая — храната, която ни е известна още и като манна — мъдрост, sapientia — Словото Господне. Свързва се също така и с тайнствен невидим елемент — етер, за който древните вярвали, че свързва вселената в едно: оста.

Мириам, мога да ти кажа, че когато Учителя завърши своята история, никой от присъстващите не смееше да мръдне, нито да продума. Учителя огледа поред всички и в пълната тишина зададе съвсем неочакван въпрос:

— Някой от вас знае ли истинската самоличност на Суламита? Имам предвид необикновено красивата загадъчна любима на цар Соломон, за която се говори в „Песен на песните“. Суламита идва от Салемита, защото тя е била от град Салем — едно от предишните имена на град Иерусалим. Когато Соломон поискал от Господ да се ожени за нея, тя може би е била по-стара и от самия град. Коя всъщност е била тя?

Настъпи неловко мълчание, което Симон Петър пръв дръзна да наруши.

— Учителю — обади се той, — вече близо хиляда години от времето на Соломон равини и свещеници спорят относно това каква точно е била тази жена — царица, официална наложница на царя или най-обикновена работничка в лозята? Никой от тези мъдри мъже не е успял да установи. Как бихме могли ние в тази стая сега, след като и не сме достатъчно образовани по темите на Тора, да се справим по-добре?

Произнесен по неговия спокоен и тих начин, отговорът на Учителя засегна дълбоко Петър.

— Мириам от Магдала щеше да знае отговора. Проблемът е сложен, но може би си спомняте, че в нощта, преди да започне строежът на Храма, Господ се явил на Соломон и му казал да си поиска нещо, каквото и да е. Младият цар отговорил, че единственото му желание е ръката на Суламита.

— Ще ми простиш, Учителю — обади се Иоан Заведеев, — но мисля, че грешиш. Известно е, че първата съпруга на Соломон е дъщеря на фараона. А и в онази нощ той поискал единствено *мъдрост*.

— Точно така — усмихна се Учителя. — И макар Соломон да е имал много жени, онази, която му останала на сърцето, както правилно отбеляза ти, била загадъчната красавица, с която се свързал в „Песен на песните“. С каква по-подходяща невеста би искал да се свърже един цар освен с Мъдростта? В „Песен на песните“ тя сама казва, че нейният символ е петолъчната звезда, която по-късно Соломон приема за свой печат: „Положи ме кат печат на сърцето си, като пръстен на ръката си, защото любовта е сила като смърт... тя е пламък много силен.“^[12] Това е тайният пламък на вечната мая — продължи Учителя. — За гърците Зорницата е Артемида или Атина — двете деви, известни със своята мъдрост. Докато Вечерницата е Афродита — богинята на любовта. Знам, че тези две звезди са всъщност една и съща, това означава, че в предишни времена човечеството е познавало най-висшето тайнство: знанието, че мъдростта и любовта са едно, познание, което ни позволява да преодолеем дори смъртта.

Присъстващите в стаята мълчаха и Учителя разроши небрежно косата на младия и много смутен Иоан Заведеев, който беше се наклонил към него. Даде знак на сина ми да му налее още малко вино.

— Прости ми, Учителю — обади се Филип от Ветсаида, — но думите ти се отнасят за минали, настоящи и бъдещи събития и аз не успявам да разбера всичко, което казваш. Но когато говориш за любов, ти със сигурност имаш предвид нашата обич към божественото, което, ако е добре разбрано и подхранвано, ще ни даде възможност да преодолеем дори смъртта. Но не може да не признаеш, че „Песен на песните“ както и исторически съществувалият цар подсказват доста по-различна — почти чувствена, дори плътска картина на любовта —

представяне, което едва ли съвпада с картината на царството, която ти сам предсказа.

— Точно така, Филипе — отвърна Учителя. — Точно там е скрита и тайната.

*Остров Мона, Британия:
есента на 44 г. сл. Хр.*

До Мириам от Магдала
в Лугдунум, Галия
От Иосиф от Ариматея
на остров Мона, морето Ейре, Британия
Скъпа Мириам,

Както си разбрала, след дълго пътуване твоята пратка най-сетне стигна до мен. Поради „победата“ на император Клавдий над Южна Британия през последната година се наложи да сменя мястото на нашата дейност на север в друидска крепост, където получаваме сериозна подкрепа. Физическото ми оцеляване не беше застрашено — римляните почти не проляха кръв, нямаше битки и убийства, постояха месец-два, след което си заминаха, като оставиха тук няколко легиона, които да започнат строежи — но въпреки това се страхувам за предметите, които пазя и както знаеш, много ценя. Което, естествено, води до темата на твоето писмо.

Що се отнася до предложението ти — колкото и да мечтая да те видя, не мисля, че е подходящо точно сега да изминеш дългия път от Галия до тук. Ще ти обясня всичко по-нататък, но преди това искам да изразя благодарността си за информацията, която проучвам подробно.

Все по-често, с оредяването на редиците ни поради действията на римляните и техните слуги — грозното убийство на Иаков Заведеев миналата пролет от Ирод Агрипа, после хвърлянето в затвора на Симон Петър, последвано от самоналоженото му изгнание на север —

разбирам колко е важно да съставяме по-пълна картина на онова, което Учителя се опитваше да ни внуши през онази важна последна седмица от неговия живот.

Освен това помниш колко често ни предупреждаваше за лъжепророците — очевидно Исус е предвидил, че хора като Савел от Тарс, за когото пише Йоан Марко в писмото си, ще се появят след неговата смърт и ще поискат да променят същността на посланието му. Ето защо се опитах да събера този нов разказ за последната вечеря на Учителя с нас, неговите ученици, с информацията, която имахме преди това. Напълно съм съгласен, че сега вече разполагаме с една по-ясна картина за неговото послание.

На първо място Учителя се представи като божествен слуга, чиято най-важна задача е ритуално да прочисти Храма и всички, които ще влязат в него. Смирение. Сетне сравнението на неговото тяло и неговата кръв с хляба и виното — подобно на жеста с Исак, той предлага себе си като материя и дух наместо друго обичайно за случая приношение. Саможертва.

Да не беше се случил толкова скоро онзи арест в моята градина, той щеше да успее да завърши посвещаването на младия Йоан Заведеев, каквито бяха намеренията му. (Сега вече разбирам защо Йоан се отдръпна така от теб в последно време, ти си единствена сред учениците, получила пълно посвещение непосредствено от ръката на Учителя.)

Не се съмнявам, че и ти като мен си се досетила, съдейки по писмото на Мариам Марко, че щом Учителя е положил толкова усилия за подготовката на вечерята, то положително е предвидил и останалите събития от онази седмица. Поставянето на толкова важно място изборът на стаята на горния етаж е имало за цел да прикрие значението, което той лично е влагал в някои предмети като бокала, от който отпиваше например, за който знам, че Мариам след това ти е предала по негова молба.

Започвам да си мисля, че е планирал всеки от нас да вземе някой от предметите, които е докосвал в тези

последни часове от времето му тук, на земята, за да ги пазим до неговото ново появяване. Такъв е случаят и с дрехата, която носеше, прибрана от Никодим, след като измихме тялото му. Или пък върха на копие, с което бе промушено тялото му от римския центурион, който успях да уредя да бъде свален, прибрах и пазя до този момент. Вярвам, че тези предмети притежават свещена сила и е възможно да са по-стари, отколкото предполагахме.

Твърде малко от тях ми бяха поверени от останалите, както добре знаеш, защото Британия е една от най-отдалечените точки, доскоро свободна от римляните. Това е единствената причина да се боя да изминеш целия този път с бокала. Мисля си, че настъпи момент да споделя с теб важна информация, за да ти е известна в случай, че нещо се случи с мен.

Може би ще си спомниш, че малко преди смъртта на Учителя преди дванайсет години се завърнах от едно пътуване. Бях помолен от членовете на синедриона да отида в Капри, за да връча на император Тиберий петиция с молба да позволи на прокудените евреи да влязат в Рим. Това, което най-вероятно не знаеш, е, че в това пътуване ме придружаваше мъжът, който съвсем наскоро нахлу в Британия — Клавдий.

Нещо повече, новоизлюпеният ни император вероятно е наясно, че тази моя среща с чичо му Тиберий не беше и последна. Истина е, че бях при него на островите Пакси само седмица преди да почине. И ако Клавдий е научил каква беше целта на посещението ни тогава, най-вероятно той е имал не една причина да осъществи тежкия поход до Британия. Оставил е тук три легиона, ангажирани със строителство на пътища и селища, за да подготвят по-добре окупацията на Британия, която той вероятно възнамерява да осъществи. Използват местна работна ръка, за да издигнат храм в Камулодун^[13].

Възможно е да не е открил онова, което търси, но повече от ясно е, че Клавдий възнамерява да разшири следващото си посещение.

Рим:
пролетта на 56 г. сл. Хр.

ОПОЖАРЯВАНЕ

Още приживе моят огън ще погълне земята.

Нерон

Робите развързваха една по една панделките за къдрене и дългите масури руса коса се спускаха като водопад върху голите рамене на император Нерон. Той седеше срещу високото огледало и внимателно изследваше отражението си с хладния поглед на сините си очи.

Истина беше, че все повече заприличва на Феб Аполон, както твърдяха всички. Чертите на лицето му бяха така остро изсечени, че го правеха почти красиво. Сложи малко руж на устните си, за да изглеждат по-плътни. Поредно доказателство, че от дете го привличаха както жените така и мъжете.

Разтърси енергично глава, за да намести дългите почти до кръста къдрици и се изправи. Искаше да се наслади на забележително красивото си тяло — стегнати мускули, поддържани при участията му в състезанията по борба по време на Олимпийските игри в Гърция, където спечели няколко медала за първо място. А да, не биваше да забравя. Наведе се и написа бележка: *Провинция Олимпия да получи свобода*.

Нямаше още двајсет, а бе начело на най-великата империя в световната история... и със сигурност единственият с ангелски глас и тяло на бог. Всичко това му падна сякаш от небето само защото Агрипина, неговата майка, бе достатъчно умна, за да се омъжи за чичо му Клавдий, починал от очевидно отровни гъби. Много скоро след това Нерон обяви Клавдий за бог и в прославата си за него спомена, че така е трябвало и да стане, защото известно е, че гъбите са част от храната на боговете.

Слугите вече бяха преметнали червената копринена тога през главата му, подредиха кърдите и надиплиха обсипаната със златни звезди наметка върху раменете, когато майка му влезе в неговите частни покои. Бе красива както обикновено и той я прегърна и притисна до себе си, след което целуна устните ѝ.

— Няма да повярваш, скъпа, какво съм организирал за нас двамата тази вечер.

Дръпна краищата на връзките, придържащи тогата, и разтвори дрехата така, че отдолу се показаха красивите ѝ гърди. Златисти кълба на богиня, помисли си той. Та тя всъщност няма още четирийсет. Прислугата и робите отместиха тактично очи в страни. Нерон наведе русата си глава и обиколи с език зърната, докато не видя, че се втвърдиха. Позволи ѝ да промуши ръка под тогата му и да го погали, така както той обичаше. Не след дълго внимателно отстрани дланта ѝ.

— Не тази вечер, скъпа — промълви той. — Или поне не точно сега. Ще вечеряме двамата с теб на кулата Меценат^[14]. Организирал съм специален спектакъл, който ще започне всеки момент, и ако не побързаме, ще изпуснем началото.

Нерон съзерцаваше като замаян красотата на пламъците. Когато идеята как да се отърве от паянтовите дървени колиби, разпръснати из Рим, му хрумна за първи път, за да не загрозяват новия му дворец, не си даваше сметка, че гледката може да е толкова красива. Напомни си да запише преживяването и чувствата в този момент в дневника си. Думата „дневник“ го подсети за нещо, за което искаше да говори с Агрипина.

— Знаеш ли, майко, разгледах вчера част от купищата документи, оставени от Клавдий. И знаеш ли какво открих? — подхвана той. — Старият козел си е водил дневник! Истината е, че е записвал огромно количество похотливи мисли, макар твърде малко да са действително преживените. Цяла нощ прекарах в четене и научих нещо извънредно интересно. Преди да умре така без време, брат ти Калигула попаднал на информация за някакви много интересни предмети. Пазил я е в тайна дори от Друзила, с която, както знаеш, са били много близки. Споделил я е с Квалдий, което разбрах от дневниците му. Макар ти и Юлия да сте били в изгнание по това време

и едва ли сте били негови довереници, си мислех, че може да си чула нещо от Клавдий.

— Не и по този въпрос — спокойно отговори майката на Нерон, докато отпиваше от виното пред себе си. Тя съзерцаваше все още малките пожари, които пламваха на различни места в града на седемте хълма и много скоро след това се разрастваха във високи пламъци. — В интерес на истината, чух нещо по този въпрос от съпруга на Друзила — Луций, когато пристигнах в Рим за погребението на брат ми. Гай, братът на Луций, е бил центурион в Римска Юдея по времето на Тиберий преди около двайсет години и присъствал на екзекуцията на един от онези досадни религиозни фанатици, с които ти напоследък храниш лъвовете си. По всичко личи, че още тогава са били размирници и техният предводител бил човекът, екзекутиран от Гай. Интересното е, че не е умрял от разпъването на кръста, а в резултат на пробождането с копието на Гай. Неясно как върхът на това копие след това изчезнал. Очевидно евреите са вярвали, че този връх притежава магическа сила за тяхната религия. Не слушах много внимателно, така че не мога да ти кажа нищо повече.

Агрипина остави чашата и приближи сина си, за да се настани в скута му — точно както го правеше и с Клавдий, когато искаше да получи нещо от него. Нерон застана нащрек. Майка му прокара длани по деликатните части на тялото му и той усети, че това му подейства по обичайния начин.

Точно сега, когато искаше да се наслади на прекрасния спектакъл, който си беше организирал, а и държеше да чуе всичко, което тя може би знаеше за предметите. Агрипина вече бе развързала връзките на дрехата си и показваше изкусителните кълба на гърдите си, които бяха до самото му лице. Императорът пое дълбоко дъх и се изправи, изсипвайки жената на пода.

— Не вярвам да знаеш само толкова — отбеляза Нерон, отметна назад къдравата си руса грива и изгледа свитата на земята жена с ледените си очи. — В дневника си Клавдий твърди, че Калигула имал цялата тази информация не само от зет ти, както ти твърдиш, но и от Тиберий. Изброява дори предметите — тринайсет на брой, — макар да не били точно съкровища, но притежавали особена сила. Преди години Клавдий организирал дори похода до Британия, за да се добере до тях. Няма начин да не си чувала нещо повече за тях.

Наведе се, сграбчи ръката на Агрипина и я вдигна от пода. Опитваше се да се съсредоточи върху лицето ѝ и да избягва гледката на златистите извивки на голото ѝ тяло, по което пламъците от хълмовете на Рим хвърляха своите отблясъци. На лицето на Агрипина изгря котешка усмивка и тя засмука палеца му — еротичен жест, който тя правеше, откакто той беше малко момче. Нерон усети как коленете му омекват, но реши да издържи и изтегли ръката си.

— Трябва ми нов кораб, за да мога свободно да пътувам от имението си в Баули — отбеляза Агрипина и посегна към чашата с вино, все едно нищо не се е случило.

— Ще го имаш — отсече Нерон и започна да мисли как да намери някой, който ще може да построи леснопотопяем плавателен съд.

Тази жена придобиваше все по-голямо влияние над него и тя го знаеше. Щом успя да се освободи от Клавдий, защо да не го направи и с Агрипина? Само така ще се почувства напълно свободен и в същото време ще разполага с толкова власт, колкото никой друг в света. Това го подсети за подхванатата тема.

— Каква сила „или религиозно значение“ придавали евреите според Луций на върха на копиеето?

— Беше направил сериозно проучване — отговори Агрипина. — Ставало дума за предмети, които евреите донесли със себе си от Вавилон или Египет, както и такива, свързани с тайнствата на тяхната религия. Имали връзка с прераждането... но било важно да бъдат събрани на едно място и да са във владение от правилния човек.

— Наистина ли евреите вярвали в това? — с недоверие попита Нерон. — Как според Луций може да се осъществи такова нещо?

— Трябвало да се отнесат на правилното място, място, заредено с енергия, като пещерите на Елевсин или на Субасио, недалеч от Рим, срещу новия ти палат. Времето също има значение.

— В какъв смисъл времето? Дали е сутрин, полунощ или следобед? Или сезон в годината — пролет или есен?

— Не, нищо такова — отговори Агрипина. — Според Луций ставало дума за египетско или персийско понятие. — Тя прокара пръсти по ръката му и добави с усмивка: — Имам предвид при смяната на еоните, във върховия момент между две звездни епохи!

[1] Едноименен замък на Ирод Антипа в околностите на Тибериас (Тивериада) — град, издигнат в чест на император Тиберий. — Б.пр. ↑

[2] Древен град в Италия, напълно разрушен. — Б.пр. ↑

[3] Днешен Мукавир, намира се в Йордания. — Б.пр. ↑

[4] Швейцарски антрополог и историк, живял в началото на XIX в. — Б.пр. ↑

[5] Игри, организирани в памет на император Август. — Б.пр. ↑

[6] Мим и актьор, любовник на Калигула и Месалина, съпругата на Клавдий. — Б.пр. ↑

[7] Така се наричат Книгите на Моисей — първите пет книги от Стария завет. — Б.пр. ↑

[8] Устно предавани неписани закони, предадени на Моисей от Господ на планината Синай. Официален кодекс на еврейския начин на живот. — Б.пр. ↑

[9] Движението на **зилотите** (наричани още сикарии) се заражда през I в. и се обявява срещу езическата култура и против самата юдейска върхушка. Активно участват в I Юдейска война, антиримско въстание през 66–70 г. По социален състав принадлежат към низши и маргинални обществени слоеве в обществото.

Есеи — месианска община, съществувала през II–I в. пр. Хр. Названието им произхожда вероятно от арамейската дума асия — Божии слуги, светци. Представяват затворена общност, проповядваща бедност. Обявяват юдейските жреци, особено фарисеите, за нечестиви и за осквернители на Иерусалимския храм. В противоположност на фарисеите проповядват простота на възгледите и дори се обявяват за неуки.

Сикарии — екстремистка група зилоти. — Б.пр. ↑

[10] Литературно средство, което позволява сборовете от определени фрази да дават свещени числа. — Б.пр. ↑

[11] Песах („Пасха“) = „скокът“, който прави Ангелът унищожител, пощадявайки домовете на израилтяните: посветен е на освобождението от Бога на еврейския народ, роб в Египет. Тържествена вечеря, по време на която се чете Хагада (разказ за излизането от Египет). Задължително се яде мацах (хляб, приготвен без мая, така наречената нафора), хлябът на „смирението“, и се забранява всякакъв друг хляб през осемте дни на празника. — Б.пр. ↑

[12] „Песен на песните“, 8:6. — Б.пр. ↑

[13] Днес Колчестър. — Б.пр. ↑

[14] Римски патриций, починал през 8 г. сл. Хр., използвал влиянието си пред император Август, за да насърчава изкуствата и писмеността, покровител и благодетел на Вергилий, Хораций и др. поети. — Б.пр. ↑

ЗАГУБЕНАТА ТЕРИТОРИЯ

*Такива моменти, такива характерни надзървания в перспективи на непостижимото... фрази като *domaine perdu*^[1] и *pay sans nom*^[2] [описват] много по-добре от някои видове прототипи на пейзажи или емоционални перспективи... на първо място хващаме черния парадокс в сърцевината на състоянието на човека [когато си даваме сметка], че задоволяването на едно желание означава на практика смърт на това желание.*

Джон Фаулс,
Послеслов към
„Големият Молн“ от
Анри-Ален Фурние

Едва когато двамата с Волфганг след два часа шофиране стигнахме летището в предградията на Виена, паркирахме, предадохме багажа си, минахме през митница и се качихме на борда на самолета, който щеше да ни отведе в Ленинград, имах реален шанс да се опитам да организирам бележките, които мислено си водех относно информацията, събрала се досега за загадките на Пандора.

Чувствах се като играч в хилядолетен лов на хищник, който се мъчи да открива следи през континентите и през еоните. Онова, което бе започнало като главозамайваща камара от разпокъсани факти, сега вече приличаше на далеч по-ясна пътека, свързваща географски точки на картата с животни тотеми, названия на животни от съзвездията на нощното небе. Съзвездия с имена на богове, тъкмо тези имена осигуряваха и един от ключовете към загадката. Погледнах през прозореца на самолета към Ленинград, град с вътрешни канали, който в момента бе под крилата, и ми се стори напълно подходящо да сме в

тази земя, над която в момента се спускахме, чийто символ, талисман и тотемно животно бе руската мечка.

За първи път наистина си дадох сметка в колко много градове бях пребивавала, макар и временно, без да ги възприемам като постоянно местоживееие, дори не и като турист. Поради статута на Джързи и Лаф на световни музиканти изпълнители, дори в Русия в самия разгар на Студената война, те водеха живот — низ от редуващи се лимузини и шампанско.

Баща ми също, в редките случаи, когато се срещяхме, предпочиташе да се затваря зад крепостните стени на хотели, за да има спокойствието и недосегаемостта на личния живот, които единствено парите можеха да купят — също като онази последна седмица в Сан Франциско. По този начин, макар да бях видяла и вкусила удобствата на не една лъскава фасада, издигната от историята или от загадките на скрити тайнства по цялата планета, бях пропуснала голяма част от мизерията и мръсотията, и неудобствата — нещо прекалено реално.

Същата вечер, докато двамата с Волфганг стояхме на каменните стъпала пред летището на Ленинград заедно с поне стотина души — странни типове от Източния блок, в очакване да преминем пред единственото гише на имиграционната служба, започнах, за първи път, да виждам истинската картина.

Това беше СССР, описан в статистическите справочници, които Волфганг ми бе дал да разгледам, с население трийсет процента по-голямо от това на САЩ, населяващо територия близо два пъти по-голяма, но с брутен вътрешен продукт равняващ се на една четвърт от нашия на глава от населението, като същевременно бе със значително по-голяма раждаемост, но — значително по-ниска продължителност на живота.

А Ленинград, искрящият град на Екатерина Велика и Петър Първи, който блестеше над водите като Северна Венеция, сега сякаш бе започнал да затъва в блатата, върху които някога е бил построен. Както в повече градове на Русия, и тук гражданите прекарваха голяма част от деня си в редене на дълги опашки, което в очите на западния човек води до необяснима с нищо и заразна масова атрофия.

Изминали бяха седемдесет и пет години от революцията и не можех да проумея колко време още хора, така изтерзани от своето съществуване, ще издържат да вярват в своите убеждения и ще търпят

методите на насилие, с които ги притискат. Вероятно поканата, която ни бяха отпратили, и нашето присъствие тук щеше да даде някакви, каквито и да било, отговори на този въпрос.

Чакаше ни млада жена с важно изражение и униформа на служител в Интурист, организация, за която се знаеше, че е неофициална служба на КГБ, която да ни отведе в хотела ни. По пътя Волфганг ми намекна, че според порядките тук не е прието неженени колеги мъж и жена да практикуват заниманията ни от предишната вечер. Разбрах го, но проумях истинската същност на казаното едва когато се озовахме пред сградата, в която щяхме да прекараме нощта.

Подобният на казарма „хотел“, който нашите домакини — съветските ядрени специалисти, бяха ни подсигурили, приличаше откън на федерален затвор на САЩ. Многото етажи бяха съвършено еднакви, с дълги, покрити със зеленикав линолеум, коридори и луминесцентни лампи на тавана, по чието бръмчене и примигване съдех, че не са сменяни, откакто са били поставени за първи път.

След като набързо решихме каква ще е програмата за следващия ден, двамата с Волфганг бяхме разделени и бях отведена в моя „будоар“ от строга, приличаща на военнослужеща, дама, която ми се стори, че се представи като Светлана. На своя несръчен английски тя ми обясни, че ще е дежурна през нощта във фойето и три пъти ми показва как да се заключва. Чака пред вратата, докато се увери, че съм го направила.

Едва тогава по призивите в стомаха си осъзнах, че от кроасаните и чашата шоколад сутринта не съм слагала нищо в устата. Разрових се в чантата си и открих пакет дребни бисквити и бутилка вода. Хапнах точно толкова, колкото да потуша бунтуващия ми се стомах, съблякох се в сумрака на влажната и лишена от отопление стая, извадих само най-необходимото от багажа си и изгасих осветлението.

По едно време чух деликатно почукване на вратата. Хвърлих поглед към портативния си часовник на бюрото от съвсем оскъдната мебелировка — беше малко след полунощ. Волфганг бе дал ясно да се разбере, че тайно промъкване по стайте за интимни срещи е напълно нежелателно. Тогава кой можеше да бъде?

Наметнах се с лекия си халат и отидох да отключа. Светлана стоеше отвън и изглеждаше необичайно смутена в сравнение с предишното ѝ уверено поведение на човек, който се разпорежда със съдбите. Избягваше да ме гледа в очите и устните ѝ се кривяха в нещо, което вероятно трябваше да се смята за усмивка по съветските стандарти.

— Някой... — тихичко, почти поверително зашепна тя със странното си произношение. — Някой иска да говори с вас. — Правеше жест с ръка, сякаш за да ме прикани да изляза от ледената си, но относително безопасна стая посред нощ за среща с неизвестно лице.

— Какъв е този някой? — загърнах се по-плътено с халата и отстъпих назад, стиснала здраво дръжката на вратата.

— Някой... — огледа се неспокойно жената. — Много настоява да говори с вас сега. Веднага. Моля, елате с мен... Той е там долу.

— Никъде няма да ходя — отсякох, — докато не ми кажете кой иска да говори с мен. Доктор Хаузер знае ли?

— Не! Той не трябва да знае нищо! — започна да плете тя език. Колкото и трудно да разбирах произношението ѝ, на всеки език по света щеше да проличи колко е изплашена. Какво, за бога, ставаше?

Най-сетне Светлана изкопа от джоба си визитна картичка, която размаха пред носа ми, след което отново бързо я прибра. Единственото, което успях да различа на нея, бе името „Волга Драгонов“.

Всемогъщи боже! Личният прислужник на чичо Лаф! Дали нещо не се бе случило с Лаф през тези няколко дни от нашата среща? Защо иначе човекът ще ме издирва чак тук, в северните части на Русия, и то посред нощ. И как е успял да се сближи толкова много с „пазителката на ключовете от царството“, та тя е прекрачила правилата заради него.

Нещата се влошаваха още повече от факта, че строгата ми съветска охрана се държеше ужасно подозрително. Тя се озърташе непрестанно, подканвайки ме да я последвам, с което още повече ме изнервяше. Все пак реших, че ще е най-добре да видя сама за какво става дума. Нахлузих бързо подплатените си с кожа ботуши, метнах върху халата си тежкото кожено палто и излязох в коридора. Трябваше да изчакам Светлана „официално“ да заключи вратата зад мен. На мигащата флуоресцентна светлина в коридора виждах бялото облаче

пара, което излизаше от устата ми, докато слизахме надолу по стълбите. В крачка сложих и вълнените си ръкавици.

Долу във фоайето видях Волга, облечен с дълго черно палто. Запътих се да го поздравя и докато се вирах в сбръчканото му сериозно лице, което никога не бях виждала да се усмихва, си дадох сметка, че за тези повече от двайсет години, откакто го познавах като личен прислужник на чичо Лаф, едва ли бяхме разменили повече от двайсетина думи, което правеше среднощната ни среща още по-необикновена.

Волга се поклони церемониално, погледна си часовника и каза нещо на руски на моята охрана. Тя се насочи към една от вратите наблизо, отвори я, запали осветлението в стаята и след като ни пушна вътре, затвори след себе си. Огледах се и видях, че се намираме в обща трапезария с дълги маси, очевидно приготвени за закуската на следваща сутрин. Волга издърпа един стол за мен и се настани на съседния. След това извади шише с някаква течност от джоба си и ми го подаде.

— Пийнете малко — рече той. — Слизова с топла вода, ще ви сгрее.

— Защо си тук посред нощ, Волга? — нетърпеливо попитах и задържах шишето, за да стопля пръстите си. — Да не би да се е случило нещо с чичо Лаф?

— След като не се обадохте вчера, не дойдохте и вечерта в дома на господаря във Виена, както се бяхте разбрали, той се разтревожи. Днес решихме да се свържем с колегата ви господин Оливие Максфийлд. Но поради часовата разлика твърде късно разбрахме, че вече сте напуснали Виена и пътувате за Ленинград.

— И къде е в такъв случай чичо Лаф? — Бях все още неспокойна. Развъртях капачката и отпих една глътка от горещата напитка. Истината е, че ме затопли.

— Маестрото искаше да дойде, за да обясни сам някои важни неща — увери ме Волга, — но се оказа, че съветската му виза е изтекла. Аз съм от Трансилвания, а румънското правителство е в приятелски отношения със Съветския съюз, което ми позволи да пътувам дотук без излишни формалности. Успях да се кача на последния самолет от Виена, но процедурата по паспортните проверки

отне време и затова закъснях. Маестрото много държеше да се срещна с вас час по-скоро. Изпрати ви и тази бележка.

Мъжът ми подаде плик, от който извадих лист хартия и докато го отварях, за да го прочета, попитах:

— Как успя да убедиш тази строга жена да ме пусне от клетката, за да се срещнем в този късен час?

— Причината е страхът — лаконично отвърна Волга. — Познавам тези хора и зная как да общувам с тях.

„Прескъпо ми Гаврошче, зачетох се. От това, че не успя да дойдеш, разбирам, че не си се вслушала в съвета ми и по всяка вероятност снощи си направила нещо глупаво. Въпреки това ти изпращам цялата си обич.

Моля те изслушай внимателно всичко, което Волга има да сподели с теб, защото е много важно. Трябваше да ти кажа всичко още там в Сън Вели, но не и пред човека, с когото се появи... А после ти замина неочаквано.

Твоят колега Оливие Максфийлд сподели с мен, че също иска да се чуе с теб. Помоли ме да ти предам, че държи да говорите насаме по някакъв въпрос, и то по възможност скоро.

Чичо ти Лафкадио.“

— Дали Оливие спомена за какво иска да се чуе с мен? — попитах Волга, страхувах се да не би да има някакъв проблем с котарака ми Язон.

— Доколкото разбрах, било свързано с някакъв служебен проблем — отвърна Волга. — Времето ми е малко, а имам да разкажа твърде много неща. Пък и не бих искал да се разболеете заради мен, като ви държа дълго в този студ. Тъй като в Русия стени като тези тук обикновено имат уши, предлагам да не ми задавате въпроси, докато не свърша. Ако все пак се наложи да ме питате нещо, бъдете предпазлива.

Кимнах в знак на съгласие, отпих поредна глътка от пиячката, която бе донесъл, и загърнах по-плътно палтото около себе си в очакване на очевидно дългия разказ на моя гост.

— Преди всичко искам да уточня — започна той, — че моят първи патрон не беше маестро Лафкадио, а вашата баба — дивата. Откри ме, когато вече беше известна певица, а аз сирак от Първата световна война и работех на улицата в Париж за по няколко су.

— Искате да кажете, че Пандора ви е осиновила в известен смисъл? — не успях да сдържа изненадата си. Заедно с Лаф и Зоуи това ми се стори сериозна стъпка, свързана с допълнително натоварване за една млада жена, която, ако се вярваше на думите на Дакиан, по това време едва ли е била на повече от двайсет години. — Как се е озовала в Париж? Мислех, че към края на войната е била във Виена.

— За да разбере човек естеството на нашите отношения, добре е да разкажа малко за своя произход. Защото това е и част от историята.

В този момент ми хрумна, че може би точно Волга Драгонов от всички останали играчи в извънредно усложненото ми и потайно семейство ще е този, от когото ще науча най-много. Среднощната ни среща в ледено студената трапезария на една опустяла казарма щеше да се окаже най-успешното усилие да надникна под капака на кутията с тайните.

— Изминал си целия този път, Волга, преодолявайки всякакви неудобства, така че съм готова да изслушам всичко, което би искал да споделиш — уверих го и духнах на измръзналите си пръсти, за да ги стопля.

— Роден съм в Трансилвания, но от тази област е семейството на майка ми, а не на баща ми. Той произхожда от регион, разположен в триъгълника между планината Арарат, грузинските склонове на Кавказ и Армения. Тази сравнително малка територия приютила отмиращата народност ашоки — поети и бардове, възпитавани и подготвяни да съхраняват в паметта си цялата история и генеалогия на народа ни чак до шумерския епос Гилгамеш^[3].

Няколко души, изиграли роля в детството на моя баща, по-късно пресичат пътя му, и то в критични моменти — вашия също. Докато бил малък, баща ми започнал обучението си в Александропол под ръководството на известен ашок, баща на връстник на моя баща. Това момче ще стане след време прочутия мистик Георги Иванович Гурджиев^[4]. Няколко години по-късно при семейство Гурджиеви към баща ми се присъединява още едно момче, което пристига от град Гори

— Йосиф Джугашвили, което се готвело за духовната семинария, но скоро след постъпването си в нея напуска. След време това момче става известно с името Сталин.

— Волга, чакай малко — протегнах облечената си в ръкавица ръка. — Баща ти е израснал с Гурджиев и Сталин, така ли да го разбирам? — Започнах да се тревожа, че имаше опасност потеклото на Волга да надскочи по необичайност моето.

— Сигурно е трудно да си го представи човек, но в тази малка част от света има нещо... как да го нарека... много силно кипене. Баща ми останал там докъм четирийсетгодишна възраст. По време на революцията от хиляда деветстотин и пета година прекосил Черно море и минал в Румъния, където се срещнал с майка ми и съм се родил аз...

— Руската революция стана през хиляда деветстотин и седемнайсети — побързах да уточня. Дори аз знаех нещо за историята на двайсети век. — Поне така си мислех.

— Имаш предвид втората революция — обясни Волга. — Първата, от януари хиляда деветстотин и пета година, започнала като селски бунт и обща стачка и завършила с „кървавата неделя“, била и реакция на отдавна планираната и провеждана жестока програма на царя за русификация на всички поданици. Баща ми бил принуден да избяга от Русия. Но като истински ашок, никога не забравил корените си.

Когато съм се родил в Трансилвания през хиляда деветстотин и десета година, ми дали името Волга — славянското име на най-дългата река в Русия и на европейския континент. Най-старото ѝ име е Rha — като Амон Ра, египетския бог на слънцето. Докато татарското име на тази река е Атила и означава желязо, откъдето идва и името на известния предводител — „бич Божи“...

— Искаш да кажеш, че името ти е същото като на Атила, хунския вожд? Като в „Песен за Нибелунгите“?

Бях си спомнила няколко факта, които бях чула същия следобед — на същата тази благостна територия, по думите на Хайнрих Химлер, Меровингите — Нибелунги водили боеве срещу Атила — връзката ми се видя достатъчно важна, за да ѝ отделя внимание. Усетих гъдел в пръстите си и причината за това не беше единствено студът. Въпреки

глада и умората, цялото ми съзнание бе насочено към посоката, която заемаше разказът на моя гост.

— Точно така — кимна Волга в знак на съгласие. — Баба ти идва от една част на света, която от незапомнени времена е мечта на владетелите. Дори днес борбата за тази територия не е утихнала. През последните стотина години и германци, и французи, и турци, както и англичани и руснаци си съперничат за земите, които Чингис хан, а преди него и сънародникът му Атила, завладял стотици години по-рано: Централна Азия. Това е една друга версия на историята, убила моя баща, което пък стана причина едва десетгодишен да се срещна с баба ти в Париж.

— Имаш предвид борбите за Централна Азия, така ли? — не се съдържах, тъй като картината, която имах предвид, някак започваше да съвпада с неговите описания. Преглътнах и реших да опитам все пак, нямах какво толкова да губя. — Знаеш ли как цялата тази история, география, митове и легенди са свързани с моята баба? Известно ли ти е какви са онези ръкописи?

Мъжът кимна и от следващите му думи разбрах причината за неговата убеденост.

— Аз самият от дете съм обучаван и подготвян като ашок, познавам неписаната история на нашия народ. Родителите ми загинаха по време на Първата световна война в така наречената Криза на Балканите, след която светът започна да се променя, и бях прибран от група цигани, които бягаха от размирния район. Издържах се като останалите деца от племето — просех. Племена, наречени даки, са населявали Трансилвания, преди тя да бъде завладяна от римляните. Наричали ги още и вълците. Ето защо, нищо чудно, че мъжът, който ме осинови в племето, се казваше Дакиан. Той беше талантлив цигулар и по онова време бе около двайсетгодишен, а по-късно се зае с обучението на момче, наречено Лафкадио Бен, което издирихме в Залцбург към края на войната.

С течение на времето, когато Дакиан научи за какво съм обучаван и че въпреки младостта си може би знам древни легенди, за които малцина са чували, ми каза, че трябва да заминем за Франция, където да се срещнем с неговата „братовчедка“ Пандора, на която да разкажа, каквото знам, и че тя щяла да знае какво да правим.

— И тогава ти ѝ разказа всичко, така ли? — едва си поемах дъх от възлудение.

— Естествено. Светът щеше да е далеч по-различно място днес, ако не се бях срещнал тогава с баба ви или не се бяхме договорили да ѝ помогнем в нейната мисия.

Стъписах се, когато иначе въздържаният Волга Драгонов, се наведе напред и стисна развълнувано дланите ми в своите, подобно на Дакиан във Виена. Усетих колко топли и здрави са и за първи път от седмици насам почувствах доверие и сигурност.

— Ще ви разкажа нещо, което никой не знае, вероятно дори и чичо ви — доверително продължи Волга. — Истинското ми фамилно име не е Драгонов, а Арарат, като планината. Драгонов го измисли баба ви и според нея е нещо като титла по подобие на това на бащата на крал Артур — Утер Пендрагон^[5]. Преводът на името означава — онзи, който улавя дракони и държи в ръцете си техните сили под земната повърхност.

— Защо според теб те е нарекла така? — едва чуто попитах, сякаш замислена за нещо далечно и трудноразбираемо.

— Защото ѝ разказах онова, което се каня да разкажа сега и на вас — с видима неохота отговори той. И понеже хвърлих бърз поглед към вратата, поясни: — Няма защо да се тревожите, че някой може да чуе. То има значение само за истински посветения.

Но аз в нищо не съм посветена, Волга — побързах да уточня.

— Напротив — усмихна се неочаквано той. — Притежавате качества, които навремето баба ви притежаваше. Само преди минута открихте връзка в модели на древната история, средновековна легенда и съвременната политика. Способността да правиш подобни връзки е умение, характерно за един ашок. Вродените способности обаче не са достатъчни, необходимо е и специално обучение. Усещам, че сте стигнала до напреднал етап, макар да нямате съзнание за това. Вижте дали няма да усетите сила да откриете друго, скрито ниво в историята, която ще чуете сега.

ТАЙНАТА ИСТОРИЯ

Някога живял синкав вълк, роден с предопределена от Небето съдба.

Оженил се за кошута. Те дошли на езерото Тенгин...
Родило им се дете, което стискало в дясната си ръка
бучка съсирена кръв с големината на кокалче на пръст.
Нарекли го Темучин [ковач].

Тайната история на монголите, прев. на английски
Франсис Удман Клийвс

В културата на степните племена, както при всички номади, на небето се гледа като на Бог. Оста, около която Земята се върти, е Полярната звезда — онази на върха на опашката на Малката мечка. Твърди се, че съдбата на един владетел и предводител е да подчини и обедини „четирите краища“ на квадрата на човечеството, съответстващи на четирите ъгъла на нощното небе.

Най-важна в живота на номадите е работата на ковача: умението му да създава сечива, оръжия и съдове е от толкова голямо значение за трудния бит на племената, че хората вярват, че умението му е дадено свише. Ето защо тези, които са родени да предвождат, са преди всичко ковачи. И също като на гръцкия бог Хефест на тях се гледало като на нещо средно между магьосници и богове. Дългото управление на Монголската династия е известно сред монголите като управление на ковачите.

През 1160 година край извора на река Онон, сред тревистите земи на монголската степ, се родило странно създание. Според легендата произхождало от синкав вълк и кошута. Нарекли го Темучин — ковач, също като неговия потомък Атила, чието име означавало желязо.

Темучин бил на девет години, когато баща му отишъл да уговори сватбата на сина си с момиче от съседно племе. По обратния път към дома баща му седнал да хапне със случайно срещнати татари, но те сложили отрова в храната му. Темучин и братята му били още малки и неумели и загубили стадата, останали от баща им, а и племето заминало и оставило сирачетата и овдовялата им майка на произвола на съдбата. Семейството се преместило да живее край извора на река Онон в священата планина Бурхан Чалдун, където вярвали, че ще намират по-лесно храна. Всеки ден Темучин се молел на планината:

О, всемогъщи Тангри, въоръжен съм със силата да отмъстя за своите прародители...

Ако одобряваш това, което правя, дай ми твоята сила.

И Тангри му проговорил. Докато Темучин пораснал достатъчно и се оженил за своята годеница, успял да обедини монголските племена, да се пребори с враговете им — татарските племена, от които останали само купчини кости по бойните полета. Завзел една трета от територията на Китай и голяма част от източните степи. Шаманът Кокчу разкрил на монголския народ, че съдбата е предопредила Темучин да е този, който един ден ще управлява света, да стане велик господар и един ден ще обедини четирите края на света, както било предсказано от незапомнени времена.

И наистина, вече трийсет и шест годишен, след множество спечелени битки, Темучин ковачът бил избран да бъде Велик хан, който да предвожда всички племена под един *Tuq*, или знаме. Новото му име било Чингис — от уйгурската дума *tengiz-which*, която имала същото значение като тибетската *dalai* — море. Неговите поданици се наричали *Кок Mongol*, Сините монголи, по аналогия с небесния им бог Тангри. Вярвали, че бялото знаме с пет опашки на якове, което ги събрало, притежава магическа сила и *sulde* — душа, или джин, и то ще ги закриля в походите им напред към победа над цивилизации и народи, които водели уседнал начин на живот.

По-късно се заговорило, че от момента на неговото раждане било предопределено при Чингис хан Изтока и Запада да се обединят като основата и вътъка на сложен килим, чиито възли ще станат неразделна част на бъдещето. Постепенно монголската империя се разпростряла от вътрешните морета до Централна Европа, та чак до Тихия океан. Чингис хан оправдал името си Владетел на морето.

Победил земите на индусите и будистите, на таоистите и мюсюлманите, християните и евреите, но до последно Чингис вярвал единствено в боговете на своите деди — тези на животните, реките и планините. Отхвърлял предложения, подкрепени със скъпи дарове, и смятал за глупост вярата в свети места като Мека и Йерусалим, защото бог Тангри съществувал навсякъде. Обявил извън закона кръщаването и ритуалното измиване като оскверняване на свещения източник на

живот — водата. Разрушил големи територии на Китай и Иран, заличавайки всички следи от по-ранни цивилизации, включително животни, хора, произведения на изкуството и архитектурата и книги. Изпитвал неприязън към градовете и живота там, ето защо ги разрушавал и връщал земите, върху които били построени, в предишния им степен вид, където се чувствал много по-спокоен.

Сам неграмотен, Чингис разбирал силата на писменото слово. Превърнал в закон собствения си морален кодекс, който се изпълнявал толкова строго, че се говорело, че девственица със златен поднос на главата можела да измине целия Път на коприната, без някой да я докосне. Накарал да запишат с тайнопис историята и родословията на монголите в отделни книги, които след това били скрити за бъдещите поколения в пещери. Разполагал и с мъдростта на шамани, маги и свещенослужители от всички завоювани от войските му земи — те също били записани в тайните книги и прибрани в пещерите.

Говори се, че събрани заедно, тези документи дават ключ към древната тайна на властта — смятало се, че силата им била толкова голяма, че извадят ли ги, те ще срутят всички „организирани“ религии, тези, които кристализирали през вековете, но останали затворени в своите догми и в резултат вкаменени в своите ритуали и традиции.

Какво Чингис ковачът, който станал океан, е криел в действителност в пещерите? Смята се, че това са традиции, проникнали във всички вярвания, но пък и съдържащи концентрираната същност на всяка от тях. Всички, които от тогава до наши дни са се опитвали да завладеят тези сили и власт, са търсили пещерите и тяхното съдържание.

Гурджиев твърдял, че е намерил част, в края на века, по време на странстванията си през Синдзян^[6], Таджикистан и из склоновете на Памир. Прочутият англичанин Алистър Кроули, известен с познанията си върху окултизма и черната магия, по-късно бил прогонен от Германия и Италия от Хитлер и Мусолини — двамата мъже, които се боели до смърт от това да не би собствените им познания за тъмни тайни да попречат на начинанията им.

През пролетта на 1901 година Кроули организирал англо-австрийска експедиция за изкачване на К2 на китайско-пакистанската граница пак с цел да открие въпросните пещери.

След Червения октомври първо Ленин, а след него и Сталин правят опити да си върнат териториите, притежавани някога от руския цар, загубени по време на руската революция. През 20-те години на XX в., руснакът мистик Николай Ръорих научил за тези документи по време на пътуванията си из Монголия, Тибет и Кашмир. Казали му, че са разпръснати из Централна Азия, Афганистан и Тибет и че когато бъдат извадени на бял свят, свещените градове Шангри-ла^[7], Шамбала^[8] и Агарти^[9] ще изникнат. Но съществува още един скрит град, потънал в загадъчно езеро по време на първото нашествие на монголите в Русия — Китеж^[10], известен като руския град на Граала — очаква се той също да се издигне на земната повърхност с настъпването на новата епоха...

Едва ли Волга е предполагал колко подходяща бе репликата му, че имам способността да откривам „скрити нива“. Сега обаче с положителност бе видял реакцията ми от последните му думи, защото замлъкна. Отдавна бе пуснал ръката ми и само ме следеше с поглед.

Историята за прочутия град Китеж е разказана в една от оперите на Римски-Корсаков. Джързи бе получила покана за централната роля на Феврония, спасителка на град Китеж, при едно от последните си гостувания в Ленинград. Става дума за града, първият, разрушен от внука на Чингис хан през десетте години, в които бе вилнял в земите между Волга и Дунав. Дълги години след това Русия е била под властта на монголите, последвани от не по-малко жестоко управление на татарите, предвождани от Тимур.

Надеждите на християнска Русия цели три години били поддържани живи от легендата за втория град — Велик Китеж, докато Иван Велики^[11] не ги освободил. Молитвите на Феврония — невинно момиче, израснало в гората, измолват спасението на града от Дева Мария, която го покрива с езеро, и през бистрите му води хората можели да видят града на дъното, без да го достигнат или да му причинят някакво зло. Достъпен бил само за посветените и вярващите като Феврония, готови да приемат идеята за „живот без време“. Само те ще могат да живеят във възродения град, когато той излезе от водата като новия Йерусалим в зората на Новата епоха. Така завършва и операта.

В този случай поне градът не бе само част от разказа му. Загубените градове на хазарите^[12] бяха открити съвсем наскоро в

същия регион, който Сталин бе потопил под водите на реки, чийто път бе обърнал и пренасочил. По този начин в съзнанието ми се оформи някаква картина на метафизическото-метафорично-митично-мистично преследване на „свещените реликви“. Нещо, което знаех, че ще е сърцевината на ръкописите на Пандора.

— Всички легенди за Китеж, Едите и „Песен за Нибелунгите“, сагите за Свещения Граал от Волфрам фон Ешенбах^[13] и Кретиен дьо Троа^[14] са свързани помежду си, нали? — попитах.

Той кимна бавно, но продължи да следи мълчаливо реакциите ми, ето защо продължих:

— В такъв случай все нещо трябва да означава фактът, че макар да са само легенди, все пак действието се развива в исторически съществували места, в контекста на множество доказани исторически факти. Да не говорим, че предметите, местата и събитията, за които става дума в тях, са търсени, като започнем от почти всеки, който е имал власт, и стигнем до всевъзможни мистици... — Стори ми се, че забелязах странна искра в черните като въглени очи на Волга. — Добре де, разбрах — продължавах и от вълнение скочих на крака. Пред лицето ми все така се образуваше бяло облаче от дъха ми, но не посегнах повече към шишето със сливова. Започнах да крача напред-назад. — Легенди на северните народи, тевтонски, славянски, келтски. Добавяме и семитски, индо-европейски, арийски, гръко-римски, дравидски^[15], тракийски, персийски, арамейски, угаритски^[16]. Пандора се е сетила как всички те са свързани, нали? Точно заради това ги е разделила и е връчила по една част на четирима души от семейството, които не си говорят, така че никой от тях да не понечи да даде своите и да види онова, което тя е видяла.

Спрях и се взрях в лицето на Волга, давайки си сметка, че може да съм разкрила повече, отколкото знаех или по-скоро не знаех. Всъщност защо иначе Лаф ще изпраща човека толкова далеч да ме търси?

— Има едно важно нещо в това, което току-що казахте — обади се той. — По-важно е от всичко останало. Сещате ли се какво е то? — Очевидно бе, че не мога да се справя, и той продължи: — Бройката — четири. Четирима души, четирите края на земята, четири купчини с документи. В момента времето има значение, защото времето на

неговото начало наближава, а ти все още не си видяла отделните части заедно.

— Доколкото разбирам, никой не ги е видял — посочих.

— Точно затова изминах целия този път до Русия и съм тук тази нощ. — Сърцето ми биеше учестено и приседнах отново. — В Айдаховие не бяхте готова за мисията, която сега виждам в очите ви. Надявам се да не е прекалено късно. Един-единствен човек е имал достъп до всичките документи през изминалите години или поне до хората, в чиито ръце са попаднали. И макар, както отбеляза, тези четиримата — Лафкадио, Огъстъс, Ърнест и Зоуи, да са отчуждени един от друг, те не са се отчуждили от нея.

Не можех да повярвам на ушите си. Имаше само един човек, за когото можеше да става дума. За щастие ми хрумна идея, която правеше предположението ми невъзможно.

— Истината е, че Джързи беше омъжена за моя баща Огъстъс и след това за чичо Ърнест. Междувременно, докато растях, живеехме често при чичо ми Лаф. Но Джързи никога не е имала нещо общо с ужасната ми леля Зоуи. Те двете, доколкото знаях, никога не са се срещали.

Ако стените в Русия имаха уши, нямаше нужда да са уши на „посветен“, за да изтълкува отговора на Волга.

— Съжалявам, че аз трябва да съм този, който ще го съобщи, но вече е наложително да се каже — категорично заяви Волга. — Майка ви Джързи е дъщеря на Зоуи Бен.

[1] Изчезналото царство (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Безименна държава (фр.). — Б.пр. ↑

[3] В епоса за Гилгамеш се разказва за героичните подвизи на Гилгамеш, владетеля на града държава Урук. Епосът е считан от много хора за първата наистина велика литературна творба. Запазени са три версии от тази поема. Най-ранната достигнала до нас в писмен вид е от първата четвъртина на 2000 г. пр. Хр. — Б.пр. ↑

[4] Г. И. Гурджиев (1872–1949), психолог, философ, учител и мистик, създател на учението за „четвъртия път“ на вътрешната реализация на човека. Танците, създадени от него, наричани още „Движения“, са около 250 на брой, кратки ритмически ансамблови структури с музика, специално композирана за тях от него и Томас де

Хартман. В днешни дни те продължават да бъдат едни от най-мощните методи за култивиране на будност и присъствие, представляват своеобразни медитации в движения. Красивата им естетическа форма ги прави много привлекателни за наблюдение, но същинският им замисъл и трансформационен потенциал се съдържа в процеса на тяхното изучаване. — Б.пр. ↑

[5] Утер Пендрагон е описван най-често като силен крал и защитник на народа, но преспива с майката на Артур чрез измама, като през същата нощ войниците му убиват съпруга ѝ. — Б.пр. ↑

[6] Провинция в Китай. — Б.пр. ↑

[7] Въображаемо място, което би трябвало да се намира в Хималаите или по-точно в Тибет. В западната култура понятието е въведено от писателя Джеймс Хилтън в романа му „Lost Horizon“ („Изгубеният хоризонт“). — Б.пр. ↑

[8] Тайнствена земя, намираща се според повечето легенди някъде в Хималаите. В китайски, руски и тибетски митове за нея се говори като за обител на свръххора. — Б.пр. ↑

[9] Легендарна подземна страна. Предполага се, че се намира някъде в Тибет, Хималаите или в Алтай, че там живеят висши посветени, пазители на традициите, истинните учители и управници на света. До нея могат да стигнат единствено посветени. — Б.пр. ↑

[10] В района на Нижни Новгород и езерото Светлояр, наричано някога малката Атлантида, е създадена легендата за „невидимия град Китеж“. Чудно красив град, който при нападението на татарите, неясно как, потънал в езерото, за да бъде спасен. Според легендата той продължил да съществува, но на дъното на езерото, към него имало тайна пътека, но тя се разкривала само на хора с чисто сърце и чисти помисли. — Б.пр. ↑

[11] Иван III Велики (1440–1505). — Б.пр. ↑

[12] Полуномадска народност, вероятно от севернокавказки произход, впоследствие тюркизирана. Първоначално те обитават крайбрежието на днешен Дагестан и делтата на р. Волга. Водени от тюркски управляващ елит и хаган от рода Ашина, между VI и X в. те създават Хазарския хаганат, обширна държава, разположена между Волга, Дон и Кавказ. В отделни периоди те поставят в зависимост също Волжка България, части от днешните Азербайджан и Казахстан, както и някои руски княжества. — Б.пр. ↑

[13] Най-големият епически поет на немското Средновековие (ок. 1170 — ок. 1220), създал наситения с религиозни и философски размисли стихотворен епос „Парсифал“ (1200–1210), дал сюжета на последната музикална драма на Рихард Вагнер „Парсифал“ (1882). — Б.пр. ↑

[14] Френски дворцов средновековен поет и писател (1135? -1183?), смятан за първия голям френски автор на рицарски романи: „Ерек и Енида“, „Клижес“, „Ланселот, рицарят на каруцата“, „Ивиян, рицарят на лъва“, „Парсифал, рицарят на Свещения Граал“. — Б.пр. ↑

[15] Дравидските народи оформят самостоятелно езиково семейство. Техният език се говори в Южна Индия, Шри Ланка и Пакистан. — Б.пр. ↑

[16] По името на древен град в Сирия. — Б.пр. ↑

ОСНОВА И ВЪТЪК

[Когато мойрите тъкат съдбата], продължителността на човешкия живот... се представя от... вертикалните нишки на основата. [Но] какво да кажем за вътъка, онези нишки, които са... завързани около всеки отделен конец на основата? В това човек може да съзре различните фази на съдбата, които са предопределени за него, докато е жив — последният от тези възли е смъртта.

Богините на севера — норните, изпридат съдбата на хората при тяхното раждане... Славяните също имат [такива] богини... също и индусите, и циганите... Норните не само предат и връзват, те също и тъкат. Тяхната паяжина виси над всеки човек.

Ричард Брокхстън
Онайънс,
Произход на
европейската мисъл

Будизмът е и философия, и практика. Будистката философия е богата и дълбока. Будистката практика се нарича тантра. На санскрит тантра означава „вълна“.

...Най-задълбочените мислители на индийската цивилизация откриха, че думите и понятията могат да ги доведат само до тук. Оттам нататък идва фактическото практикуване и опитът беше неизразимо велик.

*...Тантра не означава край на
рационалното мислене. Означава интегриране на
мисълта... в по-голям спектър на осъзнаване.*

Гари Зукав,
Майсторите на
танца Ву Ли

Разкритието на Волга Драгонов се оказа един от първите тежки удари от страна на семейството ми, който не успя да ме зашемети до степен на желание да припадна. Имаше наистина някои аспекти в тази нова страна на картината, базирана до този момент на онова, което ми бе известно за семейството ми по майчина линия, което ми звучеше правдоподобно. Надявах се, че ще успея да попълня липсващите парченца от мозайката.

Била съм само на две години, когато майка ми събрала багажа ми и напуснала баща ми. За следващите двацетина години Огъстъс делеше времето си между имението си в Пенсилвания и разкошните си офиси в Ню Йорк, откъдето ръководеше семейната минна империя, наследена от Йероним Бен.

Джързи се върнала към живота си на певица и отново започнала да обикаля сцените на Европа. Влачеше и мен през първите шест години, до брака си с чичо Ърнест. След раздялата много рядко се виждах с Огъстъс. Никога не е обичал да говори за семейните проблеми, ето защо моята информация относно брака на родителите ми и живота на майка ми преди това бе пречупен през погледа на леденосините очи на Джързи.

Родена била през 1930 година, между двете световни войни, в семейство на францужойка и ирландец, на остров Джързи край Ламанша, на който и била кръстена. След капитулацията на Франция през 1940 година англичаните вече не били в състояние да отбраняват островите си край бреговете на Нормандия. Жителите били призвани да ги напуснат, но мнозина се колебаели, особено тези на остров Джързи, и близо осемдесет процента от тях решили да не се евакуират. Знаело се, че е възможно да бъдат депортирани или нападнати от завоевателите, защото островите имали важно стратегическо значение.

Били предупредени, че британското правителство няма да прави опити да ги освободи до края на войната. Майка ми обаче не била сред тях.

През първите месеци на нападения срещу Франция, майката на Джързи заминала да помогне на семейството си и там останала, поради невъзможност да се върне. Баща ѝ, ирландски пилот, който участвал във въздушните боеве по време на битката за Великобритания, загинал скоро след това. Десетгодишната Джързи, на практика сирак, била почти насила евакуирана в Лондон. По-късно по време на въздушните нападения над града, от съображения за сигурност заедно с други английски деца — „пакети от Англия“ — била изпратена в Съединените щати, където децата били разпределени по американски семейства и останали там до края на войната. Междувременно майката на Джързи, която се включила във Френската съпротива, била обявена за „безследно изчезнала по време на мисия“.

Историята, повтаряна многократно в годините на моето детство, завършваше винаги с облени в сълзи откази на майка ми да говорим повече за злощастната съдба на нейните родители и за болката, която изпитвала, щом се наложи да си спомня трудните години на войната.

В подкрепа на тази картина съществувала множество косвени доказателства, включително плакати, изрезки от вестници и всякакви материали, на които се виждаше колко активна е била ранната театрална дейност на Джързи в Америка. След като навършила дванайсет — времето, когато музикалните таланти на децата се проявяват — семейството от Ню Ингленд, в което била настанена едва десетгодишна, забелязало колко красив е гласът ѝ. През лятото на 1945-а крайът на войната наближавал и Джързи, излъгвайки за истинската си възраст, кандидатствала за главната роля на Марго в „Песен от пустинята“ от Зигмунд Ромберг — мюзикъл, който обикалял провинцията от много години и търсел нови попълнения за изпълнители. Ролята била много подходяща за колоратурния глас на Джързи.

В нощта на премиерата нашата „Пепеляшка“ била забелязана от далновиден мъж от Ню Йорк, който различил в звънкия ѝ свеж глас възможностите, които биха се открили пред нея. Агентът наел Джързи, като уверявал всички, че тя ще завърши училище въпреки блестящата кариера, която се откривала пред нея. Във всеки случай наел вокален педагог от висока класа. Останалото, както се казва, било история.

Онова, което трябваше да науча оттук нататък, бе „неизвестната част от историята“, както го нарече Волга Драгонов. Ако изобщо имаше такава скрита зад официалните разкази на майка ми. Трябва да призная, че разглеждайки старателно фактите един по един, малко от подробностите в добре документирания живот на Джързи влизаха в *противоречие* с онова, което твърдеше Волга: а именно, че сензационната танцьорка и светска дама Зоуи Бен е в действителност майката на Джързи.

При едно бързо пресмятане стана ясно, че след като Лаф е роден в началото на века и Зоуи е била на шест години, когато той е бил на дванайсет, през 1930 — годината, в която майка ми се е родила на остров Джързи, Зоуи е била на двацет и четири — възраст, напълно подходяща за бягство с красив ирландски пилот и зачеване на бебе. А не спомена ли Волфганг, че е участвала във френската съпротива? Струваше ми се също така напълно вероятно млада жена като Зоуи с артистична кариера и дръзко поведение да остави десетгодишната си дъщеря на относително безопасния остров край Ламанша, за да се притече на помощ на някой, който е бил в далеч по-голяма опасност в окупираната от немците Франция. Но кой ли може да е бил този някой?

А имаше и нещо друго. Хиляди семейства са били разделени през войната и много от тях не могли да открият роднините си с години след въпросните събития. Доста подозрително беше, че през всичкото това време нито една от двете не бе успяла да открие другата, при условие че и двете са популярни личности от светския живот на Париж и Виена.

А трябва да добавим и факта, че майка ми се е омъжвала последователно за двама братя от семейство Бен и бе живяла известно време с третия — чичо ми Лаф. Независимо от твърденията на Джързи, че знае твърде малко за семейството и корените си, че е забравила много, тримата мъже се оказваха братя на майка й, следователно нейни собствени чичовци. И ако Волга и Лаф го знаеха, защо това да бе тайна за другите двама — Ърнест и Огъстъс?

Не задълбах в тази посока пред Волга, защото той или не знаеше повече, или нямаше желание да сподели.

— Трябва да попитате майка си — повтаряше всеки път, когато се опитвах да го притисна. — Нейна работа е да го каже, ако иска. Може да е имала сериозни основания, за да не го е споделила досега.

Тъкмо търпението и издръжливостта ми бяха на изчерпване, когато се появи моята „надзирателка“ Светлана и с характерните си невротични жестове и изплашени движения даде да се разбере, че е крайно време да ме върне в стаята ми, преди някой да ни е хванал. Благодарих на Волга за разказа му и в последния момент надрасках бележка на чичо си, в която отбелязах, че със сигурност ще направя всичко възможно да се свържа с него, когато на връщане кацнем във Виена. Опитах се да се извиня с това, че не съм успяла да открия телефон между централата на МААЕ и манастира Мелк и затова не съм спазила обещанието си.

Обратно в стаята си дълго не можах да заспя — причината не беше само в празния стомах, студа и психическата умора. Знаех, че безсънието ми се дължеше на свръхактивната ми мозъчна дейност от последните часове. Имах да свърша още много мислене за всевъзможните грешки, пропуски, митове и лъжи, които очевидно насищаха моя живот. Призори мисля, че бях готова да започна отново да действам под настойчивите потропвания на съдбата на моята врата. И все пак се налагаше да пренаредя фактите и да се ориентирам къде съм.

От момента, в който Волга спомена името на майка ми като възможен участник в играта, ми хрумна, че също като Ермионе и нейното име Джързи е име на географска точка — точка, която, ако не ме лъжеше паметта, е с достатъчен брой келтски изправени камъни, за да бъде определена като ключово място в мистериозния пояс на властта. Да не би да се окажеше, че през цялото време съм гледала в погрешната посока — гледала съм надолу, наместо нагоре.

Древните строители, проектирали пирамидите в Египет или Храма на Соломон, не са се нуждаели от карти и шублер, за да определят строителната площадка. В продължение на стотици години, за да се ориентират и придвижват в пустинята, са използвали едно-единствено средство, с помощта на което са плавали и са се ориентирали и в морето. Същото това средство им е помагало и да откриват определено място на земята и това било нощното небе. За кой ли път тъкмо историята и загадките на митовете ми посочиха правилната посока. Към звездите.

Преди да си легна, порових в чантата си за бутилка минерална вода, с която да измия зъбите си. На дъното ръката ми напипа

Библията, останала там от пътуването ми до Сън Вели. Тя събуди в съзнанието ми спомен за мой разговор със Сам преди години в една звездна нощ, дни преди да замина в града за училище. Нямах как да го знам, но тази вечер се оказа последната, в която се видях със Сам преди срещата ни в планините на Айдахо седмица назад.

Измъкнах томчето, поставих го върху очуканата полица в банята и докато четках зъбите си, сякаш чух отново гласа на Сам и запрелиствах страниците, докато попаднах на Книга на Иов...

— Помниш ли историята на Иов? — попита ме той, докато гледахме звездите.

Въпросът му ми се стори доста необикновен за човек, който не е чел великата книга. Тогава единственото, което си спомних, бе, че горкият Иов имал нещастieto да стане обект на облог между Господ и Сатаната, при който Господ дал картбланш на Сатаната да тормози „божата твар“ както иска, което ми се видя доста жестоко.

— Колкото и да е странно — продължи Сам тогава, — въпреки страданията, които понесъл, Иов само веднъж се конфронтирал с Всевишния и тогава той задал прочутия въпрос: „Но де се намира мъдростта, и де е мястото на разума?“^[1] Спомняш ли си какво отговорил Господ на простичките думи?

Тъй като поклатих отрицателно глава, Сам улови дланта ми в своята, а с другата си ръка посочи с широк жест звездното небе над нас — онова искрящо многообразие, останало непроменено през милиардите години.

— В това се е състоял отговорът на Господ — обясни Сам. — Господ пристига в главозамайваща вихрушка и започва да изрежда какво е свършил. Създал е всичко, като се започне от „небесния скреж“ до конете и щраусовото яйце — да не говорим за вселената. Иов занемял пред такова многообразие и като сравнил, си дал сметка, че това, през което е минал, не може да се мери със свършеното от Господ. Поведението на Всевишния на пръв поглед е трудноразбираемо и стотици години философите се опитват да го разтълкуват. Но мисля, че открих една интересна следа... — Сам ме изгледа с бистрите си сиви очи тогава и продължи: — „Де беше ти, когато полагах основите на земята?... Кой определи мерките й?... Или кой е опъвал по нея въжето?... Знаеш ли наредбите на небето, можеш ли натъкми то да владее над земята?“^[2]

Тъй като продължавах да мълча, той добави:

— Доста характерен отговор на характерен въпрос, не мислиш ли?

— Нали каза, че въпросът на Иов бил „де се намира мъдростта?“ — изтъкнах. — Как самохвалството за това, че си създал вселената, отговаря на неговото питане?

— Тъкмо това се питали и *мъдреците философи* през всичките тези години. Какво е искал да каже Господ? — усмихна се Сам. — Но както твърди любимият ми философ: мъдреците винаги излизат от вратата, през която влизат. От друга страна, за онези, които могат да разтълкуват правилно една пътна карта, предполагам, че отговорът на Всевишния е наистина отговор. Помисли само. Координатите, които Господ очертава в небето, са ръководство към мъдростта тук на земята — „Както на небето — така и на земята“, схващаш ли?

Тогава сякаш не го разбрах твърде, но мисля, че сега проумях. Ако разположението на светите места съответства по някакъв начин на съзвездията и тяхното разположение, тогава звездната карта с течение на времето е станала и карта на земята, което на свой ред би означавало връзка между географските точки с прастарото значение на съзвездията: тотеми, олтари и богове.

Осъзнах и друго — въпреки че ми оставаха само няколко часа сън, — преди да разбера какво общо имаше всичко това със Съветския съюз, ядрената енергия и Централна Азия. За първи път започнах да схващам и идеята за основата и вътъка и шаблона, който образуват.

Волфганг ми позвъни по вътрешния телефон достатъчно рано, за да се видим и да поговорим насаме по време на определената за девет часа закуска, преди да се срещнем със съветските си колеги. Открих го да седи сам в ъгъла на една от дългите маси в трапезарията, където разговарях с Волга само преди няколко часа.

Минах покрай гърбовете на мълчаливи руски бизнесмени, навели глави над закуската си — купа топла овесена каша и чаша кафе, повечето от които бяха облечени в черни, лошо скроени костюми. Когато ме видя да приближавам, Волфганг остави салфетката настрана и се изправи, за да ми налее кафе. Бях изненадана от хладния тон, с който ме заговори.

— Струва ми се, че не си наясно с позицията, в която сме поставени тук в Русия. Тук много рядко канят хора от Запада за разговори по деликатни въпроси и вече ти обясних, че наблюдават всяка наша стъпка. Какво, по дяволите си, мислеше, когато организира тази тайнствена среднощна среща тук в хотела? Кой беше човекът, с когото си говорила?

— Аз също бях изненадана, когато го видях, защото бях вече по пижама. Беше Волга, личният прислужник на Лаф. Чичо ми се разтревожил, че не съм му телефонирала по време на престоя си във Виена. Трябваше да му позвъня.

— Прислужникът му ли? — не можеше да повярва на ушите си Волфганг. — Казаха ми, че сте стояли часове заедно... почти до сутринта! Какво толкова имаше да ти каже?

Не бях сигурна, че искам да разкажа подробности на Волфганг, а и тонът му не ми хареса. Сякаш не беше достатъчно това, че близо седмица не си доспивах, на всичкото отгоре си легнах без вечеря, оказваше се, че и закуска нямаше да има. Ето защо, когато начумерена мустаката жена се приближи със супник и кошничка с хляб, си сипах малко от кашата и захапах парче препечен хляб, за да отложа отговора. Стомахът ми въздъхна благодарно и признавам, че и аз се почувствах по-добре.

— Много съжалявам, Волфганг, но знаеш какво е мнението на чичо ми за теб — опитах се да обясня спокойно. — Много се разтревожил от това, че съм останала насаме с теб във Виена, и тъй като не му позвъних, се обадил в службата ми в Айдахо, за да разбере какво може да ми се е случило...

— И там ли се е обадил? — прекъсна ме Волфганг. — И с кого е говорил там?

— С хазяина ми Оливие Максфийлд. Знаеш, че се познават — напомних му аз. — Очевидно Лаф е искал да обсъдим нещо.

Като не получил от там достатъчно информация, изпратил Волга да ме търси тук.

— Какво е това нещо? — попита Волфганг тихо и отпи от кафето си.

— Семейни работи — отвърнах. — Доста е лично.

Обърнах очи към купата с каша пред мен. Беше започнала да се втвърдява. Тъй като след снощи вече не знаех кога ще имам

възможност отново да се храня, се насилих да хапна една лъжица и отмих кашата с малко горчиво кафе. Не знаех точно как да кажа какво зная, ето защо го оставих за по-късно.

— Когато стигнем отново във Виена, преди да взема самолета за Айдахо, бих искала да се отклоня малко и да се отбия за един ден в Париж. — Ще ми се да се видя с леля ми Зоуи.

Веднага след закуска двамата с Волфганг се качихме на нещо като бус, приличащ по-скоро на танк с прозорци, който ни чакаше пред вратата на това, което засега наричахме наш дом. Освен шофьора с нас в него пътуваше и нова служителка на „Интурист“. Бях извадила бележник от МААЕ, където бях записала задачите ни, а там имах и карта на обиколката ни.

Първата ни среща тази сутрин щеше да се състои на около час път западно от Ленинград по посока на Балтийско море. Там в Сосновый бор, недалеч от летния дворец на Екатерина Велика, се намираше ядрен реактор, който ние в Щатите обикновено наричаме „потребителски“, защото произвежда електроенергия за обществена консумация.

Докато пътувахме, си дадох сметка, че за първи път след Сан Франциско около мен не се виждаше мъгла, лед и сняг. Покрай реката се разкриваше изумителна гледка към сградата на Ермитажа, боядисана в грахово зелено, която се оглеждаше в Нева и ми напомни на сцена с потъналия във Волга град Китеж, който чакаше момента, за да излезе на повърхността. Бързи облаци прелитаха по тюркоазеното небе над нас. Голите клони на дърветата покрай пътя, обсипани с водни капки като диаманти от снощния дъжд, бяха доказателство за наскоро отминалата зима, въпреки че въздухът, който нахлуваше през отворените прозорци на возилото ни, бе наситен с ароматите на събуждащата се природа.

От самото начало на обиколката ни из огромната ядрена централа, по време на която ни придружаваха гладко избръснати инженери и физици с имена като Юрий и Борис, за първи път разбрах какво бе накарало руснаците да отправят покана за нашето посещение. През април по време на посещение в Лондон Михаил Горбачов, вероятно понесен от вълната на „гласност“ и „перестройка“, бе

изненадал обществеността със съобщението, че СССР ще спре производството на високообогастен уран, който се използва в ядрените бойни глави, както и че възнамерява да затвори реакторите, произвеждащи плутоний.

Следобеда на същия ден при първото ми по-задълбочено запознаване с аналитичните разсъждения в Ленинградския институт по ядрена физика, историята започна да се оформя в главата ми. При един от продължителните разговори, към които ядрените специалисти по целия свят имат слабост, директорът на института Евгений Молотов, хубав мъж с прорязано от бръчки лице, разказа история, която очерта фона на множество последвали събития.

Започна с борбите, за които бе намекнал Волга Драгонов и траяли близо две хиляди години, та до днес. В тях отново е замесена Централна Азия, с което започва малко по малко да губи своята загадъчност. Британците, заедно с руснаците и останалите забъркани в подклаждане на военни действия през последните петстотин години, бяха измислили и име — Голямата игра.

ГОЛЯМАТА ИГРА

В цялата история на човешкото познание съществуват две понятия, свързани със закона за развитие на вселената — метафизическо [идеалистическо] и диалектическо [материалистическо], които представляват два противоположни светогледа. [В диалектическия материализъм] основната причина за развитието на каквото и да било е не външна, а вътрешна, и тя е заложена в самия процес.

Мао Дзъдун

Изтокът е Изток, а Западът — Запад, и никога няма да се срещнат.

Ръдиърд Киплинг

Изтокът ще ни помогне да победим Запада.

Иван III, цар на Русия, потомък на Александър Невски, пръв разлюлял закостенялата система, като отказал през 1480 година да плаща данък на Златната орда. Иван се оженил за София, единствена племенница на последния император на Византия. След завземането на Константинопол от турците той се обявил за духовен водач на Източната църква и защитник на вярата.

Политически далновидният брак между Църква и държава се оказал от голямо значение за Западна Европа. По това време, през 1492 година, „Колумб поел из синия океан“, Фердинанд и Изабела прогонили маврите и евреите от Испания, разсичайки по този начин седемстотингодишното сливане на Западната и Източната култура, и насочили вниманието на Европа на запад. Това бележи и края на феодалната система и разпалването на национализма, както и последвалата колониална експанзия.

Един остров далеч на север с известно закъснение се включил в тази игра на заграбване. Източноиндийската компания получила официална благословия от кралица Елизабет I Английска едва на 31 декември 1600 година. Създадена била, за да се конкурира с холандците, които в надпревара с испанците и португалците вече успели да заграбят монопола върху търговията с подправки в Малайзия и Островите на подправките. В рамките на петдесет години получената права Източноиндийска компания развила процъфтяваща търговия в Дания, Франция, Швеция и Шотландия. „Перлата в короната“ на Англия — Индия, била неизчерпаем източник на богатства, да не говорим за пристанищата ѝ.

Руснаците вече успели да видят тези придобивки.

До реформите на Петър Велики през осемнайсети век представата за руснаците била като за азиатски на вид субекти, с неподстригани коси и бради, облечени в широки роби, със самотни жени и необикновени религиозни ритуали. Твърде изплашени да не би да бъдат отново изолирани, както и по времето на т.нар. „загубени векове“ на монголско владичество, тези изостанали феодални владения успели да разширят границите си с неподозирана скорост и в неподозирани размери — трийсет хиляди квадратни километра

годишно. За близо два века след смъртта на Петър Велики те успели да присъединят към територията си различни култури, отстоящи на няколко хиляди километра наоколо, пробивайки на изток през Сибир чак до Берингово море, а на запад стигнали до Литва, Полша, Финландия, Латвия, Естония, Ливония, Карелия, Лапландия.

Британия трескаво продължава да разпростира влиянието си на север и на изток към Пенджаб и Кашмир, присъединява Бирма, Непал, Бутан, Сиким, Балухистан и прави сериозни набези към Афганистан и Тибет. Египет и Кипър са вече окупирани, Източноиндийска компания се разпада и кралица Виктория е коронясана като императрица и на Индия, така империята ѝ става толкова обширна, че във всеки миг от денонощието някъде в нея изгрява слънцето.

В противовес на това до началото на Първата световна война Русия се разширява на юг и на запад, завладява Украйна, Кавказ, Крим и Западен Туркестан — днешна Централна Азия, и стига чак до индийско-персийската граница. Така двете империи, разделяни някога от хиляди километри, сега вече имат обща граница и на места дори ги делят само няколко километра.

Експанзионистичната политика на Русия не спира с руската революция. Когато Ленин призовава за световен бунт на масите срещу колониалното робство, той насочва вниманието си по-специално към потиснатите в Индия, окуражавайки ги да отхвърлят британското иго. Много скоро става ясно, че самите болшевики нямат намерение да дадат автономия на колониалните си владения, присъединени към държавата им по време на руския колониализъм. Всички райони, които правят опити да се освободят по време на последвалата война, са смазани.

През 1922 година се създава СССР и в него влизат Беларус, Грузия, Армения и Азърбайджан, Украйна и Руската федеративна съветска република, в която са включени всички останали. Едва по-късно, когато по принцип ислямски Туркменистан изявява желание да получи независимост, съветското управление поставя такава изкуствена граница, че наместо една се получават пет републики, образувани на етнически принцип. Това решение е взето през 1924, годината, в която умира Ленин и мястото му е заето от Йосиф Сталин, управлявал с железен юмрук през следващите трийсет години.

От 1939 година СССР „умиротворява и поглъща“ територии от Полша, Чехословакия, Румъния и балтийските държави — Латвия, Литва и Естония, както и части от Германия и Япония.

Едва ли имаше смисъл Евгений Молотов от Института по ядрена физика в Ленинград да разказва останалата част от историята. След Втората световна война имената се смениха, но играчите останаха същите — сега вече играта се нарича Студена война. Играчката, която всички използват в състезанието, е „ядрена“. Дипломатическата стратегия на противоположните държави напомня състезание на две коли, които се движат една срещу друга с „газ до дупка“. Шофьорът, който пръв не издържи и се отклони — губи. Обявяват го за страхливец. А САЩ се оказват най-бързи от всички. Разликата между подобно състезание с коли и това при Студената война е в това, че с колите има шанс някой да отстъпи и другият да спечели.

В седмицата, наситена със срещи и обиколки, двамата с Волфганг изминахме много километри из централната част на Русия — посетихме централи, срещнахме се с групи специалисти и с отделни хора, с различни длъжности в йерархията. Установих, че най-голямата грижа на съветското управление не е безопасността на централите, а по-скоро онова, което бе моята специалност — управлението на ядрените отпадъци, особено онези, които биха могли да се употребят за направа на оръжие. Много от отработеното гориво се изнася вън от границите на руската федерация. И тогава стана ясно, че моето присъствие не е само на фигурант.

В продължение на близо пет години двамата с Оливие бяхме работили по създаване на база данни за откриване, класифициране и управление на токсични, опасни трансуранови отпадъци, получени от различните видове производства. Проектът включваше специалисти от различни области и от различни държави и по време на съвместната ни работа много пъти сме обсъждали, по начина, по който янките умеят, какво представлява „гласност и перестройка“. Открихме допирни точки с МААЕ и базите данни от Монтерей до Масачузетс, които се занимават с управление на ядрени отпадъци, на съоръжения и технологии. Усилията ни обаче едва сега започнаха да показват колко дълбока е раната.

Направило ми беше впечатление, че недоверието и секретността, владели човешкото съзнание по време на Студената война, бяха оставили дълбоки рани в Майката Земя. Страшните истории бяха твърде много — в продължение на години мотото в областта на ядрените изследвания бе „Лявата ръка не знае какво прави дясната“. Военните зариваха отпадъци в земята на места, където се знаеше, че ще се строят граждански обекти, инжектираха течни отпадъци в близост с поречието на реки. Оказа се, че деянията на военните и индустриалците на Запад са нещо като детска игра в сравнение с онова, което руснаците са извършили през последните четирийсет години. Бяха оставили стотици складове за отработено гориво открити, държаха контейнери в стари мини, от години изсипваха отпадъците си в Северния ледовит и в Тихия океан.

Поне десет града се занимаваха предимно с ядрена енергетика, там живееха повече от 900 000 души, на още 150 места се произвеждаха отпадъци, а плановите бяха през следващите двайсет години производството за „мирни цели“ да се удвои. И това бе само началото.

Проблемът, който създаваше най-голямо напрежение, бе районът на Централна Азия или *Ortuya Asya* — както бе известно на повечето тюркски езици. Тук се намираха петте предимно ислямски републики Казахстан, Киргизия, Узбекистан, Таджикистан и Туркменистан. Едва ли, когато Карл Маркс е казал, че религията е опиум за масите, си е давал сметка колко дълбоко е проникнала тази отрова в кръвта на човечеството — никой пък и не се опита да открие противоотрова. На всичкото отгоре десетгодишната война на Русия в Афганистан, наричан още „Руският Виетнам“, само задълбочи още повече пропастта между двата духовни свята.

Сякаш за да подсилят омразата на фундаменталистите, руснаците сменят името на този регион в „Средна Азия“, имайки предвид само четири от републиките, а изключват Казахстан заради многочисленото руско население там и вече го считат за част от Русия. Полигоните за ядрени изследвания на руснаците се намират най-вече в Казахстан, който има обща граница със Синдзян — бившия китайски Туркестан — също с ислямско население, където пък китайците от 1964 година правели своите опити в пустинята Лопнур. С две думи, целият район е като буре с барут.

Руските действия извън страната им не изглеждат много по-добре. Арсенали и производство на оръжие били разположени и в Чехословакия, и Полша. А от 70-те години руснаците започнали да изнасят ядрено гориво и в държави като Египет, Индия, Аржентина и Виетнам, да не забравяме и за високообогатения уран, който доставяли на Либия, Ирак и Северна Корея. В същото време на нито един митнически пункт в цяла Русия не може да се види уред за откриване на радиация.

Картината изглежда наистина мрачна, но винаги съм била убедена, че по-добре късно, отколкото никога, и макар и закъсняла, нашата намеса все пак значеше нещо.

Легендарната Пандора бе отворила кутията с неприятностите много отдавна. Пуснала бе на свобода всички възможни проблеми, които един отмъстителен Зевс би могъл да измисли. Но както би казал Сам, може би не четем картите както трябва. Вътре в кутията продължаваше да остава като залепено още нещо: надеждата. Поглеждайки картината от различен ъгъл, човек не можеше да не си помисли, че от всичко това ще излезе и нещо добро. Поне се надявах да стане така.

С нашите колеги от Русия се договорихме да започнем процес на решаване на проблеми. След въвеждането на новата политика на отвореност и сътрудничество, те вече имаха повече възможности да пътуват извън страната и отвъд Желязната завеса. Преди да си тръгнем, двамата с Волфганг определихме дати за следващите ни контакти, чантата ми с всеки изминал ден се пълнеше все повече с визитни картички — очевидно тук това се смяташе за елитарен атрибут.

Летището във Виена бе почти празно, когато нашият самолет кацна. Знаехме, че нямаме много време до следващия ни полет и като нищо щяхме да го изпуснем. За щастие, оказа се, че в машината за Париж били открити технически неизправности и пътниците още не бяха качени. Все едно, минахме паспортната проверка и докато Волфганг чакаше заедно с останалите да дойде автобусът, отидох да телефонирам на Лаф, както бях обещала.

Беше късно и предполагах, че ще чуя гневния глас на чичо си, но това, което последва, след като прислужникът, който вдигна, ме свърза с него, наистина ме изненада:

— Гаврош, за бога... Къде си? Къде се загуби? — с треперлив от възмущение глас започна Лаф. — Издирвам те повече от седмица. В бележката, която изпрати по Волга, пишеш, че си ходила в Мелк. Защо не ми се обади от Виена? Можеше да звънеш и от Ленинград. Къде си сега?

— На летището във Виена — отговорих, — но само минавам оттук на път за Париж. Излитаме всеки момент.

— Париж ли? Много се тревожа за теб. — И наистина звучеше разтревожен. — Защо отиваш в Париж? Само заради онова, което Волга ти разказа ли? Говори ли преди това с майка си?

— Тя не си направи труда да ми каже нещо през всичките тези двайсет и пет години — изтъкнах, — но ако смяташ, че е важно, ще ѝ звънна.

— На всяка цена трябва да се чуеш с нея, преди да говориш с когото и да било в Париж. Иначе откъде ще знаеш на кого да вярваш?

— Тъй като вече не вярвам на никого и нищо, което чувам, какво значение има — язвително подхвърлих, — какво значение има къде точно ще ме излъжат? В Айдахо, Виена, Ленинград или Париж?

— Има огромно значение — ядоса се вече наистина Лафкадио. — Опитвам се да те предпазя, майка ти също. Имала е достатъчно сериозни основания да не спомене нищо пред теб до този момент. Повярвай ми, беше с оглед на твоята сигурност. Но сега, когато и Ърнест, и Сам, братовчед ти, са мъртви... — Той замълча, сякаш се сети нещо. — С кого всъщност беше в Мелк? Да не би с Волфганг Хаузер? Срещна ли се с още някого във Виена, имам предвид друг, освен колегите ти?

Нямах представа колко и какво мога да кажа на Лаф, още повече по обществен телефон, но толкова ми беше омръзнала цялата тази тайнственост и конспирации в семейството, че реших — трябва да се сложи край на всичко това.

— Двамата с Волфганг прекарахме сутринта в Мелк с един човек, когото нарекоха отец Вергилио. — Линията буквално натежа от мълчанието отсреща. — А на обяд предишния ден се срещнах с много хубав дявол, който твърдеше, че е мой дядо...

— Достатъчно — процеди гневно Лаф с тон, който никога досега не бях чувала от него. — Добре познавам Вергилио Санторини — изключително опасен мъж, дано доживееш да го разбереш. А що се отнася до онзи другия... дядо ти, моля се да е дошъл при теб като приятел. Не можем да говорим повече, направила си предостатъчно глупости след последната ни среща в Айдахо. Направо не знам какво да мисля. Не изпълни нищо от обещаното, но искам да ми се закълнеш, че ще се обадиш на майка си, преди да говориш с когото и да било в Париж. От изключително голямо значение е. Все едно каква друга глупост си готова да направиш.

Признавам си, че бях разстроена. Никога досега не бях виждала или чувала Лаф така разтревожен. В този момент по коридорите отекна първото повикване на пътниците за нашия полет.

— Много съжалявам, Лаф — прошепнах. — Ще се обадя по телефона на Джързи веднага, щом кацна на летището в Париж. Кълна ти се.

Мълчание. В ушите ми кънтеше съобщението на летището — вече на английски и френски. Волфганг подаде глава от стъклената врата на чакалнята и припряно замахна с ръка да побързам. Точно тогава от слушалката до мен стигна друг глас. Този на Бамби.

— Фройлайн Бен — започна тя, — вашият *onkel* така се разстрои, че пропусна да ви каже за няколко съобщения, които се получиха за вас. Едно дойде по електронната поща, изпратено до офиса на Волфганг, но препратено и до нас. Другото е от колегата ви Оливие Максфийлд. Много пъти звъня тази седмица, защото не сте му се обадили, както помолил. Толкова било важно, че изпрати и телеграма.

— Побързайте — помолих, — самолетът ми излита всеки момент.

— Ще ги прочета, кратки са. Първото е от някакво място — Четирите ъгъла в Америка. Пише: „Проучването завърши. Бъди много предпазлива с К. файла. Данните — подозрителни.“

Знаех едно-единствено място, което можеше да бъде наречено „Четирите ъгъла“ — високо горе в пущинаците на югозападните региони, където се намираха и развалините на индианските селища на племето анасази. Очевидно Сам искаше да ме предупреди, да внимавам с информацията, идваща от Волфганг „К.“ Хаузер. Доста

неприятно. Телеграмата от Оливие вещаеше още по-големи неприятности.

Шушулката взе следващия самолет за Виена и още е там. Може би ти загуби в лотарията повече от мен. Язон е добре и изпраща поздрав. Шефът ми Терон — също.

С обич Оливие

Изненада следваше изненадата! Единствената добра вест бе, че котаракът ми е добре. Много неприятно ми беше, че началникът ми ме е последвал във Виена. Този факт събуди нещо, което се въртеше в главата ми през цялото време в Русия. Предупреждението на Сам просто го потвърди.

Волфганг ми бе казал истината, като ме увери, че съм срещала отец Вергилио и преди манастира Мелк. Той бе посочил ресторанта, където бе играл временно ролята на сервитьор, за да може да ме пази от Дакиан Басаридис. Нищо чудно, че ми се е видял познат след това в тъмното, не и чак толкова познат. Спомних си и твърде уклончивия отговор по отношение на загадъчния Ханс Клаус, чието име все нещо се променяше. Там беше лъжата.

Какво облекчение изпита, когато повярвах, че тъкмо отецът съм забелязала в лозята през нощта. Едва сега ми стана ясно, че в тъмното съм зърнала не отец Вергилио, а фигурата на човек, когото често срещам и задминавах по коридорите на ядрения център в Айдахо. Този човек имаше походката на професионален боксьор и на ветеран от Виетнамската война. Сега вече, без сянка от каквото и да е съмнение, бях убедена, че човекът, който тайно се срещна с Волфганг над Кремс, не беше някой друг, а собственият ми началник Пастор Оуен Дарт.

Почти веднага дойде и следващото просветление. Дарт нито ме нае на работа направо от колежа, нито ме изпрати веднага след погребението на Сам да изпълнявам важна задача с Волфганг, защото съм много добра в своята област. Връщайки се назад, осъзнах как нещата всъщност са съвпаднали.

Най-вероятно тъкмо той бе разказал и на „Уошингтън Поуст“ за моето „наследство“ и негова е била идеята да изпрати Оливие след мен в пощата, за да прибере моя пакет. Пак той бе поръчал на Волфганг да

ме проследи в планината до Джаксън Хоул и дори се бе преборил с федералната служба по сигурността, за да успее да се кача на самолета за Виена. Но какво ли можеше да означава това, че бе взел следващия полет? Нещо повече, тайната му среднощна среща с Волфганг, веднага след като скрихме ръкописите в националната библиотека, и уверението на Оливие, че той е все още в австрийската столица, налагаше един логичен извод. Истината е, че в този момент твърде малко можех да направя, още повече в този час на нощта.

Докато изкачвахме стълбите към самолета, вътре в мен се оформи голяма ледена буца. Опитах се да преглътна огорчението, което се бе натрупало в душата ми по отношение на Волфганг и неговото предателство, докато се мъчех да изгазя в блатото от лъжи. Налагаше се да приема и още един факт, не по-малко застрашителен. Не можех да се правя, че не знам за него. В последния ред от съобщението на Оливие се споменаваха едно име, което знаех чудесно от разказа на Сам. Човекът, който знаех, че е загинал вместо него, се казваше по същия начин — Терон. Също като шефът на Оливие — Терон Вейн.

[1] Книга на Иов, 28:12. — Б.пр. ↑

[2] Книга на Иов, 38:4–33. — Б.пр. ↑

ОГЪН И ЛЕД

УЧЕНИК:

Лама, за Великия камък имаме толкова много легенди... От най-древните времена на друидите множество народи помнят легенди за природни енергии, скрити в този странен пришествиец на...

ЛАМА:

Lapis Exilis... така се нарича камъкът, който бе споменат от старите Майстори певци. Вижда се, че Изтокът и Западът мислят еднакво в много отношения. Няма нужда да ходим в пустинята, за да чуем за Камъка. Всичко е посочено в Калачакра, но малко са онези, които схващат.

Това Учение Калачакра, това използване на първичната енергия, било наречено Учение на Огъня. Индийците познават великия Агни — древно учение, което въпреки древността си ще стане и новото Учение на Новата ера. Трябва да мислим за бъдещето.

Николай Ръорих,
Шамбала

*Някои твърдят, светът ще
свърши във пожар,
а други смятат, че във лед.
Отдавал съм се на желания със
жар*

*и затова подкрепям тези за
пожара.*

*Но ако трябва да загина дважд,
а мисля, знам що е омраза,
и ще кажа,
че и смъртта от лед добре
дошла е.*

Робърт
Фрост,
Огън и
лед

Нямаше още полунощ, когато пристигнахме, а летище „Шарл дьо Гол“ бе вече почти безлюдно. Бюрата за обмен на валута бяха затворени, ескалаторите — спрени и покрити със стъклени капаци. За щастие, уговорката ни да се срещнем със Зоуи бе чак за следващия ден.

Полунощ тук, означаваше шест следобед в Ню Йорк и Джързи в елегантния си апартамент бе достатъчно близо до часа за коктейли, за да успее да се съсредоточи бързо, ако й се обадох веднага. Освен това ми хрумна, че ще е далеч по-разумно да използвам обществен телефон, наместо този в хотела, който Волфганг беше ангажирал. При това, предвид спомена ми от преди седмица пред огъня в замъка, имаше вероятност да се отдадем на продължителни часове страст. Засега избутах тази мисъл на заден план в съзнанието си.

Успях да намеря картата си за телефон и оставих Волфганг да чака багажа ни пред лентата, която, за щастие, бе наблизко и можех да го наблюдавам през стъклената преграда. След няколко позвънявания чух гласа на майка ми — чист и ясен, все едно бе на няколко крачки от мен, при това звучеше съвсем трезво.

— Bon soir от Париж, мамо — поздравих любезно, но не прекалено сърдечно. — Лаф настоя да ти се обадя веднага, щом пристигна тук от Виена. В една телефонна будка съм наред летището, минава полунощ и не съм сама. Вероятно се сещаш какво ме доведе тук — незначителни проблеми в семейството, които незнайно защо си

решила, че е по-добре да забравиш да споделиш с мен през последните двайсет и пет години. Може би си искала да спестиш време и неприятности и на двете ни?

Джързи мълча толкова дълго, че за миг дори си помислих, че може да е изпуснала слушалката.

— Майко? — най-сетне рекох.

— Ариел, момичето ми, дължа ти извинение. — Тонът ѝ беше наситен с искрено разкаяние (нито за миг не забравям, че успехите ѝ на певица се дължаха и на голямата ѝ артистичност). — Надявах се, че държейки те настрани от всичко това, ти давам някакъв шанс да имаш живот на нормален човек. — Тя се засмя с известна горчивина. — Каквото и да означава това.

— Мамо, не желая да знам мотивите ти. Това може да почака малко. — И повече от малко, си помислих. Бих предпочела никога да не се наложи да изслушам тази изповед. — Тази вечер е добре да чуя само някои сурови факти. Просто една кратка рекапитулация, основните точки, за да схвана какво става в това наше семейство. Твърде много ли искам?

— Не знам защо съм си въобразявала, че този ден никога няма да дойде — някак сърдито констатира Джързи. — Но със сигурност не съм си представяла, че ще бъда заловена като из засада, и то по телефона, което ме лишава дори от възможността да си приготвя питие! Да не би да очакваш, че за три минути ще успея да ти се извиня за целия си живот?

— Добре, карай спокойно. Лаф държеше да говоря с теб при първа възможност, но пък и имаме цяла нощ на разположение, тъй като срещата с баба ми е едва утре сутрин.

— Какви „сурови факти“ имаш предвид?

— Нещо като например защо майка ти е избягала във Франция и те е изоставила по време на войната и защо след това си се омъжила не за един, а за трима нейни братя...

— Сега вече наистина имам нужда от питие — прекъсна ме Джързи и ме остави да я чакам на хиляди километри. Когато скоро след това се върна, успях да чуя потропването на кубчетата лед в чашата. Може да бе и в резултат на алкохола, но ми се стори, че гласът ѝ придоби метални нотки, сякаш бе нахлузила ризницата си.

— Колко неща вече знаеш? — попита майка ми.

— Твърде много, за да се чувствам добре — уверих я, — така че давай направо.

— Значи знаеш за Огъстъс?

— Какво за него?

Очевидно тя имаше предвид информацията, че Дакиан Басаридис е действителният баща на баща ми, но аз ли трябваше да задавам въпросите? А и не бях сигурна, че ще мога да избълвам всичко, което знаех, пред жена — все едно дали е майка ми, или не, — държала ме на тъмно толкова време относно собствените си родители. След последната бележка на Джързи тайно благодарих на съдбата, че успях да удържа езика зад зъбите си.

— Обясни ли Лафкадио — започна Джързи след известно колебание — защо напуснах баща ти?

Нямах представа как ще завърши всичко това, но едно беше сигурно — каквото и да изскочеше, беше толкова важно за мен, че нямаше начин точно сега да се издъня.

— Защо ти не ми разкажеш? — предложих, тъй като не успях да измисля нищо друго, което да е между „да“ и „не“.

— Ясно е, че не знаеш — заключи майка ми. — Ако останеше на мен, не знам точно какво щях да реша. Най-добре беше нищо да не знаеш, но след като казваш, че си била във Виена, а сега си в Париж, ако продължавам да мълча, ще те изложам на още по-голяма опасност...

— Аз вече съм в голяма опасност, майко! — избухнах. Как ми се искаше да извия тънкия ѝ врат!

Забелязал бурната ми реакция през стъклото на кабината Волфганг ме изгледа с вдигнати вежди и за да не привлека повече вниманието му, свих само рамене, все едно няма нищо сериозно, опитах се дори да му се усмихна.

— Естествено, имаш право да знаеш — отбеляза Джързи от другата страна на линията. Последва ново мълчание, сякаш тя се опитваше да събере мислите си. Чувах само потропването на ледените парченца в стените на чашата ѝ. Чувствах, че съм се стегнала, все едно очаквах някой да ме цапардоса с нещо. Най-сетне майка ми заговори и както обикновено се случва с моето семейство, по едно време ми се поиска никога да не беше започвала.

— Ариел, момичето ми... Имам сестра... По-скоро би трябвало да кажа — имах сестра. Никога не сме били близки. Не бяхме се

виждали с години, а сега тя вече не е жива. Благодарение на непростимата изневяра от страна на баща ти преди много години... — Последните думи заседнаха в гърлото на Джързи. — Скъпа, ти също имаш сестра, която е почти на твоята възраст!

Не вярвах на ушите си! Защо никой не ми беше казал? Поколения наред в това семейство царяха лъжи и предателства, които майка ми, известната певица, бе таила в душата си. Естествено, не само тя имаше вина за това, че нищо не знаех — Огъстъс също се бе постарал да укрие от мен истината.

Може би нямаше да е зле да затворя — все едно линията беше прекъснала, но така или иначе неизвестността щеше да остане да виси над мен. Ето защо затаих дъх и зачаках. Ясно бе, че жената, за която ставаше дума, не е настоящата му съпруга Грейс. Беше прекалено млада — Джързи се беше разделила с него преди повече от двайсет години.

— Двамата с баща ти отдавна трябваше да ти кажем — продължи Джързи и отново замлъкна...

Бях искрено благодарна, че френската система за разтоварване на багаж е най-бавната в Европа, и Волфганг, който крачеше нервно покрай лентата, не беше дошъл, за да ме подканя да тръгваме.

— Попита ме защо майка ми ме е оставила сама и е заминала — обади се Джързи. — Всъщност Зоуи замина, за да доведе сестра ми Хале, изпратена от баща си в Париж. Беше война и нали знаеш...

— С нейния баща ли? — не се сдържах. — Искаш да кажеш, че сте от различни бащи? — Защо ли толкова се изненадвах при репутацията на Зоуи?

— Майка ми беше женена, или по-скоро, бе родила дете от друг мъж. След като бащите ни бяха от двете страни на Ламанша, естествено, ние със сестра ми живеехме разделени. И тъй като ти спомена, че си била във Виена, си помислих, че Лафкадио може да те е запознал с нея...

— С нея ли? — усетих, че се вледенявам. Ясно бе, че бащите на двете момичета са били от враждуващи страни по време на войната. Ако сестрата на Джързи вече не е жива, коя е тази „нея“, с която Лаф е можел да ме запознае във Виена? И тогава дойде ударът, който предчувствах, че ще се стовари.

— Никога няма да простя на Огъстъс, както и на сестра ми тяхната измяна — заяви майка ми. — Момичето, което се роди от връзката им — твоята сестра, е наистина красиво, а и извънредно талантливо. Лафкадио бе неин настойник през последните десет години, нещо като Свенгали^[1]. Точно за това си помислих, че може би си я видяла. Те пътуват навсякъде заедно.

Притиснах слушалката до гърдите си и единствената ми мисъл бе дали пък покривът на летището няма да се стовари на главата ми? Поех дъх и повдигнах слушалката до ухото си. В този момент Джързи довършваше изречението си:

— ...Името на сестра ти, Ариел, е Бетина фон Хаузер.

Надявам се да сте като сестри — бе казал Лаф, при първата ми среща с Бетина Браунхилде фон Хаузер. Когато същата нощ тя се появи пред вратата на стаята ми в „Лодж“, Бамби говори за „опасното увлечение“ на брат си по мен, макар че, доколкото си спомням, тя спомена, че това увлечение застрашава всички ни. Всемогъщи боже, значи ли това, че и Волфганг е мой брат?

Слава богу — не. Майката на Волфганг, Хале, се омъжила за австриец, който починал скоро след раждането на момчето. За щастие, случило се е преди да се срещне с баща ми Огъстъс. Това изобщо не облекчаваше сложната обстановка в семейството.

В момента, в който след двайсетминутен разговор с майка ми затворих телефона, се оказах доста по-наясно със семейните дела. Към дежурната ми фраза отпреди години „Отношенията в семейството ми са малко сложни...“ с пълно основание можеше да бъде добавен изразът „...колкото и малко да знам за тях“.

По думите на Джързи майка й Зоуи Бен — най-малкото дете и единствена дъщеря на Йероним и Ермионе, избягала с Пандора и вече на петнайсет години била превъзходна танцьорка. Също като по-възрастната своя преподавателка, покровителка и приятелка Айсидора Дънкан, Зоуи скоро създаде свой собствен стил. По времето, когато през 1927 година Айсидора загива трагично, Зоуи е само на двайсет и е вече звезда на „Фоли Бержер“ в „Опера комик“ и редица други театри. В същата година тя се запознава и с Хилман фон Хаузер.

По това време той е близо четирийсетгодишен, богат, влиятелен, рицар на Тевтонския орден, член на нелегална националистическа група, подобна на обществото „Туле“ и „Арманеншафт“, и оказва сериозна финансова подкрепа на националсоциалистическата партия на Адолф Хитлер. Рус е като Зоуи, красив и от десет години женен за момиче от семейство на стар и уважаван германски род, но без деца.

Зоуи, която вече от пет години танцува почти всяка вечер гола по сцените, за което пише сама в спомените си, е скандално изложена на погледите в периода на известните със свободните си нрави „бурни двайсет години“ и решава да докаже, че за липсата на потомство в семейство Хаузер, причината не е съпругът. Тя ражда през 1928 година по-голямата сестра на майка ми Хале фон Хаузер.

През десетилетието след Първата световна война рицарят фон Хаузер и хората като него преживяват малко от изпитанията, на които е подложен германският народ. Той е сред групата индустриалци, в която са имена като Круп и Тисен — предимно производители на оръжие. Дъщерята на Зоуи, Хале, е отведена в Германия, осиновена от собствения си баща и законната му съпруга и изпратена да учи в елитните училища на Франция. От майка си Джързи знаеше, че Зоуи решава да се скрие на остров Джързи, където се запознава и на бърза ръка сключва брак с преуспяващ скотовъдец, собственик на стада ирландски овце. Двамата остават на острова с дъщеря си Джързи до началото на Втората световна война. Ирландецът е мобилизиран, а Зоуи заминава за Франция.

Макар „пасторалният“ период в миналото на Зоуи да не се вписва много в собствената ѝ легенда на скандална танцьорка, той все пак исторически съвпада със събитията от това време. В седмицата, когато през 1940 година Зоуи решава да замине за Франция, по думите на Джързи, започва немската окупация. По това време в Париж е не само Ритер^[2] фон Хаузер, пристигнал, за да прибере дванайсетгодишната си дъщеря Хале, но и Зоуи, а и още един човек — стар познат на Зоуи.

Изобщо не съм забравила разговора си с Лаф в басейна онзи следобед в Сън Вели, когато уж между другото той подхвърли, че Зоуи съвсем не е била онази „кralица на нощта“, за която се представя в спомените си, и че това прозвище било създадено от един от „най-умните продавачи на пропаганда на века“ — австриецът Адолф

Хитлер, който по същото време е в Париж и дори го има сниман широко усмихнат пред Айфеловата кула — отдавна чаканият завоевател и победител на бургундските франки от „Песен за Нибелунгите“.

Дали баба ми Зоуи ще се окаже име от светския живот, или просто танцьорка, дали е служила в СС, или е била участник във френската съпротива, или по-скоро е била колаборационистка на нацистите — това щях да мога да кажа едва на следващия ден, когато, надявам се, щях да се срещна с нея за първи път.

Като се има предвид тайнствената, за да не кажа предателска, атмосфера, в която е забулена семейната ни история, подозирах, че Волфганг не е наясно, че майките ни Джързи и Хале са сестри, макар и само по майчина линия. Възможно бе да не е разбрал, че бомбастичната Зоуи, която според него бе изключително очарователна, всъщност е и негова баба. И нищо чудно, след като и аз самата не го знаех допреди тази нощ.

Но едно от нещата, които Джързи спомена, показваше, че Волфганг не казва цялата истина. Ставаше дума за седмицата, в която погребяхме Сам. Тази информация правеше последното му шифровано послание още по-заstraшително.

Преди погребението, също като Огъстъс и Грейс, Джързи бе разговаряла с адвоката, който щеше да прочете завещанието, но за разлика от другите двама Джързи бе имала основание да го стори. Познавала се с господин Лео Ейбрахамс, адвокат и на чичо Ърнест и негов юридически съветник, когато жененият за Джързи Ърнест починал. Сега, когато и Сам починал, се тревожела какво ще стане с нейния доход, осигуряван до този момент от доведения ѝ син. Но това не било всичко.

Узнавайки, че аз оставам негов единствен наследник, тя искала да разбере доколко съм наясно с отговорностите, които следват от това — и с основание. Имала е доста ясна представа какво може да е наследил Сам от баща си. И вероятно не е била толкова пияна тогава пред гроба. Като се връщам назад в онзи ден, си давам сметка, че падането ѝ в гроба може би е било номер, за да се отървем за малко от Огъстъс и Грейс и да обядваме заедно. Разбирайки, че аз нищичко не знам, решила, че щом останалите членове на семейството напуснат града, ще ме хване и ще ми разкаже всичко.

Носела нещо със себе си на погребението и макар да не можеше да ми каже по телефона какво, малкото, което *можеше* да ми съобщи, бе предостатъчно. Искала да ми го предаде след обяда ни, но съм изчезнала. След дълги колебания и терзания, го увила в проста хартия и го изпратила на моя адрес, като надраскала няколко думи от вътрешната страна на опаковката. Същата опаковка, която изхвърлих, без да забележа написаното. По описанието на майка ми — колкото и пестеливо да бе заради това, че го правеше по международна телефонна линия — схванах, че ставаше дума за онзи ръкопис, който прибрах между страниците на Инструкциите на Министерството на отбраната на САЩ в нашия офис, малко преди да получа ръкописа от Сам, който кротуваше разпределен в книгите на Австрийската национална библиотека във Виена. Значи пакетът от Джързи бе ръкописът с руни, който Волфганг твърдеше, че е получил от Зоуи и лично ми е изпратил, и за който пък Лаф ме увери, че няма как да е бил в ръцете нито на Волфганг, нито на Зоуи.

Договорих се с майка си, че ще ми разкаже всичко подробно, когато се прибера в Щатите. Оставих слушалката и излязох навън от кабинката, където ме чакаше Волфганг с багажа ни. Качихме се на такси и поехме към хотела по нощните улици на Париж. Давах си сметка, че, както многократно ме предупреждаваше Лаф, без камшик съм се запътила към клетката на лъва.

Размишлявайки, реших, че е напълно допустимо моят спътник в колата да не е виждал ръкописа с руни до онази нощ, която прекара в квартирата ми в Айдахо след инцидента с лавината в планината. С вледеняваща яснота разбихах, че същият този човек вероятно ме е лъгал за всичко, което е казал или направил от първия миг на нашата среща.

Колата спря до тротоара на тясна улица на Левия бряг пред „Реле Кристин“. Волфганг изскочи навън, плати на шофьора и натисна звънеца.

— Самолетът ни закъсня много — обясни той на доста добър френски на човека на рецепцията. — Не сме вечеряли. Бихте ли ни дали ключа и да приемете багажа ни, докато отскочим наблизко да хапнем?

Човекът кимна в знак на съгласие, получи добър бакшиш и ни връчи ключа от стаята. Изминахме не повече от една пресечка, докато открием малко заведение, което още не беше затворило. Посетителите, вероятно връщайки се от късно театрално представление, се хранеха в спокойното, доста луксозно бистро.

Поръчаните от нас морски деликатеси пристигнаха в дълбоки купи, обилно подправени с екзотични средиземноморски подправки. Добрата храна и ароматното вино ме накараха да се отпусна и попритъпиха инстинкта ми за самосъхранение повече, отколкото трябва, и то в момент, когато най-много имах нужда от тях.

— Доста дълго продължи разговорът ти с Щатите — отбеляза Волфганг, когато накрая ни донесоха и хрупкавата зелена салата. — Често ли говориш с майка си?

— Поне веднъж на няколко години — честно си признах.

— Обаждането ти вероятно бе свързано по някакъв начин с разговора, който имаше с чичо си? — предположи той. — Необикновено мълчалива си, откакто напуснахме Виена.

— Повечето време съм по-бъбрива, отколкото е полезно. Не вярвам да има нещо, което бихме могли да обсъждаме, освен ако не решим да си казваме истината, просто за разнообразие.

— Разбирам — тихо промълви Волфганг и заби поглед в чинията пред себе си.

Взе едно от препечените хлебчета в кошничката на масата и го разчупи замислено, все едно очакваше отвътре да изскочи ключ към някаква загадка. След това вдигна онзи невероятен свой тюркоазен поглед, от който неизменно коленете ми омекваха. Реших, че е по-добре да се съсредоточа по-скоро върху духа, отколкото върху материята.

— Мисля, че е твой ред за сервис — обадох се, — но е добре да знаеш, че няма да участвам повече в тенис на трева.

— Очевидно си чула нещо, което не ме представя в добра светлина — спокойно констатира той. — Преди да се опитам да обясня каквото и да било, бих искал да знам какво знаеш.

— Как става така, че всеки започва разговора си с мен с този въпрос? — попитах и енергично забих вилицата си в салатата. След няколко подобни забивания пуснах вилицата и продължих: — Според мен дори да си се срещнал със Зоуи за първи път преди една година,

вече си знаел, че тя е твоя баба, което значи, че дъщерите ѝ — майка ми и твоята майка, са сестри. Вече знам, че нито ти, нито Зоуи сте изпратили ръкописа с руните на моя адрес. Майка ми току-що ми каза, че тя го е изпратила. Крила е много истини от мен, но не е патологичен лъжец. Ще ми се да мога да кажа същото и за теб. Единственото, за което мога да ти благодаря, е, че спаси живота ми при инцидента с лавината. За всичко останало си ме лъгал и сега тази вечер искам да знам причината.

Волфганг ме гледаше изумено. Направи ми впечатление, че и един-двама сервитьори, както и посетителите започнаха да извързват лица към нас. Сетне най-неочаквано Волфганг се усмихна широко.

— Единственото значи? — повдигна вежда. — Бих казал, че има много неща, за които аз съм ти благодарен. На първо място — че се влюбих за първи път, не ми се беше случвало досега. На второ, че ми се случи тъкмо с теб — истинска фурия. А искам да ти благодаря и за... това, което вие американците наричате... въвеждане в реалния свят.

Той остави салфетката и стана да плати. Бях вбесена и нищо не можеше да ме спре вече, въпреки описанието, колкото и точно да бе, което току-що чух за себе си. Махнах с ръка към келнера да си върви и за да потвърдя решението си, посегнах към чашата си с вино.

— Не съм свършила — категорично рекох на Волфганг.

— Напротив — със същата интонация отговори той. — Не ти ли е хрумвало, че нямаше човек, който да не ме предупреди за твоето отношение към семейство Бен? Че от съвсем малка си се дръпнала от всички и общуваш само с братовчед си Сам? Да не мислиш, че не знаех каква ще е реакцията ти, ако се появях без предупреждение веднага след погребението на този твой братовчед с думите: Здравсти, аз съм братовчед ти Волфганг, за когото никога не си чувала. Дойдох да те въвека насила в лоното на семейството, което отбягваш от години. А като стана дума за ръкописа с руните, за който каза, че съм те излъгал, Зоуи знаеше, че майка ти ще ти го изпрати, защото двете го бяха решили. Може да я попиташ утре сама, ако не ми вярваш. Искам да се извиня за лъжата си, но бях убеден, че само така ще успея да спечеля бързо доверието ти.

— Защо смяташ, че можеш да спечелиш доверието ми единствено като изречеш още една лъжа? — прекъснах твърде

ненавременното му признание.

Дълбоко в себе си не можех да не призная, че това, което казваше, бе вярно. Такъв хубав и привлекателен, какъвто ми се видя Волфганг от първия миг, в който го зърнах, бях положила доста усилия, а и време да се опитвам да пренебрегна факта — по причини, които не можех да призная нито пред него, нито пред себе си, — че Сам е все още жив и изложен на опасност и не мога да имам доверие на никого.

В този момент в съзнанието ми изникна още една измама, която никак не се връзваше с уверенията на Волфганг.

— Дори всичко, което казваш да е вярно — додадох, — то пак не обяснява лъжата, която изрече за Шушулката.

— За Шушулката ли? — не разбра Волфганг.

— За моя шеф — Пастор Оуен Дарт — поясних. — Защо толкова много държеше той да ме изтика навън от града и да ме изпрати в Русия, а после най-неочаквано се оказва също във Виена? Какво правеше той в лозята близо до къщата ти? За какво си говорехте, което не можеше да бъде казано пред мен?

Вероятно бе продукт на въображението ми, но ми се стори, че мъжът срещу мен пребледня леко. Понечи да каже нещо, но замълча. Надявах се да не се опита отново да ме уверява, че това е бил отец Вергилио. На мен междувременно ми хрумна и още един въпрос.

— Кой всъщност е отец Вергилио? Чичо ми Лаф изглежда го познава и смята, че е опасен мъж. Защо направи така, че да се срещнем с него в библиотеката на Мелк?

— Едва ли бих избрал това място за подобен разговор — въздъхна Волфганг, — но пък поне е трудно тук да ни подслушва някой. А и всичко е вече към края си, така че спокойно мога да отговоря на въпросите ти, стига, разбира се, това да укрепи доверието ти в мен. Животът е доста сложно нещо, Ариел, и хората са много по-сложни от разбирането ни за тях...

— Волфганг, за бога, близо два през нощта е. Защо не спрем тази гонитба с истината? Кой е Вергилио и защо Пастор Дарт ни е последвал във Виена?

— Е, добре — рече той с израз на лицето, който говореше „сама си го търсиш“. — Отец Вергилио Санторини е високо образован, учен ерудит и специалист по средновековни текстове, получил научната си

степен в Сорбоната и Университета във Виена. Свещеник е, но не е библиотекар в манастира в Мелк. Има пълен достъп до техните архиви, защото семейството му в Триест дари голяма част от редките им книги. Парите на това семейство платиха голяма част от разходите за възстановяването на манастира.

Дотук не чух нищо изненадващо. Много скоро щях да съм искрено благодарна за звуците, които долитаха от кухнята — тракане на съдове, смях на келнери и закачките, които си подхвърляха, защото едва ли бях готова да преглътна това, което чух миг по-късно.

— Семейството на Вергилио Санторини е в същото време сред най-големите търговци на оръжие в Източна Европа и продават най-вече в Югославия и Унгария. Вече поколения наред това е начинът, по който печелят. Най-вероятно чичо ти е имал предвид репутацията им, за да каже, че е опасен, защото също така е известно, че Санторини са свързани с мафиотска група, наречена „Звездата“. Занимава се с ядрени материали, използвани за ядрено оръжие. Така че виждаш, както споменах преди малко, хората, а и ситуациите, в които попадат, биват по-сложни, отколкото може да се изрази по време на обикновен разговор.

Бях много изненадана от информацията за отец Вергилио, който ми се бе сторил симпатичен медиевист, но предпочетох да се съсредоточа върху останалата част от въпроса ми.

— При Пастор Дарт нещата са още по-сложни. Налага се да те запозная и с предисторията. При първото си посещение в Айдахо с тревога научих, че колегата ти Оливие Максфийлд е и твой хазяин, което го поставя в доста удобна позиция за подслушване и следене — на практика по двайсет и четири часа на ден. Как можех да съм сигурен, че не е нечий агент? Ето защо веднага, щом ти се прибра от погребението, накарах Пастор Дарт да изпрати Максфийлд да те пресрещне при пощенската станция, докато аз тръгнах с кола. От поведението ти стана ясно, че Максфийлд, който те бе изпреварил, е събудил в теб някакви подозрения и ти побягна въвн от града. Естествено, те последвах до Джаксън Хоул. Макар да знаех, че ръкописът е изпратен от майка ти, толкова беше изплашена и подозрителна, когато се срещнахме в планината, та за мен бе ясно, че си мислиш, че си получила наследения от братовчед си ръкопис. По-късно през нощта имах възможност да се уверя, че наистина в чантата

ти са документите, изпратени от майка ти. Ясно ми беше също така, че все още не си получила пакета от братовчед си и го очакваше. Ако подозренията ми по отношение на Максфийлд се окажеха верни, това бе много опасно.

Нашето пътуване до Русия бе планирано по-рано, но с Пастор Дарт решихме да ускорим нещата, за да те измъкнем от наблюдението на Максфийлд. Дарт трябваше да остане, за да прихване другия пакет, и да е сигурен, че няма да попадне в неподходящи ръце. И след цялата старателна организация ти закъсна за полета ни до Солт Лейк. Бях страшно изненадан от появата ти, защото чантата ти изглеждаше три пъти по-тежка от предишния ден, а и ти спомена, че е трябвало да свършиш някаква работа между Центъра и летището. Убеден бях, че си се отбила в пощата и че си взела истинския пакет!

Какво можех да направя? Докато ти беше в тоалетната, се обадох на Пастор Дарт по телефона, за да му кажа да си купи билет за следващия полет до Виена. Обясних му как да намери къщата ми в Кремс, единственото място, където знаех, че няма начин някой да подслушва и където се надявах, че ще бъдем съвсем сами. Много ми се искаше да намеря начин да те убедя да оставиш ръкописите в Австрия и да не поемаш риска да ги носиш със себе си в Русия, където със сигурност щяха да бъдат конфискувани. Позвъних и на Дакиан Басаридис с молба да дойде от Франция, за да се срещнем в ресторанта в центъра на Виена. Дадох му да разбере, че си получила наследството си и че имам нужда от помощ. Не очаквах, че той ще ме отпрати, за да остане насаме с теб. Добре, че поне Вергилио бе наблизо, та да не може да те отведе и да избегне вече определената ни среща...

Волфганг замълча за миг.

— Ако знаеш колко ми беше трудно през последните седмици да те предпазя от теб самата.

Едва се сдържах да не изкреция.

Този човек току-що призна, че от самото начало е бродирал върху истината, все едно тъче гоблен. Оставил е да бъде следена цял следобед от свещеник, който като нищо можеше да е и търговец на оръжие, при това свързан с мафията. На всичкото отгоре успял да убеди дядо ми да ме увещае да изоставя тези важни документи в една обществена библиотека. Изпуснах ли нещо?

Всъщност да, имаше още нещо.

— Волфганг, защо и ти, и Пастор Дарт, и всеки друг на този свят искате тези *ръкописи*? — попитах. — Знам, че са ценни, но какво е толкова важно в тях, че Шушулката прелетява половината земно кълбо само за да се види с теб за няколко минути през нощта в онова лозе? Какво беше това, което трябваше да обсъдите, а не търпеше отлагане?

Волфганг ме изгледа така, сякаш отговорът беше очевиден. След което за втори път даде повторно знак на келнера да донесе сметката.

— Знам съвсем малко, що се отнася до съдържанието на документите, но и това иска допълнително обяснение — продължи той. — Що се отнася до Пастор Дарт, трябваше да му предам къде са ръкописите веднага, щом го науча. И с положителност преди да отлетим за Русия. Как иначе щеше да успее да ги вземе от Националната библиотека, преди някой друг да е успял да го стори?

Първото, което в този момент ми дойде на ум, бе „Ой“, което бях чула от Оливие. Излизаше, че Вергилио ни е последвал от „Кафе Централ“ и когато Волфганг е подавал бланките за поръчки на библиотекаря отвън, той ги е фотокопирал. Не намирах думи за това.

Докато крачехме по тесните улици в близост до реката, можех да доловя миризмата ѝ и почувствах, че ще се разплача.

Волфганг държеше ръката ми, все едно нищо не се е случило, сега само я стисна по-силно.

— Да се разходим малко покрай реката, какво ще кажеш? — предложи той.

В дъното на улицата видях проблясващите светлини на Ил дьо Сите. Какво толкова?!, помислих си в мълчаливо отчаяние. Мога да се хвърля във водата и да завлека и него също, ако не измисли някакъв смислен отговор. Най-малко така си бях представяла прекарване в Париж през почивните дни с Волфганг. В този момент обаче единственото, което исках, бе да го убия. Бях съсипала всичко, заради което Сам бе рискувал живота си, забравяйки напълно предупреждението на Лаф да „устоя на мъжа, поне докато не разбере в каква обстановка съм попаднала“.

Е, сега вече знаех в какво съм се наикиснала, само дето няхах и най-малка представа как да се измъкна. Чувствах, че главата ми ще се пръсне от напрежение. Както и преди, не знаех нищо за проклетите

ръкописи. При самата мисъл за тях нещо в мен бе готово да експлодира. Нощта така и така не беше свършила и реших да направя пореден опит да разбера.

Вървахме по крайбрежието и съзерцавахме осветеното отражение на Нотр Дам във водата.

— Ариел — обади се по едно време Волфганг и обърна лицето ми към своето, — казваш, че се натъжаваш, когато те излъжа, но и когато ти казвам истината, пак си тъжна. Толкова много те обичам, какво мога да направя, за да си щастлива?

— Само преди минути ми съобщи, че заедно с един мафиот и прекият ми началник сте ме манипулирали и мамели да не говорим, че опорочихте и всичко, на което Сам държеше... заради което вероятно загуби и живота си... Как очакваш да съм щастлива? Можеш да ме зарадваш наистина, ако ми кажеш истината, а не да ме караш да ти тегля думите от устата или пък да ме държиш в неведение „за мое добро“. Държа да чуя, и то веднага, какво знаеш за ръкописите на Пандора. Какво общо имат с Русия и Централна Азия, каква е връзката им с проблемите на ядрената енергетика, а очевидно има такава, и каква роля играеш ти, както и останалите, в тази игра.

— Май не си разбрала нищо от това, което ти казах преди малко — с видимо раздражение отбеляза Волфганг. — Първо, никога не съм казвал, че Вергилио е мафиот, а само че произхожда от семейство, което се занимава с търговия на оръжие — има разлика. Споменах, че вероятно чичо ти е чул за връзката с мафията. На хора като Вергилио често се налага да поддържат връзки с такива хора, от съображения за сигурност. Същото важи и за моята област. Ако се отнасяме с всеки търговец на оръжие като с враг, тогава вратите се затварят безвъзвратно, всичко се прикрива и губим контрол над всичко. Като стана дума за измама — добави той, — очевидно има неща, които не знаеш. Дадох ми да разбера, че съществува група, която разследва действията на Самюъл Бен от момента, в който е починал баща му. Наемали са го дори за някаква работа, за да спечелят доверието му. В крайна сметка според мен те са го ликвидирали.

Представят се като хора, които работят за правителството на САЩ, но всъщност са международна група, ръководена от човек с доста дълго досие на име Терон Вейн. В дните преди да дойда при вас в Сън Вели, научих някои неща за него. Бил е в Сан Франциско в

дните, когато братовчед ти Сам е загинал. Работили са заедно по някаква задача. Веднага след смъртта на Сам е минал в нелегалност и до този момент не е открит. И трето, трябва да ми повярваш, Ариел, Оливие Максфийлд също е работил за него. С тази цел е дошъл и в ядрения център в Айдахо — постъпил е там на работа само и само да се сближи с теб, защото ти се единственият човек, чрез който могат да стигнат до Сам.

Бях като зашеметена. От Сам знаех, че в продължение на десет години работи с Терон Вейн. Вербувал го от колежа, така както Шушулката ме бе наел. Знаех също, че Терон е бил със Сам при експлозията и според Сам той е загинал в неговата кола. На всичкото отгоре в кодираното си послание Оливие даваше да се разбере, че работи за Терон Вейн.

Връщайки се назад, си давах сметка, че от първия ден на близо петгодишното ни познанство Оливие е все край мен. Работехме по едни и същи проекти, предложи ми евтина квартира, да не говорим за специалитетите му, винаги бе готов да се грижи за котката ми, дрънкаше ми разни неща за сънищата си, в които аз бях Дева Мария, която побеждава мормонския пророк Морони на пинбол!

Естествено, думите на Волфганг, погледнати от по-различен ъгъл, представяха нещата в по-друга светлина. Възможно бе Терон Вейн да е измамил Сам за кого работи всъщност. Някой трябва да е преследвал Терон, а не Сам. Нямаше да се изненадам, ако Волфганг и Шушулката се опитваха да организират по-добра защита на документите от тази, която ние със Сам успяхме да им осигурим.

Стотици въпроси се гонеха в главата им и на почти нито един от тях не можех да намеря отговор. Волфганг ме прегърна нежно и както си вървахме покрай реката, целуна косата ми. По едно време спря и ме изгледа продължително.

— Ще отговоря на всеки твой въпрос... стига да знам отговора, естествено, но в момента е два през нощта и въпреки че срещата ни със Зоуи е чак в единайсет на другата сутрин, признавам си, че ми се иска поне в част от тази нощ да се отплатя за неприятностите, които ти причиних. Не ми се говори дори за това, колко трудно ми беше да прекарам съвсем сам нощите в онези руски казарми!

Продължихме бавно покрай реката под разлистващите се клони на кестените, осветявани само отдолу от гирлянди дребни лампички,

напомнящи на малки гъсеници. Въздухът бе наситен с ароматите на влага и пролет. Имах усещането, че потъвам, направо загивам, и изпитах нужда да се опитам да отскоча.

— Защо не започнеш с Русия? — предложих.

— На първо място, вероятно ти е направило впечатление както и на мен, между другото, че през целия ни престой там въпреки пространните обсъждания на въпросите за сигурността и борбата с елиминиране на опасните последици от въздействието на отпадъците, никой не обели и дума за „инцидента в Киштим“.

През хиляда деветстотин петдесет и седма година в Киштим в резултат на достигане на критична маса на струпани отпадъци, където обаче за разлика от действителен реактор липсвали контролни пръчки, се разнесе радиация над площ от близо шестстотин квадратни километра, което грубо се равнява на общата площ на Манхатан, Джързи Сити, Бруклин, Йонкърс, Бронкс и Куийнс, и бяха облъчени над 150 000 души.

Руснаците успешно прикриваха случилото се цели двацет години независимо от това, че се наложи да изселят хората от мястото, да обърнат коритото на една река и да затворят пътищата дотам. Едва през седемдесетте години един руски специалист, успял да избяга от страната, разкри какво се е случило. Любопитно е защо в наши дни, когато и двете страни обявяват *гласност* на проблемите си и руснаците откровено разказват за всичко, те продължават да мълчат за този инцидент.

— Да не искаш да кажеш, че това не е било обикновен „инцидент“ — внезапно ми хрумна.

Волфганг спря и наведе над мен усмихнатото си лице, което ми се стори почти сюрреалистично, така огряно от нощните светлини на парижката пролет.

— Отлично заключение — кимна той. — Но дори тези, които дръзнаха да проговорят за това, може да не са си давали сметка за горчивата истина. Киштим се намира в Урал, недалеч от Екатеринбург и Челябинск — два града, които и до днес се занимават с проектиране и производство на ядрени бойни глави, — където ние с теб от съображения за сигурност, естествено, не бяхме поканени. Ами ако Киштим не е бил място, където са се събирали отпадъците от производството в тези два града? Ако не става дума за недооценяване

на размерите на критичната маса, както всички вярваха? Ако става дума за контролиран експеримент, който в даден момент е изпуснат от контрол?

— Не ми се вярва дори в годините на най-мрачни репресии руснаците да си позволят да проведат ядрен опит в населен район — отбелязах. — Трябва да са били напълно и безвъзвратно луди.

— Нямах предвид опит с ядрено оръжие — отвърна Волфганг загадъчно и извърна поглед към реката. — Преди повече от сто години — посочи той с жест широката водна повърхност, — тук в тази река младият Никола Тесла е плувал. Пристигнал през хиляда осемстотин осемдесет и втора година от Хърватия, за да работи в континенталния клон на компанията „Едисон“, едва по-късно се премества в Ню Йорк, за да работи със самия Едисон, с когото много скоро се скарва на живот и смърт. Убеден съм, че ти е известно колко много патенти е регистрирал този човек на открития, към които мнозина по-късно изявяват претенциите си, а и печелят не малко от това. Той пръв замисля и проектира безжичното радио, безлопатната турбина, телефонния усилвател, трансатлантическия кабел, дистанционното управление, много от техниките, свързани със слънчевата енергия, и това са само малка част. Твърди се, че е открил и антигравитационни съоръжения, за които днес се знае, че имат свойства на свръхпроводимост. Най-спорни остават така наречените „лъчи на смъртта“, с които може да бъде унищожен самолет във въздуха само с действие на звука. Говори се също, че по време на свръхсекретните опити, които е правил в Колорадо Спрингс през хиляда осемстотин деветдесет и девета година, е успял дори да промени атмосферните условия.

— Естествено, чувала съм тази история — отбелязах сухо. Безкрайни са споровете между инженери, които вярват на самохвалствата на самоукия Тесла, че е измислил средства, с които да „върне мъртви от смъртта“, да осъществи „ходене по водата“, с „концептуалните“ физици, които от своя страна настояват, че Тесла е отхвърлил голяма част от съвременната теория на физиката — от относителността до квантовата физика. В основни линии преразказ на полярността „дух-материя“.

— Тесла умира преди откриването на атомната бомба — посочих. — Освен това отказва да повярва, че дори да се стигне до

успешния разпад на атома, някой ще успее да впрегне получената енергия. Как в такъв случай си въобразяваш, а очевидно случаят е такъв, че кошмарната катастрофа в Киштим, би могла да бъде някаква версия на експеримент на Тесла?

— Не съм единствен, който си го въобразява — отвърна Волфганг. — Тесла слага основите на нова наука, наречена телегеодинамика. Целта му е да развие източник на неизчерпаема свободна енергия посредством впрягането на природните източници на енергия, скрити в земята. Убеден е, че може да изпраща информация под земната кора. Кандидатства за всички възможни патенти в тази област — за разлика от останалите си открития, — като изключим най-общо описание, но не разкрива никакви подробности относно това как ще функционират такива приспособления. Прави множество експерименти с хармонията, измисля толкова малък осцилатор, че може да се носи в джоба, но в същото време с такава мощ на вибрациите, че приложен на конструкции като Емпайър Стейт Билдинг или Бруклинския мост би могъл да причини страхотни вибрации и дори за минути да ги разпилее на малки късове.

— Нека да изясним нещо — обадох се. — Искаш да кажеш, че руснаците са се опитали през хиляда деветстотин петдесет и седма година да проведат контролирана верижна реакция с надеждата да постигнат Тесла-ефект, но нещо се е объркало? Ако Тесла не е писал нищо по въпроса, как са знаели какво да правят?

— Като казах, че не е публикувал, това не значи, че не е записал — поясни Волфганг. — Много е възможно в записките му да е имало нещо по този въпрос. Те тайнствено изчезват след смъртта му през хиляда деветстотин четирийсет и трета година в разгара на Втората световна война, когато светът е в надпревара за откриването на ново оръжие. По странно съвпадение скоро след това Хитлер доверява на хората от близкото му обкръжение, че учените са на прага на откритието на ново „супероръжие“, което много скоро ще реши войната в полза на Германия.

В съзнанието ми съвсем неволно се занизаха факти: Никола Тесла от Югославия, Вергилио от Триест, Волга Драгонов, на когото Пандора измисля второ име заради „драконовите сили“ под земята, бушуващи под Кавказ.

— Какво общо може да има всичко това с Пандора и нейните ръкописи? — попитах на глас и вече не бях сигурна дали искам да чуя отговора в този късен час на нощта.

Ала Волфганг бе спрял и замаяно съзерцаваше мъглата, която се издигаше от Марсово поле, над което се извисяваше Айфеловата кула. Върху нея грееше надпис *Deux Cent Ans* — двеста години.

Божичко! Хвърлих бърз поглед към своя спътник, който се разсмя.

— Сам ти го напомних миналата седмица, а го бях забравил. През хиляда деветстотин осемдесет и девета година се навършват двеста години от Френската революция. Хиляда седемстотин осемдесет и девета е годината, когато Клапрот прави важно откритие в Саксония — новият елемент уран. Назовава го на планетата Уран, забелязана за първи път от друг немец — Хершел. Той заедно със сестра си, десет години преди това, откриват планетата от своята лаборатория в Англия. Тези три събития бележат началото на разрушаването на стария еон, за който говореше дядо ти, и на Уран хората започват да гледат като на планетата, управляваща новата ера — ерата на Водолея. Според мен в ръкописите, оставени от Пандора, става дума тъкмо за това. Виждаш ли връзката?

Реших, че никаква връзка няма, но внезапно ме осени:

— Прометей? — възкликнах.

Волфганг се сепна и отдели очи от неоновия надпис върху кулата пред нас.

— Точно така! — изненадано промълви той. — В мита за него се казва, че Прометей откраднал огъня, за да го даде на хората — точно както Дакиан Басаридис описа, че носачът на вода влива голяма жизнена енергия на човечеството. В много случаи такива подаръци са колкото благословия, толкова и проклятие. Пак в мита за Прометей се казва, че Зевс ни дава Пандора. Тя отваря една кутия и пуска на свобода всички беди на света. Но има хора, които не смятат, че историята на Прометей и Пандора е само мит. Според мен и баба ти Пандора е сред тях.

— Ти си мислиш, че от ръкописите, които Пандора е събрала, може да се разбере как да се направи ядрено сметище? Или може би как да се овладеят земните енергии? — започнах да предполагам. —

Но съм с впечатление, че тези ръкописи са създадени в древността или поне са по-стари от съвременните технологии или изобретения.

— Повечето от изобретенията по-добре да бъдат наречени открития или по-скоро нови открития. Не знам дали древните са имали толкова познания, но пък съм сигурен, че съществуват места на планетата, където компоненти на постоянни верижни реакции — радиоактивни материали, тежка вода и други съставки, съществуват по естествен начин. Често се коментира, че в Библията и други ранни текстове се описват сцени, които много наподобяват атомна експлозия — разрушаването на Содом и Гомор, както и определени места върху земната повърхност, които потвърждават наблюденията на Тесла като енергийни вихрушки, изкуствено създаване на гръмотевични бури и кълбовидни мълнии, както и хармонични вибрации. На повечето от тези места знаем, че древните са издигали паметници, поставяли са изправени скални късове, храмове или оставят символични рисунки в пещерите — някои от които датират от времето преди да се пише история.

— Дори всички документи от Пандора да бъдат събрани, преведени и разшифровани и осмислени, какво би могъл човек да направи с цялото това познание? — попитах вече доста объркана. — Защо според теб те са и опасни?

— Тъй като съм хвърлил съвсем бегъл поглед върху тях, отговор не мога да дам — отвърна Волфганг. — Знам обаче две неща. Едното е, че първите философи — от Платон до Питагор, вярвали, че земната сфера е спусната в пространството с определено равновесие на вибрациите. Но подробности относно източниците на енергия остават неясни и недоизказани, защото се е вярвало, че те са ключов елемент на мистериите. На смъртния си одър, малко преди да изпие чашата с отрова, Сократ споделя с учениците си, че погледната отгоре, Земята прилича на онези кожени топки, които по това време правели от съшити разноцветни парчета. Това описание е по-скоро на Питагоровия многоъгълник — додекаедър, фигурата с дванайсет стени, всяка от които е петоъгълник. Това е най-свещената фигура на Питагор и питагорейците. Според тях Земята е гигантски кристал — днес това нещо се нарича кристална решетка — предавател, който излъчва и улавя енергия от Космоса и от земните недра. Според тях този кристал би могъл да се използва и с цел да се упражнява

психически контрол в широк мащаб и да се манипулират ключовите точки на напрежение. Освен това си представяли, че ако вътрешните сили са правилно „настроени“, ще вибрират като камертон в хармония със съответните енергии от небето.

— Добре — намесих се. — Да предположим, че Земята наистина е гигантски енергиен пояс, както очевидно мислят всички. Тогава вероятно бих могла да разбера защо хората, които се стремят към власт, биха искали да се доберат до картата с тези важни точки. Но когато става дума за „мистериите“, нека не забравяме, че Сократ и Питагор въпреки всички тайни, които са им били известни или може би тъкмо поради тях, в крайна сметка са били пометени от общото настроение на своето време. Каквото и да е било това „тайно познание“, то в крайна сметка не ги е спасило. А и ти нали спомена, че две били нещата, които знаеш за ръкописите на Пандора? — сетих се изведнъж. — Какво е другото?

— Свързано е с това, в което е вярвал Никола Тесла, а то не се отличава твърде от това, което току-що описах — отвърна Волфганг. — Според него Земята съдържа вид променлив ток, който периодично се разпространява и после се прибира със скорост, която е невъзможно да се измери — ритъмът на това действие напомня на ритъма на вдишването и издишването или по-скоро на сърдечния ритъм. Според Тесла, ако на подходящото място в правилно избран момент се постави достатъчно количество тротил в момента, когато свиването започва, той е в състояние да разцепи земното кълбо на дребни късове, така както едно момче би разцепило една ябълка. Улавяйки този поток или този енергиен пояс, човек ще бъде в състояние да владее неограничени сили и енергии. „За първи път в своята история — заявява Тесла — човечеството разполага с познание, което може да се намеси в космическите процеси.“

По дяволите!

Волфганг вдигна очи нагоре към едва забележимата червена светлина на върха на Айфеловата кула, която се губеше в сребриста мъгла. Сетне обгърна с ръка раменете ми.

— Ако Тесла, също като Прометей, дава на човечеството нов вид пламък — обади се той по едно време, — то възможно е познанието на Пандора да се окаже както дар, така и наказание.

[1] Име на литературен герой на Жорж дьо Мюрие от книгата му „Трибли“, 1894 г., превърнал се в нарицателно за човек, който като учител използва почти хипнотичното си влияние, за да управлява живота на своя ученик. По темата са създадени много филми — последният от които през 1983 г. с Питър О’Туул и Джоди Фостър. — Б.пр. ↑

[2] Рицар (нем.). — Б.пр. ↑

ДОБРО И ЗЛО

СОКРАТ: Говориш за добро и зло.

ГЛАУКОН: Така е.

СОКРАТ: Но се питам дали ги разбираш така, както ги разбирам аз.

Платон,
Републиката

Въпреки най-добрите ми намерения и подготвен план за действие, се оказах в украсеното с дърворезба легло на ренесансовия апартамент в „Реле Кристин“ с Волфганг. Остатъкът от нощта прекарахме в изпълнени със страст занимания, които може да се каже, че изцедиха и последната останала ми енергия — имах чувството, че съм спала с вампир, а не с австрийски чиновник.

Когато на сутринта отворих очи, видях, че Волфганг стои пред високия прозорец на стаята, загледан към малка градина пред него. Великолепното му голо тяло се бе очертало на фона на влажните черни клони, по които се бе появила пролетната зеленина на напъпили листенца. Спомних си онази първа наша нощ в моето мазе жилище, когато той пролази навън от спалния ми чувал и ми обърна гръб, за да се облече, преди да дойде да ме целуне за първи път.

Може да се каже, че вече не бях онази изчервяваща се псевдодевица. Животът се бе погрижил за това. Дадох си обаче сметка, че този човек, който успяваше да ме остави без дъх, което се случи и през изминалата нощ, и сега бе точно толкова неразбираем за мен, колкото и в онази първа наша сутрин. Много преди да науча, че е мой братовчед. Въпреки наблюденията ми относно връзките между дух и материя, трябваше да призная, че онова, което мечтаех да получа от Волфганг, бе твърде далеч от духовно просветление. Питам се какво заключение би могъл да си направи човек за мен.

Той отвори прозореца, за да влезе чист въздух, след което приближи леглото и седна на края. Дръпна чаршафа от мен и прокара ръце по тялото ми, при което аз цялата потреперих.

— Толкова си красива — въздъхна той.

Не можех да повярвам, че ще имам сили за още любов.

— Не трябва ли да се приготвяме за срещата, която не бива да пропуснем? — събрала сили, попитах.

— Французойките винаги закъсняват. — Езикът му пробягваше по пръстите ми, докато очите му внимателно следяха реакцията ми. — От теб се излъчва някакъв екзотичен аромат, който, не знам защо, ме подлудява. В същото време имам усещането, че двамата с теб сме обгърнати в нещо като вълшебен облак и който се опита да проникне в него, разваля магията.

Доста добро описание. От самото начало около нашите отношения витаеше някакъв дух на нереалност, което на моменти ме плашеше.

— Едва девет часът е — прошепна той над гърдите ми. — Да пропуснем закуската, а? Нали ще обядваме рано...?

„Ле дьо Маго“ е едно от най-известните кафенета в Париж. Преди време в него са се срещали прочути литератори и учени, както и хора от подземния свят — две групи, чиито членове често се хвалели, че принадлежат и към едните, и към другите. Тук са се отбивали от Хемингуей до Дьо Бовоар и Сартр. А очевидно и Зоуи Бен.

Докато прекосяхахме площад „Сен-Жермен-де-Пре“ със започналите да цъфтят кестени, Волфганг ми я показва — седеше сама на една ъглова маса в обиколената със стъклени стени част, обърната към площада. Влязохме през входа на ресторанта, отминахме прочутите дървени фигури на двамата китайски търговци, дали името на заведението. Дрехите им бяха в синьо, зелено и златисто и тъй като бяха поставени на нещо като тронове високо горе над бара, заобиколени от огледала в позлатени рамки, човек имаше усещането, че пророк Илия е застанал там горе на огнена колесница.

Излязохме на оградената със стъклени стени тераса и докато приближавахме Зоуи, огледах моята скандална баба, за която толкова неща бяха изречени и изписани през годините. Трябва да беше вече

близо осемдесет и три, но така, както бе удобно настанена пред чашата шампанско, сякаш личеше, че животът, който бе водила — с достатъчно количество вино, мъже и танци, — не ѝ се бе отразил зле. Както би се изразил Оливие — седеше с „изпънат гръб на седлото“, с гладка необветрена кожа, снежнобялата ѝ коса бе прибрана на забележителната френска плитка, стигаща почти до кръста ѝ. Силата, която се излъчваше от лицето ѝ, ми напомни за бележката на Лаф по повод първото му впечатление от нея — самоуверена като Атила, хунския вожд.

Тя вдигна изумителните си очи — нещо средно между тюркоазените очи на Волфганг и тези на майка ми с цвят на син лед — и ме изгледа. Волфганг ме представи официално, държа стола, докато седна, и сам се настани на третия, след като Зоуи му кимна с глава. Без да сваля очи от мен, тя отбеляза с необикновения си акцент:

— Приликата е зашеметяваща! Питам се каква ли е била реакцията на Дакиан?

— Трудно му беше да проговори в началото — призна Волфганг.

— Не искам да съм груба — обърна се тя към мен, — но трябва да знаеш, че Пандора беше уникална жена. И сега, след като е мъртва, доста е стряскащо да видиш човек, който е нейно възплъщение до най-малката подробност. Добре си направила, че толкова години стоя далеч от семейството. Да срещаш редовно такова изумително нейно копие, би ни накарало да посягаме към успокоителни или към напитки доста по-силни от шампанското.

За първи път лицето ѝ се разтегна в усмивка и можах да доловя онази мудна сексуалност, с която тя бе толкова известна и която, както се говореше, десетилетия наред бе карала благородници и богати индустриалци да лазят на колене пред нея и да изсипват купища богатства.

— Бяхте ли близки с баба ми? — попитах. После се сетих, че всъщност тя е моята по-близка баба и се опитах да се поправа. — Искях да кажа, че...

— Знам много добре какво искаше да кажеш. Излишно е да се оправдаваш. Един от много важните уроци, които бих искала да ти дам, е каквото и да правиш и каквото и да кажеш, никога не се извинявай. В нейния случай, според мен, тя бе използвала твърде често това правило.

Зоуи даде знак на келнера да приближи и да налее шампанско в двете чаши, оставени на помощната масичка до нас. В тях вече бе налята някаква червеникава течност, която се разпени при добавянето на шумящата напитка.

— Това питие се нарича „Ла Зое“ — обясни тя. — Също като името ми означава „живот“. Измислиха го една вечер в „Максим“ преди... Преди много години. Всеки, който иска да изглежда елегантен в този град, си го поръчва. Поисках да се срещнем в „Ле дьо Маго“^[1], за да пием за живота. И тъй като никой не идва тук в толкова ранен час, ще можем да поговорим на спокойствие. Искам да ти разкажа за липсващия китайски търговец и каква е връзката му с нас. И тъй като никой не обядва преди два часа, съм направила резервация в „Клозери де Лила“ след няколко часа. Предполагам, закусили сте добре в хотела, в който сте отседнали.

Правех неистово усилие да не се изчервя, нещо така лесно за моята бяла кожа. Волфганг стисна пръстите ми под масата.

— Може би порция маслини — обърна се той към келнера на френски. Изчака човекът да се отдалечи и обясни на Зоуи:

— В Америка не пият толкова рано през деня, без да има и няколко хапки.

С изключение на моите роднини гуляйджии, добавих мислено. Пихме в името на живота. Още в първия миг необикновената напитка ми създаде усещане за опасност.

— Ариел... — произнесе възрастната жена името ми с изражение, напомнящо ми собственик. — Тъй като майка ти винаги е пазила връзката ни в тайна, най-вероятно не ти е казала, че аз избрах името ти? Можеш ли да познаеш на кого съм те кръстила?

— Волфганг спомена веднъж, че Ариел е древното име на Йерусалим и означава Лъвица на Бога, но аз винаги съм си представяла, че съм кръстена на малкия дух Ариел, държан в плен на Просперо от пиесата на Шекспир „Бурята“.

— Не. Кръстена си на друг дух, който по-късно дава името на този, за когото говориш. — И тя изрецитира на немски няколко строфи, които преведох малко несръчно на глас:

— „Ариел пее и свири на арфа... Ако природата ти е дала криле... Последвай ме до хълм с рози.“ От къде е това?

— От „Фауст“. От сцената на върха на планината Брокен в нощта, известна като Валпургиева. Това е древногермански празник, пресъздаден от Гьоте в пиесата. Думата Валпургиева означава „нощ, в която се прочиства гората“... С огньовете.

Зоуи изглежда Волфганг многозначително, сякаш в думите му се криеше и друг смисъл. И тогава милата ми баба издърпа „запалката на ръчната граната“.

— Тази част от „Фауст“, в която малкият дух Ариел прочиства Фауст от горчивината и страданията, които е причинил на другите. Не забравяйте, че много пъти той го е правел неволно в усилието си да постигне по-висшата мъдрост на маг. Нали знаете, че това е любимият пасаж на Лъки? Всеки път, когато го чуеше, се разплакваше. — След кратко мълчание тя добави: — Малко хора си дават сметка, че нощта, в която той умира, 30 април хиляда деветстотин четирийсет и пета година, е също така и навечерието на 1 май — празникът на света Валпургия.

— А кой е Лъки? — попита Волфганг и се сетих, че той не бе чул разказа на Лаф и прозвището, с което бе известен в нашето семейство тази най-злокобна фигура в съвременната история. — Трийсети април хиляда деветстотин четирийсет и пета година е много известна дата — продължи той. — Всеки знае, че на този ден се самоубива Адолф Хитлер. Да не би той да е Лъки?

— Ами да — иронично потвърдих. — Семейен приятел, както се оказа. Изненадана съм, че не си чул за това. И аз самата доскоро няхах тази чест.

— Не точно приятел — уточни Зоуи с необикновено хладнокръвие. — Мога да кажа, че беше почти член на семейството.

Нужно ми бе известно време, за да се съвзема от хвърлената бомба, след което тя продължи:

— Добре е да знаете, че го познавам от дете. Истината е, че той беше най-обикновен човек със съвсем обикновени умения и образование, но пък съзнаваше, че най-голямата му сила е простотата. И с това толкова много плашеше мнозина според мен, защото под повърхността трептеше някаква първичност, която той дори не осъзнаваше. При него имаше нещо повече от масова хипноза, както на някои им се искаше да вярват. Всичко при него беше архетипно: успяваше да докосне мястото на истината у всеки човек. — Тя замълча

отново, сетне продължи и от думите ѝ ми настръхнаха косите: — В края на краищата не той е натиснал спусъка тринайсет милиона пъти, нито е давал писмени заповеди за масовите убийства. Лъки знаеше, че трябва само да внуши на хората, че им е *разрешено* да правят онова, което им диктува вътрешният глас, това, към което ги подтиква сърцето им.

Усетих, че ми прилошава. Зоуи ме наблюдаваше с онзи хладен поглед, докато отпиваше от чашата с шампанско, което така оцветено ми напомняше кръв. Неочаквано слънчевата светлина изстина. Вярно е, че Лаф и всички останали ме предупреждаваха, че Зоуи е била нацистки колаборационист с членска карта. Но това е било преди момента, в който аз седя и отпивам от напитката, носеща нейното име, и слушам страшните новини от собствените ѝ уста. Във всеки случай и много преди да разбера, че този щурмовак пред мен е моята собствена баба! Не се изненадвам, че Джързи се е държала с нея като с непозната... Стомахът ми се обръщаше и изпитвах желание да повърна. Стиснах зъби и се стегнах. Оставих предпазливо чашата си с кръвавата отрова и се приготвих за открито противопоставяне.

— Нека да изясня някои неща: според теб има нещо „примитивно“, т.е. „архетипно“ в обикновените хора, което „е в съзвучие“ с идеята за „геноцид“, така ли? За теб твоят приятел Лъки е само един обикновен човечец, който усеща на кого му е дошло времето, така ли? Убедена си, че имаме нужда от *разрешение* от страна на някой с власт, за да тръгнем след един нов фюрер? Нека пък аз да ти кажа нещо: не виждам кое е това първично, архетипно, метафорично или свързано с генетиката, което да ме накара да предприема някакви действия, без да съм напълно наясно на ниво разум дали искам да го сторя и защо.

— Живяла съм достатъчно дълго, за да знам какви сили могат да се освободят, когато докоснеш толкова дълбоки нива, включително и такива, каквито са се отключили в теб самата във връзка с ръкописите на Пандора. Така че бих искала да те попитам: не поиска ли ти самата тази среща с мен? Ясно ли ти е с какво е свързана днешната дата — двайсети април хиляда деветстотин осемдесет и девета — днес се навършват сто години от рождението на Адолф Хитлер. И според теб това съвпадение ли е?

Изпитах вледеняващ ужас, направих искрено усилие да погледна тази кошмарна жена в очите. За мое нещастие тя не беше свършила.

— Ще ти кажа още нещо, на което ще са наложи да повярваш. Този, който не успее да проумее начина на мислене на Адолф Хитлер, няма начин да проумее този на Пандора и идеята на ръкописите, нито истинските мотиви, ръководили фамилията Бен.

— Надявах се Волфганг да ти е обяснил — хладно се намесих. — Пристигнах в Париж с мисълта, че може би ти си единствената останала жива, която би могла да обясни загадката, с която е обвито наследството на Пандора, и да хвърли малко светлина върху множеството тайни по отношение на връзката на моето семейство с ръкописите. Не съм дошла да слушам нацистка пропаганда, а да чуя истина.

— Така значи, моето момиче. Искаш нещата да са истина или лъжа, добро или лошо, бяло или черно. Само че в живота открай време никога не става така. Семената на светлото и тъмното са във всеки от нас. И двете биват поливани и растат едновременно вътре в душите ни. А що се отнася до нашето семейство — твоето семейство, — съществуват десетки неща, на които ти съвсем неразумно ще обърнеш гръб само защото не можеш да ги подредиш в кутийки. Не винаги е толкова лесно да се отдели зърното от плявата, дори и след като реколтата е събрана.

— Никога не съм се мислила за голяма специалистка по разгадаване на притчи. Но ако представата ти за истина е, че всички сме потенциални масови убийци и това не се случва само защото не сме попаднали на правилното въздействие, не съм съгласна. Какво кара „цивилизовани“ хора да си мислят, че могат една сутрин да станат, да арестуват съседите си, да ги натикат в камионетки и да им жигосат номера, след това да ги затворят в оградени пространства и системно да ги унищожават?

— Въпросът ти не е правилно поставен — отбеляза Зоуи. Все едно слушах Дакиан Басаридис.

— Добре, какъв е правилният въпрос? — процедих.

— Правилният въпрос е: какво ги кара да мислят, че могат да го направят?

Известно време я наблюдавах мълчаливо. Трябваше да призная, макар и само пред себе си, че беше права. Повече от ясно бе, че ние

със Зоуи бяхме на съвършено различни стартови позиции. Вероятно бях наивна да си мисля, че по принцип хората са родени добри, но е възможно да се оставят да бъдат въввлечени в масово зло под хипнотично въздействие на един човек. От друга страна, Зоуи — не биваше да забравям, че тя познаваше този човек — смяташе, че във всеки от нас има и тъмна, и светла страна и че балансът между тях е твърде деликатен. За да се наруши, е достатъчно едно леко натоварване в едната посока. Каква е тази тайна, скрита дълбоко в същността на здравите общества, която ни спира да изпозастреляме съседите си заради това, че не харесваме как подстригват косите си или косят моравите си? Защото нали точно това най-много не харесваше Хитлер в славяните, циганите, хората от Средиземноморието и евреите — това, че са различни?

Аз би трябвало да съм усетила най-добре, че племенната омраза и геноцидът съвсем не са приказка, закопана далеч в миналото. И до днес помня как в първия ми учебен ден в Айдахо, докато със Сам, който бе дошъл с мен да ме изпрати, минавахме покрай група момчета, едно от тях прошепна достатъчно високо, за да бъде чуто: „Най-добрият индианец е мъртвият.“

Господи!

Поболявах се от това, че е достатъчно да бръкнеш съвсем малко в историята на някое семейство, за да откриеш нещо грозно, смразяващо и неприемливо. Разбрах обаче, че каквото и да кажеше тази моя неоткрита досега баба с профашистки убеждения, то всъщност доказва, че се приближавам до онова, което Дакиан нарече Истина, поне що се отнася до семейството ми. Преглътнах няколко пъти, за да навлажня пресъхналото си гърло, и кимнах към Зоуи да продължава. Тя присви очи и остави чашата си.

— За да можеш да схванеш нещата, все едно как ти звучат, трябва да разбереш природата на нашите отношения. Отношенията на хората от нашето семейство с Лъки нямаха нищо общо с отношенията му с останалия свят. Има хора, които са на мнение, че са го познавали доста добре. Рудолф Хес например, който кръщава сина си на тайното прозвище, с което Лъки е известен в тесни кръгове — Волф. Още по в крак е Гьобелс, който има шест красиви руси деца. Бройката шест май не е без значение. Те се казват Хелга, Хилде, Хелмут, Холде, Хеде и Хайди. — Зоуи ме изглежда напрегнато. — Вероятно не си чула каква е

съдбата на тези руси Гьобелсови дечица, имената на които започват с „Х“? Те също са пожертвани във Валпургиевата нощ — отровени с циановодород в бункера на Хитлер от собствените си родители, които убили дори кученцето Блонди, след което и сами сложили край на живота си.

— Пожертвани ли каза? — не се сдържах.

— Майската нощ е нощта на жертвоприношенията и прочистването — обясни Зоуи. — Следващият ден първи май някога се наричал Белтен — огньовете на Бел или Баал — шестият отрязък от келтския календар и повратна централна точка в езическата година. Предходната нощ, тази на трийсети април, в която Хитлер се самоубива, в древността била наричана Нощта на мъртвите. Единственият свещен празник, който християнството не покрива със свой. Той и до днес е съхранил своето първоначално неизличително и неотслабващо въздействие.

— Едва ли искаш да кажеш, че хората, измрели в бункера на Хитлер, са принесли в жертва собствените си деца пред олтара на някакъв... езически ритуал? — ужасена попитах.

Тя не отговори направо.

— Най-важното от поредицата събития в онази нощ е първото — бракосъчетанието между двама души, които знаели, че скоро ще умрат. Естествено, младоженецът е Хитлер. Коя обаче е била младоженката при това странно бракосъчетание? Една незначителна жена, заела твърде значимо място. Странно наистина, но името ѝ е Ева, като първата библейска жена — майката на всички нас. Фамилното ѝ име е същото като цвета на земята — *prima materia*, създаваща основа за всички алхимични трансформации. Тя е Ева Браун.

След тази забележка Зоуи започна своята история:

ГОСПОДИН БРАУН

— Има един човек, който работи на тъмно и гони своите собствени цели, но чието истинско име не ни е известно... Кой е той? Не знаем. За него се говори най-общо като за „Господин Браун“. Едно е сигурно — той е майсторът на престъплението за своето време. Контролира една изумителна организация. По-голямата част от

пропагандата за мир е организирана и финансирана от него. Неговите шпиони са навсякъде.

— Можеш ли да го опишеш?

— Едва ли. Той е съвсем обикновен — като всеки друг.

Агата Кристи,
Тайният враг (1922)

Роден е в Браунау на река Ин, град, чието име отразява за пореден път думата „браун“ — кафяв. Щурмоваците, които го довеждат на власт, често биват наричани „кафявите ризи“, седалището на националсоциалистическата партия е разположено в Браун Хаус в Мюнхен. И най-сетне идва и Вернер фон Браун, чийто засекретен проект за създаване на ракети се изпълнявал от роби в пещерите на планината Харц, недалеч от Брокен. Самият фюрер нарича мястото „Дора“, също както Пандора — „подарък“.

Имената и думите имат голямо значение за Лъки. Думи като „провидение“, „съдба“, „участ“ се срещат стотици пъти в „Моята борба“: „Днес ми се струва, че провидението има пръст в това, че съм се родил в Браунау.“

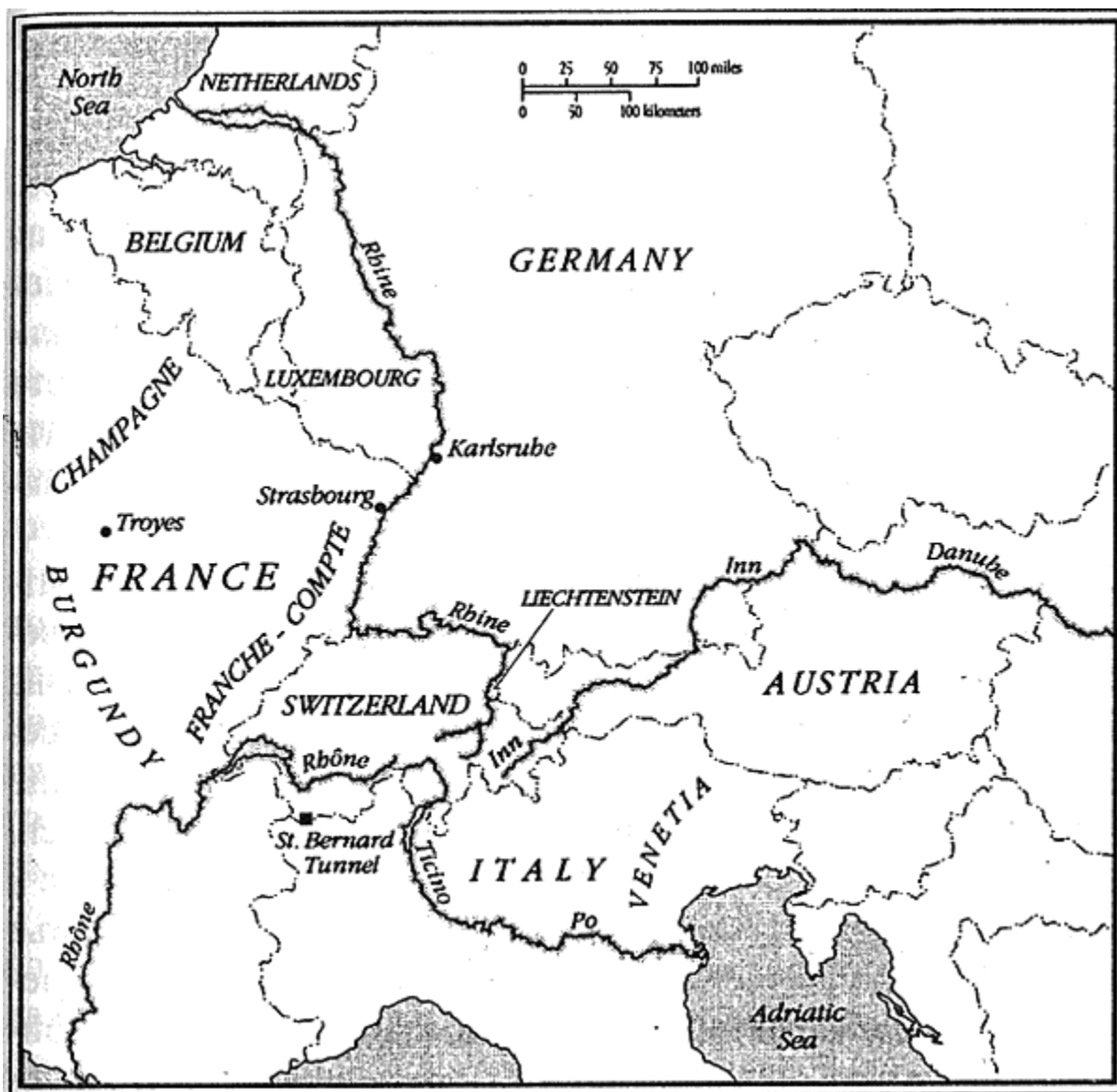
Ин е една от четирите реки, извиращи близо една до друга от склоновете на Алпите и чиито пътища, ако бъдат проследени на картата на Европа, образуват кръст. Четирите реки се вливат в четири различни морета. Ин е последният приток на Дунав, преди голямата река да напусне Германия, за да прекоси Австрия, Чехословакия, Унгария, Югославия, Румъния, България и да се влее в Черно море. Северното рамо на кръста — реката Рейн, минава през Германия и Холандия и излива водите си в Северно море. Рона пък тече на запад и юг през Франция и Средиземноморието. Тичино се влива в реката По в Италия и се влива в Адриатическо море. Четири реки — четири посоки.

Разделянето на пространството на четири, също като четирите реки в Рая, пресичането на две линии под прав ъгъл и образуването на четири края е също древен символ на огромна сила и власт, наречен Кръстът на маговете. На санскрит това се нарича *свастика*, един от най-старите символи на човечеството. Той символизира и четирите

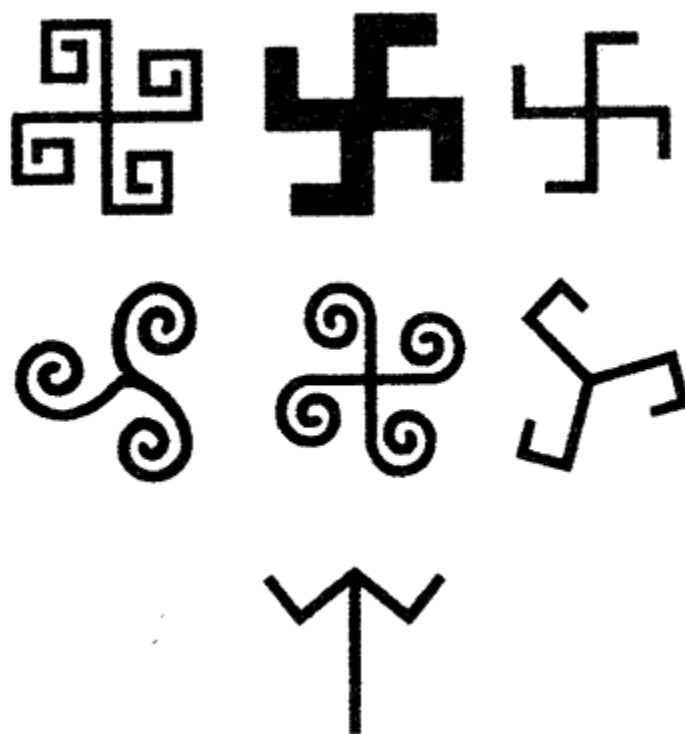
елемента — земя, въздух, огън и вода. Четвъртият е скрит в центъра — полярната ос, връзката, около която светът се върти и около която се въртят и небесните мечки.

Недалеч от мястото, където извират четирите реки се намира проходът Литъл Сейнт Бернар^[2], известен на римляните като Алпис Грайа, Гръцката планина. Вярвали са, че оттам е минал Херкулес, за да се върне в Гърция, че през този проход е минавал и пътят на Анибал за Италия. Храм на Юпитер бил издигнат там още преди Цезар, а в края на деветнадесети век на това място се установила колония на утописти, която е от значение за моята история. Най-важната ос за германските народи, свързана геометрично с това място, е Ирминсул, каменен къс, побит в свещената гора в Екстернщайне, сред гористите местности Тевтобург, Вестфалия — свещено място, където тевтонските племена успяват да отблъснат римляните през IX в. сл. Хр. и да ги принудят да напуснат северната им провинция Германия.

Когато Карл Велики побеждава саксонците през 772 година, първото, което прави, е да унищожи този прочут стълб заедно със свещената горичка, защото разбрал, че Ирминсул бележи нещо много повече от важна дата в историята на тевтонските племена. Според древни легенди този каменен къс е там от незапомнени времена.

Irmis Saule, пътят на Херман, е важна връзка между небето и земята. Северният бог Херман — среща се още и като Ир, Тир, Тиу или Зиу, е всъщност жадният за битки бог Зевс. Неговият камък Ирминсул е изсечен във формата на руната *Tyr* — най-старата позната форма на свастиката:

Гуидо фон Лист, същият онзи окултист от Виена, който в началото на своя век, благодарение на кратковременната си слепота, преоткрил загубеното значение на руните двайсетина години преди това и основава обществото „Идун“ — езотерично общество, наречено на името на тевтонската богиня Идун, която носи магическите ябълки на безсмъртието. Подобно на римската богиня Ида, на която са наречени римските иди — средата на всеки месец, Идун е богиня на Вечното завръщане. Коренът на думата на санскрит означава другите две велики сили — Ида^[3] и Пингала^[4], които образуват извития път на трансформацията.

В разгара на Първата световна война Гуидо фон Лист разкрива своето последно и най-мощно пророчество, вдъхновено от Едите — прочутите исландски саги, в които се разказва за последните битки на човечеството. Според легендата всеки от бойците, който загине в равнината на Ида — „сияйно обновяване“ — се възражда още в мига, в който е съсечен. Лист предсказва, че онези, които загинат на бойното поле в името на идеали, заложили в руните, ще бъдат включени във Вечното завръщане: онези, които бъдат убити в Първата световна война — войната, която ще сложи край на всички войни, мигом ще бъдат преродени подобно на загиналите в легендарната Равнина на

Ида. Преродените ще се слоят в една обща сила, която ще достигне своя връх, когато повечето от тях навършат осемнайсет години. Тази сила ще пробуди заспалия дух на *der Starke von Oben* — „Силният свише“, който ще призове древните тевтонски богове и ще промени света. Астрологичните проучвания разкриват, че този дух ще се прояви някъде към края на 1932 година, ще освободи силата на руните, останали безмълвни цели две хиляди години след завоеванията на римляните.

Когато Адолф Хитлер става канцлер на Германия на 30 януари 1933 година, едно от първите неща, които прави, е да нареди да започне възстановяването и освещаването на унищожения от Карл Велики Ирминсул. Недалеч оттам, в Падерборн, Хитлер прави реконструкция на замък Вевелсбург за своя ужасяващ Орден на тевтонските рицари. Хитлер дава нареждане на своя архитект Алберт Шпеер да повтори архитектурата на храма на Зевс в Пергам на турското крайбрежие и да издигне такъв в Нюрнберг, там, където се провеждат сбиранията на привържениците. Специалисти от създадения в Германия колеж за обучение на търсачи на подземни енергии определили, че високият близо 430 м. подиум, на който фюрерът ще стои, трябва да бъде издигнат така, че да е в самия център на геомагнитните полета на Земята. Строителната площадка била местена няколко пъти, накрая се спрели на място, на което вече имало езеро. Така че се наложило да го пресушат и да преместят вече съществуващата железопътна линия.

Хитлер поискал над стадиона да бъде поставена фигурата на орел с разперени криле във формата на руната *Tur* и това да бъде символ едновременно на *Weibaarin*, орлицата, съпътстваща Зевс, и *Weberin* — предачката на световната съдба в неговите последни дни. Хитлер споделил с Шпеер, че този образ му се явил насън, след преживяното от него временно ослепяване, подобно на това на Лист, в резултат на обгазяване на Западния фронт по време на Първата световна война. Тези два елемента — орелът и паякът, единият се вие в небето, а другият — преде, представляващи силите на небето и тези от света на мрака, се съчетават в общ хералдичен дух, послужил след време като обобщен образ на слънцето и луната, който става ръководен на неговия Свещен орден.

На 9 ноември 1918 година, когато Лъки научава, че Кайзер Вилхелм II е абдикирал и новото социалистическо правителство преговаря за мир, това провокира негов следващ сън — Вотан му се явил и му съобщил, че ще го ръководи, докато изведе Германия към победа. Написал и стихотворение:

*Често в студени нощи отивам
до тихата поляна с дъба на Вотан и
призовавам тъмни сили да изтъкат съюз —
онези сили на руните,
които луната сътворява със своята магия;
Та всичко що е медно през деня,
сразено е от тяхната магия...*

Хитлер често заявява, че гледа на Берлин като на ръководното място за неговия религиозен орден, а на Мюнхен — като на неговото сърце. Но в онази нощ на просветление осъзнал, че от древни времена Нюрнберг е бил духовният център, душата на германския народ, планината, на която спял бог Вотан. Алберт Шпеер нарекъл своето творение, където се провеждали парадите — Катедрала на светлината, предназначена за онзи, който желае да се представи като символ на *der Starke von Oben* — оста между небето и земята, вратата, свързваща миналото с бъдещето.

Ключовата дума в националсоциалистическата партия е „националист“. Нацистите се интересуват от това да открият корените на арийската генеалогия, геомантика, мистериите и окултното. Търсят кладенци, извори и древни гробници, документиращи наследството, запазено върху изправените камъни из цяла Европа. Изпращат тайно експедиции високо в Памир и Пиренеите, спускат хора в пещерите да търсят отдавна изчезнали документи, запечатани от хиляди години в глинени съдове, които биха могли да разкрият истината за свещения произход на тяхната нация и някоя отдавна забравена мъдрост.

Вярвало се е, че много информация е кодирана в националните епоси на северните народи, и те се залавят да ги дешифрират. Много данни сочат към историята на Троянската война. В прочутите исландски саги от тринайсети век — Едите и Хеймскрингла^[5], Один е

цар на древен Тирланд — по името на северния цар Тир, царството е известно още и като Трой. Сагата *Рагнаръок — Залезът на боговете*, по която Рихард Вагнер написва прочутата си опера, се смята за описание на този дълъг и унищожителен конфликт, в който Один играе ролята на цар Приам.

Чрез брака на Один за Троянската сибила, той се сдобива с дарбата на пророк и благодарение на нея предвижда разрушаването на Троя и също така вижда, че го очаква славно бъдеще на Север. Заедно със семейството си и много троянци, натоварени с ценни съкровища, Один започва пътуване към северните земи. Задържат ли се някъде по-дълго, неизменно местното население започва да ги счита по-скоро за богове. На Один и неговите синове била дадена земя, колкото поискали, защото тяхното пристигане се ознаменувало неизменно с обилен урожай и хората вярвали, че те контролират времето и дъждовете.

Один оставил тримата най-големи свои синове да властват в Саксония, Франкония и Вестфалия. В Ютланд възкачил на трона своя четвърти син, а в Свеаланд — петия. Шестият син станал цар на Норвегия. На всяко място, където спирали, заравяли в земята по един от свещените предмети, които носели със себе си от Троя — мечът на Херкулес, копие то на Ахил и така нататък, като символ, който ще брани тяхното царство и за да оформят геомантната ос, която да ги свързва — шествърхата звезда на руната Хагал.

Магьосник с огромна сила и мъдрост, равна на тази на Соломон, Один по-късно бил наречен бог Вотан. Съпругата на Один, Сибила, пророчица от Марпесос, разположен в подножието на планината Ида, днешна Турция, е потомка на много поколения жени, занимаващи се със записване на историята на троянските царе и предсказващи бъдещето на техните наследници. Писанията им били наричани още Сибилени предсказания.

След Троянската война били направени две копия от Сибилени книги и отнесени едното в гръцката колония Еритрея на турския бряг, а другото в пещерите край Куме, северно от Неапол. По-късно тези от Куме били занесени в Рим през 600 г. пр. Хр. от последната Троянска сибила и предложени на римския император Тарквиний, които той пазел грижливо, защото съдържали важна информация не само за тевтонските племена, но и за римляните: Ромул и Рем, двамата

близнаци, основатели на Рим, били потомци на Еней, троянският герой от поемата „Енеида“ на Вергилий. Когато великият поет починал, император Август наредил да положат останките му на пътя между Неапол и Куме, на мястото, където се знаело, че Еней е слязъл в подземния свят.

От създаването си през 753 г. пр. Хр. римската култура процъфтява и съществува в продължение на близо цяло хилядолетие до приемането на християнството при император Константин, който през 330 г. премества столицата на империята отново в региона на Троя. Втората фаза трае до падането на Константинопол под турско владичество през 1453, хиляда години след като германските племена завладяват Западната римска империя. Ето защо от митологична гледна точка двете култури — тевтонската и римската — могат да бъдат разглеждани като две страни на една и съща линия — и двете произхождат от Троя.

Германците се възприемат като „избрани по право“, тъй като техният бог Вотан е не само пряк наследник на Еней, но и цар със синя кръв и богоравен. Отхвърлят твърденията, че културата на цивилизования свят е дошла от север по-късно благодарение на Карл Велики и франките Каролинги — узурпатори, промъкнали се до Рим, за да целунат пръстена на папата и да се провъзгласят за императори на Свещената римска империя.

Когато разпокъсаната разходка на Зоуи през хилядолетията приключи, тя продължи своя разказ с обяснения за връзката между двете хилядолетия.

— От съвсем малък Хитлер посещава училище за момчета към бенедиктинския манастир в Ламбах. По неговите думи, докато пеел в тамошния хор, той се проникнал от мрачното великолепие на църковните им празници и поискал да стане черен монах, както повечето хора наричат бенедиктинците.

Това ми напомни коментарите на Вергилио за свети Бернар, патрон на тамплиерите, който със собствени усилия превърнал Ордена на бенедиктинците в най-могъщия в Европа.

По думите на Зоуи, Бенедикт — съвременник на крал Артур и вожд на хуните Атила — построил тринайсет манастира на важни

езически места. Дванайсет от тях се намирали в близост до Рим, в Субиачо, на хвърлей разстояние от развалините на двореца на император Нерон, гледащ към Сакро Спеко — прочута пещера на оракулите, където самият Бенедикт прекарал няколко години в отшелничество. В този период няколко монаси от съседен орден се опитали да го отровят, за да се отърват от проповедите му да се прочистят. Той напуснал и се установил на мястото на древния град Казин между Рим и Неапол, където издигнал свой нов легендарен тринайсети манастир — Монте Касино.

Когато в разгара на Втората световна война силите на съюзниците навлезли в Неапол малко след падането на правителството на Мусолини, германците отбранявали отчаяно Монте Касино още цели шест месеца. В резултат на бомбардировките възвишението, където се намирал и манастирът, било изравнено със земята. Съкровищата и архивите на манастира били отдавна изнесени от немските войски.

— По нареждане на Хитлер — продължаваше Зоуи — немските части защитавали позициите до последно. Със същия фанатизъм той държал да превземе връх Памир в Централна Азия, защото неговите специалисти езотерици го уверявали, че също като Монте Касино в Италия е ключова точка в енергийния пояс на земята.

— Точно за това говорихме с Ариел снощи — обади се Волфганг. — Изглежда всичките тези места са свързани с настъпващия еон. Очевидно и с действията на Хитлер.

— Така е — съгласи се Зоуи. — И друго важно събитие го потвърждава. Според хороскопа му, Лъки можеше да бъде унищожен единствено от собствената си ръка и сред приближените му се носеше убеждението, че той е „недосегаем“. Последният опит за покушение срещу него бе на дваайсети юли хиляда деветстотин четирийсет и четвърта от Клаус Шенк фон Щауфенберг — красив герой от войната, аристократ и мистик. Тъй като името му позволява да се направи връзка с предстоящата нова епоха — Schenk означава човек, който носи чаша, а Stauf — цистерна, — мнозина са смятали, че тъкмо Щауфенберг е предвестникът на новата епоха и ще унищожи Големия враг. Не бил без значение и фактът, че Щауфенберг подобно на Вотан загубил — или по-скоро отдал — едното си око по време на битка. За пореден път Лъки оправда името си. По-късно, когато реши да отнеме

живота си, той използва цианид, куршум и огън — също символично — това е тройната смърт при келтите — *die Götterdämmerung*.

— По моему прекалено героично описание за човек с такава склонност да убива — не се сдържах. — Помислете си само как умират Мусолини и Хитлер — единият увисва на въжето на градски площад подобно на напращяла наденица, а другият бива залят с тенекия газ. Трудно бих описала и двете събития като геройска или благородна смърт, да не говорим пък за Залеза на боговете. Още по-малко бих искала да споменавам и жертвите на холокоста.

— Знаете ли значението на думата „холокост“? — попита Зоуи.

— *Holo-kaustos* — обади се Волфганг. — Означава напълно изгорен, нали? В Гърция едно жертвоприношение се считало за успешно, ако дарът е „напълно погълнат от огъня“. Това означавало, че е приет от бога, в името на който е принесен в жертва. Разликата е в това, че за гърците принасянето в жертва е по-скоро израз на благодарност за вече полученото, докато при семитите принасянето в жертва е вид изкупление за минали грехове на племето.

За какво говореха тези двамата? Напомних си, че съм свързана с хората на масата, които така безгрижно бърбеха за най-мощното масово унищожение, сякаш ставаше дума за древен религиозен ритуал. Нима не беше достатъчно да се спомене, че Хитлер бе поискал да бъде изпечен като ружа, да не говорим, че с него в подземния бункер във *Валпургиевата нощ* при този дивашки ритуал бяха загинали и шест деца, куче и неколцина негови близки — само и само да наподоби по някакъв начин гибелта на тевтонски герой. Всичко това ми се стори доста отблъскващо. Ако разбирах правилно, онова, което те се опитваха да подсказат, ми се стори още по-противно.

— Не може да говорите сериозно — обадох се. — Да не искате да кажете, че смъртта на Хитлер е част от някакъв ритуал, включващ масово убийство, който цели пречистване на земята и кръвните линии, само и само да се изпълни предсказание за настъпването на нова епоха?

— Малко по-сложно е от това — важно ме информира Зоуи.

— Когато дойдохте, ви казах, че ще ви обясня защо липсва третият от китайските търговци. Според някои е Балтазар, занесъл горчивата смирна, в знак на разкаяние. Но всъщност е Каспар, чийто дар е бил тамян — дар, символизиращ жертвоприношението.

— Също както смъртта на Каспар Хаузер — припомних си историята на Волфганг, която той ми разказа, докато пътувахме към манастира в Мелк.

— Била ли си някога при гроба на Каспар Хаузер в Анспак? — попита Зоуи. — Погребан е в малко гробище, потънало в цветя и опасно от ниска каменна ограда. Вляво от гроба му стои камък с надпис *Morgenstern* — „Утринна звезда“, петолъчната звезда на Венера, а отдясно е друг с надпис *Gehrig* — „Копиеносецът“ или звездния кентавър Стрелец. От старогерманската дума *Ger* — копие. Според теб съвпадение ли е? На мен ми прилича повече на послание.

— Какво послание?

— Кентавърът жертва живота си, за да заеме мястото на Прометей в царството на Хадес — обясни тя. — Продължават да го свързват със суфистите и школите на източните мистици. Петолъчната звезда на Венера е символ на жертвоприношението за посвещение в мистериите на Питагор. Според моето тълкувание на това послание при гроба на Каспар Хаузер е: при настъпването на всяка епоха трябва да се извършат жертвоприношения — доброволни или принудителни.

Зоуи се усмихна странно. Студените ѝ очи с цвят на аквамарин гледаха някъде през мен.

— И в нашата история има такова приношение — смъртта на племенницата на Лъки, дъщеря на сестра му Анджела. Може би това е единствената жена, която Лъки е обичал някога. Момичето следвало оперно пеене, също както Пандора, и вероятно е щяла да стане доста добра певица. Тя се прострелва с револвера на Лъки. Причината за това така и не се изясни. Казваше се Гели Раубал — галено от Анджели — „малкия ангел“, от *angelos* — вестител. Виждаш, че както в случая с Каспар Хаузер, става дума дори и за символичен вестител, който умира за нещо, което други търсят.

— А те какво точно търсят? — попитах.

— Познанието за вечното завръщане — магическият кръг на Пандора — отвърна Зоуи. — Просто е — силата на живота след смъртта.

[1] Маймуна, малка порцеланова фигура, прен. — изрод, грозотия (фр.). В това известно парижко кафене, средище на

литератори и интелектуалци в началото на XX в., и днес могат да се видят две живописни статуетки на азиатци. — Б.пр. ↑

[2] Фр. Col du Petit Saint-Bernard, итал. Colle del Piccolo San Bernardo, разположен на 2188 м. надморска височина на френско-италианската граница, южно от масива Монблан. Известен е със 72-метровия каменен кръг (частично възстановен през XIX в.), в чийто център е издигнат каменен блок, за който се смята, че датира от желязната ера (725 пр. Хр. — 450 сл. Хр.). По-късно римляните издигнали там храм на Юпитер и „мансио“ — поддържана от държавата сграда, в която пътници и войници можели да пренощуват. — Б.пр. ↑

[3] Скандинавска богиня на вечната младост, жена на Браги. Тя била скромна и тиха, но без нея азите нямало да бъдат живи. Имала кошница, пълна с ябълките на вечната младост, с които угощавала боговете. Кошницата била вълшебна и никога не се изпразвала. — Б.пр. ↑

[4] Ако оприличим човешкото тяло на глобус, вертикалният Гринуички меридиан ще е основният енергиен поток, течащ в гръбначния мозък от и към главния мозък на човека. От двете страни на гръбначния стълб са разположени други два главни меридиана — ляв и десен, съответни на Ида и Пингала от йога традицията. — Б.пр. ↑

[5] Сага за норвежките крале. — Б.пр. ↑

ПРАТЕНИКЪТ

Вярвали [тракийците] в безсмъртието. Изпращали всеки пет години избран с жребий свой представител при Залмоксис^[1]..., който да зададе въпроса, чийто отговор ги интересувал... неколцина от тях държат копията си с върховете нагоре, а други улавят пратеника за ръцете и краката, размахват го във въздуха и го хвърлят върху копията; ако умре, прободен от тях, смятат, че богът е благосклонен; ако не умре, обвиняват пратеника, като твърдят, че бил лош човек; след тези обвинения пращат другиго. Научих от гърците и друго... Залмоксис наистина е съществувал, живял на остров Самос и бил роб на Питагор... Впоследствие се освободил и забогатял, върнал се в Тракия, където учил вождовете и съплеменниците си, че нито той, нито те или някой от потомците им ще умрат завинаги.

Херодот,
История

А сред учениците, които успели да се спасят от големия пожар, били Лидий, Архип и Залмоксис — робът на Питагор, за когото се говори, че е предал философията на Питагор на друидите, които живеели при келтите.

Иполит^[2], епископ
на Портус Романос,
Философумена

...и отървах се само аз, за да ти обадя.

Книга на Иов, 1:15,
16, 17, 19

РАЗЦЕПЛЕНИЕ

*Камулодун, Британия:
пролетта на 60 г. сл. Хр.*

Иисус взе хляба и като благослови... раздавайки на учениците, каза: вземете, яжте: това е моето тяло.

И като взе чашата и благодари... им рече: пийте от нея всички.

Защото това е моята кръв.

Евангелие от Матей, 26:26–28

И Господ Саваот ще сложи върху тая планина за всички народи трапеза с тлъсти ястия, трапеза с чисти вина, с тлъстина от кости и най-чисти вина; И върху тая планина ще унищожи покривалото, що покрива всички народи, покривалото, що лежи върху всички племена.

Смъртта ще бъде погълната навеки.

Книга на пророк Исаия, 25:6–8

Тревата бе като дебел, плътен килим под нейните крака и й действаше невероятно успокоително след дългата тежка зима под римско владичество. Стоеше изправена и горда в леката двуколка, кацнала на върха на малкото възвишение, и придържаше юздите между сръчните си пръсти. Утринният вятър повдигаше от време на време тежката червена коса от широките рамене.

Последната година беше далеч по-трудна от предишните петнайсет на римска окупация, защото младият император Нерон се

оказа по-алчен дори от пастрока си Клавдий, за когото се твърдеше, че е отровен от Нерон.

Местните жители на Британия бяха изложени на нападенията и грабежите на безскрупулните римски колонизатори, които винаги бяха подкрепяни от гарнизоните на легионерите. Само преди няколко месеца, когато съпругът ѝ почина, тя, гордата царица с царска кръв във вените от рода Исени, както и двете ѝ дъщери, бяха похитени от римски офицери, извлечени от дома им и публично бити с железни пръчки. Земята им бяха конфискувани в името на император Нерон, а семейното богатство и скъпите предмети, заедно с тези на много други — отнесени в Рим. Въпреки всичко тя си даваше сметка, че съдбата на някои други хора бе по-тежка и от нейната: британците навсякъде бяха пленявани и продавани, оковани във вериги, за да строят римски градове, гарнизони, акведукти и пътища. Какво им оставаше? Единствено свобода или смърт.

Стоеше сега заедно с дъщерите си в двуколката, изправена и потънала в мълчание, и оглеждаше тълпите свои сънародници, изпълнили широкото поле — всички бяха отпразвили очи към нея и очакваха следващата ѝ стъпка.

Когато най-накрая тълпите утихнаха, тя закрепил юздите за колата и измъкна от гънките на цветната си туника заек, задържа животно високо горе над главата си, за да го видят всички. Беше снежнобял свещен заек, отгледан от друидите точно за тази цел. От осемнайсетте хиляди мъже, жени и деца, струпани на зеленото поле, не се отронваше вече никакъв звук. Откъслечно изцвилване на кон наруши за миг тишината. Тя пушна заека.

В първия момент дребното животно застина в тревата, стъписано от човешкото множество отпред, което бе като гора от вкаменелости, които чакаха безмълвни. Неочаквано се стрелна през полето — малка бяла топка на фона на сочната зеленина. Посоката, в която пое, бе югозапад, обратна на слънцето... Тълпата избухна в един глас войнолюбиво, заподхвърляха във въздуха карираните парчета плат, отличаващи различните родове.

Всички видяха, че свещеният заек пое направо към Камулодун. Армията на Будика^[3] можеше да стигне града при бърз ход пеша за една нощ. Призори шестнайсетте години обиди и страдания щяха да бъдат пометени и потопени в кръвта на римляните.

*Остров Мона, Британия:
пролетта на 60 г. сл. Хр.*

ДОКУМЕНТИРАНЕ

Тук, на края на света, живяхме досега в последното свободно кътче, защитени от отдалечеността и невзрачността си. А сега и най-отдалечените кътчета на Британия са изложени на опасностите... на морето, скалите и враговете ни римляните, чиято арогантност не можеш да залъжеш с отстъпки и скромно въздържание. Хищниците на света... нищо не ги засища — нито изтока, нито запада — грабят, убиват, крадат... И това те наричат империя. Превърнаха света в пустиня... И това те наричат мир.

Тацит, Агрикола,
думи на вожда Калгакус за римляните

Право на всеки човек е да умре и да убива за земята, на която живее, и да наказва с изключителна строгост всички от своята собствена раса, които са топлели ръцете си на огъня на нашествениците.

Уинстън Чърчил,
История на английскоговорящите народи

Светоний Паулин добре знаеше, че не ставаше дума само за постигане на кратковременен контрол или подчинение на местните. Беше започнал кариерата си в Атласките планини с потушаване на бунтовете на берберите срещу римската окупация. Имаше достатъчно опит в такива кампании и бе готов за водене на битки в различен и труден терен с яростна съпротива и ръкопашни боеве.

Ала през двете години на назначението му от император Нерон за губернатор на Британия, Светоний бе разбрал, че друидите са нещо

различно. Все едно вождове или прорицатели, мъже или жени, те заемаха високи постове на жреци и на тях гледаха като на богове. Светоний не се съмняваше, че има само един начин да се справи с тях — трябваше да ги избие до крак.

Главното им светилище се намираше съвсем близо до брега на остров Мона — кравата, символ на тяхната богиня Бригид много подобна на Деметра, бе богиня на плодородието. Хората вярваха, че тя ги предпазва, и бойците, загинали в битка, ще бъдат възкресени в нейния казан. Подземният тунел към този казан се намирал под езеро, в непосредствена близост със свещената гора на остров Мона.

Две години на разузнаване и всякакви хитрини бяха нужни на Светоний Паулин, за да избере най-подходящия момент, в който да нападне тази тяхна крепост. Успя да научи, че всички главни жреци се събират всяка година в първия ден на римския месец май. Това бе денят на келтите, наречен от тях Белтейн — денят преди прочистването на свещените гори, подготовка за годишното посещение на богинята Майка, предхождащо месеца на плодородието. За тях това бе най-светият ден в годината — на този ден те нито работеха, нито носеха оръжие, ето защо Светоний се надяваше, че ще бъдат най-малко подготвени за нападение.

Разполагаше с флотилия от плоскодънни лодки, с които ще превози войниците си през тесния, но обикновено бурен воден канал, отделящ острова от брега. Привечер на този ден римските войници преминаха ниско приведени в лодките си над гребените на вълните, заобиколиха южния бряг на острова и акостираха на Свещения нос на западния бряг — противоположен на материка. Макар нощта да не бе настъпила напълно, церемониите бяха започнали. Фигури със запалени факли се движеха между дърветата и пробягваха по протежение на брега. Слънцето вече потъваше в червеното като кръв море, когато лодките на римляните се удариха в брега. Всички се вцепениха от това, което се разкри пред очите им.

Облечени в чисто черни роби, тълпи се спускаха към брега като черна вълна човешка плът. Мъжете жреци крещяха проклетия с вдигнати високо към небето ръце. С разбъркани буйни коси и факли в ръце жените притичваха между тях като дребни насекоми. И изведнъж жените се спуснаха като същински фурии през покрития с дребни камъни плаж към римляните.

Войниците на Светоний вдигнаха безпомощно очи и не знаеха какво да правят — стояха вцепенени, парализирани от носещите се към тях харпии, които сякаш бяха току-що изпълзели от царството на Хадес. Светоний тичаше между своите войници и крещеше заповеди, мъчейки се да надвика шума, който вдигаха понеслите се срещу тях жени. По едно време офицерите се съвзеха и последваха примера на своя военачалник.

— Убивайте! — проехтя в редиците на легионерите. Полуделите жени не спираха, опиянени от думите на своите жреци. В последния момент войниците се съвзеха и се спуснаха напред с извадени мечове.

Иосиф от Ариматея стоеше до Ловерниос на ръба на скалата. В спомените му изникна друг подобен залез преди двайсет и пет години, пред който той и неговият приятел стояха така на върха на едни други скали, в друга държава. Тогава бе започнало всичко. Може би тогава все още имаха възможност да спрат. Ала сега, когато виковете и кръсътите долу на брега цепеха оглушително въздуха, той се обърна ужасен към Ловерниос.

— Трябва да се намесим — извика той и сграбчи ръката на мъжа до себе си. — Да им помогнем! Да направим нещо, за да ги спрем! Та те дори не се отбраняват! Римляните използват факлите им срещу самите тях. Подпалиха косите и дрехите им. Съсичат ги, без да се замислят!

Друидът не помръдваше. Трепна единствено, когато до тях долетяха първите звуци на удари на брадви в стволовете на дърветата. Римляните започваха да секат свещената гора.

Ловерниос не удостои дори с поглед Иосиф. Не погледна и към касапницата долу на брега, където враговете им унищожаваша не само народа му, но и всичко, в което той вярваше и ценеше — загиваше целият им живот, дори божествата им. Наместо това извърна лице към морето, сякаш в залеза на запад искаше да съзре друго място, друго време в миналото или дори в още по-далечното бъдеще. Когато най-накрая проговори, думите прозвучаха някак странно отдалечени, все едно бяха ек от дълбок, бездънен кладенец.

— Когато Есус умря, ти имаше силата на своята мъдрост — напомни той на Иосиф. — Знаеше какво да направиш и го стори.

Опитваше се да проумееш значението на неговия живот и на неговата смърт и така и не спря да го правиш през последните трийсет години. Истинската мъдрост обаче се крие не в разбирането на това какво можем или не можем, а в това какво трябва. А също така и в познаването на... как го каза тогава преди много години?... кайрос — момента.

— Моля те, Ловерн — възкликна Иосиф, — сега е моментът. Божичко!

Въпреки отчаянието си той съзнаваше, че ситуацията е напълно безнадеждна. Отпусна се на колене върху острите скали и зарови лице в длани, пукотът на падащи дървета ниско долу се смесваше с ужасяващите писъци на смъртта и се носеше над смълчаното море. След минута усети как ръката на Ловерниос се отпуска утешително върху косите му и чу гласа му — необичайно спокоен, сякаш човекът бе открил внезапно тайна утеха в нещо, което единствено той бе успял да види.

— Две са нещата, които боговете искат. Веднага трябва да отидем да принесем в жертва ценните си предмети, като ги хвърлим в свещените води на Лин Кериг Бах — езерото с малките камъни.

— И после? — промълви Иосиф.

— Ако това не помогне — сериозно отвърна Ловерниос, — ще се наложи да изпратим пратеник...

Пратеникът се зададе от юг, откъм отдалечената страна на острова, малко след зазоряване точно когато Светоний Паулин гледаше падането на последното дърво. То бе най-старото от близо хилядата, които вече бяха повалени. Цяла нощ войниците му размахваха брадви. Обиколката на дънера трябва да беше близо дваисет метра и сега, проснат на земята, той му се стори с височина горе-долу толкова, колкото бе височината на триетажните сгради, които вдигаха по африканския бряг, докато беше губернатор на Мавритания. Колко ли години бяха нужни, за да израсте такъв гигант? Дали можеше броят им да се сравни с този на хората, които отрядите му посякоха през изминалата нощ? Дали смъртта на това дърво щеше да означава и смърт на друидските племена, както местните вярваха?

Светоний изтика тези мисли на заден план, за да се съсредоточи към по-практически занимания. Нареди на хората си да започнат да трупат телата на камари, за да ги подготвят за кремация. Но сетил се за заръката на император Нерон, изпрати няколко души да претърсят острова. В писмото си императорът пишеше, че според покойния му пастрок Клавдий друидите пазели много ценни предмети в крепостите си, една от които бе и остров Мона. Нерон настояваше да разбере незабавно дали са открили нещо такова.

Едва тогава Светоний се сети и за пратеника и даде знак да го доведат при него. Човекът изглеждаше наистина съсипан от дългия път. Губернаторът знаеше, че човекът се бе хвърлил с коня си във водата, за да преплува разстоянието от материка до острова. Току-що бяха отвели животното, от чиято уста въпреки плуването още течеше пяна.

— Поеми си дъх, човече — кротко се обърна Светоний към войника. — Очевидно носиш важни новини и гледай да не умреш, преди да ги съобщиш.

— Камулодун... — успя да изрече онзи.

Едва сега Светоний си даде сметка колко изтощен е той. Устните му бяха напукани от жажда, очите му шареха трескаво наоколо, а късата му коса бе така разрошена, че можеше да се сравни с тази на трупове наоколо.

С щракване на пръсти Светоний даде знак да донесат мях с вода. Човекът прочисти малко гърлото си от нагълтания прах, но това не му помогна видимо и той продължаваше да се оглежда като обезумял. Римските воители се отличаваха със своята издръжливост, но очевидно гледката на нахвърляните тела го бе зашеметила.

— Хайде — обади се отново губернаторът, — изминал си целия този път, двеста мили са много дълго разстояние за такава скорост. Имаш да ми кажеш нещо важно за Камулодун?

— Избити са — отрони се граещ звук от устата на човека. Хиляди... десетки хиляди са мъртви. И градът, и храмът на Клавдий — всичко е изравнено със земята! — човекът се разплака.

Първоначално стъписан, Светоний сега се ядоса. Вдигна ръка и зашлеви човека през лицето.

— Съвземи се, човече. Войник си! В името на Юпитер, какво се е случило с Камулодун? Зemetресение ли, какво? Пожар?

— Бунт на местните — едва си поемаше дъх войникът. На ицените и на триновантите... Възможно е да са участвали и някои от племената на Корн Уол... Не сме сигурни...

— Къде беше през това време легионът Хиспана? — попита Светоний с леден глас. — Да не би командирът им да си е кърпил тогата, докато орди босоноги диваци са опожарявали града, който се предполага, че той трябва да защитава?

— Те съвсем не са босоноги диваци, а въоръжени до зъби воители — трябва да имат около двеста хиляди души войска. Лично Пелитий Цериалис ме изпрати тук. Повече от половината Девети легион е унищожен — две хиляди и петстотин души бяхме, които се притекохме на помощ на града. Римският прокуратор Дециан се оттегли с войниците си на материка, а Пелитий се барикадира със своите отряди в крепостта и чака подкрепление, за което ви моли.

— Това са глупости — ядоса се Светоний. — Как е възможно шепа необразовани, примитивни брители да разрушат половин римски гарнизон и да прогонят главния управител на колонията? — Той се изплю презрително в прахта. — Та от тях не стават добри роби, камо ли войници.

— И въпреки това разполагат с оръжие, конница и колесници. Жените им се бият редом с мъжете и са далеч по-зли от тях. Това, което те направиха пред очите ми в Камулудун, не може да бъде описано. Посичаха наред — млади и стари, войници, граждани, жени, деца — всичко наред — стига това да са римляни и наши помощници. Видях трупове на римлянки, чиито деца не бяха успели да се отделят от гърдите им. Хващаха мъжете по улиците, режеха части от телата им и ги натикваха в устата им, докато все още дишаха.

Пратеникът се строполи безсилен на колене, в очите му се четеше преживения ужас, който дългото яздене очевидно не бе успяло да заличи.

— Какъв ще е този техен предводител — въздъхна Светоний, — който може да ги поведе и мотивира за такова нещо?

— Будика — царицата на племето ицени е начело — отвърна войникът.

— Диваците са били поведени от жена в подобна битка? — За първи път Светоний си позволи да покаже колко е изненадан.

— Умолявам ви, командир Петилий настоява да побързате. От това, което видях, разбирам, че бунтът няма да спре дотук. Колкото повече кръв се пролива, толкова повече те се ожесточават. Камулодун е загубен. Насочват се към Лондиниум.

*Лондиниум, Британия:
ранната пролет на 61 г. сл. Хр.*

СЛИВАНЕ

Множество масови унищожения на човешки същества се случиха и ще се случат, най-големите — чрез огън и вода, други, по-малки, чрез хиляди поредици от злополуки.

Платон,
Тимей

Лондиниум не беше нито най-старият, нито най-важният град, доколкото знаеше Иосиф от Ариматея. Но е бил един от най-красивите, разположен в широката равнина на реката майка. Днес, докато крачеше за последен път покрай брега, нямаше град Лондиниум. Някога процъфтяващата колония сега бе голо място, покрито с червеникава пепел.

Иосиф наблюдаваше как на отсрещния бряг римляните водят оковани във вериги местни жители, които да работят за тях като роби. Даде си сметка колко големи са всъщност загубите и какво ще коства разрушаването на този град, колко дълго още щяха да плащат бритите за своя справедлив гняв. Давайки си сметка, че няма да успеят да отбраняват града, римляните го бяха изоставили, докато наберат повече сили и военни подкрепления. Сега, когато три римски града, включително и Веруламинум, бяха разрушени, бунтът беше потушен. Въстаниците, напълно неподготвени да се сражават с въоръжените и обучени за бой римски легиони, бяха приковани за собствените си коли и фургони и премазани от стадата си животни и коне.

Будика и дъщерите ѝ се бяха отровили, избирайки прошката на божествата си пред това да попаднат в ръцете на римляните. Но тъй като бунтовниците бяха напуснали домовете си, преди да успеят да засеят нивите през пролетта, за да отмъстят на завоевателите, сега земята не бе родила нищо и те бяха обречени на гладна смърт.

Римляните пък разполагаха с огромен запас от работна ръка, което щеше да даде възможност да бъдат привлечени нови заселници. Иосиф беше убеден, че много скоро Лондиниум щеше да бъде възстановен, този път със здрав градеж, а не с къщи от кал и плет. Щяха да се появят гарнизони и укрепления. А всички, макар и фалшиви, претенции за толерантност към местните щяха да изчезнат напълно.

Онази нощ на масово унищожение в свещената гора на остров Мона, когато Иосиф хвърли ценните предмети, реликвите на своя Учител, в Лин Кериг Бах заедно с ценностите на друидите и наблюдаваше как потъват в тъмните води на езерото, той осъзна, че с това се слага край на цяла една епоха. Какво всъщност завършиха от онова, за което се бяха надявали да постигнат? Какво щеше да стане с реликвите, които Учителя им бе поръчал да пазят? Дали някога те, както и Учителя, щяха да се появят на бял свят отново?

Бяха изминали близо трийсет години от смъртта на Учителя. Иосиф бе вече на близо седемдесет и всичко, за което се беше борил, бе изчезнало. Когато се върна миналата година тук на юг, откри, че малката църквица, построена от него в Гластънбъри, също е изравнена със земята заедно с цяла Южна Британия по време на бунтовете.

Излизаше, че всичко, за което бе живял, и онова, за което Учителя бе умрял, се е изпарило и подобно на облак е отлетяло към хоризонта. Дори думите на Учителя, които той и Мириам така дълго бяха събирали и запазили в глинени съдове, скрити в пещерите на Камбрийските възвишения. И тъй като бяха лишени от устната традиция, възпитавана поколения наред при друидите — към която се бе опитал да ги тласне Учителя, за да бъдат запазени думите и заръките му, — сега заедно с техния живот и този на Учителя, бяха обречени на заборава или най-малкото щяха да се превърнат в нещо средно между мит и спомен.

Често повтарят, че победителите са тези, които пишат историята. Но историята е нещо, което вече се е случило, вече е отминало и

приключило, мислеше си Иосиф. А какво е бъдещето? Точно това се надяваше да открие, когато се върне на север. Защото друидите, които през последните трийсет години бяха помагали на Иосиф да разпространява учението на своя Учител тук, в Британия и Ейре, та дори в Галия, сега бяха подгонени като диви животни от римляните.

С тяхното дълбоко религиозно отношение към живота и земята, с келтската си култура и особената си склонност към мистицизъм, които подхранваха не само в себе си, но и в останалите, бяха успели да поддържат у Иосиф надеждата, че ще може да продължи мисията на своя Учител, на която се бе посветил преди толкова много години. И в това може би щеше да му помогне Учителя. Тъкмо за това бе предложил себе си за пратеник.

За първи път през тези трийсет години Иосиф знаеше със сигурност, че нещо важно и значимо ще се случи, макар, за добро или за лошо, той да не можеше да го предвиди.

*Блак Лейк, Британия:
Белтейн, 61 г. пр. Хр.*

ИЗПРАЩАНЕТО НА ПРАТЕНИКА

Всички добри неща, скъпа моя Клеа, умните мъже
трябва да искат от боговете.

Плутарх, За Изида и Озирис към Клеа,
жрица от Делфи

Беше полунощ, когато римските стражи най-сетне напуснаха мястото и беше безопасно да се върнат и да подредят дърветата за огъня. Останалите членове на племето стояха на известно разстояние в сенките на дърветата.

Иосиф и още трима избрани мъже стояха край огъня и мълчаливо наблюдаваха Ловерниос, чиято кожа бе станала бронзова на отблясъците на огъня, докато забъркваше малко брашно с вода и приготви питка, която уви в предварително намокрени листа и я постави да се пече между въглените. Когато беше готова, той я извади,

махна обвивката и подложи единия ѝ край над огъня. Сетне я разчупи на пет парчета — четири добре опечени и едно загоряло. След това ги сложи в една купа.

Поднесе я пред всеки от мъжете край огъня, а той самият взе последното. Когато отвори пръстите си, Иосиф видя, че не му се е паднало изгорялото. Вдигна очи към останалите с чувство на облекчение, примесено с неудобство. Един по един останалите разтваряха пръсти. Тогава високият хубав млад мъж с буйна коса и брада — синът на Ловерниос — Белинус, се усмихна широко. Разтвори длан и в нея всички видяха прогореното парче. Усмивката му бе толкова щастлива, че за част от секундата заприлича на Учителя. Иосиф нямаше намерение да разваля церемонията, все едно какъв ще бъде изборът, но най-малко бе очаквал жребият да бъде изтеглен тъкмо от Белинус.

— Не! — чу се Иосиф да възкликва.

Ловерниос сложи безмълвно длан върху ръката на приятеля си, а с другата обгърна раменете на сина си и го изгледа с неприкрита гордост.

— Нека бъда аз — не се сдържа Иосиф, — не и синът ти. Той е само на трийсет и три, целият живот е пред него. А аз съм на седемдесет, при това животът ми е провален.

Приятелят му отметна назад глава и се засмя твърде шумно, за да е подходящо за ситуацията.

— Ако това е така, приятелю, ти защо искаш да бъдеш доброволец? Каква полза ще има за боговете или за нас? Белинус е съвършеният избор — силен, здрав, неопетнен. Освен това знае как да служи, да се подчинява на божията воля. Питай го дали иска да бъде наш пратеник.

В съзнанието на Иосиф внезапно нахлу споменът за Учителя в последната вечер, когато той изми краката на всички. Защо винаги, когато му се случеше нещо истински трогателно, наместо да почувства вдъхновение, той изпитваше единствено желание да плаче? Белинус му се усмихна почти блажено и сложи в устата си изгорялото парче питка. Щом преглътна, се изправи, доближи Иосиф и го притисна в широката си прегръдка, сетне го залюля леко точно както преди много години баща му се бе опитал да утеши приятеля си.

— Иосифе, Иосифе — въздъхна той. — Няма да умра. Отивам там, където има вечен живот. Трябва да се радваш за мен. А когато срещна твоя Есус отвъд, ще му предам твоята обич.

Иосиф скри лице в дланите си и се разрида. Белинус вдигна недоумяващ поглед към баща си, сякаш питаше: как може след толкова години, прекарани с друиди, да продължаваш да мислиш като езичниците римляни?

Когато Иосиф се посъвзе, дадоха знак на хората сред дърветата да приближат. Един по един келтите пристъпиха в кръга с огъня, за да получат благословия, след което понесоха медните и златните си предмети към езерото и ги хвърлиха. Водата погълна огърлиците, съдовете и дори робски вериги и хората в редица по един последваха Ловерниос встрани от огъня, покрай брега, по посока на торфеното блато. Прозрачни облаци се скупчиха около луната и нейната светлина обля всичко в призрачно сребристо.

На ръба на блатото Белинус коленичи и вдигна високо ръце. Двама млади мъже предложиха да помогнат на Ловерниос и Иосиф да свалят дрехите на младия мъж. Когато тялото бе напълно голо, Ловерниос му подаде пояс от лисичи кожи и той го уви около себе си. Сетне наведе глава и постави ръцете си зад гърба, за да бъдат завързани с кожени ремъци. Кожена примка нахлузиха и на врата му. С наведена по посока на блатото глава Белинус промълви:

— Майко, предавам на теб своя дух.

Тези думи се врязаха като нож в сърцето на Иосиф. Той вцепенен проследи как Ловерниос протегна ръка към кожената си торба и измъкна оттам острата си ловна брадва. Вдигна я нагоре и отправи очи към небето. В този момент луната изплува от облаците и огря околността. Келтите стояха мълчаливи, наредени по ръба на блатото. Приличат на гора от молеци се дървета, помисли си Иосиф.

— Това е смърт от огън — проехтя дълбокият глас на Ловерниус. — С божията гръмотевица те предаваме на Таранис^[4].

Белинус не трепна, когато брадвата изсвистя зад гърба му, с невероятна точност се стрелна към тила му и се чу пукот. Белинус падна напред.

Младите помощници бързо приближиха тялото му и стегнаха примката, докато Ловерниос освобождаваше брадвата от главата на сина си.

— Това е смърт от въздух — изрече Ловерниос. — Предаваме те на Есус.

До ушите на присъстващите долетя силен пукот от прекъсването на дихателната тръба.

— Това е смърт от вода — изрече Ловерниос. — Предаваме те на Теутатес^[5].

Иосиф не откъсваше очи от тялото, което бавно потъна в блатото и скоро от него нямаше и следа. За части от секундата му се стори, че нещо в застиналата вода проблесна. Реши, че видя Бог с отворени ръце да приема тялото на Белинус. И Бог се усмихваше.

[1] Полумитичен цар и бог на тракийското племе гети. Гетите вярвали, че като умрат, отиват при Залмоксис. — Б.пр. ↑

[2] Св. Иполит Римски, богослов, ученик на Иринеи и най-изтъкнатият християнски писател на Запада през първата половина на III в. след Тертулиан. Известен е също като първия систематичен тълкувател на пророчествата. Роден е около 170 г. вероятно в източната част на Римската империя и е починал през 235 г. на остров Сардиния. — Б.пр. ↑

[3] Кралица на келтското племе исени, населявало Източна Англия през древността. През 60 г. сл. Хр. тя застава начело на въстание срещу Римската империя и в жестока битка предвожданите от нея войски избиват 70 000 римляни. Въстанието е потушено и тя се самоубива. Римляните запомнят червената ѝ коса и дълго време се страхували от червенокоси жени. — Б.пр. ↑

[4] Бог на гръмотевиците в келтската митология. — Б.пр. ↑

[5] Бог на войната, плодородието и богатството в келтската митология. — Б.пр. ↑

УТОПИЯ

Който си мисли, че в него тече най-добрата кръв и на тази база той решава да поведе една нация, той ще запази водачеството си, няма да го отхвърли... Този образ е фатален... ще прилича на Свещен орден. Искаме тази държава да просъществува хиляди години. Щастливи сме да знаем, че бъдещето ни принадлежи.

Адолф Хитлер,
Шести партиен конгрес.
Реч „Хиляда години
райх“

Чувствам като свое задължение към съгражданите си да запиша тези предупреждения за Расата на бъдещето.

Едуард Булуър, лорд
Литън,
Расата на бъдещето

„Клозери де лила“ си остава един от най-хубавите ресторанти в Париж, отрупан с цветя през всички сезони на годината. Стори ми се доста неподходящо място за среща в момент, в който се говореше за нацисткия режим в Германия и Австрия. Чувствах се като хипнотизирана от ледения поглед на баба ми Зоуи. Водопади от бял люляк ни посрещна още от входа. Масата, запазена за нас, бе до терасата и дървените решетки вече бяха обрасли с нежни филизи на лоза.

Зоуи обясни, че е поръчала предварително обяда. И когато сомелиерът донесе виното, което тя одобри и той наля по чашите ни, Зоуи се върна към започнатата тема — семейството ни.

— Вече споменах, че високо в Швейцарските Алпи, недалеч от прохода Сан Бернардино^[1], извираат четири реки. Преди около век там се бе приютила група хора с утопични убеждения. Моята баба Клио, съвсем обикновена жена, но от огромно значение за нашата история, живяла в комуната известно време заедно с дядо ми Еразмус Бен — един от основателите на комуната.

В този момент в съзнанието ми прозвучаха думите на Дакиан Басаридис, който пред вратите на Хофбург във Виена бе подхвърлил, че идеалистите, които в началото на жизнения си път правели усилия да създадат по-добра цивилизация, често пъти създавали по-качествено поколение.

— Там горе те създали съвършен свят, своеобразно завръщане към Златното време — продължаваше Зоуи. — Всеки се опитва да търси такова нещо в миналия век и мнозина дори днес продължават. Но както често обичам да повтарям, животът не е нито прост, нито само бял и черен. Много е възможно дори желанието на моя дядо да създаде държавата Утопия да е причина за много от последвалите злини.

Почти не помня какво ни поднесоха тогава, но всяка подробност от разказа на Зоуи се е запечатала в съзнанието ми. И тъй като парчетата от мозайката започнаха да се наместват постепенно, виждах как ролята на едно малко семейство може да се окаже онази връзка или ос, за която Дакиан бе говорил, около която нещата се въртят, подобно на фигурите върху въртележката, както зодиакът се върти около звездата на върха на съзвездие Малка мечка.

Слушах с интерес разказа на Зоуи за нашата лична Райска градина. Искam да кажа преди Грехопадението.

— Моята баба Клио — продължаваше Зоуи — била единствена дъщеря на швейцарско семейство, което като повечето заможни семейства по онова време се интересувало от наука. Това включвало пътувания и проучвания на загубени царства и култури. Клио се интересувала най-вече от антични предмети. Освен че прелиствала с

часове прашни книги, любопитството ѝ било запалено от новата дисциплина тогава теренна археология.

На двайсет години тя вече била участник в множество пътувания на баща ѝ до екзотични и отдалечени райони на света. Участвала известно време и в разкопките на Хайнрих Шлиман, забогатял по време на Кримската война търговец, който щедро харчел спечеленото в много оспорваното от академиците издирване на изчезналата микенска цивилизация и на Троя.

В ранните си години Клио учела древни езици и докато търсела произхода на откритите в гробници и пещери предмети, задълбочавала познанията си. Използвала ги успешно, за да открие, подобно на Шлиман, загубени места на власт и великолепие и на ценни от историческа гледна точка обекти. Успявала единствено чрез внимателно четене на класици. Така стигнала до гробниците на Микена, криещи едни от най-големите богатства в света.

През 1866 година, на двайсет и една години, Клио се запознала и омъжила за холандец, който също като Шлиман забогатял по време на войната. Казвал се Еразмус Бен и вече бил инвестирал суми в археологическите проекти на Шлиман. Жена му била починала и той се грижел за малкия си син Йероним — след години мой баща. Ако огромното състояние, натрупано от Шлиман от продажба на оръжие, било вложено в силово разкриване и плячкосване на миналото на човешкия род, богатството на дядо ми Еразмус Бен се отличава с това, че е инвестирано в бъдещето на хората.

Сред интересите на Еразмус Бен било и основаване на комуна на утописти, за чието създаване в Швейцария той дал сериозната си финансова подкрепа. Идеите на това малко общество се базирали на добилата наскоро популярност философия за генетичен подбор. Вече се били появили и техники за селекция на растителни култури и домашни животни, които Еразмус въвел, и всяко лято посещавал избраното от него място в Алпите.

За Клио тези негови начинания били истинско проклятие. Макар да била израснала в семейство на протестанти, тя получила необичайно за момиче на нейните години либерално образование с широта на вкусовете. Мъжът, за когото се омъжила, бил богат и красив, но скоро след сватбата тя осъзнала, че с много от убежденията му не е съгласна, особено с идеите му за усъвършенстване на света. Не

й било нужно много време, за да разбере, че всъщност е свързала живота си с ограничен калвинист, който нареждал жените и децата само на едно стъпало над домашните животни, докато хората като него били на далеч по-високо ниво.

Станало ясно и че се оженил за нея не само заради русата ѝ хубост, здравото тяло или острия ѝ ум, а за да може по-скоро да си подсигури голямото състояние, което тя като единствено дете ще придобие след смъртта на баща си. И което бе по-важно, и ценната колекция от исторически артефакти, талисмани и ръкописи, които семейството и с нейна помощ бе събрало.

Очевидно Еразмус е бил обзет от манията да разбере повече за тайните на миналото, както и за силите, които ще бъдат запазени в бъдещето, и в същото време остава напълно незаинтересуван от нуждите на настоящето. С раждането на дъщеря им две години след сватбата, Еразмус спира да посещава леглото на Клио, вероятно решил, че е изпълнил генетичните си ангажменти. Имал син и от първия си брак, така че нямал повече задължения към човечеството. Тази практика била често срещана в семействата от по-висшата класа по това време, но събитията в нашето се развили далеч по-необичайно.

През лятото Еразмус водел Клио на посещение в комуната в Алпите. Скоро станало ясно, че средствата му са на изчерпване. Към този регион го привличал не само неговият проект. Открай време се знаело, че в околностите на комуната може да се открият предмети, които да се окажат много по-ценни — езическите светилища, за които споменах, както и пещерите, някои от които датирали от времето на неандерталците, се намирали на толкова труднодостъпни места, че били малко известни и почти неизследвани. Рядко хора стигали до там, с изключение на пътуващи цигански табори, които спирали понякога в околността. С представата за златни предмети и други съкровища, най-вече поради скорошния успех на Шлиман, Еразмус се надявал да открие нещо ценно не само материално, но и духовно. Колкото и да било странно, Клио била съгласна с предположенията му.

Тя лесно убедила циганите да ѝ помагат в разработване на идеи от първата ѝ любов — археологията. Лятото след раждането на момиченцето ѝ тя се отдала на своята страст. Много скоро открила, че тези хора са невероятно любознателни и сръчни, а и били много осведомени за стойността на намерените предмети, дори за

историческите факти, свързани с тях. Тя все по-често оставяла находките на съхранение при тях. Била изненадана от примитивната им мъдрост и те все повече я привличали, особено един от тях.

Експедициите на Клио с циганите ставали все по-продължителни. Връщала се с любопитни предмети и глинени чирепи. Една от най-интересните находки, изровена от една от пещерите между Интерлакен и Берн, била статуя на древно божество с образ на мечка, придружена от тотемна мечка. По-навътре в същата пещера открили необикновени глинени съдове, със скрити в тях ръкописи, които тя веднага се заела да разчете.

При завръщането си в Холандия същата есен Клио разбира, че Еразмус си е присвоил някои от документите и артефактите и дори вече е продал част от тях, за да покрие загубите си по някои неразумни капиталовложения. Била още по-вбесена и от факта, че той е присвоил и някои от преводите и бележките ѝ за документи, които според нея били от най-голямо историческо значение.

Когато поискала отговор, Еразмус ѝ напомнил, че ръкописите, които е открила наскоро, е оставила на съхранение при циганите. Той като неин съпруг имал право и върху тях. Без да го уведомява, Клио прибрала каквото е останало и го оставила в сейф.

Последвали близо шест месеца разгорещени и продължителни битки и, естествено, деветгодишният син на Еразмус — Йероним, бил свидетел. Разправиите между баща му и мащехата, която в неговите очи била буйна и трудна жена, защото отказва да се подчини на баща му, посели в младото му съзнание семена, които след време дали доста опасен плод.

Лятото на 1870 година, когато Йероним бил вече на десет, а бебето, неговата сестра, на две, бащата на Клио починал и богатата му колекция от ръкописи и артефакти наследила дъщеря му и нейните наследници. Като разумен човек, баща ѝ оставил парите в попечителски фонд, с който можела да се разпорежда единствено Клио и нейните потомци, както и отделно лично писмо до нея. По силата на написаното в него, Клио, придружена единствено от циганите, предприела издирване отвъд швейцарската граница в Италия, оставяйки децата на грижите на баща им. Еразмус настоявал да я придружи. Вече подозирал, че нещо в това нейно приятелство с

циганите не е съвсем наред, че тя крие от него голяма част от намереното, дори се досещал защо.

И тогава една нощ Клио просто изчезнала, оставяйки бележка, че ще се върне в края на лятото, нещо, което Еразмус не успял да дочака поради бързия ход на последвалите събития.

На 19 юли 1870 година избухнала Френско-пруската война и настанала истинска бъркотия. Комуната на утопистите бързо се разпаднала — притокът на средства секнал. Еразмус Бен, с две деца на ръце, без съпруга и с намалели средства, искал час по-скоро да се завърне у дома, за да прибере и скрие останалите ръкописи и артефакти, намерени от Клио, преди тя първа да е стигнала до тях и преди Холандия да бъде пометена от военните действия.

При прекосяването на полесраженията между Швейцария и Белгия Еразмус бил ранен и едва успял да мине оттатък, преди да почине от раните си. Малкото останали пари послужили, за да платят образованието на сина му. Дъщеря му от Клио била изпратена в дом за сираци. Разделянето на семейства било нещо обичайно по време на война, но в този случай никой не бил сигурен дали отделянето на момиченцето от брат му е било планирано, или е случайно.

Осем години след смъртта на Еразмус синът му Йероним завършил училище и избрал за свое поприще една от двете професии, които можело да си позволи момче с минимални финансови възможности — свещеник или военен. Предпочел да стане калвинистки свещеник. Обучението, което преминал, само затвърдило убежденията, които и без това били заложени в него, докато живял с баща си. Постепенно те се превърнали в здраво закостеняла философия.

С течение на времето Йероним Бен все повече намразвал мащехата си. Без кой знае колко основания, бил убеден, че тя е ограбила баща му, и него респективно, от онова, което им се полагало. Бе напуснала баща му по време на война, бе заминала с циганите, задигайки всичко, което семейството притежавало и ценяло. Дълбоко в сърцето си Йероним я подозирал и в още по-лоши замисли, защото кой може да предвиди до къде могат да стигнат необузданите страсти на една жена? Как не бе успял баща му да я овладее, нещо, което би било правилно в очите на Всевишния и напълно в духа на закона? Всичко,

което Клио някога е притежавала, дори и преди брака ѝ с баща му, се полагало на *него*, Йероним.

Наместо това, пак заради Клио, това поне беше сигурно, той не бе успял да получи и прилично образование. Искрено не се интересувал от съдбата на сестра си, запратена кой знае къде. Та нали тя била плът от плътта и на Клио. Интересувал се единствено от наследството си. Преглеждал многократно документите, запазени в църквата, която се погрижила за него. Вече имал чудесна представа за действителната стойност на артефактите и ръкописите, които мащехата му бе задигнала, отказвайки на баща му достъп до тях. Той рано или късно щял да възстанови справедливостта.

През 1899 година в страните от цяла Европа хората се готвели да отпразнуват настъпването на последния век от нашето хилядолетие. За първи път дворецът Шьонбрун във Виена бил осветен от електрически крушки; в много градове увеселителните паркове с въртележки и всякакви други забавления били обкичени с гирлянди електрически крушки — новите технологии се разпространявали с необикновена бързина.

Никое от тези нововъведения не получило такава популярност — в пресата или в обществото — както откриване на предмет от миналото. На Коледа 1899-а, по време на ремонтни работи във водопровода в основите на крепост недалеч от Залцбург, бил открит голям златен диск, който се смятало, че е на повече от хиляда години — почти от времето на Исус.

Веднага били събрани експерти, които да определят произхода му. Според някои дискът бил част от съкровищата на Храма на Соломон, според други — че е един от предметите, претопени, за да бъде направен Златният телец, а после е възстановен. Имало и такива, които били категорични, че дискът носи типичните черти на гръцкото изкуство, други — на македонското или на фригийското. Тъй като всичките тези култури развивали търговия помежду си, единственото, за което всички били единодушни, било, че предметът идва от древността, и то от Изток. Щял да бъде изложен в замъка Хохензалцбург през януари на 1900 година, преди да бъде прибран в съкровищницата на Виена.

Йероним Бен, вече близо четирийсетгодишен, прекарал последните дваيسетина години от живота си в издирване на жената,

лишила го от наследството му и обрекла го по този начин на мизерно съществуване. Когато чул за диска, открит в Залцбург, вече бил сигурен как ще я намери. Един от малкото ръкописи, останали от баща му, които той успял да задигне от сбирката на Клио заедно със записките ѝ за извършеното от нея обстойно изследване, все още бил в ръцете му. Спомнял си, че в него се говорело за диск, отговарящ на описанията на намерения в Залцбург.

Качил се на влака от Амстердам за Залцбург и пристигнал в деня преди откриването на изложбата. Свързал се с куратора на изложбата. Не се интересувал толкова от находката, колкото от жена, която, повече от сигурно, вече пътувала към Залцбург, за да го види. Дано само Йероним да има време да постави стръвта както трябва.

Предал ръкописа на куратора заедно със записките на Клио, заявявайки, че те са правени от баща му Еразмус Бен, известен с това, че е финансирал до голяма степен великия Шлиман. Йероним с готовност приел предложението на управата на музея да обявят публично при откриването на следващия ден само най-общото съдържание на документа, чиято автентичност трябвало да бъде проверена, както и името на дарителя — покойния му баща. Йероним бил сигурен, че съобщението ще привлече мащехата му като магнит.

В ръкописа, открит от Клио и баща му в глинена делва в Свещените земи, пишело, че дискът представлява елемент от украсата на древногръцки щит, впоследствие част от съкровищницата на Ирод Велики. След това бил прибран в двореца в Мукавир от сина на Ирод, Ирод Антипа, където лежал затворен и по-късно бил обезглавен Иоан Кръстител. След години Антипа отнесъл златния диск в Рим, където минал през ръцете на трима императори: Калигула, Клавдий и Нерон.

Проучванията на Клио за този предмет показват, че Нерон, вярвайки, че дискът притежава необикновени магически свойства, го преместил в Субиако и го скрил в прочута пещера на оракулите от другата страна на долината, срещу летния му дворец. След преждевременната гибел на Нерон златният предмет престоял в пещерата близо петстотин години. Същата тази пещера в Субиако послужила за убежище и на свети Бенедиктин за известното му отшелничество. Според Клио, щом дискът се появил на бял свят, той преминал в ръцете на Ордена на бенедиктинците — така наречените черни монаси, и силата на святата реликва им помогнала да спечелят

свои привърженици сред земите на Германия, така че станали най-мощното монашеско движение в континентална Европа.

Първата среща между Йероним Бен и неговата отдавна изчезнала мащеха съвсем нямала вида, който мнозина биха предполагали. Тя, все още хубава жена на около петдесет и пет, а той — представителен рус мъж, наближаващ четирийсетте, били впечатляваща двойка. Много бързо доведеният син схванал, че Клио не по-малко от него желае да изглади миналите несправедливости. Но имала предвид себе си.

Клио споделила, че се е върнала, както обещала, в края на лятото на мястото на комуната, но видяла, че се е разпаднала поради липса на средства и че съпругът ѝ отвел децата обратно в Холандия. След войната изпратила запитване до съответните власти в Холандия и получила съобщение, че семейството липсва от района на войната и се предполага, че са загинали.

За трийсетте години, в които Йероним трупа омраза срещу нея, тя била в Швейцария, както и преди, сред цигани, вярвайки, че семейство Бен отдавна не е сред живите. Дори осиновила младо момиче, което да замести до известна степен дъщеря ѝ, и смятала да започне да го обучава на езиците, които знае, както и на техниките на проучване, овладени от самата нея благодарение на усилията на своя баща.

Когато разбрала, че родната ѝ дъщеря е жива, но е била изпратена в дом за сираци преди трийсет години, и че Йероним не е направил абсолютно нищо, за да намери сестра си през цялото това време, Клио си дала сметка, че мъжът пред нея, красив и ослепителен почти колкото баща си, е също като него самодоволен и егоистичен. Ето защо тя предложила да направят компромис.

Йероним не бил свързан с нея по кръвна линия, но би могъл да използва връзките си в средите на калвинистите да открие дъщеря ѝ и да я доведе в Швейцария, за да се види с майка си. Клио обещала да отдели по една сериозна сума от богатството си за всеки от тях. Йероним се съгласил, без много да се колебае. Едва ли е очаквал как ще се развият по-нататък нещата.

Двамата с Волфганг не смеехме да мръднем и спазвахме такава тишина, че с нож да я срежеш.

— Отдавна изчезналата полусестра, която баща ми тръгнал да търси — продължи Зоуи, — най-сетне била открита, но за нещастие и на двамата много скоро станала негова съпруга — Ермионе.

Волфганг не сваляше очи от Зоуи, а на лицето му бе изписано изражение, което не можех да опиша. По едно време той промълви:

— Искаш да кажеш, че родителите ти са...

— На половината брат и сестра — довърши вместо него Зоуи.

— Историята обаче не свършва дотук.

— Аз чух достатъчно — рязко се изправих.

Значи това е била причината всеки от семейството да си мълчи през всичките тези години. Чувствах, че ми става лошо, задушавах се. Изпитвах огромно желание да избягам. Ала Зоуи не ми обърна никакво внимание.

— Тези ръкописи са предадени на теб — продължи тя, — но няма да успееш да ги запазиш, нито да ги използваш, ако не знаеш всичко докрай.

С ъгълчето на окото си забелязах, че Волфганг вдигна чашата си и почти я пресуши. Беше слушал прекалено тихо и внимателно, което малко ме изненада. В края на краищата Зоуи беше и негова баба. Молах се само да няма повече изненади. То какво ли можеше и да е лошо от чутото досега.

— Благодарение на връзките си в Калвинистката църква Йероним успял да намери сиропиталището и разбрал, че сестра му Ермионе шестнайсетгодишна е била изпратена в Южна Африка с кораб, натоварен с момичета, предназначени за съпруги на бурите. Войната вече била приключена и той се качил на кораб и се отправил към Кейп Таун, за да я търси. А сега внимавайте — предупреди Зоуи. — Крисчън Алегзандър току-що е починал в резултат на усложнение на раната му от войната. Ермионе наследява състоянието му, мините и концесиите, но бременна с второто си дете е съсипана от скръб. Страхува се за бъдещето — вдовица с две малки деца в една раздирана от военни действия страна. Точно в този момент се появява този красив стабилен мъж, който я уверява, че е неин братовчед...

Чакайте малко! — даде тревожен сигнал съзнанието ми. Нещо не беше наред. Този път знаех какво ме тревожи.

— Две деца ли каза? — прекъснах я. — Искаш да кажеш, че Крисчън Алегзандър е баща на двете деца на Ермионе — Лафкадио и Ърнест? Как така?

— Това е лъжата, която се таи от дълго време — обясни Зоуи. — Ърнест успя да разкрие истината. Стана доста късно наистина, но в крайна сметка разбра какъв номер му е бил скроен, в резултат на което е бил разделен от брат си Лафкадио благодарение на тази лъжа. През цялото време са си били истински братя, синове на Ермионе и Крисчън Алегзандър. Ърнест пристига в Европа малко преди смъртта на Пандора и се среща с нея. Тя трябва да е била наясно през цялото време, казваше той, защо не му е казала?

— Мисля, че е най-добре ти да ни кажеш — предложих. — И то почни от самото начало, включително и връзката с Пандора.

— Когато Йероним Бен пристига в Южна Африка през лятото на 1900 година, той е на почти четирийсет, свещеник калвинист с единадесетгодишна перспектива — да открие своята половин сестра и да я отведе при мащехата си, за да получи обещаното наследство, което той смята, че и без това му се полага.

Това, което намира, е красива руса, наскоро овдовяла жена на трийсет и две, при това твърде заможна. Собственичка на концесии, имения, едно шестгодишно момченце (чичо Лафкадио) и друго — на път (чичо Ърнест). Йероним вижда в нея твърде много възможности за себе си. Бързо и безкомпромисно решава как с един удар да хване два заека.

Съобщава ѝ, че е неин братовчед, който я издирва от години, и успява да я убеди, че е и страстно влюбен в нея. Останала сирак на двегодишна възраст, тя няма как да знае, че човекът, представил се за неин братовчед, всъщност е неин брат по бащина линия. Той направо ѝ взема ума, женят се след няколко седмици и Йероним поема грижата за цялото наследство от покойния ѝ съпруг.

Той знае, естествено, че ще трябва да ѝ разкрие истината, преди да стигнат в Европа, защото иначе няма да успее да прибере и обещаното от Клио. А има и друг проблем. Ако Ермионе разкрие пред майка си, че всъщност се е омъжила за Йероним, има опасност той да се размине с обещаното богатство. Нещо повече, ако Ермионе разбере, че е била излъгана, тя може да поиска бракът да бъде разтрогнат. Ето

защо едно общо дете би помогнало много за преодоляване на подобни затруднения.

И тъй като тя вече е бременна, което значи, че не може да се говори за забременяване от Йероним, той успява да я убеди да обявят нейното и на Крисчън Александър второ дете като негово в знак за тяхната любов. Всичко това остава тайна, докато самият Ърнест не провел собствено изчисление и установява, че е само с една година по-малък от Лафкадио, а не с две, както винаги са го уверявали. Логично е да заключи кой всъщност е неговият баща.

Много неща започнаха да се наместват в съзнанието ми след тази доста неприятна информация. Сега вече стана ясно например, че Лафкадио е отпратен в момента, в който наближава възрастта да тръгне на училище, на място толкова отдалечено, какъвто е Залцбург, сред напълно непознати хора. Ако беше останал в Южна Африка, рано или късно щеше да чуе от някого за смъртта на баща си, за прибързания брак на майка си с втория му баща и необичайната дата на раждане на Ърнест. Това обяснява и решението на Йероним, когато Ермионе забременява с тяхното общо дете — Зоуи, да вдигне цялото семейство и да се преместят във Виена, където никой не ги познава и където, ако се вярва на думите на Лафкадио, майка му се превърнала в затворник в собствения си дом.

Сценарият обяснява и защо Лафкадио толкова се тревожеше от срещата ми със Зоуи... да не говорим за това, че той по принцип не я харесваше. Тя бе живото доказателство за кръвосмешението на майка му и връзката ѝ със собствения ѝ брат.

— Как се вписва Пандора във всичко това? — попитах Зоуи.

— Има само един човек, който е познавал Йероним и Ермионе по-рано, когато са били брат и сестра, и по-късно като съпруг и съпруга. Това е детето, което Клио осиновява, за да замести загубената ѝ дъщеря. Когато най-накрая Йероним довежда Ермионе в Швейцария, за да се срещне с майка си, и документите за наследството, което тя им предоставя, са подписани, тя няма представа в каква връзка се намират те. Когато се разделят с нея, става ясно, че и Йероним като баща си преди него си е присвоил някои ръкописи, които той възприема като предоставени му директно от Бога, следователно са негова съдба. Това са ръкописи, които сега били притежание на осиновената дъщеря на Клио — Пандора.

Останалата част от историята до голяма степен ми беше известна от разказа на Лафкадио, Дакиан и останалите. Как Пандора успяла да се вмъкне в семейство Бен във Виена благодарение на съученика на Адолф Хитлер — Густл, и се сприятелила със затворената в къщи Ермионе, как Йероним не успял да познае в лицето на младата жена онова малко момиченце, с което се бил видял съвсем за кратко, как Пандора успяла да изнуди съпруга на своята господарка и да доведе Лафкадио, за да се прости с майка си. По думите на Дакиан, Йероним принудил със сила Пандора да се омъжи за него, след което я изхвърлил на улицата, разбирайки, че тя е откраднала ръкописите, които толкова ценял. Но не беше ли избягала с нея и Зоуи при циганите? И ако историята на Лаф бе вярна, и двете момичета са били доста близки с Лъки.

— Как се включва във всичко това Хитлер? — попитах. — От казаното до тук става ясно, че ръкописите на Клио са тези, които Пандора прибира. Ако той също е искал да се добере до тях, защо ще излиза на разходка с всички вас — каквато е разходката в Пратера, за която Лаф ми разказа... Или пък ще ви води в Хофбург, за да гледате меча и копие? Защо ще е толкова близък с Пандора и Дакиан, ако е знаел, че са роми?

— Когато се запознава за първи път с Пандора и Дакиан в Залцбург, Лъки разбира, че те преследват Йероним Бен — същият онзи, който преди дванайсет години прави публично разкритие за вероятната история за произхода на диска — предполагаемият поднос, на който била сложена главата на Йоан Кръстител. Тогава Лъки, едва единайсетгодишен, бил на посещение на изложбата с класа си. Заедно с другите реликви мечтаел да притежава и тази. По времето, когато живеел във Виена, успял да научи доста за историята на семейство Бен и макар това да не може да се докаже, убедена съм, че баща ми е бил един от първите и много пламенни негови поддръжници. И както ти сама отбеляза, той е знаел много и за произхода на Пандора. Налага се Дакиан да избяга в Южна Франция, където благодарение на многобройните си връзки успях да му помагам по време на войната. И макар да не говореше много за това, Лъки успяваше да предпази и Пандора по време на войната, макар да знаеше много добре, че и тя, и Дакиан са роми. Знаеше, че тя единствена държи ключа към властта, към който самият той толкова много се стремеше.

— Ти каза роми — но какво точно означава това? — обади се Волфганг, който бе притихнал — доста необичайно за човек като него.

— Цигани — лаконично отвърна Зоуи. — Детето, което Клио осиновява, е всъщност малката племенница на Асзи Ацингази — мъж с очевидно цигански произход, който ѝ помагал да открият много от древните текстове, включително и тези на пророчицата от Куме. Пандора бе убедена, че Асзи е бил голямата любов на Клио. Както споменах и пред Волфганг, когато той ме откри преди години в една винарна във Виена, техните духове са най-старите и само те все още пазят жива древната мъдрост. Пандора е точно такъв стар дух. Дакиан много държеше да се срещна с теб, защото вярва, че и ти си такъв дух...

— Чакай малко — намеси се Волфганг, този път доста решително. — Да не искаш да кажеш, че Пандора и Дакиан Басаридис — родителите на Огъстъс Бен и дядо и баба на Ариел са всъщност цигани?

Зоуи го изгледа с едва забележима усмивка и само повдигна едната си вежда.

Та нали тъкмо Волфганг ме запозна с Дакиан? Спомних си и от това не ми стана много приятно, че Дакиан никога не спомена пред моя спътник нищо, свързано с цигански произход, и ми бе дал да разбере да не го правя и аз. Осъзнах също така, че той, който бе така откровен в споделянето на много неща — и за меча, и за копието, и дори за скритите ръкописи на Пандора, бе намерил начин да отпрати Волфганг, докато говорихме за семейството. Факт, от който усетих как кръвта ми се вледенява. Усещането се засили още повече след репликата на Зоуи:

— Майка ти би се гордяла с този твой въпрос.

Волфганг и аз бяхме напълно изтощени — от няколко седмици кръстосвахме Европа и Съветска Русия, да не говорим и за допълнителните лични ангажименти. Веднага след вечерята в самолета той заспа непробудно. Бяхме започнали близо двацет и четири часовото си завръщане в Айдахо.

В главата ми жужаха десетки теми, които исках да обсъдим, но същевременно знаех, че имам крещяща нужда да остана и насаме, за

да ги обмисля сама. Ето защо си поръчах чаша силно кафе от стюарда и насочих мислите си към преглед на чутото в последния ден.

Само преди месец историята на Зоуи: че Лъки, племенницата му, кучето, приятелите му и техните деца, всички те са били използвани — точно както самият той бе „използвал“ милионите цигани, евреи и останалите — в своеобразно масово езическо жертвоприношение — за да даде път на Новата ера. Ала Хитлер е бил заобиколен с толкова много хора, които също като него са вярвали в съвършени безсмислици. Загадъчният атлантидоподобен дом на арийци на Северния полюс, унищожаването на света с Огън и Лед, силата на свещените реликви и „пречистената“ кръв, които ще сътворят чудеса. Нека не забравяме и забележката на Волфганг за оръжието за масово унищожение, за което се говори отдавна и се смята, че съществувало и в древността.

Защото за онези, които имат желание да върнат времето към древната Златна епоха, съществувала според тях по време на езичесвото — нещо, за което Дакиан Басаридис сериозно ни предупреди, — принасянето на човешки жертви е сериозна част от системата. И колкото и противна да е такава една идея, в светлината на онова, което видяхме да прави нацизма, не изглежда чак толкова абсурдна.

Въпреки този вероятно полезен епизод на подреждане и прочистване, всеки път, когато стигах до доста притеснителния за мен факт за връзката на семейството ми с Адолф Хитлер и други такива, се изправях като пред висока стена. Имах идея откъде да започна. По този повод си спомних едно детско стихче от Уилям Блейк, в което се казва, че като уловиш края на златния конец, може да стигнеш и до Небесните порти, в стената на Йерусалим.

Успеех ли да уловя края на моята златна нишка — т.е. къде и как историята е започнала за мен, — това със сигурност би било добро начало.

Не можех да не си спомня кога точно попаднах в този лабиринт — това бе нощта, в която в снежната вихрушка се прибрах от погребението на Сам и след като едва не загинах в снежната пряспа пред дома ми, бързах да вдигна телефона и да чуя гласа на баща си, който ми съобщи, че моето „наследство“ може би включва и нещо с

извънредно висока цена, такава, каквато дори не съм предполагала: ръкописите на Пандора.

Сега, когато се връщам назад, ми хрумна, че в непрестанното търсене на истината, може би всеки път, когато тя се е изправяла лице в лице с мен, съм си затваряла очите. Нали Дакиан Басаридис непрестанно повтаряше, че е важно да зададеш правилния въпрос? Че *процесът* може и е много по-важен от резултата? Трябваше да има нещо, което свързва всичките тези на пръв поглед разхвърляни факти. Ситуацията ми приличаше на това да търсиш липсващо парченце от мозайка в цяла купчина разбъркани късчета. Трябваше да го открия.

В този момент нещо ми просветна.

През цялото време, докато подреждах и отхвърлях, и следвах някакви откъслечни нишки, е трябвало да гледам, както Сам го наричаше „тантра“ — онова, което държеше целия килим в едно, според източните култури тантрата е тази, която държи съдбата, прикрепена към живота и смъртта. По думите на Сам тя се среща дори и в животинския свят: женският паяк няма да изяде мъжкия, ако се върне по същия път, по който е влязъл, когато реши да напусне паяжината, като по този начин демонстрира, че познава модела. Стори ми се, че разпознавам модела, който ми липсваше. Усетих как в дъното на стомаха ми се оформя малка ледена топка.

Макар всеки в моето семейство да ми е разказвал различни и противоречиви истории, имаше един човек, чиито истории сами по себе си бяха истински загадки — преплетени и противоречиви. И макар историята на генеалогията на всеки да завършваше съвършено различно от това, което очаквах, вероятно така беше и за самия разказвач, имаше един човек, за когото ми се струва, че и до този момент не знаех нищо. Истината е, че от самото начало всички ме предупреждаваха да внимавам с него, включително и сестра му!

Това беше мъжът, който седеше до мен в самолета с разчорлена черна коса, чиято глава се накланяше от време на време към рамото ми, така че почти не успях да видя изсечения му профил. Това беше мойт колега, братовчед и любовник в последно време — Волфганг К. Хаузер от Кремс, Австрия. Само преди няколко седмици бях убедена, че той е единствената ми съдба тук на планетата Земя, но сега, вече на хладната светлина на фактите, трябваше да призная, че от първото му

появяване в Центъра в момента, когато бях на погребението на Сам в Сан Франциско, всяка негова лъжа водеше към следваща.

Като стана дума за погребение, нали Сам ми беше споменал — за разлика от твърденията на Волфганг, за работодателя на Оливие, Терон Вейн, — че то е организирано с благословията на висши ешелони на правителствените служби на САЩ? Не беше ли казала Зоуи, че той я е издирил във Виена, за да търси от нея информация, а не обратното?

Най-горчивият хап, който трябваше да преглътна, бе, че Волфганг бе успял да измъкне изпод носа ми ръкописите на Пандора с онази сръчност и умение, с които сложи ръка и на тялото и доверието ми.

Достатъчно намеци имаше за арийската му ангажираност в неговия подобен на Валхала замък и във възпитанието на майка му, самата тя отгледана в духа на нацизма. А какво да мисля за директния въпрос, който той зададе на Зоуи: „Да не искаш да кажеш, че дядото и бабата на Ариел са всъщност цигани?“ Какво друго би могъл да означава?

Бях преглътнала достатъчен брой лъжи и докога щях да продължавам да се самозалъгвам?

Изплашена до смърт от това, че може би тъкмо Волфганг е това липсващо ми парченце от мозайката, връзката, която ще обедини обърканата, оплетена с митологии и интриги паяжина, започнах да се моля единствено да успея да се върна предпазливо по стъпките си и да спася Сам и себе си живи от кашата, в която се бях забъркала.

[1] Проход (2063 м. надморска височина) в Швейцарските Алпи, свързващ долините Хинтерайн и Месолцина. Смята се едновременно за граница на итало-немския език и за вододел между басейните на реките По и Рейн. Съвременен път за първи път бил построен през 1823 г. с финансовата подкрепа на кралство Сардиния, за да се стимулира търговията между Генуа и Пиемонт и Граубунден, без контрола на Австрия. — Б.пр. ↑

УРАН

Бих искал в този момент да се докосна до най-великото духовно събитие, което някога се е случвало... освобождаването на атомната енергия... Бих искал да привлека вниманието ви към думите „освобождаване на енергия“... Освобождаването е ключова дума на новата ера, както, между другото, е и за всеки ориентиран към духовното.

Това освобождаване е започнало с освобождаването на един аспект на материята и на някои сили на душата вътре в атома... самата материя, голямо и мощно посвещение, което може да се сравнява само с посвещенията, които дават свобода на човешката душа... Часът на спасителната сила вече приближава.

*Въплъщение на
йерархията, „ДК
Тибетеца“,
записано от Алис
Бейли, 9 август 1945 г.*

Цикълът на Уран започва, когато планетата стига най-северната точка на своята орбита... последният хелиоцентричен пасаж на Уран над най-северната точка в неговата орбита се проявил най-ясно на 20 юли 1945, четири дни след първата атомна експлозия в Аламогордо, Ню Мексико, и така било ознаменувано началото на новата ера — за

добро или за лошо... Не събитията ни се случват, а ние случваме събитията.

Дейн Ръдиар,
Астрологическо
синхронизиране

Най-важното нещо в живота на един мъж е да открие тайната цел на своето възплъщение и да я следва с бдителност и страст... Уран в нас е Свещената пика от Легендата. В ръцете на Светия Цар тя строи Храма на Граала, в ръцете на Клингсор^[1] — Градините на злите магии... Уреус е змията символ на властта в египетския символизъм, муден, но и внезапен, и много време трябва, за да го накараш да помръдне, но веднъж задвижен, става неудържим... Не му ли позволиш да създава, ще те погълне.

Алистър Кроули,
Уран

Преди да успея да подготвя някакъв смислен план за действие, знаех, че трябва да намеря Сам. Колкото и да бе ужасно да се изправя лице в лице с него и да му съобщя за своя провал — да не говорим, че бе добре да се справя и с Волфганг, докато „Рим гори“, — неочаквано осъзнах, че благодарение на мен Сам може би беше в далеч по-голяма опасност, отколкото при заминаването ми. Ами ако някой беше разбрал, че е жив?

Волфганг се държа необикновено кротко и тихо през останалата част от пътуването, което за мен бе добре дошло. Бяхме се разбрали, щом пристигнем в Айдахо, ще отидем направо в Центъра, за да съобщим на Шушулката, който се бе прибрал от Виена, че вече сме налице. Смятах първо да се отбия у дома, колкото да оставя багажа си, и едва тогава да отида в офиса. Единственото оръжие, което ми бе останало, бе, че Волфганг още не знаеше, че го подозирам, ето защо трябваше да действам бързо.

Знаех, че в този час — десет сутринта, Оливие вероятно е на работа, така че щях да успея да се обадя от домашния си телефон на дядото на Сам — Тъмната мечка. Сигурно продължаваха да подслушват телефона ми, но поне можех да се опитам да изпратя съобщение на Сам, че вече съм в града.

Докато приближавах по пътя, забелязах колата на Оливие на пътеката пред входа, а до нея недалеч от пощенските кутии бе паркирана още една, по чиито номера личеше, че е взета под наем. Ясно бе, че Оливие не е сам — последното, което исках или ми трябваше точно в този момент. Спрях за малко, колкото да обърна и да потърся друго решение, но в този момент от задната врата се подаде поразрошената глава на Оливие. Протегна ръка и ми даде знак бързо да влизам вътре. Реших да не създавам проблеми, изключих мотора и излязох навън, като в последния момент измъкнах палтото и чантата си. Преди да успея да си отворя устата, Оливие бе вече до мен и стисна ръката ми.

— Къде, за бога, беше? — процеди доста нервно той. — Не отговори на нито едно от съобщенията ми през тези две седмици! Имаш ли представа какво стана тук за това време?

— Никаква — признах и се изпълних с мрачни предчувствия. Посочих непознатия автомобил. — Коя е гостенката ти?

— Гостенката е твоя — съобщи Оливие. — Пристигна от Солт Лейк снощи и спа горе при мен, където има отопление. Преди малко я настаних в твоя апартамент и малкият аргонавт ще ѝ прави компания. — Тя ли каза? Той ме следваше по стръмните стъпала към моята квартира. — Благодарение на теб всички се оказахме наскоро бързей в лодка без гребла.

Пристъпих в дневната на просторното ми мазе и бях повече от изненадана. В дъното на помещението заварих новооткритата си полусестра. Само преди два дни бях говорила с нея от обществен телефон на Виенското летище — Бетина Брунхилда фон Хаузер.

Оливие беше прав — присъствието ѝ тук не вещаеше нищо добро. Щом се появи, тя се изправи и прекоси стаята. Носеше един от нейните зашеметяващи костюми, този път бе в светлокафяви нюанси и човек имаше усещането, сякаш е била топната във вана с карамел. Язон ме доближи, но ме отмина с пренебрежение. Метнах палтото и чантата си на закачалката.

— Фройлайн Бен, исках да кажа, Ариел, — започна Бамби, коригирайки се бързо. — Вашият *onkel* ме изпрати тук, веднага щом разбра колко спешно се налага това.

Тя обърна обсипаните си със златисти петънца очи към Оливие и той леко се изчерви.

— Разбирам, че е дошъл моментът да се разкарам — промълви той.

— Защо е нужно? — попитах директно. — И без това осея жилището ми с подслушвателни устройства, включително и телефона ми? Нали това е причината шефът ти да те държи тук, за да ме шпионираш денем и нощем?

— Мисля, че трябва да й кажеш — изненадващо се обади Бамби. — Кажи й онова, което сподели снощи с мен. След това аз ще й кажа каквото знам.

— Групата, за която работя, ме изпрати тук преди пет години, по времето, когато Шушулката те нае за първи път — подхвана Оливие. — Нямахме представа кой от семейството ти и доколко е замесен в тази заплетена история, знаехме обаче достатъчно за Пастор Дарт и неговата кохорта. От известно време го държим под око. Стори ни се доста подозрително, че избра точно теб от студентската скамейка, за да бъдеш под негово пряко разпореждане, при условие че нямаш никакъв опит и препоръки. Единствената причина за този избор можеше да е фактът, че си твърде близка с братовчед си Сам.

От неприятно по-неприятно. Излизаше, че Шушулката е злодей от главата до петите и прозвището му Принц на мрака си бе напълно подходящо. Имах обаче един важен въпрос:

— Знаеше ли Сам, че ме следиш? Или ти и него шпионираше? Въпреки че той често е работил за твоя шеф — Терон Вейн?

— Не сме шпиони — възрази Оливие. — Ние сме международна агенция по линията на Интерпол, която разследва незаконни действия, особено такива, свързани с контрабанда на ядрени оръжия. Имахме информация, че много от хората, ангажирани с подобна дейност, са успели да се внедрят в системата от институции, контролиращи ядреното оръжие, и то във високи нива на властта. На едно от първите места в този списък са наркотрафикантите в отделните държави, дори КГБ и ЦРУ. Имаме опасенията, че много скоро ще започнат да предлагат на свободния пазар и „горещи продукти“, включително и

ядрени. Точно така, както в момента се предлагат и техните агенти под прикритие.

За първи път чувах толкова дълга и толкова сериозна реч от устата на Оливие, но в нея той така и не отговори на въпроса ми.

— Ако не шпионираш, защо телефонът ми е с подслушвателно устройство? Защо работиш под прикритие? И защо се опита да измъкнеш ръкописите с руни под носа ми от пощата?

— Когато разбрахме, че са по следите ти, ме изпратиха там да те пазя — опита се да обясни той. — Макар че в много от случаите се налага да те пазя от самата теб.

Нещо ми напомни за хер Волфганг.

— Когато зърнах ръкописа през прозореца на колата ти, разбрах, че това не са документите, които братовчед ти бе описал на нашите хора. Една вечер остана до късно в офиса и с нетърпение очаквах да разбера къде би могла да го скриеш — изборът ти беше много хитър. Естествено, го открих и направих копия, за да не се загуби безвъзвратно. Бамби твърди, че Лафкадио се бои от другите документи, които са принадлежали на братовчед ти Сам и вече са в ръцете на брат й.

Изпитах искрено облекчение, че поне един от ръкописите, този с руните, съществува не само в ръцете на семейството ми. А също така и че Оливие е от моята страна на барикадата. Търсейки истината във всичко, стигнах до важно наблюдение — сериозната опасност в тези документи можеше да дойде от друг сектор.

Не можех да забравя думите на Сам при описанието на събитията, довели до гибелта на Терон Вейн, оказал се наместо него в избухналата кола, когато неколkokратно ме предупреждаваше да внимавам да не бия на очи, когато ходя в пощата или проверявам кореспонденцията си. Спомена, че стане ли веднъж ясно къде са копията на документите, за тези, които ги търсят, ще бъде по-лесно, ако някой от нас е мъртъв. Вече разбихах, че неговата предпазливост се дължеше не на факта, че в пакета, който ми е изпратил, е единственото разработено копие, а защото Сам е единственият, който знае къде са скрити оригиналите на Пандора. Нямах съмнение, че онези, които бяха по следите на ръкописите, не само искаха да знаят съдържанието им, но и да са сигурни, че никой друг няма да знае. Така че документите, които сега бяха в ръцете на Шушулката и Волфганг,

щяха да са единствени, ако Сам беше мъртъв. Не беше много сложно да се досетя какво следваше в техния сценарий, стига да не си затварях очите, естествено.

— Шушулката е в заговора, нали? Телеграмата ти ме предупреди, но я получих твърде късно — казах на Оливие. — Волфганг вече държеше ръкописите, макар да се опита да ме предупредиш и за него.

— Убедена съм, че брат ми е искрено влюбен в теб — обади се Бамби. — Ако се бяхте срещнали по-рано, може би тази любов щеше да го накара да преосмисли стойностите, в които вярва, и да го спаси. Волфганг е образован човек с високи идеали, стига обаче да са в добрата посока. Мисля, че той самият е изненадан от факта, че е способен на силна страст. Но е прекалено късно за промяна, дори и за разговор. Къде е в момента?

— Отиде в Центъра направо от летището — обясних. — Трябва да се срещна с него там.

— В такъв случай е добре да действаме бързо — рече Бамби. — Види ли, че и Оливие не е на работа, може веднага да пристигне тук. Ако си мисли, че знаеш къде са оригиналите на ръкописите на братовчед ти, ще се окажеш в сериозна опасност. Трябва да бъде спрян, преди да е причинил още нечия смърт.

Гледах я ужасена и почувствах, че Оливие слага нежно ръка на рамото ми. За какво говореше тази жена? Знаех, естествено. И вероятно съм го знаела през цялото време.

— Никога не можем да сме напълно сигурни — рече Оливие на Бамби.

Усещах особено жужене в ушите си, сякаш щях да загубя съзнание. И тогава чух гласа на гостенката някак отдалеч.

— Да, сигурна съм. Брат ми Волфганг уби Самюъл Бен.

Мъжът, с когото бях прекарала последните седмици в бурни любовни занимания, всъщност бе хладнокръвен убиец и докато ме е държал в ръцете си, е имал съзнанието, че е причинил смъртта на Сам. Имах усещането все едно съм поела голяма глътка абсент, подправена с опиум или някоя от смесите, отвела Сократ към нирвана. Може би бе по-благоразумно да тръгвам... но къде?

Оливие се канеше да направи някакво предложение, но в този момент чухме необичаен звук. Спогледахме се в недоумение, но и двамата бързо се сетихме, че това трябва да бе звънецът, който толкова рядко използвахме, че почти бяхме забравили звука му. Още повече че се намираше в отдалечената от нас част на къщата. Нашият така наречен „преден двор“ бе много стръмен и посетителите обикновено идваха откъм задната врата, тъй като пътеката за коли свършваше пред нея.

Спуснахме се към високите прозорци тип „капандура“ на моето мазе и надникнахме. Виждахме само пътя, но не и човека, който бе застанал пред входа. Грамаден лендроувър с номера от щата Айдахо беше паркиран зад колата на Бамби. Пред калниците се виждаше образ на изправена мечка гризли. Дали пък най-сетне късметът ми не беше проработил?

— Познаваш ли колата? — попита ме Оливие.

— Колата — не, но мечката — да! Иди да отвориш — поръчах му, — докато ние приберем Язон и съберем малко вещи — връхни дрехи и обувки за всички ни. Вероятно ще се наложи да отидем в планината за известно време.

— Но кой е този човек? — настоя да знае Оливие. — Точно сега не можем да отворим вратата, освен ако не си абсолютно сигурна в него.

— Сигурна съм — категорична бях. — Тази мечка е пристигнала тук чак от резервата Лапуай. Изминала е над осемстотин километра. Човекът е пратеник на скъпия ми покоен братовчед Сам.

В първия момент Оливие и Бамби се стъписаха пред вида на Тъмната мечка. Както повечето индианци от племето не персе, той беше много хубав мъж — с прав тънък нос, брадичка с дупка в средата, черти, издаващи сила, дълги крака и широки рамене, в сплетената му на тънки плитки коса бяха промушени тънки бели ивици плат, а сребристите очи под тежки черни вежди искряха като кристали, които умеят да надникнат в същността на времето.

Беше облечен с кожено яке с ресни и мъниста по него, а през едното му рамо бе праметнато одеяло. Той измина разстоянието до мен и стисна сърдечно ръката ми.

Както вече споменах, Тъмната мечка никога не ме е харесвал много, до голяма степен заради странното ми семейство. По ръкостискането му обаче долових, че в момента разбира положението ми и цени факта, че се опитвам да помогна на Сам. Естествено, нито той, нито Сам подозираха как умело съм прецакала всичко. Представих го на другите двама.

В съвсем типичен за него лаконичен стил индианецът рече:

— Той чу сърцето ти и знае какво си решила. Одобрява. Исква да дойдеш.

Незнайно как Сам бе успял да прочете мислите ми от разстояние, което не ме изненада. Винаги го е умеел. Нима не го усещах през последните няколко седмици как се движи в следите от моите психологични мокасини?

— Нищо не спомена за останалите — Тъмната мечка посочи с жест Оливие и Бамби. — Дойдох само за теб.

Слисах се. С мен бяха двама души, готови да ми кажат истината — истина, която можеше да се окаже решаваща не само за моето физическо оцеляване, но и за това на Сам.

— Кого има предвид с това „той“? — попита Оливие. — Къде смята да те води и защо не иска да дойдем и ние?

Преди да измисля какво да отговоря, Бамби реши проблема.

— Аз съм дъщеря на Хале — информира тя Тъмната мечка. — Пристигнах от Виена, за да разкажа каквото знам за човека, който беше баща на Сам и пастрок на Ариел — Ърнест Бен.

— Разбрах — отсече Тъмната мечка, без по лицето му да трепне мускул.

Напъхах Язон в раницата си и го потупах по главата. Не исках да го оставям сам в къщата в момент, когато нямах представа къде отивам и колко ще отсъствам, метнах на гръб раницата заедно с винаги готовата за път чанта, взех и малко дрехи, които прецених, че ще са ни необходими за по-дълъг преход в планина. Седнах на седалката до Тъмната мечка в лендроувъра му, а Оливие и Бетина се настаняха отзад. Така извъръщайки се към тях, за да слушам разказа на Бетина, щях да мога да поглеждам и към пътя зад нас да не би някой да ни следи.

— И така — обърнах се към Бамби и Оливие, когато напуснахме града и се насочихме на север покрай Континентъл Дивайд, — не мога

да ви кажа къде отиваме, защото и аз самата нямам представа. Поне знам с кого отиваме да се срещнем. Мога да ви уверя единствено, че това не е излет в планината. Ще стигнем до дъното на всичко, за което говорихме.

Оливие гледа известно време объркано, след което изведнъж проумя и възкликна:

— Господи! Да не искаш да кажеш, че той не е мъртъв?

Кимнах бавно. Едно нещо бях успяла да свърша както трябва — запазих тайната за това, че Сам е жив. Много скоро това щеше да се промени, докато разнищваме бъркотията.

— Но ако Сам е жив... тогава кого е убил Волфганг? — попита Бамби. Очевидно беше с доста по-бързи реакции, отколкото си мислех първоначално.

Погледнах Оливие смутено.

— О, не! — схвана той доста бързо. — Усещах, че нещо не е съвсем наред през последния месец. Не е възможно толкова време да не даде никакви признаци на живот. Знаех, че отиде със задача в Сан Франциско същата седмица, в която и братовчед ти беше убит, и тъй като нямаме обичай да се търсим по време на акция, реших да изчакам. Странно бе, че след бруталното убийство на наш сътрудник във връзка със случай, върху който и аз работя вече близо пет години, не получих никакво известие. Дори си мислех да го потърся, но реших, че за да не ми се обади, Терон е имал достатъчно основания. А те наистина са били сериозни — горчиво се усмихна Оливие.

Скоро пътят навлезе сред гъсти борови гори с бързи тъмни реки и водопади, чиито сребристи ленти се мяркаха между дърветата. Вдишвах с пълни гърди чистия въздух с аромат на бор, докато слушах историята на Бамби. Постепенно и последните няколко парченца от мозайката, която от толкова време се опитвах да подреда, се наместваха.

— Майка ми Хале била отгледана от баща си Хилман фон Хаузер — подхвана тя. — Както виждаш двамата с Волфганг носим фамилията на дядо ни.

— От телефонен разговор с майка си Джързи научих, че вие с Волфганг имате различни бащи — опитах се да избегна аз директното изричане на факта, че Бетина е незаконно дете на твърде дръзкия ми баща Огъстъс.

— Бащите ни са различни, но сме с едно и също фамилно име — обясни Бамби. — Бащата на Волфганг, нейният законен съпруг, всъщност е Ърнест Бен.

Трудно нещо можеше да ме изненада вече в моето семейство, но като имам предвид думите ѝ, че Волфганг е бил причина за смъртта на Сам, нещата придобиваха малко по-различно измерение, защото излизаше, че Сам и Волфганг имат един и същи баща — Ърнест. Оказваше се, че са полубратя. Така както ние с нея бяхме полусестри, деца на един общ баща — Огъстъс. Хвърлих бегъл поглед към Тъмната мечка и забелязах, че той кимна утвърдително.

— Знаех за това — обади се той. — Познавах Ърнест Бен от много години. Много хубав мъж и богат. Появи се в северните райони на Айдахо доста преди началото на войната, за да купува мини — петдесет хиляди акра северно от Лапуай, където можеш да срещнеш склонове, по които едва ли е стъпвал човешки крак, и пещери с минерални залежи — огромен къс от майката земя, който никой не беше изследвал. По време на войната, естествено, стана още по-богат.

След войната той, прехвърлил четирийсетте, се върна в Европа, ожени се за една млада жена на име Хале и остана там известно време. Роди им се син Волфганг. Най-неочаквано Ърнест се върна към имота си в Айдахо северно от Лапуай, но без жената и детето. Каза, че починали. Поиска разрешение да се ожени за дъщеря ми Светлия облак, която познаваше от дете. Тя много го харесваше, но подобен брак бе нещо... твърде необичайно. Ърнест Бен беше бял мъж от далечна страна. Откъде можехме да сме сигурни, че ще иска да приеме нашите обичаи? Че няма да иска да напусне отново нашите земи? Може би никога нямаше да се върне повече?

Когато го попитах дали обича дъщеря ми, Ърнест Бен отговори, че не вярва да е способен да обича — думи, които моят народ не може да проумее. Такова признание е равносилно да кажеш, че си умрял. Обеща обаче да се грижи за дъщеря ми и че ако имат деца, то те ще бъдат възпитавани в традициите на нашия народ — обещание, което той не изпълни. Когато Светлият облак почина, бащата на Сам го отведе със себе си. След това се ожени за майка ти Джързи и вече се страхувахме, че Сам е загубен завинаги за нас.

Тъмната мечка говореше без горчивина, макар да ми се видя потънал в мисли. Не мина много и продължи:

— Ърнест Бен каза малко преди сватбата си нещо много странно: „Моля се само това да изтрие петното, което оставих.“ Така и не стана ясно какво е имал предвид, нито прие да посети палатката за потене, за да се прочисти.

Последните му думи накараха нещо в главата ми да зазвъни.

— Ти спомена, че Ърнест Бен купил земи в Америка преди Втората световна война — уточних. — Кога точно беше това?

— През хиляда деветстотин дваисет и трета година — отвърна Тъмната мечка.

Чувствах, че датата бе от изключително значение. Започнах да разсъждавам на глас:

— Ърнест е роден през хиляда деветстотин и първа. През хиляда деветстотин дваисет и трета трябва да е бил на не повече от дваисет и две. Как баща му е доверил на толкова млад човек толкова големи суми, а и възможността да ги управлява в една чужда държава?

Бамби и Оливие ме гледаха с широко отворени очи.

— Божичко, сетих се! — възкликнах.

Значи това е „петното“, за което нашето семейство не искаше да говори и сигурно със сериозно основание — двуженство, отвличане на деца, кръвосмешение, фашизъм и убийство очевидно не беше достатъчно. Към края на двучасовото ни пътуване през Битър-рут Рейндж на Рокис, докато попълвах пропуските в познанията си от това, което Тъмната мечка и Бамби имаха да разкажат, успях доста да се ориентирам. На първо място разбрах, че дължа голямо извинение на двете си баби и по-специално на Зоуи.

Превратът в Мюнхен, начело на който стои Хитлер, се случва на 9 ноември 1923 година. В този момент не се задава война. Йероним Бен обаче знае, че рано или късно ще има. Знае също така на чия страна ще бъде той. Изпраща Ърнест в Америка, за да купи земи и да сложи основата на мини. Десет години по-късно, през 1933 година — годината в която Хитлер става канцлер на Германия, Йероним изпраща и своя по-малък син Огъстъс — на дваисет и една по това време. Тези млади мъже са изпратени там като къртици, които копаят и ровят в планинските пещери на Новия свят и трупат полезни изкопаеми за времето, когато светът ще влезе в поредна война.

Единият от братята се отправя на изток — баща ми в Пенсилвания. Другият — Ърнест, на запад в Айдахо. А третото му дете

— Зоуи, полита над кукувиче гнездо.

Тя напуска родния дом, за да избяга с циганите, но баща ѝ не се отказва от идеята, че добрата кръв трябва да се свързва само с добра кръв. Тъкмо той е този, който изпраща приятеля си Хилман фон Хаузер в Париж, за да я прелъсти. Независимо от това какви според Зоуи са обстоятелствата около тяхната връзка, дъщеря ѝ Хале е отведена от бащата и той я отглежда със законната си съпруга германка, тъй като тя така и не успява да му роди дете. Зоуи пък се омъжва за див ирландец и има второ дете — майка ми Джързи.

Така че, ако Йероним Бен „задига“ баща ми Огъстъс от Пандора, той по подобен начин си присвоява и двамата сина на сестра си Ермионе, които тя има от брака си с Крисчън Александър: Лаф — чрез осиновяване, а Ърнест — чрез подмяна на фактите в свидетелството му за раждане, където наместо истинският баща фигурира той. Така че двете дъщери на Зоуи — майка ми Джързи и сестра ѝ Хале са единствените истински внучки на Йероним Бен. Йероним по-късно подрежда пешките си така, че омъжва двете момичета за своите осиновени „синове“ — Хале за Ърнест, а Джързи за Огъстъс. Чрез тази сложна стратегия очевидно цели неговото богатство и власт да останат чрез Зоуи в наследници на неговата кръвна линия.

„Приятната“ част идва от това, че свързва погрешните хора. Стремящият се към престиж и властолюбив мой баща щеше да е свършеният партньор за Хале, той щеше да ѝ даде чудесната арийска основа, която една красива руса жена от семейство с националистични убеждения може да иска. Резултат на тази връзка е Бамби. Докато Ърнест и майка ми Джързи се свързват в по-късен етап от живота си и се опитват да са щастливи, доколкото това е възможно за достатъчно травмирани и изтерзани от живота двама души.

Така че петното, което Ърнест никога не успял да изтрие от себе си, е нещо, което той разбира и осъзнава едва след брака си с Хале фон Хаузер. И не толкова за това, което баща ѝ е направил по време на войната като един от производителите на оръжие, с което Хале доста се гордее, но също и за това къде са отишли изкопаемите, добити от Ърнест през всичките тези години и предадени в ръцете на „неутралния“ му баща холандец Йероним Бен.

Ърнест се заел с бавната и болезнена задача да събере семейната история, която никой не знаел изцяло. Щом установил, че Огъстъс и

Йероним са натрупали огромното си богатство чрез страданието на други — Йероним бил съвсем наясно какво прави, — бил съкрушен. Но разбирайки, че е бил използван като оръдие от човека, когото доскоро е смятал за свой баща, не само за развъждането на по-висша раса, но и за да контролира света, това вече го лишило дори от желанието за живот.

Майката на момичетата — Зоуи, от друга страна, заминала за окупирана Франция с надеждата, че ще успее да убеди своя прелъстител да отведе дъщеря им Хале извън завзетата от немците територия, но попаднала в капан, подобно на Пандора и Лаф — във Виена. Най-вероятно тя тайно се е подсмивала, когато в Париж седеше на масата срещу мен и прекрасния ми любовник нацист — което бе своеобразно повторение на нейната съдба между войните.

Но истинската ирония за всички тези хора бе, че благодарение на познанството и връзките им с Йероним Бен, Хилман фон Хаузер и Адолф Хитлер, според Бамби, те не само са оцелели по време на войната, но в случая на Пандора и Зоуи са могли и да помагат на стотици други да избегнат репресиите. Сред тях, естествено, са и хора като съпруга на Пандора, Дакиан Басаридис, създал канал за спасение на бегълци през Южна Франция.

— Знае ли Волфганг подробности от тази история... или дори факта, че Сам е негов брат? — попитах Бамби.

Тя мълча известно време, насочила сериозните си златисти очи към мен.

— Не съм сигурна — отвърна след време. — Това, в което съм убедена, е, че винаги е бил под силното влияние на майка ни — основната причина, поради която Лафкадио го презира, макар да не обича да говорим за това. Научих всичко от случайно подхвърлени от Лафкадио реплики и факти, които пък той бе разбрал преди много години от Ърнест при пристигането му от Айдахо да се срещне с Пандора и да говори с нея. Изглежда тя е била наясно с всичко от самото начало.

Безсъмнено!

Спомних си думите на Волфганг, когато стояхме под стъкления покрив на неговия замък и съзерцавахме водите на Дунав в нощта, малко преди да се отдадем на любовта си: „Бях съвсем малък, когато

баща ми ме заведе да я видя. Тя пееше тогава *“Das himmlische Leben”*. Погледна ме с онези невероятни нейни очи... Твоите очи."

— След като се ожени за дъщеря ми — обади се Тъмната мечка, — Ърнест Бен се върна на два пъти в Европа. Сам бе на три години, когато Ърнест поиска да се види с Пандора, майката на неговия брат Огъстъс, за да говорят по важен семеен въпрос. Второто пътуване бе по повод погребението на Пандора, много скоро след смъртта на Светлия облак, и тогава отведе Сам със себе си. Пандора му бе предала нещо, което трябвало да получи лично, така ми каза. При завръщането си в Айдахо той напусна резервата завинаги.

Исках да задам още един въпрос. За щастие, вече бях свикнала с неочакваните отговори. Дори не трепвах вече.

— Как стана така, че отиде да живееш при Лафкадио след смъртта на майка си? — попитах Бамби. — Отпреди ли го познаваше?

— Майка ми не е починала. Тя си е жива и здрава, доколкото знам... макар че откакто съм напуснала дома ни преди десет години не съм я виждала. — Бамби присви очи, докато говореше. — Мислех, че вече си разбрала, че на дъното на всичко е тя!

Ако майката на Бетина, Хале фон Хаузер, стоеше зад всичко това и ако наистина беше толкова ужасна, че съпругът ѝ да избяга от нея и да се ожени за Светлия облак, дори дъщеря ѝ предпочита да се махне от дома едва петнайсетгодишна, за да заживее при чичо ми Лаф, ставаше ясно, че Волфганг е свързан с тъмната страна на семейството.

Интересно каква беше ролята на Огъстъс? Попитах Оливие дали знае нещо.

— Баща ти е на доста предна позиция в нашия списък — обясни той. — Очевидно не е бил много влюбен в майката на Бамби — сега всеки от тях има друг брак, но иначе добре са се разбирали. Преди десетина година той помогна на Хале фон Хаузер да заеме добра позиция във Вашингтон, окръг Колумбия, и от нея сега тя успява да упражни влияние и тук в страната, и в чужбина. Член е на борда на няколко музея и на голям всекидневник, влиянието ѝ се разпростира в социалната сфера...

По дяволите!

— Този вестник да не би случайно да е „Ушингтън Поуст“? — прекъснах го. — Може би и името на последния съпруг на Хале е

Вурхер-Льоблан. — Звучеше холандско-белгийско, част от региона, в който Химлер планирал да създаде своя „нов рай“.

— Ти наистина си подготвена — усмихна се Оливие.

Естествено, променила бе малкото си име на Хелена, защото името Хале биеше много повече на очи. Спомних си също колко заинтересувани бяха баща ми и втората му жена Грейс по време на онази наша вечеря в Сан Франциско да разберат какво зная за наследството си. Бяха организирали дори пресконференция с надеждата, че ще успеят да измъкнат още нещо от изпълнителя на завещанието. Подходящо прикритие за някой, който иска да ми телефонира, за да ме поразпита, вероятно с по-голям успех, за съдържанието на ръкописите, включени в състоянието на Сам. Когато госпожа Вурхер-Льоблан от „Уошингтън Поуст“ ми се обади, тя не каза, че е репортер, а че иска да купи ръкописите. Сега вече за мен нямаше съмнение, че тя е била майката на Бамби — Хале фон Хаузер.

Дали Джързи знаеше, че сестра ѝ е жива и какво се кани да прави с баща ми? Не ми обясни, но пък Тъмната мечка го направи.

— Естествено, имах много сериозни подозрения относно внезапната смърт на жената и детето на Ърнест — рече той. — Но пък и нямах доказателства, че са живи до последното пътуване на Сам в Юта. Според него майка ти и Ърнест вярвали, че най-добрият начин да предпазят вас, децата, от миналото, е като запазят мълчание.

Тъкмо се готвех да развия разсъжденията си по този въпрос, когато Тъмната мечка намали скоростта и лендровърът пое по неравен път между дърветата. Земята бе покрита с плътен килим от борови иглички и от тях въздухът се изпълваше със силен аромат на бор. Потънахме в мълчание, докато наблюдавахме внимателните маневри на нашия шофьор между дърветата — сякаш бродираше с едрата машина. След доста продължителен преход в гората, теренът започна да се издига нагоре, докато най-сетне стигнахме върха на възвишението. Там на ръба на скалиста урва Тъмната мечка спря и се обърна към мен:

— Ще те заведа до реката, където внукът ми ще ни чака. Той очаква само теб, така че другите двама най-добре да останат в колата.

Извърнах глава към Оливие и Бамби, за да видя реакцията им.

— Мисля, че трябва да дойда и аз — първа наруши мълчанието Бамби, — за да помогна с каквото мога. Чувствам се отговорна за

случилото се с теб и братовчед ти... нашия братовчед — поправи се тя. — Ако още тогава, когато разбрах, че се виждаш с брат ми, ти бях разказала всичко, което знам за него, вероятно щяхте да си спестите много от неприятностите.

— 'Кво да ви кажа — обади се Оливие, добавяйки към квебекския си акцент западняшко провлачване. — Няма уважаващ себе си пич, който да остави две момичета като вас да се мотаят из хълмовете сами.

Веселото му настроение тутакси се изпари, когато видя малкия автоматичен браунинг, който Бамби измъкна от джоба си със сръчността на професионалист. Той открай време твърдеше, че си мечтае за някоя каубойка, но очевидно тази проява на независимост му дойде в повече.

— Махни, за бога, това нещо — възкликна той, — докато някой не е пострадал. Откъде го измъкна?

— Дядо ми Хилман беше опитен инструктор в клуба по стрелба в Централна Германия. Всеки в семейството трябваше да знае да стреля — съвсем спокойно обясни тя. — Притежавам всички документи, удостоверяващи, че умея да боравя с валтер, люгер, маузер и всички модели на браунинг. Освен това имам и съответното разрешително да нося оръжие за самозащита.

Какво да се прави, никога не знаеш какво ще ти поднесе една двайсет и пет годишна челистка. Особено в семейство като нашето.

— Нека го вземе — отбелязах. — Човек никога не знае.

Последвахме Тъмната мечка по дългото скалисто дефиле. Постепенно изкачването ставаше все по-трудно, тъй като едри и подребни камъни се откъртваха от песъчливата почва изпод краката ни. Нямах никакво желание да преживея поредна лавина. Особено когато става дума за камъни и пръст, а не за сняг.

Добрахме се най-сетне до върха, откъдето се разкриваше гледка към гориста долина, прорязана от сребристата лента на някаква река, и се сетих, че най-вероятно сме на мястото, за което Сам ми беше разказвал, че е едно от любимите му — района на Меса Фолс в Северно, Айдахо.

Тук реката бе широка и само на едно място се виждаше водопад, който се спускаше стремително надолу като блестяща златиста ивица — цветът ѝ напомняше за косите на Бамби. Единствено постоянната мъгла от ситни водни капчици, които се вдигаха от дъното, показваше какво е количеството вода, което се стоварва долу в скалите. Бях идвала тук преди години със Сам — последният ми излет, преди да се върна за учебната година, и той искаше да ми го покаже.

— Това е тайното ми място, фукличке — рече той тогава. — Открих го веднъж, когато бях тръгнал за риба, а бях доста малък. Едва ли някой е стъпвал тук от стотици години.

Хванати за ръце, прецапахме плитката вода непосредствено преди водопада и се спуснахме по назъбените скали отсреща. Там случайно попадаш на цепнатина в скалата, почти невидима, ако не стъпиш над нея, и толкова близо до водата, че стените бяха влажни и плъзгави, полепнали с мъх от постоянната влага. Тогава Сам се плъзна настрани и ме изтегли надолу след себе си.

Озовахме се в просторна пещера, която имаше отвор към водите на водопада, и стояхме и съзерцавахме потоците, които се спускаха като воал пред нас. Обърнахме му гръб и тръгнахме навътре. Когато стана съвсем тъмно, Сам извади фенерче и светна.

Гледката беше изумителна — стените и таванът на пещерата бяха покрити с кристали, които светкаха с цветовете на дъгата в резултат на мъглата, вдигната от водата зад нас. Стояхме заобиколени от хиляди дъги и милиони призми.

— Ако поискам да се скрия някъде или да скрия теб или някой друг, на когото държа — промълви тогава Сам в пълната тишина, настъпваща на фона на ревящата зад гърба ти вода, — няма друго по-добро място.

Ето ме сега, стъпила на скалите на отсрещния бряг, с лице към водопада, с Тъмната мечка, Оливие и Бамби. Нито за миг не се усъмних какво е скрито там долу в пещерата.

Отне ни близо половин час, докато се спуснем от върха на скалата до водата. Налагаше се да подбирате местата, на които стъпвахме, да заобикаляме дървета и храсти. Когато най-сетне се

добрахме до свободно от растителност място на самия бряг, се обърнах към останалите, викайки, за да надвия шума от водопада.

— Ще се наложи да прегазим до отсрещния бряг, до мястото, където отиваме. Тук е най-плитко.

— Аз, за съжаление — обади се Оливие, отправил към мен големите си тъмни очи, — трябва да призная, малко късно наистина, че така и не се научих да плувам.

— В такъв случай наистина е рисковано — съгласих се. — Макар тук водата да е само до глезените, течението е много силно и бързо заради близостта с водопада. Най-добре е да останеш тук, докато прекосим отсреща и намерим Сам.

Тъмната мечка, който не беше вчерашен, заяви, че ще остане също на брега. Двете с Бамби събухме обувки и навихме панталоните. Оставих раницата си на земята до Оливие. За моя изненада косматата тъмна глава на Язон се подаде оттам. Съвсем бях забравила за него! Когато видях водата зад гърба ми, очите му светнаха, ушите заиграха развълнувано — какъв голям басейн!

— А, не! — категорично заявих и бутнах главата му обратно, след което подадох раницата на Оливие. — Само това ни липсва в този момент — котка зад борда. Сега ти ще го контролираш. — Насочих показалец към Язон. — Никакви херинги повече от хазяина, ако не се държиш прилично, докато ме няма.

Когато хванати за ръце двете с Бамби нагазихме, усетих, че ме обзема паника. Водата беше далеч по-студена и по-бърза, отколкото очаквах. Дадох си сметка защо Сам ме бе довел тук в края на лятото — в най-горещия и най-безводен сезон на годината, когато поради сушата и горещината започва времето на пожарите.

Бяхме тук малко след периода на топене — водите са най-студени и най-пълноводни. Движеха се с такава скорост, че направо те изблъскваха от камъните. Налагаше се да приплъзвам стъпала, защото вдигнеш ли крак малко по-високо, другият направо не може да издържи на напора. В началото водата стигаше до прасеца, но нагазехме ли до колене, бе повече от ясно, че няма да успеем да продължим.

Канех се да предложа на Бамби да се върнем обратно на брега и тъкмо набирах сили да започна да викам, за да ме чуе въпреки грохота на водопада, когато нещо на отсрещния бряг привлече вниманието ми.

Високата стройна фигура на Сам се появи на петнайсетина метра пред нас, огряна от яркото слънце. Бе вдигнал ръка и ни даваше знак да не мърдаме от мястото си, след което изрита мокасините си настрани и нагази в реката. Когато доближи на достатъчно разстояние, забелязах, че около кръста му е увито въже, вероятно завързано за дърво на брега. Протегна ръце към нас, стисна ме за рамото и се наведе над ухото ми, за да чувам.

— Слава богу! Нека да закрепя въжето за отсрещния бряг и ще ви превода.

Изчакахме Тъмната мечка да улови края му и да го увие за здраво дърво, след което хванати за въжето стигнахме брега. В най-дълбоките места водата не стигаше повече от метър, но бях изтощена от напрежението да стискам спасителното въже и да пазя равновесие. Бамби не изглеждаше по-добре.

Сам започна да се катери по стръмния склон, като от време на време се обръщаше, за да ни подава ръка. Сетне безмълвно — твърде близо вече бяхме до водопада, за да се чуваме, дори да крещяхме — Сам се покатери на тясна скалиста площадка, протегна ръце към Бамби и я подхвана през кръста, докато аз помагах отдолу. И тогава се случи нещо, което ме ужаси.

Сам, обгърнат в кълбета мъгла от водните пръски, стоеше бос на скалистия ръб, само на няколко сантиметра от Бамби, дългите кичури влажна черна коса се преплитаха с русите ѝ къдри. Тъмните сребристи очи се усмихваха на нейните със златисти петънца. Силна болка ме прониза.

Какво ми ставаше? Моментът никак не ми се виждаше подходящ за прояви на глупава ревност. Освен това коя бях аз да изпитвам подобно нещо? Аз, която въпреки множеството предупреждения, се впуснах в чувствената си одисея? Нещо повече, трябва да призная, че Сам никога, абсолютно никога, не бе дал никакъв знак — с дума или жест, че ние с него бихме могли да споделим някакви други чувства освен тези на кръвни братя. В такъв случай защо не можех да се дистанцирам достатъчно или да изпитам за него същата обич, откритост, доверие и подкрепа, които той демонстрира за мен в момента, в който разбра какво изпитвам към Волфганг Хаузер? Господи, просто не можех! Докато ги наблюдавах, имах усещането, че

някой е забил нож в сърцето ми и го върти. Моментът никак не беше подходящ да загубя контрол.

И все пак следващите няколко секунди, които ми се сториха часове, тревожната мисъл, че Сам и Бамби потъват в погледите си, не ми даваше мира. Сам я спусна бавно в цепнатината в скалата и протегна ръце и за мен.

Докато ме спускаше на скалното стъпало, доближи устни до ухото ми и извика:

— Коя е тя?

По аналогичен начин доближих ухото му и изкрещях:

— Сестра ми!

Той се дръпна изненадано, вперил в мен изумен поглед, след което се разсмя, макар да не чух звук.

Фенерът на Сам ни поведе към блестящия лабиринт, издълбан през вековете в твърдата скала. Навлязохме в тунела, докато шумът на водопада се отдалечи достатъчно, та можем да чуваме гласовете си. Едва тогава ги представих един на друг.

— И така, приятели — проехтя гласът на Сам, отразен от сталактитните стълбове на кристалната пещера, — бих искал да спрете, за да се възхитите на тази недокосната от човека красота, но се боя, че ни очакват по-сериозни задачи.

— Двете с Бетина, а и Оливие, имаме да ти разказваме твърде много неща — опитах се да му обясня. — Може би няма да е безопасно да вадим ръкописите на Пандора от укритието им... Предполагам са тук... Докато не чуеш онова, което имаме да ти разкажем. А и не би могъл да намериш по-сигурно място от това тук.

— Нямам намерение да ги крия — отговори той. — Твърде дълго са стояли скрити. Честността е най-добрата политика, нали, фукличке? Ти си ме научила на това. — Усмихна се на Бамби и додаде: — Известно ли ви е, че тотемното животно на сестра ви е планинският лъв? Интересно ми е кое би било вашето?

Бамби отговори с ослепителна усмивка и почувствах остър гъдел във върховете на пръстите си... вероятно от влагата и студа тук в пещерата.

— Щом нямаш намерение да ги криеш повече — със стиснати устни попитах, — какво възнамеряваш да правиш с тях? Няма човек на този свят, който да не иска да се добере до ръкописите на Пандора.

— Дядо ми има страхотна идея, сподели ли я с теб? — отвърна Сам. — Според него е крайно време индианският народ да направи нещо за нашите резервати. Нещо, което ще бъде сериозен принос и за Майката Земя. — Тъй като двете с Бамби мълчахме, той продължи: — Тъмната мечка смята, че е крайно време да се сложи началото на първото електронно издателство в Америка на коренните ѝ жители — индианците.

Сам бе запечатал ръкописите в тънки цилиндри от непромокаема матова пластмаса, въздухът от които бе изтеглен, и ги бе складира в дъното на пещерата. Ако не знаеш какво търсиш, в сумрака съвсем спокойно може да ги вземеш за някой от множеството сталактити.

Тогава в онова ранно утро, горе в планината при пасището, Сам ми бе разказал колко дълго и старателно бе превеждал и тълкувал на обикновена хартия сбирката на Пандора, наследена от него чрез баща му, състояща се от древни папируси, тънки дървени плочки и надписи върху тънък меден лист. Тогава сподели с мен, че е запечатал оригиналите в „херметични контейнери“ и ги е скрил на място, което според него никой никога няма да открие. Хартиеното копие, което Сам бе направил — единственото, както той го описа, бе онова тесте листове, което бе прибрал от сейфа си в банката в Сан Франциско веднага след гибелта на Терон Вейн и бе пуснал на мой адрес в първата пощенска кутия. Това бяха ръкописите, които бях влачила през света, след което старателно наредих между страниците на томове на Австрийската национална библиотека. Сега по думите на Волфганг бяха в ръцете на отец Вергилио и Шушулката.

Идеята на Тъмната мечка, за която спомена Сам, бе да се извадят древните оригинали, запечатани в контейнерите тук в пещерата, отново да се препишат и преведат на английски — този път заедно с ръкописа с руни с неизвестен произход, който получих от Джързи. След това един по един ръкописите да се публикуват в електронен вариант и така хората навсякъде да имат достъп до тях.

Тъмната мечка смяташе, че е най-добре оригиналите да бъдат разпределени между различни музеи и библиотеки на американските индианци, стига да разполагат с подходящи приспособления за съхранението им.

За разлика от прочутите ръкописи от Мъртво море, които дълго време бяха прекарвали в неподходящи ръце през последните четирийсет години, резултатът от екзотичните хрумвания на Пандора и Клио щяха да са на разположение за изследване от учени с различни специалности. Ако направехме сами преводите, поне щяхме да сме сигурни, че нищо не е прикрито, а ако откриехме нещо, което застрашава по някакъв начин Майката Земя и би могло да бъде манипулирано, а в същото време е свещено място, такъв намек направи Волфганг например по отношение на едно от изобретенията на Тесла, ще оповестим публично тези факти, за да може тези обекти да бъдат своевременно защитени.

Тримата съставихме план за действие и докато Бамби изваждаше един по един цилиндрите и ги подаваше на Сам, който на свой ред ги завърза здраво в три купчини, аз ги отнасях до цепнатината в скалата. После се изкатерих горе и ги изтеглих на повърхността, след което и останалите двама се качиха при мен.

Поотделно всеки от цилиндрите беше лек като перце, но събрани заедно доста тежаха. Всяка от нас с Бамби носеше по около десет килограма, а вързопът на Сам бе очевидно по-голям. Имаше и друго, макар всяка от тръбите да бе здраво запечатана, Сам се боеше, че поради деликатността на съдържанието, проникне ли в тях влага или вода, то можеше да се повреди.

Наредени в хоризонтален ред, на гърба на всеки от нас бе привързан по един вързоп — от кръста до раменете, че и нагоре. Сам направи специален моряшки възел, какъвто катерачите използваха, в случай че се наложи светкавично да се освободят от товара си. Надявах се тежестта, колкото и да затрудняваше движението, да осигури по-здраво стъпване по дъното на реката и така щяхме да сме по-устойчиви на бързеите.

Преди да нагазя в ледената вода, хвърлих един поглед към Тъмната мечка на отсрещния бряг, който стоеше до напрегнатия Оливие, притиснал раницата с Язон до гърдите си. Поехме в индийска нишка. Сам най-отпред, за да държи въжето здраво, следван от Бамби и последна бях аз. Внимавах да не стягам прекалено коленете си, да пазя равновесие и да подбирам старателно къде стъпвам. Бяхме някъде към средата, когато с периферното си зрение долових, че нещо не е наред. Сам бе спрял насред пътя и не мърдаше.

На отсрещния бряг, точно в края на гората, се появиха последните двама души, които исках да видя в този момент — моят шеф Пастор Оуен Дарт и хер професор доктор Волфганг К. Хаузер от Кремс, Австрия. Волфганг бе притиснал дулото на пистолет до шията на Оливие, а Тъмната мечка стоеше завързан за голямо дърво на няколко метра от него.

Как бяха успели да ни открият на повече от сто километра в планината? В следващия миг се сетих, че няколкото минути, които прекарахме в къщата след пристигането на Тъмната мечка, колите отвън останаха без наблюдение. Съвсем достатъчно, за да се залепи за джипа му съответното устройство за проследяване. Очевидно Волфганг бе си взел бележка от онзи случай, когато успях да му се изплъзна.

Въпреки разстоянието, можех да видя как тюркоазеният поглед на Волфганг се впира в нас. Спря за миг върху мен и Бамби, след което се насочи яростно към водача на малката ни група. Очевидно не вярваше на очите си.

Доплака ми се. Желанието ми да оживея все пак бе по-силно. Перспектива, която точно в този момент не ми се струваше много обещаваща. С ужас забелязах, че в ръката на Шушулката просветна острие на нож. Другата му ръка вече стискаше въжето, по което вървахме, и то започна да се люлее. То бе опора от жизнено значение за нашето успешно придвижване в тези бързи води. При мисълта, че се готви да го среже, ледени тръпки пролазиха по гръбнака ми. Видях как Волфганг му каза нещо и Шушулката кимна, след което дръпна ръката си от спасителното ни въже.

Сам, Бамби и аз стояхме като вкаменени. Молах се да е станало чудо и Волфганг да е претърпял внезапна промяна на личността през последните няколко часа, в които не го бях виждала. Опитах се да мисля разумно: ако целта им е да унищожат тези документи без следа и да остане само единственото копие, което Сам бе правил през годините, тогава нямаше причина Шушулката да не среже въжето и ние да се понесем като жива стръв надолу към водопада, а оттам да послужим за храна на рибите.

Естествено, имаше причина и много скоро се сетих каква може да е. Ако ние сега паднем във водопада, заедно с нас там щяха да се озоват и ръкописите на Пандора, но нямаше да пострадат, защото щяха

да се носят над водата в модерните си цилиндри и щяха да преминат много километри от Салмън Ривър и да стигнат до Снейк Ривър и Колумбия, а оттам в морето. Разпръснат ли се по този начин, каква им беше гаранцията, че ще успеят да ги издирят и унищожат, преди някой друг да ги намери.

Сам ни даде знак зад гърба си да се приближим към него. Той хвърли поглед назад и за част от секундата ми намигна. Какво беше пък това?

На около девет метра пред нас Волфганг вече газеше във водата и пристъпваше направо с чорапите и обувките си, дори не си направи труда да навие панталоните. Държеше Оливие като щит пред себе си с пистолет, опрян в тила му. Шушулката ги следваше — в едната му ръка бе ножът, а в другата — пистолет. Волфганг вероятно добре знаеше за уменията на сестра си да борава с огнестрелно оръжие и не смееше да рискува. Не спирах да се тревожа за Оливие и не само защото го харесвах. Но ако решавме да нападнем, а бяхме с числено превъзходство, това можеше да коства живота на моя хазяин, тъй като не умееше да плува.

Нямах голямо желание за шеги, но бях любопитна да разбера какво имаше предвид Сам с това намигване. Положително бе намисли нещо. Познавах го и знаех, че в момента, в който пристъпи към действие, ще трябва да сме готови да го последваме и да се включим в играта му. Когато това се случи, оказа се, че не бях готова.

Волфганг и Шушулката пристъпваха напред, покрай въжетото, но от другата му страна, докато ние се движехме от страната на водопада и това се оказа фатално за тях.

На средата на течението Волфганг отстъпи встрани, за да даде път на Шушулката, който да стигне пръв до Сам. Дарт наистина пристъпи и се насочи към товара на Сам с цилиндрите, без да изпуска ножа и пистолета.

Небрежно, сякаш правеше опит да помогне на Шушулката, Сам вдигна ръка и със светкавично движение дръпна възела на въжетото, което крепеше товара на гърба му. Преди да се усетим, връзката цилиндри излетя встрани и се понесе от бързото течение надолу по посока на водопада.

В този момент настъпи голямата бъркотия.

Пастор Дарт изпусна ножа си и политна към въжето, което беше на нивото на кръста му, с очевидното желание да улови ценния товар. В същия миг Сам бутна рязко въжето надолу и Шушулката, който очакваше да е по-високо, политна и цопна във водата. В следващия миг Сам вдигна рязко въжето и Шушулката увисна като мокро пране.

Докато той се мъчеше да се оттласне от въжето, Волфганг блъсна Оливие встрани, за да има добра видимост към бързо отдалечаващите се белезникави цилиндри. В този момент фучаща черна космата топка, задържана от Оливие в раницата, излетя и се впи в лицето на Волфганг. Нямах представа, че Язон има толкова много нокти, които задейства със скоростта на картечен огън.

Волфганг вдигна ръце, за да се защити, и котаракът ми остави и по тях дълбоки бразди, покатери се върху косата му и изчезна назад. Видях как оръжието на Волфганг полетя във въздуха благодарение на светкавичната реакция на сестра му и точния ѝ изстрел. По устните му разбирах, че сипе ругатни. Стиснал инстинктивно кървящата си ръка, той прескочи въжето, за да последва цилиндрите, но бе посрещнат от Сам. Дватамата се строполиха във водата. Огледах се за Оливие, но така и не го открих. Очевидно също бе паднал във водата и бе изчезнал със скоростта на котарака ми.

Всичко това се разигра за части от секундата. След известно боричкане успях да сваля товара от гърба си и го привързах за якото въже, за да не го изгубя. Наведох се и успях да уловя Шушулката в момента, в който се изправяше в бързея. Докато Бамби го държеше на прицел, с един замах свалих връзката му и с нея стегнах китките му и привързах и него за въжето до вързопа ми с цилиндри.

Докато Бамби се освобождаваше от своя товар, минах покрай нея и приближих биещите се във водата Волфганг и Сам. В ушите ми отекна писъкът на Бамби. Вдигнах глава, проследих погледа ѝ и с ужас видях на двайсетина метра по-надолу водите да подмятат тялото на Оливие по посока на водопада. Бе твърде далеч, за да направя каквото и да било.

Тъкмо се питах какво да правя, за бога, когато пред мен Волфганг измъкна главата на Сам от водата, заби юмрук в челюстта му, отблъсна го и се спусна след отдалечаващите се цилиндри.

Олюлявайки се, Сам се изправи, хвърли поглед наоколо и виждайки Оливие, без нито миг колебание се хвърли в бързея, отнасящ

тялото на моя хазяин към ръба на водопада. Встрани от него, Волфганг, все още крепящ се на краката си, бе доста близо до купчина цилиндри, протегна ръка и успя да ги улови, но загуби равновесие и се строполи във водата.

Междувременно Бамби се бе освободила от товара си, без да намокри оръжието, и вече се движеше към мен по въжето.

— Какво да правим! — извика тя в ухото ми. — Всички ще се издавят!

Признавам, че имаше голяма вероятност от подобно развитие на събитията. А нямаше никакъв шанс да предотвратя каквото и да било. Дори ако успеях да отвържа единия край на въжето и го хвърлях като спасително, то не беше достатъчно дълго, за да стигне до тях или по-надолу. С ужас наблюдавахме сцената, безсилни да се намесим — трима мъже и прикрепени един за друг цилиндри, които приличаха на миниатюрен айсберг, всичко това се носеше неумолимо към скалата на ръба. Чувствах, че дъхът не ми стига.

В момента, в който нашият айсберг със смъртоносните ръкописи на Пандора стигна ръба на скалата, грациозно се завъртя като балерина и плавно се плъзна в бездната, Бамби прехвърли пистолета в дясната си ръка — в дългата гъвкава ръка на челюст, и улови с другата моята длан.

Видяхме как Сам с мощни замахвания доплува до вероятно безжизненото тяло на Оливие, но вече беше твърде късно за когото и да е от тях да се измъкне от прегръдката на течението. Двете с Бамби проследихме под оглушителния рев на падащата вода как останалата част от нашето поколение изчезна в пропастта. Останахме само ние двете.

Там в ледения бързей нямах сили нито да се разплача, нито да изпитам разкаяние. Не изпитвах абсолютно нищо към онези, които подготвиха и изпълниха този подъл план. Повечето от тях бяха членове на моето ужасно семейство. Питам се, остава ли ми нещо, за което да се заловя, така както се бях хванала за спасителното въже, нещо, което да ме накара да живея след всичко преживяно. Дадох си сметка, че има такова нещо — онова, което остава на дъното на кутията на Пандора — надеждата.

Обърнах се към брега, за да изляза от водата, но ръката на Бамби ме спря.

— Какво ще правим сега? — успя да надвика тя грохота на водопада. Водите току-що бяха отнесли всичко, на което съм държала истински в този живот.

— Първото, което трябва да направим — рекох високо, — е да намерим моя котарак!

Бамби освободи моя и нейния товар от спасителното въже, закрепил ги един за друг и ги повлече към брега, докато аз мъкнех Шушулката за яката и без много да го щадя, го тръшнах на сушата. Бамби насочи към него дулото на пистолета си, докато аз отида да развържа дядото на Сам, Тъмната мечка, който на свой ред ни помогна да привържем Пастор Дарт за същото дърво. Падаше му се на този мръсник. След това тримата тръгнахме да търсим Язон надолу по брега.

Не мога да кажа защо вярвах, че тъкмо Язон е решението на нашия проблем, и защо бях убедена, че е жив. Познавах характера му, доколкото това може да се твърди за характера на една котка. Заложените в него инстинкти бяха и една от причините да го кръстя на митологичния герой. Възприемаше водата точно както аргонавтите.

Дори никога да не беше попадал на водопад, да не говорим за такъв — около тринайсет метра висок и близо трийсет метра широк, — не можеше да го удържиш да не се метне във водопадите и водните пързалки в увеселителните паркове, много от които бяха по-високи от този водопад, така че беше свикнал да плува в бързи води. Случвало се беше да го прави и в Снейк Ривър. Водата в подножието на водопада обикновено е по-спокойна и по-бавна, така че ако не си беше изпочупил костите, със сигурност щяхме да го открием там жив и здрав.

А той обичаше да донася разни предмети — гумени топки в поток или жълтото листче на пощенско съобщение, паднало в снега. Така че защо да не открие и цилиндри, съдържащи ценни ръкописи? Да не говорим за телата на Оливие, Волфганг или Сам — все едно дали живи или мъртви.

Наистина първо открихме Язон — щастлив като мида по време на прилив, както би казал Оливие — да плува напред-назад в малкото спокойно пространство встрани от падащите води. Побутваше с видима гордост вързопа пластмасови цилиндри, чиято връв се бе заклешила между два камъка. Един-два от цилиндрите се бяха отскубнали и плаваха свободно наоколо.

Двете с Бамби, след като така и така бяхме мокри до кости, нагазихме във водата и прибрахме вързопа, останалите цилиндри, както и Язон, естествено, докато Тъмната мечка продължи надолу по брега, за да види докъде е проходимо. Когато той се върна, ние вече бяхме на брега.

— Не може да се продължи надолу. Брегът свършва в непроходими храсталаци — обясни той. — Видях ги обаче по-надолу по течението — три глави над водата в лека вдлъбнатина в сушата.

— Живи ли са? — попитах.

— Мисля, че да — рече той. — Брегът е много стръмен и плъзгав. Не можем да стигнем до тях оттук. Ще се наложи да ги влачим насам по вода.

Коритото на реката тук бе много по-дълбоко. И тримата бяхме добри плувци, но за всеки случай привързахме към себе си по няколко цилиндъра. Бамби скри пистолета си в храстите. Едва тогава един по един нагазихме в ледената река.

Открихме ги на малко повече от километър и там ни чакаше поредната изненада. Сам подкрепяше и придържаше главата не на Оливие, а на Волфганг, чиито очи бяха затворени, докато моят хазяин пляскаше с ръце наоколо весело като халоуинска ябълка в каца с вода.

— Човек зад борда! — провикна се той, когато забеляза нашата „флотилия“. — Жени и местни жители идват на помощ!

— Слава богу, че си жив — рекох, когато приближихме достатъчно. — Мислех, че не можеш да плуваш.

— Аз също! Раницата ти ме спаси. Държеше ме на повърхността, когато водата ме метна през скалата във водопада. Беше страшно! И неочаквано изскочих отгоре като сапунен мехур.

Сетих се каква е била причината! Голямата пластмасова бутилка, която винаги носех при туристически преходи, за да филтрирам вода за пиене. Беше празна и така бе спасила живота на Оливие.

— А ти как си? — с огромна загриженост попитах Сам.

Той изглеждаше доста зле, във всеки случай не толкова, колкото Волфганг, който трябва да бе загубил доста кръв от раните, причинени от ноктите на Язон, а и от стрелбата на Бамби.

— Почти сигурен съм, че е счупил крак при падането във водопада — сподели Сам. — Трябва да е припаднал от болката.

— Ние ще го поемем — обади се Бамби. — Налага се да се върнем с плуване.

Тя помогна на Тъмната мечка да поеме Волфганг от Сам, докато аз показвах на Оливие как да управлява плаващия над водата свой гръб. Когато най-сетне пролазихме на брега, Тъмната мечка вдигна Волфганг на ръце и тръгнахме към мястото, където бяхме оставили Шушулката и останалите цилиндри. Оливие носеше Язон, насочил пистолета на Бамби в другата си ръка към главата на Шушулката, и тръгна след Тъмната мечка към колата. Бамби, Сам и аз ги последвахме, след като се натоварихме с цилиндрите.

Кален и с поразкъсани дрехи, Сам се качи на предната седалка на лендроувъра до мен, Тъмната мечка седна зад кормилото, а останалата част от групата заедно с ценния товар бяха на задната. Чувствах, че съм на края на силите си. Въпреки огромните усилия, които бях инвестирала в тези ръкописи, искаше ми се просто да изчезнат завинаги в чистите води на реката. Цялата ми емоционална енергия се бе изчерпала и вече не можех да виждам по-далеч от носа си.

— Какво ще правим оттук нататък? — обърнах се към всички останали, които не изглеждаха по-добре от мен.

— Аз лично — обади се пръв Оливие — при първа възможност ще върна по пощата пропуските си за ядрения център, ще извадя другите и ще ги използвам, за да предам тия двамата тук на властите с обвинение за опит за масово убийство. После ще помислим и за останалите обвинения — добави той след кратко мълчание.

— Що се отнася до мен — гордо заяви Бамби, — по молба на Тъмната мечка, заедно с Лафкадио ще използвам връзките и познанствата си, за да се свържем с археологически и академични институции в останалата част на света, които да направят експертна оценка на оригиналните документи. Знам, че на Лафкадио това ще му достави удоволствие. А брат ми, както често казва Лафкадио, скоро ще бере плодовете на онова, което от много време сади.

Нямах сили и готовност да мисля за Волфганг, който лежеше в безсъзнание до мокрия до кости мой доскорошен началник.

— Не забравяйте, че ръкописите не са още в безопасност — обади се Сам. — Предстои да преодолеем още няколко души, включително баща ти, Ариел, и майката на Бетина. И двамата ще обърнат света, за да се доберат до тях. — Макар да не бях кой знае колко свързана с баща си, усетих, че ми става мъчно, че събитията поеха такъв обрат. Виждах, че и на Бетина не ѝ е лесно. — След като уредим нещата с тия двамата, дълго време ще превеждам и ще се грижа за документите.

Нямах представа какво ще правя оттук нататък и какъв може да е животът ми след тези няколко седмици. Нямах работа, нови познати, мисия, дори и опасности не се забелязваха на хоризонта.

— Не знам какво ще правя — признах на всеослушание.

— Твоята задача ще е една от най-сериозните — изкриви калното си лице Сам в широка усмивка. — Ще трябва да се научиш да танцуваш.

[1] В немската културна традиция името на Клингсор се среща в редица произведения, най-значителни от които са „Парсифал“ на Фон Ешенбах и едноименната Вагнерова опера. В легендата този зловещ персонаж в продължение на дълги години е в безрезултатен двубой с крал Амфортас. — Б.пр. ↑

ТАНЦЪТ

*Мандала означава кръг и по-специално магически кръг... Познавам няколко жени, които не рисуват мандали, но в замяна на това ги танцуват. В Индия това има специално име: **мандала нритиа** — танц мандала.*

Карл Г. Юнг

В екстаза на танца човек успява да хвърли мост над бездната между този и отвъдния свят... Може да приемем, че танцът в кръг е нещо широко разпространено в културата на палеолита — първият разпознат досега етап на човешката цивилизация.

Курт Захс,
Световна история на
танца

Най-старата форма танц е reiden, или танц в кръг, и тя символизира най-важната част от живота на примитивния човек — свещеното царство, магическия кръг... В магическия кръг се освобождават всички демонични сили.

Сузане К. Лангер,
Чувство и форма

Може да се каже, че завършихме пълен кръг... но дните на моите танци щяха да почакат. Още по обратния път Оливие се обади от

обществен телефон някъде и уреди федералните да изпратят свои хора от Бойзи, които да ни пресрещнат и да поемат Шушулката и Волфганг. Обвиненията, които имаше срещу тях: измяна, международен шпионаж, съдружие с международно известни трафиканти на оръжие и ядрени продукти, опит за убийство на няколко души край река, както и убийството на високопоставения правителствен чиновник Терон Вейн — ми се струаха твърде незначителни в сравнение с това, което Волфганг направи — опита се да убие собствения си брат, Сам.

Вече в града, Оливие написа набързо на бележник, който извади от джоба на лендроувъра, какво е необходимо за прехвърлянето на двамата задържани. Шушулката, поради високата си длъжност в ядрен център, бе прехвърлен от служители на Федералното бюро за разследване първо в техния специален брониран автомобил, за да го отвеждат във федерален затвор, а след това щеше да започне съдебен процес.

Волфганг, добре завързан и следователно безопасен, седеше на задната седалка, най-неочаквано поиска да говори с мен насаме. Ето защо останалите излязоха от колата, но не се отдалечиха много. Извърнах се към него, без да ставам от мястото си отпред. Лицето му бе нарязано от ноктите на котарака ми, а в очите му се четеше естествена болка. Очевидно обаче не ставаше дума само за физическа болка. В резултат на всичко преживяно тези тъмнотюркоазени очи, от чийто поглед доскоро коленете ми омекваха, сега предизвикаха единствено усещане за отчужденост и страх.

— Можеш ли да си представиш каква болка изпитвам само като те гледам? — попита той. — Смятах, че вярваше, че те обичам. А сега си давам сметка, че през цялото време си ме лъгала.

Аз съм го лъгала! Това, най-меко казано, бе да кажеш на бялото черно. Господи! Където и да пипнех, излизаше лъжа. Толкова често задавах директни въпроси, а чувах единствено поредна неистина, която преглъщах като предходната, за да се озова отново в прегръдките му. Отново и отново. Но тъй като в момента той бе в зависима позиция, предпочетох да се въздържа от коментар.

— Знаеше, че Сам е жив, и въпреки това го скри! — процеди той с огромна горчивина. — През цялото време си ме лъгала!

— Ти се опита да го убиеш — изтъкнах аз онова, което бе очевидно. — Би ли убил и сестра си? Би ли убил и мен?

— Обичам те — през стиснати зъби промълви той, все едно не бе чул въпроса ми. Поредна вълна от болка го заля. Когато попремина, той продължи: — Естествено, нямаше да убия никой от вас, как ти хрумна? Приличам ли ти на убиец? Трябваша ми само тези толкова важни реликви. Как не разбираш, Ариел? Двата с теб можехме да използваме информацията както трябва. Благодарение на ръкописите можехме да създадем един по-добър свят. — Той замълча и продължи предпазливо. — Знам какво си мислиш след Париж... След разговора ти със Зоуи. Заради моя въпрос за циганите е всичко, нали? Чувствах го през целия път в самолета и още тогава трябваше да ти обясня. Само бях изненадан, какво толкова? Повярвай ми, не съм искал да кажа, че има някаква разлика между нас. Никога не е било важно за мен...

— *Какво* не е било важно за теб? — избухнах вбесена. — За какво говориш? Искаш да кажеш, че си склонил да легнеш с мен независимо от това, че кръвта ми е опетнена? Господи! Що за човек си ти? Не виждаш ли какво преживявам заради факта, че си се опитал да убиеш Сам с онази бомба в Сан Франциско? При това си знаел, че е твой брат!

— *Не е вярно!* — почти изкрещя Волфганг, а лицето му стана пепеляво от усилието да не изпусне нещо неподходящо, но то бе повече от ясно.

Разтревожен от виковете ни, Оливие приближи и понечи да отвори вратата, но му дадох знак да се дръпне. Цялото ми същество се тресеше от вълнение, което дори не можех да определя. Парещи сълзи бликнаха в очите ми, обърнах се отново към Волфганг и колкото ми позволяваха силите ясно и отчетливо заявих:

— Да, Волфганг, той е твой брат.

След това се обърнах и излязох от колата.

Тъмната мечка бе един от най-организираните хора, които съм срещала, и с тези негови способности вероятно би управлявал прекрасно голяма корпорация, ако не беше така ангажиран със запазването на корените на своя народ и с разкриването на загадките на живота. Междувременно успя да организира нашия общ проект със Сам.

Според него бе твърде опасно да ни пусне „на свобода“, докато Оливие и колегите му не приберат лошите. Благодарение на него сега властите разполагаха и с повече доказателства. Личните бележки на чичо Ърнест — неприятната информация за семейство Бен, както ги бе нарекла Зоуи — бяха намерени преди десетина години в складово помещение на резервата Лапуай.

Макар Ърнест да бе изтрил от съзнанието си съществуването на Хале и Волфганг, както спомена Тъмната мечка, в тези записки се съдържаха информация за ролята на нашето семейство, включително и тази на баща ми, за финансиране на идеята за създаване на висша раса, както и за предоставяне на оръжие за масово унищожение в услуга на твърде неприятната представа за Новия световен ред.

Разкриха се и някои изненадващи факти. Както Сам предполагаше, а Дакиан Басаридис потвърди, Пандора бе разделила своето прочуто наследство на четири части между четирите деца на семейство Бен. След нашата среща във Виена очевидно Дакиан бе направил някои свои заключения и се бе нагърбил със задачата да посредничи при стопляне на отношенията между Лафкадио и Зоуи, загърбвайки всичките десетилетия на семейни вражди и огорчения, заложили от един човек, който отдавна не бе сред живите.

Не се бе налагало да ги убеждава, че аз трябва да съм човекът, който да събере късовете, така както навремето го бе направила Пандора, след което по силата на своето завещание бе издигнала нови стени между тях. Чичо Лаф ми изпрати кашон с вино от избите на Дакиан с бележка от него, в която даваше подробности, свързани с друго имущество на Пандора, което привличаше толкова много интерес през всичките тези години. Улових следата и след няколко доста настойчиви разговора с майка ми и още толкова срещи с Тъмната мечка по този въпрос, най-сетне картината се очерта доста ясно.

Първо беше ръкописът с руни, който майка ми бе изпратила от Сан Франциско и който Оливие бе намерил в Инструкциите на Министерството на отбраната на САЩ в ядрения център. Помня, че Лаф ми обясни как Пандора имала обичай да преписва знаци и руни от каменни надписи, които срещала при пътуванията си в Европа. Тези записки бяха оставени на баща ми. Когато Джързи разбрала за връзката на Огъстъс със сестра ѝ, тя тайно направила свое копие на

този ръкопис. Тъй като оригиналът все още бил в баща ми, Ърнест посъветвал Джързи да запази своето копие и да ми го даде, когато порасна, така както запазил своята част от наследството на Пандора за Сам.

Това ме доведе до следващата част — тази, наследена от Ърнест и оставена на Сам. Това бяха редките и ронещи се ръкописи, дървени дъсчици и парчета плат с надписи, които спасихме след много перипетии от Кристалната пещера. Същите онези, които толкова много хора преследваха, та дори бяха готови да се спуснат по мрачните пътеки на убийството и предателството. Не беше трудно да се досети човек за мотивите на Волфганг, естествено, като се има предвид манията, която го бе завладяла: баща му го бе изоставил и бе завещал цялото си имущество, включително и въпросните реликви, на по-малкия му брат индианец — Сам.

Както отбеляза Дакиан Басаридис във Виена, близо една четвърт или дори половината от мозайката нямаше никаква стойност без останалите парченца. Волга Драгонов обясни пред мен по време на среднощната ни среща в леденостуденото съветско общежитие, че дори всичките парченца да са налице, ако липсва човек с правилното мислене, а според него аз имах такова, никой не би могъл да разплете загадката.

Имаше само един човек, който можеше да ми даде правилната подготовка, все едно дали го осъзнавах. Това бе Сам. Другите двама души, които държаха останалата част от наследството, Лафкадио и Зоуи, бяха изпратили копия на своето притежание по Бамби, когато тя дойде да ме предупреди за Волфганг. С всичко това събрано на куп бях готова за атака.

Тъмната мечка сподели с нас чудесния си план, според който Сам и аз можехме да отидем в някой усамотен планински заслон и там да осъществим проекта си. Бе го замислил преди седмици и бе започнал подготовката по него веднага след завръщането на Сам от Солт Лейк. Всичко необходимо за престой от поне шест месеца бе събрано и приготвено, така че в относителна тайна да започнем и завършим разчитането на документите.

Натоварихме четири яки коня с достатъчен запас от сухи храни и домашно приготвени билкови лекарства, вигвами и много непромокаеми термодрехи, както и два компютъра със солиден запас от батерии, съоръжени със софтуер — последна дума на програмирането, — които да ни помогнат при превода. Лагерът ни бе разположен в красива уединена местност, през която минава поток, на един ден пеша от езерото Пенд Орей и местността Кутенай, недалеч от границата с Британска Колумбия, следователно и съвсем близо до много от индианските племена. Единственият истински град на около петдесетина километра от нас бе Трой, градът с невероятно име.

Придружаваше ни и моят тъмнокож зеленокож спасител Язон. В началото не беше много щастлив, докато не откри, че има на разположение личен бързей. В края на всяка седмица Тъмната мечка изпращаше при нас безименен куриер, който пристигаше на петнист индиански кон — апалуза, оставяше малко припаси и прибираще документите, с чийто превод и транскрибиране бяхме приключили. Единствено Тъмната мечка знаеше къде отиват те след това.

— Ако бях знаел за този таен индиански канал — подхвърли веднъж Сам, — със сигурност щях да си спестя много лутане и неприятности, когато наследих тези неща.

Бях забравила какво значи да живееш сред природата, където прясната вода, храната и въздуха са на една ръка разстояние, без да има посредници, които замърсяват или разводняват. От момента, в който забодохме колчетата на палатките си и влезнахме в тях, преживяването наистина стана вълнуващо. Макар че засадихме някакви растения, които трябваше да израснат и да са готови за консумация за кратко време, можехме да прекарваме по-голямата част от времето си в превеждане на ръкописите. Колкото повече отхвърляхме, толкова по-интересно ставаше.

Изправихме се пред низ от истории и загадки, които сякаш се изливаха от дълбините на непознато, недоловено от никого досега, минало. Това минало се надигаше бавно и мъчително от мъглата, която, много скоро осъзнах, бе създавана съвсем целенасочено от историци и биографи.

— Нещо ми хрумна — казах на Сам късно една вечер, докато седяхме пред огъня. Бяхме работили вече близо месец. — От изчетеното досега почти не срещаме социална или етническа група,

превъзхождаща останалите, която да напада или подчинява другите, по-скоро е обратното, все едно в каква област — научна или духовна. В основни линии историята представлява поредица от писмени паметници, създадени от впечатляващите дела и подвизи на завоеватели, но тяхната „издигнатост“ се базира в повечето случаи на това, че те побеждават и поробват другите.

— Виждам, че си схванала посланието — рече Сам. — Жалко, че не си индианка. Сигурно знаеш, че като дете Хитлер е четял много книгите на Карл Май, автор на каубойски истории. Познай кой е бил победител в края на всяка от тях.

Това бе единственият намек от страна на Сам, в който прозвуча горчивина към част от неговите прародители, което аз, като човек с произход, различен от този на коренните жители на Америка, вероятно никога нямаше да проумея докрай.

— Ти спаси живота на Волфганг — изтъкнах. — Но от това, което Бамби ни разказа, знаеш, че те е мразел отдавна и е човекът, поставил бомбата, която едва не те уби. Ако го знаеше тогава, мислиш ли, че щеше да се опиташ да го спасиш.

— Питаш ме дали съм толкова благороден, че мога да простя на някого, който изпитва наслада от унищожаването на хора като мен? — усмихна се Сам. След това се надигна от мястото си, приближи се и с леко движение накара и мен да се изправа, след което ме задържа срещу себе си.

— Знаех.

— Дори това, че се е опитал да те убие? — изумих се.

— Сега ще решиш, че съм дяволски добър и благороден човек, нали? Нека ти обясня нещо. Не мисля, че злонамерени хора като него трябва да се измъкнат от такава една история само със счупен крак и краткотрайно, безболезнено удавяне. Убеден съм, че прелестното му арийско име трябва да бъде влачено в калта... Че трябва да отиде в затвора и да остане там до края на, надявам се, дългия си живот.

Установих, че когато успееш да отпустиш горчивината на Сам, всъщност той е доста справедлив съдник. Ръцете му все още почиваха на раменете ми. Наблюдаваше ме със странно изражение, застанал там в центъра на индианската шатра с лице към мен.

Затворих очи и в съзнанието ми изплува друг огън в замъка на един друг човек, спомних си също и огъня, който ме изгаряше при

докосването и аромата на този мъж, същия този мъж, за когото говорехме и очевидно презирахме. Човек така изпълнен с омраза, че бе готов с един замах да ликвидира собствения си брат. В същото време този негов брат спаси живота му, независимо от това, че си даваше сметка за тази изгаряща омраза. Не знаех дали можеше да му се вярва при многократните уверения, че ме обича. Вече не знаех и дали аз го обичах.

Когато отворих очи, забелязах, че погледът на Сам старателно изучава лицето ми и прочетох някакъв неизречен въпрос. Спомних си думите му в планината в онази ранна утрин: „Имаш ли представа, Ариел, колко опасно за нас двамата може да се окаже в крайна сметка това ваше приятелство?“, дали е знаел и това в онова ранно утро?

— Наистина се опитах да те предупредя тогава? — рече той. — Не подозирах нищо, докато не отидох в Солт Лейк. Докато разглеждах семейните документи, успях да събера две и две и разбрах сложността на ситуацията. А когато чух, че човекът, с когото си се свързала, всъщност е Волфганг Хаузер и по всяка вероятност е същият, който уби Терон Вейн, вече не знаех какво да правя. Давах си сметка само колко опасен може да се окаже и че преследва именно мен. Не можех да разбера дали застрашава и теб по някакъв начин. Точно затова ти изпратих и онова съобщение да внимаваш с него. В края на краищата ти вече не си малко момиче, нали скъпа? Искрено исках да направиш онова, което е най-добро за теб.

— Твърде великодушно от твоя страна — изсъсках. — Просто си решил, че „най-доброто за мен“ е да си легна с някой и да се влюбя в него, и то някой, който може да унищожи и двамата ни.

Сам трепна, сякаш го бях ударила, и едва сега осъзнах колко се е мъчил да си затвори очите за това, което всъщност се случи между мен и Волфганг. След известно мълчание той си пое дълбоко дъх и промълви едва чуто:

— Ако беше решила да се нагълташ с алкохол или някакъв опасен опиат, Ариел, щях да те оставя да го направиш. Ти носиш отговорност за постъпките и решенията си. Но това не е любов. Любов е, когато искаш да направиш с някого нещо.

— Не съм сигурна, че знам какво точно е любов — искрено го уверих. Спомних си коментара на Тъмната мечка, че Ърнест, бащата на

Сам, не се чувствал способен да изпитва каквото и да било. Може би за хората от племето не персе аз също бях мъртъв човек.

— Струва ми се, че знам какво е любов. Искаш ли да ти кажа? — попита Сам. През цялото време погледът му не слизаше от лицето ми.

Кимнах му да продължи, като в същото време чувствах истинска пустота в душата си.

— Според мен любов е, когато знаеш, че човекът, когото обичаш, е част от теб и част от него или нея са вътре в теб — рече Сам. — Не може да използваш, манипулираш или мамиш някого, когото истински обичаш, защото това означава да използваш, манипулираш и мамиш самия себе си. Схвана ли?

— Да не искаш да кажеш, че ако Волфганг ме е лъгал — с голяма доза ирония се обадох, — всъщност е лъгал себе си?

— Не. Не е задължително да е лъгал себе си — отвърна също толкова напрегнато Сам. — Дали не забравяш нещо? Спяла си с него и също си го лъгала.

Вцепених се, но той беше прав. Бях интимна с един човек по най-интимния възможен начин, а никога не му се доверих изцяло. Така и не успях да се отпусна докрай, за да му разкажа пълната истина за всичко. Хапът бе труден за преглъщане — дълбоко в душата си съм знаела каква е истинската му същност.

— Много отдавна съм ти дал част от сърцето си и част от душата си, Ариел. Сигурен съм, че го знаеш — усмихна се Сам закачливо и добави: — Но съществуват няколко пречки, преди да ти отдам тялото си.

— Тялото си ли? — възкликнах, а главата ми туптеше. — Мислех, че... мислех, че харесваш Бамби.

— Знам — ухили се той. — Когато видях изражението ти, докато помагах на Бетина да се спусне в пещерата до водопада... Е, тогава за първи път си помислих, че може би все още има някаква надежда за мен и теб. Все едно как щяха да се развият отношенията ти с Волфганг. — Той разроши косата ми: — Обичам те, фукличке. Мисля, че винаги съм те обичал.

Признавам, че загубих и ума и дума. Не знаех какво да правя. Готова ли бях?

Още повече се изненадах от това, с което Сам се залови след признанието си. Започна да мести спалните чували и седлата,

разчиствайки мястото в центъра на вигвама около малкото каменно огнище.

— Какво правиш? — не се сдържах.

— Наистина има една пречка — обясни Сам, докато трупаше одеялата в единия ъгъл. Изправи се и тръсна дългата си черна коса. — Допускаш ли, че ще мога да започна да обичам някого, който не знае да танцува?

Както Дакиан бе споменал, процесът е важен, а не резултатът. Отношенията ни със Сам през този месец, през който живяхме в нашия лагер, бяха като между брат и сестра до момента, в който танцувахме заедно. Никога нямаше да разбера смисъла и съдържанието на ръкописите, които превеждахме — всичките тези изрази и съждения за световния пояс, за основата и вътъка, за ин и ян, алхимичния брак и Дионисиевия ритуал се свеждаха до едно: трансформацията. Наистина точно за това ставаше дума в ръкописите.

Танцувахме цялата нощ. Сам носеше записи на музика на американските индианци заедно с малък портативен касетофон, но танцувахме на всичко — на изпълнение на чичо Лаф на „Цигойнер мюзик“, на „Унгарска рапсодия“ от Лист и на любимите на Джързи необуздани келтски мелодии с лудешки ритъм, без които, бе разказвала на мен и Сам, че не минава никоя ирландска сватба или погребение — и бързи, и бавни, и вълнуващи, и магични, и силни, и загадъчни.

Танцувахме боси около огъня, после навън в тъмнината на ливадата, където се носеше ухание на метличина и ранно лято. От време на време се докосвахме, танцувахме, уловени за ръце или прегърнати, но най-вече — сами. Преживяването бе различно от всичко останало и страшно вълнуващо.

За първи път усетих тялото си — не само центрирано и балансирано, но и по някакъв необясним начин свързано с небето и земята. Чувствах как нещо в мен умира, разпада се на части, завърта се във вселената и се превръща в звезди, посипващи се в среднощното пространство, пространство, осеяно с галактики, които сякаш са вечни.

Танцувахме до сутринта, докато въглените един по един изгаснаха. Призори излязохме отново на поляната с диви цветя. Лъчите на изгряващото слънце вече багреха в червено линията на хоризонта. Продължавахме да танцуваме.

Някъде в този момент започнах да усещам нещо странно... Нещо, което ме плашеше. Спрях. Музиката все така звучеше и Сам, който пристъпваше в такт с мелодията, видя, че стоя неподвижно.

— Защо спря? — попита той и ме доближи.

— Не зная. Не ми се вие свят, не ми е лошо, просто...

— Тогава танцувай с мен.

Изключи касетофона, улови ме за ръка и се завъртяхме в кръг, въртяхме се, докато усетих, че сякаш политам. Сам ме придържаше, колкото за опора. Със слабото си лице, прав нос и трапчинка в брадичката, със засенчени от дългите мигли очи, той сякаш бе един от силните духове защитници. След миг притисна устни до косата ми.

— Научих нещо от ръкописите на Пандора. В ранните версии на средновековните алхимични текстове — в Магическия кръг на Соломон Магът се говори, че любовта между ангелите не е същата като при хората. Те нямат тела.

— Как го правят според теб?

— Имат по-добър начин — отговори Сам. — Сливат се и за кратко стават едно цяло. Те, естествено, са лишени от плът. Направени са от лунни лъчи и звезден прах.

— Мислиш ли, че ние сме ангели? — попитах и се отпуснах в ръцете му с усмивка. Сам ме целуна.

— Според мен, ангеле, трябва да слеем своя звезден прах. — Притегли ме след себе си на тревата, така че се отпуснах върху него сред планинските цветя. — Искам да правиш с мен каквото ти хрумне, може и нищо да не правиш. Изцяло съм на твое разположение. Тялото ми ще бъде твоят инструмент.

— Може ли да изсвиря „El Amor Brujo“? — разсмях се.

— Зависи единствено от изпълнителя — увери ме той. — Какво избра?

— За миг усетих, че се издигам над върховете на дърветата — най-сериозно споделих.

— Бяхме веднъж там — меко отбеляза Сам — и оцеляхме. — Доближи върховете на пръстите ми до устните си. — Влязохме в светлината заедно, Ариел. След срещата ни с тотемните животни, нали си спомняш?

Кимнах бавно. Много добре помнех.

Когато пумата и двете мечки се загубиха в гората малко преди зазоряване, двамата със Сам останахме така седнали още дълго време. Трябва да бяха минали часове — бяхме напълно неподвижни, единствено върховете на пръстите ни се докосваха. С настъпването на зората беше ме обзело странното усещане, че нещо необикновено става с тялото ми, приличаше ми на размърдването на движещи се пясъци. Сетне сякаш се отделих от земята и полетях високо в пространството. Чувствах се напълно отделена от тялото, като не губех формата си — нещо подобно на спусната от небето, напумпана с хелий, сълза.

Бях се изплашила за миг, че може да падна или че съм умряла и напускам земята завинаги! Осъзнах обаче, че до мен има някой — Сам. Сякаш бе вътре в мозъка ми и ми говореше оттам, а в същото време виждах телата ни да седят там долу!

— Не гледай надолу, Ариел — бе прошепнал в съзнанието ми Сам. — Гледай напред. Нека да влезем в светлината.

Колкото и да е странно, никога след това не бяхме говорили за тази случка. Още по-странното е, че не ми бе и хрумвало, че това би могло да е само сън. Беше толкова живо и истинско, точно колкото съзнанието, че сме триизмерни същества. Ако трябваше да го изрека с думи, никога нямаше да мога да намеря точните изрази.

Бяхме влезли заедно в светлината като деца. Знаех, че този път ще бъде съвсем друго. Щяхме да се превърнем в едно цяло тази пролетна сутрин сред цветята.

Този път не изпитвах и страх.

Когато часове по-късно лежах в ръцете на Сам, вместо изтощена се чувствах изпълнена с щастие, сякаш някой бе напълнил кръвоносните ми съдове със светлина и мехурчета.

— Как би го определил? — попитах, вплитайки пръсти в неговите. — Имам предвид това, което ни се случи?

— Ами... — замисли се Сам, — ако държиш да го назовем по някакъв начин, бих предложил термина общ оргазъм. Много дълъг общ оргазъм. Малко или много твърде дълъг, практически безкраен, продължителен, нонстоп общ оргазъм...

Смушках го с ръка.

— От друга страна — усмихна се той и целуна голото ми рамо, — може да опростиш нещата и да го наречеш любов. Изненадана ли си?

— Не помня да съм преживявала подобно нещо — признах си.

— Предполагам, това означава, че мога да изпитам облекчение. Ако трябва да съм честен — аз също.

Той седна и се загледа в мен, така както си лежах в тревата. Прокара пръсти от брадичката ми надолу, докато стигна до центъра на тялото ми, от което цялата потръпнах. Сетне се наведе и сля устните си с моите, все едно облаче звезден прах се изсипа от устата му в моята. Изживяването бе неопишимо.

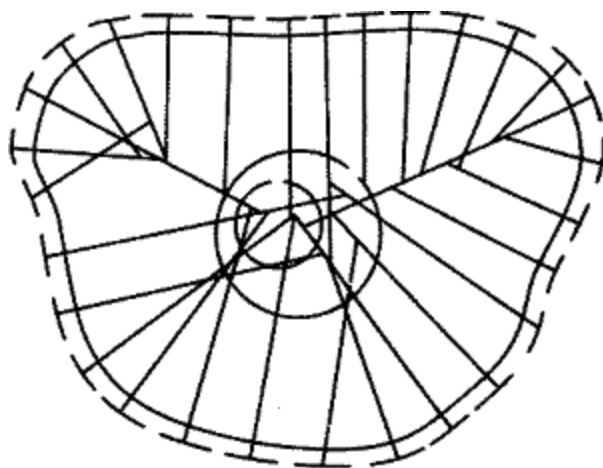
— Началото е сложено — промълви той. — Стига репетиции — какво ще кажеш за представление на живо?

Двамата със Сам бяхме все още в планината, когато шест месеца по-късно, в началото на ноември, Тъмната мечка изпрати снегоходки, ски и няколко мечи кожи, за да ни подготви за първия сняг.

Бяхме почти приключили с преводите на ръкописите — на Ърнест, на Лафкадио и Зоуи, както и тези с руните на Джързи, задигнати от Огъстъс. Както Волфганг и останалите мислеха, в тях се посочваха места на земята, оформящи пояс, който според древните не само притежава огромна енергия, но и който очевидно в продължение на близо пет хиляди години са използвали по време на церемонии и ритуали, документиран в подробности. Според старателно пазената тайна на ранни загадъчни религии като орфизма, питагорейството и тези на ранните египтяни, активизирането на този пояс е особен вид алхимическо свързване, което ще преобрази земята посредством енергия, която ни свързва в своеобразен „брак“ с космоса.

— Знаеш ли какво е център на симетрията? — попита Сам един ден. Поклатих отрицателно глава и той продължи: — В някои математически модели като този за теорията на катастрофите можеш да определиш абсолютния център на една фигура. Съществува модел на горските пожари например. Ако един пожар започне по ръба на дадено поле, все едно каква е формата на това поле, можеш да предскажеш с много голяма точност къде пожарът ще загасне, тоест в

неговия център, като начертаеш контур на периферията и от точки в него спуснеш навътре прави под ъгъл от деветдесет градуса. Там, където повечето прави се пресичат е абсолютният център или центърът на симетралите... Много модели на полета могат да бъдат анализирани по този начин — полето на светлината, на мозъка, на земята и вероятно и на космоса. Нека ти покажа.

Той начерта на екрана на компютъра един чертеж:

— Според теб тези места, които търсим на земята, не са на всяка цена свързани с прави линии или шестолъчна звезда — започнах да разсъждавам. — Смяташ, че са важни, защото играят ролята на център на симетрия, така ли?

— Нещо като водовъртеж или вихър — съгласи се Сам. — Нещо, което привлича енергията и усилва нейната мощност, просто защото е истинският център на фигурата.

Част от описанието се съдържаеше в страниците пред нас. Един ден например най-неочаквано ни просветна, че оригиналните рисунки с идеи на Никола Тесла за неговата високоволтова кула, издигната в Колорадо Спрингс — кулата, с която той твърдеше, че ще улавя и насочва енергията на световния пояс, досущ напомнят на първата колба на алхимиците за дестилация — ретортата, Хризопея на Клеопатра, която открихме в един от най-старите текстове по алхимия. И двете приличаха много на руната Тир, за която Зоуи говореше и която напомняше удивително много на магическия стълб на Зевс. Колкото и странно да бе, дори колоната Ирминсул, разрушена от Карл

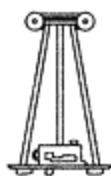
Велики, била възстановена отново в Тевтонската гора хиляда години по-късно от Адолф Хитлер.

Руна Тир

Ирминсул

Кулата
на Тесла

Хризопея на
Клеопатра*

[1]

Двамата със Сам добре знаехме, че пътят, който ни предстоеше да изминем, е много дълъг. Някои документи ни насочваха към други, с които не разполагахме. Досещахме се къде може да са скрити преди хиляда години — в скална цепнатина на планината Ида, на турското крайбрежие, в Памир в Централна Азия, в пещерата, в която Еврипид е писал пиесите си — Централна Гърция, но макар наскоро в тези части на света да бяха открити документи, не бяхме сигурни, че онези, които ни интересуваха, бяха сред намерените. Решихме, когато приключим задачата си със събраното от Пандора и Клио, да се опитаме да открием и някои от останалите.

Беше странно как при всяко събитие, което изскачаше от кутията на Пандора, в нашата действителност се появяваше негово съответствие в настоящето. Разбирахме, че вероятно сме много близо до трансформацията, която очаквахме.

Не само руснаците се оттеглиха от Афганистан през февруари, но и в други държави с издигнати в тях стени — политически и фактически, започнаха да се освобождават от тях чрез демократични промени. Приличаха на надигащи се вълни, на порои от отворени бентове, които търсят своя естествен път, своя център на симетрията.

През юни на площад Тянанмън в Китай, държавата, известна най-вече със своята стена, видима дори от космоса, избухна мощен социален протест. Макар че танковете стъпиха на площада, семето бе хвърлено и скоро след това покълна. По-късно през ноември, точно на девети — дата, която Волфганг определи като важна в историята не само на Наполеон, но и на Дьо Гол, кайзер Вилхелм и Адолф Хитлер — благодарение на нашия „Апалуза експрес“ получихме съобщение от Лаф и Бамби от Виена с поразяващата новина, че Берлинската стена, символично разделяща Изтока от Запада в продължение на двайсет и

пет години, е паднала. Най-сетне вълната се бе надигнала. Бе поела пътя си и нищо не можеше да я спре.

Едва в края на декември — почти деветдесет години след раждането на чичо ми Лаф в провинция Натал, Южна Африка — направих пробивът, на който Сам и аз се надявахме. От известно време работех върху разчитането на гръцки текст върху дълго парче плат, което открих в един от цилиндрите на Сам. Знаех, че не съм го виждала преди, но още докато печатах думите на клавиатурата на лаптопа си, текстът ми се видя познат.

— Спомняш ли си един документ, който работихме преди два месеца от сбирката на Зоуи? — попитах седналия с кръстосани крака срещу мен Сам, в чийто скут се бе настанил Язон. — Имам предвид историята за един глас, който се провиквал от островите Пакси към египтянин кормчия на малък кораб, че великият бог Пан е мъртъв.

— Спомням си — отвърна Сам. — Тиберий бе наредил да му доведат египтянина на остров Капри, за да го разпита по-подробно. Човекът се казвал Тамуз, също като умиращия бог от древните мистерии. Вестта за смъртта на Пан дошла същата седмица, в която Исус бил разпънат на кръста. Какво откри сега?

— Не съм сигурна — продължавах да чукам по клавиатурата на компютъра си. — Доколкото разбирам гръцки, а то не е никак много, само колкото успях да науча през последните няколко месеца, според мен това писмо тук би могло да даде някакъв ключ към наместването на събитията и на по-дълбоко ниво. За съжаление, на места платът е скъсан и има липсващи отрязъци. Видно е, че е писано от жена до някакъв мъж, но тази жена според мен ни е позната.

— Прочети го на глас — предложи Сам и посочи дълбоко заспалия котарак в скута си. — Много мразя да тревожа нечий дълбок размисъл.

*Планина Пердидо,
Пиренеи, Римска Галия*

Многообични ми Иосифе,

Вслушвайки се в съветите ти, брат ми Лазар и аз поставихме алабастровата кутия, бокала и други предмети, които Учителя бе докосвал в последните си дни, на сигурно тайно място тук в планините, където искрено се моля да останат запазени, до момента, в който възникне нужда от тях. Направила съм списък, както и указания как да бъдат намерени и ще ти го изпратя отделно.

В последното си писмо пишеш, че тъй като годините напредват, е възможно скоро да се срещнеш с нашия Учител. Питаш ме, дали аз, като единствения истински посветен ученик на Учителя, мога да ти изпратя описание на онова, което според мен се случи последната вечер, която той прекара със своите ученици, и как това се връзва с описанията на останалите присъстващи, които вече ти изпратих.

Трудно е да опишеш със слова какво преживяваш при едно посвещаване. Ще се опитам да го направя, колкото ми стигат силите.

Вярвам, че във всичко, което казваше и вършеше Учителя, имаше двоен смисъл, макар да се стараеше ясно да ги отдели. Нека ги наречем ниво на посвещение и ниво на обучение. При обучението той обичаше да използва алегии и притчи, за да даде пример за онова, което искаше да ни внуши. В тези притчи обаче винаги имаше още едно ниво и смисъл — нивото на символите, които той използваше само в контекста на посвещението.

Учителя казваше, че един-единствен символ може да докосне много нива в съзнанието на ученика. Веднъж преживян един такъв образ, дълбокото му значение продължава да работи в ума на първично, почти физическо ниво.

В това отношение Учителя приличаше на един от източните магове, при които се бе обучавал — вечно в движение, търсещ, разпитващ, дирещ своята пътеводна звезда в нощ на безкрайна тайнственост. В този смисъл човек можеше да види, че той непрестанно сееше знаци по своя път в личното си дирене на посветен, който би могъл

да разпознае тези знаци и да го последва в пътя му. Дори днес, толкова години след като ни напусна, чувствам онзи хлад, който долових в гласа му, когато ми каза: „Остави нещата си и ме последвай.“ Давам си сметка, че е искал да го разбере и в двете нива на този смисъл — не само да го следвам в учението му, но и да следвам неговия пример в умението да задавам правилните въпроси.

Въпросите, които задаваше Учителя в онази последна вечер, ми се сториха както винаги точно толкова важни, колкото и отговорите. Заяви на всички останали, че аз ще знам отговора на въпроса за значението на Суламита, любимата на Соломон от „Песен на песните“. И тогава той предложи своя отговор: Суламита олицетворява мъдростта. Спомняш ли си, че в началото той спомена, че това е „възловият“ въпрос? Използваше някога този израз, за да те изпита какво е „непроменимото и нетленното“, подсказвайки, че отговорът е само частичен.

Учителя бе на мнение, че посветеният трябва винаги да се стреми да разкрива сам пълния отговор. В този случай мога само да гадая какъв е пълният отговор, който той е имал предвид. Гръцкият корен на думата възел е „гна“ — „зная“, от което следва и „gnosis“ — „тайно познание“. В много езици се срещат думи с такъв корен, но всички те означават пътищата за постигане на скрито познание.

Слагайки равенство между Суламита и Зорница, утринната звезда, Учителя отново ни насочва към онези мистерии. В поемата любимата на Соломон е тъмна и красива: олицетворява тъмната страна, Черната дева в древните вярвания или черният камък, който пада от небето.

Тримата избрани ученици от най-близкото обкръжение на Учителя са Симон Петър и Иаков и Иоан Заведееви, които поискаха да седнат до него, когато Царството Божие настъпи, ала той им даде — според мен неслучайно и с определен замисъл — да изпълнят мисии след неговата смърт на три определени места на земята:

Иаков в Бригантиум, Иоан — в Ефес, а Петър — в Рим. Първото място е домът на келтската богиня Бригит, второто — на гръцката Артемида или на латински — Диана. Докато Рим е домът на фригийската Велика Майка — черният камък, донесен от Централна Анатолия на Палатинския хълм. Първите букви на тези три града съставляват акронима BER — bear, мечка.

Тези три места на земята представляват трите лица на древната богиня — богиня, чието олицетворение е Суламита от поемата.

Така че въпросът на Учителя коя е тъмната жена от „Песен на песните“ ни отвежда право към посланието, че песента е формула на посвещение, посвещение, което ще приемат само онези, готови за великото дело. Бракосъчетаването между белия цар от ябълковата градина и тъмнокожата девица от лозята олицетворява съчетаването между божественото и плътското, което е в основата на всички мистерии.

Когато приключих с четенето, вдигнах очи и видях, че Сам стои все така неподвижно с Язон в скута, но широко се усмихва насреща ми.

— Това е един от документите, които и аз преведох, преди Волфганг да задигне копията — рече той. — Ако съдържанието наистина отговаря на думите, тогава с положителност то ще срути една от старите теории за безбрачие, но нещо не ми се вярва да се случи. А защо според теб има нещо общо с „гласа над водата“ или смъртта на великия бог Пан?

— Защото свързва всички ръкописи на Пандора. Според мен посланието на това писмо е, че посвещението — всяко посвещение — изисква някакъв вид смърт. Смърт в света, смърт на егото, смърт на „предишното аз“, точно както всяка година животът на земята умира, за да се възроди отново. Не забравяй, че двете божества, които се редували всяка година в Делфи, били Аполон — господарят на

ябълките, и Дионис — богът на лозята, заниманията им са същите като на героя и героинята в „Песен на песните“. По същия признак — раждането и кръщаването на всеки нов еон, един нов смел свят изисква ликвидирането на стария начин на мислене, на старата система от вярвания, дори смъртта на предишните божества.

— Излиза, че възелът е просто друг начин на приемане на вътъка и основата — отбеляза Сам.

Изведнъж ми хрумна още нещо и извадих на екрана един от документите, поверени на чичо Лаф, който бях превела наскоро.

— Спомняш ли си онази история с рицарите тамплиери на свети Бернар и Храма на Соломон? Познай какво се казва в този ръкопис за техния знак, който фигурира на знамето им? Череп и кръстосани кости, също като знака на СС ескадроните на смъртта на Хайнрих Химлер. Според този документ това не означава смърт. Означава живот.

— Как така?

— Две важни фигури от гръцкия пантеон непрестанно се появяват в тези ръкописи — Атина и Дионис. Можеш ли да се сетиш какво е общото между тях?

— Атина е богиня на държавността — подхвана Сам, — но също така и покровителка на семейството и дома, а също и на реда. На гръцки думата е *cosmos*. Докато Дионис е бог на хаоса. Езическите празници в негова чест, които имат свои наследници в християнството, като например Марди Гра, са добро извинение за разпускане и лудории. В космогонията на древните, където космосът обикновено се заражда от хаос, те са свързани.

— Откривам и друга връзка — в начина по който са родени — додадох. Бременната майка на Дионис, Семела, изгоряла от гръмотевиците на бащата на неродения Дионис. Зевс взел бебето от пепелта на майката и го вшил в бедрото си, откъдето по-късно се родил Дионис. Затова го наричат и „два пъти роден“, и „богът на двете врати“.

— Докато Атина била погълната от Зевс, след което се родила от челото му — довърши историята Сам. — Затова тя винаги може да прочете мислите му. Разбрах. Единият е роден от черепа, а другият — от бедрото на бащата. Череп и кръстосани кости, това са двата вида

създаване — духовното и физическото, само взети заедно те представляват едно цяло... Нали?

Спомних си думите на свети Бернар при коментара му на песента на Соломон „Божествената любов се постига чрез плътската“.

— Сигурна съм, че това е същността на посланието относно мистериите — рекох. — Няма смърт без секс.

— Моля? — вдигна вежди Сам.

— Бактериите никога не умират — те се делят. Клонирането представлява повторение на същата материя. Човешките същества единствени разбират и очакват смъртта. Тя е в основата на всички религии и религиозни преживявания. Не просто духът, а връзката между живота и смъртта, между дух и материя.

— Нервната ни система има два клона, които свързват съзнанието с емоциите, и се наричат черепен и кръстен. Те осъществяват връзката между мозъка и сакрума — съгласи се Сам. — Черепът с кръстосаните кости и мястото, където се срещат бедрената и пищялната кост, в много езици се свързват с генеративни свойства, например думи като „genius“ — *genoux*. Съществуват множество доказателства в подкрепа на прочутото твърдение на Питагор „Както горе, така и долу“.

— В сферата на митологията това е една от важните задачи на Дионис — да свързва свещеното със светското. Единственият начин това да се осъществи е чрез кръстосването. Да се измъкнат жените от мястото им зад тъкачния стан, пред огнището, изобщо навън от къщи. Да излязат в планината, да танцуват и лудуват с младите овчари. Дионис става причина за разрушенията на родния му град Тива — цели два пъти.

— Първия път заради кръвосмешение — включи се Сам, — когато Едип убил баща си, след което заел царския му трон и се оженил за майка си. Така че, що се отнася до нашето семейство, приемам напълно позицията ти. А кой според теб е вторият път?

— Когато младият цар на Тива, Пентей, забранил на тиванки, включително и на собствената си майка, да вземат участие в празниците на Дионис горе в планината. Обявил, че Господарят на танца не е истински бог, защото не е истински син на Зевс. Истината е, че искал да задържи жените у дома за нощта, за да са сигурни мъжете, че бъдещите им деца и наследници не са синове на сатири и овчари.

— И какво се случило с младия тавански цар? — попита Сам.

— Майка му загубила разсъдъка си — отвърнах. — В момент на умопомрачение го разкъсала, вземайки го за глиган.

— Доста жестоко — отбеляза Сам. — Искаш да кажеш, че Дионис — бог на предстоящата ера, дава отговор и на въпроса на Фройд: Какво всъщност искат жените? Искате свобода за една нощ от време на време, за да можете да повилнеете сред природата, да танцувате, да се napiете, да полудувате с млади овчари... Така ли?

— Ами със сигурност подобно нещо ще разреши малко постъстената кръв на старите родове. Очевидно никой не е обяснил добре на хора от рода на Волфганг и Хитлер, че една хибридизация укрепва поколението. Но това ми напомня за репликата ти по отношение на любовта и лъжата. Ако го правиш за останалите, значи го правиш и за себе си.

— Вчера научих нещо, което свързва тези неща — отбеляза Сам с игриви пламъчета в очите. — Есеите, които живеели в Кумран по времето на Исус, вярвали, че Адам имал тайна жена, първата жена преди Ева. Името ѝ било Лилит — означава „бухал“, тоест мъдрост, *софия*. Лилит напуска Адам, познай защо.

— Нямам представа.

— Адам не ѝ позволявал да бъде отгоре. — Виждайки реакцията ми, Сам избухна в смях. — Говоря съвсем сериозно. Мисля, че съм по следите на важно заключение. Чуй само. — Намести се по-удобно на мечата си кожа и продължи: — Лилит е не само мъдрост, но е и Майката Земя — достатъчно мъдра, за да подкрепя целия живот, стига да не ѝ пречим, а да я оставим свободна да прави каквото желае. Може би загадката е в древната мъдрост как да използваме естествения ритъм на планетата и нейните енергии, за да ни подкрепят, вместо да запречваме нейните артерии реките, да изтръгваме минералите от недрата ѝ, да режем дърветата, с които тя диша, да вдигаме стени, за да насочваме живота на едни определени места.

— Знаеш, че индианците са общество, в което царува матриархат — додаде Сам. — Но може и да не знаеш едно от пророчествата на не персе. По време на последните дни на земята там, където в резултат на тиранията на мъжете жените останали единствено като любовници, или там, където земята е разпокъсана на парчета само и само за да

бъде заграбена от родоначалника — тези места ще бъдат пометени от втория потоп.

— Ето защо, когато става дума за Майката Земя — завърши Сам с усмивка, — мисля, че трябва да я оставим да бъде отгоре занаяпред, така както тя наистина заслужава. Също както правим ние с теб.

И той наистина беше прав.

[1] Сложно символично изображение, чийто автор се предполага, че е Клеопатра. В горната част е изобразен Уроборс — змията, захапала опашката си, надписите във вътрешната и външната част на кръга дават формулировките на монизма на алхимията. Елементите подолу имат символично и практическо значение за целите на алхимията. Главната идея на Хризопеята е приобщаване на адепта към Божествената вода, която се излива към света. — Б.пр. ↑

Издание:

Катрин Невил. Магическият кръг

Американска. Първо издание

ИК „Унискорп“, София, 2009

Редактор: Теменужка Петрова

Коректор: Донка Дончева

ISBN: 978–954–330–205–5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.